Josip Pečarić: BISKUP DR. SC. VLADO KOŠIĆ /
ČETVRTI STUP MOJE HRVATSKE 2.

/

.

JOSIP PEČARIĆ

BISKUP DR. SC. VLADO KOŠIĆ

ČETVRTI STUP MOJE HRVATSKE 2.

ZAGREB, 2024.

© Josip Pečarić, 2024,

Urednica:
Anđela Hodžić

Ocu biskupu dr. Vladu Košiću u povodu dvadeset i pete obljetnice proglašenja pomoćnim biskupom Zagrebačke nadbiskupije krajem 1998. (Papa Ivan Pavao II.), ustoličenja početkom 1999. godine, petnaeste obljetnice postavljena za poglavara iznova uspostavljene Sisačke biskupije i njegovog šezdeset i petog rođendana

Akademik Josip Pečarić

KAZALO

UVOD 13

„JUNAČKA I SVETA HRVATSKA“ 18
PREDSTAVLJENA KNJIGA BISKUPA KOŠIĆA I UMIROVLJENOG GENERALA TOLJA „JUNAČKA I SVETA HRVATSKA“ 18
MONS. VLADO KOŠIĆ, GOVOR NA PROMOCIJI KNJIGE "JUNAČKA I SVETA HRVATSKA. PISMO O 30. OBLJETNICI DOMOVINSKOG RATA" 22
BISKUP KOŠIĆ I GENERAL TOLJ U BUDNICI 25
ĐURO VIDMAROVIĆ, PORUKE, UPOZORENJA, MOLITVE 27
VELIKA ZLATNA PLAKETA KNJIZI GENERALA TOLJA I BISKUPA KOŠIĆA 45
VEČER POSVEĆENA BISKUPU KOŠIĆU I GENERALU TOLJU 53

JEDAN E-MAIL IZ 2013. GODINE 55

BISKUP U PEČARIĆEVIM KNJIGAMA 72
PREDSJEDNICA I ‘ZA DOM SPREMNI’, ZAGREB, 2019. 72
VLAST VEĆ OMALOVAŽAVA DALIĆA I MODRIĆA! 72
JOSIP ŠIMUNIĆ I ‘ZA DOM SPREMNI’, ZAGREB, 2019. 75
NOVO PISMO PREDSJEDNICI 75
JE LI POLITIČARIMA KRIVA MATEMATIKA? ZAGREB, 2019. 80
O HRVATSKIM Q1 ČASOPISIMA IZ MATEMATIKE 80
AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ : “NIJE LAKO BITI HRVAT U HRVATSKOJ.” 84
JOSIP PEČARIĆ: ‘ONO ŠTO SE SVIH OVIH 10 GODINA NIJE PROMIJENILO JESU STALNI NAPADI NA THOMPSONA I TAJ ‘GROMOGLASNI’ MEDIJSKI MUK’ 89
PREDSTAVLJANJE KNJIGE „MATEMATIKA, PJESME I NOGOMET“ U KNINU: JE LI BISKUP ŽIVKOVIĆ U VUKOVARU PREDSTAVLJAO MOJU KNJIGU? 93
STJEPAN RAZUM:, LIEPI DOMOVINSKI POZDRAV 98
TREĆI STUP PEČARIĆEVE HRVATSKE’: THOMPSON 103
ZAHVALA BISKUPU KOŠIĆU I MNOGIMA OD VAS 108
PREDSTAVLJANJE KNJIGE „JOSIP ŠIMUNIĆ I 'ZA DOM SPREMNI' ..111
OPET ZAHVALA BISKUPU KOŠIĆU I NE SAMO NJEMU 115
SRCE MOJE NIJE ZEMLJE ŠAKA 119
„U BOKI KOTORSKOJ SVAKI KAMEN GOVORI HRVATSKI“ 132

APEL 135
AKADEMIK DUBRAVKO JELČIĆ - DOBITNIK NAGRADE ZA ŽIVOTNO DJELO 137
MOJIH STO KNJIGA, ZAGREB, 2020, STR. 285. 142
MILANOVIĆ I NAGRAĐENI FILM O „OLUJI“ 142
ZAHVALA BISKUPU KOŠIĆU 148
DOBRO JE DA NI AKADEMICI NE ZNAJU O NAGRAĐENOM FILMU O „OLUJI“ 151
U SPOMEN DIVU 155
UZ NEODRŽANO PREDSTAVLJANJE KNJIGE *ČETVRTI STUP MOJE HRVATSKE* 158
PRVI STUP MOJE HRVATSKE 161
DR. VLADO KOŠIĆ, DARIO KORDIĆ JE ZASLUŽIO VISOKO MJESTO U SVIJESTI SVIH HRVATSKIH LJUDI, ALI I DRUŠTVU 167
JOSIP PEČARIĆ, PREDSTAVLJANJE KNJIGE *DARIO KORDIĆ* 169
MATE KOVAČEVIĆ, PEČARIĆEVI STUPOVI HRVATSKE DRŽAVNOSTI, DOM HVIDRA-E, 13. LIPNJA 2019. 172
SESTRA ISTAKNUTOG LJUBITELJA USTAŠTVA JOSIPA PEČARIĆA ZAVIJORILA ŠAHOVNICU U KOTORU NA DAN... 176
DANAS SLAVIMO BLAŽENU OZANU KOTORSKU 178
KRIŽNI PUT HRVATSKOG NARODA 183
KAROLINA VIDOVIĆ KRIŠTO, ZAGREB, 2020. 188
BRANITELJI, BISKUPI I AKADEMICI: PETICIJA PODRŠKE KAROLINI VIDOVIĆ KRIŠTO 188
MIT O JASENOVCU I ZDS 192
KAROLINA VIDOVIĆ KRIŠTO OGLASILA SE UOČI MOŽEBITNE SUDSKE FARSE VEZANE UZ THOMPSONA I ZDS 195
REVIZIONISTI U HAZU, ZAGREB, 2020. 197
PISMO RAVNATELJU HRT-a 197
“PROMOCIJA REVIZIONISTIČKE KNJIGE U CRKVENOJ DVORANI” 201
SISAK: PREDSTAVLJENA KNJIGA „RAZOTKRIVENA JASENOVAČKA LAŽ" 205
PISMO PROF. MARUŠIĆU 207
ZDRAVKA BOŽIKOV, PREDSTAVLJANJE KNJIGE „MOJIH 100 KNJIGA“ AKADEMIKA JOSIPA PEČARIĆA 210
NE VOLE DOMOVINU 214
PUPOVAC NEMA NI POLITIČKI NI MORALNI LEGITIMITET 218
STIJEPO MIJOVIĆ KOČAN, ZAGREB, 2020. 221
AKADEMIK PEČARIĆ: NIŠTA NE MOŽE NA BOLJE BEZ VLASTI KOJA VOLI HRVATSKI NAROD I DRŽAVU 221
JOSIP JOVIĆ, PORTAL DRAGOVOLJAC.COM, 2020. 225
ZLOČINI NISU ISTI ili KAKO OD IVA NAPRAVITI JOVU 225
DR. SC. MATO ARTUKOVIĆ, ZAGREB, 2020. 229
UVODNI TEKST: PISMO DR. SC. MATU ARTUKOVIĆU 229

PROF. DR, SC. ZDRAVKO TOMAC, PORTAL DRAGOVOLJAC.COM, 2021. 233
UVOD: OD NEISTOMIŠLJENIKA DO SURADNIKA 233
JOŠ JEDAN TEKST PROFESORA TOMCA: NOVINARSKA SRAMOTA 235
M. PAVKOVIĆ, RAZGOVORI S JOSIPOM PEČARIĆEM, DRUGO PROŠIRENO IZDANJE, KOPRIVNICA, 2021. 240
RUSKI ZNANSTVENIK U RH, PORTAL DRAGOVOLJAC.COM, 2021. 267
LISTE HRVATSKIH I RUSKIH ZNANSTVENIKA 4. 267
PRILOG: KONFERENCIJA O 70. GODIŠNJICI ŽIVOTA AKADEMIKA JOSIPA PEČARIĆA – ZAGREB, 5.SRPNJA 2018. 270
DR, SC. JOSIP STJEPANDIĆ, PORTAL DRAGOVOLJAC.COM, 2021. 273
UVOD 273
STJEPAN RAZUM U SLUŽBI ISTINE, ZAGREB, 2021. 275
UVOD 275
MARKO FRANOVIĆ, PORTAL DRAGOVOLJAC.COM, 2021. 278
HRVATI SYDNEYA ZA SAT VREMENA SKUPILI $500.000 ZA ŽRTVE POTRESA 278
VELIKI INTERVJU S MARKOM FRANOVIĆEM IZ SYDNEYA 284
ISELJENICI IZ CIJELE AUSTRALIJE OKUPILI SE NA PROSLAVI ROĐENDANA DOBROTVORA IZ SYDNEYA 288
LJETA U TISNOM / DON LAZAR ČIBARIĆ, ZAGREB, 2021. 290
UVOD 290
DON ANĐELKO KAĆUNKO, ZAGREB, 2021. 293
ZAHTJEV ZA KADROVSKIM SMJENAMA NA HTV-u 293
ANKICA TUĐMAN, ZAGREB, 2021. 308
UVOD 308
VLADO KOŠIĆ: DVA FRANJE, DVA DIVA 311
BRANILI SMO STEPINCA, PORTAL DRAGOVOLJAC.COM, 2021. 317
MOGUĆNOST POTPISIVANJA PETICIJE ZA ODGOVORNOST NA HTVU 317
ZDRAVKO GAVRAN: DESET PITANJA O KATOLIČKIM MEDIJIMA I CRKVI MEĐU HRVATIMA DANAS 320
DOPISIVANJE S LILI BENČIK, DRAGOVOLJAC.COM, 2021. 326
ZVONIMIR HODAK, I ZATO DANAS IMAMO ALANFORDOVSKI SPEKTAKL IZMEĐU PREMIJERA I PREDSJEDNIKA DRŽAVE 326
KAKO POSTATI 'UGLEDNI PROFESOR'? 332
MARIO FILIPI, DRAGOVOLJAC.COM 337
BITI HRVAT U CRNOJ GORI 337
DAMIR BOROVČAK U MOJIM ZAPISIMA, ZAGREB, 2022. 346
PREDSTAVLJANJE KNJIGA O GENERALU SLOBODANU PRALJKU U VARAŽDINU 346
PREDSTAVLJENA KNJIGA „NIŠTA SE JOŠ PROMIJENILO NIJE“ 368
ZALJEV HRVATSKIH SVETACA, DRAGOVOLJAC.COM, 2022. 377

GOVOR NA OTVARANJU UZLOŽBE FOTOGRAFIJA FIDES ET HONOR! AUTORA DRAŽENA ZETIĆA 377
ZAVRŠNI TEKST: NEZAVISNA I EVROPSKA CRNA GORA ILI VELIKA SRBIJA 381
'BOJNA ČAVOGLAVE' / THOMPSONOFOBIJA, ZAGREB, 2022. 400
DR STJEPANDIĆ: MARTENS JE PREKRŠIO DOGOVOR I OBJAVIO PRLJAVI, NEČASNI I NEZAKONITI PAMFLET PROTIV M. P. THOMPSONA, A ONDA KUKAVIČKI MENE OPTUŽIO ZA TO 400
BISKUP KOŠIĆ U ČAVOGLAVAMA: 'PO SVOJOJ HRABROJ OBRANI KOJU JE OPJEVAO THOMPSON POSTALE SU SIMBOL DOMOVINSKOG RATA' 410
ZVONIMIR HODAK, DRAGOVOLJAC.COM, 2022. 412
NA MILANOVIĆEVOJ SAM STRANI JER DEMASKIRA LAŽNE KRIPTOKOMUNISTIČKE PROROKE 412
ZA DOM SPREMNI I SLAVA UKRAJINI, DRAGOVOLJAC.COM, 2022. 417
O PREDSTAVLJANJU KNJIGE 'BOJNA ČAVOGLAVE' / THOMPSONOFOBIJA 417
HRVATSKI RADIO PROGRAM 3 ZZZ FM -19 RUJAN 2021 GOD. 426
MIRA O PISMIMA PREDSJEDNICIMA 433
FELJTON MR. SC. BLANKE MATKOVIĆ U 'HRVATSKOM TJEDNIKU' 439
TAKMIČENJE ZA PRVOG SLUGU U HRVATA 457
ODGOVOR ĐURU VIDMAROVIĆU 465
GENERAL IVAN TOLJ, DRAGOVOLJAC.COM, 2022. 471
UVOD 471
OTVORENO PISMO PREDSJEDNICIMA DRŽAVE, SABORA I VLADE RH 475
PISMO 479
GOVOR NA PREDSTAVLJANJU KNJIGE *REVIZIONISTI U HRVATSKOJ* 482
"POKVARENI ČETNICI", DRAGOVOLJAC.COM, 2022. 487
GOVOR J. PEČARIĆA U LIVNU 487
A. KAĆUNKO I J. PEČARIĆ, HRVATSKA PJESNIKINJA MARIJA DUBRAVAC, ZAGREB, 2022. 491
PREDSTAVLJANJE KNJIGE MARIJA FILIPIJA *NIKOLA TESLA ISPOD PAUČINE* U SISKU 491
O STATUTU SRPSKO-HRVATSKE KOALICIJE 500
UNESCO I KOLO SV. TRIPUNA, DRAGOVOLJAC.COM, 2022. 507
JOSIP PEČARIĆ, KUZMINA HRVATSKA 507
VATRENI I STUDENTSKE STIPENDIJE U SISAČKOJ BISKUPIJI 519
PRILOG: SUSRET PRIJATELJA I STIPENDISTA BISKUPIJSKE ZAKLADE „FRA BONIFACIJE IVAN PAVLETIĆ" 524
DALIĆ I MODRIĆ U MOJIM KNJIGAMA, DRAGOVOLJAC.COM, 2023. 528

IVAN TOLJ: “ZLATKO DALIĆ, IZBORNIK SVIH IZBORNIKA” 528
PISMO REKTORU SVEUČILIŠTA U MOSTARU / PRVA MEĐUNARODNA MATEMATIČKA KONFERENCIJA U MOSTARU, ZAGREB, 2023 535
JOŠ O PREDSTAVLJANJU KNJIGE „ZAŠTO MIROSLAV TUĐMAN NIJE BIO PROFESOR EMERITUS?“ 535
DR. SC. VLATKA VUKELIĆ, DRAGOVOLJAC.COM, 2023. 539
RAZOTKRIVA LAŽ O DJEČJEM KONCENTRACIJSKOM LOGORU U SISKU 539
POVJESNIČAR OPASNIH NAMJERA – KLASIĆ PO ZADATKU DEGRADIRA ZRINSKE ŽRTVE IZJEDNAČAVANJEM BALKANSKOG POLITIČARA I HRVATSKOG BISKUPA 547
DR. SC. VUKELIĆ: KLASIĆ SE BEZ IJEDNOG ARGUMENTA OKOMIO NA SISAČKOG BISKUPA KOŠIĆA 549
(AUDIO) BOROVČAK I DR. SC. VUKELIĆ NA HKR-U: ‘NA MACELJU NIKAD NIJE BIO NIJEDAN PREDSJEDNIK HRVATSKOGA SABORA; SVIJEST O KOMUNISTIČKIM ZLOČINIMA VRLO JE NISKA’ 552
POVJESNIČARKA DR. VLATKA VUKELIĆ: ‘GRADONAČELNICA SISKA IKONA JE OSTATKA ZLOČINAČKE KOMUNISTIČKE IDEOLOGIJE U HRVATSKOJ’ 555
BISKUP PROF. DR. SC. VALENTIN POZAIĆ – DRUGA KNJIGA, DRAGOVOLJAC.COM, 2023. 558
NAPUSTIO NAS JE VELIKI HRVATSKI BISKUP VALENTIN POZAIĆ 558
Z. HODAK, J. PEČARIĆ, DRŽAVA I 'TERORIST' / MARKO FRANCIŠKOVIĆ, DRAGOVOLJAC.COM, 2023. 562
ŠTO ĆE SE DOGODITI AKO GRAD VUKOVAR NE POSTUPI PO KOMANDI ‘ČASNOG’ SUDA? 562
A. KAĆUNKO, J. PEČARIĆ, BISKUP DR. SC. MILE BOGOVIĆ, ZAGREB, 2023. 567
POZDRAVNI GOVOR BISKUPA MONS. MILE BOGOVIĆA S POSVEĆENJA CRKVE HRVATSKIH MUČENIKA NA UDBINI 567
POKOP BISKUPA DR. MILE BOGOVIĆA 575
MILANOVIĆ HVALI GRLIĆ-RADMANA, DRAGOVOLJAC.COM, 2023. 586
PISMO PREDSJEDNICIMA 13. 586
PRIZNAJTE HRVATSKU PRAVOSLAVNU CRKVU!, DRAGOVOLJAC.COM, 2023. 593
PRIZNAJTE HRVATSKU PRAVOSLAVNU CRKVU! 593
PISMO BISKUPA HBK PATRIJARHU SPC IRINEJU 601
PUPOVČEVE ‘NOVOSTI’ PRIZNALE DA SU LAŽNO PRENIJELE DR. RICHTERA 609
NJIMA NE ČESTITAJU! 612
NOVI STARI NAPADI NA HPC 624
MOJA ANKICA, ZAGREB, 2023. 634

MOJA ANKICA 3. 634
POMOZI SIROTU NA SVOJU SRAMOTU! / VIŠE TO NISU MOJI ČASOPISI, DRAGOVOLJAC.COM: 2024. 656
POMOZI SIROTU NA SVOJU SRAMOTU! (ODGOVOR DAMIRU BOROVČAKU) 656

24. OBLJETNICA 666
HODAK, HEBRANG I DRUGI OKUPILI SE U POSEBNOJ UDRUZI: EVO KOJI SU IM CILJEVI 666
IVAN KUJUNDŽIĆ JE JEDAN OD OSNIVAČA UDRUGE HRVATSKI DOMOLJUBNI ZBOR "FRANJO TUĐMAN" 671
OSNIVAČI UDRUGE HRVATSKI DOMOLJUBNI ZBOR "FRANJO TUĐMAN" DR. ŽELJKA MARKIĆ I AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ U SISKU 673
RAZGOVOR OSNIVAČICE UDRUGE HRVATSKI DOMOLJUBNI ZBOR "FRANJO TUĐMAN" DR. ŽELJKE MARKIĆ S IVICOM MARIJAČIĆEM 382

AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ – ŽIVOTOPIS 686

UVOD

U ovoj knjizi dani su tekstovi o HRVATSKOM biskupu, kako ga je jednom nazvao biskup Pozaić, iz mojih knjiga koje su nastali prije tiskanja moje prve knjige o njemu koja je išla s posvetom u povodu njegovog 60. rođendana. Da se radi o velikom hrvatskom biskupu pokazuje već sama činjenica da je samo u tih pet godina bilo toliko takvih tekstova da je ova druga knjiga mnogo veća od one prve koja je i sama bila velika.
I biskupu Pozaiću sam posvetio dvije knjige:
J. Pečarić, Biskup prof. dr. sc. Valentin Pozaić, Portal dragovoljac.com, 2020.: http://www.dragovoljac.com/images/minifp/pozaic.pdf
J. Pečarić, Biskup prof. dr. sc. Valentin Pozaić – Druga knjiga, dragovoljac.com, 2023.:http://www.dragovoljac.com/images/minifp/pozaic2.pdf
Ta druga knjiga na početku ima tekst u kome se puno spominje upravo biskup Košić:

Drugi dio knjige BISKUP PROF. DR. SC. VALENTIN POZAIĆ posvećen je uspomeni na tog našeg velikog biskupa. Danas je i 64. rođendan biskupa Vlada Košića, a u prvoj knjizi o biskupu Pozaiću dao sam i zaključni tekst iz knjige o biskupu Košiću ČETVRTI STUP MOJE HRVATSKE / BISKUP DR. VLADO KOŠIĆ, ZAGREB, 2019.:

ZAGREB POKAZAO TKO JE HRVATSKI BISKUP

Danas sam vam napisao:
HRVATSKI biskup dr. Vlado Košić:
https://narod.hr/kultura/foto-biskup-vlado-kosic-moguce-je-zakljuciti-da-srpski-patrijarh-siri-mrznju-i-izaziva-nove-sukobe
Na večerašnjoj misi za Stepinčevo prepuna katedrala je pokazala da dobro zna zašto pišem velikim slovima HRVATSKI.
Kako?
Na kraju mise nadbiskup Bozanić je čitao imena nazočnih biskupa. Vjernici su ih pozdravljali velikim pljeskom. Ali kada je izgovorio ime Biskupa Košića taj pljesak je trajao i trajao. Čini mi se 5-6 puta dulje nego za bilo kojega biskupa.
Inače često u komentarima se može naći usporedba sa Stepincem, pa je utoliko veće značenje ovog pokazivanja ljubavi vjernika u Zagrebačkoj katedrali prema HRVATSKOM biskupu.

Evo i jednog komentara s gornjeg linka:
Ovo je onaj pravi - stepinčevski diskurs - jasan, bridak, nedvosmislen, istinit, neustrašiv, neupitan, od poklada vjere katoličke i temeljnih prava hrvatskoga naroda neodstupiv..." u zgodno i nezgodno vrijeme "
Veći pljesak od drugih dobio je biskup Pozaić.
A zapravo kada pišem o dr. Košiću kao HRVATSKOM biskupu sjetim se riječi biskupa Pozaića.
Svojevremeno sam bio, uz dr. Stjepandića, recenzent knjige biskupa Košića "Biskup na prvoj crti".
Nas dvojica recenzenata smo na prvom predstavljanju u Sisku bili i predstavljači.
Tada mi je biskup Pozaić rekao za biskupa Košića:
To je HRVATSKI biskup!
Prepuna Zagrebačka katedrala je danas na Stepinčevo potvrdila koliko je on bio u pravu.

Čini mi se da se na ovaj način i biskup Pozaić pridružuje svima nama koji čestitamo biskupu Košiću njegov rođendan. Iako je biskup Pozaić za biskupa Košića rekao da je HRVATSKI biskup siguran sam da se s pravom može reći:
Biskup Pozaić je bio HRVATSKI biskup.

Akademik Josip Pečarić

20. 5. 2023.

Ali nije to jedina moja knjiga o znamenitim Hrvatima u kojima u samim uvodima pominjem HRVATSKOG biskupa dr. sc. Vladu Košića, Vidjet ćete to i u drugim tekstovima u ovoj knjizi i sve to pokazuje koliko je profesor književnosti Sveučilišta u Mostaru dr. sc. Marko Tokić bio u pravu kada je za biskupa Košića rekao da je jedan od stupova moje Hrvatske.

Životopis biskupa Košića

Vlado Košić rođen je 20. svibnja 1959. godine u Varaždinu, od roditelja Ivana i Marte Košić r. Dombaj. Kršten je 31. svibnja 1959. u crkvi sv. Petra i Pavla u Petrijancu s krsnim imenom Vladimir Ivan. Odrastao je u Družbincu, u župi

Petrijanec, gdje je završio osnovnu školu. Maturirao je na Interdijecezanskoj srednjoj školi za spremanje svećenika u Zagrebu na Šalati 1978. godine. Teologiju je studirao na Katoličkom bogoslovnom fakultetu u Zagrebu, gdje 1985. godine diplomira, iste godine biva zaređen za prezbitera Zagrebačke nadbiskupije. Godine 1989. magistrira u specijalizaciji dogmatske teologije radom *Traktat "De libero arbitrio et de gratia" Ivana Paštrića (1636-1708.).* Pastoralno djeluje u Zagrebačkoj nadbiskupiji kao kapelan u Karlovcu – Dubovcu (1985.-1988.) i u Zagrebu – Španskom (1988.-1990.), te kao župnik Hrastovice (1990.-1995.) i Petrinje (1992.-1995.), dakle u vrijeme Domovinskog rata, kad i sam kao prognanik živi u petrinjskoj filijali u Mošćenici, uz samu crtu razdvajanja s okupiranim područjem. Od 1995. godine radi kao asistent pri Katedri dogmatske teologije na Katoličkom bogoslovnom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu, gdje je 23. lipnja 1997. obranio doktorsku disertaciju *Teolog Franjo Ksaver Pejačević (1707.-1781.) – značajke*, pod vodstvom red. prof. dr. sc. Ivana Goluba. Na Sveučilištu u Zagrebu 28. studenog 1997. promoviran je u doktora teoloških znanosti te je 1998. izabran za višeg asistenta, a 2003. za naslovnog docenta.

U Hrvatskoj biskupskoj konferenciji bio je od travnja 1999. do rujna 2000. predsjednik Odbora za sredstva društvene komunikacije, a od rujna 2000. do listopada 2017. godine je predsjednik Vijeća za ekumenizam i dijalog, te od travnja 2004. do listopada 2014. predsjednik komisije HBK „Justitia et pax". Ujedno je i predsjednik Upravnog vijeća Centra za promicanje socijalnog nauka Crkve HBK. Član je komisija HBK za odnos sa SPC i za Papinski zavod sv. Jeronima u Rimu.

Od listopada 2017. godine predsjednik je Vijeća HBK za nauk vjere. Redovni je član i zamjenik predstojnika Hrvatskog mariološkog instituta KBF-a Sveučilišta u Zagrebu, član je Odjela za kršćanski istok Instituta za ekumensku teologiju i dijalog "Juraj Križanić" i Društva za povjesnicu Zagrebačke nadbiskupije "Tkalčić".

Objavljuje svoje radove iz dogmatske teologije i povijesti hrvatske teologije u Bogoslovskoj smotri, Riječkom teološkom časopisu, Katehezi, Vita consecrata i drugim časopisima.

Tiskana su mu djela:

- *Teolog Franjo Ksaver Pejačević (1707.-1781.) – značajke, Kršćanska sadašnjost, Zagreb 1997. (disertacija);*
- *Župnik na prvoj crti, MH Petrinja – Tonimir, Varaždinske Toplice 1999.;*
- *Zapisi s ruba, Teovizija, Zagreb 1999.;*
- *Vrijednosti svakodnevice, Glas Koncila, Zagreb 2002.;*
- *Marija, Majka Sina Božjega, Kršćanska sadašnjost, Zagreb 2003.;*
- *"Veće ljubavi nitko nema od ove", križni put, KS, Zagreb 2004.;*
- *Novo staro lice Boga, KS, Zagreb 2005.;*
- *Vjerujem u jednoga Boga, Sisak 2012.;*
- *Župnik na prvoj crti/Parohestro ce la unua frontlinio, Zagreb 2012.;*

- *Ljubav svemu se nada, Varaždin 2015.;*
- *Biskup na prvoj crti, Sisak 2013.;*
- *Sisačka biskupija: jučer, danas, sutra, Sisak 2020.;*
- *Junačka i sveta Hrvatska, Sisak 2021.*

Preveo je s njemačkog jezika dogmatsko djelo "*Bog trojstvene ljubavi*" Franza Courtha, izišlo u izdanju KS u Zagrebu 1999.

Uređuje zbornike Hrvatskog mariološkog instituta, u kojima objavljuje i svoje studije. Objavljuje svoje radove i u drugim zbornicima, kao npr. rad „Mariologija u misli Ivana Pavla II." u *„Ivan Pavao II. Poslanje i djelovanje"*, zbornik radova; GK i drugi, Zagreb 2007., str. 169-182; „Katoličko-pravoslavni odnosi u Hrvatskoj i Europi: šanse i perspektive" u „*U služenju Božjemu narodu"*, zbornik radova u čast msgr. Dr. Antunu Škvorčeviću, Požega 2007., str. 391-413; „Il contributo croato alla mariologia del Concilio Vaticano II" u zborniku Poljskog mariološkog društva „*W służbie Bogarodzicy*", Polskie Towarzystwo mariologiczne, Czestochowa 2009, str. 188-208. Uredio je s Gordanom Črpićem zbornik „*U službi pravde i mira. For the Sake of Justice and Peace*" izjava, priopćenja, apela i izvještaja Komisije HBK „Justitia et pax" 1989.-2009., KS, Zagreb 2009.

Osobita su mu znanstvena zanimanja: dogmatska teologija – prvenstveno mariologija i pneumatologija, te povijest – osobito hrvatske – teologije, ekumenizam i dijalog.

https://biskupija-sisak.hr/biskup-4/zivotopis/

BULA O IMENOVANJU DIJECEZANSKOG BISKUPA

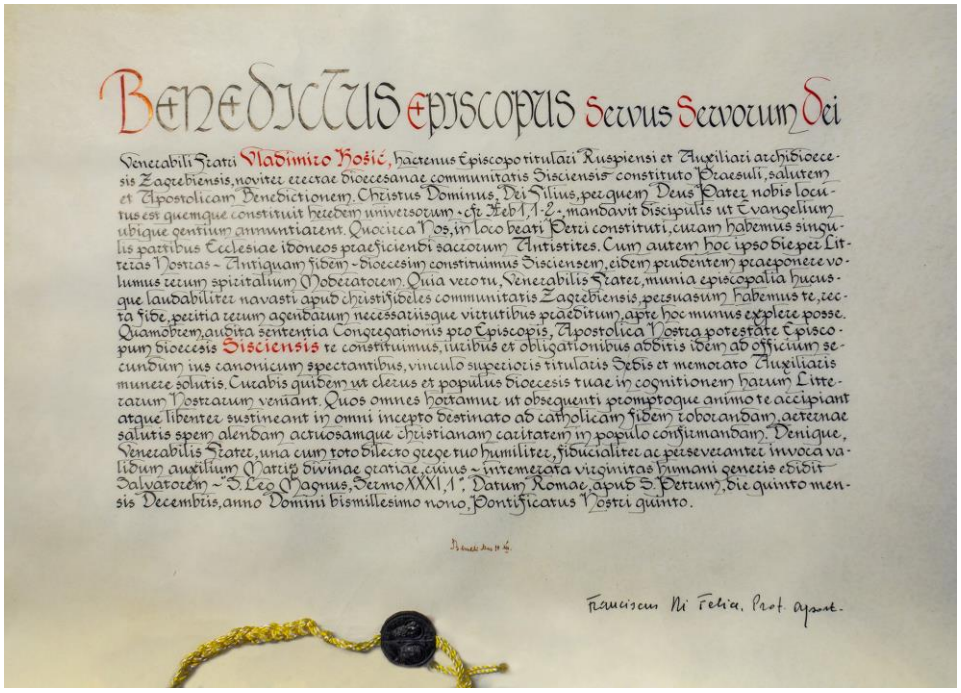
BENEDIKT BISKUP, SLUGA SLUGU BOŽJIH, časnome bratu Vladimiru Košiću, dosadašnjem naslovnom biskupu ruspijskom i pomoćnom biskupu Zagrebačke nadbiskupije, postavljenom za poglavara iznova uspostavljene Sisačke biskupijske zajednice, pozdrav i apostolski blagoslov.

Krist Gospodin, Sin Božji, po kojem nam je Bog Otac progovorio i postavio ga baštinikom svega (usp. Heb 1,1-2), svojim je učenicima dao nalog da naviještaju Evanđelje po svem svijetu. Zbog toga Mi, postavljeni na mjesto blaženog Petra, imamo brigu da u pojedinim dijelovima Crkve postavljamo prikladne predstojnike. Budući da smo pak danas Našim pismom »Antiquam fdem« (»Drevnu vjeru«) ustanovili Sisačku biskupiju, želimo joj na čelo postaviti razboritog upravitelja duhovnih dobara. A kako si, dosad, časni brate, pohvalno obavljao biskupske zadaće među vjernicima zagrebačke zajednice, uvjereni smo da možeš prikladno vršiti ovu službu, jer si obdaren pravom vjerom, iskustvom u obavljanju poslova i potrebnim vrlinama.

Stoga te, nakon što smo čuli mišljenje Kongregacije za biskupe, Našom apostolskom vlašću postavljamo za biskupa SISAČKE biskupije, dajući ti prava i obveze koje se prema kanonskom pravu odnose na tu službu, oslobađajući te ujedno obveza prijašnje naslovne biskupske stolice i (spomenute) službe

pomoćnog biskupa. Pobrinut ćeš se dakako da kler i narod tvoje biskupije bude upoznat s ovim
Našim pismom. Ujedno sve potičemo da te poslušno i spremna duha prihvate i rado podupiru u svakom pothvatu usmjerenom k učvršćivanju katoličke vjere, poticanju nade u vječno spasenje i svjedočenju djelotvorne kršćanske ljubavi u narodu.
Naposljetku, časni Brate, zajedno sa svim svojim ljubljenim stadom ponizno, s pouzdanjem i postojano zazivaj moćnu zaštitu Majke Božje milosti čije je »neokaljano djevičanstvo ljudskom rodu donijelo Spasitelja« (sv. Lav Veliki, Govor XXXI,1).
Dano u Rimu, pri Svetom Petru, petoga dana mjeseca prosinca godine Gospodnje 2009., pete godine Našega Pontifkata.

Papa Benedikt XVI.

BENEDICTUS EPISCOPUS Servus Servorum Dei

Venerabili Fratri Vladimiro Košić, hactenus Episcopo titulari Ruspiensi et Auxiliari archidioecesis Zagrebiensis, novitei erectae dioecesanae communitatis Sisciensis constituto Praesuli, salutem et Apostolicam Benedictionem. Christus Dominus, Dei Filius, per quem Deus Pater nobis locutus est quemque constituit heredem universorum - cfr. Heb 1,1-2 -, mandavit discipulis ut Evangelium ubique gentium annuntiarent. Quocirca Nos, in loco beati Petri constituti, curam habemus singulis patribus Ecclesiae idoneos praeficiendi sacrorum Antistites. Cum autem hoc ipso die per Litteras Nostras - Antiquam fidem - dioecesim constituimus Sisciensem, eiden penitentem praeponere voluimus rectum spiritalium Moderatorem. Quia vero tu, Venerabilis Frater, munia episcopalia hucusque laudabiliter navasti apud christifideles communitatis Zagrebiensis, persuasum habemus te, recta fide, peritia rerum agendarum necessariisque virtutibus praeditum, apte hoc munus explere posse. Quamobrem, audita sententia Congregationis pro Episcopis, Apostolica Nostra potestate Episcopum dioecesis Sisciensis te constituimus, iuribus et obligationibus abbitis iden ab officium secundum ius canonicum spectantibus, vinculo superioris titularis Debis et memorato Auxiliaris munere solutis. Curabis quidem ut clerus et populus dioecesis tuae in cognitionem harum Litterarum Nostrarum veniant. Quos omnes hortamur ut obsequenti promptoque animo te accipiant atque libenter sustineant in omni incepto destinato ad catholicam fidem roborandam, aeternae salutis spem alendam actuosamque christianam caritatem in populo confirmandam. Denique, Venerabilis Frater, una cum toto dilecto grege tuo humiliter, fiducialiter ac perseverantei invoca validum auxilium Matris divinae gratiae, cuius - intemerata virginitas humani generis edidit Salvatorem - S. Leo Magnus, Sermo XXXI, 1. Datum Romae, apud S. Petrum, die quinto mensis Decembris, anno Domini bismillesimo nono, Pontificatus Nostri quinto.

Franciscus Di Felice, Prot. apost.

https://biskupija-sisak.hr/biskup-4/bula-o-imenovanju-dijecezanskog-biskupa/

Akademik Josip Pečarić

„JUNAČKA I SVETA HRVATSKA“

PREDSTAVLJENA KNJIGA BISKUPA KOŠIĆA I UMIROVLJENOG GENERALA TOLJA „JUNAČKA I SVETA HRVATSKA“

BISKUP VLADO KOŠIĆ, PROF. NIKOLINA MESIĆ, UMIROVLJENI GENERAL IVAN TOLJ

SISAK (IKA)
29.01.2021.

Predstavljanje knjige „Junačka i sveta Hrvatska. Pismo o 30. obljetnici Domovinskog rata“ održano je u četvrtak 28. siječnja u sisačkom Velikom Kaptolu. Knjigu su predstaviti autori sisački biskup Vlado Košić i general HV-a u miru Ivan Tolj te književna kritičarka prof. Nikolina Mesić.

Zbog epidemioloških mjera predstavljanje se moglo pratiti isključivo putem video prijenosa na internetskim i Facebook stranicama Sisačke biskupije.
Povod je ovog pisma 30. obljetnica Domovinskoga rata koji je svom žestinom započeo u Hrvatskoj 1991. godine, a kako su naznačili u predgovoru želja je autora da se ovom knjigom ne samo učvrsti istina o prošlosti, nego i uoči ono što se trebalo razriješiti u minulu razdoblju, a nije se dogodilo, zbog propusta, pa i grijeha nečinjenja svih političkih garnitura, od završetka Domovinskoga rata, a posebice od 2000. godine do danas. Ova knjiga je i apel autora kako, umjesto napuštanja Domovine i odlazaka tisuća i tisuća mladih ljudi pa i cijelih obitelji iz Hrvatske i Bosne i Hercegovine, potrebno je kao i prije trideset godina, ponovo ujediniti sve snage i pamet i krenuti u saniranje svih višegodišnjih zastranjenja te vratiti se onim idealima, moralnom i vrijednosnom sustavu, koji nas je uz Božju pomoć doveo do pobjede u našem pravednom i obrambenom ratu.
Prof. Mesić istaknula je kako joj se čini da ovo pismo želi prije svega čitatelja potaknuti na ponos što slobodno živi u zemlji u kojoj živi i što je ta zemlja izrasla

na takvim junacima kojima su se divili i njihovi neprijatelji. „Zapanjuje, primjerice, činjenica navedena u pismu da je u Sigetskoj bitki omjer snaga bio 40 puta veći u korist turske sile, a da se Turcima u Gvozdanskom suprotstavilo samo 300 ljudi od kojih je 50 bilo obučenih i iskusnih vojnika. Sve te bitke koje se spominju u pismu kako bi se osvijestilo to junačko obilježje naše Hrvatske, okrunjene pobjedom u Domovinskom ratu, silno podsjećaju na već davno ispričanu priču o Juditi, primjerice, u kojoj je zahvaljujući mudrosti jedne žene poražena cijela babilonsko-asirska vojska ili na sukob Davida i Golijata u kojemu su rijetki vjerovali u pobjedu dječaka, mladića s praćkom. A ni jedna od tih navedenih pobjeda ne bi se zbila da njihovi sudionici nisu posjedovali, kako autori kažu, duhovnu snagu koja je dizala ljude, a o kojoj mi posebno ponovno svjedočimo i danas na potresom pogođenim prostorima Sisačke biskupije. Ta duhovna snaga predstavljena je u ovom pismu i kratkim životopisima stanovnika nebeske Crkve, naših svetaca, blaženika i mučenika, koji svjedoče koliku milost baštine oni koji zagledani u smrt ne vide kraj života, nego njegov početak“, poručila je Mesić.

Osvrnuvši se na sadržaj i povod kojim je nastala ova knjiga general Tolj je ustvrdio kako je cijela hrvatska povijest jedan veliki križni put tj. kako je 14 stoljeća naše povijesti zapravo 14 postaja križnog puta. Tolj je rekao i kako je knjigu osmislio biskup Košić koji je želio u svojoj biskupiji proslaviti 30. obljetnicu početka Domovinskog rata i da se kaže ono što je temeljno. „Prvo da se ne zaboravi taj početak, a s druge strane da se nakon 30 godina života ove države rekne i uputi na sve ono što nije dobro i za naš narod, za našu državu i našu budućnost. U Junačkoj i svetoj Hrvatskoj mi smo otvoreno naveli da nam je sadašnjost ugrožena, da nazadujemo u demografskom, gospodarskom i duhovnom smislu. Da nam je kuća načeta i prokišnjava na sve strane i da je vrijeme da podvučemo crtu i da započnemo, ako je potrebno, ponovno snove graditi u zajedništvu ujedinjeni okrenuti svi prema jednom cilju baš na onaj način kao što smo bili jedno tijelo i duša u oslobađanju hrvatske Domovine. Mi smo u ovoj Junačkoj i svetoj Hrvatskoj željeli reći jednu stvar koja se posebno ne naglašava kada se gleda borba Hrvata za državu. Mi govorimo o Domovinskom ratu kao najvećem događaju u povijesti hrvatskog naroda, a zaboravljamo da je taj Domovinski rat plod muke i jada generacija i generacija, od gubika narodne dinastije, 20. stoljeća i sve do danas“, poručio je Tolj.

Biskup Košić zahvalio je svima koji su pomogli u izradi ove knjige te se osvrnuo na činjenicu da su je napisali jedan general i jedan biskup. „Netko će prigovoriti da biskupu nije zadaća govoriti o ratu, a drugi da biskup i general nisu dobar par. Biskupi naime propovijedaju o miru, a generali vode ratove. Pa ipak! Ja sam jedini biskup u Hrvatskoj biskupskoj konferenciji koji sam prošao kroz Domovinski rat, i to na doslovno prvoj crti jer sam od 1990. bio župnik u Hrastovici, gdje me zatekao rat, da bih 1991. u rujnu – točnije 10. rujna 1991. – zajedno sa svim mojim župljanima bio prognan iz župe te 1992. bio imenovan i župnikom Petrinje, koja je bila okupirana, tako da sam kroz tri godine (1992.-1995.) boravio u Mošćenici,

tada jedinoj slobodnoj filijali Župe svetog Lovre u Petrinji. Stoga sam si uzeo za pravo progovoriti o temi Domovinskog rata jer to mogu iz vlastitog iskustva. Drugo, Ivan Tolj jest general, ali on je prije svega hrvatski pjesnik i književnik, kojeg sam upoznao za vrijeme studija kada me je k njemu slao prof. Ivan Golub jer sam bio urednik studentskog časopisa 'Spectrum', u čije uredništvo je redovito stizao velik broj pjesama, a profesor me slao Ivanu da nam on pomogne izabrati doista vrijedne pjesme za objavljivanje i odijeliti ih od manje vrijednih pjesama. Ta naša povezanost urodila je krajem prošle 2020. godine razgovorima o tome da bismo trebali objaviti neki dokument o 30. obljetnici Domovinskog rata, budući da je 2021. godina upravo taj jubilej. Obojica se naime bojimo da se ono što je u tom vremenu bilo s jedne strane teško, a s druge strane lijepo može zaboraviti ili čak iskrivljivati. Mi mislimo da su događaji koji su započeli prije 30 godina obilježili našu nacionalnu povijest do te mjere da bismo na temelju njih trebali biti trajno zahvalni i Bogu i ljudima", rekao je biskup upozorivši na kraju kako Hrvatska nažalost ništa ne čini, ili veoma malo, da prikaže svoju istinitu prošlost u Drugom svjetskom ratu i poraću, kao na žalost ni u Domovinskom ratu. „Više bi bilo potrebno uložiti napora da se postigne hrvatsko-hrvatsko pomirenje jer je ono nužno za napredak naše Domovine. A nažalost ne samo da se na tome ne radi, već se radi upravo suprotno, na podjelama, dakle protiv takvog pomirenja koje nam je nasušno potrebno", zaključio je biskup Košić.

https://ika.hkm.hr/novosti/predstavljena-knjiga-biskupa-kosica-i-umirovljenog-generala-tolja-junacka-i-sveta-hrvatska/

MONS. VLADO KOŠIĆ, BISKUPA SISAČKI

GOVOR NA PROMOCIJI KNJIGE "JUNAČKA I SVETA HRVATSKA. PISMO O 30. OBLJETNICI DOMOVINSKOG RATA"

Sisak, Veliki Kaptol, 28. siječnja 2021.

Dragi prijatelji, poštovani generale HV gosp. Ivane Tolj, poštovana profesorice Nikolina Mesić, poštovani naši gledatelji na našoj web-stranici i fb Sisačke biskupije!
Kada se predstavlja neka knjiga, to je prilika da se autor /ili u ovom slučaju autori/ zahvale svima koji su pomogli da ona ugleda svjetlo dana. Tako je meni na prvom mjestu ugodna zadaća izreći veliku hvalu Ivanu Tolju, mojem dugogodišnjem prijatelju i suradniku, koji je prihvatio biti suautor ovog djelca, odnosno pisma kako sami definiramo genus ove knjige u podnaslovu.
Hvala posebna Stjepanu Vegi koji je uredio ovu knjižicu; hvala Mariji Mitar koja ju je lektorirala; hvala Tanji Mosler koja ju je grafički oblikovala; hvala tiskari Kerschoffset iz Zagreba koja ju je tiskala.
Zašto baš mi, Ivan i ja, i zašto o Domovinskom ratu? Netko će prigovoriti da biskupu nije zadaća govoriti o ratu, a drugi da biskup i general nisu dobar par. Biskupi naime propovijedaju o miru, a generali vode ratove. Pa ipak! Ja sam jedini biskup u HBK koji sam prošao kroz Domovinski rat, i to na doslovno prvoj crti jer sam od 1990. bio župnikom u Hrastovici, gdje me zatekao rat, da bih 1991. u rujnu – točije 10.rujna 1991. - zajedno sa svim mojim župljanima bio prognan iz župe te 1992. bio imenovan i župnikom Petrinje, koja je bila okupirana, tako da sam kroz tri godine (1992.-1995.) boravio u Mošćenici, tada jedinoj slobodnoj filijali župe svetog Lovre u Petrinji. Stoga sam si uzeo za pravo progovoriti o temi Domovinskog rata jer to mogu iz vlastitog iskustva.
Drugo, Ivan Tolj jest general ali on je prije svega hrvatski pjesnik i književnik, kojeg sam upoznao za vrijeme studija kada me je k njemu slao prof. Ivan Golub jer sam bio urednik studentskog časopisa „Spectrum“, u čije uredništvo je redovito stizao velik broj pjesama, a profesor me slao Ivanu da nam on pomogne izabrati doista vrijedne pjesme za objavljivanje i odijeliti ih od manje vrijednih pjesama.
Ta naša povezanost urodila je krajem prošle 2020. godine razgovorima o tome da bismo trebali izdati neki dokument o 30. godišnjici Domovinskog rata, budući da je 2021. godina upravo taj jubilej. Obojica se naime bojimo da se ono što je u tom vremenu bilo s jedne strane teško, a s druge strane lijepo može zaboraviti ili čak iskrivljivati. Mi mislimo da su događaji koji su započeli prije 30 godina obilježili našu nacionalnu povijest do te mjere da bismo na temelju njih trebali biti trajno zahvalni i Bogu i ljudima. A upravo je najteža bila 1991. godina.

Bogu zahvaljivati poput Židova koji svoj izlazak iz egipatskog ropstva svake godine najsvečanije slave najvećim svojim blagdanom, Pashom. Nakon dugog razdoblja neslobode slobodu su doživljavali kao Božji dar. Tako bismo trebali i mi Hrvati za slobodu i neovisnost zahvaljivati Bogu jer nam je on učinio mnoga čudesa. Sluga Božji kardinal Franjo Kuharić jednom je, sjećam se, rekao da smo mi doživjeli tri čuda: prvo je, rekao je, što smo u tako dugom razdoblju usprkos tolikim prijetnjama zatora ipak opstali; drugo je čudo, izjavio je kardinal Kuharić, što su nas kao samostalnu državu priznale sve zemlje, od kojih su mnoge bile protiv naše neovisnosti; i treće je, što smo se premda na početku razoružani i bez sredstava za obranu, obranili i na kraju pobijedili u Domovinskom ratu.

Potrebno je također zahvaliti i mnogim ljudima koji su se nesebično žrtvovali za našu slobodu, za mir i neovisnost našega hrvatskog naroda. To su prije svega hrvatski branitelji, koji su poginuli braneći Domovinu. Njima pribrajamo i one koje nazivamo nestalima, a koji počivaju vjerojatno po neznanim grobištima i koje još njihovi najmiliji traže; također tu su i branitelji koji su se poslije rata ubili, kao i oni koji su preminuli od teških posebno malignih bolesti što su direktne posljedice rata i njihova sudjelovanja u njemu. Ne možemo zaboraviti i njihove obitelji koje su podnijele i još uvijek podnose veliku žrtvu i teret za čitavo naše društvo. Smatramo da sve ove skupine nisu dovoljno vrednovane u našem društvu te da bi im trebalo posvetiti više pozornosti i dati im više potpore jer su oni to zaslužili.

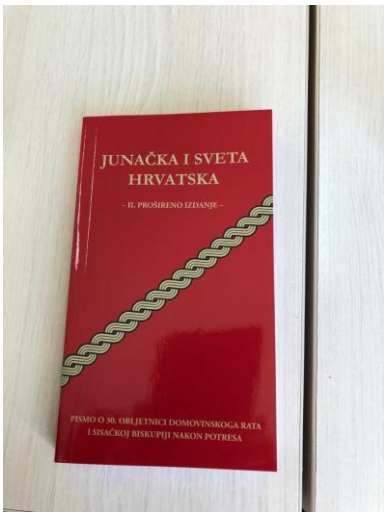
Sigurno nije potpora samo materijalno zbrinjavanje, premda je i to potrebno. Najvažnije je da im se ne uskraćuje poštovanje, da ih se gleda kao naše heroje, da im se ne podmeće ono što oni nisu. Nitko tko nije bio bilo branitelj u ratu bilo blizu njih na prvoj crti obrane Domovine nema pravo govoriti o braniteljima s visoka i s prezirom, jer to su naši najčasniji članovi društva. I nije u prvom planu nacionalna pripadnost naših branitelja, jer bilo je među njima osim Hrvata i pripadnika drugih naroda. U prvom je planu njihova ljudskost i svijest o pravednoj stvari koja ih je vodila do te mjere u obranu Domovine da su za nju bili spremni žrtvovati i vlastiti život. Pred tim se moraju svi pokloniti. I osobito je područje naše Banovine, koju je – kao i druge dijelove naše Biskupije, a i šire Domovine - nedavno pogodio i razorni potres, bilo područje gdje su naši ljudi kroz tešku borbu neprestano morali izdržavati na branu Domovine. Nije bez razloga papa Lav X. nakon pobjede bana i biskupa Petra Berislavića kod Dubice 1519. nazvao našu Domovinu „Predziđem kršćanstva“. Jednako je tako bilo i u Domovinskom ratu.

A znamo da ne mogu biti dvije istine, ne može se o istim događajima u jednoj zemlji govoriti suprotno, s oprečnih stanovišta.

Nemoguće je također da se na silu dogodi željeno hrvatsko-srpsko pomirenje za koje međutim nisu ostvarene temeljne pretpostavke, a to su istina i pravednost. Dok se ne prizna istina i dok se ne zadovolji pravda, nije moguće istinsko pomirenje. Također je teško očekivati da će narod doživjeti svoj duhovni mir, ako ga se neprestano maltretira lažima i poluistinama. O nama samima ovisi hoćemo li pristati na poniženja i podvale. Hrvatska na žalost ništa ne čini, ili veoma malo,

da prikaže svoju istinitu prošlost u Drugom svjetskom ratu i poraću, kao na žalost ni u Domovinskom ratu.
Više bi bilo potrebno uložiti napora da se postigne hrvatsko-hrvatsko pomirenje jer je ono nužno za napredak naše Domovine. A na žalost ne samo da se na tome ne radi, već se radi upravo suprotno, na podjelama, dakle protiv takvog pomirenja koje nam je nasušno potrebno.
Takvu su viziju naše domovinske budućnosti imali naši hrabri branitelji, i to ne samo u Domovinskom ratu nego i kroz svu našu tešku prošlost. O tome progovaramo u ovoj knjižici. Takvu su Hrvatsku sanjali i naši junaci i naši sveci. Nabrajamo ih kao najbolje članove našega naroda. Molimo osobito Bl. Djevicu Mariju, koju naš narod rado naziva Kraljicom i Odvjetnicom Hrvatske da nam izmoli da i mi budemo nasljedovatelji tih slavnih muževa i žena, naših hrvatskih junaka i svetaca da bismo tako gradili Domovinu u miru, da ima sretnu budućnost.
Drago mi je da je molitva Fidelissima mog prijatelja Ivana Tolja postala lijep zaključak ovog pisma i da je došla na zadnje korice. Tako se očituje posvećenost našega naroda BD Mariji. Neka nas ona zagovara da na zasadama prošlosti gradimo naše društvo i Domovinu u onim vrijednostima koje su joj kadre osigurati budućnost.
https://www.biskupija-sisak.hr/index.php/biskup/govori/6088-govor-na-promociji-knjige-qjunaka-i-sveta-hrvatskaq-2812021

Napomena. Biskup dr. sc. Vlado Košić je jedini od biskupa potpisao *Zahtjev za kadrovskim smjenama na HTV-u* iako se zapravo na taj način branila Crkva u Hrvata I sama hrvatska država od napada koji dolaze od javne televizije koju čak I predsjednik države naziva Jutel.
Tiskano je i drugo prošireno izdanje ove knjige:

BISKUP KOŠIĆ I GENERAL TOLJ U BUDNICI

Ima li Hrvatska danas duhovne snage usporedive sa snagom duha hrvatskog naroda iz vremena oslobodilačkog rata protiv srpsko-crnogorske agresije, jesu li današnji izazovi pred Hrvatskom usporedivi s onim nazad 30 godine, kako se danas u tim iskušenjima mogu i postavljaju ondašnji župnik s prve crte i ondašnji pjesnik i general pobjedničke vojske, što ih to motivira i pokreće dignuti glas i upozoriti na stranputice?
U Budnici, 8.travnja, u četvrtak u 20 sati na Osječkoj TV, Mreži TV Zagreb, Dalmaciji TV Split, Diadori TV Zadar, te u petak u 21 sat na SBTV gostuju susački biskup Vlado Košić i general Ivan Tolj.

Nadnevak emisije nije slučajan.

Uz drugo prošireno izdanje njihove knjige ” Junačka i sveta Hrvatska”, prisjetit ćemo se zanemarenih i prešućenih epopeja kroz povijest, prisjetit ćemo se najkrvavije hrvatsko-srpske bitke iz Drugog svjetskog rata, koju su četnički krugovi zbog strahote poraza u emigraciji nazvali novim kosovskim bojem. Ta bitka je završila 8.travnja 1945.godine.
Prisjećanje na Gvozdansko, Zrin, na srce Banovine, na oslobodilački rat, na razloge generšestorice povodom intervjua patrijarha SPC Porfirija, na peticiju brojnih uglednika zbog programske politike HRT-a, na odlazak nekolicine ratnih generala iz Generalskog zbora, nisu sami sebi svrha u ovoj emisiji, nego pokušaj

krajnje pozvanih ljudi za detektiranje državnih i društvenih slabosti danas i usmjeravanje ljudi ka potrazi za razumnim i ostvarivim rješenjima.
Košić i Tolj u Budnici.

Hrvatski generali i akademici traže ispriku, smjene i ostavke odgovornih na HTV-u!

Doista nevjerojatno! Hrvatska radio televizija na novome poklonstvu u Beogradu, evocirala je uspomene na 1918. god. i proglašenje države SHS, ovaj put ”spontano”, u ”šali” iz usta srpskoga pravoslavnog regenta novopečenog patrijarha Porfirija. Ili možda nismo upoznati je li patrijarhovo gostovanje na HRT- u uzvrat gostovanja predsjednika Hrvatske biskupske konferencije na praznik Sv. Save na … Nastavi čitati Hrvatski generali i akademici traže ispriku, smjene i ostavke odgovornih na HTV-u!

Kamenjar

https://kamenjar.com/biskup-kosic-i-general-tolj-u-budnici/
NAPOMINJEM DA NA INTERNETU DO SADA PETICIJU HRT_U IMA NOVIH 1,620 POTPISA:
https://community.sumofus.org/petition/67e6d627-44c7-440c-bc35-388bb914e88f/?source=mlt

ĐURO VIDMAROVIĆ

PORUKE, UPOZORENJA, MOLITVE
JUNAČKA I SVETA HRVATSKA
– PISMO O 30. OBLJETNICI DOMOVINSKOG RATa.
Sastavili Vlado Košić, sisački biskup i Ivan Tolj, general HV u miru, „Sisačka biskupija“, Sisak 2021.

Pred nama je nevelika knjižica pod skromnim podnaslovom „Pismo o 30. obljetnici Domovinskog rata“ Na koricama iznad naslova, nema imena autora. Tek na unutrašnjoj stranici saznajemo kako je riječ o dvije eminentne osobe; msgr. prof. dr. Vladi Košiću, sisačkom Biskupu i Ivanu Tolju, generalu HV u miru. Riječ je o intelektualnom, teološkom, historiografskom i političkom susretu dviju osobe od kojih se to ne bi očekivalo. Zapravo, riječ je o prvome u hrvatskoj povijesti zajedničkom nastupu hrvatskoga biskupa, koji je teolog, ali i pjesnik i hrvatskoga generala, koji je poznati pjesnik.

Biskup Vlado Košić je rođen 20. svibnja 1959. godine u Družbincu u općini Petrijanec u okolici Varaždina. U Petrijancu je pohađao osnovnu školu. Završio je gimnaziju klasičnog smjera na Dječačkom sjemeništu u Zagrebu. Na Katoličkom bogoslovnom fakultetu diplomirao je iz područja teologije i filozofije. Svećenik je je postao 1985. Godine 1989. magistrira u specijalizaciji dogmatske teologije radom **Traktat “De libero arbitrio et de gratia” Ivana Paštrića (1636-1708.)**. Doktor teologije postao je 1997. godine. Službovao je kao kapelan u Karlovcu i Zagrebu, a kao župnik u Hrastovici (1990.-1995.) i Petrinji (1992.-1995.), dakle u vrijeme Domovinskog rata, kad i sam kao prognanik živio u petrinjskoj filijali u Mošćenici, uz samu crtu razdvajanja s okupiranim područjem. Od 1995. godine radi kao asistent pri Katedri dogmatske teologije na Katoličkom bogoslovnom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu, gdje je 23. lipnja 1997. obranio doktorsku disertaciju **Teolog Franjo Ksaver Pejačević (1707.-1781.) - značajke,** pod vodstvom red. prof. dr. sc. Ivana Goluba. Na Sveučilištu u Zagrebu 28. studenog 1997. promoviran je u doktora teoloških znanosti te je 1998. izabran za višeg asistenta, a 2003. za naslovnog docenta.

Sveti papa Ivan Pavao II. proglasio ga je pomoćnim biskupom Zagrebačke nadbiskupije krajem 1998., a ustoličen je početkom sljedeće godine. Obavljao je poslove generalnoga vikara Nadbiskupije i biskupskog vikara za područje Siska. U Hrvatskoj biskupskoj konferenciji obavlja poslove predsjednika Komisije "Iustitia et pax" te Vijeća za ekumenizam i dijalog. Papa Benedikt XVI. imenovao ga je prvim biskupom Sisačke biskupije 5. prosinca 2009., a ustoličen je u Sisku 6. veljače 2010. izvršenjem bule o uspostavi biskupije i preuzimanjem službe. Doktorirao je na temu djelatnosti Franje Pejačevića, kod mentora Ivana Goluba.

Redovni je član, a od 25. siječnja 2001. i predsjednik Hrvatskog mariološkog instituta KBF-a Sveučilišta u Zagrebu, član je Odjela za kršćanski istok Instituta za ekumensku teologiju i dijalog "Juraj Križanić" i Društva za povjesnicu Zagrebačke nadbiskupije "Tkalčić". Objavljuje svoje radove iz dogmatske teologije i povijesti hrvatske teologije u Bogoslovskoj smotri, Riječkom teološkom časopisu, Katehezi, Vita consecrata i drugim časopisima

Knjige:

"*Zapisi s ruba - o Bogu ljepote, o Svetom Trojstvu, životu i ljubavi*", 1995 **Teolog Franjo Ksaver Pejačević (1707.-1781.) – značajke**, Kršćanska sadašnjost, Zagreb 1997. (disertacija);
Župnik na prvoj crti, MH Petrinja – Tonimir, Varaždinske Toplice 1999.;
Zapisi s ruba, Teovizija, Zagreb 1999.;
Vrijednosti svakodnevice, Glas Koncila, Zagreb 2002.;
Marija, Majka Sina Božjega, Kršćanska sadašnjost, Zagreb 2003.;
„Veće ljubavi nitko nema od ove", križni put, KS, Zagreb 2004.;
"*Novo staro lice Boga*", 2005."*Biskup na prvoj crti*", 2013.

Biskup Košić je preveo s njemačkog jezika dogmatsko djelo „**Bog trojstvene ljubavi**" Franza Courtha, izišlo u izdanju KS u Zagrebu 1999.Uređuje zbornike Hrvatskog mariološkog instituta, u kojima objavljuje i svoje studije. Objavljuje svoje radove i u drugim zbornicima, kao npr. rad „Mariologija u misli Ivana Pavla II." u „**Ivan Pavao II. Poslanje i djelovanje**", zbornik radova; GK i drugi, Zagreb 2007., str. 169-182; Katoličko-pravoslavni odnosi u Hrvatskoj i Europi: šanse i perspektive" u „**U služenju Božjemu narodu**", zbornik radova u čast msgr. Dr. Antunu Škvorčeviću, Požega 2007., str. 391-413; „Il contributo croato alla mariologia del Concilio Vaticano II" u zborniku Poljskog mariološkog društva „**W służbie Bogarodzicy**", Polskie Towarzystwo mariologiczne, Czestochowa 2009, str. 188-208. Uredio je s Gordanom Črpićem zbornik „**U službi pravde i mira. For the Sake of Justice and Peace**" izjava, priopćenja, apela i izvještaja Komisije HBK „Justitia et pax" 1989.-2009., KS, Zagreb 2009.

Osobita su mu znanstvena zanimanja: dogmatska teologija – prvenstveno mariologija i pneumatologija, te povijest - osobito hrvatske - teologije, ekumenizam i dijalog.

Dne 5. prosinca 2009. papa Benedikt XVI. bulom „Antiquam fidem" ponovno je uspostavio Sisačku biskupiju te Vladu Košića imenovao sisačkim biskupom. Dana 6. veljače 2010. preuzeo je vodstvo ove Biskupije. Na taj je način u vjerski i crkveni život Hrvata vraćena je jedna od njezinih najstarijih Dieceza. Spominje se na splitskoj crkvenoj sinodi 925. (kralj Tomislav) kao jedna od Crkava koja je ponuđena z biskupsko sjedište čuvenome narodnome biskupu Grguru Ninskome.

Dr. Košić je prihvatio veliku odgovornost. S jedne strane to je povijest Biskupije, s druge povijest hrvatskoga vjerničkoga puka u ovome dijelu Hrvatske, a treće,

Biskupija u koju je posvećen bila je razorena, jer su velikosrpski osvajači uništili većinu crkava i sakralnih objekata, a Hrvate protjerali. Biskup je uložio ogroman napor kako bi obnovio najprije Crkvu kao narod božji, a onda hramove i crkvene institucije. Godine 2020. Sisak i Banovinu zadesio je razarajući potres. Štete su ogromne. Većina crkava je ponovo stradala.

Kao povjesničar i filozof pokrenuo je kulturni resorgimento, duhovni, ali i kulturni preporod povijesnih razmjera. Bez uvrede drugim biskupima, njegovi se uspjesi i napori mogu usporediti s onima pokojnoga Ličko-senjskog biskupa prof. dr. Mile Bogovića. Kao hrvatski biskup koji misli i na povijesnu ukorijenjenost svoje biskupske časti, ali i na nacionalnu dimenziju svoga biskupskoga poslanja u konkretnom narodu, vremenu i prostoru mladi se sisački biskup našao vrlo brzo na meti brojnih intrašovinista, jugobolesnika, komunističkih agitatora i trbuhozboraca, ljevičara i ateista svih boja i fela. Međutim, pred njima je bio crkveni pastir neporočnog svećeničkog života, vjeran Bogu i narodu, ali i intelektualno superioran sveučilišni profesor i eminentni član hrvatske znanstvene zajednice. Osim toga, iskusio je velikosrpsku okupaciju i izbjeglištvo, te povratak na spaljena obitavališta. S osobom takvog ljudskog i intelektualnog habitusa moglo se polemizirati jedino vrijeđanjem.

Drugi autor knjige **JUNAČKA I SVETA HRVATSKA je pjesnik i general Ivan Tolj.** Rođen je u mjestu Blatnica, pored Čitluka, 17. siječnja 1954., ali od ranoga djetinjstva živi u Zagrebu. Studirao je na Teološkom, Pravnom i Filozofskom fakultetu u Zagrebu. Od 1993. načelnik Političke uprave u MO RH. Umirovljeni general i glavni urednik lista „Hrvatski vojnik“. bio zastupnik u Drugom sazivu Hrvatskoga sabora. Ostao je u narodnoj memoriji kao časnik HV koji je prvi narodu obznanio kako je vojno-redarstvena akcija „Oluja“ pobjedonosno završena.
U politiku , a potom i u vojsku ušao je kao afirmirani pjesnik. Malo je poznato kako ga je upravo Miroslav Krleža poticao na pjesničko stvaralaštvo, shvativši snagu i širinu poetskoga govora mladoga autora. Nakon ulaska u politiku i HV Tolj je zatomio u sebi pjesnika kako ne bi dao protivnicima mogućnosti omalovažavanja. A s time se suočio na početku, o čemu svjedoči pisac ovih redaka. Kada je rat završio skrbio se o narušenom zdravlju i obitelji, tako da je vrijeme vratiti se opet i na literarnu „bojišnicu“. Želim napomenuti, jer se to prešućuje namjerno, Ivan Tolj je prvi u povijesti pjesnik-general Hrvatske vojske. Da, Petar Preradović je bio general, ali austrijske carske vojske. To ne umanjuje vrijednost njegovoga književnoga djela.
Podsjećam na najvažnija Toljeva pjesnička djela: Otočanka (pjesme, 1980.); Biokovski bal (pjesme, 1983.) ; Kozmopolitska jesen (pjesme, 1983.) ; Slavenske zime (pjesme, 1987.) ; Anima Croatorum (pjesme, 1990.): Križnice (pjesme, 1991.) ; Drinske elegije (pjesme, 1992.) i Drinske elegije (izabrane pjesme, 1994.).

Tolj je autor stiha koji bi trebali upamtiti svi koji pišu poeziju „Kad kažem Hrvatska, riječi moja budi široka“.

***

Knjiga koju predstavljam sastoji se od tri tematske cjeline, nazvane „Junačka Hrvatska“; „Sveta Hrvatska“ i „Domovinski rat“. Dragi mi je što su jednim od navedenih naslova podsjetila na velikog čovjeka, rodoljuba i književnika, Petra Grgca i njegovo djelo *Sveta Hrvatska: povijesna kronika*, Zagreb, 1938.; Zagreb, 1989.
Ovaj prikaz ne kani pristupiti ovome djelu kao literarnom učinku, jer on to nije, već kao štivu koje nas poučava i savjetuje.

U Uvodnoj riječi objašnjeni su razlozi objavljivanja ovoga pisma-knjige:
„Povod je ovog Pisma 30. obljetnica Domovinskog rata koji je s tom žestinom započeo u Hrvatskoj 1991. godine. Danas se nalazimo već punih 30 godina poslije tih presudnih događaja, i to je prilika da se osvrnemo na to razdoblje, tim više što bismo željeli ne samo učvrstiti istinu o prošlosti, nego i uočiti ono što se trebalo razriješiti u minulu razdoblju, a nije se dogodilo, zbog propusta, pa i grijeha ne činjenja svih političkih garnitura, od završetka Domovinskog rata, a posebice od 2000. do danas! Ili na ono što je još gore od pasivnosti i nečinjenja, niz loših, nerazboritih, kriminalnih postupanja, političkih i gospodarskih poteza s dalekosežnim, katastrofalnim posljedicama za državu, društvo i narod. (…)
Umjesto guranja glava u pijesak, umjesto napuštanja domovine i odlazaka tisuća i tisuća mladih ljudi pa i cijelih obitelji iz Hrvatske i Bosne i Hercegovine, potrebno je kao i prije trideset godina, ponovno ujediniti sve snage i pamet i krenuti u saniranje svih višegodišnjih zastranjivanja! (…)
Bog nas je preko ruku pape, sv. Ivana Pavla II., i zagovorom Blažene Djevice Marije i svih svetih, osobito svetaca i blaženika našega hrvatskoga naroda, zakrilio i zaštitio u teškim, gotovo bezizlaznim trenucima naše suvremene povijesti. U prvim mjesecima strašne agresije na Hrvatsku, bili smo nenaoružani, goloruki, sami sa srcem i krunicom oko vrata. Izostala je pomoć i potpora Europe, za koju su naši predci stoljećima prolijevali krv, a bijasmo živa brana od Turaka. (…)
Ne budemo li uporno i revno prenosili istinu mladima i budućim naraštajima, povijest stradanja i zla može se ponoviti u još gorem obliku …“

Nakon snažne Uvodne riječi autori prelaze na prijelomne povijesne događaje koji su odredili i našu današnju životnu stvarnost. Poglavlje s pravo nosi naslov „Junačka Hrvatska“.

„Na hrvatskom tlu neprestance se odvijao krvavi vrtlog, koji je kulminirao u dvadesetome stoljeću. Prvi svjetski rat, još strašniji i krvaviji, po nas Drugi svjetski rat i na kraju od 1991. do 1995. najnoviji rat, koji je odvojevala naša generacija i završila ga pobjedom nad višestruko nadmoćnijim velikosrpskim

agresorom. (…) Hrvatska se opirala svim svojim snagama. Taj otpor, ta borba za Krst časni i slobodu zlatnu, to neslomljivo nastojanje da ostanemo svoji i na svome, ta vjernost Evanđelju, našem krsnom zavjetu zapisanu na krstionici kneza Višeslava, vjeri otaca i Katoličkoj crkvi, izdržala je sve kušnje vremena. Do danas!“

Slijedi popis i opis slavnih bitaka koje su obilježile povijest hrvatskoga naroda.

1. Sigetska bitka. Autori o njoj pišu: „Jedna je od najslavnijih bitaka u hrvatskoj i europskoj povijesti, vodila se od 5. kolovoza do 7. rujana 1566. godine“.

2. Gvozdansko. „Ferhad – paša Sokolović i Kapitdži paša su 3. listopada 1577. godine započeli opsadu grada. U šest godina prije toga Turci su četiri puta bezuspješno napadali Gvozdansko. Ovaj, peti put, na grad su bili udarili s deset tisuća vojnika. Opsada je trajala sve do 13. siječnja 1578. godine. Toj silnoj vojsci suprotstavilo se svega tri stotine ljudi, od toga samo pedeset obučenih i iskusnih vojnika. Svi ostali bili su rudari, njihove žene i djeca, koji su se bili tih mjeseci sklonili u tvrđavu ne bi li se tako zaštitili od stalih turskih provala, pljačke i nasilja. Zapovjednici tvrđave i obrane, svi redom Hrvati – kapetan Damjan Doktorović, Andrija Stepšić, Juraj Gvozdanović i Nikola Ožegović – organizirali su obranu u gotovo nemogućim uvjetima. Zima je bila te godine iznimno hladna, stabla su pucala od leda, čak su konji i ono malo stoke koje su imali ugibali od hladnoće. Bilo kakav pristup gradu bio je potpuno onemogućen, što visokim snježnim nanosima i strašnom zimom, što jakim turskim opsadnim snagama.
(…) Kad su nakon tri i pol mjeseca opsade ušli u tvrđavu, zatekli su užasno i nikada viđeno stanje: smrznute branitelje, raspoređene na bedemima, s puškama u ledenim mrtvim rukama, mrtvu i smrznutu djecu, privijenu uz isto tako smrznute i mrtve majke.
Kad su Turci i njihovi zapovjednici vidjeli te prizore i oni su se nad mrtvim Hrvatima sažalili. I oni su bili zatečeni ovako neviđenim junaštvom! Zapovjedili su da se dovede katolički svećenik i da se, uz vojne počasti, kršćanski pokopaju“.

3. Sisačka bitka 1593.
„Velejunaštvo naših starih, i to upravo u gradu u kojem je danas sjedište Sisačke biskupije, dogodilo se prije 428 godina. Sisak su opsjedali Osmanlije koje je predvodio Hasan – paša Predojević, ali hrabri branitelji su odolijevali i 22. lipnja 1593. izvojevali veličanstvenu pobjedu. (…) Sisačka pobjeda slavila se diljem Europe. (…) Ta je pobjeda značila prekretnicu u tzv. stoljećima plača, tj. 16. i 17. stoljeću, koja su značila veliku kušnju za Hrvatsku zbog stalnih prijetnji Osmanlija“.

4. Villefranche

Villefranche je gradić u blizini Lyona. „Tamo se 16. rujana 1943. godine odigrala još jedna drama, junaštvo, koje je ušlo u anale hrvatske i francuske povijesti. Hrvatski vojnici, njih stotinu i pedeset podigli su pobunu u njemačkom garnizonu i dvadeset se sati opirali nadmoćnim njemačkim snagama. Bio je to prvi jači otpor i obračun s okupatorom u Francuskoj. Dvadeset sati slobode za francuski gradić Villefranche značio je smrt svih hrvatskih vojnika.
(…)
Četrdeset i osam godina kasnije, 1991. kada je tzv. JNA, udružena se četnicima i ostalim zločinačkim formacijama krenula na Hrvatsku i započela krvavi pir po hrvatskim selima i gradovima, jedan je mladi Francuz, slušajući i gledajući vijesti, odlučio krenuti u pomoć napadnutom i nenaoružanom hrvatskom narodu. Zvao se Jean – Michel Nicolier. On je ušao u jedinicu HOS – a i odjenuo odoru s grbom i natpisom „Za dom spremni“, u kojoj je i ubijen.
(…) Pogibija hrvatskih vojnika u Francuskoj, 1943. god. i mučenička smrt Francuza Jean – Michela u Vukovaru, u Hrvatskoj 1991. dvije su tragične i plemenite priče. Duboko ljudske i duboko kršćanske. U njima se zrcali sjaj i ljepota Dobra i grozota, bijeda i tama zla!“

5. Bleiburg i Križni put
„Bleiburg i Križni put zajedničko je ime za najveće stradanje hrvatskoga naroda. Britanci, koji su na Bleiburško polje primili nepreglednu kolonu civila i razoružanih vojnika, iz zrakoplova su procijenili da se radilo o pola milijuna civila i oko 200.000 vojnika. Znamo da su već u Bleiburgu partizani nakon predaje počeli ubijati hrvatske razoružane vojnike i civile i to se nastavilo osobito na marševima smrti, tzv. Križnom putu, posebno diljem Slovenije i Hrvatske, ali i Bosne i Hercegovine, Srbije pa sve do Makedonije. Teško je reći koliko je ljudi pobijeno. … Sam je *maršal* u Varaždinu, u tijeku egzekucija 20. svibnja 1945. izjavio da su do tada pobili dvjesto tisuća *bandita*“.

Jedno od pod-poglavlja nosi polisemički naslov:
DOM(OVINA) NA PIJESKU I DOM(OVINA) NA STIJENI
U ovome tekstu autori upozoravaju na goruću problem biološkog opstanka hrvatskoga naroda:
„(…)
Pitanje svih pitanja je goli biološki opstanak hrvatskoga naroda! Stopa mortaliteta već godinama nadmašuje stopu nataliteta! U usporedbi s ostalim europskim narodima visoko vodimo u neslavnim rekordima nepodmlađivanja stanovništva i ubrajamo se u nisko natalitetne zemlje. Po starosti stanovništva u samome smo vrhu, ne samo europske, već i svjetske ljestvice! Kada se svemu tome pridodaju i slika lošega gospodarskog stanja i k tome još stalno iseljavanje i napuštanje ionako opustjele Domovine, pa nesuočavanje s gorućim zlom pobačaja i slabe neučinkovite potpore mladim obiteljima, zapošljavanju i osnivanju vlastitoga doma, onda je stanje više nego alarmantno i ove nas na uzbunu, na promjenu jer

za nekoliko desetljeća mogu od nas i od naše slave ostati ostaci ostataka i brisanje s europske i svjetske karte naroda i država.
(…)“

Slijedi poglavlje koje nas čini ponosnima: SVETA HRVATSKA:
„Red je da u kontekstu ovoga pisma i njegova sadržaja kažemo i po koju riječ o skupini veličanstvenih, naših blaženika i svetaca, bez čijih bi života i djela povijest i sadašnjost našega naroda i Katoličke crkve izgledala drukčije, siromašnije, a naši životi bez zagovornika kod Kralja vjekova kojemu sve živi! Ovaj natpis stoji u našemu glavnome gradu Zagrebu, na samome ulazu u Mirogoj, na crkvi Krista Kralja i podsjeća nas da se odlaskom s ovoga svijeta vjernima Gospodinu život mijenja, a ne oduzima! Nabrojit ćemo neke iz naših hrvatskih narodnih redova, koji su prednjačili u vjernosti i na uzoran način svjedočili da je Isus Krist, Sin Boga svemogućega, Put, Istina i Život!“

U ovom poglavlju autori predstavljaju slijedeće hrvatske blaženike, svece ili kandidate za oltar. Mnogi naši obrazovani ljudi ne znaju koliko Hrvati imaju kanoniziranih, koliko beatificiranih osoba, koliko tzv. „slugu Božjih“, a koliko osoba koje su svojim životom i svojim martirijem zaslužila jedno od navedenih priznanja. Često sam slušao kako se ne razlikuje beatifikacija od kanonizacije. Npr. Dobro otaca Ante Antić je „Sluga Božji“, kardinal Stepinac je blaženik, a Bogdan Leopold Mandić je svetac. Između blaženika i svetca nema razlike, osim što se prvi štuje u okviru svoje nacionalne Crkve, a svetac se štuje u svim rimokatoličkim crkvama.
Evo popisa osoba dostojnih oltara, zatim beatificiranih i kanoniziranih, koje je dao naš narod:

Kraljica Jelena – „Bila je žena kralja Mihajla Krešimira II. i majka kralja Stjepana Držislava iz druge polovice 10. stoljeća. Poznata je kao *majka hrvatskoga kraljevstva i majka sirota i udovica*. Nakon smrti pokopana je u crkvi Gospe od Otoka na Solinskom polju, u najstarijem hrvatskom svetištu, u čijim je ruševinama poznati arheolog don Frane Bulić otkrio nadgrobnu ploču iz 976. g. s njezinim imenom“.

Bl. Augustin Kažotić – rođen u Trogiru 1260. g., a umro u Luceri u Italiji 1323. g. Bio je dominikanac i kao biskup u Zagrebu istaknuo se svojim radom na duhovnoj obnovi hrvatskoga naroda, posrnula zbog razvrata plemstva. Isticao se svetim životom i hrvatskim rodoljubljem. Prvi je hrvatski blaženik, beatificiran 1702. g“.

Sv. Nikola Tavelić, prvi je hrvatski svetac i veliki predstavnik svete, katoličke i mučeničke Hrvatske. Rodio se u Šibeniku oko 1340. g. te kao svećenik franjevac

djelovao je u Bosni i u Jeruzalemu. Tamo je kao misionar umro mučeničkom smrću 1391. g. Svetim ga je proglasio papa Pavao VI. 1970. godine“.

Kraljica bl. Katarina Kosača – Kotromanić, „zadnja bosanska kraljica (Blagaj kod Mostara, 1425. – Rim, 25. listopada 1478.), umrla je u Rimu i papi povjerila Bosnu i Hercegovinu, nakon što su ju zauzeli Osmanlije i pogubili njezina muža, posljednjeg bosanskog kralja Stjepana Tomaševića 25. svibnja 1463.“
Bl. Gracija iz Mula, „rodio se u Mulu kod Kotora, u zaljevu, poznatu po nazivu Zaljev hrvatskih svetaca 1438. g. u siromašnoj ribarskoj obitelji. Pripadao je augustinskom redu. Blaženim je proglašenim 1889. g“.

Bl. Ozana Kotorska, „Hrvatica rođena pod imenom Katarina Kosić u Relezima, kraj Kotora u Boki Kotorskoj 25. studenoga 1493. kad je sav hrvatski narod i kršćanski svijet Europe tugovao zbog hrvatske tragedije na Krbavskom polju, na kojem je u bitci s Turcima izginuo cvijet hrvatstva, većina plemstva, inteligencije i ljudi, stupova na kojima je tada kako – tako, počivala, ionako ispaćena i ranjena Hrvatske. … Ozana se isticala tjelesnom ljepotom, a poglavito dobrotom srca i čistoćom svoje duše. Mlada je osjetila duhovni poziv i pristupila je samostanu trećoredki sv. Dominika u Kotoru gdje je svojom žrtvom i isposništvom snažno utjecala na život svoji suvremenika i suvremenica, posebice mladeži. Umrla je 27. travnja 1565., a tijelo kćeri Dukljaninove Crvene Hrvatske još je neraspadnuto i privlači mnoge štovatelje. Blaženom ju je proglasio papa Pio XI. 1927. godine.“

Sv. Marko Križevčanin, rođen je u Križevcima 1588. „Umro je mučeničkom smrću, do samoga kraja braneći, pred protestantskim naletom, istine katoličke vjere. Umro je u Košicama gradu u današnjoj Slovačkoj koji je u to vrijeme bio utvrda ugarskog kalvinizma, zajedno s dvojicom isusovaca, jednim Mađarom i jednim Poljakom. Papa Pio X. proglasio je svu trojicu blaženima 15. siječnja 1905. Papa Ivan Pavao II. proglasio ih je svetim 1995. godine.“

Šimun Filipović, „rođen je u Seoni u Bosni 1732., a umro u Ripatransonu u Italiji 9. svibnja 1802. Slavimo ga kao časnog slugu Božjeg. Bio je svećenik franjevac.“

Petar Barbarić, rodio se u Šiljevištu kod Ljubuškoga u Hercegovini 1874., a umro u Travniku kao sjemeništarac 8. razreda isusovačke gimnazije 1897. Za njega traje postupak za proglašenjem blaženim.“

Josip Lang, „rodio se u Lepšiću kraj Ivanić Grada 1857. Bogosloviju je studirao u Rimu na Gregorijani. Bio je odgajatelj i rektor Bogoslovnoga sjemeništa i župnik sv. Marije na Dolcu u Zagrebu. Imenovan kanonikom, a potom i pomoćnim biskupom zagrebačkim. Isticao se svojom velikom ljubavi prema siromasima i beskućnicima. Nesebično je pomagao ljudima u njihovim duhovnim i materijalnim potrebama. Sav svoj novac je dijelio potrebnima, pa čak se i

zaduživao da bi mogao činiti milosrdna djela! Umro je na glasu svetosti 1. studenoga 1934. Za njega se vodi postupak za proglašenje blaženim“.

Bl. Ivan Merz, „rodio se u Banja Luci 1896. Umro je u Zagrebu kao profesor francuskoga jezika i književnosti u Nadbiskupskoj klasičnoj gimnaziji 10. svibnja 1928. u tridesetidrugoj godini života. Bio je istaknuti laički djelatnik, isticao se u svjedočenju Evanđelja osobito među mladima. … Merz je bio i idejni začetnik Križarske organizacije. Križari su se zalagali za duhovnu obnovu hrvatskoga naroda. Papa Ivan Pavao II. proglasio ga je blaženim u Banja Luci 22. lipnja 2003.“

Brat Bonifacije Ivan Pavletić (Zbjegovača kod Kutine, 25. lipnja 1864. – Rim, 4. studenog 1897.) Pripadao je redovničkoj družbi Sinovi Bezgriješnog Začeća kao brat laik. Godine 2006. u Rimu je pokrenuta kauza za njegovo proglašenje blaženim.“

Marica Stanković (r. 1900. – 1957.), „suradnica bl. Ivana Merza. Žena izvanredne duhovne snage. Godinama je uređivala glasilo „Za vjeru i dom“, u kojem je napisala mnogobrojne članke. Umrla je na glasu svetosti u Zagrebu 8. listopada 1957.“

Sv. Leopold Bogdan Mandić, rodio se u Herceg Novom 12. svibnja 1866., a umro u Padovi na glasu svetosti 30. srpnja 1942. Kao svećenik kapucin posebno se isticao kao ispovjednik i kao promicatelj kršćanskoga jedinstva. Papa Ivan Pavao II. proglasio ga je svetim 16. listopada 1983.“

Ante Antić, „rođen je u Šepurinama kod Šibenika 26. travnja 1893. Umro je u Zagrebu 4. ožujka 1965. Bio je karizmatičan ispovjednik.“

Rudolf Eckert, „rodio se 27. veljače 1889. u Travniku, a umro 12. ožujka 1915. u Rijeci. Jedan je od prvaka hrvatskoga katoličkog pokreta.“

Ivo Protulipac, rođen u Karlovcu 4. lipnja 1899., ubijen u Trstu 31. siječnja 1946. Katolički djelatnik, svestrana osoba, liječnik i odvjetnik. Ubio ga je agent UDBE Gino Benčić. Ivo Protulipac pada u red istaknutih muževa i mučenika hrvatskoga naroda i crkve u Hrvata.“

Bl. Miroslav Bulešić rođen je u mjestu Čabrunići, u Istri, 13. svibnja 1920. Svećenik i mučenik za vjeru i narod. Ubijen, zaklan 24. kolovoza 1947. od komunističke ruke. Proglašen blaženikom 28. rujna 2013.“

Bl. Drinske Mučenice, pet časnih sestara Družbe Kćeri Božje Ljubavi, četnici su 15. prosinca 1941. na najokrutniji način mučili, ubili i bacili u rijeku Drinu kod

Goražda, u Bosni. Bile su to: s. Jula Ivanišević, s. Berchmana Leidenix, s. Krizina Bojanc, s. Antonija Fabijan i s. Bernadeta Banja. Beatificirane su u Sarajevu 24. rujna 2011."

Bl. Marija Petković (Blato, Korčula, 10. prosinca 1892. – Rim, 9. srpnja 1966.), redovnica, utemeljiteljica zajednice Kćeri Milosrđa sv. Franje, jedine redovničke zajednice osnovane u Hrvatskoj. Papa Ivan Pavao II. proglasio ju je blaženom u Dubrovniku, 6. lipnja 2003."

Bl. Kardinal Alojzije Stepinac, rodio se u Brezarićima kod Krašića, 8. svibnja 1898. Papa Ivan Pavao II. proglasio ga je blaženim u Mariji Bistrici 3. listopada 1998. godine."

Sluga Božji, kardinal Franjo Kuharić (1919. – 2002.), zagrebački nadbiskup, veliki borac za istinu o bl. Alojziju Stepincu."

Vrijednost ove knjige jest i popis svećenika Sisačke biskupije koji su stradali kao svećenici, a za koje šira javnost do ovoga popisa nije znala.

„U časni niz mučenika Sisačke Crkve ubrajamo i 25 svećenika, ubijenih u Drugom svjetskom ratu i poraću, koji su služili na području sadašnje Sisačke biskupije ili su bili rodom iz područja Sisačke biskupije te jedan bogoslov. Dvadeset i jednog ubili su partizani, jednog su prije samog rata ubili četnici, dvojica su poginula od savezničkih bombardiranja, a jednog su u Jasenovcu ubili ustaše. Bili su to:
PETAR ŽAGMEŠTAR, sisački kateheta (1926. – 1945.), veoma omiljen i sposoban organizator djelatnosti katoličke mladeži u sisačkoj gimnaziji i općenito u Sisku, jednostavno je nestao u svibnju 1945. nakon što su partizani „oslobodili" Sisak.
ANTUN IRGOLIĆ, župnik u Starom Farkašiću, ubijen je od komunista početkom veljače 1943., samo zato jer je bio katolički svećenik.
ANTE LIZATOVIĆ, kapelan župe sv. Nikole biskupa u Hrvatskoj Kostajnici i upravitelj kapele u Donjim Kukuruzarima, ubijen je od komunista 1. svibnja 1943.
ŽELIMIR LIKO, kapelan u Kutini, ubijen od komunista 1948. nakon namještenog sudskog procesa u kojem nisu bili dopušteni svjedoci obrane.
IVAN ŠIMUNOVIĆ, župnik u Ivanić Gradu, ubijen nakon montiranog suda 1945., bez ikakve dokazane krivnje – dapače u spisu pod tom stavkom piše: *Nepotrebno ispušteno, dakle, samo zato jer je bio katolički svećenik.*
IVAN DRŽAIĆ, župnik u Donjoj Kupčini, bio je prva svećenička žrtva u Drugom svjetskom ratu: ubili su ga partizani 15. studenoga 1942., zajedno s još nekoliko župljana bez suda i bez krivnje.
IVAN BUTUROVIĆ, župnik u Pisarovinskoj Jamnici, ubijen je od partizana bez suda 28. svibnja 1944.

VJEKOSLAV VENKO, župnik u Hrvatskoj Dubici, u namještenom komunističkom sudu osuđen i strijeljan 9. kolovoza 1946.
IVAN PERHAČ, župnik u Kratečkom, osuđen je bez krivnje na zatvor u Staroj Gradiški gdje je ubrzo tj. 17. svibnja 1947. umro od posljedica mučenja.
SLAVKO RUKAVINA, rodom iz Gline (r. 1913.) bio je kao mladi svećenik vjeroučitelj u Zagrebu. 1965. povlači se s narodom prema Austriji i tom je prilikom likvidiran.
IVAN LAZIČKI, kapelan u Petrinji, a potom vojni dušobrižnik u Zagrebu. Ubijen je od komunista 1945.
JANKO VEDRINA, župnik u Bučici, ubijen od četnika 8. kolovoza 1935. Imao je samo 31 godinu. On je dokaz kako je postojala četnička organizacija u Glini prije Drugog svjetskog rata. Jedina je žrtva među našim svećenicima koji je stradao od četnika.
DRAGUTIN DELIJA, rodom iz župe Velika Ludina. Partizani su ga mučili i ubili kao župnika u Volodеru 4. prosinca 1945.
FRANJO MODRINJAK, svećenik mariborske biskupije odakle je nadbiskup Stepinac primio više od 300 svećenika. Bio je na službi župnika u Žažini kada je poginuo tijekom savezničkog bombardiranja Popovače 30. ožujke 1945.
JOSIP BELOVIĆ, salezijanski bogoslov poginuo u savezničkom bombardiranju Popovače 3. veljače 1945.
FRANJO JAGIĆ, bio je župnik u Gornjoj Jelenskoj i subsidijar u Kutini, a ubijen je od partizana u Sloveniji kod Dravograda 1945.
STJEPAN ŠTROMAR, rodom iz župe Gore, bio je kapelan u Moravču, sv. Ivanu u Zagrebu i na Mariji Bistrici. Ubijen je u masovnom pokolju od strane partizana u Maceljskoj šumi 1945. godine. Imao je samo 30 godina.
STJEPAN POVOLJNJAK, mladi svećenik rođen u Kravarskom 1919. Ubili su ga komunisti 14. svibnja 1946. Imao je tek 27 godina.
FRANC OREŠNIK, svećenik rodom iz Slovenije kojega je primio s većinom prognanih kolega nadbiskup Stepinac i imenovao subsidijarom u Velikoj Ludini. Zbog sumnje u suradnju s partizanima ustaše su ga uhitile i odvele u logor Jasenovac gdje je ubijen 1944.
FRA. BENEDIKT ČIGA, župnik u Čuntiću ubijen na Križnom putu 1945. Imao je tek 30 godina.
MATO KOLUNDŽIĆ, župnik u Maji, a zatim u Gori. Premješten u Dugu Resu gdje su ga partizani ubili u noći s 22. na 23. siječnja 1945.
ALEKSANDAR ČAVLEK, bio je župnik u Gornjoj Jelenskoj do 1940. odakle je otišao u mirovinu. Ubili su ga komunisti 15. rujana 1946. u rodnom Klokovcu, župa Krapinske Toplice.
ANTUN ĐURIĆ, župnik u Divuši. Poslije rata osuđen na smrt strijeljanjem bez ikakvih dokaza.
JOSIP KLAPŠIĆ, upravitelj župa Divuša i Gvozdansko. Ubijen od partizana u svibnju 1945. godine.

JOSIP VEDRINA, kapelan u Hrvatskoj Kostajnici, kao župnik ubijen u Loboru od komunista 25. rujna 1949. godine.
U ovaj slavni red svećenika mučenika Sisačke biskupije u 20. stoljeću ubraja se i najnoviji mučenik ANTUN GRAHOVAR, župnik Svete Marije u Sisku, ubijen 9. studenoga 1990., na početku Domovinskoga rata. Njega možemo smatrati prvom žrtvom srpske agresije na Hrvatsku.“

U svetu i junačku Hrvatsku ulazi i razdoblje Domovinskog rata. Poglavlje ima historiografski karakter. Da se ne zaboravi. U ovom se poglavlju ističe slijedeće:

„Prije svega, valja jasno i konačno definirati kakav je to bio rat. Nazvali smo ga Domovinskim, jer je u njemu obranjena domovina i utemeljena država. Točniji i jasniji bio bi naziv obrambeni i oslobodilački rat! U uporabi službena naziva, potrebno je uvijek imati u vidu sve aspekte tih događaja koji su odredili našu suvremenu povijest.
U Kninu je 22. prosinca 1990. proglašena tzv. Srpska autonomna oblast SAO Krajina. Vodstvo SDS potiče Srbe širom Hrvatske na pobunu – neredi u Dalmaciji, Lici i Slavoniji, blokiraju se prometnice, željeznički promet prema jugu Hrvatske s ciljem odsijecanja tih dijelova i nanošenja gospodarske štete.
(…)
U Pakracu 2. ožujka 1991. srpski pobunjenici uz pomoć tzv. JNA napali su policijsku postaju i razoružali policajce Hrvate. U protuudaru postrojbe MUP – a RH oslobađaju postaju i zarobljuju dio terorista, dok određeni dio bježi u šumu i brda. Potom su u Pakrac ušle s tenkovima jedinice JNA. Sutradan u Kninu Srbi mobiliziraju srpsku parapoliciju, a 17. ožujka 1991. *Izvršno vijeće* tzv. SAO Krajine proglašava odcjepljenje od Hrvatske. Već 29. ožujka srpske terorističke skupine zaposjedaju Nacionalni park Plitvice. Postrojbe MUP – a ih 31. ožujak protjeruju pri čemu gine Josip Jović prva službena žrtva Domovinskog rata, nakon čega je bilo jasno da se agresija ne smanjuje, već povećava i da je rat postao okrutna stvarnost.
- Predsjednik Tuđman krenuo žurno u osnivanje Zbora narodne garde (ZNG) koji je prethodnica osnivanju HV.
(…)
U Borovu Selu, 1. svibnja 1991. srpski teroristi točnije rečeno četnici zarobljuju dvojicu hrvatskih policajaca, muče ih i zvjerski ih ubijaju. Pripadnici MUP – a sutradan odlaze u Borovo Selo ispitati slučaj. Dočekala ih je zasjeda koja je napala policijski autobus. U borbi je poginulo 12 policajaca, a 21 ih je bilo ranjeno.
Uvidjevši su težinu i pogibelj u kojoj smo se našli kao narod, kardinal Franjo Kuharić sastaje se 7. svibnja s metropolitom SPC Jovanom u Srijemskim Karlovcima, ne bi li se na taj način zaustavio rat. Iz tog sastanka proizašla je zajednička izjava u kojoj su osudili nasilje. Unatoč tome, rat je nastavljen još većim intenzitetom. Kardinal Kuharić sastao se i s patrijarhom Pavlom 1992. u

Ženevi te s ruskim patrijarhom Aleksejem II. u Sarajevu 1994., ali svi ti susreti nisu urodili željenim mirom.
(…)
Treba reći da je zapravo već 1990. započela pobuna Srba u Hrvatskoj, tzv. *balvan revolucija*, pala je tada i prva žrtva! Bio je sisački svećenik Antun Grahovar, koji je brutalno nožem ubijen u župnoj kući na Viktorovcu 9. studenoga 1990.
U Bosni i Hercegovini 1. listopada 1991. dogodio se prvi oružani sukob. Srbi su zauzeli i razorili hercegovačko mjesto Ravno, nastanjeno Hrvatima.
(…)"

Autori ispravno upozoravaju na ulogu Svetog oca tijekom nastojanja glede priznavanja RH kao međunarodno-pravno suverene Države.
„Hrvatska se ne bi obranila da nije bilo upravo te duhovne snage koja je ujedinila sve naše ljude koji su željeli pomoći da nas srpska agresija ne uništi. Trpjeli smo velike žrtve, oplakivali svoje najbolje sinove i kćeri, opraštali se od ubijenih i tragali za nestalima, ali smo sačuvali obraz, dostojanstvo i vjeru. I Bog nam je pomogao.
Možda se to najbolje vidi u odnosu koji je prema nama i našoj nesreći njegovao sveti papa Ivan Pavao II. On nas je najbolje razumio te svojim diplomatskim aktivnostima potaknuo da nas kao samostalnu državu priznaju zemlje tadašnje Europske Zajednice, 15. siječnja 1992., s tim da nas je dva dana prije njih priznao Vatikan, što je u povijesti vatikanske diplomacije bio svojevrsni presedan i veliki znak potpore.
(…)"
Autori se nisu libili jasno navesti uzroke srpske agresije na Hrvatsku:

„Podgrijavanje ideje da Srbija treba proširiti svoje teritorije, i to na račun onih krajeva u kojima većim ili manjim dijelom žive pravoslavci, stara je više od 150 godine.
(…)
Zanimljiva je uloga njihove pravoslavne crkve kojoj je kralj Karađorđević dao jurisdikciju nad svim pravoslavnim vjernicima u toj prvoj Jugoslaviji. Naime, tek se 1920. osnovala Srpska pravoslavna Crkva, a njezina ovlast najednom se gotovo teritorijalno udvostručila jer je prije bila svedena na Srbiju, odnosno Pećku patrijaršiju. Svi pravoslavci u bivšoj Austrougarskoj bili su izvan njihova dosega, a za hrvatske pravoslavce bila je središnja crkvena vlast arhiepiskop u Srijemskim Karlovcima. To tada prestaje i prije sto godina započinje upravo preko Srpske pravoslavne Crkve srbizacija u tadašnjoj Jugoslaviji. Tako i pravoslavci u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini koji su bili većinom vlasi, Rusini, ali i Hrvati, pa tek onda Srbi, svi postaju najednom Srbi.
Međutim zanemaruju se u novije vrijeme bitna činjenica, a to je da se SPC i nakon raspada (druge) Jugoslavije tj. 1990. sama proglasila nadležnom i dalje za sve pravoslavne vjernike na području bivše Jugoslavije, tj. i u Hrvatskoj, Bosni i

Hercegovini, i dakako u Srbiji, Crnoj Gori i Makedoniji. I tu su i dalje problemi jer SPC ne priznaje teritorijalni državni princip vlastitog kanonskog područja. Za njih je i dalje živa Jugoslavija i oni su i dalje jedina kanonska pravoslavna crkva koja se brine za svoje vjernike kao i prije. U čemu je razlika? Pa i mi hrvatski katolici imamo po svijetu, a najviše po Europi, hrvatske katoličke misije koje vode naši hrvatski svećenici. Međutim, to je za nas naša dijaspora, dok sa SPC pravoslavci u Hrvatskoj nisu dijaspora, već njihov narod na njihovom kanonskom području, tj. u istoj državi, koju su si oni zamislili, od koje ne odustaju i druge nove državne subjekte ne priznaju. U tome je glavni problem i kamen spoticanja, oni se dosljedno i dalje brinu za svoje stado i šire srpstvo u svim novim susjednim državama, koje ne priznaju.
Veoma je zanimljivo kako to da nova hrvatska država ne razumije narav toga odnosa i hrani svoje neprijatelje izdašnim dotacijama iz državnog proračuna. No, nije to najveći problem! Puno je poraznija činjenica što se hrvatska država boji i same rasprave o mogućnosti obnove Hrvatske pravoslavne crkve, premda bi im trebalo biti poznato da se velik broj pravoslavaca u Hrvatsko izjašnjava pravoslavcima hrvatske nacionalnosti. Imamo i priznate tradicionalne crkvene zajednice u Hrvatskoj koje nitko ne dovodi u pitanje, premda su brojčano puno manje, od broja pravoslavaca, koji se osjećaju Hrvatima i žele da im se prizna pravo nacionalnoga i vjerskog identiteta“.

VELIKA DUHOVNA OBRANA DOMOVINE
(…) „Naši su biskupi na čelu s nadbiskupom zagrebačkim Franjom Kuharićem, pozivali na mir, ali i na pravednost i poštovanje ljudskih i nacionalnih prava.
(…)
Međunarodna zajednica nije prepoznala dramatičnost događaja 1991., tako da je velik dio obrane bio doista na nama samima i dakako našim ljudima iz dijaspore koji su sve činili da pomognu domovini“.

POLITIČKO – VOJNA I NACIONALNA OBRANA DOMOVINE
„Naš je sveti blaženik Alojzije Stepinac isticao da je ne samo dopušteno, nego i obveza katolicima voljeti svoju domovinu. To nije negativni odnos prema drugima, nego pozitivni odnos prema sebi i svojima. Nitko ne može zamjeriti djetetu što više voli svoju majku, nego druge majke, pa tako ne može nitko oduzeti pravo svakom čovjeku da voli svoju domovinu.
Uvijek su nacionalne države bile zajednice koje su se najbolje mogle organizirati i brinuti se za svoje građane. I to treba u svakoj prilici i neprilici iskoristi na dobro“.

Vrlo je hrabro napisano poglavlje DANAŠNJA HRVATSKA JOŠ NIJE RAZRIJEŠILA GLAVNA PITANJA AGRESIJE NA NAŠU DOMOVINU. Autori jasno ističu:

„Ponosni smo na stvorenu slobodnu i neovisnu hrvatsku državu, ali moramo primijetiti da ni u 30 godina njezina samostalnog života nisu razriješena neka važna pitanja za njezinu opstojnost“.

Odnos prema braniteljima:
„Tako odnos prema hrvatskim braniteljima malo po malo dolazi na dnevni red politike koja manipulira istinom i želi podijeliti branitelje i uvesti svoju interpretaciju istine o Domovinskom ratu“.

Nisu pronađeni svi poginuli i nestali hrvatski branitelji:

„Još nažalost hrvatska država nije pronašla sve poginule i nestale koji su stradali u Domovinskom ratu. Tu čini se nedostaje odlučnost da se od suprotne srbijanske strane, ako treba i ultimativno, traže informacije o našim braniteljima. Također je nedopustivo da se Srbiji otvaraju vrata pregovoru s EU, a da se nije zatražila ratna odšteta, da se čak nije zatražilo priznanje o agresiji i jasna osuda režima koji je prouzročio teška razaranja i gubitak velikoj broja života. Još uvijek srpska strana ne priznaje ni postojanje logora u Srbiji, u kojima su mjesecima bili zatvoreni i mučeni hrvatski branitelji, zarobljeni u bitkama u Hrvatskoj, posebno u Vukovaru. To su uvjeti koji bi se srpskoj strani trebali postaviti kao *conditio sine quanon* bilo kakvih daljnjih pregovora i pomoći. I pitanje sudova za ratne zločine s općom jurisdikcijom predstavlja sramotu za hrvatsku državu.
(…)“

Nepotrebne i štetne polarizacije:

„Ne razumijevajući odnos prema Domovinskom ratu hrvatska država pokazuje i o nedosljednoj pravosudnoj praksi kada jednom osuđuje, a drugi puta oslobađa pripadnike pojedinih ratnih postrojbi zbog njihovih ratnih znakova i pozdrava. Tu treba biti jasan: naši se branitelji u Domovinskom ratu nisu borili za NDH, nego za slobodnu Hrvatsku i sve pozdrave i znakove iz tog razdoblja treba tako shvaćati i prihvaćati: kao obranu domovine.
Spomenuti možemo biskupa đakovačkog Josipa Jurija Strossmayera čije je poznato geslo bilo: sve za vjeru i za dom! A on je umro 1905. i nije ni mogao ni htio uspostavljati NDH, ali je jasno isticao načelo da je spreman sve dati za vjeru i za svoj dom i to je plemenito jer dom znači Domovinu.
Uopće bi bilo potrebno zauzeti pozitivan stav prema svim pojavama iz naše prošlosti koje su nažalost iz ideoloških razloga postale sporne i dijele naš narod, a ne bi trebale. Recimo tako se ideološki, u komunističko vrijeme, upotrebljavalo i stare hrvatske riječi, poput drugovi, zdravo i sl. Sada kad više nema komunizma, zašto ne bismo oslobodili ideologije naše lijepe hrvatske izraze i dali im izvorno neutralno značenje. Katolička crkva se nije nikada, pa ni u komunizmu, odrekla takve pozitivne uporabe riječi koje su komunisti posvojili.

Ali ne samo iz vremena komunizma, nego i iz drugih ideološki obojenih vremena, poput NDH, postoje izrazi koji nisu po sebi loši i kojima bi trebalo vratiti njihovu izvornu vrijednost. (…) Premda je Lijepa naša himna Republike Hrvatske, jasno da ju Hrvati pjevaju i u Bosni i Hercegovini, i u dijaspori. I zašto se u BiH ne bi pjevalo upravo ta inačica, u kojoj se spominje i rijeka Drina, jer je to povijesni prostor hrvatskoga naroda u kojim granicama i Hrvati, kao i Srbi i Bošnjaci, imaju pravo isticati da je to njihova zemlja?“

Nakon gore navedenih upozorenja slijedi poglavlje: RAK RANE DANAŠNJEG HRVATSKOG DRUŠTVA: demografska politika, lustracija, ostatci komunističke ideologije, klijentelizam…

„Ovdje ne možemo zaobići velike probleme koje ima naše hrvatsko društvo, a posljedica su krivog vođenja zemlje i naroda i to kroz posljednjih 20 godina.
Apsolutni prioritet naše nacionalne politike u Hrvatskoj treba biti demografska politika. (…) Naime, elite koje se smjenjuju na vlasti u posljednjih 30 godina u slobodnoj Republici Hrvatskoj ne dopuštaju Hrvatima iz dijaspore da sudjeluju u političkom i gospodarskom životu domovine. To treba apsolutno promijeniti i stvoriti takav izborni zakon na temelju kojeg bi ravnopravno sudjelovali svi državljani RH ma gdje bili u vođenju zemlje i u njezinoj izgradnji. Matematički gledano, ako je u Hrvatskom saboru 151 zastupnik, od kojih je 8 iz redova manjina, tada bi u preostali broj od 144 trebalo biti barem 73, a ne samo 3 zastupnika iz hrvatske dijaspore! Tim više što moramo priznati da je naša dijaspora u Domovinskome ratu uvelike pomogla da smo se obranili budući da su oni u Domovinu slali obilatu humanitarnu, ali i novčanu pomoć.
(…)
Demografska obnova hrvatskoga naroda je, možemo reći, nulti zahtjev, ono prvo što treba biti ispred svega u nacionalnoj strategiji, planiranju i njenom vođenju.
(…)
Na vrhu popisa svih zala koja su prisutna u našem društvu je izostanak tzv. lustracije. U postkomunističkom društvu jedino Hrvatska i Slovenija nisu provele nikakav oblik lustracije, tj. udaljavanja iz javnih, osobito političkih službi onih koji su bili dio bivšeg represivnog komunističkog sustava. Time bi društvo prodisalo i dalo priliku mlađim, neopterećenim ljudima koji nisu ostvarili svoje diplome i visoke pozicije u društvu na temelju ideologije, vjernosti diktaturi proletarijata i poslušnosti partiji. I premda je tek prije dvije godine Makedonija donijela takav zakon, u RH nitko nema volje da se s time suoči. Svi kažu, sad je već kasno, ali nikad nije kasno činiti dobro i ukloniti zlo.
Javljaju se sve više zahtjevi da država ukine sve simbole totalitarnih bivših režima, ali – zanimljivo – samo selektivno. Dok je notorna činjenica da je komunizam prouzročio hrvatskom narodu najveće stradanje u njegovoj povijesti, poznato pod imenom Bleiburg i Križni put koji simbolizira nevjerojatna ubojstva hrvatskoga naroda, komunistički se simboli, imena, spomenici i ideje neosporavaju. Stoga,

ako treba zabraniti i progoniti sve znakove totalitarnih režima, tada na prvome mjestu to treba biti crvena zvijezda, imena zločinačkih komunističkih lidera, njihovi spomenici i njihova ideologija koja još uvijek u hrvatskom javnom prostoru ima svojih zagovornika i zagađuje naš duhovni prostor.
Među većim zlima, s kojima se očito ni jedna garnitura vladajućih ne želi obračunati, je korupcija u redovima svih razina vlasti.
Pravosuđe na radi, organi gonjenja učine svoje, ali se sve zataška, sudske parnice traju desetak godina. Mediji čini se imaju najveću ulogu u tome, tj. jedini oni profitiraju, a zapravo također daju mali ili nikakav doprinos razrješavanju i kažnjavanju tih zala.
Drugo je klijentelizam, pogodovanje u zapošljavanju, već uigrani zakon veza i poznanstava što znači da sustav kao takav ne funkcionira. Mladi su ljudi razočarani, nakon završenih škola, ne mogu na temelju svojih diploma, ocjena i kvalifikacija dobiti posao jer se uvijek traži neko posredovanje, a najčešće je to pripadnost određenoj političkoj stranci.
Poslije Domovinskog rata ušao je u Hrvatsku tzv. divlji kapitalizam, koji najzornije ilustrira zakon o ovrhama, čime se na prosjački štap dovode tisuće naših ljudi“. (…)

Zaključna misao pripada poglavlju POMIRENJE.

„(…)
Postavlja se pitanje, tko se s kime miri i zašto, ima li kod obje strane potrebe za pomirenjem, je li moguće da i dalje oni koji su izvršili zločine ustraju u njihovoj opravdanosti i ne odgovaraju za njih, a druga strana samo treba forsirati dobre odnose bez da se prije razriješe razlozi koji su doveli do sukoba i teških povreda ljudskog i nacionalnog dostojanstva i ljudskih prava.
Kao što je govorio sveti papa Ivan Pavao II. pravo pomirenje među ljudima i narodima moguće je jedino na istini i pravdi. To dakako treba strpljivo graditi jer je teško napustiti mitove i laži iz kojih se rađaju mržnje, nasilje i ratovi. (…) Za pomirenje su naime potrebne dvije strane: nije dovoljno da jedna strana oprosti, pa i najteže zločine drugoj strani, potrebno je da se ta druga strana pokaje, prizna i obešteti žrtvu te prihvati pruženu ruku oprosnicu. Tek tada dolazi do pomirenja, koje je zapravo Božje djelo u ljudima i gradi se polako i s uvažavanjem, poštujući sve okolnosti i teškoće koje se pri tom stavljaju na put.
Kada se govori o pomirenju Hrvata i Srba, tada su tu uključeni nažalost mnogi elementi. Nije to samo politički odnos izrabljivanja, progona i mučenja hrvatskih ljudi od strane srpske politike, i to intenzivno u zadnjih sto godina, nego je tu i podjela na zapadno i istočno kršćanstvo, što je bio povod istočnoj strani da sve učini da svoju jurisdikciju protegne što dalje na zapad. Umjesto da kršćanstvo bude poveznica između ova dva naroda, ono se nažalost interpretiralo – osobito s prijetvorne bizantinske strane – kao razlika koja treba drugu stranu prevesti na svoje. Blaženom Alojziju Stepincu zamjera se da je rekao da su Hrvati i Srbi dva

svijeta koji nikada neće moći zajedno, a papa Franjo, koji je na prijedlog srpskog patrijarha zaustavio njegovu kanonizaciju, rekao je jednom gotovo isto izjavivši jednoj španjolskoj medijskoj kući da te narode nikakvo ljepilo nije moglo zadržati zajedno.
(…)
Čudno je da se danas forsira hrvatsko – srpsko pomirenje, a bez potrebnih pretpostavki, dok se istovremeno odbacuje hrvatsko – hrvatsko pomirenje upornim povijesnim podjelama koje su već odavno trebale završiti“.

Na kraju naši biskup i general predlažu STRPJIVOST. Mudro i odgovorno.

„Dakle, treba nam strpljivosti u ostvarenju ciljeva, no sami ciljevi se ne smiju odgađati i treba ih jasno i odmah imenovati. A onda se ustrajno za njih boriti i ostvarivati ih.
Gospodin uvijek štiti one koji su hrabri. Poznata je riječ našeg svetog blaženika Alojzija Stepinca: *Bog ne trpi one koji miruju, a predodređeni su za borbu.*

Nevelikom knjigom **JUNAČKA I SVETA HRVATSKA – PISMO O 30. OBLJETNICI DOMOVINSKOG RATA.**
, zapravo zajedničkim pismom biskupa Vlade Košića i generala Ivana Tolja dobili smo pouku, poduku i orijentir. Tko ima uši neka čuje, tko može pročitati, neka pročita. Sapienti sat!

VELIKA ZLATNA PLAKETA KNJIZI GENERALA TOLJA I BISKUPA KOŠIĆA

Najbolja knjiga iz Domovinskog rata za 2021. godinu -

Na kraju je sve pozdravio i zahvalio biskup Košić rekavši da je trideseta godišnjica prilika da se još više istakne važnost i da se ne zaboravi da je Domovinski rat temelj ove države…

Predstavljanje knjige „Junačka i sveta Hrvatska“ održano je u četvrtak, 14. listopada u Velikom Kaptolu u Sisku. Tom prigodom autorima sisačkom biskupu Vladi Košiću i generalu HV u miru Ivanu Tolju je svečano dodijeljena Velika zlatna plaketa „Bili smo prvi kad je trebalo“, za najbolju ovogodišnju knjigu o Domovinskom ratu.

Knjigu su predstavili književnik Đuro Vidmarović i novinar Mladen Pavković.

Predstavljanju je uz brojnu publiku nazočilo i desetak hrvatskih generala, predstavnici braniteljskih udruga, Hrvatskog svjetskog kongresa te državne i županijske vlasti.

Na početku sve okupljene pozdravio je predsjednik Udruge hrvatskih branitelja Domovinskog rata 91. Mladen Pavković koji je pojasnio da se nagrada za najbolju knjigu na temu Domovinskog rata dodjeljuje proteklih 15 godina pod

pokroviteljstvom Ministarstva branitelja. Ove godine na natječaj je pristiglo 18 djela. Govoreći o knjizi, rekao je da je ona nastala kao pismo o 30. obljetnici Domovinskoga rata koji je svom žestinom započeo u Hrvatskoj 1991. godine. Kroz samo nekoliko mjeseci doživjela je i svoje drugo prošireno izdanje, a na 146 stranica i kroz 7 cjelina geopolitički i geostrateški definira poziciju našeg naroda tijekom stoljeća.
Književnik Đuro Vidmarović rekao je da je povijesni trenutak da se na promociji jedne knjige okupe toliki generali Domovinskog rata na kojima počiva hrvatska država. Upozorio je i da su takve knjige uglavnom nedostupne široj javnosti zbog odnosa države prema povijesnim temama, nazvavši to diverzijom. Predložio je da bi 25 godina nakon rata konačno trebalo uključiti mlade educirane literate da istražuju i pišu o toj temi, a ne dopustiti da se u domaćim djelima, osobito filmskim, nerijetko branitelje i rat sramoti. Uputivši kritiku aktualnoj politici, rekao je i da koalicijski odnosi političara ne smiju biti na štetu nacionalne povijesti i povijesne istine.
Vidmarović je ustvrdio i da su svojom knjigom Tolj, kao prvi hrvatski general književnik i biskup Košić uputili neviđenu zajedničku poruku, te da je to prvi puta u povijesti da jedan hrvatski general i hrvatski biskup pišu zajedno knjigu i nalaze se na istoj relaciji. Knjižica je pisana telegramski, ali svako poglavlje ove knjige zahtijeva dodatnu elaboraciju i posebnu knjigu, jer današnja Hrvatska još nije riješila mnoga pitanja.
Zahvaljujući na priznanju, general Tolj rekao je da se predstavljanjem knjige odaje počast Hrvatskoj koja je prije 30 godina doživjela strašne udare i krvarila na sve moguće načine. Pojasnivši odakle je došlo do toga da su autori biskup i general, rekao je da je knjiga izrasla iz njihovog 40-godišnjeg prijateljstva te da su nastojali evocirati sve što su osjećali i doživjeli te, što je najvažnije, dijagnosticirati duhovno, demografsko i gospodarsko stanje hrvatske nacije. Zaključio je i da je knjiga poziv apsolutno svima da prionu posvemašnoj obnovi Hrvatske inače joj se piše totalna propast i pitanje je tko će za stotinu godina živjeti u njoj.

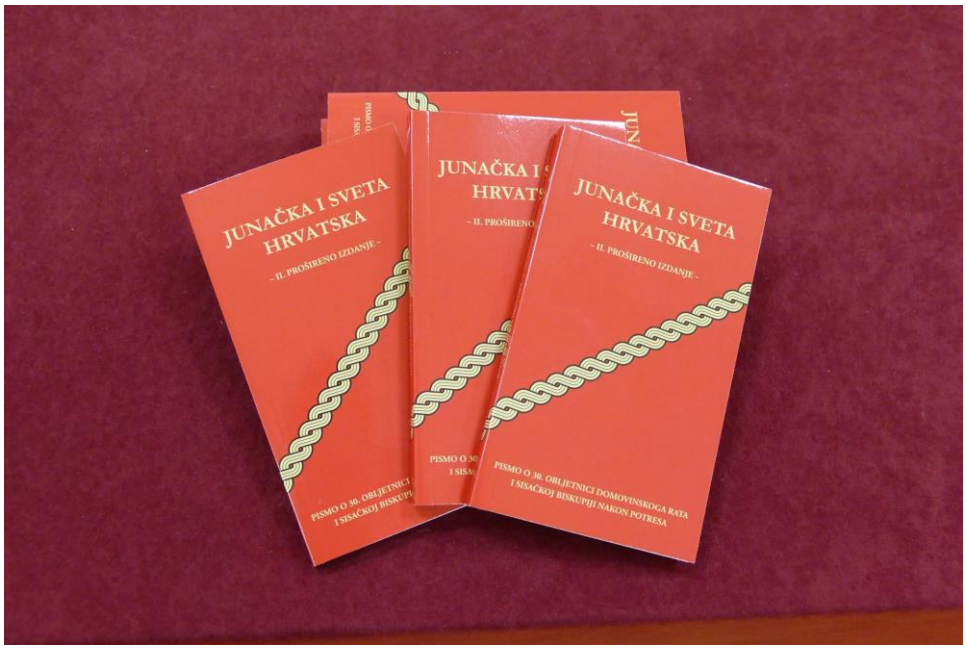
Na kraju je sve pozdravio i zahvalio biskup Košić rekavši da je trideseta godišnjica prilika da se još više istakne važnost i da se ne zaboravi da je Domovinski rat temelj ove države.

Također, želja autora je da se knjigom, ne samo učvrsti istina o prošlosti, nego i uoči ono što se trebalo razriješiti u minulom razdoblju, a nije se dogodilo, zbog propusta, pa i grijeha nečinjenja svih političkih garnitura, od završetka Domovinskoga rata, a posebice od 2000. godine do danas.
Biskup je rekao i da je hrvatska pobjeda u ratu pravo čudo te kao što Židovi imaju Pashu i obilježavaju izlazak iz egipatskog ropstva, tako bi to trebali činiti i Hrvati, biti zahvalni Bogu i braniteljima te čitavom narodu. Konstatirao je i da je Hrvatska 1991. godine opstala zahvaljujući zajedništvu, a da se to nije dogodilo, danas je ne bi bilo. Na kraju je poručio i da je Hrvatska obranjena pod znakom Kraljice

Krunice, križa i hrvatskog grba te da poražena crvena zvijezda pod kojom su učinjeni strašni zločini nema što tražiti u javnom prostoru.

JUNAČKA I SVETA HRVATSKA
- II. PROŠIRENO IZDANJE -
PISMO O 30. OBLJETNICI DOMOVINSKOGA RATA I SISAČKOJ BISKUPIJI NAKON POTRESA

O

HRVATSKE
JUNAKINJE
DOMOVINSKOG
RATA

https://www.braniteljski-portal.com/predstavljanje-knjige-junacka-i-sveta-hrvatska-i-dodjela-zlatnih-plaketa-autorima-kosic-nikad-zaboraviti-zaboravi-da-je-domovinski-rat-temelj-ove-drzave
https://www.radio-banovina.hr/velika-zlatna-plaketa-knjizi-generala-tolja-i-biskupa-kosica/

VEČER POSVEĆENA BISKUPU KOŠIĆU I GENERALU TOLJU

23- 10. 2021.

U dvorani Vijenac Nadbiskupskog pastoralnog instituta u Zagrebu, u četvrtak je održana književno-publicistička večer posvećena sisačkom biskupu Vladi Košiću i hrvatskom generalu i književniku Ivanu Tolju.
Bila je to prigoda da se posjetitelji, prije svih hrvatski branitelji, upoznaju s bogatim kulturnim i inim djelovanjem Tolja i Košića, koji su uz ostalo ove godine dobili i nagradu za najbolju knjigu na temu hrvatskog Domovinskoga rata- „Junačka i sveta Hrvatska“.
Na skupu su govorili: prof. dr.sc. Andrija Hebrang, književnik i diplomata Đuro Vidmarović i Mladen Pavković, dok je dramski umjetnik zagrebačkog HNK Ivan Colarić pročitao neke od Toljovih antologijskih stihova.

https://biskupija-sisak.hr/veer-posveena-biskupu-koiu-i-generalu-tolju/

JEDAN E-MAIL IZ 2013. GODINE

Ovaj e-mail s priloženim fotografijama na žalost nije ušao u prvu knjigu o biskupu Košiću. Zato ga stavljam u ovu.

From: josip pecaric <pecaric@element.hr>
To: undisclosed-recipients <>
Sent: Wednesday, February 13, 2013 at 11:29:25 AM GMT+1
Subject: Nova promocije u Sisku

1) Promocija knjige Rasizam domaćih sluga u Sisku je u četvrtak 14. veljače u 19 i 30;
Veliki Kaptol, dvorana Ivana Pavla II.
Trg bana Josipa Jelacica 7, Sisak
Sudjeluju:
mons. Vlado Košić, biskup sisački i autor
Glazbeni program Stanko Šarić (Najbolji hrvatski tamburaši, Zlatni dukati)
http://www.biskupija-sisak.hr/~biskupij/index.php/component/content/article/35-najave/1496-ciklus-predstavljanja-knjiga-qhrvatski-martirologijq.html

2) Oskar je stavio predstavljanje knjige Rasizam domaćih slugu u Zagrebu na Youtube:
http://www.youtube.com/watch?v=MBERyLsI_i8

3) Oskar je poslao i slike uz komentar (:)):
Nije mi radio blic pa su slike nikakve. Sve mi polako dotrajava na
koncu kao i ja :)
Srdačan pozdrav Oskar

4) U Zagrebu je bilo stotinjak ljudi, sto je uobičajena posjeta mojim promocijama knjiga iz ove trilogije u Zagrebu.

Međutim, poznati (i sjajni) hrvatski publicisti Mate Kovačević i Javor Novak bili su iznenađeni tako "malom" posjetom.
Javor je to komentirao i na Portalu HKV-a gdje i inače ima redovitu kolumnu.
Zapravo, u pravu su jer je na promociji bio general Markač, a i zbog ugleda samih promotora možemo smatrati da je dobar dio bio zbog njih.
Drugim riječima, čini se, da je manje opasno pisati o rasizmu Suda u Haagu ili svjetskih moćnika, nego o rasizmu domaćih slugu:)

5) Zapravo meni je jedino zao sto Oskar nije snimio i akademika Vladimira Iblera koji ove godine slavi svoj stoti rođendan (rođen je 25.06.1913.)
Imati stogodišnjaka i uz to akademika na predstavljanu knjige je nešto izuzetno, zar ne?
Vas,
Josip

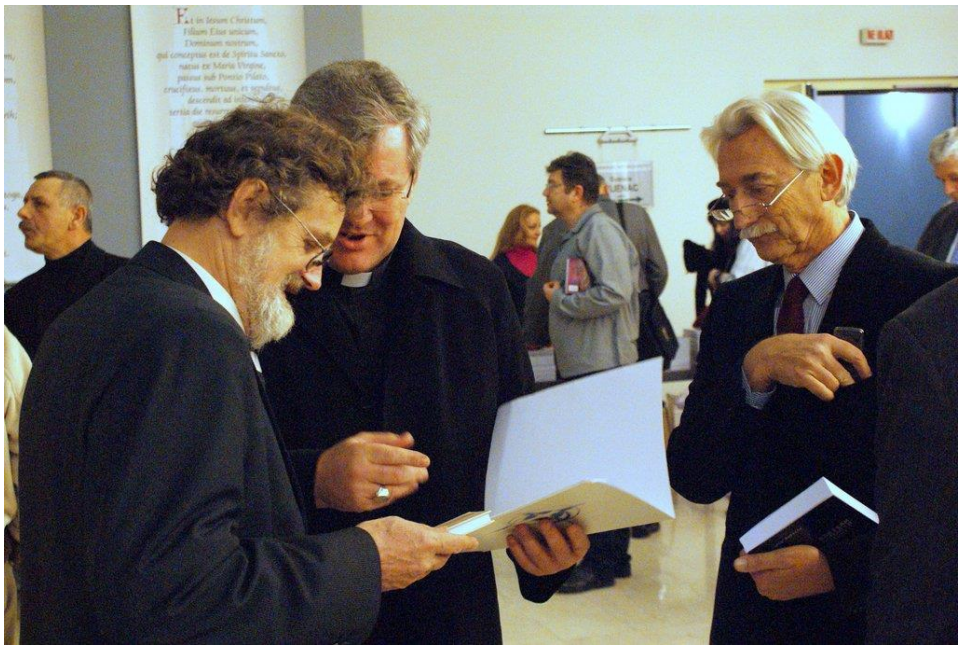

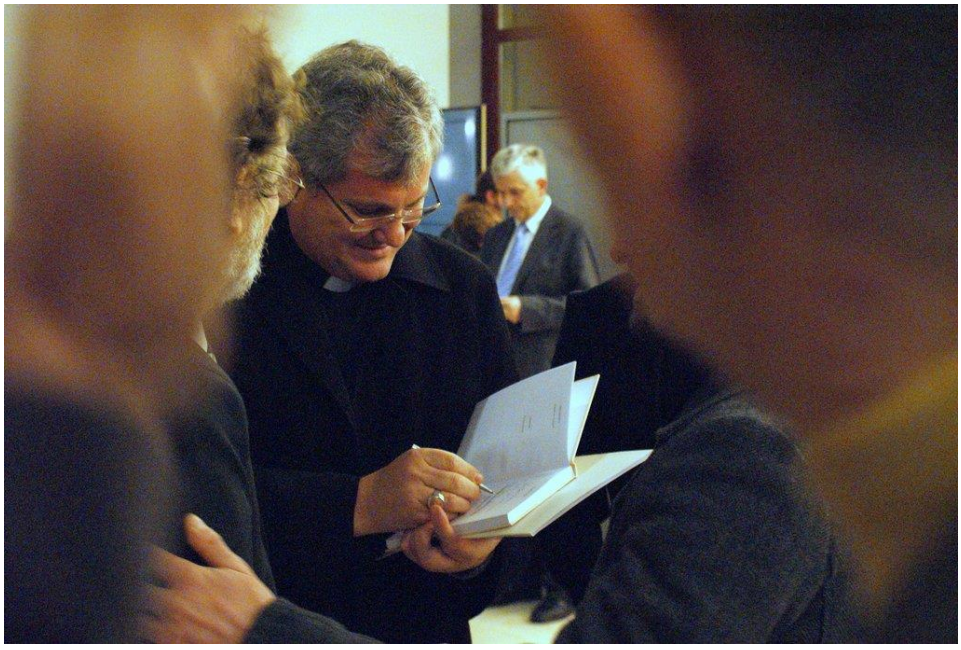

NE ULAZI
Dvorana
VIJENAC

Dvorana
VIJENAC

JEDINSTVO
U RAZLIČITOSTI

VIJENAC

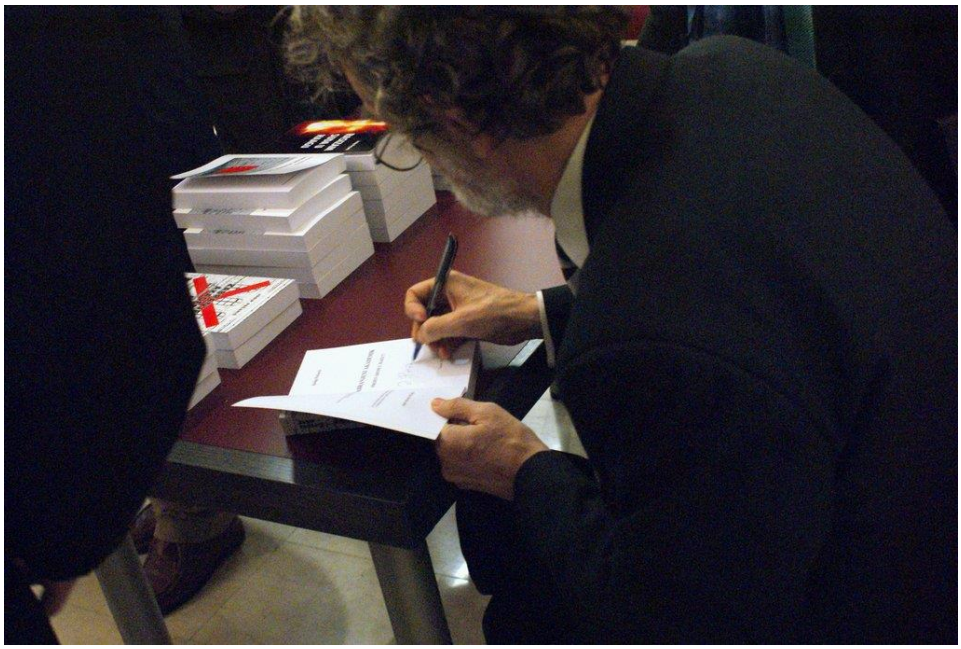

BISKUP U PEČARIĆEVIM KNJIGAMA

PREDSJEDNICA I 'ZA DOM SPREMNI', ZAGREB, 2019.

VLAST VEĆ OMALOVAŽAVA DALIĆA I MODRIĆA!

Poslao sam Thompsonu tekst *THOMPSONA NE ŽELE NA DOČEKU VATRENIH!* Odgovorio mi je:
Prije 10 min su me zvali Modrić i Dalić i žele da ih ja dočekam!
Očito su svjesni da ih vlast omalovažava kada ne pozivaju onoga s čijim su pjesmama slavili pobjede. Zapravo stvari su još i gore. Thompson je u „Bujici" rekao da su ga zvali na doček. Tko bi to bio ako ne oni koji su pjevali njegove pjesme i koji su bili napadani zbog toga. Sada su vidjeli program dočeka u kome se ne spominje Thompson i reagirali su Dalić i Modrić. Reagirali su kao rukometaši prije 15 godina. Jer sigurno su to tražili na nekom drugom mjestu i tu su im odgovorili:
Što si umišljate? Niste važni vi nego mi!
Ne čudi što je Vladimirov komentar mog teksta bio:
„Naši miljenici pokazati će svoju čvrstinu i vjeru u BOLJU Hrvatsku ukoliko odbiju doček bez Thompsona."
Zapravo, s vatrenima je Thompsonovu pjesmu „Lijepa li si" pjevala i Predsjednica.
Omalovažava li na taj način onaj dio hrvatskih vlasti koje je prozvao pater Ike Mandurić i nju?
Već sam konstatirao kako je Marko Ljubić predvidio da će se početi događati nešto slično. Vjerojatno i nije bilo teško predvidjeti kada znamo kakvu imamo vlast. Znamo da je zadaća vlasti da poništi ono o čemu piše prof. Tomac:
Za mene je najvažnije što su naši nogometaši na čelu sa Zlatkom Dalićem na djelu pokazali što to znači biti Hrvat. Njihov primjer probudio je uspavano hrvatstvo i u narodu. Dakle, ne radi se samo o velikom sportskom uspjehu nego se radi prije

svega o buđenju hrvatskog naroda, radi se o stvaranju svijesti da bez ljubavi i spremnosti i žrtve nema budućnosti ni hrvatskog naroda ni hrvatske države.
https://kamenjar.com/prof-dr-sc-zdravko-tomac-samo-emocionalni-hrvati-trebaju-upravljati-hrvatskom-drzavom/
Sjetimo se samo na ono što nas je podsjetio biskup Košić: *svi branitelji naših napadnutih gradova u Hrvatskoj bili ili osumnjičeni i bačeni u pritvor, ili osuđeni na zatvor*.
https://kamenjar.com/biskup-kosic-duro-brodarac-je-simbol-obrane-grada-siska-i-okolice-u-domovinskome-ratu/
Zato je važno da već sada Vlast pokaže svojim gazdama da ne drže mnogo ni do Dalića ni do Modrića!
Da je to važno govori mi činjenica kako nitko ne piše o tome da Thompsona neće pozvati na doček. Ni moj tekst nije nitko objavio.
I to je dobro za vlast. Zašto?
Pa to je vrlo suptilna poruka i isprika svjetskim moćnicima zbog neuspjeha u obuzdavanju naših nogometaša koji su bitna karika u rastu ponosa kod Hrvata.
A činili su sve. To im je bila močvara. Pomagali su u kažnjavanju Joa Šimunića čak toliko da je i Ustavni sud tvrdio da je on imao u glavi 2. svjetski rat a ne hrvatske branitelje kada je uzvikivao HOS-ov pozdrav. Branitelja Thompsona proganjaju od 2000.-e zbog istog. Crtali su kukasti križ da bi se kaznila reprezentacija da joj se onemogući bilo kakav uspjeh. Itd, itd. A sada kada vatrene veliča čitav svijet odbijaju im da sami odluče tko će ih dočekati.
Zapravo razmišljao sam trebam li napisati podrugljivo pismo svjetskim moćnicima u ime hrvatskih političara u kome bi im se ispričao zbog sramotnog ponašanja vatrenih (tj. „crne legije“) što su napravi ovo što jesu usprkos svemu ovome što su naši političari napravili da bi se - po želji i svjetskih moćnika (ali i Predsjednika Srbije) – napravila Hrvatska bez ponosa.
Ipak mi se čini poštenije dati što sam odgovorio Thompsonu. Naime, oni koji su čitali nekoliko mojih zadnjih tekstova znaju da je Thompson (uz Stanka Šarića i Dražena Žanka) bio moj gost na svečanoj večeri konferencije koju su moji suradnici organizirali povodom mog 70-og rođendana. Na otvaranju je o meni govorio nekadašnji predsjednik Švedskog matematičkog društva i tom prigodom kazao kako me kolege zovu „the king of inequalities“. U prikazu otvaranja Konferencije na Laudato TV to je posebno istaknuto. Zapravo je i mene iznenadio s tim. Znao sam da me tako zovu rumunjske kolege jer su njihovi studenti u Lahoreu to rekli mojim studentima. Zato sam pitao kolegu prof. dr. sc. Ivana Perića koji je više puta i bio u Lahoreu je li mu to on rekao. Ali nije. Zato sam se mogao našaliti uspoređujući se s ljudima koji su toliko učinili za Hrvatsku, a čiju želju ipak vlast ne poštuje. Napisao sam Thompsonu:
„Zapravo sam ja prošao mnogo bolje od Dalića i Modrića“: Na konferenciji priređenoj u moju čast pjevao je Thompson, a njima neće!“
Da, izgleda da ove naše u vlasti još uvijek plaši matematika, pa se preplašiše što je netko nekakav kralj u njoj.

Ali, jeli im pametno da su i dalje protiv hrvatskog naroda, jer kako reče pater Mandurič:
Otela se.
Svima se otela!
Hrvatskim izdajnicima i svjetskim ignorantima ova moja Hrvatska.
Zaustavite vrijeme, stanite svi! Da budemo dostojni gledati kako živi i kako je lijepa njena duša, ta mala… ta velika Hrvatska.
https://kamenjar.com/pater-ike-manduric-zaustavite-vrijeme-stanite-svi/
Da, otela vam se Hrvatska!

Josip Pečarić
https://kamenjar.com/akademik-pecaric-hoce-li-thompson-pjevati-na-docek-u-vatrenih/

JOSIP ŠIMUNIĆ I 'ZA DOM SPREMNI', ZAGREB, 2019.

NOVO PISMO PREDSJEDNICI

Poštovana gđo Predsjednice RH,

Sa zanimanjem sam pročitao razgovor (8.8.2019.) koji je s Vama vodio glavni urednik Hrvatskog tjednika Ivica Marijačić. Moram priznati da mi neki Vaši odgovori nisu bili jasni. Osvrnut ću se samo na dva zbog moje osobne upletenosti. Na tvrdnju g. Marijačića kako 'ste i u Kninu izbjegli koncert Marka Perkovića Thompsona 2015. godine iako ste očekivani' Vi samo kažete kako ste ocijenili da je to najbolje za hrvatsko društvo i državu.
Podsjetit ću Vas da je tada Thompson napadnut zbog „Bojne Čavoglave" i ZDS s kojim ona počinje i da smo ga branili Peticijom ZDS.
Kada ste nedavno komentirali Vaše tvrdnje o ZDS kao starom hrvatskom pozdravu uputio sam Vam slijedeće pismo (objavljeno u mojoj knjizi „Predsjednica i Za Dom spremni", Zagreb, 2019.):

Poštovana gđo Predsjednice RH,
Sa zaprepaštenjem sam vidio Vaše najnovije "priznanje" da ste pogriješila kada ste za pozdrav „Za Dom spremni" ustvrdili da je povijesni hrvatski pozdrav, istaknuvši kako je i prilikom davanja te izjave Vaša poanta bila na tome da je takav pozdrav „kompromitiran i neprihvatljiv". A poznato je koliko je taj pozdrav korišten u Domovinskom ratu, Želite li Vi reći da je ZDS kompromitirao Domovinski rat?
Zapravo, prije se mogla očekivati Vaša isprika Marku Perkoviću Thompsonu i svim potpisnicima Peticije ZDS za koju su iz Vašeg ureda konstatirali da je bila „na razini provokacije".
Podsjetit ću Vas ta Peticija odmah na početku pojašnjava o čemu je riječ:
Najavljeno je kako će šibenska policija kazniti pjevača Marka Perkovića Thompsona zbog uzvikivanja pozdrava ZA DOM SPREMNI na velikom koncertu u Kninu.
Pozdrav je dio Thompsonove pjesme BOJNA ČAVOGLAVE koju on izvodi već 25 godina. SVATKO u bilo kojoj demokratskoj sredini smije pjevati i recitirati stihove te pjesme sve dok ona nije službeno ZABRANJENA.
Pjesma, nastala u vrijeme kada je Hrvatska bila razoružana, a UN joj je zabranio naoružavanje, tj. prepustio je velikosrpskoj agresiji, dizala je moral naroda.
Može li i smije li netko kažnjavati, zabranjivati ili prekrajati riječi te pjesme koja je dio povijesti hrvatskog naroda?

(...)
Dan prije je ispred Vas na Paradi u Zagrebu prodefilirala i postrojba HOS-a sa ZDS na zastavi.
Vlast je organizirala veličanstveni koncert Thompsonu u Kninu, na koji ste i Vi trebali doći.
Vi niste došli, a Thompsonu je najavljeno kažnjavanje, a mi smo reagirali Peticijom.
Slično se ponovilo i u Glini.
Thompson je pravomoćno dobio spor na sudu.
Pa zar Vam doista nije jasno da je i Sud potvrdio da je na razini provokacije bila Vaša ocjena o Peticiji, a ne sama Peticija, koju su potpisali i mnogi ugledni povjesničari.
Od trenutka kada je donesena pravomoćna presuda Thompsonu očekivali smo Vašu ispriku jer su mnogi potpisnici imali i problema poslije takve Vaše ocjene.
Umjesto toga eto imamo još jednu potvrdu činjenice kako je današnjim političarima važniji Drugi svjetski rat od Domovinskog rata.
S poštovanjem,
Akademik Josip Pečarić

Sam Marijačić komentira u svojoj kolumni kako ste tek sada shvatili kako je svaki pozdrav pod kojim je branjen Vukovar prihvatljiv. Ali ZDS nisu koristili samo HOS-ovci već i mnogi drugi branitelji. A strašno je vidjeti kako to nije bilo očito hrvatskim političarima. A nekima nikada i neće biti jasno iz jednostavnog razloga što je prije nekoliko dana i sam Vučić govorio o „Bojni Čavoglave“. Zapravo je govorio kako su hrvatski političari godinama proganjali i Thompsona i „Bojnu“ jer su poraženi fašistički agresori na Hrvatsku to željeli.
Osobno sam Vas i upozoravao da sam i sam zbog Peticije ZDS proganjan:

Naslov:Fwd: Fwd: Fwd: Fwd: Otkaz
Datum:Sat, 1 Oct 2016 17:34:29 +0200
Šalje: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>
Prima: Ured Predsjednica <ured@predsjednica.hr>
CC: Vlado Košić, V. Pozaic, Miroslav Tudjman

Poštovana Predsjednice RH gđo Kolinda Grabar-Kitarović,
Nedavno sam Vas u pismu koje smo Vam napisali biskup Košić i ja podsjetio kako je ovogodišnji napad na Marka Perkovića Thompsona bit našega prošlogodišnjeg pisma na koje je Vaš ured žestoko reagirao. Poslije početnih napada na mene, biskupe i nadbiskupa, potpisnike nastavio se napad na mene drugim "oružjem", napadi na moju obitelj, suradnike, časopise etc. (...)

Niste reagirali ni tada, kao ni nedavno kada sam Vas obavijesti da su dva od tri moja časopisa, za koje sam Vam još tada pisao da su napadani, a koja su u svjetskim bazama časopisa, postali Q1 časopisi!
Da, moram odati priznanje g. Marijačiću jer Vam nije rekao, kada ste oko ZDS spomenuli da dan prije Vašeg nedolaska na koncert u Kninu Milanović nije imao ništa protiv da HOS-ova zastava bude na mimohodu u Zagrebu, da je u Hrvatskom tjedniku objavljeno kako Vi jeste bili protiv toga. A nije spomenuo ni Vaše reagiranje na Peticiju ZDS.
Moram priznati da mi je zabavno bilo čitati i Vaše komentare, pa i oko ZDS, kada Vi Pavelića komentirate u svijetlu jedne moje davne pošalice kako mnogi misli da su Trojni Pakt sačinjavali NDH, Njemačka i Japan, pa je onda Pavelić 'predao polovicu Hrvatske Italiji'.

Drugo na što se mislim osvrnuti je Vaš odgovor na tvrdnju g. Marijačića kako ste 'uvrijedili braniteljske udruge nazivajući ih rubnima, marginalnima'.
Odgovorili ste:
Moja se izjava odnosila na one koji su nosili transparente poput – konju jedan...
Ako je to tako, kako to da niste odgovorili na moje pismo (objavljeno u mojoj knjizi *Matematika, pjesme i nogomet*):

Poštovana gđo Predsjednice,
Doista Vam se moram zahvaliti što niste odgovorili na molbu za pokroviteljstvo konferencije.
Na taj način ste omogućili Organizacijskom odboru Konferencije da povuče tu molbu:

Ured Predsjednice Republike Hrvatske
Pantovčak 241, 10000 Zagreb

U Zagrebu, 01. veljače 2018.

PREDMET: Povlačenje molbe Predsjednici Republike Hrvatske za pokroviteljstvom međunarodne znanstvene konferencije MIA 2018

Poštovani,

Kako nismo dobili službenu obavijest o odluci o pokroviteljstvu Predsjednice Republike Hrvatske međunarodne znanstvene konferencije »MATHEMATICAL INEQUALITIES AND APPLICATIONS 2018« koja će se od 4. do 8. srpnja 2018. održati na Fakultetu elektrotehnike i računarstva Sveučilišta u Zagrebu, zbog kratkih vremenskih rokova za daljnje organizacijske aktivnosti primorani smo povući molbu poslanu 13. rujna 2017.

S poštovanjem,

Za Organizacijski odbor konferencije MIA 2018:

Na taj način je sve ostalo, što se tiče mojih suradnika u okviru znanstvenih razloga što je njima sigurno važno.
Zahvaljujući tome nisam ni ja doveden u neprijatnu situaciju povrediti ih jer mi sigurno ne bi bilo jednostavno imati za pokrovitelja nekoga tko je svjesno išao na uvredu mojih dragih prijatelja kao što su general Sačić i gđa Rozalija Bartolić koja je i ugledni član Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta kojemu sam jedan od podpredsjednika.
A na prosvjedu koji su organizirale udovice naših branitelja, čija je predsjednica gđa Rozarija, sudjelovali su i HOS-ovci, ali i pripadnici 4. Splitske gardijske brigade koji su i Vama nedavno napisali jedno snažno pismo koje je u cjelosti pročitano i u Bujici:
https://www.4brigada-zng.hr/unutarnji-rad/priopcenja/veterani-4-gardijske-brigade-hrvatski-drzavni-crveni-tepih-treba-zasluziti
O mojom povezanošću s HOS-ovcima (Peticija ZDS) sigurno ponešto i znate, zato ću ovdje spomenuti samo jednu takvu povezanost s našim splitskim braniteljima: Za knjigu o njihovom legendarnom zapovjedniku Andriji Matijašu Pauku napisao sam jedan od predgovora na prijedlog njegovih suboraca (predgovor je npr. pisao i general, sada i ministar, Damir Krstičević).
Pri tome nije važno jesu li oni politički marginalci ili ne, već činjenica da ste to rekli pred Vašim gostom koji je posjet iskoristio da demonstrira ono Matoševo: „Oni lažu. To je njima od Boga.“, a što je opjevao i Dobrica Ćosić. Jučer na HTV dane su snimke koje su to potvrdile, tj. pokazale kako je Vaš gost lagao.
Kako je to obilježilo ovaj posjet, pitanje je čemu je poslužio. Jasno je da je Matošu srpska laž nešto strašno, a Ćosić je rekao da je laž Srbima najviše pomogla u povijesti. A da je Vučić dobar Srbin to smo i prije znali.
Zašto ste onda željeli povrijediti moje prijatelje?
Meni ste napravili veliku uslugu jer se ne moram dvojiti bi li Vaše pokroviteljstvo bilo crna mrlja na mojoj znanstvenoj karijeri i ugledu koji očito kod nekih, čak i u Hrvatskoj, imam:
https://direktno.hr/direkt/boka-je-dala-sv-leopolda-mandica-akademika-pecarica-ministra-bozinovica-a-sada-nam-crnogorci-otimaju-bastinu-bokeljske-mornarice-112024/
https://narod.hr/kultura/11-veljace-1852-ivo-visin-tko-jedan-brojnih-slavnih-hrvata-koje-dala-boka-kotorska
S poštovanjem,
Prof. dr. sc. Josip Pečarić
Redoviti član HAZU
Inostrani član DANU

Inače, meni je Vaš sadašnji odgovor još i gori jer se pitanje na koje ste tada odgovarali odnosilo na prosvjede zbog dolaska Vučića na Vaš poziv, a Vi sada kažete da Vam – zapravo – braniteljske udruge nisu bile bitne ni pomena, već ste komentirali one valjda važnije – one koji su nosili nepristojne transparente.

S poštovanjem,
Akademik Josip Pečarić

P.S. Obje knjige iz kojih sam uzeo svoja pisma Vama nedavno sam predstavljao i u Tisnom. Reagirao je general Rojs koji podržava Vašu kandidaturu. Moj odgovor možete pročitati na portalima:
https://kamenjar.com/akademik-josip-pecaric-odgovorio-generalu-rojsu/
http://glasbrotnja.net/akademik-pecaric-odgovor-generalu-rojsu/
http://dragovoljac.com/index.php/razno/17010-konkurira-li-general-rojs-za-sveucilisnog-profesora-iz-knjizevnosti

https://hrvatskonebo.org/2019/08/09/akademik-josip-pecaric-pismo-predsjednici-2/
http://glasbrotnja.net/akademik-pecaric-pismo-predsjednici-2/
http://dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/17549-akademik-pecaric-pismo-predsjednici

JE LI POLITIČARIMA KRIVA MATEMATIKA? ZAGREB, 2019.

O HRVATSKIM Q1 ČASOPISIMA IZ MATEMATIKE

Zahvaljujem se svima koji su čestitali to što su moja dva časopisa postali Q1 časopisi. Mislim da sam naslov pod kojim sam vam poslao pismo akademika Gorana Muića dobro naslovio (*Osveta časopisa političarima za koje oni "nisu dobri"*) pa vam moram poslati čestitku Ivana Bakovića:
„ponos.
prkos.
čast.
čestitam, dragi josipe.“
Neprimjeren (blago rečeno) odnos vlasti prema tim časopisima počeo je poslije Peticije ZDS. Zato su me posebno obradovale i čestitke onih koji su izravno sudjelovali u toj peticiji i bili napadani zbog nje: Biskup Košić:
„Poštovani Akademiče, čestitam Vam ovaj veliki uspjeh i priznanje!
Srdačno
+Vlado“
I akademik Popović:
„Dragi Joško,
srdačne čestitke na ovom iznimno vrijednom uspjehu.
Sve najbolje i u budućnosti.
Stanko Popović“
Zapravo je to i njihov uspjeh jer su se svima nama svetili zbog Peticije ZDS koju smo pisali u obranu Thompsona i „Bojne Čavoglave“, a danas vidimo koliko žele za izbore imati Thompsona na svojoj strani da je to degutantno, zar ne?
Već sam najavio da će se ovo dogoditi jer su mi i akademik Dujella i profesor Elezović to rekli jer su pratili te liste citiranosti na WoS-u.
Zato sam odlučio da slijedeću knjigu REVIZIONIST U HAZU / JE LI POLITIČARIMA KRIVA MATEMATIKA? posvetim mojim časopisima koji su žrtve hrvatskih političara.
Prirodno je bilo o tome obavijestiti i naše političare:

Naslov: Osveta časopisa političarima za koje oni "nisu dobri"
Datum: Thu, 27 Jun 2019 06:37:32 +0200
Šalje: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>
Prima: Ured Predsjednica <ured@predsjednica.hr>,
predsjednica@predsjednica.hr <predsjednica@predsjednica.hr>,

predsjednik@sabor.hr <predsjednik@sabor.hr>, predsjednik@vlada.hr <predsjednik@vlada.hr>
CC: miroslav tudjman <m.tudjman@gmail.com>

Poštovana gđo Predsjednice RH,
Poštovani Predsjednici Hrvatskog sabora i Vlade RH,

Već sam vas izvijestio o odnosu vaših političara u znanosti prema mom znanstvenom radu i posebno prema mojim znanstvenim časopisima. Čak sam vam poslao i knjige o tome:
J. Pečarić, Pišem pisma odgovora nema! 1. / Navodna Hrvatska zaklada za znanost, Zagreb, 2017. str. 245.
J. Pečarić, Pišem pisma odgovora nema! 2. / Je li Akademiji važna znanost, Zagreb, 2017. str. 212.
Samo ste potvrdili primitak knjiga.
Ovih dana su šikanirani časopisi postali Q1 časopisi:

Poštovani,
Nedavno su objavljeni numerički podaci za časopise indeksirane u bazi Web of Science za 2018. godinu.
S velikim zadovoljstvom Vas obavještavamo da se dva hrvatska matematička časopisa
Journal of Mathematical Inequalities
http://jmi.ele-math.com/
Mathematical Inequalities & Applications
http://mia.ele-math.com/
nalaze u prvom kvartilu (Q1) časopisa u kategoriji Mathematics.
Čestitamo svim članovima uredništava ovih časopisa na ovom sjajnom uspjehu, a naročito akademiku Josipu Pečariću, glavnom uredniku i osnivaču oba časopisa, te profesoru Nevenu Elezoviću izvršnom uredniku časopisa te vlasniku izdavačke kuće Element koja izdaje ove časopise.
Veselimo se zajedno s njima ovom velikom uspjehu hrvatske matematike.

S poštovanjem,

akademik Goran Muić
Predsjednik Odbora za matematiku pri Razredu za matematičke, fizičke i kemijske znanosti
HAZU

Zanimljiv vam može biti komentar dr. sc. Mata Artukovića o vašem odnosu prema tome:

Dragi Josipe,
od svega srca čestitam na velikom uspjehu i priznanju koji je pred našom javnošću zatajen. Znao sam da si osnivač dva ugledna časopisa iz matematike, ali da su oba tako visoko cijenjena, to nisam znao. Sramotno je za državu koja sakriva ovakve uspjehe svojih znanstvenika bez obzira koliko se s njihovim političkim mišljenjima ne slagala. Možeš si misliti kako bi se Pupovac dizao u nebeske visine da je samo djelić ovakvog uspjeha ostvario.
Pozdrav i svako dobro.
Mato
Brod, na sv. Alojzija Gonzagu 19.

U knjigama koje sam vam poslao, a i porukama mogli ste vidjeti i kako se šikaniraju moji suradnici koji su itekako zaslužni za ove časopise, ali i članovi moje obitelji.
Ovaj e-mail šaljem i prof. dr. Miroslavu Tuđmanu koji je nedavno govorio o nekim najnovijim maltretiranjima mojih časopisa

S poštovanjem,
Akademik Josip Pečarić

I Ministricu znanosti:
Poštovana Ministrice,
Evo obavijesti o dva moja Q1 časopisa, koja su kažnjavani od Vlasti u RH. Uostalom kao i oni koji su najzaslužniji što su oni sada Q1 časopisi, a to je 36 matematičara na mom projektu koji su zbog ovih "loših časopisa" ostali uskraćeni za odobrena sredstva.
Tu spominjem i moju kćerku kojoj već TRI godine Ministarstvo nije omogućilo pravdu, pa je i dalje bez posla.
S poštovanjem,
Akademik Josip Pečarić
(...)

Posebno mjesto u kažnjavanju i časopisa, ali i mojih suradnika bez kojih ovih časopisa ne bi ni bilo pokazalo se dolazilo je iz HAZU. Zato je Upravu Akademije o uspjehu tih časopisa obavijestio tajnik mog razreda akademik Goran Pichler.
Da, ovogodišnji dobitnik nagrade HAZU moj kolega matematičar prof. dr. sc. Zlatko Drmač je čestitao:
"Dragi Josipe
srdačne čestitke na uspjehu u rangiranju časopisa. Nadam se da će OaM također nastaviti napredovati. Ponekad je uspjeh u velikom svijetu nužan za minimalno priznanje doma, iako ponekad nije dovoljan, na žalost. Ipak, na dugi rok se uporan rad i strpljenje u nekom obliku isplate, barem kroz osobno zadovoljstvo, to je jedan od temeljnih "zakona očuvanja" u svemiru.

Zlatko"
I doista jedan komentar pokazuje to zadovoljstvo:
„Jej!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!
Ja sam editor u Q1 časopisu, tralalalala!!!
Sad mi je odmah muka kako to održati :-))) Mislim, Q1 :-))) (a i sebe, naravno :-))))"
Iz Akademije je kolega iz Razreda dobio obavijest da su „primili k znanju":
Jedan član našeg Odbora za matematiku HAZU je to prokomentirao:
„Ne bi im pala kapa s glave da su usput i čestitali :)"
A zapravo je potpisnik Glavni tajnik Akademije koji je bio Predsjednik Upravnog odbora HRZZ po kojima ti moji časopisi nisu dobri.
U novoj knjizi će biti niz mojih pisama oko tog proglašavanja nedobrim tih časopisa koji su i tada po Scopusu bili među nekoliko najboljih hrvatskih znanstvenih časopisa..
Zapravo su svi iz Akademije koji su sudjelovali u tome nagrađeni na razne načine pa imamo i savjetnika Predsjednika Vlade.

AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ : "NIJE LAKO BITI HRVAT U HRVATSKOJ."

Veliki razgovor Mladena Pavkovića s akademikom Josipom Pečarićem, inače „personom non grata" u hrvatskoj kulturi

U hrvatskoj kulturi malo je ljudi poput akademika Josipa Pečarića (r. 1948, u Kotoru, Boka Kotorska). Ili ga vole ili ga mrze. Iz dna duše. Za razliku od onih koji ga ne žele razumjeti, jednom je napisao dr. Milan Vuković, vrlo dobro poznaje svoju prošlost. Upravo zato iz te prošlosti izvlači poruke i prijedloge, nudi perspektivu boljitka budućnosti Hrvatske, suprotno od svojih napadača. On se nikada ne predaje. Piše i objavljuje knjigu za knjigom, a u znanstvenom dijelu odmaknuo je od mnogih, koji su danas „na cijeni". O njegovu radu i životi objavio sam i knjigu „Razgovori s Josipom Pečarićem" (2006.), s predgovorom akademika Dubravka Jelčića, ali kao da i „nisam", jer je marginalizirana i prešućena, poglavito od tzv. yugokritičara, koji i nikada nisu sišli s hrvatske medijske scene. No, za razgovor s ovim iznimno poznatim akademikom uvijek ima povoda…

Vaša dva matematička časopisa izazvala su veliku, svjetsku pažnju, a kod nas nisu ni „zamijećena", poglavito u medijima i tzv. znanstvenim krugovima.. Zašto?
Možda će Vam biti zanimljivo pismo koje sam napisao o tome:
Poštovana gđo Predsjednice RH,
Poštovani Predsjednici Hrvatskog sabora i Vlade RH,
(pismo je dano u prethodnom tekstu)

Kako tumačite da ne nailazite u svom radu ni na potporu HAZU, čiji ste redovni član?
U vrijeme prethodne uprave nisam baš bio omiljen. Počelo je zbog moje uloge u neizboru prof. dr. sc. Iva Goldsteina za redovitog člana u vrijeme kada mu je otac bio posebni savjetnik predsjednika Vlade RH. Spomenut ću samo da me je tadašnji Glavni tajnik prozivao u Hrvatskom saboru zbog Peticije ZDS. A radilo se o izvješću o radu HAZU. Pri tome nije bilo važno što ja imam najviše znanstvenih radova među znanstvenicima u RH pa je povodom mojih 1000 radova održana i konferencija, ili što imam čak tri znanstvena časopisa s impact faktorom, ili što je iz moje znanstvene škole izašlo 40-ak doktora znanosti, već je važno što sam branio Thompsona i legendarnu pjesmu „Bojna Čavoglave" s tom peticijom.

Je li potrebna takva Akademija (HAZU) kakva je danas?
Sada imamo novu upravu. Dajmo joj šansu da se dokaže.

Objavljujete knjigu za knjigom. Međutim, medijska i ina potpora ne prati Vaš rad...
Kada ste u nemilosti i kod vladajućih i onih u oporbi – ne očekujte ni da će Vas glavni mediji pratiti. Čak nisu smjeli izvijestiti o tri međunarodne konferencije meni u čast. Na nedavnoj konferenciji povodom mog 70-og rođendana iz emisije *Dobro jutro Hrvatska* su nas zvali, pa odustali i samo su razgovarali s nama. Ali to nikada nije prikazano! A sugovornici su uz mene bili profesor Lars Erik Persson koji je bio i predsjednik Švedskog matematičkog društva i jedini je matematičar dobitnik državne nagrade u svojoj zemlji i profesor Neven Elezović. Istina nezgodno je što je profesor Persson na toj konferenciji o meni govorio kao o „kralju nejednakosti", a to moje područje u matematici (nejednakosti) nazvao mojim kraljevstvom.

Zbog čega ste imali sukob s biskupom Košićem oko jedne Vaše knjige, a u kojoj je on jedan od stupova, kako ste rekli, hrvatske države?
Ma i nije neki sukob. Biskup uvijek prigovara ako ga se hvali, a ja sam smislio originalnu čestitku za njegov 60. rođendan – knjigu iznenađenja. Njemu je bilo neugodno i zbog onog pljeska koji nije prestajao na Stepinčevo u Zagrebačkoj katedrali. Ali s druge strane on itekako zna javno pohvaliti one za koje misli da to zaslužuju. O meni je govorio čak i u homilijama.
Međutim, ta moja knjiga je bila nešto što se moralo napraviti, Naime, Profesor književnosti na Sveučilištu u Mostaru dr. sc. Marko Tokić je naglasio na Fakultetu Prirodoslovno-matematičkih i odgojnih znanosti u Mostaru, kako piše Glas Brotnja, 05. 12. 2014., da svi koji poznaju akademika Pečarića znaju da je Hercegovac iz Boke Kotorske, ali i čovjek kojemu četiri stupa njegove Hrvatske čine: Franjo Tuđman, Dario Kordić, Marko Perković-Thompson i biskup Vlado Košić.
Zapravo, četiri osobe koje su neprijatelji hrvatske države i hrvatskog naroda najviše napadali, a predstavljaju najzaslužnije dijelove hrvatskog naroda u stvaranju hrvatske države. Dakle biskup Košić tu predstavlja Crkvu u Hrvata, a činjenica je da je Crkva u Hrvata stalno na udaru svih koji ne vole hrvatsku državu, a biskup Košić je i najnapadaniji među hrvatskim biskupima.

Jeste li za Dan državnosti bili pozvani među elitu na Pantovčak, na prijem predsjednice Republike? Jel' Vas uopće zovu na ovakve i slične svečanosti?
Ne.

A da li Vam Ministarstvo kulture ili HAZU otkupljuju neke od Vaših knjiga?
HAZU ne otkupljuje knjige, a Ministarstvo kulture mi je otkupilo 50 primjeraka knjige *Kako su rušili HAZU?,* još daleke 2006. godine. A bilo ih je više od 50 koje su oni mogli otkupiti.

Često se žalite da Vam je kći bez posla. Što se dogodilo da ga ne može naći?

Zbog čega, što mislite, hrvatski intelektualci šute?
Ona nije izabrana za docenta na Filozofskom fakultetu. Već iz četvrtog ministarstva znanosti i obrazovanja govore da je to protuzakonito. Zbog autonomije sveučilišta pisali su prigovore i rektoru Zagrebačkog sveučilišta Borasu i Rektorskom zboru. I vjerovali ili ne – ni Ministarstvo nije dobilo godinu dvije odgovore. Prljave uloge u tome imali su profesori Mateljan, Mikelić Preradović i Boras. Njen mentor profesor Miroslav Tuđman je tvrdio da je ona kolateralna žrtva napada na njega, ali sigurno je tu problem i njeno prezime što je nedavno komentirao i naš poznati kolumnist Marko Ljubić. Pri tome je sigurno i dr. Tuđman u pravu jer je Borasu trebalo za doktorat 15 godina kod prof. Tuđmana i doktorirao je u 48. godini života. A uz to kao rektor bio je predsjednik povjerenstva na novom natječaju na kojem je primljena njegova doktorandica i kćerka jednog poznatog direktora velike zagrebačke firme. Pri tome se pozivao na ono što Ministarstvo tvrdi da je protuzakonito i na što im nije htio odgovoriti. Mojoj kćerki je, naravno, trebalo mnogo manje vremena da doktorira kod prof. Tuđmana i bude izabrana za znanstvenog suradnika i višeg znanstvenog suradnika (u to zvanje je izabrana istog dana kada i prof. Mikelić Preradović).
A hrvatski intelektualci su šutjeli i na Filozofskom fakultetu kada su na udaru bili prof. Tuđman i moja kćerka. A poslije su, kao što znamo, došli i oni na red.

Smatrate li se Vi na neki način u Hrvatskoj "persona non grata"?
To je očiti i iz dosadašnjih odgovora, zar ne? Ali meni je zgodna i konstatacija dr. sc, Josipa Stjepandića, predsjednika HAZUDD-a o meni kao svojevrsnom disidentu. Naime, ja sam odlaskom u mirovinu odbio biti profesor emeritus Zagrebačkog sveučilišta što kao akademik trebam biti, sve dokle je na čelu takva osoba kao što je rektor Boras. Također, na mojim znanstvenim radovima ne mogu sudjelovati kolege koji stavljaju to sveučilište u svojoj adresi.
Ja danas potpisujem samo sveučilište RUDN iz Moskve.
Zapravo tražio sam da me se pri kraju radnog vijeka premjesti na neko drugo sveučilište u RH tako da bih tamo bio emeritus i potpisivao i hrvatsko sveučilište na svojim radovima. Nisu mi ni odgovorili.

Pa, kako je biti Hrvat u Hrvatskoj?
Kada mi je u JNA jedan 'oficir' savjetovao da je bolje ne misliti dok sam tamo upitao sam ga;
- Kako da ja ovako star ne mislim?
- Da u pravu ste, ali onda ne trebate govoriti to što mislite, odgovorio je.
Tako nekako Vam je u Hrvatskoj, ja govorim i pišem ono što mislim, a rezultat je: Nije lako biti Hrvat u Hrvatskoj.
Inače pitanje asocira na knjigu Zdravka Tomca „Što to znači biti Hrvat". Na predstavljanju je biskup Košić rekao o meni:
„*Mislim da bi se čitava nacija tu trebala povesti za primjerom genijalnog akademika Josipa Pečarića koji je, poput pisama bivšem premijeru kojemu je*

predlagao da se tada zatočeni general Ante Gotovina kandidira za Nobelovu nagradu za mir, to isto sada pokrenuo za generala Slobodana Praljka, pišući pisma predsjednici Republike, predsjedniku Vlade i predsjedniku Hrvatskog sabora. Hrvati se nemaju zašto ispričavati i neprestano udarati u prsa, dok se istovremeno oni koji su nad Hrvatim počinili neizmjerno veća i brojnija zlodjela razmeću nekim svojim tjeranjem pravde, a da nisu ništa učinili da se distanciraju od tih zala. Zato mi se sviđa akademik Pečarić koji ima hrabrosti 'okrenuti pilu naopako', kako se to jednostavnim riječima kaže."
I to je jedan zgodan primjer za ono pitanje o biskupu.

Nekad su progonili Vice Vukova, a danas M.P. Thompsona. Ima li tu neke sličnosti?
Sličnosti ima. Razlika je u tome što se Vukova progonilo kao hrvatskog nacionalistu u Jugoslaviji, a Thompsona kao hrvatskog branitelja i autora legendarnih pjesama iz Domovinskog rata u Hrvatskoj.
Zbog tih napada on i jest treći stup „moje" Hrvatske po prof. Tokiću, kao najnapadaniji među Hrvatima koji koriste svoje talente za dobrobit Hrvatske. Tu smatram npr. i sebe i Vatrene. A Vatreni su pokazali to na dočeku u Zagrebu i diljem Hrvatske. O tome govori i moja knjiga *Matematika, pjesme i nogomet*, Zagreb, 2018.
Inače o Thompsonu i tim napadima na njega puno sam pisao, pa su i tri knjige s njegovim imenom u naslovima:
M. Kovačević i J. Pečarić, *Thompson u očima hrvatskih intelektualaca – Bilo je i to jednom u Hrvatskoj*, Fortuna ,Zagreb, 2008.
J. Pečarić, *Hajka na Thompsona*, Zagreb, 2012.
J. Pečarić, *Thompson – pjesmom za Hrvatsku*, Zagreb, 2017.
Uostalom i biskup Košić i ja smo govorili kada je, gospodine Pavkoviću, Vaša braniteljska udruga, dodijelila priznanje Thompsonu.
Ali interesi vladajućih se mijenjaju. Na dočeku Vatrenih su mu isključili mikrofon, a danas idu u izbore s njegovim pjesmama i žele osigurati njegovu podršku. Vjerovali ili ne?

Zašto Vas ne zovu u neke od emisija HRT-a?
Kad Te vlast ignorira, ignoriraju Te i oni!

Tko će pobijediti na predstojećim izborima za predsjednika države?
Očito je kako se boje Škore jer on nije političar, a političari su u RH po pravilu nečije sluge. To naši ljudi sve više prepoznaju. A teško je prognozirati kada nisi siguran ni u regularnost samih izbora.

Jeste li se i Vi možebitno razočarali u hrvatsku državu?
Još kada je Račan postao Predsjednik Vlade napisao sam kako je meni bolje nego njima jer ja živim u državi čije ime volim, a oni vladaju državom čije ime ne vole.

Tada sam mislio na Račanovu koaliciju, a danas vidimo da im se pridružio HDZ. Zapravo na vlasti su političari iz Ministarstva vanjskih poslova.
Dva moja doživljaja u kojima je važnu ulogu igralo to ministarstvo govore o tome. Prvi je bio kada je moj Kotoranin predstavljao Crnu Goru u Veleposlanstvu tadašnje državne zajednice Srbije i Crne Gore. U MVP su mu dodijelili visokog dužnosnika za pomoć. I tako vidi mene moj Kotoranin i kaže gosponu iz MNV-a:
- Eno profesora Pečarića.
- Pa znate li Vi da je on Ustaša, odgovori mu gospon iz MVP-a.
- Ako su Ustaše kao prof. Pečarić – ne bojim se ja njih.
Druga zgoda je bila kada je Papa govorio u HNH-u, pa su iz MVP-a dodijelili hrvatskim Crnogorcima nekoliko mjesta. Veliki redatelj Veljko Bulajić je htio da i ja idem s njima, ali u MVP nije bilo više tog obećanog mjesta.
Zato sam to ispričao biskupu Pozaiću pa me je pozvala HBK.

Zbog Vaših stavova neki bi Vas rado vidjeli i u Remetincu. No, akademike kod nas „ne zatvaraju“...
Zapravo je zgodno da im moj 86.-godišnji mentor za moj magistarski rad prof. dr. sc. Dobrilo Tošić iz Beograda da preporuku za to. Naime, javio mi se 11.7.2018.:
Dragi Pečariću,
Živ sam. Trenutno sam najstariji živi član Katedre za Matematiku ETF-a.
Pratim sve tvoje uspehe u nauci i njima se radujem.
Nadam se da ćeš mi kratko odgovoriti. Pročitao sam tvoju priču o školovanju, dolasku u Beograd, studiranju Elektrotehnike, zaposlenju, doktoratu, itd.
Sve sto si tu napisao je potpuno tačno!!!
(...)
uvek tvoj prof. Dobrilo Tosic

I još samo: kakva je razlika između pozdrava iz Domovinskog rata “Za dom spremni“ i pozdrava iz NOB-a – „Smrt fašizmu-sloboda narodu“?
Za slobodnu Hrvatsku borilo sa s pozdravom ZDS. S tim drugim za Jugoslaviju. Spomenut ću i najnoviju moju knjigu o ZDS i Thompsonu: *Predsjednica i ‘Za Dom spremni’*, Zagreb, 2019. Zapravo je zabavno gledati kako se s jedne strane zbog izbora vlast bori za Thompsonovu podršku, a s druge strane državnu nagradu „Vladimir Nazor“ dodjeljuje onome koji mu je u Zagrebu isključio mikrofon. O tim „antihrvatskim orgijama“ imate tekst u najnovijem Hrvatskom tjedniku - naglasio je akademik Josip Pečarić.

JOSIP PEČARIĆ: 'ONO ŠTO SE SVIH OVIH 10 GODINA NIJE PROMIJENILO JESU STALNI NAPADI NA THOMPSONA I TAJ 'GROMOGLASNI' MEDIJSKI MUK'

"Dakle, ono što se svih ovih deset godina nije promijenilo jesu stalni napadi na Thompsona i taj „gromoglasni" medijski muk", istaknuo je akademik Josip Pečarić u četvrtak na predstavljanju knjige "MATEMATIKA, PJESME I NOGOMET".

Predstavljanje i sama knjiga je u povodu:

– umirovljenja akademika Pečarića;

– 70 godina njegovog života

– 20 godina časopisa „Mathematical Inequalities and Applications" (prvog hrvatskog matematičkog časopisa na SCIE listi)

– 20 godina tiskanja njegove prve publicističko-povijesne knjige „Srpski mit o Jasenovcu / Skrivanje istine o beogradskim konc-logorima"

– 1200 njegovih znanstvenih radova

Izlaganje akademika Pečarića prenosimo u cijelosti:

Dopustite mi na početku da vas sve lijepo pozdravim i zahvalim vam se što ste u ovolikom broju došli na današnje predstavljanje.

Zahvaljujem se udruzi HVIDRA Zagreb što su nam omogućili ovo predstavljanje. Suizdavač knjige je i MIA 2018, zapravo članovi seminara Nejednakosti i primjene pa se posebno zavaljujem članovima Seminara. Korice je već tko zna po koji put za moje knjige sjajno napravio g. Branko Hrkač. Veliko hvala g. Hrkač!

Na žalost ne mogu pohvaliti rad urednika knjige jer mu se potkrala grješka: svi su tekstovi pomaknuti za jednu stranicu. (Knjigu je uređivao Josip Pečarić.)

Na koricama su uz riječi prof. dr. sc. Lars-Erika Perssona (Švedska) i biskupa dr. Vlada Košića tiskane i riječi prof. dr. sc. Neven Elezovića člana Predsjedništva Znanstvenog odbora Međunarodne konferencije MIA 2018. On je danas i predstavio knjigu zajedno s piscima predgovora dr. sc. Sanjom Bilač, Matom Kovačevićem i Markom Ljubićem. Svima im veliko hvala na tome. Zapravo, postoji još jedan pisac predgovora. To je dr. sc. Davor Pavuna, ali on nije danas mogao nazočiti ovom predstavljanju jer ima plenarno predavanje na konferenciji u Osijeku.

Prije nekoliko dana najavio sam ovo predstavljanje uz pitanje:

Je li lošije danas ili prije 10 godina?

Zapravo u knjizi su dane te bitne razlike. U tih deset godina napadani su moji suradnici, moj znanstveni rad, moja obitelj. Napadaju čak i izdavačku kuću koja izdaje moje znanstvene časopise. Problem je valjda u tome što su ti časopisi – njih tri – na svjetskim listama najboljih časopisa i što su na Scopusovoj list sva tri među šest najboljih hrvatskih znanstvenih časopisa.

O tome, o ulozi vlasti, HAZU, rektora Zagrebačkog sveučilišta i drugih govorio sam u intervjuu na portalu HKV-a.
https://www.hkv.hr/razgovori/30363-razgovor-s-akademikom-j-pecaricem-lijepo-biti-u-drustvu-nepocudnih-akademika.html
Zanimljivo je da je taj razgovor sa mnom vodio sjajni mladi kolumnist Davor Dijanović koji je napravio i jedini intervju sa mnom uoči konferencije MIA 2018. Intervju je dan u knjizi.
Uz spomenuti poziv poslao sam i razgovor sa mnom od prije deset godina u kome sam naveo zanimljiv komentar poznatog hrvatskog kolumnista Milana Ivkošića (vidjeti Prilog):
Kako tumačite to što je umjesto primjerenog publiciteta, jer je u interesu države, tjedan svjetskih matematičara u Hrvatskoj medijski „gromoglasno" ignoriran?
– Ne dvojim da je po srijedi moja publicistička djelatnost. Spomenimo samo da mi uskoro izlazi iz tiska 22. publicistička knjiga. Milan Ivkošić je komentirao taj «gromoglasni» medijski muk spomenuvši moje «polemičke istupe i tekstove o političkim i povijesnim temama, s naglašenim domoljubljem».
Bilo je puno pitanja o tom „gromoglasnom" medijskom muku u tom intervjuu, a izdvojit ću još jedno:
Kako reagirate na to što mediji favoriziraju na primjer jednog Radmana ili Đikića, a vas ignoriraju iako ste objektivno u znanstvenim postignućima ispred njih?
"Opet ću spomenuti Ivkošića koji u svom tekstu kaže: «Široj su javnosti poznati znanstvenici Miroslav Radman i Ivan Đikić, ali ne zato što zaslužuju biti poznatiji od podosta drugih svojih kolega, nego zato što su omiljeni u prevladavajućim lijevo-liberalnim medijima, a i zato što su sami estradni tipovi i što žele biti Einstein i Severina u jednoj osobi… Da je takav kongres održan u čast Radmana i Đikića, mjesec bi dana odjekivao po medijima, a na HTV-u bi s njima Stanković, Šprajc i Bago igrali Kozaračko kolo.» Ja se s njima ne bih uspoređivao jer je vrhunske znanstvenike i u istoj znanosti teško uspoređivati, a pogotovo one koji se bave različitim oblastima."
Još tada sam posebno istakao negativnu ulogu HTV-a u svemu tome, a vidim da je slično komentirao njihovu ulogu i hrvatski književnik i kolumnist Javor Novak u komentaru na taj moj intervju-najavu predstavljanja na portalu HKV-a.
Zapravo su i drugi hrvatski kolumnisti znali komentirati «gromoglasni» medijski muk kada sam ja u pitanju. Npr. izvrsni hrvatski kolumnist Joško Čelan u tekstu (Hrvatski tjednik, 13. rujna 2018.) u kome piše kako su vrata medija u RH širom otvorena jugoslavenskim šovinistima dok npr. on već dva desetljeća ne može ni primirisati ni jedan jugooligarhijski („mainstream") medij:
Ili, još gore, kad to ne može netko kao što je akademik Josip Pečarić, matematičar kojem se posvećuju svjetski kongresi u struci, a uz to je napisao nevjerojatnih 47 knjiga vrhunske političke publicistike. Bez imalo pretjerivanja: najčišća protuhrvatska i protukatolička diskriminacija ili apartheid!

«Gromoglasni» medijski muk bio je još „gromoglasniji“ u povodu međunarodne konferencije MIA 2014 u Trogiru, a u čast mojih 1000 radova u znanstvenim matematičkim časopisima (najviše znanstvenih radova jednog znanstvenika u RH) iako ju je otvorio splitsko-dalmatinski župan Zlatko Ževrnja:
“(Josip Pečarić) je jedan od rijetkih hrvatskih intelektualaca koji neumorno, bez zadrške, progovara, polemizira i poučava o povijesti i sadašnjosti Hrvatske a to je Hrvatskoj danas jako potrebno. Njegova, nije pretjerano kazati često proročka riječ, ima široki odjek u svijetu, što je jako bitno za našu mladu demokraciju. Zato, poštovani akademiče i dragi prijatelju Josipe, imate našu punu potporu za Vaše javno djelovanje, kako na području znanosti tako i u društvenim temama od značaja za hrvatsko društvo.”
http://www.ttf.unizg.hr/b-news/news_upload_files/2014/vijest_13-07-2014_53c2e588cc22c/Mathematical_Inequalities_and_Applications_2014.pdf
Ako izuzmemo Laudato TV koja je dala lijep prilog o konferenciji MIA 2018. koji su znalački iskoristili činjenicu da je Lars-Erik o meni govorio kao o „Kralju nejednakosti“, i ova konferencija je protekla u znaku „gromoglasnog“ medijskog muka. Istina ima čak i na HTV-u ljudi koji su svjesni da nije malo i u svjetskim razmjerima to što sam kao znanstvenik učinio pa su nas zvali u emisiju „Dobro jutro Hrvatska“ da govorimo o Konferenciji. Sutradan su shvatili da ima važnijih tema od toga (čini mi se da je to bilo nešto o cvijeću). Došli su poslije otvaranja i Razgovore s profesorima Perssonom, Elezovićem i sa mnom. I nisu objavili!
Evo dva moja e-maila mladom novinaru HTV-a:
24.9.2018.:
„Što se dogodilo s Vašim izvješćem s konferencije MIA 2018?. Uskoro je tomu 4 mjeseca! Zabrana? Malo tko bi povjerovao da se ne radi o tome.“
9.10.2018.:
„Emisija iz 2001 o meni je bila danas na HTV3 – dva dana prije predstavljanja. Zato što ne može ići o konferenciji MIA 2018?“
Zapravo samo sam se malo šalio na račun mladog novinara koji je na malo neuobičajen način doznao zašto Javor Novak piše:
„Akademik Pečarić im je kamen u cipeli. Svima. Od politike do Sveučilišta jer ima fantastično stručno matematičko i svjetsko pokriće i pravu malu rodoljubno-publicističku biblioteku izdanih knjiga (Novak je mislio da imam 20-ak takvih knjiga, JP)). Kako da mu onda kontra-argumentiraju? Čime? Kako da ga javno proglase radikalom? Zato ga moraju ignorirati a što će mediokriteti drugo nego prešutjeti ga kako to HRT već desetljećima sramotno radi putem svih svojih bivših i sadašnjih crnih lista.“
Dakle, ono što se svih ovih deset godina nije promijenilo jesu stalni napadi na Thompsona i taj „gromoglasni“ medijski muk. Spomenut ću samo da su na svečanoj večeri Konferencije moji posebni gosti bili Marko Perković Thompson, Stanko Šarić i Dražen Žanko. Stanko Šarić je tada po prvi put u životu otpjevao „Bokeljsku noć“. Po mojoj obitelji najbolja izvedba te pjesme. Nadam se da će je Stanko i snimiti.

Napadi na mene i sve one za koje smatraju da su krivci zato što su sudjelovali u tome da sam im, kako Novak kaže, kamen u cipeli su nešto novo.
Moji suradnici su im odgovorili i ovom knjigom, pročitajte Pogovor koji je napisala izv. prof. dr. sc. Milica Klaričić Bakula, i samom organizacijom konferencije. A odgovorili su im i na samom otvaranju kada je Lars Erik Persson rekao, a tekst u knjizi supotpisuju i članica predsjedništva Organizacionog odbora prof. dr. sc. Andrea Aglić Aljinović i član predsjedništva Znanstvenog odbora konferencije prof.dr.sc. Ivan Perić.
Dragi Josipe HVALA TI za:
-sve Tvoje znanstvene doprinose,
-otkrivanje novih, neistraženih problema u kraljevstvu nejednakosti,
-za sav Tvoj utjecaj na matematičkom i političkom polju,
-za prenošenje Tvog borbenog duha na sve Tvoje suradnike,
-za sve doktorante pod Tvojim (direktnim ili indirektnim) mentorstvom,
– Tvoju kolegijalnost i prijateljstvo.
Iskrene čestitke i najbolje želje za Tvoj 70ti rođendan!
Svima vama još jednom: Veliko hvala!
https://narod.hr/kultura/josip-pecaric-ono-sto-se-svih-ovih-10-godina-nije-promijenilo-jesu-stalni-napadi-na-thompsona-i-taj-gromoglasni-medijski-muk
http://glasbrotnja.net/akademik-josip-pecaric-predstavljanje-knjige-matematika-pjesme-nogomet/
http://glasbrotnja.net/akademik-josip-pecaric-predstavljanje-knjige-matematika-pjesme-nogomet/

PREDSTAVLJANJE KNJIGE „MATEMATIKA, PJESME I NOGOMET“ U KNINU: JE LI BISKUP ŽIVKOVIĆ U VUKOVARU PREDSTAVLJAO MOJU KNJIGU?

Dopustite mi da vas na početku sve lijepo pozdravim i zahvalim se organizatorima i g. Marinku Čavki što su mi omogućili da svoju knjigu predstavim u Kninu. Moram vam reći da su moji suradnici matematičari posebno oduševljeni plakatom kojim ste najavili Predstavljanje.

Posebna zahvalnost fra Antu Čavki na lijepim riječima o knjizi,
Knjiga je – zapravo – nastavak serije od tri knjige o Thompsonu:
M. Kovačević i J. Pečarić, *Thompson u očima hrvatskih intelektualaca – Bilo je i to jednom u Hrvatskoj*, Fortuna, Zagreb, 2008.
J. Pečarić, *Hajka na Thompsona*, Zagreb, 2012.
J. Pečarić, *Thompson – pjesmom za Hrvatsku*, Zagreb, 2017.

Dogovorili smo se da predstavljanje bude poslije Vukovara. A u Vukovaru je na misi zadušnici propovijed održao željezanski biskup Egidio Živković. Izuzetna propovijed me je natjerala da se zapitam:
Je li biskup Živković u Vukovaru zapravo predstavljao ovu moju knjigu?
Pa jasno je iz naslova knjige da u njoj govorim o samome sebi (matematika), Thompsonu (pjesme) i o Modriću, Galiću i Vatrenima (nogomet).
A biskup Živković je duhovito govorio o odnosu hrvatskih vlasti tj. glavnih (prosrpskih) medija u Hrvatskoj prema Thompsonu i Modriću, Daliću i Vatrenima već na samom početku propovijedi. Uz veliki pljesak nazočnih (osim onih iz Vlade) rekao je:
„Iako imam 500 godina stare hrvatske gene s ovih prostora, odmah obećavam medijima da neću danas pjevati: geni, geni kameni, ali ću zato govoriti geni, geni hrvatski … pa se nadam da mi neće nitko danas isključiti mikrofon."
Iz biskupove propovijedi je i ovo:
„Promatrajući zbivanja u Hrvatskoj moram vam kao neutralan promatrač iz Austrije reći sljedeće. Istina je i ovo, da su se naši mrtvi borili protiv dugogodišnjega zla koje ste imali i u svojim redovima. Neki žele nasilno progutati tu čistu dušu hrvatskome domoljubu. Žele iščupati hrvatsko srce braniteljima, koje kuca za moju staru Domovinu. Ja kao gradišćanski Hrvat nedam nikome Hrvatsku – a ne dajte je ni vi!"
Možda biskup nije mislio na Thompsona, ali kao da jest jer je Thompson stalna meta onima koji ne vole Hrvatsku zato što u Thompsonu prepoznaju onog koji brani domovinu.
A Biskupu je Thompson bio inspiracija i kada je govorio o odlascima iz Hrvatske:
„Osjećam veliku bol i tugu kada čujem istinu, kako stotine tisuća mladih napušta ovu prelijepu zemlju za koju su mnogi ginuli. Gubite zdrave i mlade snage koje su mogle: obnoviti državu i podići palo gospodarstvo. Iseljavanjem, neki vode podmukli rat protiv Domovine. Ali znajte, vratit će se Ivan jednoga dana i on će pitati: čija je ovo livada, čija je ovo trava? Pitat će, čiji je ovo Vukovar, čija je ovo Slavonija i Dalmacija, čija je ovo Hrvatska? Moja i naša!"
Zapravo posebna veza Thompsona i Knina je pjesma „Anica – Kninska kraljica". Svojevremeno su u Njemačkoj preveli sve njegove pjesme. Nije im smetala „Bojna Čavoglave" već „Anica". U riječima te pjesme su prepoznali „Oluju" i ono što je sedam dana poslije „Oluje" rekao sam Slobodan Milošević rekavši kako su Srbi bježali kao zečevi! A njihov „vožd" je tada s divljenjem govorio o braniteljima Vukovara. O tom strašnom hrvatskom genocidu kada su „genocidni" Hrvati ovdje od ljudi pravili zečeve napisao sam knjigu: *Hrvatski genocid: Napravili zečeve od Srba,* Zagreb, 2014.
Naravno svi znamo koliko nam je bilo teško kada su fašistički agresori okupirali Vukovar. A mene je tada nazvao neki poznanik iz Srbije da mi se naruga. Iznenadio me je pa nisam kao Thompson stigao do „bokala vina". Rekao sam mu:

„Da smo mi imali pola oružja koje vi imate, već bi pobjegli do bugarske granice, a koliko smo mi Hrvati glupi pitali bi vas: Zašto ste pobjegli tamo daleko. Pa naše je samo do Zemuna!“
Rekao mi je: *„Ostale su Ti samo riječi.“*
A to je bila istina. Oružje smo nabavili kasnije i onda je ono što smo najavili Thompson i ja govorio Slobodan Milošević!
A i o ne tako davnim napadima na Vukovar – o ćiriličnim pločama - napisao sam knjigu: *Vukovar i njegov stožer*, Zagreb, 2013.
Biskup Živković je u Vukovaru također govorio o unutrašnjoj agresiji na Hrvatsku – o onoj koja je danas na djelu.
Zapravo i za knjige
J. Pečarić, *Dva pisma koja su skinula maske / Na hrvatsku šutnju nismo spremni!,* Zagreb, 2015. I
J. Pečarić, J. Stjepandić, *Ništa se još promijenilo nije,* Zagreb, 2017.
J. Pečarić, *Dnevnik u znaku 'Za dom spremni'*, Zagreb, 2017.
se može reći da su povezane s Thompsonom jer govore o nedavnim napadima na „Bojnu Čavoglave” i pozdrav s kojim počinje ta pjesma ZA DOM SPREMNI. One koji ne vole Hrvatsku prepoznat ćete po tome što ne vole ZDS pozdrav naših HOS-ovaca. Ne vole ni naše HOS-ovce koji su se proslavili u obranama i Vukovara i Škabrnje. A vole zvijezdu petokraku s kojom su izvršeni genocidni zločini u tim mjestima i ne samo njima. Svete se onima koji i „Bojnu” i ZDS; i Thompsona i HOS-ovce. O tome pogledajte knjige:
J. Pečarić, *Pišem pisma odgovora nema! 1. / Navodna Hrvatska zaklada za znanost*, Zagreb, 2017. str. 245.
J. Pečarić, *Pišem pisma odgovora nema! 2. / Je li Akademiji važna znanost*, Zagreb, 2017. str. 212.
A takva je dijelom i knjiga koju danas predstavljamo. Pogledajte dio o nečasnoj ulozi rektora Zagrebačkog sveučilišta!
U njima se govori o napadima na mene, moju obitelj i moje suradnike zbog Peticije ZDS s kojom smo branili „Bojnu”. Jednom mi je jedan kolega napisao: *„Znate i sami, postoji dio ljudi na Matematičkom odsjeku i izvan koji Vas ne vole, jednostavno ne razumiju da postoje bolji od njih ili se ne slažu s Vama politički,“*
Ali kada su me ranije takvi napadali suprotstavljali bi se ili iz mog Razreda u HAZU ili iz Ministarstva. Poslije Peticije ZDS napadi su bili još gluplji, a ispostavilo se da iza svega stoje ljudi iz Akademije. Tako HRZZ usvaja ocjene kako su neki od najboljih časopisa na svijetu, dakle iz Q1 grupe zapravo NERESPEKTABILNI časopisi, ili za tri moja časopisa koja su po Scopusu među šest najboljih hrvatskih znanstvenih časopisa prihvaća se ocjena kako nisu dobri. Zapravo ne treba biti previše inteligentan pa zaključiti da to znači lošu ocjenu za cijelu hrvatsku znanost. I gle čuda Akademiji pa i u mom razredu takva ocjena ne smeta. Dodao bih kako su od tri časopisa iz nejednakosti koja su na svjetskim listama dva moja, a i u tom trećem sam ja u Uređivačkom odboru. A i taj treći časopis također nije po volji HRZZ-a!

Kao da kažu kako im do znanosti nije stalo. Važne su privilegije koje iz toga slijede. Zato sam otklonio mogućnost da na nedavnoj međunarodnoj konferenciji u čast mog 70.-og rođendana pokrovitelj bude bilo Akademija bilo moj razred u Akademiji. A na toj konferenciji se o meni govorilo kao o „kralju nejednakosti". Matematičkih nejednakosti, naravno.

Sa takvim pristupom znanosti u HAZU ne čudi što se na nedavnim izborima u HAZU pojavila se po prvi put pored ekipe koju podržava Uprave i druga ekipa. Uspjelo se samo u tome što je bilo jasno da eventualni kandidat Uprave sadašnji Glavni tajnik HAZU i član Upravnog odbora HRZZ-a neće proći. Radi se o onom akademiku koji je u Saboru govoreći o radu Akademiji u prošloj godini govorio o tome gdje sam ja rođen (naravno njemu je jedino važno da je Boka u Crnoj Gori) i gdje sam završio magisterij ili doktorat, a ne da imam 1200 znanstvenih radova itd. tj. važnije mu je bilo da sam autor Peticije ZDS. A predsjednik Upravnog odbora HRZZ-a jedini nije prošao u prvom krugu izbora.

Sadašnji Glavni tajnik HAZU ipak će biti nagrađen zbog svojih nakaradnih pogleda na znanost tako što će vjerojatno postati Predsjednik Upravnog odbora HRZZ. Sjetimo se samo da je uspio da njegov časopis bude izbačen sa svjetskih lista, dakle s onih na kojima su moja tri časopisa. Meni je ipak potpuno nerazumljiva to što sadašnjem predsjednik tog odbora nije smetalo to što se napadom na tri od šest časopisa zapravo rugaju hrvatskoj znanosti. Tko bi to očekivao od jednog fizičara. On bi morao znati logično razmišljati. Ili je upravo ta logika bila okrenuta želji za vlasti i privilegijama?

Netko će pomisliti da sam zato uz vezu Thompsona i Vatrenih u knjizi pisao i o Thompsonovoj vezi sa mnom. Ali to nije točno. „Krivac" je bio jedan drugi biskup – biskup dr. Vlado Košić. On je predstavljao gore spomenutu treću knjigu o Thompsonu, ali nije govorio o Thompsonu već o Thompsonu i o meni. Evo kako je veliki HRVATSKI biskup započeo svoj govor na tom predstavljanju:

„Oni koji nemaju argumente željeli bi ih silom ušutkati: tako zabranjuju koncerte proslavljenom pjevaču Marku, uručuju mu kaznene prijave zbog remećenja javnog reda i mira, difamiraju njegov ugled i proglašavaju njegov rad – ni manje ni više nego fašističkim; također protiv akademika Pečarića takvi rade svim sredstvima samo da ga ušutkaju, progone mu obitelj i – najčešće ga ignoriraju. Međutim oba ova velika čovjeka, Hrvata i domoljuba, ljudi su s kojima se naša Domovina treba ponositi. Možda će tek u budućem vremenu, kad se oslobodimo – kako pjeva biskup Ante Ivas – svih tih izdajica, krivokletnika, varalica, također i – kako pjesnički kaže Anto Kovačević – svih drpislava, tek će u budućoj, mirnijoj povijesti Hrvatske ovi naši velikani Marko i Josip dobiti svoje pravo mjesto, mjesto najvećeg poštovanja.

Jedno je sigurno: njih obojicu rese hrabrost u zastupanju istine i ljubav prema domovini koja nije fraza ni interes. Također, rekao bih, resi ih i spremnost na podnošenje trpljenja, osporavanja, podmetanja za istinu i pravednost. Dok se Josip uglavnom s tim prijetnjama bori humorom i ironijom, Marko odgovara svojim osporavateljima - pjesmom.

Ova knjiga svjedok je veličine upravo ove dvojice hrvatskih ljudi, svjedok o poštenim ljudima u nepošteno vrijeme, o velikim ljudima u vremenu malih duša, o drskosti nekolicine koji se usudiše biti hrabri u vremenu izdaje. Zato će njihov trag biti nadahnuće budućim naraštajima i za dvadeset i trideset godina o njima će se pisati knjige, snimati filmovi i oni će biti primjer srčanosti u borbi sa zlom koje uništava istinu i našu domovinu.“

Zapravo mi se čini da su naši Vatreni pokazali da se biskupove procjene mogu itekako smanjiti, Još se sjećamo oduševljenja diljem svijeta koje su izazvali Vatreni. Zahvaljujući njima hrvatske vrjednote postale su drage svima. A kada je vlast odbila njihovu želju da ih dočeka Thompson, Vatreni su razmišljali i o tome da zrakoplov ode u Split umjesto u Zagreb. Ipak našli su bolje rješenje. Pozvali su Thompsona u zračnu luku i time pokazali da im više vrijedi čovjek koji je postigao sve svojim radom od raznoraznih političara, pogotovu onih koji prodaju svoj narod svjetskim moćnicima zbog svojih osobnih interesa. A cijeli svijet je gledao zajedno Vatrene i Thompsona – Hrvate koji su sve svoje uspjehe postigle snagom svoga talenta i uvijek ostali vjerni svom narodu i svojoj domovini.

Zato biskup Živković kaže političarima:

„U vašoj domovini ima puno dobrih ljudi i događaja. Morate znati i moći vidjeti dobro. Obrišite stakla svojih naočala koja su ponekad zamagljena osobnim interesima.

I dok biskup govori o zamagljenim naočalama političara i on uzdiže ljude kakav je Thompson. Kao što su na svoj način učinili i Vatreni.

Ali i gdje god dođu u svijetu naši političari sa svojim zamagljenim naočalama, tamošnji političari im hvale Vatrene (Francuska, Kina,...). Mora da su naši političari tada jako nesretni, kao što je bilo očito koliko im je bilo teško dok su slušali biskupa Živkovića.

HVALA.

http://dragovoljac.com/index.php/razno/13781-predstavljanje-knjige-matematika-pjesme-i-nogomet-u-kninu-je-li-biskup-zivkovic-u-vukovaru-zapravo-predstavljao-ovu-moju-knjigu

STJEPAN RAZUM:

LIEPI DOMOVINSKI POZDRAV

Predstavljanje knjige: PEČARIĆ, Josip. *Predsjednica i 'Za Dom spremni'*. Vlastita naklada. Zagreb, 2019., 214 stranica.[1]

Od dviju knjiga, koje večeras predstavljamo, meni je zapala čast predstaviti drugu – "Predsjednica i 'Za Dom spremni'". Podsjećam poštovano slušateljstvo, koliko je meni poznato, to je treća knjiga s častnim i junačkim hrvatskim pozdravom u naslovu, objavljena u državi Hrvatskoj u posljednjih nekoliko godina. Najprije je Elvis Duspara u svibnju godine 2016. objavio knjigu "Za Dom spremni", s podnaslovom "Inat knjiga" (Zagreb, 2016.), zatim je akademik Josip Pečarić godine 2017. objavio svoju prvu knjigu s hrvatskim pozdravom "Dnevnik u znaku 'Za Dom spremni'" (Zagreb, 2017.), da bismo sada pred sobom imali njegovu drugu knjigu s tim pozdravom "Predsjednica i 'Za Dom spremni'" (Zagreb, 2019.).

Na samom početku knjige u svom predgovoru dr. zn. Josip Stjepandić daje ocjenu (diagnozu) današnjega političkoga i družtvenoga stanja u državi Hrvatskoj (str. 9-14). Piše o bolestnoj družtvenoj zbilji, u kojoj politička elita vodi protuhrvatsku politiku ili točnije veleizdajničku politiku na štetu Hrvatske, a javnosti se nameće razprava o pozdravu, koji bi trebao biti samorazumljiv za predsjednicu i svakoga, tko obnaša političku vlast u državi Hrvatskoj. Vrh tzv. hrvatske vlasti radi protiv svoje države i svoga naroda, a posljedica toga je težko bolestno družtvo. Odričući se pozdrava "Za Dom spremni", s kojim su se hrvatski branitelji stoljećima odupirali tuđinskim osvajačima, podanički i poltronski hrvatski političari idu zacrtanim smjerom, koji će dovesti, predmnieva dr. Stjepandić, do diskreditacije hrvatskih branitelja i Hrvatskog obranbeno-osloboditeljskoga rata obćenito. Stoga odbacivanje pozdrava "Za Dom spremni" može se protumačiti jednino zamišljenim pozdravom "za izdaju spremni".

Za zaključno štivo ove knjige sročitelj je odabrao članak dr. zn. Sanje Bilač, koja daje sličnu ocjenu (str. 210-214). I ona piše o "izdajničkoj političkoj eliti na vlasti", koja ima zadatak "trajno paralizirati hrvatsko nacionalno biće, ugušiti njegov razvoj, oduzeti pravo na stvorenu nacionalnu državu i u konačnici Hrvatsku staviti pod tuđu kontrolu" (str. 211). Stoga dr. Bilač poziva hrvatske umnike, branitelje i domoljube, da pokažu nacionalnu zrelost i preuzmu odgovornost. A osnovno je pitanje: jesmo li spremni?

[1] Ovo je štivo pročitano na predstavljanju knjige u Zagrebu, Slovenska 21, u Domu branitelja HVIDRA, 4. travnja 2019.

Akademik Josip Pečarić, ovom, kao i mnogim svojim dosadašnjim knjigama, pokazuje da je spreman razodkrivati laži, spreman je boriti se za istinu, za svoju i našu Hrvatsku.

Sročitelj Pečarić započinje knjigu svojim pismom predsjednici Republike Hrvatske Kolindi Grabar-Kitarović (str. 15-16), koje joj je uputio, nakon što je ona objasnila javnosti, da je pozdrav "Za Dom spremni" kompromitiran i neprihvatljiv, nakon čega ju akademik Pečarić pita: "Želite li Vi reći da je ZDS kompromitirao Domovinski rat?". Nadnevak pisma nije naveden, ali ga nije težko odrediti, ako se potraži njegova objava na raznim portalima.

Pozdrav "Za Dom spremni" ili njegovu inačicu koristila je hrvatska vojska u doba Drugoga svjetskoga rata, a koristili su ga i hrvatski branitelji u doba Hrvatskog obranbeno-osloboditeljskoga rata. Budući da je Predsjednici i drugim političarima važnije, što je bilo prije, a ne poslije, sročitelj zaključuje, da im je važniji Drugi svjetski rat od Hrvatskog obranbeno-osloboditeljskoga rata. To nije mišljenje samo akademika Pečarića, nego je to obći dojam u hrvatskom političkom prostoru. To je tako, jer su gubitnici u Hrvatskom obranbeno-osloboditeljskom ratu, velikosrbski napadači i njihovi hrvatski pomagači zauzeli odlučujuće političke položaje u državi Hrvatskoj, pa nastoje izbjeći svaki govor o Hrvatskom obranbeno-osloboditeljskom ratu, koji bi ih nuždno podsjećao na njihovu lošu ulogu i izdaju vlastite domovine, tako da su hrvatskoj javnosti nametnuli govor o Drugom svjetskom ratu, odnosno o Nezavisnoj Državi Hrvatskoj, o kojoj još uviek na tragu komunističke i velikosrbske politike govore kao o oličenju svega zla na ovome Svietu. Na to su nažalost pristali hrvatska Predsjednica, predsjednik Vlade Andrej Plenković i drugi političari, pa svima nama nameću sliku vlastite prošlosti i sadašnjosti prema želji i ukusu naših neprijatelja. Nevjerojatno, ali istinito! Na žalost!

Već više puta izrečena istina iz usta akademika Josipa Pečarića, dolazi na vidjelo i u svezi s ovim pozdravom, a to je, da se međusobno pomiruju djeca partizana i komunista iz svih stranaka, a na štetu hrvatskoga ponosa i hrvatskih vriednosti.

U ovom predstavljanju svakako je potrebno iztaknuti pismo, koje je akademik Pečarić poslao veleposlaniku Sjedinjenih Američkih Država Robertu Kohorstu, koji je bio izrazio zadovoljstvo, što je predsjednica Grabar-Kitarović promienila svoje mišljenje glede pozdrava "Za Dom spremni" (str. 42-43). Nije uobće bitno, je li to stari ili novi, ustaški ili braniteljski, hrvatski ili bilo kakav drugi pozdrav, nego je bitno to, da su s tim pozdravom hrvatski branitelji, među kojima osobito hosovci, ginuli za svoju državu Hrvatsku u doba Hrvatskog obranbeno-osloboditeljskoga rata, upravo onako kako su hrvatski branitelji ginuli za svoju državu Hrvatsku u doba Drugoga svjetskoga rata. Dovoljno se sjetiti branitelja Odžaka iz svibnja godine 1945.! A ginuli su u ovom novom ratu, među inim, i stoga što su Sjedinjene Američke Države dale zeleno svjetlo za velikosrbski fašistički napad na Hrvatsku. Sada sjedinjeno-američko-državni veleposlanik nas podučava, kako "postoje izrazi kojima nema mjesta u modernom

družtvu" i pod tim izrazom misli upravo na domoljubni pozdrav "Za Dom spremni". Takva izopačenost i ćudoredna nakaradnost može proći samo kod ljudi bez obraza i časti! Osvajačke sile inače ne drže ništa do časti i do međunarodnoga pravnoga poredka.

Vriedno je iztaknuti i otvoreno pismo predsjednika HSP-a Karla Starčevića i predsjednika Glavnoga stana HSP-a Nikice Augustinovića, koji pišu predsjednici: "Vi ste 16. II. 2019. pljunuli na veliki dio onih koje predstavljate. Prije svih, na sve žrtve Domovinskog rata, kako na poginule branitelje – pripadnike HOS-a – koji su položili svoje živote ZA DOM SPREMNI, tako i na civilne žrtve srbočetničke agresije. Pljunuli ste na žrtve mladića, koji su poginuli za hrvatsku Državu s oznakom ZA DOM SPREMNI. Pljunuli ste na sve roditelje, koji su ostali bez sinova i kćeri, koji su bili ZA DOM SPREMNI. Pljunuli ste u lice većini hrvatskog naroda." (str. 44).

Divnu pouku dao je svojim pismom veleposlaniku Kohorstu Anto Đapić (str. 46-49), o suverenosti, o vriednostima hrvatskoga naroda i o uljudnom ponašanju stranih veleposlanika, pa bili oni predstavnici vodećih svjetskih sila. Vriedno ga je pročitati!

Dakle, knjiga koja je pred nama jest zbirka raznih članaka ponajprije njezinoga sročitelja akademika Pečarića, a onda i mnogih sudobnika, koji su reagirali na prestrojavanje predsjednice Grabar-Kitarović iz domoljubnog tabora u bezlični globalistički tabor, odričući se pozdrava "Za Dom spremni", kao i na izjavu sjedinjeno-američko-državnog veleposlanika Kohorsta glede toga prestrojavanja, a na kraju je i reakcija na smušeno vrludanje glede toga pozdrava hrvatskoga povjestničara dr. zn. Marija Jareba.

Svejedno je, je li "Za Dom spremni" stari ili jako stari pozdrav, ili uobće nije stari, važno je da je on naš, sadašnji – sudobni pozdrav, da je to pozdrav iz Hrvatskog obranbeno-oslobodilačkoga rata. Poviestnost ostaje u poviesti, u prošlosti, a sudobnost živi u sadašnjosti!

Osvajački narodi ili njihovi političari ne vole narode i pojedince koji su spremni braniti svoj dom i svoju domovinu i pod cienu života, jer im time onemogućuju njihov prodor u tuđe dvorište, u tuđi dom. Stoga je razumljivo da veleposlaniku svjetske slile nije simpatičan taj domovinski pozdrav u hrvatskom narodu, premda ga u svom narodu vjerojatno podržava. No, nije razumljivo da se tog pozdrava odriču vodeći ljudi u vlastitom narodu. Zapravo, razumljivo je, kad znamo zbog čega to čine; razumljivo je, ali je biedno i izdajnički.

U samom hrvatskom narodu postoje pojedinci, koji služe tuđim probitcima ili pak zbog ideoložkih razloga mrze vlastiti narod, kojemu nepotrebno nameću okostnice, da se njima mjesecima i godinama bavimo, kako bi zamračili neku svoju nečastnu i sebičnu djelatnost. U ovoj knjizi navedeno je nekoliko osoba, koje pokazujući svoju odbojnost prema pozdravu "Za Dom spremni", nieču patriotizam iliti domoljublje. Budući da nije normalno biti protivnik vlastitoga naroda, potrebno je iztražiti pozadinu tih ljudi, potrebno je odkriti uzroke toj izvrnutosti. Ova nam knjiga daje u tom smislu barem neke naznake. Tako za

saborskoga zastupnika dr. zn. Milorada Pupovca saznajemo da je predsjednik stranke, koju je osnovao ratni zločinac; predsjednik Vlade RH mr. zn. Andrej Plenković protivno volji hrvatskoga naroda, očitovanoj na izborima, sastavio je Hrvatsku Vladu; predsjednica Kolinda Grabar-Kitarović oblikovala je svoj vriednostni sustav na sustavu svojih partizanskih 'none' i 'nonice'; pučka pravobraniteljica Lora Vidović nezakonitim je putom došla na tu javnu službu; filmaš Hrvoje Hribar financira filmove u službi velikosrbske pomičbe; gradonačelnik Boris Miletić podpuno se izgubio u narodnostnom vriednostnom sustavu do razine mazohizma; dr. zn. Ognjen Kraus, premda genetički potomak meni dragoga židovskog naroda, po svom je opredjeljenju politički velikosrbin, što mu je namro otac, koji je bio komunistički progonitelj; dr. zn. Hrvoje Klasić, sveučilištni predavač, koji se sramoti svakim svojim javnim nastupom, pokazujući nerazumievanje hrvatske stvarnosti u prošlosti i sadašnjosti. Dakle, svi navedeni ljudi, protivnici pozdrava "Za Dom spremni", imaju, kako to narod kaže, nekog putra na glavi, koji ih ograničava u zdravorazumskom promišljanju i djelovanju.

Unatoč njima i nasuprot njima u hrvatskom narodu ima množtvo domoljuba, koji su na primjeru pozdrava "Za Dom spremni" pokazali izpravno opredjeljenje i spremnost, da se bore za istinu i za svoj hrvatski narod. U ovoj knjizi, uz samoga sročitelja Pečarića, prepoznao sam četrdeset i tri hrvatska uglednika, znanstvenika i domoljuba, koji su stali u obranu tog pozdrava i slobode njegove upotrebe. To su (navedimo ih iz poštovanja i zahvalnosti): Miro Banović, dr. zn. Sanja Bilač, Damir Borovčak, Velimir Bujanec, Joško Buljan, dr. zn. Jure Burić, Anto Đapić, Vlado Glavaš, dr. zn. Zlatko Hasanbegović, dr. zn. Andrija Hebrang, Hrvoje Hitrec, Zvonimir Hodak, Marcel Holjevac, Barbara Jonjić, dr. zn. Marko Jukić, dr. zn. Josip Jurčević, Damir Kalafatić, Davor Karačić, Tomislav Karamarko, Krešimir Kartel, Eva Kirchmayer-Bilić, Mate Knezović, mons. dr. zn. Vlado Košić, Pero Kovačević, Vjekoslav Krsnik, Ivica Marijačić, Stijepo Miović Kočan, Marko Perković Thompson, Gordana Sarkotić, dr. zn. Slobodan Lang, Marko Marković, dr. zn. Matko Marušić, Peđa Mišić, dr. zn. Ante Nazor, Mirela Pavić, dr. zn. Damir Pešorda, Mate Radeljić, dr. zn. Ivo Rendić-Miočević, Karlo Starčević, dr. zn. Josip Stjepandić, dr. zn. Ivica Šola, Rudi Tomić i Đuro Vidmarović.

Dok postoji jedan svjestan Hrvat, nema bojazni za zatiranjem hrvatstva, a ovdje ih je navedeno puno više. Pozdrav "Za Dom spremni" pokazatelj je, poput lakmus-papira, našega domoljublja. Svatko od nas prema tom pozdravu, odnosno prema domoljublju mora zauzeti svoje stajalište. Ja sam ga osobno izrekao već godine 2012., kada me je novinarka Andrea Černivec pitala: "Smatrate li da je 'Za Dom, spremni' neprihvatljiv pozdrav i jesu li opravdane intervencije policije? Svjedoci smo tomu gotovo svake godine u Čavoglavama, a bilo je slučajeva i u drugim hrvatskim gradovima, gdje su pojedinci uhićeni zbog ustaških ikonografija ili zbog pozdrava." Na to sam joj odgovorio:

"Naš se hrvatski narod služi različitim liepim pozdravima, kršćanskim i domoljubnim. Pozdrav 'Za dom spremni' je jedan od ljepših pozdrava. Kao i drugi

narodi, i mi Hrvati riečju ‘dom’ izražavamo cjelokupni sadržaj obiteljskog života, ali i svenarodnog, domovinskog života. Biti spreman za dom i domovinu žrtvovati se, boriti se, pa i poginuti, to je ono, što se ovim pozdravom izražava. Ako taj pozdrav nekomu smeta, onda mu smeta obitelj kao takva, kao i domovina hrvatskoga naroda. Takvi bi očito željeli, da nestane hrvatska obitelj i hrvatska domovina. No, to što neki politički krugovi u tom pozdravu vide prisjećanje na Nezavisnu Državu Hrvatsku, to je njihov problem, ali kojega bi se morali osloboditi. Zapravo radi se o tome, da nam je komunistička ideologija nametnula, da svu stvarnost moramo gledati s njezinih stajališta i njezinim naočalama, a to znači, da sve ono što nije komunističko, mora nestati, jer navodno je zločinačko, ustaško, nazadno … To je najočitiji primjer komunističke indoktrinacije. Zatiranje tog pozdrava u novije se vrieme nastoji provoditi i sa stajališta svjetskoga globalizma i multinacionalnih poduzeća i trgovina, kojima nije u interesu, da postoje svjestni i rodoljubni narodi i da postoje obitelji, koje su štit i obrana od njihovih manipulacija. O kad bi svaki Hrvat i Hrvatica rado upotrebljavao taj pozdrav, ili barem po njegovoj poruci živio, tada bi i naše hrvatsko gospodarstvo procvjetalo, jer bismo kupovali i trošili domaće, a ne uvozne proizvode. Ovaj bi pozdrav trebali koristiti nadasve naši hrvatski političari, koji po svojoj političkoj dužnosti moraju promicati dobro hrvatskoga doma i domovine. U tom bi slučaju gledali, što je bolje za Hrvatsku, a ne za Europsku Uniju, tada bi u dvostranim odnosima s recimo Srbijom i Slovenijom gledali, što je bolje za Hrvatsku, a ne kako se njima svidjeti. Očito je, da živimo u vremenu nenarodnih vlasti, pa se ovaj pozdrav nikako ne uklapa u tu hrvatsku jadnu političku klimu, pa ga se nastoji ukloniti, pozivajući se opet na prošlost.” (Hrvatski list, br. 411, od 9.VIII.2012., str. 33).

Budimo ustrajni, pa ćemo nenarodnih vlasti dočekati opet narodnu vlast! Hvala na pozornosti!

http://dragovoljac.com/index.php/razno/15725-liepi-domovinski-pozdrav

TREĆI STUP PEČARIĆEVE HRVATSKE': THOMPSON

Pozdravljam sve nazočne i zahvaljujem se don Lazaru za organizaciju predstavljanja mojih novih knjiga o Thompsonu – 'trećem stupu Pečarićeve Hrvatske': MATEMATIKA, PJESME I NOGOMET i PREDSJEDNICA I 'ZA DOM SPREMNI'.
Dragi prijatelj general Ljubo Ćesić Rojs ga je prokomentirao, kao i profesorici Miri Vrbanović na sjajnom predstavljanju.
Akademiče moj dobri.!
Žao mi je što se nisi sjetio povijesne istine i napisao prave stupove Slobodne i Nezavisne Hrvatske Države. Da nije bilo ovih stupova ne bih bilo ni voljene nam Hrvatske. Svi ostali mogu biti ali poslije ova 4 stupa.
General dalje nabraja četvoricu najzaslužnijih. S njegovim izborom bih se i mogao složiti, ali me njegov dopis podsjetio na svojevrsni napad Oca i sina Goldsteina u Slobodnoj Dalmaciji na mene.
Kako to?
Pa Goldsteini su tvrdili da sam ja napisao nešto što nisam napisao i onda su polemizirali s tom svojom laži. Naslov teksta im je bio, vjerovali ili ne: *Akademik Pečarić uporno laže*.
Sada Goldsteinovski moj prijatelj general Rojs se pravi lud i kao ne vidi da je u pozivu na ovo predstavljanje ono treći stup Pečarićeve Hrvatske pod navodnicima. Ne vjerujem da Rojs misli da je RH moje vlasništvo.
Dakle bitno je koga se citira i zašto je autor to tako naveo.
Naime, profesor književnosti na Sveučilištu u Mostaru dr. sc. Marko Tokić je još 05. 12. 2014. u Mostaru govoreći o mojim knjigama istaknuo kako četiri stupa moje Hrvatske čine: Franjo Tuđman, Dario Kordić, Marko Perković-Thompson i biskup Vlado Košić.
Ne treba biti previše inteligentan i znati da professor književnosti govori o sadržaju mojih knjiga i doista to sjajno definira s ova četiri stupa.
U međuvremenu je Golsteinovski napad na mene general Rojs ponovio i na portalu kamenjar.com:
https://kamenjar.com/general-rojs-pita-skoru-gdje-je-pjevao-91/
Moj odgovor KONKURIRA LI GENERAL ROJS ZA SVEUČILIŠNOG PROFESORA IZ KNJIŽEVNOSTI? Objavljen je na portalima:
https://kamenjar.com/akademik-josip-pecaric-odgovorio-generalu-rojsu/
http://glasbrotnja.net/akademik-pecaric-odgovor-generalu-rojsu/
http://dragovoljac.com/index.php/razno/17010-konkurira-li-general-rojs-za-sveucilisnog-profesora-iz-knjizevnosti
Često sam citirao Tokićevo mišljenje i uvijek bih dodao kako su te četiri osobe one koje su neprijatelji hrvatske države i hrvatskog naroda najviše napadali, a predstavljaju najzaslužnije dijelove hrvatskog naroda u stvaranju hrvatske države.

Danas mi govorimo o trećem stupu 'Pečarićeve Hrvatske' dakle o onima koji su svoje talente koristi u obranu Hrvatske i koji su zbog toga bili na meti napada onih koji ne vole Hrvatsku.
Na Thompsona i njegovu legendarnu pjesmu „Bojna Čavoglave" koja je ledila krv u žilama fašističkim agresorima na Hrvatsku i njihovim saveznicima u Hrvatskoj počeli su napadi s povratkom jugo-komunista na vlast. U jeku najvećih napada 2008. godine branili smo Thompsona otvorenim pismima, a potom i knjigama:
M. Kovačević i J. Pečarić, Thompson u očima hrvatskih intelektualaca – Bilo je i to jednom u Hrvatskoj, Fortuna, Zagreb, 2008.
J. Pečarić, Hajka na Thompsona, Zagreb, 2012.
J. Pečarić, Thompson – pjesmom za Hrvatsku, Zagreb, 2017. Str. 409.
I knjigom koju danas predstavljamo:
J. Pečarić, Matematika, pjesme i nogomet. Zagreb, 2018. pp. 347.
Zapravo ta knjiga predstavlja taj stup kojemu je na čelu Thompson – „pjesme" u naslovu.. Ono „matematika" u naslovu odnosi se na mene jer je u knjizi pisano o matematičkoj konferenciji povodom mog 70-og rođendana na kojoj su me kolege iz vani nazvali „kraljem nejednakosti", a područje mog rada „mojim kraljevstvom".
O mom domoljubnom radu govorio je na otvaranju biskup Košić, a moji gosti na svečanoj večeri bili su uz Thompsona i Stanko Šarić i Dražen Žanko.
Na Vatrene se odnosi ono „nogomet" u naslovu. i u najnovijem Hrvatskom tjedniku Joško Čelan nas podsjeća kako su se vlasti odnosili prema njima:
„U to vrijeme činilo se da je neka nevidljiva sila proglasila sveopći lov na tih jedanaest mladih športaša, koji će uskoro – kao iz inata ili pak po nekoj istinskoj božanskoj pravdi – pred očima cijeloga svijeta pokazati najljepšu, gotovo nadrealnu sliku nas samih."
Tada su Vatreni na povratku u Domovinu svojim odnosom prema Thompsonu pokazali kako se treba odnositi prema sluganskoj vlasti koja šikanira ono vrijedno a ponosno u Hrvatskoj.
Vlastima je ostalo jedino da Thompsonu, bolje reći hrvatskom narodu, isključe mikrofon- Niz mojih tekstova o tome dano je u knjizi!
Zapravo drugi val napada na Thompsona počeo je s velikim povratničkim koncertom kojim je obilježena 20. godišnjica "Oluje" u Kninu. Pozvali ga, a onda ga napali! Branili smo Thompsona Peticijom ZDS. O ulozi predsjednice vidjeti knjigu:
J. Pečarić. Dva pisma koja su skinula maske / Na hrvatsku šutnju nismo spremni!, Zagreb, 2015. pp.406.
J. Pečarić, Dnevnik u znaku 'Za dom spremni', Zagreb, 2017. str. 312
Kasnije je Predsjednica korigirala svoj stav ali svi mi koji smo bili žrtve tih napada i dalje smo bili na udaru. Poslije Peticije ZDS na udaru su i moji suradnici i moja obitelj. Čak su i za moje znanstvene časopise, koji su po svjetskim kriterijima bili među najboljem u hrvatskoj znanosti, tvrdili da nisu dobri. Časopisi su im uzvratili tako da su ovih dana na Web of Science uvršteni među Q1 časopise. Naravno o

tome su obavješteni i Predsjednica, i predsjednici Vlade i Sabora, i Akademija. Svi šute, a iz Akademije je stiglo pismo da su primili tu informaciju. Naravno oni koji su sudjelovali u takvim napadima su napredovali, tj. nagrađeni zbog toga.
Sjetimo se kako smo prošli i ovdje u Tisnom s predstavljanjima knjiga o Thompsonu. O tome imate puno i u knjizi koju danas predstavljamo.
Nedavno se Predsjednica, u svom dodvoravanju Plenkoviću vratila na stari stav. Otud i druga knjiga koju predstavljamo:
J. Pečarić, Predsjednica i 'Za Dom spremni', Zagreb, 2019. str. 214.
Jasno je i zašto toliki napadi na „Bojnu" i ZDS. Fašistički srpski agresori, a s njima i svjetski moćnici koji su ih podržavali, agresiju su pravdali tvrdnjom da su branitelji ustaše, a država Tuđmanova ustaška država. Danas se to nastavlja.
Evo i nedavno je prof. dr. sc. Zdravko Tomac konstatirao:
Postavljam još jedno pitanje sebi i svima Vama: Kako je moguće da nema reakcije svih nas na izjavu Milorada Pupovca da je Marko Perković Thompson ustaša zato što je u svojoj kultnoj pjesmi, koja je mobilizirala narod protiv velikosrpske agresije, upotrijebio poklič "Za dom spremni". Tvrdim da taj poklič, s kojim su na ustima umirali u obrani domovine mladi hrvatski branitelji, nema nikakve veze s fašizmom i ustaštvom, odnosno tvrdim da su fašisti bili oni koji su njih ubijali i stvarali koncentracijske logore, a ne ti mladići koji su toliko voljeli svoj dom i domovinu da su bili spremni, što su i učinili, žrtvovati svoje mlade živote.
https://direktno.hr/kolumne/lustracija-domoljuba-se-nastavlja-kako-moguce-da-se-predsjednika-forsira-milanovic-koji-hvalio-titag-159188/
Zapravo godinu dana poslije povratka u Knin i Peticije ZDS, ponovno u Kninu na red su došli i HOS-ovci. Danas znamo da je Predsjednica bila protiv nastupa HOS-a i na mimohodu povodom 20. godišnjice „Oluje" u Zagrebu.
Zagrebački odvjetnik **Davorin Karačić**, u javnosti poznat kao odvjetnik Marka Perkovića Thompsona, detaljno je objasnio zašto nošenje majica s oznakom HOS-a može biti problematično i danas, iako je zakonito:
Mogu li vam oduzeti majicu HOS-a? Da.
"Neke navijače privode jer se nisu javili na zabranu (kolokvijalni navijački izraz) pri čemu policija trajanje te mjere sama određuje, neovisno o zakonskim rješenjima, pa neke ljude privode iako im je po zakonu isteklo vrijeme na koje im je zabrana određena. Medo se najeo jer ste vi šutjeli, a neki su se i pakosno veselili. Pa kad me pitate je li moguće oduzeti majicu s oznakom HOS-a ili privesti njezina vlasnika – da, moguće je. Nije po pravu, nije zakonito, ali je moguće. Zašto? Zato što ste šutjeli kad je trebalo glasno se protiviti. Umjesto da ste vi štitili princip, sad će vas sustav gaziti po principu: ako je moglo kod njih, može i po vas", zaključuje zagrebački odvjetnik.
https://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/moze-li-vam-policija-oduzeti-majicu-hos-a-da-poznati-odvjetnik-objasnio-kako-su-hos-ove-oznake-zakonite-ali-1332049/
To je u biti jedan odgovor na pitanje dr. Tomca.

Međutim, čini se da ipak treba spomenuti i ono što je u „Bujici“ veliki hrvatski znanstvenik prof. dr. sc. Davor Pavuna nazvao *Prvim Pečarićevim poučkom (PPP).*
O PPP zapravo govori Joško Čelan kada u Hrvatskom tjedniku 19. lipnja 2019. piše:
Možda u ovoj neselektivnoga korištenja ustaškog imena svako zlo nije ni za zlo: Ruža Tomašić je tako savršeno hladnokrvno, prema Politici od 1. lipnja, u naslovu: „Ne dam na ustaški pokret“. Ovo je zacijelo odjek davne spoznaje akademika Josipa Pečarića, koji je dugo živio među Srbima i došao do zaključka da za njih postoje samo dvije vrste Hrvata; srpske sluge i – ustaše, dodavši da ako već mora birati, onda odabire ovo drugo. Tako ni ona „antifašistička“ kanonada po ustaštvu iz dana prije, za vrijeme i nakon bleiburške komemoracije nije nužno samo nezgodna: možda će razvijenom Zapadu, za sada još sramno potpuno neosjetljivom za poratni jugosrpski genocid nad Hrvatima (uz britansku asistenciju), s vremenom i s pojavom novih stranih autora kakvi se tu i tamo oglašavaju, postati jasno o kakvom je i kolikom zlu riječ.
I dok u Hrvatskoj vladajući pokušavaju pridobiti Thompsona, jer se boje predsjedničkog kandidata dr. sc. Miroslava Škore, koji je Thompsonov kum, Thompson poslije pobjede i na Upravnom sudu u Sloveniji im samo poručuje: „Vrijeme je da se prestane s podmetanjima i hajkama protiv mene...“
A koliki je značaj samog Thompsona potvrđuje i postupak ministra obrane Slovenije koji ipak ne dopušta održavanje koncerta na njegovom teritoriju:
https://kamenjar.com/slovenski-ministar-obrane-ne-dopusta-thompsonov-koncert-na-svojem-teritoriju/
A to doista jest pitanje koje treba rješavati ministar obrane susjedne nam države. Pa sjedimo se kako je Thompson pjevao o paljenju Krajine i vojnih štabova.
Izgleda Da je ministar susjedne nam države dobio informaciju iz svojih tajnih službi da je tu pjesmu Thompson prepjevao za Sloveniju. Ipak, kada je pjevana u originalu imali smo srpsku fašističku agresiju na Hrvatsku. Pa sada – valjda – Slovenci ne misle napasti Hrvatsku, da bi trebali pokazivati takav strah od Thompsona, zar ne?
Zapravo, zabavno je i vidjeti da svi domaći moćnici, poslije svih tih podmetanja i hajki, drhte bojeći se da će Thompson podržati svoga kuma. A zapravo se trebaju bojati činjenice da je Škoro svojom prvom izjavom da nikada ne bi skidao ploču u Jasenovcu sve rekao. Jer to je spomen-obilježje poginulim za današnju Hrvatsku, a razlog skidanja je znak koji je zvanično odobren u toj današnjoj Hrvatskoj. Tako nešto mogu uraditi samo oni koji ne poštuju ovu državu.

Još jednom vam se svima zahvaljujem s nadom da ćemo za mjesec dana ovdje predstaviti nove knjige o dva 'stupa Pečarićeve Hrvatske+ : Dariju Kordiću i biskupu dr. Vladu Košiću.

http://dragovoljac.com/index.php/razno/17115-treci-stup-pecariceve-hrvatske-thompson
KARAVAJ, Velika Gospa, Glasilo Župe Svetog Duha Tisno, Godište XV. Godina 2019. – Broj 3 (34). Velika Gospa 2019.,

ZAHVALA BISKUPU KOŠIĆU I MNOGIMA OD VAS

Dragi Oče Biskupe,

Zahvaljujem Vam se na čestitki povodom moga rođendana:

Dragi Akademiče,
Sretan Vam rođendan! Želim dobro zdravlje i Božji blagoslov u svemu!
S poštovanjem
+Vlado Košić
PS. Na portalu narod.hr jutros vidim članak o Vama, drago mi je. no, jedan komentira da je Vaš rođendan danas, tj. 3.9., a ne jučer, kako oni pišu… Pozdrav!
https://narod.hr/kultura/2-rujna-1948-prof-dr-josip-pecaric-akademik-i-najplodonosniji-znastvenik-koji-je-nepozeljan-politicko-kulturnom-lobiju-zbog-domoljublja

Zapravo nije nitko pogriješio oko moga rođendana. Službeno je to 2.9. i tako piše u mojim dokumentima. Međutim rođen sam 3.9. i u mojoj obitelji se oduvijek taj datum slavi kao moj rođendan. Ima mojih prijatelja koji to znaju i vjerojatno je tak kojega spominjete jedan od njih.
Uostalom u čestitki dr. sc. Josipa Stjepandića, koji je napisao sjajni tekst o mom radu, i piše da je to 3.9. Zapravo zahvaljujući toj čestitci, koja je dana u tekstu PISMO 'RUSKOG' ZNANSTVENIKA MINISTRICI ZNANOSTI RH, doznao sam da sam po Scopusu ruski znanstvenik. Je li to ostvarenje želje hrvatskih političara? Naravno zahvaljujem i dr. Stjepandiću i portalima koji su prenijeli njegovu čestitku (kamenjar, hrvatsko nebo, dragovoljac).
Portal narod.hr itekako zaslužuje moju zahvalnost za tekst čiji ste mi link Vi poslali. Već sam naslov puno kaže:
2. RUJNA 1948. PROF. DR. JOSIP PEČARIĆ – AKADEMIK I NAJPLODONOSNIJI ZNASTVENIK KOJI JE NEPOŽELJAN POLITIČKO-KULTURNOM LOBIJU ZBOG DOMOLJUBLJA!
Već na početku izdvajaju slijedeće:
Ono što je vrlo interesantno, osim što je najplodonosniji hrvatski znanstvenik sa 1100 znanstvenih radova, dr. Josip Pečarić je vrlo plodonosan domoljubni pisac tema s povijesnim i političkim značenjem. Zbog svog izrazitog i intelektualnog domoljublja, dr. Pečarić postao je nepoželjan režimskim medijima i postkomunističkoj paraintelektualnoj zajednici koja je zadominirala hrvatskim kulturno-znanstvenim prostorom.
Potom daju neke osnovne podatke iz mog životopisa, a na kraju navode skoro sve moje knjige, kako kažu „samo neka, u službenoj Hrvatskoj nepoželjna, političko-povijesna djela dr. Pečarića. Tekst završava s lijepom čestitkom:
Sretan rođendan, profesore, i hvala za sav rad, trud i ljubav za Hrvatsku!
Hvala Uredništvu portala narod.hr.

Zapravo je istog dana objavljena kolumna Zvonimira Hodaka, koji na neki način objašnjava njihov naslov.
Naime veliki hrvatski kolumnist Hodak piše:
„Dr. Davor Pavuna, hrvatski fizičar svjetskog glasa, nazvao je to PPP ili prvi Pečarićev poučak. Naime, akademik je onako poprijeko, bez trulih kompromisa, podijelio Hrvate na "ustaše" i "srpske sluge". Radikalno jer su tu upali mnogi koji to nisu zaslužili. Ali formula je provokativna i zaslužuje "brutalnu" pažnju naše lijeve medijske falange. Slično je bilo i 1941. godine i 1991. godine. Još jedan dokaz da se povijest često pretvara u farsu."
https://direktno.hr/kolumne/nekada-su-ovce-sluzile-platezno-sredstvo-danas-sluze-ko-jamci-kredite-ili-glasaci-izborima-165849/
Spominje Hodak i Thompsona, zahvaljujem se i njemu i njegovoj obitelji na čestitki, i Vas.

Zanimljivo je da i sam dr, Pavuna spominje PPP u svojoj čestitki:

Sretan Ti I Blagoslovljen rođendan, dragi Joško!
Čini se da oro mediji pomalo 'upijaju poruku PPP-a ! ...
Tvoj 'Bokeljanin',
Davor Pavuna

(Vjerojatno će Vas zanimati i intervju profesora Pavune:
http://glasbrotnja.net/davor-pavuna-zagrmio-me-hrvatskoj-pitaju-dokaz-koliko-smo-izmanipulirani/)

Na portalu narod.hr spominju i moja povijesna djela.
Zato će Vas zanimati i čestitka jednog od značajnijih hrvatskih povjesničara:

Dragi Josipe,
vjerojatno sam među posljednjima koji Ti čestitaju rođendan. Ali, vjerujem da sam među onima koji to čine najiskrenije. Neka Te Bog čuva jer si ovom narodu veliki Njegov dar.
Mir i dobro Tebi i svakom članu drage obitelji Pečarić
Mato Artuković
Brod, 2. rujna 2019.

A o povijesti govori i Mladen Pavković:
...ipak nas brine nešto drugo, a to je – hrvatska šutnja, osobito tzv. hrvatskih intelektualaca. Stječe se dojam kao da se svaki puta kod tih i takvih „ekscesa i incidenata" sakriju u mišje rupe, pa šute očekujući da će ih zbog toga netko i nagraditi, kao u vrijeme komunizma.

Što se ne javljaju recimo članovi Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti (HAZU)? Kraj njih (svaka čast iznimkama poput akademika Pečarića) suvremena hrvatska povijest prolazi kao voda ispod mosta. Šute i čuvaju svoje pozicije.
https://www.braniteljski-portal.com/pavkovic-sute-i-paze-da-se-nikom-ne-zamjere-tzv-postena-inteligencija-kao-da-ima-flaster-na-ustima-i-strah-od-govorenja-istine
O ulozi moje Akademije u onome o čemu piše narod.hr pisao sam često. Napadali su me i zbog moje obrane Thompsona u kojoj ste i Vi sudjelovali. A „Bojnu" danas možemo slušati i na Talijanskom:
https://narod.hr/kultura/video-ovo-morate-cuti-bojna-cavoglave-ima-svoju-talijansku-hard-rock-inacicu
Zato se još jednom zahvaljujem svima koji su mi uputili svoje čestitke, navodeći čestitku našeg pjesnika Ivana Bradvice:

Poštovani Josipe!
Povodom Vašeg 71.rođendana šaljem Vam svoju osmislicu. Ivan

Duh (akademiku Pečariću)
Stvarateljski duh pojedinca ljepoti tajne prilazi, novo stvara kad ima inspirativnog dara u prostoru i vremenu unatoč društvenom nevremenu, njegov trag budućem životu je drag, jedino je što vrijedno ostaje po čemu se život nadahnuća pamti dok za nj istinska ljubav plamti.

Još jednom HVALA svima!
Vaš,
Josip Pečarić

http://dragovoljac.com/index.php/razno/17923-zahvala-biskupu-kosicu-i-mnogima-od-vas

PREDSTAVLJANJE KNJIGE „JOSIP ŠIMUNIĆ I 'ZA DOM SPREMNI'“

Dopustite mi da vas sve lijepo pozdravim i zahvalim što ste došli na ovo predstavljanje. Zapravo su ga najavila tri portala i „Bujica“. Meni nije jednostavno dobiti ni prostor za predstavljanje pa se zahvaljujem HVIDR-i grada Zagreba što nam je omogućilo i ovo predstavljanje. Zahvaljujem se i sjajnim predstavljačima sve redom članovima HAZUDD-a: admiralu Davoru Domazetu Loši, predsjedniku dr. sc. Josipu Stjepandiću, i potpredsjedniku prof. dr. sc. Josipu Jurčeviću. Posebna zahvalnost i Branku Hrkaču na lijepim koricama. Voditelj je trebao biti g. Velimir Bujanac, ali je danas imao neke manje probleme pa nije mogao nastupiti. A on je napravio u svojoj emisiji sjajnu reklamu za ovo predstavljanje, pa zaslužuje našu zahvalu.
Zapravo se već počinjem plašiti samoga sebe, tj. kada planiram s ovakvim predstavljanjima napraviti nekakvo iznenađenje. Ovaj put nije bili knjiga nego je iznenađenje trebala biti pjesma. Naime članica HAZUDD-a Marija Dubravac iz Brisbane-a povodom ovog predstavljanja napisala je pjesmu Josipu Šimuniću. Joe ju je trebao prvi put čuti danas, ali ništa od toga jer je i on spriječen biti tu s nama. Tako ćete Vi prije njega čuti pjesmu gđe Dubravac:

JOSIPU ŠIMUNIĆU

Ti si baklja što sjaji sred mraka –
Čuvar Doma u danima jada.
Izdanak si hrvatskih predaka,
Odan Rodu i prije i sada.
Zalud' vjetar tuče sa svih strana,
Nije tvrdoj naškodio stijeni.
Slavnog roda ostao si grana,
Stoljetni su tvoji kamen-geni.
Koga mati fojnička porodi,
Tko je s mlijekom siso domoljublje,
Taj će palit krjesove slobodi
I grmjeti ko nebeske trublje:
'Za Dooom! Za Dooom! Ja sam nesalomljiv,
Ideali moji ne umiru!
Dok je duše i hrvatskog srca,
Ja ostajem vjeran Zvonimiru!'

(rujan 2019.)

Prenosim i pozdrave gđe Dubravac našem Joe-u.

Prije dva tjedna u Zrinu biskup dr. Vlado Košić je po tko zna koji put upozorio „kako još uvijek nemamo svoju vlast koja bi štitila naš narod“.
https://narod.hr/hrvatska/biskup-kosic-za-narod-hr-moze-se-reci-da-su-genocid-nad-katolickim-stanovnicima-zrina-pocinile-partizansko-cetnicke-snage
Znamo kako su slično govorili i neki veliki hrvatski književnici. Petar Šegedin se zgrozio nad spoznajom koliko mnogo ima ljudi u Hrvatskoj koji „tako strasno mrze svoj narod“, a Matoš je tvrdio kako Hrvati imaju više izdajica od svih europskih naroda zajedno.
Biskupova tvrdnja ima posebnu težinu jer se odnosi na vlast u državi hrvatskog naroda, državi koja je nastala zahvaljujući veličanstvenoj pobjedi hrvatskih branitelja – pobjedi nad fašističkim agresorom.
A biskupova izjava je blaga. Kamo sreće da vlast samo ne štiti svoj narod.
A narod treba zaštititi i od mnogih medija. O njihovom protuhrvatskom ponašanju možete iz tjedan u tjedan čitati npr. u kolumnama Zvonimira Hodaka, koji je bio Šimunićev odvjetnik.
Ali da se ne radi samo o zaštiti već i o proganjanju ljudi kojima je hrvatski nacionalni interes svetinja najbolje se vidi na svemu što se događa oko usklika „Za Dom spremni“.
Posljednja presuda – ona u Sisku – zapravo pokazuje kako vlasti u RH me poštuju državu u kojoj vladaju:
Pozdrav Za dom spremni, kao znak HOS-a, službeni je i legalni znak, stoga majice s legalnim znakovljem HOS-a nisu zabranjene. Majica HOS-a jednaka je kao i svaka druga majica bilo koje druge brigade Hrvatske vojske ili neke druge ratne postrojbe iz Domovinskog rata. Znakovlje HOS-a formalno je verificirano i u Ministarstvu obrane prošlo je odgovarajuću pravnu proceduru te kao takvo predstavlja obilježje sastavnoga dijela Hrvatske vojske, a koji znak je službeno registriran i predstavlja izraz volje i legaliteta vlasti Republike Hrvatske (podcrtao JP)..
https://narod.hr/hrvatska/sud-u-sisku-presudio-za-dom-spremni-legalni-je-i-sluzbeni-znak-ratne-postrojbe-koji-je-izraz-volje-i-legaliteta-vlasti-rh
S druge strane ova knjiga je zapravo reagiranje na prethodnu osudu „Bojne Čavoglave“ – legendarne pjesme iz Domovinskog rata.
Hodak piše da ni takve sramotne presude ne mogu uvjeriti hrvatski narod da su važniji srpski interesi od hrvatskih, kako im vlast sugerira napadima na ZDS:
Po narudžbi RTL-a rađena je anketa da li građani podržavaju rješenje Visokog prekršajnog suda o kažnjavanju pozdrava ZDS. Njihov rezultat je da 48 posto građana ne podržava. S obzirom na općepoznato ljevičarenje RTL-a još uvijek nisu uspjeli isforsirati ni 50 posto. Više sam puta pisao da nema zakonske podloga za tu zabranu. Ne postoji ni jedan pozitivni zakonski propis u kaznenopravnoj sferi koji taj pozdrav zabranjuje. Nedavno je taj moj stav u lijevoj Slobodnoj Dalmaciji podržala i odvjetnica Vesna Alaburić, stručnjakinja za medijsko pravo. No kako imamo pravosuđe s posebnim potrebama "psi laju, a karavana prolazi". Zahvaljujući hrvatskim Jugoslavenima ZDS će ostati vječna kost u grlu grlatih

ljevičara među kojima upravo briljiraju profesori povijesti na našim fakultetima kao Jakovina, Klasić, Markovina, Budak, Perica…
https://direktno.hr/kolumne/zasto-duhacek-i-njemu-slicni-ne-mrze-hrvatsku-u-tisini-svoga-doma-167753/
S druge strane ta presuda je došla poslije napada na „Bojnu Čavoglave" predsjednika države koja je izvršila fašističku agresiju na Hrvatsku Aleksandra Vučića, pa su se srpske sluge i sami Srbi u RH ohrabrili i potvrdili ono o čemu odavno pišem: NJIMA JE ISTO I 'ZA DOM' i 'ZA DOM SPREMNI'. Dakle, nikad nisu nedvosmislenije potvrdili da je nebitno što su koristili ustaše ili nisu, već poruka da postoje ljudi koji su spremni za Hrvatsku i dalje dati svoje živote.
Vidjet ćete u ovoj knjizi kako smo na to upozoravali odmah kada su počeli napadi na Josipa Šimunića, tj. upozoravali smo da kad Srbe upozoravaju kako je u fašističkoj agresiji na Hrvatsku korišten pozdrav s raširena tri prsta, srpski povjesničari su samo konstatirali kako je to prirodni razvoj njihovog pozdrava s tri skupljena prsta. Svaka budala zna da je značenje pozdrava ZA DOM i ZA DOM SPREMNI isto, ali hrvatskim „istoričarima", mnogim političarima i dr. to ništa ne znači. Ipak im je gazda Vučić, zar ne? Zato je presuda kojoj je za cilj bila osuda „Bojne Čavoglave", dakle budnice koja je ledila krv u žilama fašističkih agresora, a očito i mnogima danas, meni mnogo važnija jer pokazuje da im je cilj sam prastari uzvik ZA DOM, a ne smeta im pozdrav iz vremena fašističke agresije na Hrvatsku u Domovinskom ratu. Osuđujući „Bojnu Čavoglave" osudili su sami sebe!
Zapravo obje presude i ona osuđujuća i ona oslobađajuća samo potvrđuju ono na što upozoravaju mnogi domoljubni kolumnisti: U Hrvatskoj mnogi i na vlasti i u oporbi i u medijima samo sprovode velikosrpski Memorandum SANU 2. Na svemu što se događalo oko pozdrava ZDS to je tako očito, ali svi mi trebamo uvijek imati u pameti kada nam nisu jasni postupci iz srpsko-hrvatske koalicije na vlasti (obično je nazivaju hrvatsko-srpska koalicija ali meni je draži naziv srpsko-hrvatska jer je činjenica da je u njoj glavni partner Pupovac a ne Plenković) i njihovih medija. Tada sve što rade postaje kristalno jasno!
Kako sam napisao niz knjiga o i oko ZDS, mislim da danas ne trebam o tome ništa više reći., a o Šimuniću su govorili predstavljači. Reći ću samo kako je naš Joe samo još tada pokazao ono što danas na Općoj skupštini UN-a govori Predsjednik SAD-a Donald Trump:
Budućnost ne pripada globalistima, ona pripada domoljubima. Želite li slobodu, stvarajte je u svojoj zemlji. Želite li demokraciju, čuvajte svoj suverenitet. Želite li mir, volite svoj narod.
https://kamenjar.com/visnja-staresina-kad-je-donald-sreo-gretu-praveci-se-da-je-ne-vidi/
Vodimo kako oni koji se bore za sve ono što nije prirodno, protiv predsjednika SAD-a, protiv čovjeka koji zastupa ovakve stavove tako bliske mnogim ljudima. Hrvatski narod zna da su i sloboda i demokracija i mir ono što želi i Joe.
Kako ga onda ne bi mrzili oni koji strasno mrze svoj narod?

Kako ga onda ne bi mrzili izdajice kojih imamo više nego svi europski narodi zajedno?
Kako ga onda ne bi mrzila i vlast koja ne štiti svoj narod?
Da, Jozo Šimunić voli svoj narod i hrvatski narod voli njega. To najbolje pokazuje pjesma članice HAZUDD-a hrvatske pjesnikinje Marije Dubravac, koja mu je posvećena, zar ne?

Hvala!

Josip Pečarić

NAPOMENA: Na youtube-u je do 14.10. 2019. bilo preko 12.000 pregleda:
https://www.youtube.com/watch?v=w0GMW2xTg1g

OPET ZAHVALA BISKUPU KOŠIĆU I NE SAMO NJEMU

Dragi Oče biskupe,
Zahvaljujem Vam se na komentaru povodom reportaže o meni prikazane na Dobro jutro Hrvatska.
Bravo, Akademiče! Gledao sam prilog o Vama na HTV-u i radujem se da su Vas stavili na našu daljinoglednicu! Bilo je odlično. Mada kratko rečeno je puno i o Vašem ugledu u matematici i o domoljublju. Veseli me da je bio prikazan i Dario Kordić na omotnici knjige. Pozdrav!
+Vlado
Zapravo mi je posebno drago što ste spomenuli knjigu o Kordiću.
Slično Vama i dr. Jure Burić piše:
Prikazane su Tvoje knjige- od Generala Praljka do ZDS, što je moje društvo koje je sa mnom u Ravnom gledalo s oduševljenjem prihvatilo.
Voditeljica je biranim riječima lijepo i Tebi govorila, a zašto i ne bi - zaslužuješ. Čestitam Ti i srdačno Te pozdravljam.
O mojim knjigama i izvrsni hrvatski povjesničar dr. sc. Mato Artuković:
Dragi Josipe,
da sam doživio i to čudo: da Tebe ta tzv. HTV uvrsti u svoj program. Minimum minimuma! Pet minuta za jednoga od pet najboljih matematičara na svijetu! Sada ispada da su oni Tebi napravili uslugu. Ni traga od neke skrušenosti što su Te desetljećima ignorirali. Sve je to kolegica znala, a naravno da se nije usudila prozboriti o toj nepravdi. Istog časa bi ostala bez posla. No, i ja sam vidio nešto što me podsjetilo na moj grijeh i dug: "Četvrti stup moje Hrvatske". Mea maxima culpa! Prijatelju, razumjet ćeš. Meni je Bog dao da idem puževim korakom, a Tebi sprinterskim. Koliko sam shvatio, Ti napišeš 40 radova godišnje. Meni za to treba dva desetljeća. Nastojim koliko mogu, ali što sam stariji, sve sam sporiji. No, to je moj dug i prema snažnom glasu Crkve u Hrvata, dragom biskupu Košiću.
Mir i svako dobro
Mato
Zapravo u emisiji je govoreno o meni kao 'jednom od pet najboljih matematičara na svijetu' ali odmah na početku je naglašena moja produktivnost, pa to treba shvatiti u tom kontekstu.
Mnogi su zamjerili što je ta reportaža bila kratka. Autorica je i najavila da će biti kratka, jer emisija Dobro jutro Hrvatska nije znanstvena gdje bi mogle ići dulji prilozi. Rekla mi je kako takve reportaže u toj emisiji po pravilu traju 3-4 minute. Moram priznati da mi nije baš svejedno i pomisliti da bi netko zbog mene izgubio posao. Već sam valjda ispunio tu kvotu s nezaposlenima u obitelji.
Ali evo što piše Mile:
Divno je bilo slušati i gledati Vas dragi profesore, a svaka čast i urednici koja se usudila. Nadam se neće je Yu šefovi zbog toga šikanirati na HRT-u.
Lipi pozdrav iz Privlake

Vjerujem da neće je je reportaža nastala poslije mog pisma ravnatelju HRT-a u kome sam tražio da mi ustupe snimke povodom međunarodne konferencije povodom mog 70-og rođendana iz sedmog mjeseca prošle godine.
Istina, ona je napravila stvarno dobar posao, pa uvijek može doći u nemilost zbog toga. Sjetimo se slučaja Karoline Vidović Krišto koja je nastradala jer je povodom knjige Igora Vukića pozvala njega i prof. Klasića u studio. Klasić se prepao sučeljavanja s nekim tko piše o problematici koju doista proučava i nije se usudio doći - i –nastradala je.
A u ovoj emisiji je prikazana i moja knjiga s dr. Razumom u kojoj je pisano o tome. Tu knjigu je spomenuo sam Igor Vukić u svom e-mailu:
Dragi Josipe,
Čestitam!
Gledao sam Dobro jutro Hrvatska i prilog o vama je bio jako lijep, kao da je sve normalno i kao da je HRT normalna i dobra televizija. Čak se vidjela i naslovnica Razotkrivene jasenovačke laži!
S druge strane, ne znam jeste li vidjeli današnji Nacional - napadaju HVIDR-u i Đakića zbog promocije vaše knjige o Šimuniću u njihovim prostorijama.
Ali neka, sve je to dobra reklama.
Pozdrav
Igor
Na moj upit dodao je:
Prelistao sam Nacional u trgovini, nemam ga i zapravo nisam čitao cijeli tekst, ali objavili su dosta fotografija, citirali Lošu itd.
Zanimljivo da opet napadaju one koji dozvoljavaju predstavljanje mojih knjiga. Prošli put je napadnuta Crkva u Hrvata zbog knjige koju je spomenuo Vukić. Slijedeći put nisam dobio tu crkvenu prostoriju. Ali dobio sam onu veliku na Kaptolu za knjigu o Kordiću. Knjigu koju spominje Biskup. Sada sam je opet tražio, ali nisam je dobio. Znači li to da su mi preostale samo neke braniteljske dvorane?
Zapravo mi je žao što na fotografijama koje sam vidio nisam primijetio da je tako zabilježeno kako je u HVIDRI na predstavljanju bila i supruga hrvatskog junaka Blage Zadre. Da ne spominjem one koje sam pronašao na tim fotografijama Kordića, Stjepana Tuđmana, Zekanovića, generala Sačića, generala Glasnovića, Rozaliju Bartolić,...
Mene je reportaža podsjetila na način kako su u vrijeme komunističke Jugoslavije pisali dobri novinari – pisanje između redaka!
To sugerira i Nevenov komentar. Po običaju u par riječi kaže sve:
Bilo je kratko, ali se moglo dobro čuti i još više vidjeti.
Logično da mi je posebno važno njegovo mišljenje, kao i drugih kolega i prijatelja matematičara. Duje:
Evo sam i ja pogledao u Strasbourgu :) Izvrsno je bilo :)
A Goranu je bio rođendan (još jednom SRETAN ROĐENDAN) pa ipak se potrudio pronaći snimak i javiti drugima:

Lijepi pozdrav svim članovima Odbora za matematiku,
danas je u Dobro jutro hrvatska bio prilog o akademiku Pečariću. Mislim da je jako dobar, pa Vam šaljem link ukoliko želite pogledati (traje oko 5 min):
https://drive.google.com/open?id=1pxZjPZhEfHJjL3NHI_Rpv1tlSN_x5aiQ
Možete pogledati i na hrt na zahtjev.
A poslao je i svim članovima liste na PMF MO i svim članovima liste Zavoda za primijenjenu matematiku FER-a.
S druge strane nepravedno je prema autorici usporediti njen uradak s pisanjem između redaka jer je ona prikazala te knjige uz riječi da sam „ponosni domoljub, koji voli koje su napadnuti i njima je posvetio knjige". Zapravo je to istovjetno onome što je pisao profesor književnosti sa Sveučilišta u Mostaru kada je govoreći o mojim knjigama govorio o „stupovima Pečarićeve Hrvatske", mada se sjećam da sam u razgovoru komentira napade na mene: „Kada me napadaju oni koji ne vole hrvatski narod i hrvatsku državu to me čini još ponosnijim."
O trećem stupu moje Hrvatske Thompsonu mogle su se vidjeti dvije knjige. Dr. Burić je zapravo spomenuo jednu (Predsjednica i 'Za Dom spremni'), ali zanimljivo je bilo to što me je autorica pitala za objašnjenje naslova druge, tj. knjige „Matematika, pjesme i nogomet". Naravno spomenuo sam moju vezu s Thompsnom, a o vezi Thompsona i Vatrenih sigurno zna. Sada kada vidim da me je predstavila kao „kralja matematičkih nejednakosti", odgovorio bih: Kada sam ja već proglašen od kolega kraljem u svojoj oblasti, Thompson je sigurno kralj domoljubne pjesme (njegovu „Bojnu Čavoglave" preradili su u BiH, Ukrajini, Italiji itd.), a za Modrića i Dalića valjda ne treba objašnjavati da su kraljevi u nogometu.
Moj veliki prijatelj Stanko Šarić me je upitao: „Jesi li zadovoljan izabranim sadržajem?"
Po reagiranjima koje sam dobio očito je autorica dobro izabrala za emisiju od 5min. Ili kako kažu Bobo i Marija:
Iako u kratko, dosta toga lijepog je rečeno (i pokazano) ali ono na kraju sa didom je bilo najljepše! Kao da je led probijen?
Uz srdačne pozdrave i još puno objava, kako znanstvenih tako i povijesnih...
Istina, kada sam mislio da će biti dano više iz našeg razgovora komentirao sam:
Recimo zanima me hoće li biti dio o pozivu da se kao istaknuti znanstvenik preselim u Australiju. Došao sam 98. i vratio poslije dvije godine, ali odmah smo im rekli da nećemo ostati.
Pitala me iznenađeno:
Zašto?
Pa ja sam hrvatski nacionalist!
Slijedilo je pouka o nacionalizmu kao ljubavi prema svom narodu, i kako je besmisleno spominjati nekakvu mržnju prema drugim narodima kada imam preko 230 suradnika iz raznih zemalja diljem svijeta.
Recimo spomenuo sam i ono kako imam rad s autorima jedan katolik, jedna židovka i jedan musliman, a Izrael i Pakistan nemaju međusobne odnose:)))

Zato je zanimljivo što će zapravo staviti.
Mogu i ono kada prebrzo pričam pa će biti loše:))))
U emisiju su spomenuli samo dio kako mi je kćer ostala tamo i upozorili su me da sam rekao da je tamo doktorirala i vratila se, a mislio sam reći diplomirala i vratila se. Mislim da je već mnogima poznato da je doktorirala kod prof. Miroslava Tuđmana i da su je nezakonito otpustili, a glavnu ulogu u tome je imao rektor Boras (koji je također doktorirao kod Tuđmana ali mu je trebalo mnogo mnogo više vremena i imao je punih 47 godina kada mu je to uspjelo), što je dovelo do toga da sam sada ruski znanstvenik po Scopusu.
Zapravo mi je žao što je u emisiji ostao početak priče o mojoj majci. Nije dan nastavak u kome pokazujem kako je na klupi na rivi čula kako bake pričaju o tome kako sam veliki talent za matematiku, pa kako poslije toga ja nisam trebao štedjeti (tata je već umro, a ona je ostala s dvoje gimnazijalaca i jednim studentom).
Ove dvije grješke s kćerkom i majkom su me samo podsjetile kako Ti eto prođe život i konstatiraš kako se ništa nije promijenilo. Već sam pisao o tome kako su mi od majke (domaćice) tražili da se odrekne oca (ugostiteljski radnik), da bi joj dali posao. Tako je godinu dana bila s troje maloljetne djece bez primanja, i kada su vidjeli da ga se neće odreći dobila je nekakav posao. Danas (inače poznati) odvjetnik upozori moju kćerku (dr. sc. i viši znanstveni suradnik) kako bi svi njeni problemi nestali kada bi se odrekla oca (nekakav akademik).
Zapravo, ne mogu odlučiti koji su gori.
Na kraju, još jednom zahvala Vama oče biskupe, svima spomenutim i onima koje nisam spomenuo na čestitkama i komentarima.
Vaš,
Josip Pečarić

http://dragovoljac.com/index.php/razno/18430-opet-zahvala-biskupu-kosicu-i-ne-samo-njemu

SRCE MOJE NIJE ZEMLJE ŠAKA

Draga gđo Maria,

Doista me je obradovao Vaš e-mail u svezi s predstavljanjem moje knjige:

Datum: Sat, 22 Apr 2017 12:44:08 +1000
Šalje: Maria
Prima:'Josip Pecaric' <pecaric@element.hr>

Hvala dragi g. Josipe. Radujem se što se vrli, iskreni Hrvati odazivaju na promocije Vaših knjiga u koje smjelo utkaste svoje Hrvatstvo, domoljublje i spremnost za obranu naše opljačkane, ponižene i ucviljene Domovine, nekada najslavnije Zemlje na svijetu, te staroga pozdrava Za Dom spremni. Zahvaljujem također što redci moje pjesme U ČAST RODU HRVATSKOMU nađoše odjeka među vjernim sljedbenicima svojih pradjedova. Čujte, imam neki bolan predosjećaj da će se, nakon napada ZDS, naši dušmani pobuniti i protiv pjevanja hrvatske himne. Mnogima je i ona kamen spoticanja; mnogima je teško staviti ruku na srce, jerbo znaju da im u srcu umjesto stijega i Boga drijema stara kumrovačka zmijurina.
Stoga molim, sačuvajte pjesmu LIPA NAŠA DOMOVINO, s razlogom pisana ikavicom.
ZDS Marija Dubravac, Brisbane

LIPA NAŠA DOMOVINO

Sve joj više riči blide,
Sve ju manje Rvat piva,
Sve se više gasi dide
Domoljublja vatra živa.
”Lipa naša Domovino”
Himno stara, himno mila,
Pivao te rod Ilira
I rvatskog roda vila.
Dok kosio seljak žito,
Dok kolivku mati ljulja,
Grlo roda plemenitog
Glasom ševe i slavulja –
Sa ratnikom, svatom, robom,
S prognanikom, umirućim,
Nad oltarom i nad grobom
Klicalo ti žarom vrućim.

”Lipa naša Domovino”
Časnim ustim’ opivana,
Sveto gnjizdo materino,
Diko Zrinskih, Frankopana.
Savom, Dravom il’ Jadranom,
Gorom, dolom il’ ravnicom,
Kojom unuk pošo stranom
Kitio te trobojnicom.
Himno Zemlje Kroacije
Sve te manje Rvat piva,
Ni stalo mu kanda nije
Što pepelom dragulj biva.
Oj budi se, rode, budi,
Nek prkosi tvoja stina
Di pisahu slavni ljudi:
”Lipa naša Domovina”.

Marija Dubravac, Brisbane

Raduje me što ste zahvaljujući g. Oskaru Šarunići i Vi i mnogi drugi u mogućnosti vidjeti kako je Predstavljanje proteklo. A započelo je i završilo Vašim pjesmama! Sigurno je da njima smeta Lijepa naša. Međutim iznenadila me je jučerašnja propaganda ustaštva na komemoraciji u Jasenovcu koje su organizirali Savez antifašističkih boraca i antifašista Hrvatske (SABA RH) i Srpsko narodno vijeće (SNV). Vjerovali ili ne oni su započeli komemoraciju USTAŠKOM HIMNOM, a onda im kao smeta ustaški pozdrav. Do sada sam znao da vole ustaške kune. Valjda iz ljubavi prema ustaškim kunama odslušaju i ustašku himnu. A onda za isti takav „zločin“ zatiranja tragova zločina ustaške ideologije optužuju i neke akademike. Da mi je samo znati na koje su moje kolege akademike mislili.
Pupovac se pobrinuo da se zna da su u komemoraciji sudjelovali i Srbi. Kako je laž Srbima najviše pomogla u povijesti i on se iskazao i danas, ne s onom laži o pokrštavanju s početka fašističke velikosrpske agresije na Hrvatsku, već se prilagodio mjestu o kome je govorio pa je tvrdio kako je u Jasenovcu ubijeno i oko 21 tisuća djece.
http://narod.hr/hrvatska/foto-habulin-pupovac-pusic-s-nesluzbene-komemoracije-jasenovcu-intelektualci-akademici-zele-zatrti-tragove-zlocina-ustaske-ideologije
Znamo da su članovi SNV-a pripadnici naroda koji je izvršio fašističku agresiju na Hrvatsku, a tzv. antifašisti su itekako bili na strani fašističkog agresora, pa i ne čudi toliki nedostatak pijeteta prema poginulim HOS-ovcima u čiju spomen je i postavljena ploča u Jasenovcu.
Draga gđo Maria, iz najnovijeg broja Hrvatskog tjednika u jučerašnjem tekstu prenio sam što o logoru u Jasenovcu piše g. Igor Vukić čiji je nedavno preminuli

otac (srpske nacionalnosti) kao dijete prošao kroz Jasenovac što je i bio razlog da g. Vukić proučava i danas ponajbolje poznaje istinu o Jasenovcu. Igrom slučaja i sjajni hrvatski pjesnik dr. sc. Stijepo Mijović Kočan u istom broju Hrvatskog tjednika u tekstu NACIFAŠIZAM ZAJEDNIČKOG JUGO-JEZIKA piše o tome o čemu je Pupovac lagao:

„*Današnji potpisnici deklaracije o zajedničkom jeziku znači da mogu koristiti samo i jedino ideji Velike Srbije, ničemu drugom.*

Moguće da hrvatski potpisnici snuju drugačije, ideja jugoslavenskog jedinstva i jest samo hrvatska, jer brojni Hrvati nemaju dostatno ni nacionalizma ni državotvornosti, a ni valjanih saznanja pa ni pameti. Recimo: ako još uvijek mnogi po svijetu znaju i uvjereni su, na osnovi velikosrbskih izmišljotina, u to da je u Jasenovcu stradalo dvadeset tisuća nevine srbske djece, a pošteni mladi znanstvenik, i to srbske nacionalnosti, pokazuje i dokazuje da tamo nije stradalo ni jedno jedino dijete, onda se doista valja zamisliti i mijenjati iz temelja mnogo toga u našim spoznajama. Ili, ako mnogi znaju i uvjereni su u to da su žrtve Jasenovca samo Srbi, Židovi, Romi i hrvatski komunisti, a još uvijek živi svjedok svjedoči da su u komunističkoj Jugoslaviji, nakon 1945., nakon rata, pod zemlju u Jasenovcu slagani zarobljeni hrvatski vojnici i civili po naredbi komunističkog moćnika Vonte, dakle Zvonka Ivankovića (vidi to svjedočenje u HT- u!), također valja stjecati nove spoznaje o svemu.“

Očekivano je puno komentara čitatelja portala narod.hr. Izdvojit ću jedan:

Slavonka •

Zločinci se vraćaju na mjesto zločina. Samo bih voljela znati gdje su kosti 21 tisuće djece. Gdje su kosti 700 tisuća pobijenih od ustaša. Pa rijeka Sava bi ih negdje izbacila. A kosti pobijenih nakon svibnja 1945. vicu iz Hude jame, i ostalih jama po Sloveniji i Hrvatskoj. Plenkoviću, Petrov zaustavite ovu lažnu farsu dok se ne utvrdi istina., zar vam toliki dokazi povjesničara ne dopiru do mozga. Vi i dalje dozvoljavate OBULJENKI da izdašno financira one koji šire laži i blate Hrvatsku. Vjerojatno dijeliš mišljenje Habulina o Hrvatima ustašama. Habulin zna bio je tamo., vjerojatno je uspio pobjeći ustašama pa je zato preživio /satira/.,a Pupavac samo što ne place za govornicom. Da li je plakao gad je njegova hrabra vojska tenkovima gazila njegov narod u domovinskom ratu kad su bježali od hrvatske vojske ,da li će tim ljudima održavati komemoracije gdje i kada.

Zapravo, mnogo je manje važno što misle pripadnici naroda koji je izvršio fašističku agresiju na Hrvatsku okupljeni u SNV i njihovi istomišljenici tz. Antifašisti ili članovi SDP-a.

Nas treba brinuti koliko je hrvatska vlast doista hrvatska. O tome je govorio Anto Đapić u petak u Bujici komentirajući HOS-ovu ploču u Jasenovcu koju bi SDP htio skinuti u roku 8 dana, a iz statuta veteranskih udruga ukloniti pozdrav ‘Za dom spremni’.

“Kada bih se bojao vrabaca, nosio bih praćku uza se! Nije problem nama SDP, nego kako će se ponašati HDZ i Most. Oni će se uplašiti ove interpelacije. Zadnjih

dana je bilo dosta pritisaka, čak i iz crkvenih krugova i Vlade, pokušaja da se uvjeri udruge HOS-a grada Zagreba da skinu ploču u Jasenovcu! Kategorični su da to neće napraviti! Ako će hrvatska Vlada i policija pod okriljem noći skinuti ploču, mi smo u 'win win' situaciji. Odluče li se za tako nešto, napravit će katastrofalnu pogrešku. Ploča im je samo povod da ponavljaju tisuću puta istu laž. Onaj tko želi uništiti HOS i taj pozdrav, želi uništiti Hrvatsku! Mislim da Plenković ipak neće prijeći Rubikon i probati skinuti ploču. SDP-u je bolje neka šuti i neka se bavi svojim problemima. Papali su iz ruke Todoriću, a sada su najglasniji u njegovu cipelarenju!"
http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/napad-na-hasanbegovica-je-uvod-u-skidanje-ploce-hos-a-u-jasenovcu-zasto-ivana-sojat-hos-ovka-o-tome-suti-1019282/
A da to nije baš tako naivno govori već i sam naslov najnovije kolumne Ivana Miklenića: PUZAJUĆE IZGRAĐIVANJE BALKANSKE ASOCIJACIJE
http://www.hkv.hr/vijesti/komentari/26567-i-miklenic-puzajuce-izgradivanje-balkanske-asocijacije.html
S obzirom da smo u Domovinskom ratu imali fašističku velikosrpsku agresiju itekako je potrebno izbrisati iz svijesti hrvatskih ljudi veličanstveni obrambeni rat. Zato je izabran pozdrav ZA DOM SPREMNI pa se besramno preko njega povezuju HOS-ovci sa 2. svjetskim ratom i na taj način sprovodi ono što su fašistički agresori i radili tijekom Domovinskog rata govoreći o hrvatskim braniteljima kao o ustašama, a o hrvatskoj državi kao o Tuđmanovoj ustaškoj državi. Zato je na predstavljanju moje knjige prof. dr. sc. Josip Jurčević i govorio o napadima na ZDS kao specijalnom ratu protiv Hrvatske.
A da u svom naumu neće uspjeti pokazuju i riječi s kojima je g. Miklenić završio svoju kolumnu:
„Koliko god bio živ i žilav projekt balkanske asocijacije u naumu određenih međunarodnih političkih snaga, i koliko god bilo pojedinaca u Hrvatskoj koji je ne žele kao samostalnu, nego kao uvezanu u nekakvu balkansku asocijaciju, žrtve podnesene u obrani od velikosrpske agresije tako su velike i skupe da hrvatski narod nikada više ne će moći pristati na takvo povezivanje, jer dva su eksperimenta jasno pokazala da to ne može uspjeti."
Toga su i oni svjesni pa se zato jučer čulo i:
"Niti možemo niti hoćemo prihvatiti formiranje nečega što je nazvano Vijećem za suočavanje s posljedicama vladavine nedemokratskih režima. Nećemo, jer nam je jasno, jer znamo da je to Vijeće za obračun s idejom komunizma i praksom socijalizma", rekao je Habulin.
Boje se istine jer su im laži omogućile lagodan život. Zapravo mržnja prema hrvatskom narodu omogućila im je takav život. Boje se da će se ostvariti ono o čemu piše veliki HRVATSKI biskup dr. Vlado Košić:
Bilo bi dobro da se to i stručno istraži i potvrdi ili opovrgne, pa ako treba da to učine i međunarodni stručnjaci, te se broj svih žrtava konačno službeno obznani

da ne bude stalno nekog licitiranja sa žrtvama jer to nije pošteno ni prema kome tko je tamo stradao, bilo u logoru NDH bilo u poslijeratnom logoru SFRJ.
http://kamenjar.com/biskup-kosic-gospodine-obdari-nas-istinom-o-jasenovcu/

Draga gđo Marija, prirodno je da se oni boje istine. Boje se ostvarenja onog što je rekao g. Igor Vukić u Hrvatskom tjedniku:
Na kraju će se doći do definicije jasenovačkog logora koja će biti prihvaćena u hrvatskoj javnosti i ući u udžbenike. Preko hrvatske diplomacije bit će prihvaćena i u svjetskoj javnosti. Glasit će:
Logor Jasenovac u Drugom svjetskom ratu bio je radni logor, u kojem su pretežno bili internirani djelatni protivnici države, na vremenske kazne od tri mjeseca do tri godine. Među njima najviše Hrvati. Uz zatočenike zbog protudržavne djelatnosti, bila je tu i skupina Židova izuzeta od deportacija u njemačke logore kojima je bila izložena židovska zajednica iz dijela NDH pod njemačkim utjecajem. U logoru nije bilo masovnih, serijskih ubojstava.

Puno Vas pozdravlja Vaš
Josip Pečarić

Predraga gđo Marija,

Danas sam stigao kući i zatekao niz prelijepih želja, ali četiri Vaša e-maila su doista nešto prelijepo, pa Vam se zahvaljujem na tome.
Doista ste me dirnuli u srce (kažu da je ono još uvijek dobro i pored ovog ožiljka koji je ostavio infarkt :)), ali žile oko njega su loše. Dva stenta su tu, ali za tri mjeseca ću opet u bolnicu da se vidi kako sanirati ostalo.
Koristim ovu prigodu da se zahvalim svima koji su se brinuli za mene, koji su molili za mene.
Moja liječnica vjerojatno nije znala za te molitve, ali mi je danas gledajući moje nalaze rekla:
"Vi ste živi zahvaljujući dragom Bogu:"
Vjerojatno će svima koji budu čitali ovaj moj e-mail Vama biti drago čuti da je i general Praljak čuo za to u Haagu i nazvao me.
Da ne spominjem druge jer ću sigurno nekoga izostaviti koga bih morao spomenuti, a neću spomenuti i Stanka Šarića jer njega doživljavam kao člana svoje obitelji.
Evo bez imena spomenut ću jednog mog doktora koji me je pitao:
Profesore, je li to Vama zbog najnovijih događaja kod nas?
Odgovorio sam mu:

Kako to možeš pitati kada je to što se dogodilo sjajno opisano u mojoj tvrdnji koju sam više puta ponovio, pa je već i tiskana u mojoj knjizi- govoreći o novoj pomirbi u Hrvata:
POMIRBI DJECE PARTIZANA IZ SVIH STRANAKA.

-------- Proslijeđena poruka --------
Naslov: FW: LIJEPA VIJEST
Datum: Wed, 14 Jun 2017 19:43:01 +1000
Šalje: Maria <mariadubravac@aapt.net.au>
Prima: 'josip pecaric' <pecaric@element.hr>

Za Tvoju žrtvu i srce od zlata
Za Tvoju dobrotu
Za Tvoje riječi
Za Tvoje divno srce…
Jedno veliko hvala…
Tek skromno HVALA primi od Hrvata.
Ozdravite nam dragi profesore.

Marija

Naslov: OZDRAVITE NAM, VRLI NAŠ DOMOLJUBE!
Datum: Sun, 11 Jun 2017 18:24:14 +1000
Šalje: Maria
Prima: 'josip pecaric' <pecaric@element.hr>

Dragi naš profesore,
Ozdravite nam što prije.
Marija Dubravac

BOŽE, OZDRAVI NAM PROFESORA
PEČARIĆA, MOLIMO TE!
Datum: Thu, 8 Jun 2017 14:23:40 +1000
Šalje: Maria

Dragi profesore, ozdravite nam što prije. Hrvatska Vas treba.
ZDS Marija Dubravac, Brisbane

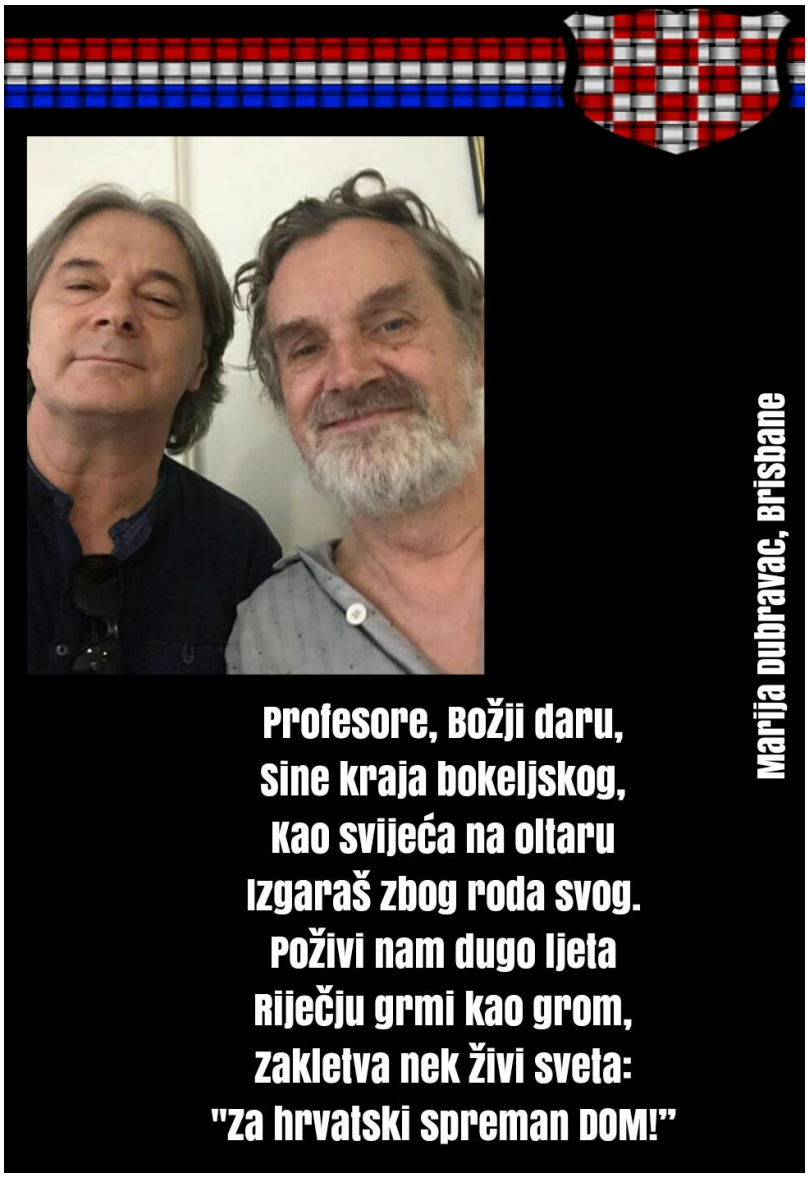
MOLITVA HRVATA

Isuse dragi, Pastiru blagi,
Hrvatsko stado očuvaj rado:
Od crvenjaša, titoudbaša,
Podlih vladara, jugospletkara;
Kletih Soroša, propalog ološa,
Od Jokića, Pusića i od Plenkovića
Anemičnog borca, lažnog mirotvorca.
Od Broza krvnika sramnog spomenika;
Od ruskog kruha, iz Kine ruha,
Monsantova plana, žabarskih purana,
Rumunj – svinjetine, poljske piletine...

Od Opančara, ISIL 'handžara',
Od izbjeglica pokrivenog lica,
Od terorista i komunista,
Od Merkelica i sotonistica,
Od Rockfellera, droge i pedera,
Od nerodkinja, lezbinetinja,
Od pedofila i vražjih sila;
Ovrha, sudaca i od Pupovaca,
Od Todorića, "agrokorovića",
Bogatih masona, Luciferona,
Jugosvirača, prostih pjevača
Prljave cajke, davorike dajke
I svakog smrada iz Beograda -
Sodome – Gomore, srbske komore...

O Božji sine, snago Domovine,
Hrvatsku brani, uz rod naš stani.
Jačaj Pečarića, Brunu, Stjepandića,
Vrlog Glasnovića, Hasanbegovića...
Hrvat nek čuva nauku djeda
Što Bog mu dao, nek sinu preda.
Naši unuci u sreći i muci,
Nek ZA DOM kliču, nek vragu viču:
''Za stijeg i Krista – protiv komunista''!

Marija Dubravac, Brisbane

Profesore, Božji daru,
Sine kraja bokeljskog,
Kao svijeća na oltaru
Izgaraš zbog roda svog.
Poživi nam dugo ljeta
Riječju grmi kao grom,
Zakletva nek živi sveta:
"Za hrvatski spreman DOM!"
Marija Dubravac, Brisbane

Naslovnica / Najnovije vijesti / Kolumne / Akademik Pečarić – SRCE MOJE NIJE ZEMLJE ŠAKA

Akademik Pečarić – SRCE MOJE NIJE ZEMLJE ŠAKA

glas Urednik lipanj 17, 2017 Kolumne

Draga gđo Marija,

Moram se opet zahvaliti na najnovijem e-mailu s Vašom novom pjesmom: Srce moje nije zemlje šaka:

Dragi g. Josipe,
zna naš stari hrvatski Bog da Majka Kroacija još treba svojega sina. Još njegova bitka u dolini suza nije prohujala. Svi se radujemo da ste čudom Božjim uskrsnuli! Sad, ako je moguće, odmarajte što više, a mi, Vaši prijatelji, moramo imati razumijevanja i ostaviti Vas na miru do daljnjega. Hvala na javljanju. (Slika je rad našega domoljuba Ilije Kneževića kojega evo blokiraše na feisu kaznom od 30 dana jer je uvrijedio smrdljivu "POVORKU PONOSA". A već je blokiran i prije. Pa mi Hrvati zbilja ne učimo na svojim greškama, je li!!!)

Uz naj, najljepše želje za što skoriji oporavak Srdačno Vas pozdravlja ZDS Marija Dubravac s Petoga kontinenta
Zapravo mnoge poruke koje sam dobio su slične ovoj Vašoj. Spomenut ću samo dvije poruke jednog mog najbližeg suradnika (koji inače ima itekako velike probleme zbog te naše suradnje):
„Ivan mi je javio gdje si. Drž' se, to je samo poruka da konačno počneš brinuti o sebi, a ne o drugima."
„Nadam se da si sad dobro. Brinem se jer je pusto bez Tvojih poruka. Neću zvati dok se Ti ne javiš. Valjda će biti skoro."

Zapravo je vjerojatno i mnogima od vas pusto bez mojih poruka. Međutim, ne mislim da je danas uopće bitno hoćete li ih primati ili ne, jer sam se u svojim

porukama trudio ukazivati na ljude koji misle slično meni, pa ako dijelite moje stavove moći ćete ih uvijek pronaći čitajući njih.
Meni je draga priča o stupovima „Pečarićeve Hrvatske“.
Jedan od tih stupova je biskup dr. sc. Vlado Košić. Ovih dana smo svjedoci koliki je njegov značaj u našem narodu:
http://kamenjar.com/otvoreno-pismo-biskupa-kosica-andreju-plenkovicu/
http://kamenjar.com/sisacki-biskup-vlado-kosic-odgovorio-kritike-zbog-otvorenog-pisma/
Vjerojatno će vas začuditi moj stav da je sjajno što se pokazalo da i u Katoličkoj crkvi ima onih kojima se ne sviđa takav biskup Košić:
http://direktno.hr/direkt/reakcije-na-kosica-to-nije-stav-crkve-vec-osobni-stav-biskupa-89040/
A da ih muče biskupove riječi – muče ih:
https://m.vecernji.hr/vijesti/klasic-biskup-kosic-politicki-je-aktivist-ali-vjernici-ga-ne-slijede-1176858
A da su i priglupi . i to su:
http://kamenjar.com/mladen-pavkovic-sto-papa-s-misljenjem-biskupa-kosica/
Kada sam kao jedan od recenzenata biskupove knjige „Biskup na prvoj crti“ predstavljao tu knjigu, jedan drugi biskup mi je za njega rekao:
„To je HRVATSKI biskup!“
Sreća je naša što imamo i drugih biskupa sličnih njemu, ali da su svi takvi onda bi bio to besmislen komentar, zar ne?
Drugim riječima napadi na biskupa i iz Crkve samo pokazuje da i u njoj postoje ljudi drugačiji od nas, blago rečeno.
Zapravo mene su riječi o HRVATSKOM biskupu podsjetile na jedan sličan događaj iz vremena kad je Sinj bio centar hrvatske pobune protiv veleizdajništva hrvatskih političara. Na Sinjskoj alci su me znali postaviti u ložu, pa i u prvom redu. Pitao sam za objašnjenje i dobio odgovor:
„Vi ste jedini hrvatski akademik koji dolazi na Alku – s naglaskom na ono HRVATSKI!“
Spomenut ću i da je drugi recenzent biskupove knjige (i autor naslova) dr. sc. Josip Stjepandić. Od tada često zajedno i nastupamo. Biskup nas je, zapravo, povezao.
Obavezno pogledajte i intervju s HRVATSKIM biskupom:
https://narod.hr/hrvatska/intervju-biskupa-vlade-kosica-narod-hr
Zaključit ću ovaj komentar o našem HRVATSKOM biskupu riječima Tihomira Dujmovića:
„Kroše koji je biskup Košić opalio po obrazu Andreja Plenkovića najžešći je udarac koji je premijer do sada primio i on neće ostati bez posljedica. Biskup Košić, koliko god bio nekonvencionalan, u pravilu govori ono što narod misli, a kada god nije odmjeren, za to postoji more razloga.“
http://direktno.hr/kolumne/sto-mislite-promislja-li-hdz-ova-baza-kao-plenkovic-ili-kao-biskup-kosic-89123/

Jedan od stupova moje Hrvatske Dario Kordić označava sve one koji su proganjani i suđeni zbog svoje ljubavi i borbe za svoj narod i domovinu. Danas taj stup predvodi general Slobodan Praljak. Kao što znate uvijek sam sretan kada mogu istaknuti naše prijateljstvo. Znate li da je jedan od predgovora moje knjige „Sramotni sud u Haagu“ iz 2001. napisao naš general? Naslovio ga je: „Zašto zapadnim zemljama treba sud u Haagu“. Knjiga je posvećena:
Svim hrvatskim vitezovima – haškim uznicima
Nadam se da ste potpisali naše nedavno pismo hrvatskim vlastima da ga se predloži za Nobelovu nagradu za mir. O našem generalu ovih dana piše sjajne tekstove još jedan hrvatski velikan dr. sc. Miroslav Međimorec:
http://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/mmedimorec/26952-podlistak-o-generalu-slobodanu-praljku-i-hrvatskoj-sestorci-u-haagu-i.html
http://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/mmedimorec/26967-u-ocekivanju-presude-podlistak-o-generalu-slobodanu-praljku-i-hrvatskoj-sestorci-u-haagu-ii.html
Ne znam misle li moji liječnici da je to dobro ili ne, ali danas sam zahvaljujući Portalu HKV-a odgledao koncert za haašku šestorku Herceg-Bosne u Mostaru. Po mojoj logici ljubav mora biti lijek. A koncert u Mostaru je bio koncert ljubavi. A kad se pjeva o ljubavi prema domovini, svom narodu, braniteljima, Bogu i obitelji onda je tu Marko Perković Thompson. Još jedan stup moje Hrvatske. Danas je tako očito kroz te napade na njega i njegove pjesme da se radi o napadima na hrvatsku državu i naš narod. Svi koji se nadaju da mogu promijeniti rezultat Domovinskog rata napadaju Thompsona i to u kontinuitetu traje od 2000.-e. Jednom je konstatirao da sam ga ja više branio od tih napada nego što je on branio sam sebe. Zna istaknuti i moju zaslugu što je pozdrav ZA DOM SPREMNI danas u Hrvatskoj igra takovu ulogu među državotvornim Hrvatima pa je već unatoč stravične propagande glavnih (po pravilu nehrvatskih) medija i mnogih političara da je to također napad zato što je to braniteljski pozdrav. Tako i Ivica Marijačić u najnovijem Hrvatskom tjedniku oporučuje Plenkoviću kako će polomiti zube ako pristane na uklanjanje pozdrava ZA DOM SPREMNI, što traže pristaše onih koji su pobili hrvatske branitelje.
Jednom mi je Thompson objasnio i zašto mnogi od vas volite moje tekstove:
„Vi njima uđete u glavu.“
Zapravo je na svoj pjesnički način ponovio ono što mi je još devedesetih godina govorio veliki hrvatski redatelj Krsto Papić: „Ljudi Tebi vjeruju!“
Drago mi je što ljudi vjeruju i biskupu i generalu i Thompsonu. Zahvaljujem se i biskupu i generalu i Thompsonu što su se, javili s lijepim željama povodom mog infarkta.
Naravno, to što su nekima i nedostajala moja „izvješća“ možda su vas sva ona prethodna „naučila“ tko su kolumnisti koje treba čitati.
Vjerujem da vam svima ponedjeljak uljepša Zvonimir Hodak. Na vijest o mom infarktu reagirao je onako kako to samo on može:

„O kvragu. Ali znam da si Ti jači. Drži se frende. Znam da Ti je teško, no tješi se da je HDZ-ovcima trenutno još teže. Pozdrav i vrati se što prije…“
Doista, kako li je mogao gadan udar biti onima koji misle ono isto što je Plenkoviću poručio biskup Košić?
Dovoljno vam je pročitati što o tome piše npr. dr. sc. Damir Pešorda, Benjamin Tolić i Marko Ljubić:
http://www.hkv.hr/razgovori/26964-razgovor-s-d-pesordom-plenkovicevo-inzistiranje-na-centrizmu-zapravo-je-inzistiranje-na-ideoloskoj-besadrzajnosti.html
http://www.hrsvijet.net/index.php/kolumna-damir-pesorda/47039-damir-pesorda-mala-velika-koalicija
http://www.hrsvijet.net/index.php/kolumna-benjamin-tolic/47026-benjamin-tolic-stierova-paradigma
https://narod.hr/hrvatska/marko-ljubic-stierov-izazov-hdz

Ako znamo kako sam današnja događanja opisao tvrdnjom da se radi o novoj pomirbi – pomirbi djece partizana iz svih stranaka, nekako mi logično dođe da se Stijer nikako ne može uklopiti u tako nešto, zar ne?
Ali kolega sa Sveučilišta ima malo drugačiji pogled na tu pomirbu pa ga moram podijeliti s vama:
…Inače slažem se s tobom da ovo što se danas događa oko nas ne utječe na srce (mišić), barem ne izravno. Ovo što se danas događa utječe na dušu i izaziva beskrajnu tugu. Ne radi se o pomirbi djece. Pa najčvršća prijateljstva su ona iz djetinjstva ona iz elitnih i odabranih vrtića i „škola“. Ja mislim da je na djelu samo obznana da podjela i svađe nije ni bilo. Nažalost, iako smo to mnogi odavno vidjeli, nismo to htjeli priznati. Kao što ne želimo priznati da je njih više. Znam da i ti sve to znaš ali se s tim ne miriš. Ne predaješ se i godinama gotovo ne spavaš radeći za opće dobro. E to je utjecalo na žile a ako ne smanjiš opterećenje utjecat će i na mišić.
Dragi Josipe, želim ti brz i kvalitetan oporavak uz želju da svoju energiju usmjeriš samo na one situacije kad bez tebe nikako ne ide. Imaj na umu da je već 10% Pečarićevih dosadašnjih doprinosa beskonačno veliko u odnosu na, ne daj Bože, nula.
A kada nas je Branko vratio razlogu Vašeg e-maila – mom infarktu završio bih činjenicom kako je on doista nebitan kada znamo da je u isto vrijeme infarkt imao još jedan moj prijatelj – Oskar Šarunić. Dragi naš Oskar ga nije preživio.
Svi koji možete pročitajte tekst g. Magaša o našem Oskaru: „Umrlo je mnogo ljudi, i mlađih od Oskara, ali ovakva tuga odavno nije viđena“.
Dragi Oskare ponosim se i što si Ti bio prijatelj i meni i mojoj obitelji.

Vaš,
Josip

„U BOKI KOTORSKOJ SVAKI KAMEN GOVORI HRVATSKI“

Moja izreka iz naslova ovog teksta čini se ostat će zauvijek u našem narodu.
Spomenuo je nedavno i biskup dr. Vlado Košić Homilija na blagdan bl. Ozane Kotorske u Zagrebu 27.4.2017.:
Za Boku Kotorsku akademik Josip Pečarić, koji je i sam rodom iz Boke, napisao je da u Boki svaki kamen govori hrvatski.
https://www.biskupija-sisak.hr/index.php/biskup/homilije/4542-homilija-na-blagdan-bl-ozane-kotorske-u-zagrebu-2742017
Ona je u naslovu jedne moje knjige o Boki, a u podnaslovu druge. U njima je dan i niz zgoda oko nje, pa i ona kada je na HTV-u proglašena „starom hrvatskom narodnom izrekom“.
Drago mi je što je ona narodna, ali drago mi je kada je pripisuju blaženom (uskoro svetom) Alojziju Stepincu.
Zapravo, sadržaj te tvrdnje dao je blaženi Stepinac kada je prije rata posjetio Boku kotorsku:
Svaki kamen Boke kotorske dovoljno jasno kazuje visoku kulturnu razinu hrvatskog življa, ujedno je najbolji dokaz, tko je zapravo autohtoni element Boke kotorske.
https://dijanaana.wordpress.com/hrvati-boke-kotorske/bokeljska-mornarica/josip-pecaric-bokeljska-mornarica/
Jasno je da smo rekli isto. Samo ova moja se lako pamti, zar ne. Valjda je i toliko dobra da ju je mogao reći samo naš svetac.
Pripisivana je Stepincu i ranije ali i danas. Pogledajte samo naslov teksta na portalu 7dnevno.hr, 24. prosinca 2018.:
Alojzije Stepinac: ‘Svaki kamen u Boki Kotorskoj govori hrvatski!’
http://www.7dnevno.hr/izdvajanja/top/alojzije-stepinac-svaki-kamen-u-boki-kotorskoj-govori-hrvatski/
Nekako mi se čini da je doista sjajno da je se ne spominje uz moje ime.
Zašto?
Zapravo najbolje je citirati i komentirati Zvonimira Hodaka:
“Hodak, Predsjednica je smijenila Matu, šteta, naš je čovik…”. “Kako šteta?”, uzvratih ja. “Sedam godina je bio ministar pa kad je Tuđman umro ‘oprao’ ga je u Pukijevom Nacionalu k’o zadnju gnjidu i demaskirao se kao čovjek i političar”. “Ma ti misliš na Granića!”, živnu Luka… “Smijenila ti je ona Matu Radeljića, a ne ‘tvog’ Matu”. “Aaaaa, to…”, objesila mi se donja vilica.
Za razliku od Hodaka ja bih znao da se radi o Radeljiću. Odavno sam vidio kako nije dobar savjetnik i čekam kada će ga smijeniti. Naime moji suradnici su tražili da Predsjednica bude pokrovitelj konferencije povodom mog 7o-og rođendana i Radeljić je mislio da je sasvim normalno da to i bude s obzirom da imam najviše znanstvenih radova u RH, stvorio sam tri časopisa koja su na svjetskim listama i koji su po Scopusu među prvih pet u Hrvatskoj, iz moje znanstvene škole je izašlo

četrdesetak doktora matematičkih znanosti itd. A svi znamo da to nije važno. Pa nije važno bilo ni mom razredu u HAZU, Upravi HAZU ili Upravnom odboru HRZZ-a na čijem čelu je akademik, a i Glavni tajnik HAZU je u tom upravnom odboru (poznat po tome da je imao časopis na tim svjetskim listama pa su mu časopis izbacili s njih).

A što je važnije govori Hodak u nastavku svog teksta:

Ali to nije sve! Podiže Luka glas: "Znaš li koga je imenovala za savjetnicu?". "Pojma nemam, ne bavim ti se ja politikom moj Luka". "Mirjanu Hrgu!", na to će Luka. Opet mi se refleksivno otelo jedno "Aaaa tu!". Ne znam zašto, ali sjetih se u isti čas jedine latinske poslovice koju sam jedva uspio zapamtiti iz šeste gornjogradske gimnazije: "Nomen est omen". "Aaaa, to je novinarka koja je izjavila: "U srcu sam prava ljevičarka, žalim što Thompson ne razumije sramotu i užas ustaškog režima".

A ja napisah tri knjige i niz članaka u kojima sam branio Thompsona. Pa i onom Peticijom ZDS koja je po Predsjedničinom uredu bila „na razini provokacije". A pisana je par dana poslije mimohoda u Zagrebu na kojem su nastupili i HOS-ovci sa svojom zastavom na kojoj je pisalo ZDS.

Luka Z. je neumoljiv i odmah dodaje: To ti je ona koja se javno upitala: "Što Hrvati imaju s Dubrovnikom?".

Kada se sjetim da je moja izreka i *DUBROVNIK SE BRANI BOKOM* doista je dobro da se Stepinac spominje uz moju izjavu iz naslova.

A branio sam ja i taj znamen HOS-a. Znamen kojega su se bojali fašistički agresori. Zato pustimo Hodaka da govori:

A što Hrvati imaju s Mirjanom Hrgom šaptom se upitam ja nakon što sam se prethodno hrabro osvrnuo malo lijevo i malo desno. No nije naša Mirjana usamljena u svom neznanju. Isto pitanje sami sebi postavljaju i oni neki "gospari" iz Grada koji sanjaju neovisnu "Dubrovačku republiku", neovisnu od RH i Zagreba. Uz njih si isto pitanje postavljaju i razni "gospari" iz Trebinja, Beograda i Podgorice. Prošlo je već puno vremena pa se zaboravlja da su odgovor na to pitanje dali dubrovački branitelji i postrojbe HOS-a nakon 6. prosinca 1991. kad je kulminiralo agresorsko bombardiranje Dubrovnika.

Taj dan bitkom na Srđu uz doprinos IX. Bojne HOS-a Dubrovnik je obranjen. Danas se još samo poneki Dubrovčani, zajedno s Hrgom, pitaju što Hrvati imaju s Dubrovnikom? Osim naravno kostiju HOS-ovaca koji su izginuli na Srđu. Dana 7. prosinca 1991. kao odvjetnik HSP-a i HOS-a sjedio sam u Starčevićevom domu s Paragom i suradnicima te smo bili u isto vrijeme i ponosni i tužni. Ponosni jer je agresor dobio po "onoj stvari", a tužni jer se najbolji među HOS-ovcima više neće nikada vratiti.

No nova savjetnica je još relativno mlada pa će, vjerujem, jednog dana shvatiti što Hrvati imaju s Dubrovnikom. Popela se na jedno od dva brda vlasti u Hrvata, a tamo imaju odgovore na sva pitanja koja muče neuki puk. Osim naravno na neka… I tako preko noći padoše savjetnici koji su pripadali suverenističkoj struji ili jasnije nacionalnoj struji. A KGK je pobijedila na izborima upravo glasovima

nacionalno svjesnih Hrvata. Jedan je Mate dobio "šimecki", a drugi trijumfira. No moglo je biti i gore. Mogao je netko žičarom došlepati na Pantovčak, recimo, Vedranu Rudan ako trenutno nije u Beogradu. Na sve to ponosni i tvrdi Hrvateki muče, čkome i misle si "nikada ne pada onaj koji uvijek puzi".

Zapravo, nisam siguran tko je tu bio u pravu kada je u pitanju „moja" konferencija – konferencija na kojoj su moje kolege o meni govorile kao o „kralju nejednakosti".

Zašto?

Razumijem da vlastima ne odgovara da netko sličan meni nema pristupa medijima. Ali s druge strane imaju preuveličavanja moga rada od onih koji misle ono što pišu povodom takve zabrane. Jer recimo, u „Bujici" je rečeno koje su sve zasluge Radeljića kao savjetnika Predsjednice. Ali nije uspio oko „moje" konferencije. Zar nije prirodno pomisliti da im je veća šteta to pokroviteljstvo (tako normalno u svijetu), od mnogih drugih suverenističkih poteza koje je Radeljić inicirao. Evo i dok pišem ovaj teksta dobio sam upozorenje o komentaru na portalu narod.hr:

metokit • 9 hours ago

"Teško je prihvatiti da su hrvatska djeca na PISA testovima iz matematike debelo ispod prosjeka zato jer su jednostavno – u zaostatku."..... ali zato Hrvatska ima jednog od NAJBOLJI matematičara na svitu (Dr. Pečarić) kojemu je zabranjeno pristupiti obrazovanju mladih u Hrvatskoj... to je rezervirano za promicatelje RODNE IDEOLOGIJE.....jadna državo, ko po tebi sve gazi.....

zark metokit • 6 hours ago

Bravo za ovu konstataciju. Profesor Pečarić je poslije Tesle naš najveći naučnik sa više od 1000 naučnih radova, i mnogi za njega nisu ni čuli. Ali na njegovu žalost on voli Hrvatsku malo i previše što je iznad svakog mjerila naše jugoslavenske oligarhije.

Bluray2000 zark • 6 hours ago

Naučnik je isto što i šegrt, Pečarić je znanstvenik i učenjak.

A što se tiče izreke iz naslova meni je draga jedna priča iz Kotora kada je jedan uzeo jedan kamen i rekao jednom mom rođaku:

Evo kamena, neka onaj Tvoj rođak pokaže kako on govori hrvatski.

Međutim trebamo stalno imati na umu da su mene Crnogorci izabrali u DANU, a spomenuti Glavni tajnik HAZU me prozivao u Hrvatskom saboru!

Josip Pečarić

APEL

(…)
Naslov: Re: Fwd: Apel za obranu dostojanstva akademskog života
Datum: Tue, 14 Mar 2017 08:22:21 +0100
Šalje: Josip Pečarić <pecaric@element.hr>
Prima: Apel za obranu dostojanstva akademskog života
<apel.za.obranu.dostojanstva@gmail.com>

Poštovane kolege,
Doista mi je drago da ste mi objasnili to o dva popisa. Raduje me da su u Inicijativnom krugu i dvoje akademika:
Akademik August Kovačec, prof. emer.
Akademkinja Dubravka Oraić Tolić, prof. emer.

Kao akademici smo se potpisali
Akademik Nikša Gligo i ja.

Čini mi se da na popisu ima i akademika kojima ne piše titula (Žic-Fuchs, Vukičević, Matasović, Kostović, možda još netko).

Mislim da bi važno bilo stavljati i titule, ne samo akademika nego i svima ostalim potpisnicima koji ih imaju. Ipak se tu radi o Apelu za obranu dostojanstva akademskog života.

Inače šteta je da nije vidljiv i taj drugi popis. Itekako je značajno da je vidljivo na internetu da su podršku kolegi Ježiću dali i mnogi drugi uglednici kao što je npr. biskup dr. Vlado Košić...

Sto se tiče nas akademika itekako je važno da se zna to podržava ovu inicijativu a tko ne! Uvjeren sam da nas na tom drugom popisu ima znatno više.

Pod brojem 282 stoji Željko Holjevac!
Radi li se o v.d. dekana Filozofskog fakulteta.

Ako je to doista tako, tim je veća sramota onih akademika koji nisu potpisali ovaj Apel.
Kao da žele pokazati koliko sam bio u pravu kada sam podnaslov knjige "Pišem pisma, odgovora nema! 2." naslovio: JE LI AKADEMIJI VAŽNA ZNANOST.

Nadam se da možete kontaktirati sve potpisnike i zamoliti ih da popune svoje podatke.

S poštovanjem
akademik Josip Pečarić

3/13/17 u 6:51 PM, Apel za obranu dostojanstva akademskog života je napisao/la:
Poštovani profesore Pečarić,

hvala Vam na iskazanoj potpori i angažmanu u prikupljanju potpisa! Javljamo da smo zaprimili Vaš potpis i potpise kolega koje ste nam proslijedili. Potporu mailom smatramo jednako važećom kao i putem potpisivanja online peticije. Na kraju ćemo potpore kroz oba kanala objediniti. Ne možemo samostalno potpisivati kolege zbog provjere putem e-maila, no predlažemo da kolege ukoliko žele zabilježe svoj potpis i putem online peticije na ovoj poveznici: https://www.peticija24.com/apel_za_obranu_dostojanstva_akademskog_zivota

S poštovanjem,
Inicijativni krug za obranu dostojanstva akademskog života

AKADEMIK DUBRAVKO JELČIĆ - DOBITNIK NAGRADE ZA ŽIVOTNO DJELO

Tjedan pun lijepih događaja. U prošli petak na putu za Split dr. Josip Stjepandić i ja svratili smo u Sukošan da bih konačno upoznao sjajnu kolumnisticu Hrvatskog tjednika Mirelu Pavić koja u svojim kolumnama zna spomenuti „pridragog akademika“. Na proslavu Gospe od Karavaja nismo stigli, ali smo u Dubravi kod Tisna sreli i don Lazara i biskupa Rogiča. A u Splitu polaganje vijenca na spomenik našim HOS-ovcima i predstavljanje knjige.
Sinoć koncert dragog prijatelja i velikog domoljuba Stanka Šarića za njegovih 30 godina nastupanja.
U naredni petak predavanje još jednog prijatelja i velikog domoljuba prof. dr. sc. Zvonimira Janka, dopisnog člana HAZU. Prof. Janko je najveći živući hrvatski znanstvenik, a značaj njegovog najznačajnijeg otkrića poznatog pod imenom Jankove grupe su u Njemačkoj usporedili s padom Berlinskog zida.
Ali posebno me je ipak obradovala vijest s kojom se pohvalio Portal HKV-a 27. 05. 2017.:
Naš istaknuti član akademik Dubravko Jelčić dobio nagradu „Vladimir Nazor“ za životno djelo
Nagradu „Vladimir Nazor“ za životno djelo dobio naš istaknuti član akademik Dubravko Jelčić, član Časnog suda HKV-a

http://www.hkv.hr/kultura/vijesti-kultura/26826-nas-istaknuti-clan-akademik-dubravko-jelcic-dobio-nagradu-vladimir-nazor-za-zivotno-djelo.html

Tu je nagradu komentirao naš poznati književnik Hrvoje Hitrec:
Dubravko Jelčić
Zasluženo, i više od toga, dobio Nagradu Vladimir Nazor za životno djelo. Zastupnik Časnoga suda Hrvatskoga kulturnog vijeća, prije toga zastupnik u Hrvatskom saboru, akademik, iznad svega pouzdan književni povjesničar, kritičar koji vjerno i pravedno prati suvremenu hrvatsku književnu produkciju i ne da se nasanjkati izmišljenim veličinama, stvorenim u medijima. Požežanin rodom, nastavljač velike požeške literarne škole, koja je dala toliko ljudi da i sama predstavlja samosvojnu književnost.
http://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/hhitrec/26840-h-hitrec-vrdoljak-bi-mogao-dobiti-ministarstvo-za-razdjelnike.html

Ne ponosi se samo HKV-a činjenicom da mu je akademik Jelčić član. On je također i član Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta (HNES) u kome smo još od akademika Stanko Popović i ja, a bio je i veliki hrvatski književnik akademik Slobodan Novak.

Osnovni podatci o našem književniku i akademiku Antunu Dubravku Jelčiću dostupni su na Internetu:

Datum rođenja: 06.11.1930
Mjesto rođenja: Požega
Akademske titule: akademik, doktor znanosti
Institucije: znanstveni savjetnik u miru - Zavod za povijest hrvatske književnosti, kazališta i glazbe HAZU
Funkcije u Akademiji: voditelj - Zavod za znanstveni i umjetnički rad u Požegi (2009. - ...), član Predsjedništva - Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti (01.01.2004. - 31.12.2010.)
Članstvo u Akademiji: redoviti član - Razred za književnost (18.06.1992. -...) član suradnik - Razred za književnost (09.06.1983. - 18.06.1992.)

Životopisni podatci:

Završio Filozofski fakultet Sveučilišta u Zagrebu, gdje je postigao i doktorat znanosti s područja književnosti.
Službovao kao profesor srednje škole u Osijeku, zatim dramaturg u Hrvatskom narodnom kazalištu u Osijeku te ponovno profesor srednje škole u Travniku.
Od 1960. do 1993. bio je zaposlen u Institutu za književnost Jugoslavenske akademije znanosti i umjetnosti, danas Zavodu za povijest hrvatske književnosti, kazališta i glazbe Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti, gdje je napredovao od asistenta do znanstvenog savjetnika (1982.).
Član suradnik Razreda za suvremenu književnost JAZU od 1983.
Redoviti član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti od 1992.
Sada je tajnik Razreda za književnost HAZU.
Potpredsjednik Matice hrvatske od 1990. do 1992.

Bibliografija:

Objelodanio nekoliko stotina znanstvenih, stručnih i literarnih radova, od kojih su većina skupljeni u tridesetak samostalnih knjiga.

Nepotpun popis djela:

Poraz pobjednika, (lirika), 1962.
August Šenoa njim samim, (monografija), 1966.
Teme i mete, (studije, eseji i kritike), 1969.
Za i protiv, (rasprave, feljtoni, polemike), 1971.
Majstori realističkog pripovijedanja, (studija *Stvarnost i sudbina Ivice Kičmanovića*; u zajed. knjizi s Grčevićem, Šicelom i Pogačnikom), 1971.
Suvremena hrvatska novela, knj. I. i II. (antologija), 1971.
Literatura o A.G. Matošu, (deskriptivna bibliografija), 1976.
Epigrami, (tiskano kao rukopis, samo za internu upotrebu, u 34 primjerka numerirana autorovom rukom i s njegovim vlastoručnim potpisom), 1976.
Vallis aurea: eseji i portreti, 1977.
Hrvatski narodni i književni preporod, (monografija s hrestomatijom), 1978.
Približavanje sfingi: diptih o Ujeviću: esej i drama, 1979.
Šenoa, (monografija) 1984.
Kranjčević, (monografija), 1984.
Matoš, (monografija), 1984.

Izabrana djela, (u knjižnici "Pet stoljeća hrvatske književnosti", zajed. knjiga sa Švelcem, Ivanišinom, Vaupotićem i Mihanovićem), 1984.
Slavonske male stvari: glose, elzeviri, konferanse, 1985.
Strast avanture ili avantura strasti: Josip Kosor: prilog tezi o autohtonosti ekspresionizma u hrvatskoj književnosti, (monografija), 1988.
Riječ po riječ, (eseji), 1989.
Dnevnik od rujna do rujna 1989.-1990., 1991.
Preporod književnosti i književnost preporoda, (studije i eseji), 1993.
Tri predavanja o hrvatskom pjesništvu, (studije i eseji), 1993.
Šenoa-Kovačić-Gjalski, (studija *Stvarnost i sudbina Ivice Kičmanovića*, u zajedničkoj knjizi s Miroslavom Šicelom), 1993.
Strah: igre jave i sna, (roman), 1994.
Politika i sudbine, (eseji, varijacije i glose o hrvatskim političarima), 1995.
Pozicije i (o)pozicije, (političko-publicistički spisi), 1995.
Nove teme i mete (studije, eseji, rasprave), 1995.
Građa o Ivi Vojnoviću, (Ljetopis života i Deskriptivna bibliografija radova o njemu od 1885. do 1981.), poseban otisak iz "Kronike" Zavoda za povijest hrvatske književnosti, kazališta i glazbe HAZU br. 3-4-5/1996.
Povijest hrvatske književnosti: tisućljeće od Baščanske ploče do postmoderne, 1997., (2. znat. proš. izd., 2004., izd. na tal. jeziku *Storia della letteratura croata*, Guépard Noir, Milano, 2005.,[6] izd. na španj. jeziku *Historia de la literatura croata – desde la lápida de Baška hasta el Postmodernismo*, La Zonambula, Guadalajara, 2012.)
Županija Požeško-slavonska, 1997., (suautor Marin Topić)
Književnost u čistilištu, (eseji i studije), 1999.
Kalendar jedne parlamentarne diverzije, ili, Anatomija hrvatske politike 1998./1999., 1999.
Pripravni na problem?, (politički eseji i članci), 1999.
Hrvatski književni romantizam, 2002.
Na istoj crti: govori i razgovori o književnosti i o politici 1963.-2002., 2003.
Tuđmanove tri sekunde, (suautor Josip Pečarić), 2004., (2. proš. izd. 2007.)
100 krvavih godina: XX. stoljeće u hrvatskoj povijesti: eseji, polemike, epigrami, 2004., (2. neizmj. izd. 2005.)
Književnik Mile Budak sada i ovdje, (suautor Josip Pečarić), 2005.
Povijesni prijepori, (suautor Josip Pečarić), 2006.
Pisma iz života, 2009.
Hrvatska književnost i pravaštvo, 2011.
Nasilje žalosnih uspomena: Krhotine sjećanja 1967.-1969.-1971.-2003.-2007., 2012.[10]
Znanstveni i stručni skupovi: Od 1966. do 1995. sudjelovao na desetak znanstvenih i stručnih skupova diljem Hrvatske (o doprinosu Slavonije hrvatskoj književnosti; o hrvatskoj vojnoj granici; dvaput na znanstvenom saboru Slavonije i Baranje; o fra Kaji Agjiću; o fra Grguru Ćevapoviću; o Ivani Brlić Mažuranić; o

A.G. Matošu; o Ivanu Dežmanu; o Evgeniju Kumičiću; dvaput na Krležinim danima; itd.)
Znanstveni projekti: Voditelj i glavni istraživač projekta "Dokumentacija o hrvatskoj književnosti XX. stoljeća".
Nastavna djelatnost: Predaje kolegij "Hrvatski nacionalni identitet" na Hrvatskim studijima Sveučilišta u Zagrebu.
Uređivanje časopisa: Urednik časopisa "Forum", mjesečnika Razreda za književnost Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti.
Uređivanje edicija: Bio je član Uredničkog odbora edicije "Pet stoljeća hrvatske književnosti".
Priredio desetak svezaka u edicijama kritičkih izdanja Sabranih djela Tina Ujevića, A.G. Matoša i Vladimira Nazora, te više desetaka knjiga u edicijama djela hrvatskih pisaca XIX. i XX. stoljeća.
Sada je izvršni urednik edicije "Stoljeća hrvatske književnosti" i član Uredništva edicije "Svjedoci povijesti".

http://info.hazu.hr/hr/clanovi_akademije/osobne_stranice/antun_dubravko_jelcic
https://hr.wikipedia.org/wiki/Antun_Dubravko_Jel%C4%8Di%C4%87

Kao što se HKV i HNES ponosi s činjenicom da je akademik Jelčić član tih udruga tako se i ja ponosim dugogodišnjim prijateljstvom, a iz gornjeg popisa očito je da smo bili suradnici.
Posebno mi je draga priča kada mu je tadašnji Predsjednik vlade Sanader prigovorio što sam mu ja prijatelj, a ja njega (Sanadera) stalno napadam, Jelčić mu je rekao:

- Znaš Ivo nisu svi moji prijatelji i moji politički istomišljenici. Ja Ti imam prijatelje i među komunistima.

A za Jelčića i mene se teško može reći da nismo politički istomišljenici. Nazivali su nas, zajedno s akademikom Ivanom Aralicom, ustašoidni akademici (valjda to misle i danas), a jednom su i njegov intervju povodom moje publicistike objavili tako što su izmijenili ili izostavili dijelove u kojima se izravno spominjem ja i moje knjige. Jelčićev prosvjed je objavila tada HINA.
Vjerojatno su najznačajniji dio našeg zajedničkog djelovanja razna otvorena pisma. Prvo je bilo ono o Mili Budaku, koje je bilo osnova za jednu od naših knjiga. Akademik Jelčić je napisao tekst koji je nas desetak prihvatilo, a ja sam izigravao neku vrstu glasnogovornika (u prijevodu to vam je onaj koji je najviše izložen napadima u medijima).
Puno je bilo zgoda već s tim prvim otvorenim pismom.
Veliki hrvatski pjesnik akademik Dragutin Tadijanović ga je htio potpisati, ali smo ga Jelčić i ja uspjeli odgovoriti plašeći se napada na njega koji bi mogli biti pogubni u njegovoj poodmakloj životnoj dobi

Biskupu Valentinu Pozaiću prigodom izbora za biskupa jedino su prebacili što je bio potpisnik tog Apela, a on im je odgovorio kako je on i dalje za obnovu političkih procesa.
Biskup, Jelčić i ja smo bili primljeni kod tadašnjeg ministra vanjskih poslova Gordana Jandrokovića povodom našeg Pisma VS UN-a povodom prvostupanjskih rasističkih presuda hrvatskim generalima Gotovini i Markaču.
Pa i nedavni prijedlog hrvatskim vlastima da predlože generala Slobodana Praljka za Nobelovu nagradu za mir uz nas trojicu potpisao je i biskup Vlado Košić.
Puno je takvih pisama bilo pa bi se još štošta moglo napisati.
Vjerojatno bih mogao napraviti knjigu u kojoj bih samo iz prethodnih svojih knjiga izdvojio dijelove o akademiku Jelčiću.
Ipak ću ovaj tekst završiti samo čestitkom dragom prijatelju i suradniku akademiku Dubravku Jelčiću.

Akademik Josip Pečarić

MOJIH STO KNJIGA, ZAGREB, 2020, STR. 285.

MILANOVIĆ I NAGRAĐENI FILM O „OLUJI“

Posebno draga čestitka povodom tiskanja moje stote knjige stigla je od suautora dr. sc. Miroslava Međimorca:
Čestitke na prvoj stotini knjiga. Poznavajući tvoju energiju nadam se još mnogima. ... Ne znam jesi li vidio da je film kojem sam bio scenarist i producent – Operation Storm - dobila Srebrnu nagradu na Worldfest Houston. Puno zdravlja tvojima i tebi, "Ostani doma" i piši. Meni uskoro u AGM izlazi povijesna knjiga o Hrvatima u Tridesetgodišnjem ratu.
Zauzet oko objavljivanja naše knjige o generalu Praljku nisam registrirao veliki uspjeh dragog prijatelja i suautora.
Da, to je objavio portal HKV-a, 28. travnja 2020.

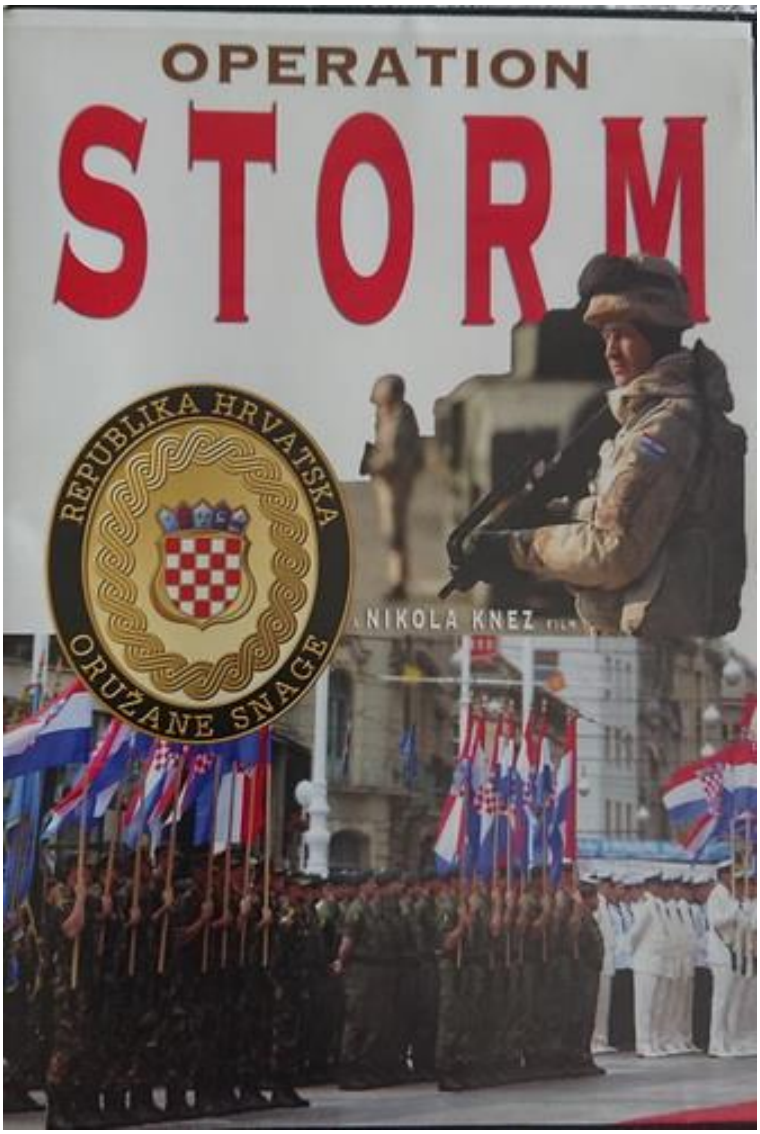
Veliki inozemni uspjeh filma o operaciji "Oluja"

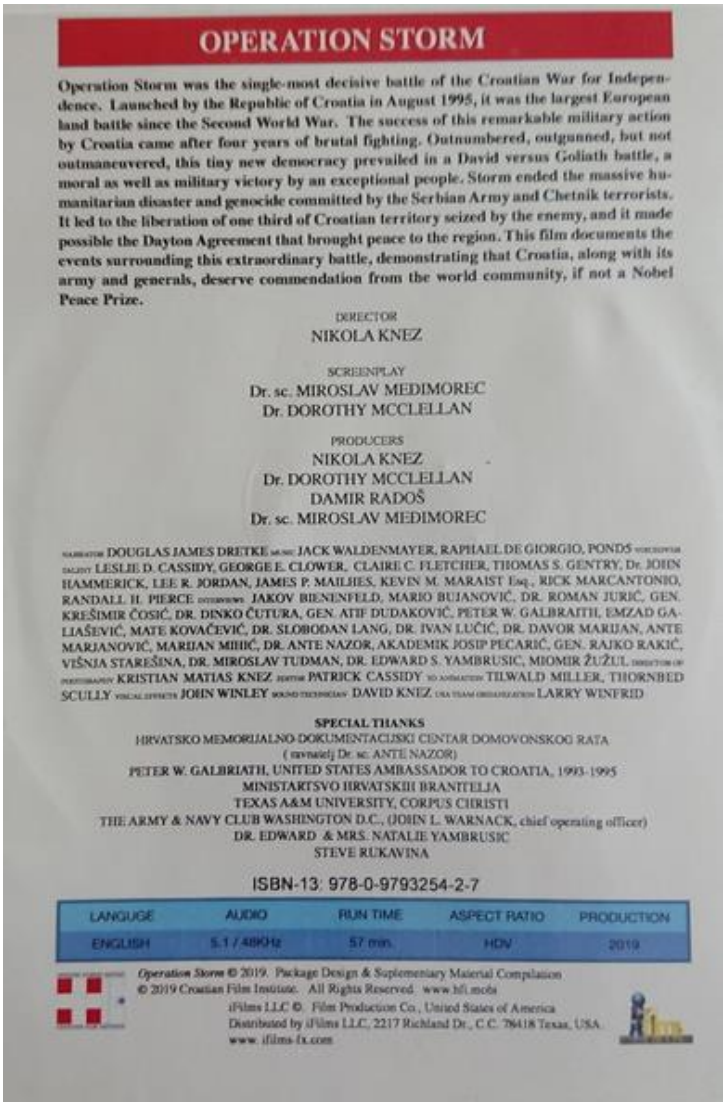
Srebrna Remi nagrada filmu “Operation Storm”

Dokumentarni film “Operation Storm” po scenariju dr. Dorothy Mcclellan i dr. Miroslava Međimorca, u režiji hrvatskog redatelja Nikole Kneza, koji već godinama stvara dokumetarne filmove u SAD-u i redovno osvaja nagrade za svoje filmove na Svjetskom festivalu dokumentarnog i animiranog filma u Houstonu (među ostalima i za dokumetarni film Sunčica po knjizi Marije Sliškovića i scenariju Miroslava Međimorca te Bleiburg, Titova dozvola za genocid) osvojio je na 53. WorldFest-Houston Srebrenu Remi nagradu u konkurenciji od više od 4500 filmova u svim kategorijama.
- We are delighted to inform you that your entry "OPERATION STORM" has been selected to win a Silver Remi Award! (...)There were more than 4,500 total category entries for 2020...
Dokumentarni film Operation Storm na engleskom jeziku prikazan je već u niz mjesta u SAD-u i Kanadi (New York i Vancouver). Redatelj Nikola Knez kaže o tom iskustvu:
- Film sam prikazao u Američkom Kongresu pa je to prvi hrvatski film, hrvatskog autora koji je dobio tu čast u Americi.
Dobilo ga je oko 150 kongresmena na ruke i službeno je zaprimljen u Pentagonu te u State Departmentu. Prikazan je na US Lexington nosaču aviona iz WWII rata. Bilo je preko 500 američkih veterana koji su svi ustali nakon filma i pljeskali 10 minuta, te velika većina došla i čestitala, stiskala ruku.

Osobno sam ga pokazao na 11 campusa diljem Amerike koji pripadaju Texas A&M University. Sjajan interes studenata čijim sam poznavanjem Oluje fakat bio ugodno iznenadjen. Film je poslan na preko 200 fakulteta i to profesorima koji izučavaju povijest kao i military doktrine. Ući će uskoro i u US vojni muzej te čekam notifikaciju American Library.

Pripremljena je i inačica filma na hrvatskom jeziku, no njen se završetak oduljio zbog nedostatka novčanih sredstava. Možda će ova nagrada pomoći da se ona prikupe.
(hkv)
https://www.hkv.hr/kultura/vijesti-kultura/34102-veliki-inozemni-uspjeh-filma-o-operaciji-oluja.html
O kojem filmu se radi shvatio sam tek kada sam pročitao:
This film documents the events surrounding this extraordinary battle, demonstrating that Croatia, along with its army and generals, deserve commendation from the world community, if not a Nobel Peace Prize.
(Ovaj film prikazuje događaje vezane uz ovu izvanrednu bitku te pokazuje da Hrvatska, zajedno sa svojom vojskom i svojim generalima, zaslužuje pohvalu svjetske zajednice, a možda i Nobelovu nagradu za mir.)
http://www.hfi.mobi/home.html
Radni naslov filma je bio „Oluja je spasila Bihać“. Pitao sam Među je li to taj film. Naime, g. Knez mi je poslije mojih akcija za oslobađanje hrvatskih generala u Haagu ponudio da napišem scenario za taj film. Ja sam znao da će to mnogo mnogo bolje napraviti Međa, pa je došlo do njihove suradnje. Međa mi je i potvrdio da se radi o tom filmu:

OPERATION
STORM
REPUBLIKA HRVATSKA
ORUŽANE SNAGE
NIKOLA KNEZ

OPERATION STORM

Operation Storm was the single-most decisive battle of the Croatian War for Independence. Launched by the Republic of Croatia in August 1995, it was the largest European land battle since the Second World War. The success of this remarkable military action by Croatia came after four years of brutal fighting. Outnumbered, outgunned, but not outmaneuvered, this tiny new democracy prevailed in a David versus Goliath battle, a moral as well as military victory by an exceptional people. Storm ended the massive humanitarian disaster and genocide committed by the Serbian Army and Chetnik terrorists. It led to the liberation of one third of Croatian territory seized by the enemy, and it made possible the Dayton Agreement that brought peace to the region. This film documents the events surrounding this extraordinary battle, demonstrating that Croatia, along with its army and generals, deserve commendation from the world community, if not a Nobel Peace Prize.

DIRECTOR
NIKOLA KNEZ

SCREENPLAY
Dr. sc. MIROSLAV MEDIMOREC
Dr. DOROTHY MCCLELLAN

PRODUCERS
NIKOLA KNEZ
Dr. DOROTHY MCCLELLAN
DAMIR RADOŠ
Dr. sc. MIROSLAV MEDIMOREC

NARRATOR DOUGLAS JAMES DRETKE MUSIC JACK WALDENMAYER, RAPHAEL DE GIORGIO, PONDŠ VOICEOVER TALENT LESLIE D. CASSIDY, GEORGE E. CLOWER, CLAIRE C. FLETCHER, THOMAS S. GENTRY, Dr. JOHN HAMMERICK, LEE R. JORDAN, JAMES P. MAILHES, KEVIN M. MARAIST Esq., RICK MARCANTONIO, RANDALL H. PIERCE INTERVIEWS JAKOV BIENENFELD, MARIO BUJANOVIĆ, DR. ROMAN JURIĆ, GEN. KREŠIMIR ĆOSIĆ, DR. DINKO ĆUTURA, GEN. ATIF DUDAKOVIĆ, PETER W. GALBRAITH, EMZAD GALIAŠEVIĆ, MATE KOVAČEVIĆ, DR. SLOBODAN LANG, DR. IVAN LUČIĆ, DR. DAVOR MARIJAN, ANTE MARJANOVIĆ, MARIJAN MIHIĆ, DR. ANTE NAZOR, AKADEMIK JOSIP PECARIĆ, GEN. RAJKO RAKIĆ, VEŠNJA STAREŠINA, DR. MIROSLAV TUDMAN, DR. EDWARD S. YAMBRUSIC, MIOMIR ŽUŽUL DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY KRISTIAN MATIAS KNEZ EDITOR PATRICK CASSIDY SD ANIMATION TILWALD MILLER, THORNBED SCULLY VISUAL EFFECTS JOHN WINLEY SOUND TECHNICIAN DAVID KNEZ USA TEAM ORGANIZATION LARRY WINFRID

SPECIAL THANKS
HRVATSKO MEMORIJALNO-DOKUMENTACIJSKI CENTAR DOMOVONSKOG RATA
(ravnatelj Dr. sc. ANTE NAZOR)
PETER W. GALBRIATH, UNITED STATES AMBASSADOR TO CROATIA, 1993-1995
MINISTARTSVO HRVATSKIH BRANITELJA
TEXAS A&M UNIVERSITY, CORPUS CHRISTI
THE ARMY & NAVY CLUB WASHINGTON D.C., (JOHN L. WARNACK, chief operating officer)
DR. EDWARD & MRS. NATALIE YAMBRUSIC
STEVE RUKAVINA

ISBN-13: 978-0-9793254-2-7

LANGUGE	AUDIO	RUN TIME	ASPECT RATIO	PRODUCTION
ENGLISH	5.1 / 48KHz	57 min.	HDV	2019

Operation Storm © 2019. Package Design & Suplementary Material Compilation
© 2019 Croatian Film Institute. All Rights Reserved. www.hfi.mcks
iFilms LLC ©. Film Production Co., United States of America
Distributed by iFilms LLC, 2217 Richland Dr., C.C. 78418 Texas, USA
www. ifilms-fx.com

.

Pripremljena je i inačica filma na hrvatskom jeziku, no njen se završetak oduljio zbog nedostatka novčanih sredstava. Možda će ova nagrada pomoći da se ona prikupe.

(hkv)

https://www.hkv.hr/kultura/vijesti-kultura/34102-veliki-inozemni-uspjeh-filma-o-operaciji-oluja.html

O kojem filmu se radi shvatio sam tek kada sam pročitao:

This film documents the events surrounding this extraordinary battle, demonstrating that Croatia, along with its army and generals, deserve commendation from the world community, if not a Nobel Peace Prize.

(Ovaj film prikazuje događaje vezane uz ovu izvanrednu bitku te pokazuje da Hrvatska, zajedno sa svojom vojskom i svojim generalima, zaslužuje pohvalu svjetske zajednice, a možda i Nobelovu nagradu za mir.)
http://www.hfi.mobi/home.html
Radni naslov filma je bio „Oluja je spasila Bihać". Pitao sam Među je li to taj film. Naime, g. Knez mi je poslije mojih akcija za oslobađanje hrvatskih generala u Haagu ponudio da napišem scenario za taj film. Ja sam znao da će to mnogo mnogo bolje napraviti Međa, pa je došlo do njihove suradnje. Međa mi je i potvrdio da se radi o tom filmu:
Cijeli se projekt oduljio, odgovor bi trebalo potražiti "preko bare"-novac, drugi Knezovi filmovi. I sad je u pitanju Hrvatska verzija jer nema para. Iseljenici ne pokazuju zanimanje i to je to. Da, čestitke idu i Tebi.
Ali gdje je tu Milanović?
O tome je govorio biskup dr. Vlado Košić – na moje veliko iznenađenje – kada je predstavljao jednu knjigu prof. dr, Zdravka Tomca, a ponovio na otvaranju međunarodne konferencije povodom mog 70-og rođendana. Navest ću dio govora našeg biskupa s konferencije:
Također na predstavljanju knjige Zdravka Tomca „Što to znači biti Hrvat" rekao sam sljedeće:
„*Mislim da bi se čitava nacija tu trebala povesti za primjerom genijalnog akademika Josipa Pečarića koji je, poput pisama bivšem premijeru kojemu je predlagao da se tada zatočeni general Ante Gotovina kandidira za Nobelovu nagradu za mir, to isto sada pokrenuo za generala Slobodana Praljka, pišući pisma predsjednici Republike, predsjedniku Vlade i predsjedniku Hrvatskog sabora. Hrvati se nemaju zašto ispričavati i neprestano udarati u prsa, dok se istovremeno oni koji su nad Hrvatim počinili neizmjerno veća i brojnija zlodjela razmeću nekim svojim tjeranjem pravde, a da nisu ništa učinili da se distanciraju od tih zala. Zato mi se sviđa akademik Pečarić koji ima hrabrosti 'okrenuti pilu naopako', kako se to jednostavnim riječima kaže*."
I da zaključim što sam rekao o njemu na predstavljanju knjige „Rasizam domaćih slugu", čime bih mogao zaokružiti moje mišljenje o akademiku Pečariću, matematičaru i domoljubu:
„Akademik Josip Pečarić jest najbolji predstavnik našega hrvatskoga naroda jer se nije umorio u borbi za istinu kada je to bilo protivno svim tendencijama s pravom javnosti u Hrvatskoj. Tim više je njegova posljednja knjiga (Rasizam domaćih slugu) primjer njegove hrabrosti da se suprotstavi onima koji su prignuli šije i dopustili da ih nepravde lome, i što je još gore, i sami su se bili upregnuli u tu nepravednu rabotu. Koliko je Pečarićeva hrabrost bila velika svjedoči upravo činjenica da je uporno prešućivan u sredstvima priopćivanja i u hrvatskoj javnosti. Međutim, to na žalost govori još više o porobljenoj Hrvatskoj u kojoj smo se našli, a koju sam Bog oslobađa kad na usta Theodora Merona izriče istinu o našim generalima i o našem osloboditeljskom pravednom ratu u kojem je stvorena Lijepa Naša. Držim da je njegov prijedlog – koji je opetovano dvanaest

puta pisao predsjedniku Vlade – da se generalima Anti Gotovini i Mladenu Markaču dodijeli Nobelova nagrada za mir bio i jest ne samo krik u nevolji, nego još više racionalni zaključak i da je kod onih koji su ga mogli vidjeti, izazvao veliko poštovanje i ponos.
Zahvaljujem gospodinu akademiku Josipu Pečariću na toj hrabrosti i na upornosti u borbi za istinu. Ovu bi knjigu trebao pročitati svaki Hrvat, razmišljati o njenom sadržaju svaki misleći domoljub. Ona je svjedočanstvo da Hrvatska (još) nije izgubljena, da naša Domovina ima budućnost. Akademik Pečarić priznati je matematičar svjetskog ugleda pa se nadam da je svojim oštrim umom dobro izračunao gdje smo i kamo idemo. Dapače, prokazao je naše vlastite hrvatske grijehe, ali i pokazao put kako ih je moguće okajati. To je put ponosa na istinu i put nasljedovanja najhrabrijih, među kojima je zasigurno na posebno istaknutom mjestu naš akademik Pečarić.“
Da, biskup je govorio o mojih 12 pisama Milanoviću dok je bio predsjednik vlade u kojima sam ga pozivao da predloži generala Gotovinu za Nobelovu nagradu za mir, na koja on nije nikada odgovorio. Biskup je i govorio o mojoj knjizi „Rasizam domaćih slugu“, Zagreb, 2013 u kojoj je prvi dio knjige i posvećen ovim pismima. U četvrtom pismu govorim i o filmu koji je eto nagrađen *Srebrnom nagradom na Worldfest Houston-*

Prvi prilog tom četvrtom pismu je i tadašnji razgovor s Međom koji dajem u prilogu ovog teksta.

Drugi dio knjige je posvećen PISMU VIJEĆU SIGURNOSTI UJEDINJENIH NARODA O HRVATIMA BIH. Glavni dio tog pisma je **Završni govor generala Praljka** na prvostupanjskom suđenju.

Puno simbolike u tome da je taj film sada nagrađen i da je moja stota knjiga bila o generalu Praljku i to knjiga s Međimorcem, zar ne?

Kako li je tek sadašnjem Predsjedniku RH kad zna da je on doprinijelo što je *film prikazan u Američkom Kongresu i da je to prvi hrvatski film, hrvatskog autora koji je dobio tu čast u Americi.*
Kako li je tek sadašnjem Predsjedniku RH kad zna da ga je *dobilo oko 150 kongresmena na ruke i službeno je zaprimljen u Pentagonu te u State Departmentu,* kao i to da je *prikazan na US Lexington nosaču aviona iz WWII rata,* gdje je *bilo preko 500 američkih veterana koji su svi ustali nakon filma i pljeskali 10 minuta, te velika većina došla i čestitala, stiskala ruku* redatelju g. Knezu.
Mora li se zato današnji Predsjednik RH „dokazivati“ kao što je to učinio u Jasenovcu i u Okučanima?

Josip Pečarić

ZAHVALA BISKUPU KOŠIĆU

Poštovani Oče Biskupe,

Zahvaljujem se na Vašoj čestitci:
Dragi Akademiče, i ja Vam čestitam stotu knjigu i ističem Vašu zaslugu za nagrađeni film o Oluji. Hvala što u ovom osvrtu i mene spominjete.
Jučer je taj moj osvrt u kome Vas spominjem objavljen na portalu dragovoljac.com:
http://dragovoljac.com/index.php/razno/21267-milanovic-i-nagradeni-film-o-oluji
Lijepe prelijepe riječi koje ste naslovili na mene zbog mog djelovanja koje su dovele do tog filma zapravo pokazuju Vašu veličinu. Vi ste odmah prepoznali vrijednost i veličinu ideje da se našim generalima zapravo treba dati Nobelova nagrada za mir zbog „Oluje“. A to je bilo kada su ondašnje vlasti i oporba bili glavni suradnici onima koji su proganjali naše generale.
A tako je i danas!
Jeste li primijetili da je prije tog osvrta tekst s portala HKV-a prenijelo samo nekoliko portala:
https://portal.braniteljski-forum.com/blog/vijesti/srebrna-remi-nagrada-filmu-operation-storm
https://www.glasgacke.hr/?ispis=detalji&novost=26687&kat=78
https://kamenjar.com/veliki-inozemni-uspjeh-filma-o-operaciji-oluja/
Glavni mediji, i mnogi tzv. državotvorni portali ne pišu o američkom dokumentarnom filmu o „Oluji“.
Zašto?
Zato što je isto i danas – ništa se nije promijenilo!
A izdavač CROATIAN FILM INSTITUTE ovako reklamira film koji je napravljen za američko tržište i koji je doživjeo takve uspjehe u SAD:
OPERACIJA OLUJA
Operacija Oluja bila je najodlučnija bitka u Domovinskom ratu. Republika Hrvatska pokrenula ju je u kolovozu 1995., te je bila najveća europska kopnena bitka nakon Drugog svjetskog rata. Uspjeh ove izvanredne hrvatske vojne akcije dogodio se nakon četiri godine ratovanja. Brojčano slabiji, s manje oružja, ali s boljom taktikom, ova je mala nova demokracija savladala neprijatelja poput Davida u bitci s Golijatom, u moralnoj, ali i vojnoj pobjedi izvanrednog naroda. Oluja je okončala masivnu humanitarnu katastrofu i genocid koji su počinili srpska vojska i četnički teroristi. Dovela je do oslobođenja trećine hrvatskog teritorija koji je bio pod neprijateljskom okupacijom, te je omogućila Daytonski sporazum koji je donio mir u cijelu regiju. Ovaj film prikazuje događaje vezane uz ovu izvanrednu bitku te pokazuje da Hrvatska, zajedno sa svojom vojskom i svojim generalima, zaslužuje pohvalu svjetske zajednice, a možda i Nobelovu nagradu za mir.

I to je nešto što od hrvatske javnosti sakriva i vlast i oporba. Preciznije svi oni koji pripadaju Srpsko-hrvatskoj koaliciji.
Zato riječi koje sam uputio Predsjedniku RH kome sam dok je bio Predsjednik Vlade uputio 12 pisama s prijedlogom da generala Gotovinu predloži za Nobelovu nagradu mogu zapravo uputiti svim pripadnicima Srpsko-hrvatske koalicije. Njima sigurno nije drago da je film o 'Oluji' *dobilo oko 150 kongresmena na ruke i službeno je zaprimljen u Pentagonu te u State Departmentu*, kao i to da je *prikazan na US Lexington nosaču aviona iz WWII rata,* gdje je *bilo preko 500 američkih veterana koji su svi ustali nakon filma i pljeskali 10 minuta, te velika većina došla i čestitala, stiskala ruku* redatelju g. Knezu.
A s druge strane sve to kao da je i Vaš uspjeh, zar ne?
Vaše riječi koje sam naveo u mom tekst pokazuju da je to doista tako.
Zato i Vama idu čestitke za film OPERACIJA OLUJA!
Zato me raduje i činjenica da ta moja stota knjiga završava Vašim pogovorom.
Meni nije jasno kako netko ne vidi da su najnovija prepucavanja povodom ispada Predsjednika RH u Jasenovcu i Okučanima doista uvertira za stvaranje velike koalicije na parlamentarnim izborima, o čemu sam u Hrvatskom tjedniku pisao i prije Milanovićeve pobjede u drugom krugu predsjedničkih izbora. Čak je i sam Milanović to u Okučanima i rekao kada je spomenuo da razumije druga dva predsjednika jer oni MORAJU govoriti to što govore. Poruka je očita: ne misle tako, ali moraju tako govoriti!
Mislim da je to morao reći jer je svjestan da sa svojim postupcima doista snažno pomaže Plenkoviću da ljude zaborave njegov dosadašnji poslušnički odnos prema Pupovcu, pa je dobro da dovoljno ljudi budu i svjesni toga tako da na vlasti osigura i formalno Srpsko-hrvatsku koaliciju poslije parlamentarnih izbora.
A da na djelu nije djelovanje Srpsko-hrvatske koalicije itekako bi se znalo za uspjeh filma o „Oluji“. Itekako bi svi znali kako je film prikazao u Američkom Kongresu i da je to prvi hrvatski film, hrvatskog autora koji je dobio tu čast u Americi. Svi bi već znali *da je* prikazan već u niz mjesta u SAD-u i Kanadi (New York i Vancouver). Itd.
Da u RH nemamo Srpsko-hrvatsku koaliciju već bi bila osigurana sredstva za hrvatsku verziju tog filma. Tih sredstava imamo samo za filmove koji odgovaraju onima koji ne vole hrvatsku državu i hrvatski narod.
Naravno, ništa od toga. Ali vidimo kako je Srpsko-hrvatska koalicija nametnula raspravu oko Hosovog simbola.
Da se ne radi o Srpsko-hrvatskoj koalicija, tj. da na vlasti imamo domoljubnu opciju stvari bi bile mnogo jasnije, Tada bi domoljubna opcija ukazala na činjenicu da protuhrvatska opcija ne poštuje simbol koji je odobrila hrvatska vlast. Drugim riječima javno napadaju samu državu. Jedina rasprava u takvim okolnostima mogla bi biti:
MOGU LI ONI KOJI NE POŠTUJU ZAKONE OVE DRŽAVE, A NJENI DUŽNOSNICI SU, UOPĆE TO I BITI. ZAPRAVO PRAVNICI BI TREBALI

UKAZATI OMOGUĆAVAJU LI HRVATSKI ZAKONI DA IH SE KAZNI ZBOG TOGA ILI NE!
Naravno, HDZ to ne može uraditi jer su oni MAKNULI ploču iz Jasenovca. Plenković je to učinio, a Milanović samo rekao. Istina grublje – ali rekao da ploču na kojoj je simbol koju je odobrila hrvatska država treba maknuti..
Mene Plenkovićev postupak podsjeća na Sanaderovu izjavu povodom Mesićeva umirovljenja naših generala zbog navodne izdaje. Naime tada je Sanader rekao da bi uradio isto, ali bi prvo razgovarao s generalima. A znamo da je Plenković doista razgovarao prije nego je MAKNUO ploču na kojoj je znak koji je u ovoj državi zakonit.
S poštovanjem,
Vaš
Josip Pečarić

http://dragovoljac.com/index.php/razno/21286-zahvala-biskupu-kosicu

DOBRO JE DA NI AKADEMICI NE ZNAJU O NAGRAĐENOM FILMU O „OLUJI“

Toliki muk vlada u RH oko američke nagrade za film o „Oluji“ da mi se na toj vijesti(!) zahvalio jedan kolega akademik:
Dragi Josipe,
i ja Ti čestitam na stotoj knjizi!
I hvala na lijepim vijestima o filmu Operation Storm, za koji i Ti imaš zasluge!
S dobrim željama,
Da, koliki je muk oko američke nagrade za film o „Oluji“ da mi se na toj vijesti zahvaljuje jedan akademik.
Valjda i ne trebaju ljudi znati kada je ko-scenarist dr.sc. Miroslav Međimorec koji je ne samo znanstvenik nego i general i književnik i bivši veleposlanik i bivši pomoćnim ministra vanjskih poslova i redatelj. A da završio je Filozofski fakultet (1965.) i Akademiju za kazališnu i filmsku umjetnost (1973.) u Zagrebu, i poslijediplomski studij u Royal Shakespeare company London/Stratford on Avon.
U toj mojoj stotoj knjizi na španjolskom ima i Međina priča o našem prijatelju generalu Praljku i o njemu samom, tj. začetku njegove diplomatske karijere u Sunji:
Za tim stolom se začinjala buduća diplomacija, stranci su se upoznavali s našom kuhinjom i vinima, poviješću, narodnim običajima i kulturom. Ispočetka bi strani promatrači, uglavnom vojna lica i diplomati, dolazili neinformirani, puni predrasuda, napuhani pred nama "civilima" koji ratuju, ljudima upitnog vojnog obrazovanja i opće kulture. Takvima bi nas dvojicu ako nije bilo Svena, Hemingway (Praljka, JP) *prvo predstavio, završili smo pet fakulteta, govorimo strane jezike, nešto značimo u umjetnosti i društvu svoga naroda, proputovali smo veći dio svijeta. Izrazito drske bi izazivao na razgovor iz područja filozofije, svjetske književnosti, fizike ili matematike. Dolasci timova promatrača su bili sve češći, razgovori uz ukusne ručkove sve opušteniji i zanimljiviji, dok je naš ugled u očima stranih promatrača sve više rastao.*
Pitam se je li znalo onih 500 američkih veterana koji su 10 min pljeskali filmu i autorima da je scenarist njihov kolega – general i sve to.
Moj kolega iz HAZU se zahvaljuje na tekstu u čijem prilogu sam dao i Međin tekst o snimanju nagrađenog filma. A počeo ga je s PISMOM VIJEĆU SIGURNOSTI UJEDINJENIH NARODA. Jedan od potpisnika tog pisma bio je i redatelj nagrađenog filma Nikola Knez.
A pismo ima itekako veze s Akademijom. Prvu verziju objavili smo akademici Smiljko Ašperger, Stanko Popović i ja. Zapravo ja sam na svoje adrese prenio jedno reagiranje na moj intervju, a akademik Ašperger je tražio i tom zahtjevu se pridružio akademik Popović da to objavimo. Tekst je objavljen na portalu HKV-a ali i u knjizi o generalu Markaču:

S. Ašperger, J. Pečarić, S. Popović, *Haaškome tribunalu*. U knjizi: General pukovnik Mladen Markač (priredio i uredio Mladen Pavković), Koprivnica, 2011., str. 313-314.

Prof. dr. sc. Miroslav Tuđman je sugerirao skupljanje potpisa. On je pisao recenziju prve i predgovor treće knjige u trilogiji o rasizmu i Haagu:

1. J. Pečarić, Rasizam Suda u Haagu / 15 godina ponavljanja istoga: Je li bilo uzalud? Zagreb, 2011.
2. J. Pečarić, Rasizam svjetskih moćnika, Zagreb, 2012.
3. J. Pečarić, Rasizam domaćih slugu, Zagreb, 2013.

Kako sam pisao Predgovor knjige Mladena Pavkovića o generalu Markaču na predstavljanju te knjige sam i pročitao pismo koje je prvi put poslano VS UN-a s potpisom 20 biskupa i akademika

Naš sjajni snimatelj Oskar Šarunić je na Youtubeu izdvojio taj moj govor:
akademik Josip Pečarić-Mladen Pavković "general pukovnik Mladen Markač"
Negdje od 4.,min i 45sec. Možete ga i poslušati:
https://www.youtube.com/watch?v=SW-Mcf0purY

Konačno Osmo pismo: *Jesmo li Balkansko pleme* s pozivom Predsjedniku Vlade RH da predloži generala Gotovinu za Nobelovu nagradu za mir poslao sam i supotpisnicima ovog Pisma. Na kraju pisma je dan i prilog sa konačnom listom potpisnika (biskupa i akademika):

akademik Igor Anić
akademik Ivan Aralica
akademik Smiljko Ašperger
akademik Hrvoje Babić
akademik Stjepan Babić
akademik Slaven Barišić
mons. dr. sc. Mile Bogović, biskup gospićko-senjski
akademik Boris Bučan
akademik Andrej Dujella
akademik Stjepan Gamulin
akademik Marin Hraste
dr. sc. Zvonimir Janko, Prof. Emeritus der Universitaet Heidelberg, dopisni član HAZU-a
akademik Dubravko Jelčić
mons. Ante Jurić, nadbiskup u miru, Split (+ 20. 3. 2012.)
akademik Andrija Kaštelan
akademik Ivica Kostović
mons. Vlado Košić, biskup sisački
akademik Frano Kršinić
akademik Ranko Matasović
akademik Slavko Matić
akademik Davor Miličić
akademik Slobodan Novak
akademik Josip Pečarić

akademik Stanko Popović
prof. dr. sc. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački
akademik Franjo Šanjek
akademik Nenad Trinajstić
akademik Stanislav Tuksar
akademik Dario Vretenar

Danas podpredsjednik Akademije akademik Davor Miličić je potpisao Pismo i ranije dok je bio dekan Medicinskog fakulteta. Objavio sam i njegov tekst koji je tom prigodom napisao;

Suđenje u Haagu osobama poput Gotovine svjetski je presedan. Sudi se generalu osloboditeljske vojske kojemu nije dokazano sudjelovanje niti u jednom ratnom zločinu (svi eventualni zločini s hrvatske strane bili su pojedinačni). Da je kojim slučajem Bobetko živ, i on bi trunuo u Haagu, zato što je oslobodio južnohrvatsko primorje. Haaške sudce i ostale mudrijaše bilo bi dovoljno odvesti u Vukovar, muzej Domovinskog rata na Srđu ponad Dubrovnika ili ih pustiti da malo porazgovaraju sa stanovnicima Cavtata, Škabrnje itd., itd. Zločin međunarodne zajednice Haaškim presudama i njezinim odnosom prema hrvatskom Domovinskom ratu time se potvrđuje i nastavlja provoditi, još od početka agresije na Hrvatsku pa sve do danas. Ta je ista međunarodna zajednica očiglednoj žrtvi – brutalno napadnutoj Hrvatskoj, pa i nakon što je bila međunarodno priznata, zabranila legalnu nabavu oružja za vlastitu obranu. Dakle, mirno se promatralo kako se masakrira Vukovar, Dubrovnik i ostali hrvatski krajevi, nitko nam nije vojno pomogao, a mi smo se valjda trebali predati ili pustiti da nas se pregazi i poubija bez ispaljenog metka. Istodobno, npr. Šljivančanin se oslobađa daljnjeg izdržavanja kazne, Kadijević, Rašeta i ostali su slobodni građani, navodno je Kadijevića SAD koristila ili još uvijek koristi i kao vojnoga konzultanta...

Ta ista međunarodna zajednica nagradila je agresorsku zločinačku srpsku vojsku tako da im je oformila novu državu u državi – Republiku Srpsku i time potpuno paralizirala bilo kakav suvisao razvoj BiH. Dakle, ako je međunarodna zajednica na najnepravedniji mogući način podijelila BiH to nije zločin nego je diplomatski uspjeh i veliki mirovni pothvat, a ako je Tuđman na početku rata hipotetski razmatrao podjelu Bosne to je a priori zločin. Te iste Bosne kojoj je Hrvatska udomila i spasila od sigurne smrti o svom trošku 700.000 izbjeglica (to je npr. kao da SAD udomi 20 milijuna izbjeglica) i to izbjeglica koje su većinom bili Bošnjaci muslimanske vjeroispovijesti. Osim toga, Hrvatska je bila prva koja je BiH priznala državnost i to upravo u vrijeme dok je Tuđmanova vlast i autoritet bila na vrhuncu.

Ne znam zašto šute naši povjesničari i javni djelatnici, možda bi i HAZU trebao zauzeti neki konkretni stav koji se temelji na neoborivim činjenicama u našu korist. Najžalosnije se što naši političari o tome šute,

pokorno trpeći sve „bubotke" i imaju kao jedini cilj koji opravdava sva ova sramotna zbivanja – ulazak Hrvatske u EU. Bilo kakvo propitivanje što se time dobiva, a što se time gubi proglašava se natražnošću, nacionalizmom i eurofobijom.

Glavno je da se u Hrvatskoj ne zna za američku nagradu filmu o Oluji. Treba misliti o tome kako ostati na vlasti. A to možeš duže ako hrvatski ljudi znaju što manje o onome čime se mogu ponositi. Bolje je da ne znaju ni akademici. I oni mogu pričati i širiti tako nepovoljne vijesti, zar ne?

Josip Pečarić

http://dragovoljac.com/index.php/razno/21329-dobro-je-da-ni-akademici-ne-znaju-o-nagradenom-filmu-o-oluji

U SPOMEN DIVU

Danas me je tekst o pjesmi Stanka Šarića „U spomen Divu“ podsjetio na neodržano predstavljanje moje knjige „ČETVRTI STUP MOJE HRVATSKE / BISKUP DR. VLADO KOŠIĆ“, koje je trebalo biti održano 21. svibnja 2019. u u Dvorani Vijenac, na Kaptolu. Na portalima koji su i prenijeli samu najavu, izostavili su – možda najbitnije: „Glazbeni program: Stanko Šarić“.
Istina, urednici nisu ni mogli znati da sam sa svojim velikim prijateljem Stankom dogovorio samo jednu pjesmu koja je sigurno trebala biti izvedena, i to po prvi put javno. To je pjesma U SPOMEN DIVU!
O toj pjesmi danas je na portalu kamenjar.com objavljen tekst, a i dana sama pjesma:

‘U spomen Divu’
Predrag Nebihi
Prije otprilike dva tjedna, na servisu you tube objavljena je predivna pjesma bivšeg pjevača Zlatnih dukata Stanka Šarića posvećena legendarnom hrvatskom vitezu i generalu Slobodanu Praljku. Pjesma se zove “U spomen Divu”.

Tekst pjesme:

U SPOMEN DIVU

Bio si Div
silan neslomljiv
gord k´o Velebit
hrabar k´o Zrinjski
bio si ponos
narodu svojem
naš svjetionik
junak istinski.
Ime će tvoje
upisat stijena
u čast heroju
hrvatskih gena
iz praha tvog
divovi niču
k´o i ti glasom
junačkim kliču:

S prijezirom rušim
zakon vam cio
zločinac nisam
nikada bio
rađe ću časno
leći u grob
već bit´ pogancu
sluga i rob!

Bio si vodič
u crnoj tmini
kroz rat i vatru
kročio prvi
nesretne bolne
na srce svijo
i nisi pit´o
čije su krvi.
Ubogom, moćnom
Bog isti sudi
slavni su pred Njim
pošteni ljudi
iz praha tvog
divovi niču
k´o i ti glasom
junačkim kliču:

S prijezirom rušim
zakon vam cio
zločinac nisam
nikada bio
rađe ću časno
leći u grob
već bit´ pogancu
sluga i rob!
Ostajem Hrvat
sin doma svog
neka mi sudi
pravedni Bog!

Evo, pa ako niste čuli onda čujte i počujte i djelate ovu pjesmu. Moramo našeg slavnog velikog generala otrgnuti zaboravu, kad su ga već napustili političari i ostali koji su ga morali spašavati od tužne sudbine, bar mi, hrvatski narod možemo učiniti nešto da njegova žrtva ne bude uzaludna!

Nek živi vječno u našim srcima, legendarni hrvatski vitez i general Slobodan Praljak!!

Predrag Nebihi
https://kamenjar.com/u-spomen-divu/
I doista na youtubeu je pjesma stavljena točno deset dana pošto je trebala biti izvedena na tom predstavljanju na Kaptolu:

Stanko Šarić

Premijerno prikazano: 31. svibnja 2019.
PRETPLATI 1,8 TIS.
Glazba: Stanko Šarić Tekst: Maria Dubravac Aranžman: Denis Špegelj/Ivan Šarić
https://www.youtube.com/watch?v=2nUtP5_W3kg

Josip Pečarić

Stijepo Mijović Kočan. Komentar: Teško je napisati prigodnu pjesmu, obično baš i ne uspije biti poezija, no ova pjesma je odlična, nepretenciozna, puna ritma, a nadasve ISTINITA! (Poznavao sam Praljka!) Čestitam autoru. Dragi Joško, prenesi čestitku kolegi Stanku Šariću, hvala!

UZ NEODRŽANO PREDSTAVLJANJE KNJIGE *ČETVRTI STUP MOJE HRVATSKE*

Čovjek od struke, profesor književnosti na Sveučilištu u Mostaru dr. sc. Marko Tokić je u Mostaru 05, 12. 2014. na predstavljanju mojih knjiga govorio o četiri stupa Pečarićeve Hrvatske (Glas Brotnja, 05. 12. 2014.). To su Franjo Tuđman, Dario Kordić Marko Perković-Thompson, i biskup Vlado Košić. Zapravo, četiri osobe koji su neprijatelji hrvatske države i hrvatskog naroda najviše napadali, a predstavljaju najzaslužnije dijelove hrvatskog naroda u stvaranju hrvatske države. Biskup Košić, zapravo predstavlja Crkvu u Hrvata, a oni koji napadaju Katoličku crkvu uzimaju za primjer najčešće za primjer upravo biskupa Košića,

U takvim okolnostima je bilo i prirodno da odgovarajući na napade na Crkvu u Hrvata najčešće pišem o biskupu Košiću. Uostalom i sam hrvatski narod ga je doživio na isti način i kao odgovor na njegovo djelovanje i na te napade stalno mu iskazuje svoju poštovanje.

A znamo da biskup Košić ne voli kada ga se izdvaja od drugih biskupa. A to zapravo nije nikakvo "izdvajanje" već se preko njega – zbog navedenih razloga – iskazuje i poštovanje prema Crkvi u Hrvata. Nije on jedini od hrvatskih biskupa potpisivao otvorena pisma koje sam često slao na razne adrese. Znali su ih potpisati i nadbiskupi Jurić, Srakić, Barišić i današnji Predsjednik HBK Želimir Puljić, biskupi Bogović, Ivas, Mrzljak, Pozaić…

I oni su napadani, - pisao sam i o tim napadima - ali činjenica je da je najviše napadan biskup Košić. Profesor Tokić, kome je to struka, nije mogao ne uočiti u mojim knjigama tu činjenicu i otud naslov ove knjige.

Zapravo sam već i napisao knjige i o Predsjedniku Tuđmanu, i o Kordiću, i o Praljku i o Thompsonu, pa je prirodno ostao dug i prema ovom – kako ga je Tokić definirao – četvrtom stupu moje Hrvatske.

A to se događa i u pravom trenutku bez obzira što to našem biskupu nije drago. Dapače!

Kako to?

Mnoga sveštena lica znajući koliki je utjecaj Crkve u Hrvata na naš narod znali su – valjda se iz daljine bolje vidi – kolike su vrijednosti hrvatskog naroda.

Tako je naš Papa Ivan Pavao II. za nas Hrvate govorio da smo NAROD NADE!

A bivši francuski vojni biskup Michel Dubost na Međunarodnom vojnom hodočašću u Lurdu je rekao da se divi Hrvatima, jer mi imamo nešto što sve više nestaje, imamo vrijednosti koje se u Europi gube, a bez kojih ona ne može živjeti. (*Hrvatsko slovo*,3. siječnja 2003.)

Jednom mi je ove riječi prokomentirao don Anđelko Kaćunko:

Evo što sam ja doživio u Lurdu na vojnom hodočašću sredinom svibnja 2005. Nakon nedjeljne međunarodne mise na trgu ispred Bazilike Sv. Krunice upoznavao sam se s kolegama oko sebe. Bili su to vojni svećenici iz Češke, Slovačke, Njemačke, Italije... Mladi svećenik, koji je do mene bio tijekom cijele mise, bio je kapelan talijanske mornarice u zapovjedništvu u pomorskom

središtu La Spezia. Kad sam mu rekao da sam Hrvat, stao me je grliti i gotovo plačnim glasom ponavljati: „Grazie, don Angelo, hvala, don Anđelko, vi ste naša budućnost, vi ste budućnost Europe...“ Ja sam se gotovo šokirao ne očekujući takvu reakciju i kad sam se pribrao rekao sam: „Da, da, mi zajedno...“ ali on me odmah prekinuo i nastavio ponavljati: „Ne, ne, nego vi, vi ste naša budućnost, Hrvati su budućnost Europe...!“ itd. To je ponovio nekoliko puta. To ću zapamtiti dok god sam živ i taj mi je susret tako duboko u sjećanju kao da se jučer dogodio. Eto, ni danas ne mogu vjerovati da drugi o nama tako dobro misle, premda razumijem zašto. A mi, budući da poznajemo svoje mane i svoj jad, vjerojatno smo u svemu tome malko i prekritični prema sebi. Možda je i bolje tako. U svakom slučaju možemo reći da nitko sebe ne poznaje tako dobro kao što ga poznaju drugi. Kad je o Lurdu riječ, naši vojnici i policajci na tome hodočašću fasciniraju svojim ponašanjem i svojom pobožnošću cijeli svijet i zato su takve reakcije. Osim toga, sve vojske svijeta, za razliku od običnoga puka, koji ima (dez)informacije samo s televizije, znaju dobro što je bilo u Domovinskom ratu i svake godine srdačno plješću pobjedničkoj Hrvatskoj vojsci.

Kardinal i nadbiskup Kölna, Joachim Meisner je tvrdio: “Hrvati su sol u njemačkoj katoličkoj juhi.”

Sve te pohvale našem narodu doživljavali smo kao kritiku onih koji su podržavali fašističku srpsku agresiju na RH. Agresiju o kojoj je govorio i stalni sud u Haagu navodeći i napravljene genocidne radnje agresora. A poglavar Katoličke crkve Patrijarha koji je poticao tu fašističku agresiju naziva “velikim čovjekom” i poziva da mu pomogne u odluci tko je svetac a tko ne u Katoličkoj crkvi . Traži pomoć od onih koji sami za sebe kažu da im je “laž najviše pomogla u povijesti”.

Nikome od nas nije padalo na pamet da se tako nešto možemo doživjeti od samog vrha Katoličke crkve jer to što je naša crkva učinila nije ništa drugo nego podrška toj fašističkoj agresiji na nas. Pri tome se ne poštuju ni prethodne pape, institucije Katoličke crkve ni hrvatski biskupi.

Reagirali su i nadbiskup Želimir Puljić i biskup u miru Mile Bogović (vidjeti najnoviji broj Hrvatskog tjednika). Podsjetili su me na žestoko reagiranje hrvatskih biskupa tijekom Svetojeronimske afere, kada je u ime svih predstavku Papi napisao nadbiskup Stadler 30. ožujka 1902., a potom je izgovorio u audijenciji pred papom optužujući ga da je podlegao političkim pritiscima. Tada je Stadler bio prisiljen povući svoje istinite tvrdnje, a dalekovidnost njegova pisma pokazala se sedamdesetak godina kasnije,

Mnogi ugledni hrvatski kolumnisti tvrde tako nešto i danas pa ću ovdje navesti naslove samo njih četvorice:

ZVONIMIR HODAK: Papa Franjo je pod direktnim utjecajem velikosrpske propagande i Srpske pravoslavne crkve

https://kamenjar.com/hodak-papa-franjo-je-pod-direktnim-utjecajem-velikosrpske-propagande-i-srpske-pravoslavne-crkve/

HRVOJE HITREC: Vratite nam Benedikta

https://kamenjar.com/hitrec-vratite-nam-benedikta/

IVICA ŠOLA: Papa žrtvuje Stepinca za put u Beograd
https://kamenjar.com/ivica-sola-papa-zrtvuje-stepinca-za-put-u-beograd/
MARKO LJUBIĆ. Analiza konteksta i posljedica: Je li idući korak pape Franje odlazak u Jasenovac?
https://fenix-magazin.de/analiza-konteksta-i-posljedica-je-li-iduci-korak-pape-franje-odlazak-u-jasenovac/
Hrvatski biskupi su dakle opet pokazali da su pravi predstavnici NARODA NADE. Svima je jasno koliko je Papina pohvala fašističkim agresorima dobrodošla svima koji napadaju Crkvu u Hrvata. Koliko odgovara svima kojima smeta i četvrti stup moje Hrvatske.
Zato mi je izuzetno drago što se ova knjiga pojavila upravo sada, unatoč tomu što to nije drago biskupu Košiću, jer se pojavila u vrijeme kada su mnogi u Hrvatskoj razočarani u takvo djelovanje Katoličke crkve.
A mi samo pokazujemo zahvalnost svima u Katoličkoj crkvi koji su izloženi napadima onih koji su protivnici hrvatske države i hrvatskog naroda, a kao što sam već konstatirao tu je na prvom mjestu i biskup koji simbolizira napadnutu Crkvu u Hrvata.

https://narod.hr/kultura/akademik-pecaric-uz-otkazano-predstavljanje-knjige-cetiri-osobe-koje-su-najvise-napadali-neprijatelji-hrvatske-najzasluznije-su-za-stvaranje-drzave-tudman-kordic-thompson-i-biskup-kosic
http://dragovoljac.com/index.php/razno/16309-otkazano-je-predstavljanje-knjige-akademika-josipa-pecarica

PRVI STUP MOJE HRVATSKE

Govor na početku predstavljanja

Zahvaljujem se svima što ste danas došli, a HVIDRI grada Zagreba što su nam omogućili predstavljanje mojih najnovijih samostalnih knjiga o, kako ih je nazvao profesor književnosti sa Sveučilišta u Mostaru dr. sc. Marko Tokić, 'stupovima Pečarićeve Hrvatske' (Tuđman, Kordić i general Praljak, Thompson, biskup Košić). Zapravo, četiri osobe koji su neprijatelji hrvatske države i hrvatskog naroda najviše napadali, a predstavljaju najzaslužnije dijelove hrvatskog naroda u stvaranju hrvatske države.

Dakle, danas predstavljamo knjige o drugom stupu (*Dario Kordić*, Zagreb, 2019. str. 343.), trećem stupu tj. Thompsonu (*Matematika, pjesme i nogomet*. Zagreb, 2018. pp. 347.; *Predsjednica i 'Za Dom spremni'*, Zagreb, 2019. str. 214.) i četvrtom stupu (*Četvrti stup moje Hrvatske / Biskup dr. Vlado Košić*, Zagreb, 2019. str. 398.).

Zapravo je zanimljivo kako sve četiri knjige predstavljamo u pravom trenutku kada su one i odgovor na ono što se danas događa u Hrvatskoj ili o Hrvatskoj.

Knjigu o Dariju Kordiću smo nedavno predstavili, a ona je i bila odgovor na najnovije napade na ovog izuzetnog Hrvata.

A Thompson ne prestaje biti u centru pažnje. Najaktualniji je bio i na nedavnim izborima tj. zar nisu svi zapazili kako su vladajući dočekali gđu Merkel pjevajući Thompsonovu pjesmu, a prije godinu dana su mu isključili mikrofon na trgu, o čemu i govori knjiga *Matematika, pjesme i nogomet*. Ali evo kao da o toj knjizi govori vijest od prije dva dana. U knjizi, naime, imate tekstove o rektoru Borasu. A Boras predlaže Plenkovićeva oca za profesora emeritusa Zagrebačkog sveučilišta, a prof. Tuđman to nije (inače Boras je doktorirao kod prof. Tuđmana u 48. godini života i to pošto je bio 15 godina na Filozofskom fakultetu).

https://narod.hr/hrvatska/tko-je-mario-plenkovic-otac-hrvatskog-premijera-kojega-rektor-boras-predlaze-za-profesora-emeritusa

https://www.jutarnji.hr/komentari/professor-emeritus-kojega-ce-zezati-klinci-iz-kvarta-mario-plenkovic-dobit-ce-uglednu-titulu-a-boras-poziciju-da-se-premijer-osjeca-kao-njegov-duznik/8997170/

A da je „Bojna Čavoglave" i ZDS u njoj ledila srpskim vojnicima krv u žilama u Domovinskom ratu pa sve do danas svjedoči najnoviji nastup Pupovca kojemu je za sve kriv Thompson, „Bojna" i ZDS. Thompsonov odgovor pogledajte npr. na portalu narod.hr.

https://narod.hr/hrvatska/thompson-odgovorio-pupovcu-prestanite-sijati-mrznju-i-govoriti-lazi

A zar o tome ne govori knjiga *Predsjednica i 'Za Dom spremni'*?

Zapravo, zahvaljujući i Thompsonu Pupovac je u Saboru o sebi izrekao istinitu tvrdnju, tj. priznanje o sebi kao ratnom zločincu.

https://kamenjar.com/glasnovic-sto-mislite-kako-je-reagirao-usmrdeni-neoprani-cetnik-na-vijest-da-je-pokrsteno-10-000-srpske-djece/
A to priznanje – vidim danas – podržao je Vukovarski junak Predrag Peđa Mišić.
https://kamenjar.com/predrag-peda-misic-da-mi-je-netko-jucer-rekao-da-cu-milorada-podrzati-mislio-bih-da-je-lud/
Knjiga o četvrtom stupu predstavlja Crkvu u Hrvata. Treba li uopće spomenuti kako danas Papa slavi zagovaratelja fašističke agresije na Hrvatsku. Spomenimo u svezi s tim kako je u Hrvatskom tjedniku od 30. svibnja 2019. objavljen dokument o tome kako je čak i Balkanski krvnik Slobodan Milošević optužio patrijarha Irineja da je pomogao rat te snosi dio odgovornosti za njega. Dakle dio odgovornosti za fašističku agresiju na Hrvatsku! Knjiga o četvrtom stupu pokazuje kako je Crkva u Hrvata zastupala istinsko kršćanstvo i tako brani Katoličku crkvu od nje same.
Velika zahvalnost današnjim predstavljačima g. Mati Kovačeviću i profesorima Zdravku Tomcu i Miroslavu Tuđmanu. Za sve četiri knjige korice je napravio – sjajno kao i uvijek g. Branko Hrkač.

Govor na kraju predstavljanja

Profesor književnosti na Sveučilištu u Mostaru dr. sc. Marko Tokić je naglasio na Fakultetu Prirodoslovno-matematičkih i odgojnih znanosti u Mostaru, kako piše i Glas Brotnja, 05. 12. 2014., da svi koji poznaju akademika Pečarića znaju da je Hercegovac iz Boke Kotorske, ali i čovjek kojemu četiri stupa njegove Hrvatske čine: Franjo Tuđman, Dario Kordić, Marko Perković-Thompson i biskup Vlado Košić, dodavši:
O njima je pisao, progovorio o njihovoj ljubavi prema Hrvatskoj, prema Hrvatima, ali pisao je akademik Pečarić i o generalu Praljku, hrvatskom branitelju Veljku Mariću naglašavajući kako neće biti sretan dok i zadnji hrvatski branitelj ne izađe iz zatvora. Akademik Pečarić voli Hrvatsku svoju, no osim što piše o onima koji vole i žive Hrvatsku on piše i o onima koji ne vole Hrvatsku i svoj hrvatski narod, pa upravo zbog toga što jasno i glasno upućuje na aktualno stanje u zemlji Hrvata često je prešućivan od medija u službi aktualne vlasti.
Prof. Tokić je čovjek iz struke pa je zato i moguće na tako jednostavan način, meni najdraži, opisati bit mojih knjiga kojih je već do tada bilo puno.
Moje veliko zadovoljstvo bilo je i to što je prof. Tokić sudjelovao kao predstavljač na većini predstavljanja mojih knjiga u BiH. Tek je nedavno prvi put to učinio u Zagrebu predstavljajući knjigu "Dario Kordić" i doživio prave ovacije prepune dvorane Vjenac na Kaptolu.
Izdvojit ću samo jedan detalj iz impozantne biografije prof. Tokić koji malo tko spominje a doista to treba istaknuti. On je na Sveučilištu u Osijeku započeo svoju znanstvenu karijeru. Kada je u ratu postao političar u BiH prekinuo je znanstvenu karijeru. Kada su mu strani gubernatori zabranili daljnje bavljenje politikom jer je bio nepokolebljivi borac za hrvatske interese vratio se znanstvenoj karijeri,

doktorirao i sada je sveučilišni profesor. Nama je mnogo poznatija praksa da se znanstveno napreduje dok su pojedini političari na vlasti, zar ne?
Zato ću ja danas nešto reći o prvom stupu moje Hrvatske o dr. Franju Tuđmanu.
Bolje reći govorit ću o knjigama zbog kojih je prof. Tokić i stavio dr. Tuđmana na prvo mjesto tih mojih stupova, a prvi stup posvećen je ljudima koji su najzaslužniji što imamo svoju Hrvatsku, a zbog toga su najnapadaniji i od strane svjetskih moćnika i doma od onih koji nisu željeli Hrvatsku.
Danas kada smo doživjeli veliko divljenje širom svijeta našim Vatrenima, jasno je koliko je veličanstveno ostvarenje stvaranje neovisne Hrvatske. Iako su svi važni mediji stvarali lažnu sliku o Domovinskom ratu ipak je bilo mnogo onih u svijetu koji su znali koliko je veliko to Hrvatsko čudo.
Tako je Papa Ivan Pavao II za nas Hrvate govorio da smo NAROD NADE, a bivši francuski vojni biskup Michel Dubost na Međunarodnom vojnom hodočašću u Lurdu je rekao da se divi Hrvatima, jer mi imamo nešto što sve više nestaje, imamo vrijednosti koje se u Europi gube, a bez kojih ona ne može živjeti. (*Hrvatsko slovo*,3. siječnja 2003.). Slično je doživio don Anđelko Kaćunko u Lurdu na vojnom hodočašću sredinom svibnja 2005. Kardinal i nadbiskup Kölna, Joachim Meisner je tvrdio: "Hrvati su sol u njemačkoj katoličkoj juhi."
Ili da vas podsjetim što sam sam pisao još daleke 1996. godine u tekstu "Jesu li važniji ljudi ili ljudska prava" (*Dom i Svijet, Informativni tjedni prilog za iseljenike, br. 118, Večernji list (inozemno izdanje), 22. srpnja 1996.;* J. Pečarić, "Borba za Boku kotorsku", str. 126-128.):

.... očito je kako su hrvatski standardi mnogo viši od standarda europskih zemalja. Pa nama su ipak važniji ljudi nego ljudska prava. Nama je problem što je u Rusiji (Čečenija, JP) *pobijeno onoliko mnogo ljudi, a ne ima li negdje ili nema smrtne kazne. Mi smatramo da se treba pridržavati svojih odluka i primjenjivati ih ravnopravno na sve. A ne recimo donositi silne rezolucije o tome da se neće priznati rezultati etničkog čišćenja. A onda prisiliti žrtve da to moraju učiniti. Naravno, u BiH. U Hrvatskoj je nešto sasvim drugo. Tamo se samovoljni odlazak Srba iz Hrvatske proglašava - etničkim čišćenjem.*

Zato ne iznenađuje ta mržnja prema najzaslužnijem za to što imamo svoju Hrvatsku hrvatskom predsjedniku Franji Tuđmanu.
Logično je bilo očekivati da će više mojih knjiga biti o njemu.
Već knjiga *Za hrvatsku Hrvatsku*, Element, Zagreb, 2001 je posvećena predsjedniku Tuđmanu. Jedan od predgovora napisao je profesor Miroslav Tuđman (drugi je napisao akademik Dubravko Jelčić). Meni je posebno bilo zanimljiva reagiranje profesora Tuđmana na nju – zamolio me da mu dam neku od mojih matematičkih knjiga da bi proučio kako ja to razmišljam.
U nekoliko knjiga je ime predsjednika Tuđmana u naslovu ili u podnaslovu: *Trijumf tuđmanizma*, Zagreb, 2003.; *Nepoćudne knjige / Trijumf tuđmanizma 2*, Zagreb, 2003. I u knjizi s akademikom Dubravkom Jelčićem *Tuđmanove tri sekunde*, Zagreb, 2004., a drugo prošireno izdanje, Zagreb, 2007.

Međutim o predsjedniku Tuđmanu je bila već prva moja publicistička knjiga *Srpski mit o Jasenovcu / Skrivanje istine o beogradskim konc-logorima,* Hrvatski povijesni institut, Zagreb, 1998. Naime, to je bio polemički odgovor na knjigu dr. Milana Bulajića iz Beograda *Tuđmanov Jasenovački mit.*

Zbog nje je na radiju Slobodna Europa organizirana rasprava između dr. Bulajića i mene. Nesretan tom raspravom on je napisao novu knjigu kojom se pokušao opravdati. A to je prirodno dovelo do mog odgovora, tj. do *knjige Srpski mit o Jasenovcu II /: O Bulajićevoj ideologiji genocida hrvatskih autora*, Element, Zagreb, 2000.

To je bilo vrijeme kada sam bio u Australiji pa su snimak tog razgovora mogli čuti tamošnji Hrvati. Prvi put na Hrvatskom radiju Australija, kada je snimak prekinut jer su na radiju imali dogovoren prijenos utakmice Sydneyske Croatije koja se borila za prvo mjesto u australskom nogometnom prvenstvu. Međutim mnogi slušatelji su zvali radio i protestirali: *Nećemo nogomet – hoćemo profesora!* To je dovelo do velike akcije australskih Hrvata za engleski prijevod tih knjiga: *Serbian myth about Jasenovac*, Stih, Zagreb, 2001. Korice za tu knjigu napravio je veliki hrvatski slikar iz Australije Charles Billich. Predstavljanja knjige diljem Australije bila su veličanstvena. Poslije predstavljanja u Zagrebu bio sam pozvan na ručak s američkim stručnjakom za holokaust iz Američkog veleposlanstva.

Dr. Bulajić je poslije toga postao smiješan kao glavni propagator Srpskog mita o Jasenovcu, pa su to – kako sam najavio 2000-e godine – morali preuzeti „istoričari" iz Hrvatske. Ubrzo su Goldsteini izdali knjigu *Holokaust u Zagrebu*, Zagreb 2001. S posebnim poglavljem o revizionistima u Hrvatskoj. Imao sam veliku čast da sam po prostoru koji su dali hrvatskim revizionistima, bio odmah poslije dr. Tuđmana. Odgovorio sam knjigom *Brani li Goldstein NDH?* Zagreb, 2002.

Činjenica da su dva hrvatska akademika Tuđman i Pečarić proglašena revizionistima sigurno je pomogla da neki u HAZU zaključe kako bi mlađi Goldstein, čiji je tata bio posebni savjetnik Predsjednika Vlade, bio idealan izbor za novog akademika. Nisu uspjeli. Mnogi i danas smatraju da mi je to jedan od najvećih uspjeha u mom radu. Dapače, mislim da je to bio prvi neuspjeh te neokomunističke vlasti. O tome govori knjiga *Zabranjeni akademik – Prijevarom u HAZU!?*, Zagreb, 2012. U knjizi je dan i niz tekstova hrvatskih povjesničara koji pokazuju koliko je loš Goldstein kao povjesničar. Tako je – zapravo – spriječena velika sramota HAZU da takvog znanstvenika, ako se za njega to uopće može reći, primi u svoje članstvo.

Dvadeset godina od moje prve knjige o Jasenovcu, tj. tog mog revizionizma, obilježen je knjigom:

J. Pečarić, S. Razum, *Razotkrivena Jasenovačka laž*, Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, Zagreb 2018.

Posebno mjesto u toj priči o predsjedniku Tuđmanu i sramotnom ponašanju svjetskih moćnika i njihovih domaćih slugu koji su podržavali fašističku srpsku agresiju na Hrvatsku je Sud u Haagu o kome sam napisao niz knjiga. Npr.:

Sramotni sud u Haagu, Stih, Zagreb, 2001.; *Zločinački sud u Haagu*, Zagreb, 2008.; *Kraj vremena veleizdajnika?*, Zagreb, 2009. (s Matom Kovačevićem); *Rasizam Suda u Haagu / 15 godina ponavljanja istoga: Je li bilo uzalud?* Zagreb, 2011.; *Rasizam svjetskih moćnika*, Zagreb, 2012.; *Rasizam domaćih slugu*, Zagreb, 2013.

Treba ovom prigodom izdvojiti samo ovo:

"U izdanju lista *Frankfurter Allgemeine Zeitung* od 19.V.2011. objavljen je komentar kršćansko-demokratskog zastupnika u njemačkom Bundestagu Klaus-Petera Willscha: *Mrtvačka sinoda u Haagu*. Autor na početku podsjeća na bizaran događaj iz crkvene povijesti kada je 897. godine tadašnji papa Stjepan VI. upriličio sudski proces – protiv svoga pokojnog prethodnika na prijestolju sv. Petra, Formozusa, kako bi ojačao vlastiti legitimitet. Mrtav papa je doista izvučen iz groba, navučena mu je papinska odora – i stavljen je pred sud gdje se od početka znalo kakva će biti presuda: kriv je.

Willsch piše kako se praktično ista stvar dogodila i na Međunarodnom sudu za ratne zločine u bivšoj Jugoslaviji u Haagu 15. travnja 2011. Tog dana sud je proglasio krivim pokojnoga hrvatskog predsjednika Tuđmana zato što je, navodno, planirao i proveo protjerivanje pobunjenih Srba prilikom ponovnog preuzimanja područja u Hrvatskoj koja su bila pod srpskom okupacijom. Willsch konstatira:

„Ova presuda je gnjusna, nepravedna i opasna."

I doista, generali Gotovina i Markač izabrani su kao simboli hrvatske vojske i hrvatske policije, izabrani su kao najbolji u hrvatskoj vojsci i hrvatskoj policiji, da im se sudi umjesto Tuđmanu, zato što se drznuo da unatoč želji svjetskih moćnika stvori hrvatsku državu. Kao da Willsch objašnjava sucima u Haagu kako oni zapravo potvrđuju koliko sam bio u pravu kada sam Hrvatskog predsjednika nazvao Ocem hrvatske države.

Ne zaboravimo da se Tuđmanu u Haagu sudi i zato što je onemogućio ostvarenje želje srpskih moćnika da Srbi zavladaju Bosnom i Hercegovinom. Zbog toga je osuđen Dario Kordić, a bit će i general Praljak i njegova grupa."

Na žalost, to predviđanje se pokazalo točnim. A da je osuda Predsjednika Tuđmana bila glavna zadaća Suda u Haagu pokazuje i slijedeće svjedočenje Venere Kordić u Hrvatskom listu od 23. prosinca 2004.:

Živa je istina da mu je to bilo u istrazi ponuđeno preko odvjetnika: ukoliko optuži Tuđmana i Šuška, doći će do nagodbe sa sudom! Da je to napravio, bio bi danas vani na slobodi kao i svi drugi optuženici. Zašto nije? Jer je, kako mi kaže, ponosan na te ljude, ponosan što je bio s njima, ponosan što ih je uopće poznavao. Ne može njih optuživati za nešto što u biti nema veze s njima. Dario nije želio nikoga drugoga optužiti jer nije želio izaći iz zatvora na grbači drugih. Rekao mi je da bi to bilo sramotno, da ne bi mogao s tim živjeti, a najbitnije mu je, što je nekoliko puta ponavljao, 'da sljedećih deset godina mogu samog sebe pogledati u zrcalu te da mogu uspravno stajati pred svojom obitelji'.

Naravno to svjedočenje pokazuje sve veličinu samog Daria, tj. kako je dr. Tokić znalački znao odrediti tko su stupovi „moje Hrvatske“, zar ne?
Zapravo, možemo konstatirati ono isto o čemu sam pisao daleke 1996-e godine: Hrvatska je u Tuđmanovo vrijeme bila znatno ispred europskih država, pa su smiješne tvrdnje današnjih političara kako Hrvatska treba dostići njihove vrijednosti. Dostići – da, ali smanjivanjem ili čak odustajanjem od vlastitih vrijednosti, a kojih u Europi nema.

HVALA!

Zahvaljujem predsjednici Udruge zagrebački dragovoljci branitelji Vukovara gđi Zorici Gregurić koja je na Youtubeu stavila snimak ovog govora:

https://www.youtube.com/watch?v=pTz-Gs0m1o0

https://narod.hr/kultura/video-akademik-pecaric-tudman-kordic-i-general-praljak-thompson-i-biskup-kosic-stupovi-su-hrvatske
http://dragovoljac.com/index.php/obavijesti/16743-josip-pecaric-govor-na-predstavljanju-knjige-prvi-stup-moje-hrvatske

DR. VLADO KOŠIĆ,

DARIO KORDIĆ JE ZASLUŽIO VISOKO MJESTO U SVIJESTI SVIH HRVATSKIH LJUDI, ALI I DRUŠTVU

Daria Kordića nisam poznavao prije 2000. godine, dakle, nisam bio ni u Bosni i Hercegovini kad je tamo bjesnio rat niti u Haagu dok je on bi suđen. Upoznao sam ga zatvoru u Grazu, kada je tamo služio svoju kaznu. Pozvali su me dvojica svećenika (David Sluganović i fra Sebastijan Golenić) koji su ga išli posjetiti i pitali me, bih li ja pošao s njima. Rado sam se pridružio jer sam želio upoznati tog čovjeka o kojem sam čuo proturječne stvari. Naime, novine su pisale da je ratni zločinac, a neki su mi prijatelji govorili da on nije ništa skrivio, da je žrtva nehumanog Haaškog suda.

U nehumanost suda u Haagu nisam dvojio znajući da je on političko sredstvo moćnih koji su željeli na principu podjele krivnje pacificirati područje na kojem se prije vodio rat. Na primjer obrat u slučaju generala Gotovine i Markača pokazuje zorno kako je moguće da jedan pravorijek bude potpuno negativan, a drugi potpuno pozitivan.

Kada sam dakle prvi puta posjetio Daria Kordića – a poslije sam to učinio još šest puta – mojem iznenađenju nije bilo kraja. On je umjesto čovjeka shrvana nepravdom i teškom višegodišnjom kaznom, zračio optimizmom i neobičnom vedrinom. Umjesto da mi tješimo njega, on je tješio nas. I bio je veoma pobožan, neprestano smo govorili o Bogu, o tome kako on čini čudesa. Jednom mi je rekao kako je ovo vrijeme u zatvoru za njega milost Božja. Ja sam prosvjedovao rekavši mu da je to ipak teška kušnja i da tu nepravdu nije Bog želio, no on me demantirao izjavom kako on ne bi bio Boga sreo da nije došao u zatvor. Tu nisam mogao ništa proturječiti, ako je on bio u to uvjeren. Sjećam se i da nam je govorio kako je on slobodniji nego mnogi ljudi koji nisu u zatvoru, jer je sloboda nutarnja, duhovna kategorija a ne fizička i tjelesna. Opet nisam mogao ništa reći protiv toga. Pomolili smo se na njegovu želju, svaki puta. On je tražio moj blagoslov i ja sam mu ga svaki put udijelio.

Znao sam koliko pati njegova supruga Venera premda ona to nije pokazivala. I njihova su djeca patila, bez oca su rasli gotovo 18 godina.

Jednom sam rekao muftiji Hasanoviću, koji me prozvao u novinama i tražio kaznu za mene što sam bio na dočeku Daria pri povratku iz zatvora, da bi se vjerojatno i on radovao kada bi neki njegov vjernik u zatvoru postao bolji vjernik. Tako sam se i ja radovao.

Tada, kada sam posjećivao Daria u zatvoru, slutio sam da on nije kriv za kaznu koju je dobio. Poslije, kad je izišao iz zatvora, ja sam sad i uvjeren da on nije kriv, da njemu kazna nije bila pravedno dana jer on nije bio ni vojnik, niti je bio na tom mjestu gdje se odlučivalo o napadu na Ahmiće, niti je bio tamo gdje se to dogodilo tako da nije mogao ni fizički počiniti nikakvo djelo. Znakovito je bilo da se

ogromna kazna Blaškiću drastično smanjila u drugostupanjskoj sudskoj presudi, a Kordiću je ostala u konačnoj presudi ista, drastično velika kazna, usprkos tome što tužitelj nije imao ni jedan valjani dokaz i nakon što su oborene mnoge točke optužnice.

Od jednog sam visoko pozicioniranog muslimana /Z. Hasanbegovića/ čuo kako oni znaju da je Dario nevin ponio tuđu kaznu. Također razgovarao sam dugo jednom s Dariem i jednim uglednim odvjetnikom /Lukom Mišetićem/ koji je uvjeren da bi Dario trebao pokrenuti reviziju postupka, ali čuo sam i Daria koji ne želi da se ikoga drugog osudi, kad je već on morao ponijeti tako veliku kaznu.

Dario sada studira teologiju, želi se u svojoj vjeri utvrditi i rasti. To je bio njegov izbor koji ja poštujem. Poštujem i njegovu obitelj koja mu je uvijek davala i predstavljala veliku potporu. Oni su svi za mene veliki mučenici, žrtve političkih igara i stava da je potrebno svima koji su bili uključeni u rat u Bosni i Hercegovini presudi krivnju, misleći da se tako mogu neutralizirati mržnje. Međutim, ako se nepravde žele ispraviti novim nepravdama, mislim da se tako samo sije sjeme novih sukoba, što nije dobro niti pošteno. A to je učinio u slučaju Daria Kordića Haaški sud.

Dario je moj prijatelj, ja to ne krijem i nikada neću. Njegova žrtva, njegova vjera i njegova vedrina u trpljenju i meni je veliko nadahnuće. Potpora njegove obitelji u teškim danima i godinama za Daria njemu je bila velika utjeha i zato su svi oni za me primjer obitelji koja ostaje zajedno u dobru i zlu jer ih povezuje ljubav i molitva, pouzdanje u Boga.

Nadam se da će Dario jednog dana dobiti visoko mjesto koje mu pripada u svijesti svih hrvatskih ljudi ali i u društvu jer on je to zaslužio.

https://narod.hr/kultura/biskup-kosic-na-predstavljanju-knjige-dario-kordic-zasluzio-je-visoko-mjesto-u-svijesti-svih-hrvatskih-ljudi-ali-i-drustvu
https://kamenjar.com/biskup-kosic-dario-kordic-je-zasluzio-visoko-mjesto-u-svijesti-svih-hrvatskih-ljudi-ali-i-drustvu/

JOSIP PEČARIĆ

PREDSTAVLJANJE KNJIGE *DARIO KORDIĆ*

Prije svega moram se zahvaliti svima vama koji ste došli na ovo predstavljanje jer ste sa svojim dolaskom zapravo iskazali svoju ljubav i poštovanje prema našem Dariju kojega također pozdravljam i u ime svih nas nazočnih kao i gđu Veneru i sve članove njegove obitelji. Velika hvala i predstavljačima biskupu Vladu Košiću, g. Zvonimiru Hodaku i profesoru Marku Tokiću na njihovim lijepim govorima, kao i na tome što su na razne načine i svojim tekstovima doprinijeli da imamo ovu knjigu. Posebna zahvalnost i g. Iliji Tokiću koji je pomogao tiskanje knjige, kao i g. Branku Hrkaču na prelijepim koricama.
Zapravo na koricama smo izdvojili dva momenta iz života Darija Kordića koji zorno pokazuju koliko je on veliki čovjek i Hrvat.
Ali prvo ću vas pitati nešto što sam svojevremeno pitao naše Hrvate u Australiji.

- Mi Hrvati smo u Domovinskom ratu ali i kroz cijelu povijest pokazali da smo najhrabriji ljudi na svijetu. Znate li tko je jedini na svijetu hrabriji od Hrvata?
- HRVATICE!

Dakle ta dva momenta iz života našeg Darija su vezane uz dvije takve Hrvatice.
Prvi je opisala Dunja Ujević - koju pozdravljam - u knjizi "Ministar obrane – jedno sjećanje na Gojka Šuška", str. 170.:

Rata u Laštvanskoj dolini još nije ni bilo kada je Venera tog dana prolazila cestom po kojoj se događa sve što se tamo uopće događa. Hodala je polako. Baš je nekako bila bezbrižna. A onda je ugledala konvoj. Golemi konvoj JNA, neke ljude, Darija u bijeloj majici i svog plavoga fiću kojega je njen Dario ostavio nasred ceste! (...) Oficir je urlao na Darija da 'neće njega balavac zaustaviti'. Kordić mu je uzvratio da dobro, kako hoće! 'Pucat će na vas', rekao mu je.
To iz čega bi oni bili 'pucali' na njih, bila su fingirana mitraljeska gnijezda. Ali konvoj koji je vozio oružje Srbima u Hrvatsku je zaustavljen, zaustavio ga je Kordić, i UNPROFOR je proglasio da je on najmoćniji čovjek srednje Bosne. Pa, kad je uspio zaustaviti konvoj!
I da nije, bilo bi isto. Ali, ovako je taman legao u priču koja im je bila potrebna: bio je svemoćan, dakle, potencijalno kriv za sve.

Dakle već tada je bilo jasno da će tzv. sudu u Haagu on biti posebno zanimljiv za ostvarivanje njihove zadaće kažnjavanja hrvatskog naroda zbog onemogućavanja onoga što su željeli svjetski moćnici a to je uspjeh srpske fašističke agresije.
A kako im je on u Haagu odgovorio na njihovu ponudu da sudjeluje u njihovoj prljavoj raboti opisala je Venera Kordić u Hrvatskom listu od 23. prosinca 2004.:

Živa je istina da mu je to bilo u istrazi ponuđeno preko odvjetnika: ukoliko optuži Tuđmana i Šuška, doći će do nagodbe sa sudom! Da je to napravio, bio bi danas vani na slobodi kao i svi drugi optuženici. Zašto nije? Jer je, kako mi kaže, ponosan na te ljude, ponosan što je bio s njima, ponosan što ih je uopće poznavao. Ne može njih optuživati za nešto što u biti nema veze s njima. Dario nije želio nikoga drugoga optužiti jer nije želio izaći iz zatvora na grbači drugih. Rekao mi je da bi to bilo sramotno, da ne bi mogao s tim živjeti, a najbitnije mu je, što je nekoliko puta ponavljao, 'da sljedećih deset godina mogu samog sebe pogledati u zrcalu te da mogu uspravno stajati pred svojom obitelji'.

Zato je bilo prirodno da sam u svojim tekstovima često govorio i o Dariju, a i posvetio sam mu 2003. god. knjigu „Hercegovac iz Boke“. Predstavljanje te knjige bilo je u prepunoj dvorani Novinarskog doma i tada su svi nazočni na prvom primjerku knjige napisali božićne čestitke našem Dariju.
Presuda je bila onakva kakva se mogla i očekivati od onih koji su Dariju davali ovakve ponude.
Ali to i nije bilo najgore jer je poznato da su oni na kraju dobili od hrvatskih vlasti krivotvorene dokumente da bi ga se uopće moglo osuditi.
Nije to bilo jedino što su hrvatski režimi činili u svom dodvoravanju svjetskim moćnicima. Sjetimo se samo topničkih dnevnika (tada sam sam sebe prijavio Predsjednici Vlade jer sam ih pronašao u svom računalu), spremnost na laganje pred sudom, ali da političari-lažovi ne gledaju naše junake u oči dok lažu, pa do naplate poreza iz kategorije šunda generalu Praljku za materijale tj. knjige za njegovu obranu.
Svi takvi su, kao što znamo, nagrađeni za svoja „junačka“ djela! I nemaju problema da sami sebe pogledaju u zrcalo. Vjerojatno su im zabavnije druge priče o ogledalima, kao ona kada je Milošević gledajući sebe u ogledalu tvrdio kako je to što vidi Musolinijev portret. Vjerojatno im je manje zabavna moja priča o ogledalu.
Naime kada sam 1992. godine prvi put došao u Australiju javio sam se g. Tomislavu Bošnjaku koji je organizirao večeru u jednom hrvatskom restoranu. Nazočni su bili on, njegov brat Marjan i g. Mato Verkić sa suprugama.
Prvo što sam rekao bilo je upozorenje o nama - Hrvatima iz domovine:
- Znate svi mi koji smo odrasli u komunizmu imamo jednog malog crvenog u svojim glavama. A znate, operacije na mozgu su vam najteže.
Pri kraju večere su to i komentirali:
-Profesore Vi nama pričate o malom crvenom u glavi. A zar nam i Vi ne dolazite iz Domovine?
-Zato Vas i upozoravam na to jer i sam ponekad otkrijem da sam postupio onako kako diktira taj mali crveni. I znate li što tada uradim - odem pred ogledalo i pljunem u gada.
Kada sam desetak godina kasnije opet bio u Melbourneu, g. Verkić je ponovo komentirao tu moju priču:

-Profesore, na izborima u Hrvatskoj je pobijedio onaj mali crveni o kojemu ste nam pričali.
Ali nećemo više o gadovima i huljama. Okupili smo se u čast hrvatskog velikana Darija Kordića, a njegova priča o zrcalu je doista nešto izuzetno. U mnogim svojim tekstovima govorio sam o njemu pa i ponavljao tu priču. Koliko je Dario bio značajan u mojim tekstovima ponajbolje je opisao upravo g. Tokić koji je još prije pet godina na predstavljanju mojih knjiga u Mostaru kazao kako je Dario Kordić jedan od četiri stupa moje Hrvatske.
Zato sam i mogao na najnovije napade onih koje je još kineski filozof i ratnik Sun Tzu nazvao najogavnijim ljudima odgovoriti knjigom. Samo sam izabrao među tekstovima o Kordiću u drugim mojim knjigama. Na kraju sam dao i tekstove drugih domoljubnih autora koji su komentirali te napade najogavnijih ljudi.
A ideja o ovakvoj knjizi je itekako vrijedna jer počinje i završava sa sjajnim tekstovima profesora Tokića i biskupa Košića.
Zapravo bih svima ovima koji su napadali Darija trebao i biti zahvalan. Naime taj drugi stup moje hrvatske je Darijev ali i generala Praljka. Vjerojatno znate da mi je naš veliki general bio prijatelj i da sam s jednim drugim njegovim prijateljem dr. Miroslavom Međimorcem očekivao njegov izlazak iz zatvora tako što smo pripremili knjigu o njemu. Znamo kako je to završilo njegovim samožrtvovanjem i sebedarjem. Nije nam se ispunila želja da ga dočekamo knjigom. Ali eto danas predstavljamo knjigu o Dariju u njegovoj nazočnosti. Hvala im zbog toga.
Da, sjetimo se kako sam svojevremeno komentirao presudu našem Dariju riječima koje su kasnije koristili i drugi:

U HAAGU SU KORDIĆU DOKAZALI SAMO DA JE HRVAT I TO IZNIMAN!

A to je zapravo sadržano i u samoj presudi Dariju Kordiću. To je tako očito i iz najnovije kolumne današnjeg predstavljača Zvonimira Hodaka koji konstatira kako je naš Dario osuđen za ubojstvo civila u Ahmićima. Dakle civil koji nikada nije bio u Ahmićima je naredio vojnicima, na sastanku na kojem nije ni bio, da poubijaju druge civile. Zar nije Haaški sud osudio nešto što doista nevjerojatno, nadnaravno, ako smijem reći - božansko? Jer ja doista ne znam da je tako nešto nekome uspjelo u povijesti, osim – kako tvrdi Sud u Haagu – našem Dariju!
Da, naš Dario je bio i ostao izniman!

https://hrvatskonebo.org/2019/05/10/predstavljanje-knjige-dario-kordic/
https://kamenjar.com/predstavljena-knjiga-akademika-josipa-pecarica-dario-kordic/
https://narod.hr/kultura/foto-akademik-pecaric-na-predstavljanju-knjige-dario-kordic-u-haagu-su-kordicu-dokazali-samo-da-je-hrvat-i-to-izniman
http://dragovoljac.com/index.php/razno/16214-predstavljanje-knjige-dario-kordic
http://glasbrotnja.net/predstavljena-knjiga-akademika-josipa-pecarica-dario-kordic/

MATE KOVAČEVIĆ

PEČARIĆEVI STUPOVI HRVATSKE DRŽAVNOSTI, DOM HVIDRA-E, 13. LIPNJA 2019.

Prije slova o značenju "stupova Pečarićeve Hrvatske" potrebno je odgovoriti na nekoliko pitanje - što je nama, hrvatskom narodu, hrvatska država, što je ta hrvatska država svojim susjedima pa onda i što je ona velikim igračima svjetske političke pozornice?

Hrvatska država u razdoblju kada smo je mogli samo sanjati, onda kad smo je stvarali i kada smo se za nju krvavo borili, kao i danas kad svim silama nastojimo očuvati njezin život, uvijek je bila najbolji državnopravni okvir za opstanak hrvatskoga naroda.

Bez toga okvira, bez njezina oživotvorenja i ne daj Bože u slučaju utrnuća toga državnopravnog okvira, u pitanje bi bila dovedena opstojnost cjelokupnoga hrvatskog naroda.

Naime, svaka se država ravna prema svojim interesima pa zato i ima na raspolaganju pravni sustav te mehanizme represivnoga i sigurnosnoga parata kojima od različitih ugroza štiti svoje državljane odnosno vlastitu državnu opstojnost.

Zato u demokratskim sustavima vlast i proistječe iz naroda, što u životu političke zajednice znači da narod na izborima bira zastupnike u zakonodavna tijela vlastite države pa su isključivo ti zastupnici za svoje dobre, loše i pogrješne odluke odgovorni svomu izbornom tijelu. Dakle, državljanima koji su ih i birali na te dužnosti.

U pravilu iznad te vlasti nema, niti može biti neke druge sekularne sile, što su svojedobno prepoznali pristaše prvoga hrvatskog predsjednika dr. Franje Tuđmana još 1990. godine, oblikovavši to načelo u glasovitu krilaticu kako je samo Bog iznad Hrvatskoga sabora.

U protivnom slučaju ne bi se moglo raditi o suverenoj državi, jer zakoni koje slobodnom voljom ne bi donosio Hrvatski sabor ne bi bili legitimni i ograničavali bi ključno načelo demokratskih sustava kako vlast proistječe iz naroda.

Ako vlast ne proistječe iz naroda, ona onda proistječe iz narodu nametnute sile - bilo da je riječ o samodržačkom uzurpatoru ili pak uzurpatoru izvan državnih granica, što je znak narušavanja ili gubitka državne suverenosti.

Takvi interesi nikad nisu, niti mogu biti, u skladu sa širokim interesima naroda pa se u slučaju narušavanja nacionalnih interesa može opravdano govoriti o agresiji i narušavanju međunarodnoga političkog sustava.

Nametanju tuđe volje, po zakonu se moraju usprotiviti sve državne ustanove, a na narušavanje suverenosti, bez obzira na koji način, reagira i svaki svjestan pripadnik narodne zajednice.

Svakom narodu, pa tako i hrvatskom, najbolji oblik za vlastitu afirmaciju jest njegova nacionalna država. Mi Hrvati posebno to nikad ne bismo smjeli zaboraviti!

Da smo slučajno sačuvali državnu neovisnost 1945., unatoč promjeni društvenoga uređenja, imali bismo manje gubitke, manje masovnih grobnica i manje stradalih obitelji.

Danas možemo samo zamišljati koliki bi, samo očuvanim životima mladih ljudi, bio naš potencijal. Ne treba ići u daleku prošlost da bi se stekli uvidi za te potencijale. Najbolje to svjedoče naši samostalni rezultati na svim područjima života, a posebno športa, u kojem do izričaja posebno dolazi viteški duh naroda.

Nisu li nam prije samo godinu dana svi svjetski mediji, inače obično neskloni malim narodima, ispjevali tolike hvalospjeve o hrvatskom nogometnom čuda?

U krajnjem slučaju očuvanje države, znači očuvanje nacionalne i osobne slobode pa je njezino očuvanje i pitanje opstanka cjelokupnoga hrvatskog naroda.

Hrvatska je susjednim narodima, uglavnom kad osjete njezine unutarnje slabosti, poligon za ostvarivanje vlastitih nacionalnih frustracija. Tako srbijanski ministar vanjskih poslova Ivica Dačić u svojoj skupštini govori o gubitku srpskih teritorija u Hrvatskoj, aktualna slovenska politika pokušava legalizirati nasilno oteta hrvatska područja, pojedinci iz talijanskoga političkoga miljea najavljuju zaposjedanje hrvatske obale, a i pojedinci iz madžarske politike, premda blago, ipak sve neskrivenije očituju želju za proširenjem svoga državnog teritorija i na hrvatska područja.

Bosanski muslimani, poput Srba iz Republike Srpske, nastoje hrvatska područja u BiH pretvoriti u vlastiti nacionalni entitet, a po mogućnosti, nakon toga, domoći se i dijela hrvatske obale.

Nisam pozvan davati savjete, a još manje nuditi rješenja Hrvatskoj vladi. Odgovor na srpske pretenzije jest samo žurna modernizacija hrvatskoga borbenog zrakoplovstva. Na bedastoće iz Trsta trebalo je i moglo se odgovoriti žurnim otvaranjem vojarne u Puli, a s Madžarima, koji su nam nakon 1918. uglavnom bili skloni, stvar se mogla riješiti tihim i diplomatskim putem.

Za velike igrače, poglavito one iz EU, odnosno politička središta Berlina i njegovih pristaša, Hrvatska je još uvijek poligon za oživotvorenje nekakve balkanske unije.

U aktualnom odnosu snaga svoje interese, kako je to nedavno poručio i ruski veleposlanik, Hrvatska je zanimljiva i ruskim političkim probitcima.

Dapače, veleposlanik Anvar Azimov, pohvalio se kako je Moskva u igri sa Zapadom u mnogočemu nadmudrila zapadne saveznike.

Kad se zna da EU, odnosno njezini glavni igrači - Berlin i Pariz, unatoč protimbi Washingtona, surađuju s Moskvom, onda iz veleposlanikove poruke proizlazi da je Moskva u Hrvatskoj nadmudrila Sjedinjene Države.

Interes pak SAD-a, a promovirao ga je Donald Trump, jest povezivanje država srednje Europe od Poljske do Hrvatske i stvaranje t. zv. uspravnice Baltik Jadran.

Od velikih potencijala, Hrvatska je tijekom godina postupno odustajala, a da nije pronašla adekvatno rješenje ili nadomjestak spomenutim političkim i gospodarskim potencijalima.

Ne treba spominjati da na hrvatskom području svoje interese ima i gospodarski sve jača Kina te Turska koja se nastoji izvući iz sklopa američkoga interesnog područja i povezati se s Rusijom.

Osim velikih nacionalnih igrača na političkoj pozornici sve donedavno je figurirala i međunarodna institucija Haaškoga tribunala, kroz koji su se, uz samodržačke i diktatorske ovlasti određene skupine svjetskih moćnika, probijali i interesi velikih sila, a posebice Velike Britanije.

Taj nas je sud, osim što je upropastio živote časnih hrvatskih pojedinaca, proglasio i agresorima u BiH, čime je potaknuo muslimanske političke inicijative za uništenjem hrvatskoga naroda u BiH.

Odgovor na ova pitanja, kao i na svakodnevnu kuknjavu medija i političara iz Srbije jest osnivanje posebnoga odjela u MVPEI i uporaba međunarodnoga položaja kojega bar formalno Hrvatska ima svojim članstvom u NATO savezu i EU.

Umjesto svega toga, odnosno namjesto organiziranoga i promišljena rada, promicanja vlastitih vrijednosti i lobiranja, u Hrvatskoj su prisiljeni pojedinci svakodnevno po rubnim medijima braniti interese svoga naroda i svoje države.

Jedan takav pojedinac po načinu, ali gotovo institucija po djelovanju jest akademik Josip Pečarić, koji se u zadnjih tridesetak godina dotaknuo gotovo svakog problema koji je u pitanje dovodio opstojnost hrvatske države.

Ta bi se pitanja, kad se sve sagleda, mogla podijeliti na nekoliko skupina, koje je akademik Pečarić klasificirao kao napadaje na stupove hrvatske države i njihovu obranu.

Naime, osim političkih, državnih, gospodarskih, društvenih, kulturnih i uopće sekularnih pitanja, ima u hrvatskom slučaju i nešto nadnaravno, a riječ je o pojmu uskrsnuća, što toliko smeta brojnim "knezovima ovoga svijeta".

Uskrnuće hrvatske države, koju je svijet bio odavna pokopao, svjedočanstvo vječnosti, s kojim već nekoliko stoljeća nepomirljivo ratuju zagovornici ne/kulture smrti.

Hrvatsko uskrsnuće i njezina opstojnost pobija njihovo višestoljetno manipuliranje čovjekovom prirodom pa otud, preko različitih nevladinih, provladinih, vladinih i inih skupina i udruga nastupaju legije klevetnika, kojima je cilj poljuljati vjeru u opstojnost jedine nam i vječne Hrvatske!

Napadajem na prvoga predsjednika dr. Franju Tuđmana, hrvatskoga Mojsija naših dana, želi se obeskrijepiti sama ideja samostalne i nezavisne hrvatske države.

Misle ti legionari-klevetnici da će različitim optužbama dr. Tuđmana poljuljati vjeru hrvatskoga naroda u njegovo djelo. A njegovo djelo, bez imalo pretjerivanja, jest samostalna, suverena, neovisna, nezavisna i demokratska hrvatska država.

Osim toga, ta je hrvatska država, zahvaljujući upravo prvom predsjedniku, bez obzira na naša nezadovoljstva Daytonskim sporazumom, bila jamac opstojnosti hrvatskoga naroda u BiH, koji je čak i po tom sporazumu, u sklopu županijskoga sustava unutar Federacije BiH, bio suveren narod.

Dario Kordić je nezamjenjivi junak naših dana. Naime, čovjek je pravedan osuđen na višegodišnju robiju. Čak mu ni sudci Tribunala nisu pronašli bilo kakvu krivicu. No, on je radije prihvatio vlastiti križ, nego oslobađajuću presudu pod uvjetom da se pridruži legiji protuhrvatskih klevetnika.

S dubokom vjerom u Krista, poput prvomučenika Stjepana, Dario Kordić ostao je trajni svjedok hrvatskoga uskrnuća!

General Slobodan Praljak je simbol hrvatskoga otpora, koji je pravo na život hrvatskoga naroda temeljio na svim pozitivnim dostignućima zapadne uljudbe. Licemjerni klevetnici nisu mogli prihvatiti čak ni vlastite uzuse i okvire ponašanja pa su ga, unatoč temeljito argumentiranoj obrani, pokušali osuditi.

Nisu uspjeli! Spriječio ih svojim odlaskom sam general Praljak! Nije im dopustio zadovoljstvo da oni utrnu jednu od svijeća hrvatskoga uskrnuća.

Sisački biskup mons. Vlado Košić neposredni je svjedok hrvatske ratne kalvarije, ali i njezina uskrsnuća. Dostojan sin pravovjerne Stepinčeve Katoličke Crkve, meta je posebno razularenih legionara, koji smrad dovlače iz samoga pakla i nabacuju se na ovoga postojanoga hrvatskog svjedoka.

Blaćenjem kardinala Stepinca i njegova mlađega biskupskoga brata Vlade, nadaju se, kako će u samoj ideji zatrti misao na slobodnu hrvatsku državu, u kojoj, kao većina, žive čestiti i Bogu vjerni ljudi.

Područje popularne kulture posebno je vezano uz legije klevetnika, a uporaba oblika te kulture za promicanje kulture života, posebno je rasrdila hijerarhiju klevetničkih legija, koja se u hrvatskom slučaju ustremila na popularnoga pjevača, hrvatskoga ratnog dragovoljca i ratnika Marka Perkovića Thompsona.

Njegov utjecaj među mladom populacijom posebno raspamećuje zatirače svake hrvatske državnosti. Prenošenje, naime iskustva, misli i ideje hrvatske državnosti mladom pokoljenju gotovo je i bez Haaškoga tribunala unaprijed napisana smrtna presuda.

Akademik Pečarić se u svojim knjigama uhvatio u koštac sa svim spomenutim problemima. Posve naravno, zato je i sam došao u sukob s legijama idejnih, političkih i duhovnih protivnika.

No, unatoč svemu, postojani i neslomljivi akademik i dalje svjedoči o uskrnući hrvatske države i njezinim čvrstim te neoborivim temeljima!

Čestitam akademiku Pečariću!

Mate Kovačević

SESTRA ISTAKNUTOG LJUBITELJA USTAŠTVA JOSIPA PEČARIĆA ZAVIJORILA ŠAHOVNICU U KOTORU NA DAN...

Sestra istaknutog ljubitelja ustaštva Josipa Pečarića zavijorila šahovnicu u Kotoru na dan zločinačke „Oluje“

Pečarićeva sestra je svoje oduševljenje progonom preko 220 000 krajiških Srba i ubijanje preko 1 800 civila obilježila tako što je na žici za veš ispod prozora okačila hrvatsku šahovnicu i zastavu Crne Gore

Da je sa dolaskom nove „pajser“ DPS – **Bruna Lončarević** koalicije u Kotoru dat vjetar u leđa ekstremnom hrvatskom nacionalizmu svjedoči i slika iz Starog grada. Izvjesna gđa **Rajković**, koja je, kako IN4S saznaje, sestra dr. **Josipa Pečarića** čije su šovinističke publikacije nadahnjivale i samog **Franja Tuđmana**, javno se uključila u proslavu zločinačke akcije hrvatske vojske i NATO – „Oluja“.

Pečarićeva sestra je svoje oduševljenje progonom preko 220 000 krajiških Srba i ubijanje preko 1 800 civila obilježila tako što je na žici za veš ispod prozora okačila hrvatsku šahovnicu i zastavu Crne Gore.

Pored slanja zvaničnog predstavnika na ceremoniji u Kninu od strane Crne Gore, vjetar u leđa proslavi „Oluje“ u Kotoru dao je i novi predsjednik HGI, Adrijan Vuksanović koji je tokom nedavne skupštinske rasprave Srbima poručio da ih „ne bole žrtve ni ratovi, već porazi“.

Šahovnica u Kotoru na dan zločinačke akcije „Oluja"

Dr Josip Pečarić, akademik HAZU i DANU bio je tokom poslednjih lokalnih izbora u Tivtu kako su istakli u HNV i HGI „njihov dragi gost“. Svoje šovinističke i blagonaklone stavove prema Pavelićevoj NDH, Tompsonu i Tuđmanu, iskazao je u oko 30 knjiga i publikacija.

Koliko daleko je ovaj podržavalac lika i djela **Marka Perkovića Tompsona**, inače talentovani matematičar, otišao daleko u svom publicističkom radu i veličanju NDH, govori podatak da ga promoterom „ustaštva“ nazivaju čak i desnici naklonjeni mediji u Hrvatskoj.

Tako je ove godine po Hrvatskoj predstavio svoje najnovije knjige o „stubovima **Pečarićeve** Hrvatske“ (Tuđman, Kordić i general Praljak, Tompson, biskup Košić), a na promocijama mu je između ostalih govorio i **Miroslav Tuđman**.

IN4S
prosrpski portal sa sjedištem u Podgorici

https://www.in4s.net/sestra-istaknutog-ljubitelja-ustastva-josipa-pecarica-zavijorila-sahovnicu-u-kotoru-na-dan-zlocinacke-oluje/?lang=lat
https://www.hkv.hr/vijesti/inozemni-tisak/32416-sestra-istaknutog-ljubitelja-ustastva-josipa-pecarica-zavijorila-sahovnicu-u-kotoru.html

DANAS SLAVIMO BLAŽENU OZANU KOTORSKU

Danas slavimo **blaženu Ozanu Kotorsku.** Sretan blagdan svim Hrvatima Boke kotorske i sretan imendan svim Ozanama.

Mene osobno uz blaženu Ozanu ne veže samo to što sam Kotoranin i Hrvat iz Boke kotorske što je posebno naglasio Mladen Pavković u samom početku razgovora samnom „*koji za sebe jednostavno kaže da je prije svega Hrvat, Hrvat iz Boke kotorske, a potom matematičar, znanstvenik, publicist Domovinskog rata i da ne nabrajamo dalje"*.

O čemu se radi?

Moja tvrdnja „U Boki kotorskoj svaki kamen govori Hrvatski" često se pripisuje blž. Alojziju Stepincu, koji je doista rekao nešto slično, što je meni i poslužilo kada sam izrekao svoju tvrdnju. Nedavno mi ju je u razgovoru i jedan moj Bokelj također pripisao blž. Stepincu.

Zato ću vam dati propovijed našeg HRVATSKOG biskupa dr. Vlada Košića koji je i to spomenuo:

Subota, 28 Travanj 2018

Mons. Vlado Košić, biskup sisački
Homilija na blagdan Bl. Ozane Kotorske
D. V. bl. Ozane u Zagrebu, 27. travnja .2018.

Drage sestre Dominikanke, draga djeco iz vrtića Bl. Ozane, dragi roditelji, draga braćo i sestre, dragi slušatelji Radio Marije,
Radost mi je slaviti s vama ovu svetu Misu na blagdan bl. Ozane Kotorske, vaše zaštitnice. Hvala na pozivu!
Rekao bih nekoliko stvari koje me zadivljuju kod ove ugodnice Božje:
Prvo, njezin ime „Ozana" – dolazi od „Hosana!", što je židovski usklik „hošiana", što znači „pomozi!", a kojim se pozdravljalo voljenu osobu s dobrim željama. Mi bismo to mogli prevesti na hrvatski: „Živio! Sretno!" Sjetimo se da su i našega Gospodina Isusa Krista Židovi, osobito djeca, pozdravljali kod njegova ulaska u Jeruzalem tim pozdravom: „Hosana Davidovu Sinu! Blagoslovljen koji dolazi u ime Gospodnje!" Ovu riječ pozdrava i radosnog klicanja izgovaramo, ili pjevamo, u svakoj svetoj Misi moleći „Svet – Sanctus": kada ponavljamo „Hosana u visini!"
Time se izražava radost zbog dolaska Sina Božjega, našega Spasitelja Isusa, koji želi biti s nama, koji je došao i ostaje među nama „do svršetka svijeta", kako nam

je obećao. I bl. Ozana bila je sretna što je smjela drugovati s Isusom u kojem je pronašla svoju radost i mir.
Ona mu se posvetila kao sveta djevica početkom 16. stoljeća. Bilo je to na Veliki Petak 1513. kada je u katedrali sv. Tripuna u Kotoru sudjelovala na obredima muke Gospodnje. Otada je posebno štovala Muku Kristovu i o njoj uvijek razmišljala.
Iz ljubavi prema Isusu koji je za nas trpio djevica Ozana je prihvatila posebno strogi život pokore. Mogli bismo nazvati Ozanu velikom pokornicom: živjela je zazidana u maloj sobici uz crkvu sv. Bartola i potom uz crkvu sv. Pavla u Kotoru, gdje se neprestano molila i činila pokoru. I to punih 44 godine. To nije moglo ostati sakriveno ljudima pa su mnogi dolazili k njoj po savjet i preporučivali su joj se u molitve, te su ju Kotorani prozvali „trubljom Duha Svetoga“ i „učiteljicom mistike“, a jer je posredovala za pomirenje posvađanih velikaških obitelji, pučana i vlastele nazvaše ju i „djevicom miriteljicom“ i „anđelom mira“. Kako je i sama potjecala iz kraja gdje žive i pravoslavni vjernici, mnoge je vjernike poticala na pravi kršćanski život, tako da ju zovemo i apostolicom kršćanskog jedinstva, odnosno zaštitnicom ekumenskog pokreta.
Kako su sve to lijepi atributi koje su vjernici dali blaženoj Ozani!
Biti „trublja Duha Svetoga“ može samo ona osoba koja i sama sluša Duha Božjega te je kadra prenositi njegove poticaje i drugima.
„Anđeo mira“ pak je prelijepi naziv za onu koja je pomirivala zavađene pojedince i obitelji. Kako je svijet potreban takvih anđela! Zar nije posvuda toliko razdora, nerazumijevanja, osuđivanja, pa čak i mržnje i ubijanja u ratovima i sukobima diljem našeg planeta, i to ne samo u prošlosti nego i još danas, upravo sada! Gdje su ti anđeli mira i tko ih sluša? Jedan je sigurno i naš Sveti Otac papa Franjo. On nagovara svjetske vođe da odustanu od nasilja, da se mirno dogovore i da prestanu s ratovima i nasiljem. Ali ne slušaju ga.
Zar ne pamtimo i mi kako su bile strašne ratne godine, prije četvrt stoljeća, kada je na našu Domovinu izvršena strašna agresija, a narod je bio goloruk no želio je slobodu više od vlastitih života. Hrabri branitelji bili su spremni žrtvovati se. Zanimljiva je jedna zgoda iz života bl. Ozane kad je 9.kolovoza 1539. Kotor napao turski admiral, koji je već osvojio Herceg Novi. Bl. Ozana je hrabrila tada građane Kotora da se junački bore govoreći im da grad neće pasti u neprijateljske ruke. I to se dogodilo. Zanimljivo, ona koja je postala poznata kao velika mirotvorka, hrabrila je sugrađane na obranu grada, dakle na borbu! Čini se da mira nema bez borbe, dakako najprije duhovne, ali ako treba i tvarne, jer nasilnike se često ne može nikako drukčije spriječiti da čine zlo nego kad im se branitelji suprostave i pokažu odlučnost da im neće dopustiti to što su zlo naumili.
Često su velikani znali u sebi povezati, ujediniti i spojiti ono što izgleda nepovezivo, nespojivo i suprotno. Evo, tako i ona: i zalaganje za mir, i borbu za slobodu, tj. obranu od osvajača.

Ona je spojila još jedno, veoma važno područje, a to je pripadnost jednoj, svetoj, katoličkoj i apostolskoj Crkvi. Ona je došavši u Kotor u obitelji Buća dobila dobar vjerski odgoj i zaželjela je primiti sakramente u Crkvi u Kotoru. To je i ostvarila i zavjetovala se kao „zazidana djevica“ u Crkvi, u koju je pozivala i vjernike iz pravoslavlja. Zapravo to u njezino vrijeme i nije izgledalo tako podijeljeno kršćanstvo, a ona je željela da svi uđu u jedno Kristovo stado pod jednim pastirom, rimskim biskupom tj. papom.

Shvaćanje ekumenizma u njezino vrijeme sigurno se razlikovalo od današnjeg katoličkog shvaćanja, poslije Drugog vatikanskog sabora, kada mi želimo poštivati vjernike drugih Crkvi i ne pozivamo ih da prijeđu u Katoličku Crkvu, nego zajedno tražimo načine kako da se međusobno približimo i postignemo jedinstvo. To međutim do danas nismo uspjeli.

A zašto? Jer onima koji pregovaraju u ime svojih Crkvi i zajednica nije stalo do Kristovih koliko do nacionalnih i političkih probitaka. Motivi bi trebali biti oni koji su vodili bl. Ozanu da se žrtvuje za približavanje svih kršćana i promiče kršćansko jedinstvo.

Zanimljivo je da je bl. Ozana bila i vrsna vezilja, tako da se i dan-danas u kotorskoj katedrali čuva korporal (tjelesnik) koji je ona napravila. U tom ručnom radu surađivala je i s drugim gospođama u gradu i tako promicala marljivost i brigu za obitelji, za njegovanje ljepote i vještine vezenja što ukrašava domove, crkve i javna obitavališta.

Tako nam bl. Ozana poručuje i što je ljudski rad i njegova vrijednost: služiti zajednici, promicati ljepotu, marljivost i zajedništvo.

Nadalje, ne možemo se ne osvrnuti i na to da je bl. Ozana bila dominikanka, dominikanska trećoredica. Redovništvo, osobito žensko, u Crkvi je bilo uvijek u velikoj cijeni. Bogu posvećene osobe žrtvovale su svoje živote za Crkvu, za svoje bližnje i tako posvetile svoj život i rad na zemlji, da bi bile dostojne zajedništvo s Bogom i Crkvom na nebesima. Znak, koji redovništvo jest u Crkvi i svijetu, i danas je neophodno potreban, znak da život na zemlji nije sam sebi svrha. Redovnici i redovnice taj su znak svojim životom. Oni pozivaju „sursum corda – gore srca!“

Zagledani danas u redovnicu, dominikanku bl. Ozanu Kotorsku i mi pronalazimo ljepotu života s Bogom jer nas njezin primjer poziva i potiče da i mi u svom životu dademo prvenstvo duhovnim nad materijalnim vrijednostima, neprolaznim nad prolaznim stvarnostima, životu nad smrću, ljubavi nad mržnjom, dobru nad zlom, svetosti nad grijehom.

Bl. Ozana naziva se „Kotorkom“ jer je bila iz Boke Kotorske, koji volimo zvati i „zaljevom hrvatskih svetaca“. Činjenica je da je Boka Kotorska bila neraskidivi dio hrvatskog nacionalnog teritorija sve do dolaska komunista na vlast 1945. kada je nasilno odijeljena od matice domovine. U Boki imamo troje Hrvata, svetaca. To su: sv. Leopold Bogdan Mandić, bl. Gracije iz Mula i bl. Ozana Kotorska.

Za Boku Kotorsku akademik Josip Pečarić, koji je i sam rodom iz Boke, napisao je da u Boki svaki kamen govori hrvatski. Ipak, jer je već dugo ovaj hrvatski kraj izvan domovine, on je ostao sveden – gledajući hrvatski i katolički – na ostatke ostataka. Pa ipak, i takav, premda malen brojem velik je po svijetlom primjeru blaženika i svetaca. Mogli bismo s bl. Alojzijem Stepincem reći kako se ne može slomiti narod koji vjeruje i kako naša Hrvatska mora biti Kristova ili je neće biti. Današnja čitanja nas u tome utvrđuju:

Prvo je čitanje iz Knjige proroka Hošee (Hoš 2,16b.15b.19-20). Tu prorok prenosi Božje riječi kako će progovoriti srcu svoga naroda koga će odvesti u pustinju. To je slika tišine i osobnog susreta koji je ostvarivala na poseban način upravo bl. Ozana. Njezin život „zatvorenosti" u jednoj maloj prostoriji uz crkvu bio je takvo življenje blizine s Bogom koji je govorio njezinu srcu. Prorok također iznosi Božju namjeru da svoj narod zaruči poput zaručnice, i to u „pravdi i pravu, u nježnosti i ljubavi… u vjernosti".

Posvećene djevice takav su znak pripadanja Bogu, prema riječi svete Terezije velike: Samo Bog je dosta! Je li doista samo Bog dovoljan našem životu? – to pitanje upućuje nam danas i sveta Ozana. On je jedini sve, sve drugo je samo dio – života, sreće, mira, blaženstva. U njemu je moguće naći sav smisao i svu radost života. Bez njega dakle ništa ne bi bilo potpuno, ništa savršeno, ništa vrijedno. Takve nam osobe, Bogu posvećene do kraja, govore o tome, o toj dubljoj stvarnosti i najvećoj ljubavi.

Čitanje iz poslanice sv. Pavla Efežanima (Ef 4,1-7.11-13) poziva na odgovornost za druge. Ako smo pošli za Kristom, tada se treba oboružati „poniznošću, blagošću, strpljivošću" i „živjeti dostojno poziva kojim smo pozvani", a to se vidi prije svega u našim međusobnim odnosima. Zato Apostol poziva: „Podnosite jedni druge u ljubavi, trudite se sačuvati jedinstvo Duha u svezi mira!" Doista, kakvo je to kršćanstvo zagledano samo u sebe, bez odnosa prema braći i sestrama, prema svim ljudima, i dapače prema čitavom stvorenom svijetu? To nije moguće! Upravo je bl. Ozana imala osjećaja za probleme svojih bližnjih, pa premda naizgled daleko od njih, i udubljena u samoći svoje sobe samo u Boga, ona je duboko patila s patnjama svojih sumještana, svih koji su joj dolazili po savjet i preporučivali su joj se u molitve. Oni koji su bili posvađani, dobili su savjet kako da se pomire, oni koji su se odijelili od svojih najbližih, odlazeći od nje imali su u srcu snagu da oproste, da započnu nov život povjerenja i prihvaćanja svojih najbližih. Čitave su se obitelji velikaša upravo pred njom izmirivale jer je ona bila „anđeo mira", Božje stvorenje koje je svojim životom najviše pozivala na mir i jedinstvo.

Upravo je jedinstvo bio njezin poziv, jedinstvo kršćana, jedinstvo čitavog ljudskog roda: „jedan Gospodin, jedna vjera, jedno krštenje.."

U prispodobi o ludim i mudrim djevicama (Mt 25,1-13) Isus je upozorio na ono najvažnije. Kada se ide za njim, nije dovoljno biti u nekom staležu – npr. djevica – nego imati u posudi ulje. Nije li to upravo milost Božja, o čemu govori sv. Pavao kada kaže da u „glinenim posudama" nosimo veliko blago! To je blago

sam Gospodin. Povezanost s njime milost je vjere bez koje ne možemo biti dionici vječne radosti. Molimo svetu Ozanu da zagovara za nas, za sve posvećene osobe, za jedinstvo svih kršćana, ali i za čitav naš narod hrvatski! Amen.

KRIŽNI PUT HRVATSKOG NARODA

Od: nikola@knez.us
Datum: 15. svibnja 2020. u 01:43:46 CEST
Za: Miroslav Međimorec
Predmet: film o Blajburgu - za medije

Dragi Miroslave,

Saljem ovu obavijest za medije pa te molim ako možeš to proslijediti dalje. Ujedno pošalji i akademiku Pečariću.
Hvala unaprijed uz srdačan pozdrav,
=====
Obavijest za medije:

Povodom aktualne situacije koja je nastala zbog najave slavlja sv. mise za žrtve Bleiburške tragedije u sarajevskoj prvostolnici 16. svibnja, Hrvatski Filmski Institut (www.hfi.mobi) želi obavijestiti Hrvatske građane i ostale koje zanima istina o Blajburgu da besplatno pogledaju film "Bleiburg: Titova dozvola za genocid."

Ovaj američki film prikazuje jedinstvena svjedočanstva Engleskih oficira, partizana pokajnika i ubojica, preživjelih s Blajburga te povjesničara i istraživača počinjenih zločina. Uz pomoć povijesnih dokumenata te novootkrivenih masovnih grobnica ovaj film jasno opisuje kršenje Ženevske konvencije i međunarodnog prava koje je dovelo do Blajburške tragedije i križnog puta odnosno holokausta Hrvatskog naroda. Original ovog filma je na engleskom jeziku. Verziju sa hrvatskim prijevodom možete pogledati na: https://www.youtube.com/watch?v=H_vUFukMqxI

Nikola Knez, Hrvatski Filmski Institut
Houston, Texas, 14. svibnja 2020.
==========

Nikola Knez ©, Director, Producer, Screenwriter
President, iFilms LLC, USA
Board of Directors Chair, Croatian Film Institute
1-361-8500-882
www.ifilms-fx.com
www.hfi.mobi
Confidentiality Notice: This is a PRIVATE message. The information contained in this email, including attachments, may be privileged and/or confidential as

provided by law. The information in this email is intended only for the use of the individual or entity to whom it is addressed. If you are not the intended recipient, please delete without copying the content.

2) Thompson:
http://dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/21437-razgovor-s-m-perkovicem-ne-boj-se-nova-je-moja-pjesma-koju-milijuni-hrvata-sada-slusaju

Naslov:Fwd: **Academski clanak o Bleiburgu**
Datum: Sat, 16 May 2020 21:17:35 +0200
Šalje: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Dragi Prijatelji,

Poslije filma o Križnom putu hrvatskog naroda g. Nikole Kneza, dobili smo i njegov članak za koji nam kaže da se može ponovno objaviti:

Naslov:Academski clanak o Bleiburgu
Datum:Sat, 16 May 2020 09:29:35 -0700
Šalje: nikola@knez.us
Prima: Josip Pecaric , Miroslav_Međimorec

Poštovana gospodo Medjimorec, Pečarić i ostali,
U prilogu je akademski članak o Bleiburgu publiciran u International Journal of Social Sciences, 2018 godine. Sva su prava zadržana sa naše strane pa molim sve ako znaju gdje, i ako to mogu i hoće, da probaju publicirati isti uradak radi širenja istine i prosvjetljavanja mentalnih sklopova širih masa te akademskih i inih institucija.
U prilogu je dan članak:
Dorothy S. Mcclellan, Nikola Knez, POST-WORLD WAR II FORCED REPATRIATIONS TO YUGOSLAVIA: GENOCIDE'S LEGACY FOR DEMOCRATIC NATION BUILDING, International Journal of Social Sciences Vol. VII, No. 2 / 2018, pp. 62- 91.

Linkove za film dali su neki naši portali:
https://kamenjar.com/pogledajte-dokumentarni-film-bleiburg-titova-dozvola-za-genocid/
http://dragovoljac.com/index.php/razno/21458-pogledajte-film-bleiburg-titova-dozvola-za-genocid
Na kamenjar.com nas podsjećaju:
"Film je dobio posebnu nagradu žirija 2018. na *Worldfestu Houston*, Internacionalnom film festivalu u Houstonu."

Kada sam danas upozorio jednog prijatelja da je i ovaj film g. Kneza dobio nagradu, nije vjerovao. Mislio je da se radi samo o njegovom filmu o „Oluji“. Zato treba ponoviti ono što je o g. Knezu u svom članku koji sam vam poslao napisao dr. Međimorec:

„Nekoliko općih napomena o Nikoli Knezu, producentu i redatelju filma o *Oluji*, generalu Gotovini i opsadi i deblokadi Bihaća.

Počet ćemo od njegova zadnjeg filmskog uspjeha na Među-narodnom filmskom festivalu u Houstonu 2012.:

Nikola Knez i njegova producentska kuća *iFilms LLC* dobila je na 45. svjetskom festivalu filma u Houstonu 11 (jedanaest) Remi nagrada, platinastih, zlatnih, srebrenih i brončanih. Na festivalu je ove godine u različitim kategorijama prikazano više od 4600 filmova iz 57 zemalja. U kategoriji igranog filma sudjelovao je i hrvatski igrani film Branka Ivande *Lea i Darija*. Na istom festivalu prošle 2011. godine Nikola Knez je dobio tri zlatne nagrade, 2010. dvije. Nikola Knez redatelj, scanarist, snimatelj, dobitnik mnogobrojnih nagrada, osnivač je *iFilms LLC*, filmske kompanije koja se bavi filmskim procesom od početne ideje, scenarija do završetka filma, prikazivanja na filmskom platnu. Njegov studio opremljen je najnovijom tehnologijom kojom upravljaju vrhunski filmski profesionalci. Osnivač je *Prve* (2005.) i organizator *Druge* (2006.) *međunarodne konferencije o mladeži i obrazovanju za 21. stoljeće* (Children's rights@Education for the 21st Century) koja se otada održava na Sveučilištu Texas A@M u Corpus Christiju. Usto je osnivač Zaklade Sv. Marije na otoku Mljetu, Hrvatske udruge za dječja ljudska prava i Hrvatske udruge za ekoturizam. Pisac je nekoliko scenarija i dvije dječje knjige. Školovao se u Hrvatskoj u kojoj je radio na velikom broju filmova za Hrvatsku televiziju, Koncertnu direkciju, HNK, Dramsko kazalište. Snimao je promidžbene filmove za industrijska poduzeća u Hrvatskoj i Njemačkoj. Snimao je dokumentarne, obrazovne i igrane filmove, filmove za promociju industrije i turizma kao i TV komercijalne i muzičke videofilmove. Ima bogato iskustvo u videosnimanjima, uređivanju, 3D animaciji i specijalnim efektima. Njegovo obrazovanje i iskustvo omogućuju mu potpuno razumijevanje moderne filmske tehnologije i računalnih mogućnosti pri stvaranju filma. Sposoban je nadzirati projekt od početne stvaralačke zamisli do postprodukcije, dok mu znanje matematike i uvid u računalne znanosti omogućuje stručnost u svim oblicima tehnologije kao i uporabu preciznih alata za stvaranje vizualnih efekata i 3D animacije. Stalno je u tijeku s razvojem novih tehnologija u stvaranju filma. Izdvojit ćemo tek nekoliko njegovih nagrađivanih filmova: *Vitezovi* (Knights) 3D animacija; *Između mjeseca i zemlje*, (Between moon and earth) dokumentarni film o ruskom kozmonautu Sergeju Avdeevu; *Američki zatvori, u inozemstvu i kod kuće* (American prisons, foreign@domestic) dokumentarni film koji je ove godine dobio platinastu nagradu za scenarij i Remi posebnu nagradu žirija za film i video; *Jedna osoba, dva puta (One person, two paths).*

Usprkos vrlo živom i uspješnom prisustvu u kompetitivnoj američkoj filmskoj industriji, Nikola Knez nije napustio vezu sa svojom domovinom i ovaj

producentsko-redateljski projekt pokazuje koliko vjeruje da se istina o Hrvatskoj, Domovinskom ratu i zatočenim generalima u Haagu, *Oluji* i pomoći Bihaću i BiH može na dobar filmski način, na engleskom jeziku, prezentirati svijetu.“
A sada vidimo da o hrvatskoj povijesti ima i objavljenje članke!

Danas smo vidjeli kako crveni fašisti, istinske ubojice i njihovi nasljednici napadaju i Crkvu zato što služi svete mise za njihove žrtve.
Misu koju je vodio kardinal Puljić sigurno ste pratili, pa pogledajte i propovijed biskupa Košića: U propovijedi je Biskup rekao i ovo:
Moj je otac Ivan (1933.-2017.) bio dječak od 12 godina kada su kroz našu župu prolazile kolone tih zarobljenih ljudi koje su gonili pobjednici. Nekoliko je dana išao sa svojom susjedom gledati ne bi li prepoznali njezina sina, a onda je došla vijest da plivaju po Dravi. Išao je vidjeti i stvarno, kako je svjedočio, rijekom Dravom plivalo je puno leševa. Zapamtio je jednu sliku, koja se urezala i meni u sjećanje po njegovom kazivanju: mrtva žena koja je držala mrtvo dijete u naručju bila je zapletena u granje uz obalu rijeke. Tata se tad zapitao: pa što je kriva bila ta žena s djetetom? Ali tako su postupali „revolucionarni osloboditelji“! Mučili su i ubijali svakoga koji je bio ne samo pripadnik hrvatskih vojnih postrojbi nego i svakoga koji je bio povezan s njima ili je bio barem sumnjiv te čak bio i potencijalni neprijatelj jer nije dijelio njihovu partijsku ideologiju. Križni put hrvatskog naroda, koji je započeo na Bleiburgu, odnio je stotine tisuća života i to na najbrutalniji i najbestijalniji način. Tomu su svjedoci: Huda jama, Tezno kod Maribora, Maceljska šuma, Jazovka na Žumberku, Brezovica kod našeg Siska, Čemernica i tolike jame – masovna stratišta u kojima još i danas bez iskazanog poštovanja i dostojanstva počivaju kosti pobijenih ljudi.
https://kamenjar.com/biskup-kosic-bleiburg-je-simbol-najveceg-stradanja-hrvata-u-povijesti/

Na kraju sjetit ću se jedne bizarne priče o tome kako je, vjerovali ili ne, Križni put i Bleiburg imao utjecaja i kod mog izbora za akademika. O tome sam pisao u tekstu HAZU I PROTUNARODNA VLAST koji je objavljen u tjedniku *7Dnevno, 09. 05. 2014.*, portalima *Dnevno.hr, 10. 05. 2014.* i *Glas Brotnja, 10. 05. 2014.* i mojim knjigama *‘Ako voliš Hrvatsku svoju’*, Zagreb, 2014. i *Pišem pisma odgovora nema! 2. / Je li Akademiji važna znanost*, Zagreb, 2017. :
Zato, kada razmišljate o HAZU-u, nemojte misliti samo na ove kakav je kolega o kome sam gore pisao. Uvijek se sjetite da je član HAZU-a bio i akademik Smiljko Ašperger, koji je upravo umro u svojoj 94. godini života. Potpisao je mnoga naša otvorena pisma (bio je i jedan od prva tri potpisnika Pisma VSUN-a o rasističkim presudama našim generalima u Haagu, a jednom mi je rekao kako bi ga bila sramota ne potpisati neko otvoreno pismo ako su ga potpisali akademik Aralica i ja) i Hrvatska mu je uvijek bila u srcu i u mislima! Uz akademika Paara najzaslužniji je i za moj izbor u HAZU (tada je bio tajnik II. razreda). Jedan kolega ga je tada, zbog moje knjige "Borba za Boku kotorsku" upitao.

– Bi li Ti napisao knjigu o Boki kotorskoj?
– Bih, kada bi znao - odgovorio je.
Kolega je nastavio:
– Pa zašto on piše o bleiburškim žrtvama?
– A zašto se smije pisati o onim žrtvama prije, a o bleiburškim ne? Znate li, kolega, da su tri člana moje obitelji stradala na Križnom putu?
Počeo sam s matematikom, pa da s njom i završim. U nizu lijepih uspomena na kolegu Ašpergera, spomenut ću još samo njegova uvjeravanja da kada potpisujem naša otvorena pisma moram staviti i to da sam matematičar:
Svaka čast nama ostalima, ali matematika je ipak matematika!
Dragi Smiljko, neka Ti je laka hrvatska zemlja.

Akademik Josip Pečarić

KAROLINA VIDOVIĆ KRIŠTO, ZAGREB, 2020.

BRANITELJI, BISKUPI I AKADEMICI: PETICIJA PODRŠKE KAROLINI VIDOVIĆ KRIŠTO

Zbog opetovanog bulinga koje vodstvo HRT-a provodi protiv svoje novinarke i urednice Karoline Vidović Krišto – novinarke koja je na toj medijskoj kući ostala rijetki glas osvjedočenog domoljublja i istinoljublja – poziva Stožer za obranu hrvatskog Vukovara, uz podršku biskupa Vlade Košića i Valentina Pozaića, akademika Ante Glibote (Europska akademija znanosti, umjetnosti i literature), te Josipa Pečarića, Dubravka Jelčića, Andreja Dujelle, Stanka Popovića i Slavena Barišića (HAZU), prof.dr.sc. Davora Pavune i Matka Marušića, pjevača Marka Perkovića Thompsona, predsjednika Udruga hrvatskih branitelja dragovoljaca domovinskog rata – Ogranak Split Mirka Ramljaka, HVIDRA-e Split, Hrvatskog časničkog zbora Grada Splita, predsjednika Obiteljske stranke Mate Knezovića, predsjednice udruge 4+ Vesne Plazibat, Damira Markuša, vukovarskog branitelja iz Kutine i mnogih drugih potpisnika na potpisivanje peticije za smjenu vodstva HRT-a na čelu sa Glavnim ravnateljem Goranom Radmanom.

Peticijom se traži i ostavka vodstva Hrvatskog novinarskog društva na čelu sa predsjednikom Zdenkom Dukom: naime HND već mjesecima propušta na bilo

koji način uzeti u zaštitu ovu časnu hrvatsku novinarku, koja predstavlja rijetki primjer moralne uspravnosti pred teškim pritiscima aktualnih vlastodržaca na novinare što rade na HRT-u.

Peticiju se može potpisati na www.peticija24.com; ondje se može pročitati i šire obrazloženje.

https://katolik.hr/branitelji-biskupi-i-akademici-peticija-podrske-karolini-vidovic-kristo

HRT Slika Hrvatske - Pedofilija kao temelj spolnog odgoja?, youtube.com, pristupljeno 29. kolovoza 2013.
↑ Dario C., Napad dženderističke klike na istinoljubivu novinarku HRT-a, katolik.hr, pristupljeno 29. kolovoza 2013.
↑ M.L., Bozanić primio Karolinu Vidović Krišto: "Ukidanje ´Slike Hrvatske´ izravni je udar na slobodu govora", index.hr, 7. siječnja 2013., pristupljeno 29. kolovoza 2013.
↑ Petar Vidov, Katoličku javnost ujedinio dokumentarist koji prezire katoličku crkvu, 4. siječnja 2013., pristupljeno 29. kolovoza 2013.
↑ Hrvatska se ne da u borbi protiv genderističkog mainstreaminga, Kultur Medien/Tomislav Cunovic, laudato.hr, 17. lipnja 2013., pristupljeno 30. kolovoza 2013.
↑ Mladen Prenc, Hodak: 'HRT želi žrtvovati novinarku Vidović Krišto zbog ravnatelja koji poput klokana skače iz afere u aferu', dnevno.hr, 10. srpnja 2013., pristupljeno 30. kolovoza 2013.
↑ 'Ja se nikog ne bojim osim Boga' Urednica Karolina Vidović - Krišto otkrila da je dobila uznemirujuća pisma, HINA, jutarnji.hr, 4. veljače 2013., pristupljeno 30. kolovoza 2013.
↑ Ivana Živko, 'Ukinuli smo Sliku Hrvatske jer je odrađena neprofesionalno', 24sata.hr, 8. siječnja 2013., pristupljeno 30. kolovoza 2013.
↑ Siniša Pavić, Trnovit put HRT-a od socijalizma do korporacije, novilist.hr, 9. veljače 2013., (u pismohrani archive.is 30. kolovoza 2013.), pristupljeno 30. kolovoza 2013.
↑ Pročitajte pismo podrške Judith Reisman urednici 'Slike Hrvatske', vecernji.hr, 10. siječnja 2013., pristupljeno 29. kolovoza 2013.
↑ Otvoreno pismo hrvatskom novinarskom društvu, Piše: Walter William Safar, hkz-kkv.ch, 22. siječnja 2013., pristupljeno 30. kolovoza 2013.
↑ Mario Filipi, Počelo hapšenje za "verbalni delikt", viktimologija.com.hr, 17. ožujka 2013., pristupljeno 30. kolovoza 2013.
↑ M.M., Ilija Vučemilović i Josip Klemm: Zahtjev za slobodu novinarstva na javnoj Hrvatskoj radioteleviziji, hrsvijet.net, 9. travnja 2013., pristupljeno 30. kolovoza 2013.

↑ Davor Dijanović, Povodom ukidanja emisije „Slika Hrvatske“: HTV je tamnica hrvatskog duha. HTV - tamnica hrvatskog duha, hkv.hr, 4. siječnja 2013., pristupljeno 30. kolovoza 2013.
↑ Profesor hrvatskog jezika uputio pismo premijeru zbog zdravstvenog odgoja, laudato.hr, 29. siječnja 2013., pristupljeno 30. kolovoza 2013.
Povodom ukidanja emisije „Slika Hrvatske“: HTV je tamnica hrvatskog duha, abh.com.hr, pristupljeno 30. kolovoza 2013.
↑ [1], pristupljeno 30. kolovoza 2013.
↑ Zaustavimo progon Karoline Vidović Krišto, likaplus.hr, 15. srpnja 2013., pristupljeno 30. kolovoza 2013.
↑ Grupa potpore novinarki Karolini Vidović Krišto, facebook.com, pristupljeno 30. kolovoza 2013.
↑ [2], pristupljeno 30. kolovoza 2013.
↑ Đurđica Sarjanović, Na Facebooku osnovali grupu podrške Karolini V. Krišto, 24sata.hr, 31. prosinca 2012., pristupljeno 30. kolovoza 2013.
↑ Na Facebooku osnovali grupu podrške Karolini V. Krišto, cro.time.mk, pristupljeno 30. kolovoza 2013.
↑ Goran Radman, Odluka od 5. siječnja 2015. o izvanrednom otkazu Ugovora o radu Karolini Vidović Krišto na Hrvatskoj radioteleviziji, scribd.com, pristupljeno 4. veljače 2015.
↑ am, HRT novinarki dao izvanredni otkaz zbog ‘omalovažavanja i vrijeđanja’ ravnatelja Radmana, narod.hr, 8. siječnja 2015., pristupljeno 4. veljače 2015.
↑ Priopćenja HND-a. Reakcija na raskid ugovornog odnosa HRT-a i Karoline Vidović Krišto, hnd.hr, 8. siječnja 2015., pristupljeno 4. veljače 2015.
↑ mm, HHO: Karolina Vidović Krišto je u pravu, očekujemo saborsku raspravu o odgovornosti Gorana Radmana, narod.hr, 22. siječnja 2015., pristupljeno 4. veljače 2015.
↑ Ivan Raos: svečana sjednica HAZUD-a u Zagrebu, hazud.ch, 13. ožujka 2013., pristupljeno 29. kolovoza 2013.
↑ Z.S., Vidović Krišto dobitnica Global Leadership Award: 'Hrvatska treba biti ponosna', dnevno.hr, 3. travnja, 2013., pristupljeno 29. kolovoza 2013.
↑ i.kri/VLM, Karolina Vidović Krišto dobitnica je nagrade Global Leadership, vecernji.hr, 2. travnja 2013., pristupljeno 14. prosinca 2013.

Judith Reisman i Karolina Vidović Krišto

MIT O JASENOVCU I ZDS

Na predstavljanju knjige *Razotkrivena Jasenovačka laž* u Sisku pročitao sam i Poziv Predsjednici „DODIJELITE ODLIČJE KAROLINI VIDOVIĆ KRIŠTO!" Kao što sam već napisao Poziv je objavljen:
https://kamenjar.com/akademik-pecaric-poslao-poziv-predsjednici-rh-dodijelite-odlicje-karolini-vidovic-kristo/
Poznato je da je samo predstavljanje dočekano „na nož". U svim komentarima po srpskim medijima neizostavno se govorilo o mojoj ulozi za Peticiju Za Dom spremni. Ako se sjetimo kako su reagirali iz Ureda Predsjednice na tu peticiju zgodan je bio slijedeći komentar:
Dida Cerin
Dobra ideja ali će odbiti i reći da je "neozbiljna provokacija" kako je odgovorila akademiku Pečariću pred dvije ili tri godine po jednom drugom pismu.
Očito se Dida Cerin dobro sjeća tog odgovora. Peticijom ZDS smo branili „Bojnu Čavoglave" i Thompsona.
A na Thompsonovom facebooku ovih dana imamo 2000 čitatelja, 131 komentar i 187 dijeljenja članka *Akademik Pečarić: Veliki broj pjesama iz Domovinskog rata rabi pozdrav Za dom spremni i time dokazuju opću...,* iz kojega je izdvojen dio:
Akademik HAZU Josip Pečarić: Nekako kao da im je Bojna Čavoglave najgora zbog veličanstvene uloge koju je ta budnica odigrala u Domovinskom ratu, zar ne?
Ledila im se krv u žilama. A izgleda i danas!
https://www.facebook.com/151454118244416/posts/2159339850789156/
I jedan drugi komentator povezuje ZDS i Mit o Jasenovcu. Naime, polemiziram s povjesničarem dr. sc. Mariom Jarebom, koji je kao državotvorni povjesničar ali sve radi da se ostvari želja onog koji igra (Plenković) kako onaj drugi svira (Pupovac). Naime, kada je postalo, zahvaljujući Internetu, poznato da je u Prvoj Jugoslaviji ZDS bio i domobranski pozdrav, a stručnjak za Domobrane je bio baš dr. Jareb, on je na moj e-mail koji sam poslao nizu hrvatskih povjesničara, za koje sam smatrao da njeguju hrvatsku paradigmu u povijesti, s upitom o tome nije odgovorio meni nego je napisao omalovažavajući tekst u Hrvatskom tjedniku. Prenio ga je i Portal HKV-a DR. Odgovorio sam. Zapravo i razumljivo je jer je on sve znao o domobranskom pozdravu ZDS ali u svojim javnim nastupima je malo – gotovo ništa – učinio da se to zna.
Zato mi je posebno bio zanimljiv slijedeći komentar Zdenke Bilobrk:
Evo čitam. Dr. Jareb je bio član Međunarodne skupine za održavanje sjećanja i edukaciju o holokaustu i predstavnik Ministarstva kulture u Jusp-Jasenovac. Tako na jednome mjestu Jareb govori o knjizi Igora Vukića:
"Držim ipak da je riječ o samopromociji i pronalaženju novih istina kakve bile, bez obzira na sve dostupne činjenice i izvore.
Nisam još čitao knjigu, ali se tu stvari izvlače iz konteksta i stvara slika koja znatno odudara od logora kao mjesta teških ljudskih patnji."

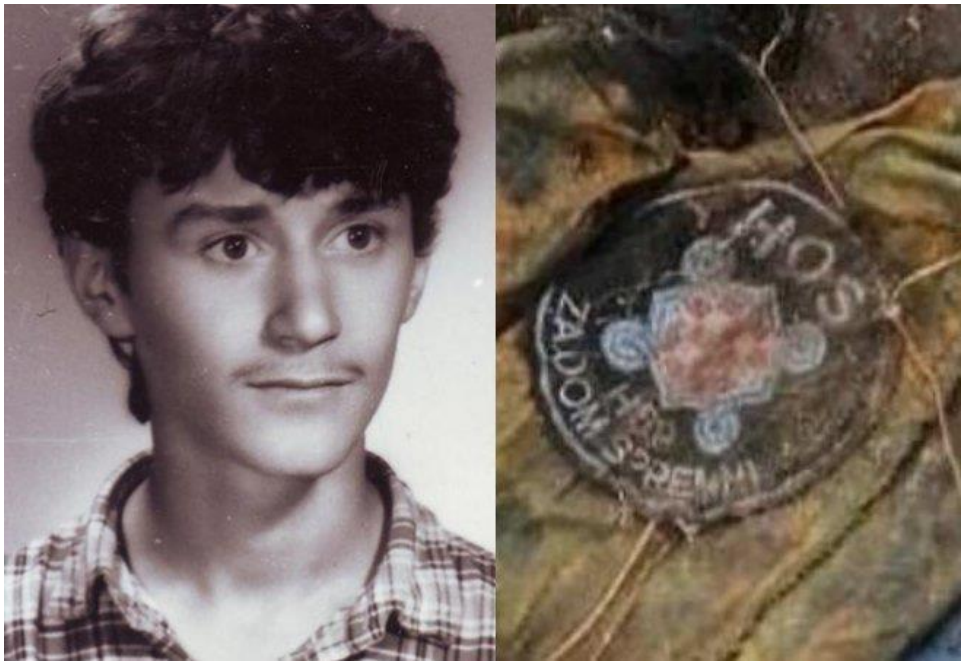
O ZDS koji je u višestoljetnoj hrvatskoj tradiciji, dr. Jareb:
"To ipak ne poništava činjenicu da je ZDS nastao kao Ustaški pozdrav te je korišten u NDH kao pozdrav vladajućeg Ustaškog pokreta koji je Hrvatsku pokušao pretvoriti u totalitarnu državu i pod čijom su vladavinom počinjeni i brojni zločini."
Mislim da bi s moje strane ovo bilo sasvim dovoljno o liku i djelu dr. Jareba. Nemam namjeru više ništa čitati.
Zahvaljujem se gđi Bilobrk za ovo spominjanje Igora Vukića i njegove knjige. I na Portalu Novosti se spominje "moja" Peticija ZDS i povodom predstavljanja u Sisku (*Pečarić i Razum kod biskupa Košića predstavljaju revizionističku knjigu o Jasenovcu*) i sklad našeg dr. Jareba i njih: "Pečarić matematičar koji se u slobodno vrijeme bavi revizijom povijesti, a poznat je jer je 2015. godine dao podršku inicijativi da ustaški pozdrav 'Za dom spremni' postane službeni u Hrvatskoj vojsci":
https://www.portalnovosti.com/pecaric-i-razum-kod-biskupa-kosica-predstavljaju-revizionisticku-knjigu-o-jasenovcu
A da, to su Pupovčeve novine. Nije naš dr. Jareb bedak, zar ne?
I u Sisku je govoreno kako je knjiga koju smo predstavljali nastala povodom dvadesete godišnjice moje knjige *Srpski mit o Jasenovcu / Skrivanje istine o Beogradskim konc-logorima*. Knjigu je izdala ustanova u kojoj radi dr. Jareb. Svojevremeno je dr. Milan Bulajić tvrdio kako je to uz Cohenovu antisrpskija knjiga u povijesti, pa je čak pisao i o „ideologiji genocida Choen-Pečarić". A srpskim medijima je važnija Peticija ZDS. Oni itekako znaju kolika im je ZDS smetnja u njihovim suludim željama za osvajanjima u RH.
Na moj tekst je ponovno u Hrvatskom tjedniku odgovorio dr. Jareb.
Raduje me što je dr. Jareb shvatio da sam „povjesničar amater, te kao takav svakom loncu poklopac". Još malo treba napredovati pa će znati kako je lijepo biti poklopac Plenković-Pupovčevim povjesničarima. Čini mi se da je bio na dobrom putu pa mi je svojedobno ustupio svoja dva teksta za knjigu "Zabranjeni akademik – Prijevarom u HAZU?!", Zagreb, 2012. Knjiga je o zaustavljanu izbora Goldsteina u HAZU.
Naravno, kao čovjek kome logika nije jača strana dr. Jareb ne razumije da se ruga ustanovi u kojoj sam radi jer tiskaju knjige „povjesničarima amaterima, koji su kao takvim svakom loncu poklopac".
S druge strane kada vidimo kako je povjesničarima jarebima logika nešto strano, ne čudi me što je nekadašnji ravnatelj HIP-a dr. sc. Mirko Valentić tražio da napustim profesuru iz matematike i dođem raditi u HIP.
Možda je i znao kako jarebi neće razumjeti značaj činjenice da je ZDS i domobranski pozdrav, pa je meni povjerio da odgovorim dr. Milanu Bulajiću na njegovu knjigu „Tuđmanov Jasenovački mit".
Zapravo Peticija ZDS je iz 2015. god, a te godine je bilo i Pismo HAZU koje je potpisalo veliki broj naših ljudi (nadbiskupa, biskupa, akademika, sveučilišnih nastavnika, književnika,...). A to pismo je bilo u obrani znanstvenih istraživanja.

Povod mu je bio napad na knjigu o Jasenovcu. Jedan od autora bio joj je Igor Vukić. Valjda se i tada radilo o „samopromociji“ kako gđa Bilobrk citira dr. Jareba. A valjda tada Karolina Vidović Krišto nije bila urednica na HTV pa nije zbog (i) Vukićeve knjige još tada nastradala!
O Peticiji ZDS i Pismu HAZU napisao sam knjigu:
Dva pisma koja su skinula maske / Na hrvatsku šutnju nismo spremni!, Zagreb, 2015. pp.406.

Josip Pečarić

KAROLINA VIDOVIĆ KRIŠTO OGLASILA SE UOČI MOŽEBITNE SUDSKE FARSE VEZANE UZ THOMPSONA I ZDS

21. veljače 2020.

Novinarka i urednica HRT-a Karolina Vidović Krišto ustraje u obrani istine o Domovinskom ratu.
Uoči, kako kaže, možebitne sudske farse Odjela za javni red i mir Visokog prekršajnog suda, a vezano uz pjesmu Čavoglave Marka Perkovića Thompsona, Vidović Krišto oglasila se putem Facebook-a. Njezinu objavu prenosimo u cijelosti:
Ako trebamo uzeti u obzir kontekst koji nam je povijesno najbliži i koji nam je najviše obilježio uporabu ovog pokliča – a trebamo! – onda je to kontekst hrvatskog Domovinskog rata, od 1991. godine. Mnoge postrojbe ZNG, Hrvatske vojske, HOS, imaju svoje himne u kojima je poklič "Za dom spremni". Vojnici koji su s krunicom oko vrata obranili Hrvatsku u časnom, pravednom, obrambenom Domovinskom ratu pozdravljali su se i bodrili pokličem "Za dom spremni". Bili su spremni umrijeti za svoju domovinu.
Ključno je naglasiti da je riječ o – na međunarodnom sudu potvrđenoj – časnoj obrani od vojne agresije. To je suvremeni, činjenični i legitimni kontekst pokliča

“Za dom spremni” koji je u hrvatskoj povijesti u različitim okolnostima korišten još od 16. stoljeća do danas.
Ovo sam napisala i objavila 24. siječnja 2014. g. u povodu rasprave o Joeu Šimuniću.
Danas ove riječi ponavljam u čast Žarku Manjkasu Crvenkapi i svim dragovoljcima obrambenog Domovinskog rata, u predvečerje još jedne možebitne sudske farse koja spomenute činjenice ne će moći izbrisati.

Željko Maršić-Zenga/Hrvatsko nebo

https://hrvatskonebo.org/2020/02/21/karolina-vidovic-kristo-oglasila-se-uoci-mozebitne-sudske-farse-vezane-uz-thompsona-i-zds/

REVIZIONISTI U HAZU, ZAGREB, 2020.

PISMO RAVNATELJU HRT-a

Naslov:zamolba g. Bačiću
Datum: Fri, 1 Nov 2019 16:20:15 +0100
Šalje: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>
Prima: Glavni Ravnatelj <Glavni.Ravnatelj@hrt.hr>
CC: Ana Milić <Ana.Milic@hrt.hr>, ksenija celar repac <ksenija.celar.repac@hrt.hr>, Bruno Kovacevic <bruno.kovacevic@hrt.hr>, sbacic <sbacic@hrt.hr>

Poštovani g. Bačiću, glavni ravnatelju HRT-a,

Nadam se da ću konačno doznati što je s onom snimkom s konferencije iz 7. mjeseca prošle godine s konferencije koja je organizirana u čast mog 70.og rođendana.
Iz donje prepiske vidljivo je da je posjedujete i dogovor s gđom Milić je bio da se napravit razgovor sa mnom, a u toj reportaži će biti iskorišten taj snimak.
Reportažu je napravila gđa Suzana Bačić. Međutim, ona nije mogla naći/dobiti taj snimak iako je iz prepiske očito da ste ga imali.
O tome sam pisao i u najnovijoj knjizi (pogledajte poglavlje:

PET MINUTA NA HTV-U.....195

MOLBA G. KAZIMIRU BAČIĆU.....195

OPET ZAHVALA BISKUPU KOŠIĆU I NE SAMO NJEMU 197

Kako radim i na nastavku te knjige i smatram i svojom obavezom da dam i neko objašnjenje što se dogodilo sa snimkom.
A i mene samog interesira vidjeti je jer pretpostavljam da sam odgovarao uvjeren da neće biti prikazana (dvojim jesam li i tada uspoređivao to što se o meni govorilo kao o "kralju nejednakosti" i o "mom kraljevstvu" s mogućim razumijevanjem na HRT-u kako se misli na feudalizam:) pa zato i ne dobivam taj snimak.
Bilo bi lijepo da dobijem nekakav odgovor do četvrtka kada je Predstavljanje knjige.
Šaljem Vam i pozivnicu na to predstavljanje.

S poštovanjem,
Akademik Josip Pečarić

ZBOG „BOJNE ČAVOGLAVE“ I ZDS

SUKOB POLITIČARA I MATEMATIČKIH ČASOPISA

Pozivamo Vas na predstavljanje knjige akademika Josipa Pečarića:

JE LI POLITIČARIMA KRIVA MATEMATIKA?

(...)
http://dragovoljac.com/index.php/obavijesti/18626-poziv-55

Naslov: Re: zamolba
Datum: Tue, 24 Sep 2019 09:16:32 +0200
Šalje: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>
Prima: Antonijo Pralas <Antonijo.Pralas@hrt.hr>
CC: Ana Milić <Ana.Milic@hrt.hr>, ksenija celar repac <ksenija.celar.repac@hrt.hr>, Glavni Ravnatelj <Glavni.Ravnatelj@hrt.hr>, Bruno Kovacevic <bruno.kovacevic@hrt.hr>

U mom zahtjevu već sam napisao da mislim iskoristiti taj snimak, što podrazumijeva javno prikazivanje.
Naime, smatram se da nas je HTV izigrala jer smo očekivali da će ona javno emitirati iste, tj. iskoristiti ih za tako nešto.
Naravno, ja nisam stručnjak, pa sada i ne mogu znati kako i u kom obliku će to biti prikazano.
S poštovanjem,
akademik Josip Pečarić
24.9.2019. u 9:03, Antonijo Pralas je napisao/la:
Poštovani gospodine Pečarić,

hvala Vam na mailu. kako bi proveli internu proceduru za ustupanje materijala, molim Vas da navedete način korištenja tražene snimke, odnosno hoćete li javno objavljivati snimku ili Vam materijal treba samo za osobnu upotrebu.

Po dobivenim informacijama uputit ćemo Vas u proceduru ustupanja.
Hvala,

S poštovanjem,

Antonijo Pralas | RJ Komercijalni poslovi
t: +385 1 634 3856 | m: +385 91 634 8599 | e: Antonijo.Pralas@hrt.hr
Prisavlje 3, 10000 Zagreb, Hrvatska

https://contentsales.hrt.hr/

From: "Josip Pecaric" <pecaric@element.hr>
To: "antonijo pralas" <antonijo.pralas@hrt.hr>
Cc: "Ana Milic" <Ana.Milic@hrt.hr>, "Glavni Ravnatelj" <Glavni.Ravnatelj@hrt.hr>, "Bruno Kovacevic" <bruno.kovacevic@hrt.hr>
Sent: Tuesday, 24 September, 2019 7:17:18 AM
Subject: Fwd: Fwd: zamolba

Poštovani,
Prema sugestiji gđe Ane Milić javljam vam se u svezi ovog presnimavanja.
S poštovanjem,
akademik Josip Pečarić

Naslov: Fwd: zamolba
Datum: Mon, 23 Sep 2019 13:27:48 +0200 (CEST)
Šalje: Ana Milic <Ana.Milic@hrt.hr>
Prima:pecaric@element.hr
CC: Glavni Ravnatelj <Glavni.Ravnatelj@hrt.hr>, Bruno Kovacevic <bruno.kovacevic@hrt.hr>

Poštovani gospodine Pečarić, točno je da još uvijek postoji materijal koji je snimljen na Međunarodnoj konferenciji koja se u povodu Vašeg 70-tog rođendana održavala u Zagrebu. Taj audiovizualni zapis nalazi se na našem hard disku i mi smo ga spremni proslijediti u Službu za presnimavanje. Ako ste zainteresirani za taj video materijal, moram Vas podsjetiti da se morate u okviru redovne procedure javiti našoj Službi za presnimavanje na sljedeće kontakte:
01/634 3184 i/ili 099/634 8413 te antonijo.pralas@hrt.hr

S poštovanjem Ana Milić

Ana Milić | voditelj projekta DJH i urednica PO Mozaik HTV / PJ PROGRAM
t: +385 1 634-2656| m: +385 91 634 8636|e: Ana.Milic@hrt.hr
Hrvatska radiotelevizija, Prisavlje 3, 10000 Zagreb, Hrvatska
www.hrt.hr

From: "Bruno Kovacevic" <bruno.kovacevic@hrt.hr>
To: "Ana Milic" <ana.milic@hrt.hr>

Sent: Monday, 23 September, 2019 9:52:52 AM
Subject: FW: zamolba

Ana, daj me molim te zvrcni kada stigneš da čujem o čemu se radi. Thx

Bruno Kovacevic | Editor-in-Chief of HTV1, HTV2, HTV3 and HTV4 Programs and of the International Television Channel
t: +385 1 634 3162 | f: +385 1 634 3461 | m: +385 99 634 8009 | e: bruno.kovacevic@hrt.hr | www.hrt.hr
Croatian Radio and Television, Prisavlje 3, 10000 Zagreb, Croatia

From: Karolina Vidovic Kristo HRT
Sent: Saturday, September 21, 2019 7:21 PM
To: Bruno Kovacevic
Subject: zamolba

Dragi Bruno,
molim te pomozi da akademiku Pečariću osiguramo traženu snimku (u nastavku je mail koji pojašnjava).
Hvala,
Karolina

Naslov:MOLBA G. KAZIMIRU BAČIĆU
Datum: Sat, 21 Sep 2019 13:55:19 +0200
Šalje: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>
Prima:glavni.ravnatelj@hrt.hr, Hrvatska Radiotelevizija <hrt@hrt.hr>

MOLBA G. KAZIMIRU BAČIĆU

(...)

KNJIGA RAZOTKRIVENA JASENOVAČKA LAŽ

"PROMOCIJA REVIZIONISTIČKE KNJIGE U CRKVENOJ DVORANI"

Naslov: Predstavljanje knjige + Bujica
Datum: Tue, 8 Jan 2019 18:30:38 +0100
Šalje: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

20 godina od moje knjige "Srpski mit o Jasenovcu"
Evo 20 godina je prošlo od tiskanje moje knjige "Srpski mit o Jasenovcu / Skrivanje istine o Beogradskim konc-logorima".
Knjiga koju smo napisali dr. Razum i ja je na neki način i obilježavanje te okrugle obljetnice.
U vrijeme kada je tiskana organizirao je radio "Slobodna Europa" moj dvoboj s dr. Milanom Bulajićem iz Beograda.
U ovoj knjizi je ponovno tiskan cijeli taj razgovor koji je svojevremeno oduševio australske Hrvate tako da su organizirali tiskanje te knjige i nastavka iz 2000. na engleski-
Zanimljivo je da se u tu proslavu uključio i bilten "Novosti".
Čini mi se da su oni jedini do sada najavili to predstavljanje:)))
https://www.portalnovosti.com/promocija-revizionisticke-knjige-u-crkvenoj-dvorani

Promocija revizionističke knjige u crkvenoj dvorani

U dvorani isusovačke crkve, u kojoj se održavaju mise za poglavnika Antu Pavelića, organizira se promocija knjige Josipa Pečarića i Stjepana Razuma

Ni nova 2019. godina neće proći bez promocije povijesnog revizionizma i to na njenom samom početku. Pobrinulo se za to Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac koje sljedećeg četvrtka – 17. siječnja 2019. godine u dvorani crkve Presvetog Srca Isusova u Zagrebu organizira predstavljanje nove knjige 'Razotkrivena jasenovačka laž', akademika Josipa Pečarića i dr. Stjepana Razuma. Promocija će se održati u dvorani isusovačke crkve u Palmotićevoj ulici

u kojoj se redovito održavaju mise zadušnice za ustaškog poglavnika Antu Pavelića.
Izdavač knjige Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac je, kako smo u nekoliko navrata pisali, udruga čiji se članovi otvoreno zalažu da se iz preambule Ustava izbaci ZAVNOH i uvrsti NDH. Osim ove, izdali su i knjigu 'Jasenovački logori – istraživanja' autora Vladimira Horvata, Igora Vukića, Stipe Pilića i Blanke Matković. U njoj se, među ostalim, navodi: 'Zatočenici u logor nisu dovođeni da bi bili ubijani. Uzroci smrti bili su bolest, odmazde i kazne na pojedine prijestupe te partizanski i savezнички napadi… Nitko u logor nije dospio, niti bio ubijen, samo zato što je Srbin ili pravoslavac… Desetljeća u kojima se o Jasenovcu nije moglo normalno istraživati i razgovarati stvorila su od tog logora propagandni mit protiv kojeg se teško boriti'. Članovi Društva, osim genocida počinjenog nad Srbima otvoreno negiraju i holokaust.
I autore nove knjige u izdanju ove udruge, javnost poznaje po aktivističkom revizionističkom djelovanju.
Pečarić je ugledni matematičar koji se u slobodno vrijeme bavi revizijom povijesti, a široj javnosti je poznat jer je 2015. godine dao podršku protuhrvatskoj inicijativi da ustaški poklič 'Za dom spremni' postane službeni pozdrav koji bi se koristio u Hrvatskoj vojsci.
Drugi autor, Razum, katolički je svećenik zaposlen u Hrvatskom državnom arhivu, koji se bavi crkvenom poviješću. Razum je na svom Facebook-profilu tijekom 2017. godine, kako smo već pisali, u nekoliko navrata objavio video-uratke u kojima se rehabilitira politika Adolfa Hitlera i negira postojanje plinskih komora u Auschwitzu. Jedan od njih upotpunio je i statusom: 'Ne radi se o podmetanju samo Hrvatima u Jasenovcu, već se to isto radi i Nijemcima s Auschwitzom'.
Upitan za komentar o tim postupcima, Razum je tada odgovorio: 'Bogu sam zahvalan što živim u Republici Hrvatskoj, koja je slobodna i demokratska država, a blagodati toga su da slobodno mislimo, slobodno govorimo, slobodno se koristimo Facebookom, slobodno komentiramo, slobodno istražujemo, slobodno se bavimo znanstvenim radom, slobodno propitujemo, slobodno se čudimo, slobodno čestitamo… Nadam se da nisam neko vrijeme 'prospavao', u kojem bi neka od ovih sloboda bila ukinuta. Ako bi to bilo točno, molim Vas, upozorite me na to, kako bih se mogao prilagoditi novim zakonskim okolnostima.'

BUJICA:
https://www.youtube.com/watch?v=ECO3MkP7aU8
U jučerašnjoj Bujici je dan i razgovor s Stjepanom Tuđmanom.
Nedavno smo zajedno bili nazočni kod otkrivanja spomenika hrvatskom predsjedniku Franji Tuđmanu.
O tome sam pisao i svojim kolegama akademicima još 15.12.:
"3.Predsjednik je naveo imena akademika koji su bili na otkrivanju spomenika predsjedniku Tuđmanu.

Mene nije spomenuo!
Valjda zato što su oni pozvani zato što su akademici, a ja sam pozvan zato što sam Josip Pečarić.
Prijatelj i autora i obitelji Tuđman. Da je malo bolje pogledao vidio bi da Stjepan Tuđman sa kćerkama nije sjedio u prvom redu gdje su mu rekli već u sedmom do mene!
Neobično mi je što nije primijetio da sam se zajedno sa hrvatskim generalima i članovima obitelji Tuđman slikali s kardinalom Bozanićem, koji me je veoma srdačno pozdravio. Vjerojatno je i znao da ja tamo nisam zato što sam akademik. Zato se moram zahvaliti Predsjedniku, koji vjerojatno i ne zna da sam neizravno i spomenut u govorima jer je Bandićeva zamjenica u svom govoru citirala pismo Henrya Kissingera predsjedniku Tuđmanu koje sam ja dao u Proslovu knjige „Za hrvatsku Hrvatsku“ iz 2001. g. Na predstavljanu je bila nazočna i gđa Tuđman koja je poslije toga i pronašla to pismo.
Na misi za Predsjednika bio sam, kao i ranije, s hrvatskim generalima. Misu je predvodio biskup Vlado Košić, koji je blagoslovio i konferenciju MIA 2018. i govorio o mom domoljubnom radu. Sve to imate u knjizi koja nije spomenuta u izvješću Predsjednika. Priznajem, ni ja nisam primijetio spomenute akademike (osim akademika Reinera) na misi za Predsjednika!"
U jučerašnjoj Bujici kao da su znali dali su sliku s tog događaja kao potvrdu onog o čemu sam pisao: VIDJETI PRILOG!

Pozz
Josip

Naslov: I Srbi i Židovi vas pozivaju na predstavljanje knjige „Razotkrivena Jasenovačka laž“!
Datum: Thu, 10 Jan 2019 08:54:25 +0100
Šalje: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Za tjedan dana je predstavljanje knjige „Razotkrivena Jasenovačka laž“!
I Srbi i Židovi pozivaju na predstavljanje knjige:
http://hr.n1info.com/Vijesti/a361184/Centar-Simon-Wiesenthal-Hrvatskoj-Zabranite-negiranje-ustaskih-zlocina.html
https://www.telegraf.rs/vesti/jugosfera/3022355-centar-simon-vizental-trazi-od-hrvatske-da-zabrani-knjigu-koja-negira-ustaske-zlocine-u-ndh-ne-mogu-se-izbeci-masovna-ubistva-u-jasenovcu
https://www.b92.net/info/vesti/index.php?yyyy=2019&mm=01&dd=09&nav_category=167&nav_id=1490991
https://net.hr/danas/hrvatska/lovac-na-naciste-opet-napao-vladu-16-sijecnja-u-crkvi-u-zagrebu-promocija-djela-koje-bi-moralo-biti-zabranjeno-zaustavite-to/
https://www.srbijadanas.com/vesti/region/centar-posvecen-pronalazenju-nacista-zabraniti-negiranje-ustaskih-zlocina-2019-01-09

http://standard.rs/2019/01/09/centar-simon-vizental-hrvatskoj-zabranite-negiranje-ustaskih-zlocina/?ns_abc=latin
http://www.rts.rs/page/stories/sr/story/11/region/3381958/zurof-trazi-da-se-zabrane-dela-kojima-se-negiraju-ustaski-zlocini.html
https://www.teraz.sk/najnovsie/chorvatsko-csw-ziada-zakazat-knihu/371357-clanok.html
https://informer.rs/vesti/politika/415535/hrvati-stop-dalje-mozete-vredjate-srbe-centar-simon-vizental-zabraniti-negiranje-ustaskih-zlocina
http://www.balkaninsight.com/en/article/od-hrvatske-zatra%C5%BEeno-da-zabrani-negiranje-usta%C5%A1kih-zlo%C4%8Dina-01-09-2019
https://time.rs/c/696764173c/

Zato vam ponovno šaljem prikaz knjige iz Hrvatskog tjednika:

SISAK: PREDSTAVLJENA KNJIGA „RAZOTKRIVENA JASENOVAČKA LAŽ"

ČETVRTAK, 14. OŽUJAK 2019.

Predstavljanje knjige „Razotkrivena jasenovačka laž“ akademika Josipa Pečarića i dr. sc. Stjepana Razuma održano je u srijedu 13. ožujka u sisačkom Velikom Kaptolu. Knjigu su predstavili predsjednik Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac Igor Vukić i autori, a predstavljanju je nazočio i sisački biskup Vlado Košić.

Obraćajući se okupljenima Vukić je istaknuo kako je ovom knjigom pokazano što zajedničkim radom može postići jedno društvo novinara istraživača, akademika i doktora znanosti, a koje se nalazi na zajedničkom putu prema istini. „Mi ne tvrdimo da je ono što smo pronašli i objavili konačna istina, ali to su stvari koje su u najboljoj mjeri nađene u arhivima, razgovorima sa svjedocima, pa čak i knjigama koje su objavljivane i u doba komunizma. Recimo, u Novom Sadu 1970. godine objavljena je knjiga 'Sećanje Jevreja na logor Jasenovac' u kojoj 25 Židova koji su preživjeli logor u Jasenovcu govore kako im je bilo tamo. Relativno nedugo nakon Drugog svjetskog rata oni govore stvari koje mi sada objavljujemo i potvrđujemo mnogim drugim dokumentima. Nas napadaju da smo revizionisti, da falsificiramo povijest, da izmišljamo, ali mi donosimo ono što su ti ljudi vidjeli i doživjeli sami na svojoj koži. I to ono što je bilo dobro, ali i ono što je zločin i nije valjalo. Ovdje smo u Sisku ne prvi puta i znam da većina od vas zna za naš rad. Ova knjiga je jedan osvrt na ono što smo napravili u posljednje četiri godine. To su komentari ne samo naših članova nego i naših gostiju i ljudi koji su pisali o nama, dobro ili loše“, rekao je Vukić te dodao kako time pokazuju da su otvoreni prema svakoj kritici i da žele dijalog.

Autor dr. sc. Stjepan Razum upozorio je kako živimo u dob izokrenutih vrijednosti. „Očigledna istina se niječe, a promiče se laž. Knjiga koju večeras predstavljamo ima u svom naslovu riječ laž koja se odnosi na ratni logor ili sabirno polje Jasenovac i koju mi tom knjigom razotkrivamo. Osma zapovijed Božja slovi: 'Ne reci lažna svjedočanstva', dakle ne laži! Unatoč tome ovaj svijet u kojem živimo satkan je od laži, a Jasenovac je očit primjer takvih laži. Rekli bismo velike laži! No, u odnosu na sveukupnost svjetskih laži to je mala neznatna laž. Možemo samo slutiti o kakvim se sve lažima radi. Svi koji smo svoju školsku naobrazbu stekli do godine 1990. morali smo učiti povijest tzv. narodnooslobodilačke borbe i učiti o junačkim podvizima hrabrih partizana. Istodobno smo bili podučavani o hrvatskim ustašama koji su prema tadašnjem, a nažalost i današnjem prevladavajućem obrazovnom sustavu, utjelovljenje zločinstva…. Ova knjiga predstavlja zbirku raznih članaka objavljenih tijekom posljednjih godina, a tiču se zbilje i mita ratnog logora Jasenovac. Namjerno, kažem ratnog logora, jer znamo da je postojao i onaj poratni. Ta štiva nisu napisana na temelju arhivskog

istraživanja, takvu je knjigu napisao Igor Vukić, nego su ona izraz naše borbe za istinu o hrvatskom narodu i njegovoj ulozi u Drugom svjetskom ratu“.
Razum je istaknuo i kako se hrvatsku javnost više ne može vući za nos. „Hrvatski čovjek i preko djelovanja našeg društva i ovih knjiga spoznao je da nam je desetljećima nametana laž o jasenovačkom ratnom logoru. Preko te laži se željelo držati hrvatski narod u pokornosti da se ne usudi pomisliti na vlastitu državu. Premda već i danas možemo dobro razlučiti što je jasenovačka zbilja, a što mit, ipak nam se i dalje boriti za hrvatsku istinu jer je naša hrvatska elita navezana na komunističko-jugoslavenski mentalni sklop i istina joj je ono čime nas je indoktrinirao bivši propali komunistički sustav“, zaključio je Razum.
Na kraju okupljenima se obratio akademik Pečarić zahvalivši biskupu na mogućnosti da se predstavljanje ove knjige održi i u Sisku. Pečarić je okupljene upoznao i s pismom koje je uputio predsjednici RH Kolindi Grabar Kitarović u kojem predsjednicu kroz primjer Karoline Vidović Krišto i Ester Gitman upozorava na komunistički revizionizam.
Na kraju u zanimljivoj raspravi posebno je problematiziran broj žrtava stradalih u Jasenovcu, između ostalih spomenut je primjer kozaračke djece umrle u zagrebačkim bolnicama od zaraznih bolesti i sahranjenih na Mirogoju, a čija se imena danas nalaze na službenom popisu Spomen područja Jasenovac.

https://www.biskupija-sisak.hr/index.php/arhiv/5048-predstavljana-knjiga-razotkrivena-jasenovaka-la

PISMO PROF. MARUŠIĆU

Dragi Matko,

Kako svi i očekujemo od Tebe sjajan Ti je tekst o dr. Ester Gitman i njenom značaju za hrvatsku povijest. Zapravo za RH!

Tri glavne točke na kojima se i danas ruši hrvatska država su Stepinac, Jasenovac i Domovinski rat.

1. Stepinac. Još u intervjuu Slobodnoj Dalmaciji povodom izlaska moje knjige „Brani li Goldstein NDH“ rekao sam:

Svi koji promiču tezu o genocidnosti hrvatskog naroda, po definiciji napadaju našeg blaženika (Stepinca, op. J.P.). Po tome ćete ih prepoznati.

Zapravo ta moja knjiga je trebala biti odgovor na knjigu Goldsteinovih „Holokaust u Zagrebu“. Već sam bio napisao (i objavio kao feljton) odgovor na njihove napade na Stepinca, kada sam doznao da je pokrenuta velika hajka na povjesnika dr. sc. Juru Krišta koji je napisao negativnu kritiku dijela knjige o Stepincu. Zato je nastavak moje knjige sastavljen dobrim dijelom od mojih odgovora na napade na njega. Znalo ih je biti i 5 tjedno u raznim novinama.

Sigurno je velika stvar to što za istinu o Stepincu čini dr. Gitman. Koliko to može utjecati na one kojima su laži o Stepincu u njihovim planovima za napade na Hrvatsku – vidjet ćemo. Sigurno im je teško nekoga tko je učinio toliko dobra stalno optuživati. Je li u toj igri i Papa Franjo, ne znam. Ali da im koristi – koristi im. S druge strane problem im je i što među vladajućima u RH ne mogu lako naći onoga tko bi podržao te napade jer bi to u Hrvatskoj značilo političku smrt. Vidimo da je i Predsjednica dodijelila odličje dr. Gitman. Ali to im je pokazao puk u Zagrebačkoj katedrali kada je s ovacijama propratio spominjanje imena biskupa Košića.

2. Jasenovac. Zapravo ovaj Tvoj tekst doživljavam i kao nastavak na naše Pismo HAZU iz 2015. koje je potpisao čitav niz hrvatskih uglednika (nadbiskupa, biskupa, akademika, sveučilišnih nastavnika, književnika,...) A povod je bio tadašnji napad na knjigu o Jasenovcu autora B. Matković, V. Horvata, S. Pilića i I. Vukića. I nedavno si reagirao na sličan napad na moju i dr. Razumovu knjigu sa sjajnim Otvorenim pismom Efraimu Zuroffu. Na ta istraživanja upozoravaš i u ovome tekstu kada kažeš: *Zato od toga dana u javnost trebaju, s trubama i bubnjevima, izaći i djela, argumenti i dokazi B. Matković, S. Loze, V. Horvata, N. Banića, R. Leljaka, M. Koića, S. Pilića, I. Vukića, S. Razuma, J. Jurčevića, M. Ivezića i drugih hrvatskih povjesničara koji su raskrinkali sve glavne krivotvorine hrvatskih neprijatelja. Oni koji* ***izobličuju hrvatsku povijest, poput S. Koren, I. Goldsteina, H. Klasića, T. Jakovine*** *i njima sličnih, neka se tim hrvatskim povjesničarima suprotstave znanstvenim argumentima, u javnosti, da svi možemo vidjeti tko je u pravu!*

Kao da i u tom dijelu ukazuješ na našu knjigu „Raskrinkana Jasenovačka laž“ jer je jedno poglavlje posvećeno napadima na Igora Vukića i njegovu knjigu „Radni logor Jasenovac“ i posebno na HTV emisiju kada se Klasić prepao i nije se suprotstaviti Vukiću. Jasno je da bi takvi kao Klasić ispali smiješni u takovim suprotstavljanjima.

Milošević je srpske vojnike poslije njihove „bežanije“ u Oluji podrugljivo usporedio sa zečevima. A znate li što se dogodilo kada se Klasić ponašao kao zec? Odgovorni na HTV-u su za to optužili urednicu Karolinu Vidović Krišto. Vjerovali ili ne! Valjda je trebala i očekivati da onaj koji kao povjesničar zastupa prosrpske interese mora pobjeći od onoga koji govori istinu. Da pravo pitanje je:

Tko i kada će se ispričati Karolini Vidović Krišto?

Naravno u knjizi „Razotkrivena jasenovačka laž“ jedno poglavlje je i posvećeno njoj!

Međutim, laži o Jasenovcu su toliko puta korištene tako da ima puno ljudi i u RH koji vjeruju u njih, a da ne spominjemo one vani. Pa pogledaj samo što glavni urednik Hrvatskog tjednika Ivica Marijačić za Predsjednicu kaže kako sudjeluje u širenju takvih neistina tj. kako je u Jasenovcu govorila morbidne laži na račun Hrvatske (prepričala sudbinu djevojke stradalnice logora za koju se odmah utvrdilo da uopće nije stradala i da nije bila u Jasenovcu). Tome treba dodati i onu epizodu kada je na neshvatljiv način pozvala Vučića u Zagreb. Je li i tu bio Jasenovac u igri, tj. je li svjetskim moćnicima poslije reagiranja u RH na velikosrpsku izložbu laži o Jasenovcu postalo jasno da im i Jasenovac zahvaljujući radu povjesničara koje Ti spominješ sve manje koristi u borbi protiv RH, pa otud i tog posjeta?

3. Domovinski rat. Teško je i pobrojati sve načine na koje je napadan Domovinski rat. Spomenut ću napad na pozdrav Za Dom spremni s kojim je branjena Hrvatska od fašističke srpske agresije uz rehabilitaciju znakovlja agresora. Traje u kontinuitetu od 2000.-e. Počelo je napadima na Thompsona,

HOS-ovce i sve to traje do današnjih dana. U tu kampanju se uključio Predsjednik Vlade pa je na zahtjev agresora ili onih koji su ih podržavali skidao i spomen-ploče poginulim braniteljima (Jasenovac), Međutim i pored velikih kampanja većina ljudi u RH su i dalje uz branitelje i njihov pozdrav s kojim su ginuli boreći se protiv fašističkog agresora. Pa se nedavno u to uključila i Predsjednica, a ubrzo joj je u pomoć priskočio američki veleposlanik. Suočena sa reagiranjem naših ljudi morala je ustuknuti. Ljudi traže da netko uputi zahtjev Predsjedniku SAD-a da iz RH povuče takvog veleposlanika.

Da nisam spomenuo Sud u Haagu koji je dugo bio glavni instrument u rukama onih koji su rušili Hrvatsku, a uz pomoć svih vlada u RH. Uspjeli smo ih onemogućiti u slučaju naših generala Gotovine i Markaća. Ostali su im osuđeni Hrvati iz BiH. Međutim strašan udarac zadao im je general Praljak svojim sebedarjem za istinu i za svoj narod. Vlast nije ni došla na komemoraciju velikom

generalu, Predsjednica je tada pobjegla iz Zagreba, a u Sunju izbacila njegovo ime iz svog govora, kao što je u Sisku izbacila ime Đure Brodarca.

dr, Međimorec i ja uskoro predstavljamo knjigu *General Praljak IV.* (u Hrvatskom slovu 21. 3. 2019., a predstavit će je uz nas autore general i saborski zastupnik dr. sc. Miroslav Tuđman, i naši sjajni kolumnisti i publicisti Mato Kovačević i Marko Ljubić). Pri tome treba posebno naglasiti podnaslov ove knjige, koji je itekako u skladu sa svime do sada rečenim: *S prijezirom odbacujemo vaše podaništvo*.

DR. SC. ZDRAVKA BOŽIKOV:

PREDSTAVLJANJE KNJIGE „MOJIH 100 KNJIGA“ AKADEMIKA JOSIPA PEČARIĆA

Stotinu knjiga - mili Bože! Veliki je to broj i veliki jubilej akademika Josipa Pečarića.

Skroman i sebedaran kakav on već jest, posvetio ju je svom prijatelju Stanku Šariću za njegov 60. rođendan. U svojem ovitku ova knjiga uvezuje i njihovo prijateljstvo poniklo na hrvatskom domoljublju. Na taj način ona pak uvezuje i šire hrvatsko domoljublje, a osobito bi trebala biti poveznica svima nama kojima je ljubav prema domovini Hrvatskoj stil i okosnica rada i djelovanja. U tom smislu njezina posveta se odnosi na sve istinske hrvatske domoljube.

Tekstovi unutar knjige razvrstani su u nekoliko cjelina, iako se može reći da su svi oni izrečeni „u jednom dahu“.

Prva cjelina: „*Sto knjiga*“

Ovdje je autorov *„Veliki razgovor Mladena Pavkovića s akademikom Josipom Pečarićem“* (travanj 2020.) u kojem je on izrekao stavove o temi kojom se bavio u svojim ranijim knjigama-publikacijama, jasenovačkom mitu kao udarnoj karici u pokoravanju Hrvatskoga naroda čemu i danas svjedočimo. Naravno, autor zastupa povijesnu istinu utemeljenu na stručnom istraživanju, a kao „oružje“ za raspršivanje tog mita. U tom razgovoru vođenom tijekom vremena obilježenog korona-virusom, najavio je i ovu knjigu koja je pred nama.

Knjiga koju predstavljamo posebno je aktualna ovih dana kada slavimo pobjedu u oslobodilačkoj operaciji Oluja o kojoj je u Americi snimljen i dokumentarni film.

Film *„Operation Storm“*, režirao je Nikola Knez, scenaristi su Dorothy McClellan i Miroslav Međimorec, nagrađen je i doživio je veliki uspjeh u Americi. Kod nas u Hrvatskoj film je nažalost prešućen, a za njegovu hrvatsku verziju nedostaju sredstva.

Suvišno je i napominjati kako bi itekako bilo prigodno prikazati taj film ovih dana uz obilježavanje 25 godina Oluje. Tako je većini hrvatskoga naroda uskraćeno bilo kakvo saznanje o tom filmu, jer o njemu vlada muk.

Pečarić razotkriva i proziva odgovorne, ali i napominje da je to logična posljedica velikosrpsko-hrvatske koalicije koja kormilari Hrvatskom. Seciranjem hrvatske vlasti on iskazuje svoj protest, ali zadržava nadu u neku buduću, istinski hrvatsku vlast.

Ovo poglavlje bi moglo nositi i naslov „Stotinjak knjiga“. Naime, knjiga koja je pred nama bila bi 103. na danom popisu dosadašnjih naslova. Popis obuhvaća 40-

ak stručnih (matematičkih) knjiga, ostalo je publicistika kojom se autor bavi od 1998. godine. Akademik Pečarić jednako je predan obadvjema komponentama svojega impozantnoga opusa. Sam sebe smatra matematičarem, znanstvenikom, publicistom Domovinskog rata, … izniklom u „Hrvatu iz Boke kotorske".

Mogli bismo reći da je on kolosalan u sve tri svoje komponente.

Druga cjelina: „*Stupovi moje Hrvatske*"

Akademik Pečarić ističe četiri stupa svoje Hrvatske. Rekli bismo, simbolično je to: kao četiri stupa kuće-doma, četiri kantuna Domovine (i usput dodali da tri kantuna Pečarićevog privatnog doma, po starim dobrim hrvatskim običajima, drži njegova supruga Ankica).

Kao stupove svoje Hrvatske, Pečarić navodi:

1) Utemeljitelja samostalne Hrvatske Franju Tuđmana,

2) Generala Slobodana Praljka i Darija Kordića,

3) Domoljubnog pjevača i branitelja Marka Perkovića Thompsona,

4) Biskupa Vladu Košića.

Svaki od ova četiri stupa Pečarić drži nemjerljivo važnim i zaslužnim što imamo Hrvatsku, ali i ističe da je upravo to razlog što su najnapadaniji od onih koji nisu željeli Hrvatsku, bilo da su to svjetski ili domaći moćnici. Sramotno ponašanje takvih autor i ovdje razotkriva, posebno ističući djelovanje suda u Haagu.

U povodu proglašenja krivim pok. predsjednika Franje Tuđmana (15.04.2011. godine) kao znakoviti primjer navodi se komentar Klausa-Petera Willscha u Frankfurter Allgemeine Zeitungu od 19.05.2011. godine pod naslovom „ *Mrtvačka sinoda u Haagu"*. U tom komentaru K-P. Willsch tu činjenicu uspoređuje sa bizarnim događajem iz crkvene povijesti. Naime, tada (897. godine) je aktualni papa (Stjepan VI.) upriličio sudski proces protiv svoga pok. prethodnika (Formozusa) kako bi ojačao vlastiti legitimitet…

Jedina razlika: Haaški sud ipak nije iz groba izvukao i postavio na optuženičku klupu pok. predsjednika F. Tuđmana, ali presuda je ista!

Političare pak u R. Hrvatskoj Pečarić podsjeća na riječi našega velikoga kardinala, pok. Franje Kuharića:

„Razgovarajte s velikima s polazišta principa, nikada na koljenima. Principi su oružje. I zato kad Hrvatska čistih ruku i čiste savjesti nastupi pred svijetom, ona je jaka i pred jakima." (29.09.1997. godine)

Akademik Pečarić i danas ističe ovo upozorenje kao svoje vlastito.

Isto tako ističe naše biskupe kao prave predstavnike „naroda nade" kako je o nama Hrvatima govorio sv. Otac papa Ivan Pavao II.

S druge strane, autor razotkriva lice fašističkih srpskih agresora na Hrvatsku. Oni lažno veličaju (od uvijek, pa i dan-danas) svoj narod u čemu prednjače njihovi

duhovni vođe. Svojatanjem tuđega, velikosrpstvo je usporedivo sa trećim Reichom! Kroz povijest su stvorili mitove kao opravdanje i pokretač svojatanja tuđega, pretvarajući i svoje poraze u „srpsku mitologiju“ (Kosovski mit, etc.). Usavršili su metodologiju poricanja svoje odgovornosti za počinjena zlodjela upravo skrivanjem u svoja mitska tumačenja događaja.

Kroz stav i razmišljanje B. Bogdanovića, Pečarić navodi i razuman izuzetak, gajeći nadu da će ovakvi istupi uroditi plodom (unatoč još živom velikosrpstvu na čelu sa SPC):

„Moja braća Srbi nisu svesni razmera tragedije u koju su uvukli i druge i sebe. Otpočeli su dekompoziciju srpske nacije i njeno moralno ubistvo. Srbi su rat izgubili, to je gotovo, ali su izgubili i dušu, izgubili su čast, izgubili su sve, jer posle izgubljene duše i časti ne ostaje ništa više. Sve je potrošeno. I to je rezultat srpskog nacionalizma, te neverovatne ludačke istrajnosti u stvaranju velike Srbije,“

Pečarić također ističe da se koalicijska stranka vladajućih u Hrvatskoj, SDSS naslanja na SSS i velikosrpstvo njihovog glasila „Srbobrana“.

U tome on vidi slijepo sluganstvo vlasti u Hrvatskoj i svu pogubnost takve koalicije za Hrvatsku. Kao primjere sluganstva navodi suđenje pjesmi „Bojna Čavoglave“ (M. Perković Thompson), osude spaljivanja Krnje u Imotskom, … dok se istodobno tzv. „Frljićevština“ s vrijeđanjem svega hrvatskoga tim istim „aršinom“ svrstava u umjetničke slobode!

Komentarom knjige Josipa Jovića *„Život po protokolima“* (2002) kao prilogu anatomije hrvatske (samo)destrukcije, Pečarić ukazuje na vanjske utjecaje koji nas guraju u četvrtu Jugoslaviju pod različitim nazivima (Regija, Zapadni Balkan,…), a po modelu 6 - 1 + 1. Iz bivše YU-tvorevine isključuje se Slovenija, a dodaje Albanija.

Nimalo slučajno, na tom tragu kriminaliziraju se sva četiri stupa „Pečarićeve Hrvatske“. To provodi vladajuća srpsko-hrvatska koalicija u Hrvatskoj, koliko god deklarativno tvrdili suprotno.

Moćnim centrima izvan Hrvatske kojima je to cilj, trebaju ti „izdresirani bullterijeri“ dovedeni na vlast u Hrvatskoj, koji će to bespogovorno provoditi grizući sve što je samosvjesno, nacionalno, individualno, …

Zato, unatoč svemu – ostanimo narod nade!

Na svoj imendan ove godine, akademik Josip Pečarić preko portala *dragovoljac.com* darovao je svima svoju knjigu *„Vratiti Hrvatsku narodu“*. Dodala bih da je svojim cjelokupnim opusom od 100-injak (što stručnih, što publicističkih) knjiga Pečarić darovao sebe svom narodu i kao matematičara, i kao znanstvenika, i kao publicista Domovinskoga rata. Darovao je sebe kao iznimnog čovjeka, zaigranog poput dječaka u obrani od nepravdi pomoću (raz)otkrivanja istine.

Prijateljstvo akademika Pečarića i g. Stanka Šarića karakterizira i povezuje i svojevrstan dualizam obadvojice:

1. Pečarić je matematičar i spisatelj,

2. Šarić je građevinar i član najboljih hrvatskih tamburaša.

Knjiga pred nama posvećena tom prijateljstvu ostaje tome trajna uspomena.

Poželimo našem dragom akademiku Pečariću da nam poživi u dobrom zdravlju onoliko godina koliko je knjiga napisao!

ŽUPA TISNO

06. kolovoza 2020.

http://dragovoljac.com/index.php/razno/22669-dr-sc-zdravka-bozikov-predstavljanje-knjige-mojih-100-knjiga-akademika-josipa-pecarica

NE VOLE DOMOVINU

Dragi prijatelji,
Šaljem vam dvije pjesme i jedan tekst o onima koji ne vole hrvatsku domovinu. S obzirom da se radi o onima koji etnički nisu Hrvati moram naglasiti da su mnogo gori oni iz hrvatskih vlasti koji sprovode Memorandum SANU 2, oni koji poništavaju rezultate pobjedonosne „Oluje“ izjednačavajući kolateralne žrtve na srpskoj strani sa zločinima koje su planirano i masovno do razine genocida provodili srpski fašistički agresori. To je doista mnogo, mnogo gore. Meni je nevjerojatno kako ljudi takve slave umjesto da im se gade.
http://dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/22674-ovakvo-velicanje-danasnjih-vlastodrzaca-nije-videno-jos-od-doba-bivse-jugoslavije
Biskup Košić kaže:
Naše branitelje i sve nas ne smetaju što se u javnosti iznose i stradanja druge strane jer svaki će čovjek zaplakati kad vidi patnju malih i nevinih ljudi, staraca, žena i djece. Međutim, sve nas smeta što se namjerno umjesto patnji naših hrvatskih ljudi koji su trpjeli 4 godine zvjerska zlodjela onih koji su izveli agresiju na Hrvatsku iznose patnje koje su 4 dana trpjeli oni koji su bili uz okupatore. Ne znam ima li i jedna zemlja na svijetu koja na dan svoje tako krvavo stečene pobjede u dugom i teškom ratu oplakuje žrtve koje su imali agresori… jer je patnja naših ljudi bila neizmjerna, a prouzročila ih je upravo mržnja i nasilje srpskih agresora. Ta je mržnja uzrok patnji ne samo hrvatskih nego i srpskih ljudi. Zanimljivo je da predstavnici naroda koji je prouzročio ogromne patnje našeg naroda kroz 4 godine neprestano traže sućut za svoje patnje kroz 4 dana, a da nikad nisu iskazali sućut prema našim patnjama. Jasno se mora naznačiti što je bio uzrok i razlikovati ga od posljedica. Ratni stroj koji su oni započeli bio je uzrok i naših i njihovi patnji. I to se mora tako i jedino tako reći i tada neće biti zabune niti neprestanog lutanja, što treba obilježavati, što je vrijedno a što nevrijedno spomena na današnji državni blagdan.
Na predstavljanju u Tisnom nedavno sam pokazao kako tako nešto su Srbi tražili i prije nego što je Pupovac postao glavni provoditelj velikosrpske politike u RH. To je konstanta i osnova Memoranduma SANU 2.
Problem je što sada očito to provodi Srpsko-hrvatska koalicija na vlasti u RH. Koliko se slavi izdaja očito je i iz činjenice da je provodi Tuđmanova stranka. Pozivaju se na Tuđmana, pa Andrej Plenković tvrdi kako im je:
„Nulta je tolerancija na revizionizam “
https://portal.braniteljski-forum.com/blog/vijesti/jasenovac-milanovic-hosovu-plocu-treba-baciti-na-komemoraciji-za-bleiburg-nikad-nisam-bio-i-necu-plenkovic-nulta-tolerancija-za-revizionizam
A član „komisije za rehabilitaciju zvijezde petokrake“ mu je prof. dr. sc. Ivo Goldstein koji tvdi da je Tuđman RODONAČELNIK REVIZIONIZMA.
Josip Pečarić
Pogledajte:

http://dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/22606-nametnuta-protuhrvatska-plenkoviceva-pomirba

1)

PODIGNUTA RUKA

Kad na majku
Digneš ruku
Učinio si zločin
Doživio
Bruku
Pozvao
Muku
Na svoja
Vrata
Jer
Majka je poput
Zlata
Najljepše što si
Imao
A
Nisi
Znao
I
Za taj čin
Treba te
Osudit
Istom mjerom
I
S vjerom
Ako ti je do majke
Stalo
Kako ti tako nešto
Nikad više ne bi
Na um
Palo
Tako su
Srbi digli ruku
Nož i pušku
Dokazujuć svoju
Snagu mušku
Na svoju
Hrvatsku domovinu
Njezine ljude

I
Imovinu
Jer Domovina je
Druga mati
Al'
Srbin to ne želi
Znati
Zaboravlja
Kako je to
I
Moja mati
U čiju ću obranu
Uvijek spremno
Stati
Zato se toj ruci
Ne pruža ruka
Jer nakon tog čina
Više ne bi trebao
Ruku niti
Imati
Hajde čovječe
Već jednom
Shvati
Samo problem je
Što to ne shvaćamo
Niti mi
Jer smo podložni
Zaboravljivi
Varljivi i
Zli

dr. Jure Burić
Kolovoz, 2020.
Nakon "velikog pjeva" o pomirenju, a do sada nigdje osude, nigdje žaljenja, nigdje isprike za sve zločine koje su po Hrvatskoj tijekom agresije u našem Domovinskom ratu nad hrvatima počinili. Na stranu njihova pokvarenost, a gdje je naše dostojanstvo nestalo?!

2)

DR. ŠRETER
Milorade
Gdje je dr. Šreter

Kako te nije
Sram
Ma ti si
Šljam
Obećanje o razmjeni
Izvršio nisi
Nisi čovjek
Fukara ti si
Znao si da nije
Živ
I
Da nije
Kriv
Jel' pod tvojim nalogom
Ubijen
Il'
Sa tvojim znanjem
Potpuno je
Svejedno
Milorade
Kako je to
Bijedno
I
Nisi do sad' našao razloga
Za ispriku
Ona očito nije ni na
Vidiku
Zato mi se molim te
S očiju
Skloni
Kamo sreće
Da si i ti otišao
U
Onoj izrežiranoj
Koloni

dr. Jure Burić
Kolovoz, 2020.

3) Vjekoslav Krsnik:

PUPOVAC NEMA NI POLITIČKI NI MORALNI LEGITIMITET

21.08.2020

.

Prije 29 godina, točnije 18. kolovoza 1991. godine u blizini Pakraca u selu Kukunjevac pobunjeni lokalni Srbi oteli su je dr. Ivana Šretera, jednog od vođa hrvatskog naroda u zapadnoj Slavoniji i dosljednog humanitarca. Odveden je u četnički logor Bučje i otada mu se gubi svaki trag. Dr. Šreter bio je poznat po zalaganju za nenasilje, pozivajući pobunjene Srbe na mir i protiv terora koji su počeli provoditi nad Hrvatima. Posljednji put viđen je 29. kolovoza 1991. godine.

Sudbina otetog pakračkog liječnika tijesno je povezana s biografijom i političkim djelovanjem čelnika manjinskog dijela Srpske nacionalne manjine u Hrvatskoj i višegodišnjeg zastupnika u Hrvatskome saboru te praktički vođe subverzivne velikosrpske pete kolone Milorada Pupovca. Autentično svjedočanstvo o sudbini dr. Šretera dao je u svojoj knjizi "Nije bilo uzalud" bivši član predsjedništva HDZ-a i saborski zastupnik te zamjenik ministra unutarnjih poslova u ratnoj 1991. godini Slavko Degoricija. On je opisao kako mu se jednog dana u uredu pojavio Milorad Pupovac i molio ga da se oslobode dva liječnika srpske nacionalnosti iz Siska koji su bili uhićeni zbog opskrbe pobunjenih Srba lijekovima i sanitetskim materijalom. Pupovac je tražio oslobađanje to dvoje liječnika, a Degoriciji je obećao da će za uzvrat založiti za oslobađanje dr. Šretera. Radilo se dakle o klasičnoj razmjeni. Međutim nakon što je Slavko Degoricija preko Đure Brodarca odmah ispunio svoje obećanje nakon dva dana došao mu je Milorad Pupovac i rekao kako mu ne daju Šretera navodno jer im je potreban kao liječnik, budući da nemaju doktora a čim dobiju svojeg doktora pustit će ga. Nakon nekoliko dana Slavko Degoricija saznaje od UNPROFOR-a da je dr. Šreter mrtav već mjesec dana.

Da ne postoji ništa drugo negativno za osobnost i karakter Milorada Pupovca ovo bi bilo dovoljno da se ocijeni moralni lik samozvanog čelnika Srpske nacionalne manjine koji je izabran sa samo 7 posto te manjinske skupine u Republici Hrvatskoj. Međutim uz Milorada Pupovca veže se i niz drugih postupaka u njegovom političkom djelovanju kao čelnika velikosrpske politike u Hrvatskoj. Na samom početku agresije kao eksponent Miloševićeve politike optuživanja Hrvatske za navodni genocid nad Srbima Milorad Pupovac je za međunarodnu javnost lansirao vijest da je Katolička crkva nasilno prekrstila oko 10.000 srpske djece što je bila ordinarna laž, ali za to on nikad nije odgovarao, kao što nikad nije krivično odgovarao za suučesništvo u prikrivanju po otkrivenim podatcima svirepog ubojstva dr. Ivana Šretera.

Takav Milorad Pupovac s itekako upitnim političkim i moralnim legitimitetom ne samo da bez odlučnog reagiranja iz zastupničkih klupa drži moralne prodike hrvatskoj javnosti, nego je štoviše dobio lojalnog suradnika u predsjedniku vlade i predsjedniku tzv. stožerne hrvatske političke stranke

Hrvatske demokratske zajednice "šarmantnom pogancu" Andreju Plenkoviću. Pupovčev najveći uspjeh je uz asistenciju Andreja Plenkovića postavljanje Borisa Miloševića za potpredsjednika vlade..

Da ne bi ostalo samo na njegovoj sramnoj ulozi u ubojstvu dr. Ivana Šretera treba podsjetiti na ostale važnije elemente njegovog političkog i moralnog legitimiteta i integriteta. Prije svega treba isticati nepostojeću ustavnu odrednicu na koju se on često lažno poziva navodeći pripadnike Srpske nacionalne manjine kao "Srbe" u Hrvatskoj, koji kao takvi ustavnopravno ne postoje. On time krši Ustav, jer u Ustavu nigdje ne stoji da u Hrvatskoj žive "Srbi", kao što je to bilo za vrijeme komunizma, nego su oni dio cijelog manjinskog korpusa koji živi u Hrvatskoj. Također treba podsjetiti da krši Ustav jer smatra da je glavni grad za njegove "Srbe" Beograd. Krši Ustav i time što gotovo nikad ne spominje Hrvatsku kao državu u kojoj živi i u kojoj je zastupnik u parlamentu, nego je za njega to samo "ova zemlja", dakle čak ni država. On ide tako daleko da demokratsku Hrvatsku uspoređuje s NDH-a. Govori da je Hrvatska postala faktor nestabilnosti u regiji, iako je on svojim djelovanjem glavni faktor nestabilnosti u samoj Hrvatskoj.

Kao zastupnik koji je u Saboru dao svečanu prisegu, on nju učestalo krši sudjelujući na četničkim dernecima u Srbiji na kojima se Hrvatska uspoređuje s Hitlerovom Njemačkom. Sudjelovanjem na tim četničkim dernecima Milorad Pupovac svoju dužnost zastupnika ne obavlja ni savjesno ni odgovorno i ne drži se Ustava, kako se obvezao u saborskoj prisezi, tene poštuje pravni poredak Republike Hrvatske. Takvim postupcima ne zauzima se za svekoliki napredak naše države. U svojim ocjenama o Domovinskom obrambenom ratu kojega nikad tako nije nazvao ustrajava na odrednici rata kao građanskog i nikad nije osudio velikosrpsku agresiju, što bi mu trebala biti dužnost na temelju saborske Deklaracije o Domovinskom ratu usvojene 2000. godine i presude Međunarodnog suda pravde da je rat u Hrvatskoj bio međudržavni sukob a Srbija agresor na Hrvatsku. Nadalje, on uzima sebi za pravo da govori u ime cijele srpske manjinske zajednice, iako ima podršku od samo 7 posto pripadnika Srpske nacionalne manjine. I konačno prema odluci Ustavnog suda iz 2011. godine on je protuustavni zastupnik u Hrvatskome saboru, jer je Ustavni sud ocijenio da su XI. i XII. izborna jedinica protuustavne. Kao čelnik velikosrpske pete kolone u Hrvatskoj provodi Memorandum2 SANU. Provodeći ciljeve tog Memoranduma Milorad Pupovac je faktično strani agent u Republici Hrvatskoj. Kad se sve to skupa uzme u obzir onda Milorad Pupovac nema nikakav ili vrlo ograničen politički legitimitet u Hrvatskome saboru. Također njegov moralni integritet je i te kako upitan ne samo zbog određene umiješanosti u ubojstvo dr. Ivana Šretera nego i njegove uloge u stečaju "Tesla štedne banke" u kojoj je bio predsjednik Nadzornog odbora, pri čemu su ulagači oštećeni u višemilijunskim iznosima.

Najblaže rečeno žalosno je i tragično da u Hrvatskome saboru nema zastupnika koji bi raskrinkao tobožnje mirotvorstvo Milorada Pupovca koji se svojim metajezikom i zakulisnim frazama otkako je postao zastupnik zalaže za

velikosrpski Memorandum2 SANU. Naravno, za to je odgovoran HDZ kao "stranka opasnih namjera" koja je od početka stvaranja hrvatske države prošla put od stranke koja se zalagala za osamostaljenje Hrvatske do sadašnjeg HDZ koji pod izdajničkom politikom Andreja Plenkovića vodi Hrvatsku u novu Jugoslaviju pod plaštem tzv. Zapadnog Balkana. Pri tome ne smije se ispustiti iz vida važna činjenica da je HDZ takvom kapitulantskom politikom grubo izdao veliku većinu lojalnih hrvatskih Srba koji Hrvatsku smatraju svojom domovinom, što su dokazali i značajnim sudjelovanjem u Domovinskom obrambenom ratu.
http://www.hrsvijet.net/index.php/vijesti/132-hrvatska/58312-pupovac-nema-ni-politicki-ni-moralni-legitimitet

http://dragovoljac.com/index.php/razno/22690-ne-vole-domovinu

STIJEPO MIJOVIĆ KOČAN, ZAGREB, 2020.

AKADEMIK PEČARIĆ: NIŠTA NE MOŽE NA BOLJE BEZ VLASTI KOJA VOLI HRVATSKI NAROD I DRŽAVU

Portal HKV-a, 15. ožujka 2015.

Razgovor s akademikom Josipom Pečarićem povodom izlaska knjige "Propade im crvena Hrvatska"

Poštovani gosp. Pečariću, 25. ožujka u dvorani Udruge specijalne policije bit će predstavljena Vaša nova publicistička knjiga "Propade im crvena Hrvatska". O čemu možemo čitati u Vašem novom djelu?

Naslov može zavarati one koji znaju da sam ja Hrvat iz Boke kotorske. Tako mi je dragi prijatelj hrvatski književnik Stijepo Mijović Kočan napisao: KAD SE VEĆ BAVIŠ Crvenom Hrvatskom, pročitaj moj poetsko-oglednički tekst (pjesmu) Svjedoci su... o zajedničkom jeziku nekada u Crvenoj Hrvatskoj (Duklji, Zeti, Crnoj Gori) koji je jednak u Dubrovačkom Primorju i Konavlima i u današnjoj Crnoj Gori kao i u nekim selima u Albaniji, u ostacima starinskih riječi (tzv. arhaizama). U CG ih je Nikčević ozakonio u njihovu jeziku. Ali, ti fonemi su dokaz o jedinstvu narodnoga govora nekadašnje Crvene Hrvatske, od Neretve do Bojane. Osim toga, jezično "crmno" (Crmnica) je isto što i "crveno", isto što i "crljenica" (crvena boja brda gdje ima boksita (?!). Lako je moguće da se "crmno" prometnulo u "crno", a izgubilo značenje "crveno" pa JE GORA POSTALA CRNA, NE VIŠE CRMNA (CRVENA!)?! Tebi poezija ZNAM DA NE LEŽI BAŠ, ALI PROČITAJ KAO ČINJENICU, TO TI LEŽI! Šaljem cio ciklus, a ti pročitaj samo ono "Svjedoci..."! (Kočanove pjesme dao je portal Glas Brotnja).

Njegovo reagiranje podsjetilo me je na jednog drugog dragog prijatelja, pokojnog hrvatskog redatelja Krsta Papića, koji je također bio s područja Crvene Hrvatsko koju spominje Kočan. U onim vremenima kada se stvarala Hrvatska znao je reći da je Crveni Hrvat, a ljudi su mislili da kaže da je komunist. Da, moja knjiga govori o takvoj Hrvatskoj na koju su mislili ti o kojima mi je pričao Krsto. Knjiga zapravo predstavlja svojevrsni nastavak na dvije moje knjige: 'Ako voliš Hrvatsku svoju' i Hajka na Thompsona.

Kome je to "propala crvena Hrvatska" i na čemu temeljite takav zaključak?

Poznato je kako je Ivo Josipović svojevremeno najavio Crvenu Hrvatsku. Zato u prvom poglavlju s istim naslovom dajem niz tekstova u posljednjim mjesecima pred predsjedničke izbore u Hrvatskoj, koji su završili sramotno za Ivu Josipovića. Iako je tijekom svog petogodišnjeg mandata praktično sve u Hrvatskoj u vlastima i glavnim medijima zacrvenio i okrenuo ponovnom sluganstvu Beogradu i Londonu, nije uspio u svojoj nakani.

Prvi je predsjednik, u čiju su slavu glavni mediji pisali ode, uvjeravali narod u osamdesetpostotnu popularnost i sl., koji nije uspio obnoviti svoj mandat. Sjetimo se, uvjeravali su narod, a uvjerili svoje gazde, kako će Josipović pobijediti u prvom krugu. U ovom poglavlju treba posebno pogledati tekstove o Hrvatskomu nacionalnom etičkom sudištu, koje se sustavno prešućivalo u tim medijima, kao i tekstove o braniteljskim udrugama koje su među najzaslužnijima za propast Crvene Hrvatske: Stožer za obranu hrvatskog Vukovara i branitelje u Savskoj 66. To ponajbolje pokazuje i ovi organizirani antiprosvjedi protiv sto-postotnih invalida iz Domovinskog rata tzv. "štakoraša". Ne zaboravimo da je hajka na Thompsona i stoga što je on branitelj!

Kako u kontekstu onoga o čemu ste prethodno govorili gledate na izbor Kolinde Grabar Kitarović za predsjednicu države. Koliko je njen izbor zaslužan za pad "crvene Hrvatske"?

Kolinda Grabar Kitarović ni u jednom momentu nije navela nikoga da posumnja u njenu ljubav prema hrvatskom narodu i hrvatskoj državi. A u Hrvatskoj je već postalo jasno većini naroda, vjerojatno velikom i njenom zaslugom, da smo na vlasti imali one koji ne vole ni hrvatski narod ni hrvatsku državu. To je postalo toliko očito da je i Biskupska konferencija preporučila da se bira kandidat koji voli hrvatski narod i hrvatsku državu. Ta preporuka bi bila besmislena u bilo kojoj državi u svijetu jer tamo sigurno ne mogu biti predsjednički kandidati ili uopće na vlasti oni koji ne vole ni narod ni državu svog naroda. Na žalost nije.

Hrvatski predsjednik akademik Franjo Tuđman je stvarao hrvatsku državu pozivajući se na pomirbu. Tu posebno mjesto ima sam Ivo Josipović. Naime, njegov otac je bio svojevremeno predsjednik partijske komisije koja je poslije Hrvatskog proljeća odlučivala tko će ići u zatvor, tko će biti najuren s posla i sl. Desetak tisuća Hrvata prošlo je tako kroz njegove ruke. Znamo da je u zatvor otišao i Tuđman. Međutim, Tuđman 1993. godine osniva Komisiju za žrtve rata i u nju među ugledne stručnjake uključuje i jednog magistra asistenta na Pravnom fakultetu Iva Josipovića i tako mu daje mogućnost brzog napredovanja.

Josipović je od tada bio stalno u sličnim komisijama, a o njegovom ponašanju najviše nam govori to da ga je Hrvatsko nacionalno etičko sudište osudilo za etičku veleizdaju. Međutim, u kontekstu Tuđmanove pomirbe treba posebno naglasiti da je Josipović dobio prve izbore pozivajući se na Novu pravednost. A

uzor za tu "novu pravednost" bio mu je otac Ante. Da, desetak tisuća Hrvata u zatvoru, ili bez posla i sl.

Ne mislite li da će za konačan pad "crvene Hrvatske" ipak biti potreban poraz sadašnje vlasti na parlamentarnim izborima?

Da, u naslovu moje knjige stoji "propade im". Sigurno im je već sada očito da ništa nema od Josipovićeva obećanja. Ali sigurno još nije gotovo. Svojevremeno smo prof. Tomac i ja uputili otvoreno pismo čelnim ljudima hrvatske oporbe pozivajući ih na jedinstvo, naglašavajući upravo da je to važno zato da nikada više nemamo u Hrvatskoj na vlasti one koji ne vole ni hrvatski narod ni hrvatsku državu. Sve govori naslov moje prethodne knjige 'Ako voliš Hrvatsku svoju', koja je – nadam se – zajedno s knjigama prof. dr. sc. Zdravka Tomca, Crveni predsjednik, Tihomira Dujmovića, Hrvatska u raljama djece komunizma i Vjekoslava Krsnika, Ivo Josipović – kronologija izdaje, pomogla da ljudi spoznaju bit Josipovićeve Crvene Hrvatske.

Zapravo, moja knjiga nudi drukčiju Hrvatsku – Hrvatsku ljudi koji vole i svoj narod i svoju državu. Doc. dr. sc. Marko Tokić je za takvu 'moju' Hrvatsku rekao kako počiva na četirima stupovima: dr. Franji Tuđmanu, Dariju Kordiću, Marku Perkoviću Thompsonu i biskupu Vladi Košiću. Zapravo, čini mi se da je odgovorio o četiri skupine hrvatskih ljudi koji su najzaslužniji za opstojnost Hrvatske, a dao im je imena onih najnapadanijih među njima od strane sluganskih političara i medija u RH i drugdje.

Franjo Tuđman je sigurno najomraženiji i od takvih najnapadaniji i predstavlja sve one koji su najzaslužniji za stvaranje Hrvatske. Tu su sigurno i ratni ministar Gojko Šušak, branitelji... Dario Kordić predstavlja sve one koji su stradali zbog svoje ljubavi rema hrvatskom narodu i hrvatskoj državi. Thompson je sigurno najnapadaniji među Hrvatima kojima je Bog dao neki talent i koji ga koriste za dobrobit svoga naroda. Nadam se da u tom stupu pripadam i ja sam. A biskup Košić predstavlja Crkvu u Hrvata. Crkva je stalna meta 'hrvatskih' ljevičara, a posebno biskup Košić.

Kako gledate na političke potencijale oporbe?

Vjerojatno Vam je poznato da ja ne volim komentirati političke teme. Ali nisam slijep ne vidjeti da je HDZ pobijedio na već pet-šest uzastopnih izbora. To zapravo predstavlja i odgovor na prethodno pitanje o konačnom padu Crvene Hrvatske. Mada je vjerojatno poznato kako ja već naslovima svojih knjiga ukazujem na ono što očekujem da će se dogoditi. Tako se nedavno i veliki hrvatski kolumnist i publicist Josip Jović sjetio naslova moje knjige "Trijumf tuđmanizma" iz 2003., dakle iz vremena kada je detuđmanizacija Hrvatske bila na svom vrhuncu.

Oslobađajuće presude generalima, uspjeh referenduma o braku, poraz Ive Josipovića kao i neki drugi događaji posljednjih godina ipak ulijevaju nadu u promjene na bolje u Hrvatskoj. Vaš komentar?

Oslobađajuće presude generalima su bile strašan udarac Josipoviću i cijeloj kukuriku koaliciji jer oni svoj uspon mogu zahvaliti podršci britansko-srpskoj politici. I svo vrijeme su i djelovali promičući velikosrpsku politiku formuliranu u Memoranumu SANU 2. Sam Dejan Jović je nedavno potvrdio koliki je šok to bio za Josipovića. U ovoj, a i drugim mojim knjigama, posebno naglašavam na onu Meronovu rečenicu kako je NERAZUMNO osuđivati one koji su oslobađali okupirana područja svoje države. A to Josipoviću, profesoru na Pravnom fakultetu, nije bilo jasno. Mo'š mislit!

Meni je kao znanstveniku strašno vidjeti kako su neki "znanstvenici" na taj način spremni izdati svoju znanost. S druge strane treba posebno istaknuti kako su upravo nepolitičari posebno zaslužni što je došlo do propasti ideje Crvene Hrvatske. Moram tu posebno spomenuti i HAZU jer je moja akademija često na meti kritika. Ali, prvi neuspjeh ideja o Crvenoj Hrvatskoj doživjela je u HAZU.

Naime, kada je vlast pokušala u HAZU instalirati "svoga" povjesničara prof. dr. sc. Iva Goldsteina, izrazitog predstavnika jugo-komunističke paradigme u hrvatskoj povijesti, 'propao' je ne dobivši ni jednu trećinu glasova. A kada spominjemo referendum o braku treba se podsjetiti koliko je zaslužna za to Karolina Vidović Krišto koja je na HTV-a razobličila one koji zastupaju rodnu teoriju. Ova naša vukovarka, majka četvoro djece, nedavno je dobila otkaz na HTV-u. Dok mi lako zaboravljamo najzaslužnije među nama, očito oni znaju čekati da bi im se osvetili, zar ne?

Čini mi se da je trenutno najveći problem Hrvatske iseljavanje mladih i kvalitetnih ljudi u najvitalnijoj dobi iz Hrvatske kao i vrlo loša demografska slika o kojoj se u hrvatskim medijima vrlo malo govori. Političari kao da ne vide da je demografija strateško pitanje hrvatske budućnosti jer – kao što je pred koji tjedan u svoj kolumni zapisao Damir Pešorda – "čemu sve ako nas ne bude?". Kako gledate na taj problem?

Cijela politika onih koji u Hrvatskoj provode britansko-srpske interese uvijek je dovodila i do egzodusa hrvatskog pučanstva. Što manje ima onih koji mogu voljeti hrvatski narod i hrvatsku državu to bolje za njih! Ponavljam, bez vlasti u rukama onih koji vole hrvatski narod i hrvatsku državu, ništa ne može ići na bolje.

http://www.hkv.hr/razgovori/19872-akademik-j-pecaric-nista-ne-moze-na-bolje-bez-na-vlast-ne-dodu-oni-koji-vole-hrvatski-narod.html#disqus_thread

JOSIP JOVIĆ, PORTAL DRAGOVOLJAC.COM, 2020.

ZLOČINI NISU ISTI
ili
KAKO OD IVA NAPRAVITI JOVU

Slušam Ratomira Čačića kako na HTV4 objašnjava kako nisu isti zločini komunista i ustaša. Iako on misli suprotno, jasno je da velikosarpsku logiku treba samo „okrenuti“ i dobiješ istinu.
Jer doista nije isto ubijati djecu, žene, starce i druge nevine poslije rata u želji da nekom narodu spriječiš ostvarenje prava na svoju državu i ubijanje onih koji ti to pokušavaju onemogućiti.
Zato sam i upozorio na dio propovijedi biskupa Košića kako ne treba uspoređivati zločine mega-zločinca JBTita s zločinima Pavelića.
Pri tome treba stalno imati u vidu kako je laž najviše pomogla Srbima u povijesti, pa kada slušamo one koji provode velikosrpski Memorandum 2 u RH kao i Srbi moraju koristiti neistine. To im je umnogome olakšano jer su godinama vladali i u tom velikom razdoblju laž je postala istina, a istina je bila zabranjena i sakcionirana!
Zato kada danas govore o ploči u Jasenovcu treba imati na umu da istina o Jasenovcu koju i današnje vlasti pokušavaju nametnuti je samo „istina“.
Kad govorimo o Jasenovcu, i ne samo o njemu, treba stalno imati u vidu ono što nam poručuje Igor Vukić (i ne samo on):

‘NE TREBA UKLANJATI PLOČU HOS-a, Jasenovac nije mjesto u kojem su činjeni masovni zločini’
”Mislio sam da će Vladino Vijeće za suočavanje s posljedicama totalitarnih režima dati prijedloge kako se treba postaviti prema toj povijesti, odnosno koji tip istraživanja treba pokrenuti. No i to Vijeće šuti. Čudno je i vrlo štetno kada Milorad Pupovac i drugi predstavnici Hrvatske vlade šute na skupovima na kojima predstavnici Vlade iz Srbije govore javno laži o Jasenovcu, odnosno kada i dalje ističu broj od čak 700.000 navodnih žrtava. Takvim lažima naši bi se morali suprotstaviti. Zato treba ustrajati na istraživanjima te na istini, jer bi izricanje istine uvelike pridonijelo smirivanu stanja u društvu”, zaključuje istraživački novinar kojega protivnici ne mogu nazivati ‘ustašom’, jer Vukić ne krije da je po ocu pripadnik srpske etničke skupine, dok mu majka ima hrvatske i češke korijene.
http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/ne-treba-uklanjati-plocu-hos-a-jasenovac-nije-mjesto-u-kojem-su-cinjeni-masovni-zlocini-1057257/

Zapravo, naš poznati povjesničar prof. dr. sc. Ivo Rendić – Miočević je već u naslovu svog teksta (11. 04. 2017.) ukazao zašto je Vukić pogriješio u svojim nadama o radu tog vijeća:
Vijeće za suočavanje s prošlošću prilika za rehabilitaciju komunizma.
http://www.hrsvijet.net/index.php/vijesti/132-hrvatska/46449-vijece-za-suocavanje-s-prosloscu-prilika-za-rehabilitaciju-komunizma
Slično kaže i povjesničarka Blanka Matković:
http://www.dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/6746-blanka-matkovic-proglasenjem-jasenovca-mjestom-posebnog-pijeteta-hdz-i-partneri-zele-zabraniti-istrazivanje-komunistickih-zlocina

Dujmović, objašnjava u svom tekstu kako je Plenković osmislio tu rehabilitaciju komunizma, ali mu je Pupovac zabio nož u leđa:

Zadnji, zacijelo ključni zaplet, plod je upravo fatalne Plenkovićeve procjene. Dakle, (premda je diranje u legalne insignije jedne udruge mimo pameti), Andrej Plenković je odavno najavio da se sprema novo zakonsko rješenje za HOS-ove oznake, rješenje koje bi omogućilo legalnu zabranu sadašnjih insignija...
Pritom, u Hrvatskoj, po toj logici srpskog nacionalizma i šovinizma zapravo nema, osim ako nije izazvan hrvatskim nacionalizmom. Dobro, u ratu je bilo četnika, to je jasno, ali njih sada po toj logici zapravo više nema, ali zato ima ustaša i protiv njih se valja boriti svim sredstvima. To je himna komunističke partije Hrvatske ravno pola stoljeća, to je Josipovićev životni svjetonazor, ali nije daleko od toga ni Andrej Plenković.
http://direktno.hr/kolumne/kako-je-pupovac-plenkovicu-zabio-noz-u-leda-96571/
Slično komentira i Damir Pešorda:
Antifašistička ekspozitura u aktualnoj hrvatskoj vladi i neimenovani visoki povjerenik za Hrvatsku, Milorad Pupovac, ultimativno traže od Plenkovića da hitno makne zakonito postavljenu ploču poginulim HOS-ovcima u Jasenovcu.
http://www.hrsvijet.net/index.php/kolumna-damir-pesorda/47760-damir-pesorda-antifasisti-u-ofenzivi

Kako izgleda scenarij Ranka Ostojića iz Splita ipak se neće ponoviti u Jasenovcu. Čini se da su HOS-ovci ucjenjeni donošenjem zakona o braniteljima prihvatili premještanje ploče u Novsku, što opet služi velikosrpskim interesima očuvanja laži o logoru u Jasenovcu koje su uvijek bile i sada su u protuhrvatskoj funkciji.
Ili kako konstatira Josip Jović:
U vrijeme kad se nezaustavljivo otkrivaju strahote poslijeratnih zločina počinjenih pod vodstvom, po naredbama i pod nadzorom jugoslavenskih, revolucionarnih vlasti, antifašizam se pretvara u ideologiju kojom se ti zločini nastoje obraniti, opravdati, posvetiti. Jer, sve je to, tobože, učinjeno u višem interesu. Istovremeno

to je ideologija koja služi očuvanju dvostrukog monopola, monopola na istinu i monopola na društvene pozicije. Otud i strah od revizionizma.
http://www.hkv.hr/vijesti/komentari/27462-j-jovic-godine-koje-se-nastoje-vratiti.html

Koliko je besmisleno to što radi vlast komentira i Zvonimir Hodak:
Ministar pravosuđa danas jasno i glasno kaže kako se ploča ne može maknuti dok se ne promjeni zakon. Znači postavljena je zakonito.
Dva suda tvrde da vrijeđa osjećaje građana. Dobro ste zaključili da nešto što je zakonito po ocjeni nekih sudova vrijeđa osjećaje građana. Valjda svih. Znači i onih koji su se od 1991.g. borili pod tim znakom. Eto, tko nam sve sjedi u Ustavnom sudu. Dobro da nisu na dnevni red stavili činjenicu da ime njihovog suda počinje sa velikim U – Ustavni sud. To ne treba nikoga previše čuditi ako se još sjećamo po kojim su kriterijima izabirani raniji/sadašnji suci Ustavnog suda! Tako, recimo, sutkinja tog i takvog suda postala je bez problema osoba poznata po uskliku ”Smrt fašizmu-sloboda narodu”. To je tipičan komunistički pozdrav pod kojim se masovno strijeljalo i zakapalo u Hude jame. I to žive ljude. A što je sa rezolucijom Vijeća Europe o osudi totalitarnih režima drugovi suci? Pravosudna hipokrizija. Dokle? Ako im je nešto bilo nejasno mogli su zamoliti svog kolegu Miroslava Šumanovića da im objasni. Zahvaljujući Ustavnom sudu i u manjoj mjeri Visokom prekršajnom sudu HOS i njegov grb ZDS podsjećaju na Homerovog junaka kiklopa Polifema. Kiklop je ostao trajno ozloglašen, a da nikada nije dokazano da je učinio neko zlo. Samo je branio svoj posjed. Svoju zemlju. U staroj Grčkoj tragediji bila mu je predodređena tragična sudbina. Kako se povijest u pravilu ponavlja, ne smijemo dozvoliti da oni protiv kojih smo dobili Domovinski rat sad od nas stvaraju nove Kiklope. Osobito kad uzmemo u obzir notornu činjenicu da smo bili i dugo ćemo bit jači od njih.
http://kamenjar.com/hodak-vidje-hrvatska-puno-cuda-al-ne-nade-strika-za-toliko-juda/
To potvrđuje i besmislenost komentara 'visokog izvora' iz Ureda Predsjednice, a koji prenosi HINA:
Pozdrav "Za dom spremni', kaže izvor, ustaše su "kompromitirale"
http://direktno.hr/direkt/pozdrav-dom-spremni-kompromitirali-su-ustase-ima-jos-pozdrava-96573/
Valjda misle da su se ustaše pojavile poslije Domovinskog rata pa su kompromitirale pozdrav HOS-ovaca. Ili tvrde, slično Srbima, kako su branitelji bili ustaše.
Ako tako misle u Uredu Predsjednice morali bi prihvatiti da su doista Ustaše svi oni koji se bore za hrvatsku državu. Kad to već tvrde svi koji provode velikosrpski Memorandum SANU 2, zašto to ne bi i prihvatili?
Na taj način bi valjda bilo jednostavnije i proučavanje partizanskih zločina iz Drugog svjetskog rata.

Kočevski Rog, Tezno, Huda jama, Macelj, Zagreb, Bjelovar, Gračani, Jazovka, Daksa... što je to? – pita se prof. Nikola H. Debelić, dr.h.c. u tekstu (Hrvatski tjednik, 31. 08. 2017.) VLAST KOJA PREŠUĆUJE ZLOČIN I SAMA JE ZLOČINAČKA.
Izdvojit ću samo sljedeće:

Hrvatski su branitelji demonizirani po istom kalupu kao i ustaše, samo malo prikrivenije
Teško je shvatljiva činjenica da nijedna vlast nakon 1945. nije na mjerodavan način, nedvosmisleno i tvorno, pravosudno, etički i moralno osudila i kaznila vinovnike genocidnih ratnih i poratnih partizanskih zločina, to nije učinila ni vlast demokratske RH, a to ne radi ni ova današnja. Za taj pakao nitko nije osuđen, osramoćen i javno izložen na stup srama, nije etiketiran i demoniziran dan za danom, godinu za godinom. Tako se na sve načine proganjaju borci za hrvatsku državu – NDH, borci za hrvatsku kulturu i hrvatski opstanak, a protiv jugomonarhističkog fašizma i boljševičkog komunizma. Vrlo su slično i danas demonizirani, samo malo prikrivenije, hrvatski branitelji i bojovnici protiv velikosrpske agresije (najnovije hapšenje hosovaca u Kninu i progon Thompsona)?!
Da, u pravu je Skejo kada za ovo što danas pokušavaju u RH postići provodeći velikosrpski Memorandum SANU 2 kaže kako žele od Iva naprave Jovu.

DR. SC. MATO ARTUKOVIĆ, ZAGREB, 2020.

UVODNI TEKST

PISMO DR. SC. MATU ARTUKOVIĆU

Dragi Mato,
Hvala Ti na e-mailu o mojoj knjizi o Marijačiću koja je danas i najavljena na portalu_
http://dragovoljac.com/index.php/razno/23779-knjiga-o-ivici-marijacicu
Zapravo sličan e-mail si mi poslao i u svezi s knjigom o Josipu Joviću. To mi pokazuje da je dobro što sam ih napisao.
Zapravo to je samo nastavak priče o Pečarićevoj Hrvatskoj.
Kao što znaš profesor književnosti na Sveučilištu u Mostaru dr. sc. Marko Tokić je još 05. 12. 2014. u Mostaru govoreći o mojim knjigama istaknuo kako četiri stupa moje Hrvatske čine: Franjo Tuđman, Dario Kordić, Marko Perković-Thompson i biskup Vlado Košić.
Često sam citirao Tokićevo mišljenje i dodao bih kako su te četiri osobe one koje su neprijatelji hrvatske države i hrvatskog naroda najviše napadali, a predstavljaju najzaslužnije dijelove hrvatskog naroda u stvaranju hrvatske države.
Kao što se vidi iz najave moje knjige to se itekako odnosi i na Jovića i Marijačića. Zapravo bih i njih i mnoge druge svrstao uz Thompsona. Naime moj komentar je za taj stup bio: *Thompson je sigurno najnapadaniji među Hrvatima kojima je Bog dao neki talent i koji ga koriste za dobrobit svoga naroda.*

Tvoj komentar o odnosu naših ljudi prema takvim pojedincima objašnjava i zašto sam odlučio ići sa serijom knjiga o tim znamenitim Hrvatima. Kako su mnogi od njih bili i moji prijatelji pisao sam puno i o njima, citirao i prenosio cijele njihove tekstove, pa nije teško napisati knjige i o njima, a ne samo u četiri stupa moje Hrvatske.
U situaciji kada domoljubi imaju problema zato što su domoljubi čini mi se da i malo hvala kakvo je ovo moje njima drago.
Na primjer najnovija kolumna velikog hrvatskog kolumniste Zvonimira Hodaka završava najavom takve moje knjige o njemu:
*P.S. Iznenadio me ovih dana akademik **Josip Pećarić** poslavši mi fragmente svoje nove knjige. Tema su moje kolumne u knjigama "Lijevom našom" i "I dalje Lijevom našom". Pišem ih evo već deset godina. Moje paunovo perje se malo diglo pa i vama, dragi čitatelji, javljam...*

https://direktno.hr/kolumne/sto-bi-tek-trump-sve-postigao-da-je-intelektualno-kapacitiran-kao-mesic-ili-biden-213397/
U tisku je i knjiga o Mladenu Pavkoviću, a bit će i o nekim drugim kolumnistima. Oni danas imaju tešku ulogu jer živimo u svijetu u kome se ostvaruje stara želja o svjetskoj nad-vladi. U vrijeme kada se o tome promišljalo mediji nisu bili tako moćni kao danas pa su *dozvoljavali postojanje niskonakladnih tiskovina koji se protive stvaranju nad-države.* Strašno je živjeti u svijetu gdje je ogromnoj većini tzv. intelektualaca normalno da u podijeljenom svijetu ogromna većina medija je u rukama ovih koji žele apsolutnu vlast. To što ovi teže, ne sugerira im da tu nešto nije u redu. Njima je normalno ono o čemu govori Hodak u svojoj kolumni:
Donald se u Bijeloj kući obratio javnosti i počeo iznositi svoje stavove. Tri vodeće američke TV kuće, NBC, ABC i CBS, koje zajedno imaju 22 milijuna gledatelja, jednostavno su u maniri druga ***Staljina*** *ili* ***Mao Ce Tunga*** *prekinule prijenos uz obrazloženje kako Predsjednik iznosi dezinformacije. "Slatko", omaklo se Staljinu kroz oblake dok je to gledao.*
Da, spominjem nad-državu mada se to danas naziva globalizam, a jučer komunizam. Izvrsni kolumnist Borislav Ristić piše o *neprirodnom savezu"* starih komunista i zapadnih liberala i kaže: *... mnogi su ljudi u poskomunističkim zemljama doživjeli razočaranje ideologijom globalizma, jer su vidjeli kako umjesto koristi za vlastitu zemlju, ona korist daje samo njihovim koruptivnim elitama.*
http://dragovoljac.com/index.php/razno/23747-vraca-li-se-globalizam-s-bidenom-na-velika-vrata
A zapravo radi se o dva načina izvedbe istoga, pa Hodak s pravom govori o *maniri druga Staljina ili Mao Ce Tunga*.
To se i jedino može provesti ako se osigura jednoumlje u medijima, zar ne?
Što se mene tiče dobro je da još uvijek postoje portali na kojima se ovakve knjige mogu objaviti. Nekome se mogu svidjeti i tiskati ih. Tako mi iz udruge „Bijeli put" javljaju da će tiskati moju knjigu o prof. Langu koja je dana također na portalu dragovoljac.com.
Na kraju doista su me obradovale Tvoje riječi povodom moje knjige „Revizionisti u HAZU" ne samo što je Predsjednik Tuđman prvi stup moje Hrvatske, već što se radi o riječima jednog tako sjajnog povjesničara kao što si Ti:
Od srca čestitam na knjizi "Revizionisti u HAZU". Iz Tvoje knjige, koju smo promovirali i u Brodu, Srpski mit o Jasenovcu, naučio sam puno toga o logoru u Jasenovcu. Ona me je prva potaknula da razmišljam o lažima na kojima počiva službena komunistika interpretacija o tom logoru, o zločinačkoj misiji toga mita, o sramoti cjelokupne hrvatske historiografije i povjesničara kad je taj mit u pitanju.

Pozz
Josip

PS. Kad već spominjemo treći stup moje Hrvatske spomenut ću da bili smo potpisnici i pisma HRVATSKOJ JAVNOSTI O ZABRANI KONCERATA MARKA PERKOVIĆA THOMPSONA još 2008., pa OTVORENO PISMO USTAVNOM SUDU RH i PISMO PREDSJEDNICI RH I PREDSJEDNIKU HDZ-A (2015.)
Branili smo i Josipa Šimunića: OTVORENO PISMO USTAVNOM SUDU RH (2015.), a iste godine potpisali i OTVORENO PISMO POTPORE I DOMOVINSKE ZAHVALNOSTI BOŽIDARU ALIĆU .
A još 2011. godine smo bili potpisnici APELA HRVATSKOJ JAVNOSTI: SUPROTSTAVIMO SE MEDIJSKIM MANIPULACIJAMA! A potpisali smo i NOVO OTVORENO PISMO HRVATSKOJ TELEVIZIJI, (2009.)
OTVORENO PISMO PROGRAMSKOM VIJEĆU HRT-A, (2009.)
NEOPOZIVA OSTAVKA GORANA RADMANA, OSTALIH UREDNIKA HTV-A I DUKE (2013,)
*
NAPOMENA: Knjige *Srpski mit o Jasenovcu 1.* i *2.* predstavili smo u Slavonskom Brodu dr. Artuković i ja, a zajedno s mojim koautorom akademikom Dubravkom Jelčićem knjige:
D. Jelčić i J. Pečarić, *Tuđmanove tri sekunde*, Zagreb, 2004.
D. Jelčić i J. Pečarić, *Književnik Mile Budak sada i ovdje*, Zagreb, 2005.
U ovoj knjizi ima i niz drugih otvorenih pisama koje je potpisao dr, sc. Mato Artuković. Spomenimo još neka:
HRVATSKOJ JAVNOSTI O INICIJATIVI ZA REFERENDUM O GRANIČNOM SPORU SA SLOVENIJOM
PROSVJEDNO PISMO
PISMO VIJEĆU SIGURNOSTI UJEDINJENIH NARODA
PROSVJED ZBOG NAPADA NA PRAVNI SUVERENITET REPUBLIKE HRVATSKE
REFERENDUM POSLIJE PRESUDE HRVATSKIM GENERALIMA! ZAHTJEV VLASTIMA REPUBLIKE HRVATSKE
NE U EU PRIJE SLOBODE HRVATSKIM GENERALIMA! POZIV HRVATSKIM GRAĐANIMA
OTVORENO PISMO (Tomca i Pečarića)

Naslov: Re: KNJIGA O IVICI MARIJAČIĆU
Datum: Mon, 9 Nov 2020 22:26:33 +0100
Šalje: Mato Artuković <artukovic.mato@gmail.com>
Prima: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Dragi Josipe,
hvala Ti na knjizi o Ivici Marijačiću. Takav borac zaslužuje posebnu pažnju. Da je više sreće, pameti i poštenja, ne bi bio usamljen u borbi koju vodi. Sada vidiš

zašto je Starčević napisao: "Kad bi mi rekli, vidiš ovu čašu vode, ispij tu čašu i hrvatski narod bit će slobodan, ja ne bih ispio ni tu čašu." Ili: "Kad bi mi rekli samo pogledaj hrvatski narod i bit će slobodan, ja ga ne bih ni toga pogledao udostojao." Možda nije točan citat, ali je lako naći. Misao je sigurno točna.
Mir i svako dobro.
Mato
Brod, 9.11.20.

pon, 9. stu 2020. u 21:09 Josip Pecaric <pecaric@element.hr> napisao je:

Naslov:KNJIGA O IVICI MARIJAČIĆU
Datum: Mon, 9 Nov 2020 21:06:47 +0100
Šalje: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

KNJIGA O IVICI MARIJAČIĆU

Teško je hrvatskim novinama u RH. Rijetke su ali su kost u grlu onima koji ne vole RH.
Prvo takav napad bio je na „Hrvatsko slovo“ još u vrijeme HRVATSKOG predsjednika akademika Franje Tuđmana. Glavni urednik moj dragi prijatelj veliki hrvatski književnik Dubravko Horvatić je podnio ostavku kada je čuo da to od njega traži Predsjednik Tuđman. Horvatić mi je kasnije ispričao kako ga je Predsjednik, kada se kasnije sreo s njim, upitao zašto je dao ostavku u Slovu. Kako li to podsjeća na ono Ćosićevo: *Srbima je laž najviše pomogla u povijesti.* Očito i njihovim slugama, zar ne?
Poslije toga na red je došla „Slobodna Dalmacija“ i njen glavni urednik Josip Jović (i niz kolumnista). Čistka u toj doista slobodnoj Slobodnoj Dalmaciji napravljena je na zahtjev tadašnjeg detuđmanizatora Hrvatske tj. tadašnjeg Predsjednik RH Stipa Mesića.
Danas više nije u glavnoj ulozi napadača na HRVATSKE novine Predsjednik RH. To je, kao što znamo, Predsjednik Vlade RH Andrej Plenković. Meta napada Predsjednika Vlade je HRVATSKI TJEDNIK.
Josipu Joviću, uredniku one Slobodne Dalmacije, sam posvetio knjigu koju je nedavno objavio Portal narod.hr.
Logično je da sličnu knjigu zaslužuje i Ivica Marijačić, glavni urednik Hrvatskog tjednika.
Evo i te knjige (IVICA MARIJAČIĆ) također na portalu dragovoljac.com:
http://www.dragovoljac.com/images/minifp/marijacic.pdf

Josip Pečarić

PROF. DR, SC. ZDRAVKO TOMAC, PORTAL DRAGOVOLJAC.COM, 2021.

UVOD

OD NEISTOMIŠLJENIKA DO SURADNIKA

U ovoj knjizi dan je izbor tekstova iz mojih knjiga u kojima se govori o prof. dr. sc. Zdravku Tomcu. Kao član SDP prof. Tomac je bio moj neistomišljenik. Međutim, on je napustio SDP i postali smo prijatelji i bliski suradnici. Tada sam i doznao da je u SDP-u bio u dogovoru s dr. Franjom Tuđmanom. Naime Tuđman mu je nudio da zajedno stvore HDZ, ali je Tomac smatrao da je veoma važno od SDP-a napraviti hrvatsku stranku. Nije uspio. Zapravo on je i ostao dio hrvatske ljevice, ali u RH nije bila bitna podjela na ljevicu i desnicu jer postoji podjela na one koji sprovode velikosrpski interes i oni koji se bore za hrvatsku državu. Zato je prirodno da se svi državotvorni Hrvati moraju i dalje zajedno boriti za Hrvatsku za koju su mnogi u Domovinskom ratu dali svoje živote.

Naša suradnja je bila velika. Prije svega često sam u svojim tekstova navodio njegova promišljanja, a u knjigama davao i cijele njegove tekstove. Predstavljao je moje knjige, pisao predgovore. Znali smo zajedno pisati i neka otvorena pisma. Bili smo podpredsjednici HNES-a. Zapravo kada me je prof. Šeparović predložio za to, rekao sam da bi prije mene to trebali biti profesori Tomac i Jurčević. Na kraju smo sva trojica postali podpredsjednici.

Na tu moju povezanost s prof. Tomcem na neobičan način je ukazao biskup dr. Vlado Košić kada je na predstavljanju knjige prof. Tomca „Što to znači biti Hrvat“ rekao sljedeće:

„*Mislim da bi se čitava nacija tu trebala povesti za primjerom genijalnog akademika Josipa Pečarića koji je, poput pisama bivšem premijeru kojemu je predlagao da se tada zatočeni general Ante Gotovina kandidira za Nobelovu nagradu za mir, to isto sada pokrenuo za generala Slobodana Praljka, pišući pisma predsjednici Republike, predsjedniku Vlade i predsjedniku Hrvatskog sabora. Hrvati se nemaju zašto ispričavati i neprestano udarati u prsa, dok se istovremeno oni koji su nad Hrvatim počinili neizmjerno veća i brojnija zlodjela razmeću nekim svojim tjeranjem pravde, a da nisu ništa učinili da se distanciraju od tih zala. Zato mi se sviđa akademik Pečarić koji ima hrabrosti 'okrenuti pilu naopako', kako se to jednostavnim riječima kaže*.“

Iako je biskup Košić govorio o mom pismu s prijedlogom da se general Gotovina predloži za Nobelovu nagradu za mir ipak je profesor Tomac bio ponosan na

slično otvoreno pismo PREDLOŽITE GENERALA PRALJKA ZA NOBELOVU NAGRADU ZA MIR koje sam s biskupima Vladom Košićem i Valentinom Pozaićem i akademikom Dubravkom Jelčićem uputio Predsjednici Republike Hrvatske, Predsjedniku Hrvatske vlade i Predsjedniku Hrvatskoga sabora.
Zašto je bio ponosan na to naše pismo kada nije bio koautor?
Zapravo bio je i više od toga. Kao obrazloženje u našem otvorenom pismu uzeli smo njegov tekst HRVATSKI GENERAL SLOBODAN PRALJAK. A sam tekst prof. Tomac počinje ovako:
Zašto tvrdim da je Slobodan Praljak zaslužio biti barem kandidat za Nobelovu nagradu za mir? Zašto tvrdim da je Slobodan Praljak hrvatski Sokrat koji je u sokratovskom govoru potpuno razobličio lažne optužbe Haaškog suda? Zašto tvrdim da je Slobodan Praljak heroj nad herojima?
Da, to je bio prof. dr. sc. Zdravko Tomac!
Profesor Tomac je preminuo: 4. siječnja 2020.pa je ova knjiga napisana u povodu godišnjice njegove smrti.

Akademik Josip Pečarić

JOŠ JEDAN TEKST PROFESORA TOMCA: NOVINARSKA SRAMOTA

10.07.2014.

Hrvatska je, nažalost, neodgovorno društvo. O tome je progovorio i kardinal Bozanić ponavljajući ali sa novim sadržajem svoju staru čuvenu izjavu o grijehu struktura. Bozanić smatra "da ne postojanje kulture odgovornosti i neadekvatan institucionalni poredak omogućuje korupciju, kriminal, nepotizam, mito, neplaćanje poreza, neplaćanje obveza prema radnicima i dobavljačima, reketarenje, bilo ono kroz medije ili na druge načine, i niz drugih zala koji uništavanju budućnost naše države i našeg naroda". Bozanić s pravom apelira i traži cjelovite institucionalne promjene i razvijanje kulture odgovornosti.
Pokušat ću analizirati što se događa u dijelu medija. Hrvatska vlada oprostila je Jutarnjem listu nekoliko stotina milijona duga što omogućava da njihovih desetak novinara dobiva mjesečno plaću između 70 i 130 tisuća kuna. Dakle, zarađuju na račun poreznih obveznika jer im je država poklonila ogromne novce da bi mogli imati takve ne zarađene plaće. Što je najgore ti novinari drže moralne lekcije, lažu, krivotvore, lažno optužuju i vode antihrvatsku politiku. Da bih bio konkretan navest ću primjer jednog od vodećih novinara Jutarnjeg lista Davora Butkovića. Tvrdim da je to novinar koji izmišlja, laže, podmeće, vara i da je prava sramota za hrvatsko novinarstvo. Evo nekoliko dokaza. Davor Butković je izmislio i objavio u novinama intervju sa bivšim premijerom Ivom Sanaderom a da ga nije vidio a kamoli razgovarao. Davor Butković je poznat po tome što je lažno optuživao i hrvatske generale i predsjednika Tuđmana i Domovinski rat i hrvatski narod. Navest ću jedan drastičan primjer. Davor Butković u Jutarnjem listu od 25. kolovoza 2007. godine napisao je slijedeće monstruozne laži:
„Činjenica da je Ante Gotovina u Francuskoj bio višestruko osuđeni kriminalac nameće još nekoliko iznimno važnih pitanja na koja se ne može odgovarati 'sentimentalizmima'. Prvo, smije li čovjek koji je pljačkao draguljarnice, otimao ljude i iznuđivao novac pod prijetnjom ubojstva uopće nositi generalski čin Hrvatske vojske? Drugo, smije li takav čovjek figurirati kao heroj Domovinskog rata, kraj tisuća neprijepornih heroja, od kojih su mnogi anonimni? Naime, od vojnika, a osobito od časnika, osim ratnih vještina očekuje se i pridržavanje i propagiranje određenog, pozitivnog sustava vrijednosti. Treće, kako će razni političari (ili biskupi) sada objasniti svoje bezuvjetno zalaganje za višestruko osuđivanog gangstera? Zar metaforom o Savlu i Pavlu? Četvrto, misle li svi oni koji po svaku cijenu brane Gotovinu da netko tko je osuđen za pljačku, otmicu i iznudu doista može predstavljati društveni uzor?“ Na kraju ove sramotne optužnice Davor Butković zaključuje: „Sada je, nadajmo se, došlo vrijeme da se ta mistifikacija razbije te da o Gotovininoj eventualnoj krivnji za ratne zločine odlučuje jedino sud“.

LAŽI O GOTOVINI I MARKAČU

I taj novinar, kao i drugi, nije se ispričao kao ni njegov list, nego osam dana nakon oslobađajuće presude i pobjede pravde nastavljaju s antihrvatskom politikom. Oni moraju priznati da su Gotovina i Markač nevini jer je tako konačno Sud presudio, ali i dalje optužuju *Oluju*, Domovinski rat i hrvatsko državno i vojno vodstvo na čelu s Tuđmanom kao zločinačku organizaciju. I dalje ne odustaju od politike ravnomjerne raspodjele krivnje, ne prihvaćaju da je samo Srbija kriva, a da je Hrvatska nevina. U redakcijskom komentaru *Jutarnji list* od 24. studenoga 2012. između ostaloga piše: „Presuda ne poništava dokaze o brojnim počinjenim zločinima, ne briše otvoreni govor mržnje predsjednika Tuđmana u pobjedničkom vlaku slobode, kao ni diskriminatorske mjere poduzete kako bi se Srbima onemogućio povratak u Hrvatsku. Utoliko su potpuno netočne tvrdnje da presuda generalima skida svaku mrlju s *Oluje* odnosno da sudski utvrđena nevinost Gotovine i Markača svake zamjerke i krimena oslobađa i Franju Tuđmana“.

Ide se i dalje pa se tvrdi ako su Gotovina i Markač nevini, onda netko mora biti kriv što znači da se ne prihvaća istina, da se ne prihvaća da *Oluja* nije bila zločinački pothvat, da nije bila planirano etničko čišćenje Srba, da pojedinačni zločini u ratu nisu dio planiranog i provedenog udruženog zločinačkog pothvata.

Podsjećam čitatelje da Jutarnji list i grupa u kojoj je važan član Davor Butković bila uvjerena da će Gotovina i Markač i hrvatsko vodstvo na čelu sa Franjom Tuđmanom biti proglašeni krivim. Bili su toliko sigurni da su objavili prije presude članak ne sumnjajući u mogućnost oslobađajuće presude da će presuda Gotovini i Markaču i Tuđmanu biti posljednji "čavao u lijesu" Tuđmanove Hrvatske. Nisu se pomirili sa istinom nego i dalje vode antihrvatsku politiku i pokušavaju suprotno presudi Haaškog suda i dalje optuživati Hrvatsku i stalno tvrde da bi Tuđman bio suđen u Haagu da je živ. Posebno su se okomili na Tuđmanovu politiku prema Bosni i Hercegovini. Zato su kao katastrofu i sudnji dan doživjeli oduševljenje hrvatskog naroda nakon izlaska s robije Darija Kordića. Darija Kordića je u njegovoj Busovači dočekalo desetak tisuća ljudi a na zagrebačkom aerodromu nekoliko tisuća oduševljenih ljudi. Velika većina hrvatskog naroda, i u slučaju Gotovine i Markača, i nakon drastičnih prvostupanjskih presuda nisu otkazali podršku hrvatskim generalima i dalje su ih smatrali nevinim i herojima a ne ratnim zločincima, kako je pisao Butković i njegova ekipa. Digla se prava hajka protiv Darija Kordića i svih onih koji su ga dočekali kao heroja. To je ponukalo između ostalog i Davora Butkovića da napiše nove laži i članak koji je nova sramota za hrvatsko novinarstvo. U Jutarnjem listu od 20. lipnja 2014. Davor Butković napisao je članak pod naslovom "SLUČAJ KORDIĆ- TKO I ZAŠTO U NJEMU VIDI HEROJA" s podnaslovom: "DIO NAŠIH BISKUPA I DALJE PODRŽAVA PODJELU BOSNE I HERCEGOVINE". Da bi se vidjelo o kakvoj se laži, podmetanjima i krivotvorinama radi navest ću prvi pasus toga članka koji je izmišljotina i laž, koji su bili potrebni Butkoviću za podizanje lažne optužnice ne samo protiv Kordića i

biskupa Košića nego i drugih uglednih hrvatskih domoljuba koje je pretvorio u krajnju hrvatsku desnicu.
Evo Butkovićevog opisa događaja koji ne postoji, koji je njegova izmišljotina kao i većina onoga što on piše:
"Prije otprilike dva tjedna, na sam dan povratka Darija Kordića iz austrijskog zatvora, negdje oko osam navečer zatekao sam se u zagrebačkom restoranu Okrugljak (koji, usput rečeno, obilježava stogodišnjicu osnutka). Na središnjem dijelu lijepe terase, uz potok, bio je postavljen veliki stol za dvadesetak ljudi.
Negdje oko pola devet među prvima je za stol sjeo dr. Miroslav Tuđman. U idućih pola sata skupilo se još ponešto ljudi s hrvatske desnice, uključujući i one koji su tog popodneva dočekali Kordića na zagrebačkom aerodromu. Međutim, četiri stolice na čelnom dijelu stola ostajale su prazne. Barem sat vremena nitko od okupljenih nije ništa naručivao, bilo je očigledno da nekoga čekaju.
Taj se netko do pola jedanaest, kada sam ja otišao, nije pojavio, pa su prazne stolice na čelu stola zauzele dame koje su prije sjedile sa strane, a konobari su počeli raznositi couverte i točiti vino. Ne znam je li kasnije Dario Kordić došao na večeru, koja je, po svemu sudeći, organizirana njemu u čast, ili su se njegovi podržavatelji i obožavatelji morali zadovoljiti hagiografiranjem Kordićeva političkog životopisa bez društva nove najveće zvijezde hrvatske radikalne desnice (Kordić je dio te večeri, čini mi se, proveo u zagrebačkoj Katedrali). No, više je nego zanimljivo, a nažalost i politički značajno, kako je krajnja hrvatska desnica, predvođena pojedinim biskupima, dočekala Darija Kordića."
Slučajno sam i osobno bio u tom društvu koje na Okrugljaku nije čekalo Darija Kordića i koje se sastalo na poziv istaknutog hrvatskog gospodarstvenika i dobrotvora iz Australije Marka Franovića. Dakle, Butković ponovno laže i izmišlja jer mu je trebao dobar uvod da bi napao ne samo Darija Kordića nego i prof. Miroslava Tuđmana koji uopće nije bio na dočeku Darija Kordića u Zračnoj luci.

NJEMU ISTINA NIŠTA NE ZNAČI

U cijelom članku Davor Butković napada Miroslava Tuđmana i njegove suradnike jer navodno Miroslav Tuđman, i njegovi suradnici, pokušava braniti pogubnu politiku Franje Tuđmana koja je za Butkovića "potpuno neprihvatljiva i kriminalna". Polazeći od lažne teze da su Hrvati iz srednje Bosne bili agresori i zločinci on zastupa stajalište da Darijo Kordić mora biti kriv trajno i zauvijek i da ga se mora tretirati do kraja života kao zločinca i ubojicu.
U svom članku Davor Butković svjestan je da Darijo Kordić nije kriv po zapovjednoj odgovornosti a pogotovo da nije izvršitelj zločina kako ga optužuju, da nema nikakve neposredne odgovornosti za Ahmiće. I tada Butković podiže novu optužnicu i piše: "Darijo Kordić bio je među najaktivnijim, najodlučnijim pa i najfantaziranijim provoditeljima hrvatske politike podjele Bosne i Hercegovine koja je među ostalim političkim silnicama dovela i do Ahmića kao i do niza drugih katastrofalnih posljedica, te zaključuje, u tome je stvarna i trajna

krivnja Darija Kordića. Dakle Davor Butković izmišlja hrvatsku krivnju on ne prihvaća brojne dokumente i činjenice i kao jedini argumenat hrvatske krivnje ističe izvađene iz konteksta pojedine izjave Franje Tuđmana. Njega ne zanima što su Tuđman i Hrvati stvarno učinili u Bosni i Hercegovini, kako su stvarno spasili Bosnu i Hercegovinu. Dakle, strašno im smeta Darijo Kordić jer nije želio priznati krivnju koje nema, jer se nije želio nagađati sa sudom i optužiti druge koji također nisu krivi nego je branio svoj dom, svoj kraj, svoju domovinu od agresora i branio je istinu i borio se protiv krivotvorina kojima su Hrvati Srednje Bosne proglašavani agresorima i zločincima. Dakle, nema konkretne krivnje za strašnu dugogodišnju robiju koju je preživio Darijo Kordić, nema hrvatske krivnje a onda ni Tuđmanove krivnje za događanje u Srednjoj Bosni. Nije istina da je stvaranje Herceg Bosne dovelo do zločina i katastrofalnih posljedica, ono je spasilo hrvatski narod a onda i Bosnu i Hercegovinu. Navest ću dva neoboriva argumenta koji potvrđuju kako su razni butkovići i cijelo njegovo društvo krivotvoritelji povijesne istine, kako šire mržnju prema nevinom čovjeku pa i cijelom hrvatskom narodu.

Znanstvena knjiga američkog pukovnika i povjesničara Charlesa R. Shadera "Muslimansko građanski rat u Srednjoj Bosni" dokazuje da su Muslimani bili agresori u Srednjoj Bosni a ne Hrvati. Da su Muslimani željeli osvojiti Srednju Bosnu iz tri razloga:

Prvi da smjeste izbjeglice sa Drine i iz Posavine, da ovladaju komunikacijama i treći da dođu do tvornice oružja kao uvjeta svoga opstanka. Već tada Muslimani, uvidjevši da su slabiji od velikosrpskog agresora, usmjeravaju svoju agresiju prema Hrvatima i hrvatskim teritorijima vjerujući da su tu jači.

Nedavno je u Hrvatskoj prikazan sjajan dokumentarni film Višnje Starešine Treći pohod koji otkriva istina o mudžahedinima i njihovoj ulozi u provociranju hrvatsko-muslimanskog rata ali i sramotna uloga Britanaca kao pokrovitelja mudžahedina.

Dvije su stvari otkrivene koje je prohaaška antihrvatska mreža u Hrvatskoj skrivala. Prvo, da su mudžahedini došli prije muslimansko-hrvatskog sukoba. I drugo, da su bili svega kilometar udaljenosti od britanskog centra (logora). Isto tako prikazan je govor Alije Izetbegovića mudžahedinima, što pokazuje da nisu slučajno mudžahedini i Britanci prije sukoba došli baš u Srednju Bosnu.

LAŽLJIVCI, VARALICE I KRIVOTVORITELJI GUBE TLO POD NOGAMA

Butković i društvo boje se istine i zato su vrlo agresivni i zato ponovno obnavljaju svoje lažne optužbe kao da presude u Haagu, koja je oslobodila krivnje Hrvatsku za bilo kakav zločinački pothvat, nije ni bilo. Butković optužuje krajnju desnicu da želi od Darija Kordića napraviti heroja. Kao što je optuživao na isti način krajnju desnicu i biskupe da od Gotovine koji je za Butkovića gangster i zločinac želi napraviti heroja. Interesantno je analizirati koga to sve Butković i kompanija trpaju u krajnju desnicu. Krajnji desničari su oni ljudi koji podržavaju

revolucionarne mjere uključujući i atentate pa i terorističke akcije, koji se ne zadovoljavaju parlamentarnom političkom borbom. Da nije žalosno bilo bi smiješno ono što radi Davor Butković i njegova ekipa iz Jutarnjeg lista proglašavajući biskupa Košića, Bogovića i Pozaića i druge, vođama krajnje desnice. Biskup Košić je bio na prvoj crti obrane u Domovinskom ratu pa ga možda i zbog toga pokušavaju imenovati vođom radikalne desnice. Bivši rektor i bivši ministar vanjskih poslova u Ratnoj vladi prof. dr. Zvonimir Šeparović, poznati viktomolog i humanist, za njih je također dio krajnje desnice. Tu je i akademik Josip Pečarić, čuveni matematičar, najcitiraniji hrvatski znanstvenik. Možda će Pečarića optužiti jer često ide u Pakistan, gdje proizvodi matematičare i doktore znanosti, da ide tamo po upute od Al Quaide kako organizirati terorističke akcije. Za njih je krajnji desničar i čuveni humanist Slobodan Lang koji je za vrijeme rata bio svuda tamo gdje je najteže kako bi pomogao ne samo Hrvatima nego i Bošnjacima i svima kojima je trebala pomoć. Slobodan Lang bi trebao dobiti Nobelovu nagradu za mir za ono što je radio i radi jer je on čovjek dobra i ljubavi ali zato što se bori za istinu i što je posjećivao i dočekao Darija Kordića on je automatski svrstan u krajnju desnicu. I mene su svrstali u krajnju desnicu iako sam bio potpredsjednik Ratne vlade i zajedno sa Vladom čvrsto sam se borio i izborio da na zločine ne odgovorimo istom mjerom. U krajnju desnicu svrstavaju i Miroslava Tuđmana. Bez ikakvih argumenata i suprotno svemu onome što je Miroslav Tuđman radio i uradio, a uradio je vrlo mnogo za pobjedu istine i demokracije i slobodu hrvatskog naroda, više nego svi njegovi kritičari zajedno.

Davor Butković prava je sramota hrvatskog novinarstva ali sramota i svih nas koji na neki način bez velikog otpora trpimo da nam takav čovjek koji laže, vara i izmišlja podvaljuje i lažno optužuje drži moralne lekcije. Ipak postepeno sve dolazi na svoje mjesto. Istina pobjeđuje a lažovi, varalice i krivotvoritelji i protivnici hrvatskog naroda i hrvatske države polako gube pozicije, svjesni su da će uskoro doći do promjene vlasti i zato su nervozni. Uvjeren sam da će vrlo brzo biti postavljeno pitanje odgovornosti za ono što godinama rade a što je suprotno hrvatskim nacionalnim interesima ali suprotno demokraciji i pravdi

Zdravko Tomac / Hrvatski tjednik

http://www.hrsvijet.net/index.php?option=com_content&view=article&id=32984:zdravko-tomac-novinarska-sramota&catid=76:gost-kolumne&Itemid=350

M. PAVKOVIĆ, RAZGOVORI S JOSIPOM PEČARIĆEM, DRUGO PROŠIRENO IZDANJE, KOPRIVNICA, 2021.

(...)

Nego, gospodine Pečarić, nakon ove knjige razgovora (2006.), predlažem da nastavimo dalje. Naime, mene bi prije svega zanimalo - Što se odonda do danas izmijenilo u Vašem životu i radu?

Puno toga. Godinu dana kasnije počeo sam intenzivnu suradnju s Abdul Salam School of Mathematical Sciences, GC University of Lahore. Rezultat te suradnje je bio 13 mojih doktora matematičkih znanosti i još nekoliko njihovih doktora.
Godine 2008. je održana međunarodna konferencija u Trogiru u povodu moje šezdesete obljetnice života. Sudjelovalo je preko 120 koji se bave područjem matematičkih nejednakosti iz cijelog svijeta. Konferencija je prešućena u hrvatskim medijima.
Rad konferencije je nastavljen pa je održano još nekoliko:

1) Mathematical Inequalities and Applications 2010, Lahore, Pakistan, March 7-13, 2010., Pakistan

2) Mathematical inequalities and nonlinear functional analysis with applications, July 25-29, 2012, Jinju, South Korea.

3) U lipnju 2014. godine (22.-26. lipnja) u Trogiru se pod pokroviteljstvom Razreda za matematičke, fizičke i kemijske znanosti HAZU održala konferencija pod nazivom „Mathematical Inequalities and Applications 2014 – One thousand papers conference“ u moju čast povodom objavljivanja više od 1000 znanstvenih matematičkih radova,

4) Slijedeće godine je održana konferencija Mathematical Inequalities and Applications 2015, 11-15 November, Mostar, BiH. Tada je već u napadima na moje suradnike i mene sudjelovala i Hrvatska zaklada za znanost pa je odlučilo primijeniti nekakvo pravilo o odlasku dva znanstvenika na konferencije. Naravno ukazali smo im da Pravilnik dopušta izuzetke, a što je izuzetak ako ne konferencije koje organiziramo mi. A konferencija je bila posvećena trojici redovitih profesora iz RH povodom njihovih šezdesetih rođendana. Iz Splita to je bio professor Marko Matić, a iz Zagreba profesori Neven Elezović i Ivan Perić. Naravno, iako je konferencija bila od njih odobrena, nisu dozvolili da koristimo ta sredstva. Održali smo je i bila je to sjajna konferencija.

5) Tri godine kasnije godine je u Zagrebu održana Međunarodna konferencija MIA 2018 povodom mog 70-og rođendana. Na njoj je o mom životu i radu govorio Professor Lars Erik Persson koji je bio i predsjednik

6)

Lars Erik Perssoni i Josip Pečarić

Švedskog matematičkog društva i jedini je matematičar koji je dobio državnu nagradu koja se u Švedsko dodjeljuje jednom zaslužnom pojedincu svake godine je tom prigodom govorio o meni kao o „kralju nejednakosti“, a o oblasti mog rada u matematici kao o mom „kraljevstvu“. Na Konferenciji je o mom domoljubnom radu a i blagoslovio je biskup dr. Vlado Košić.

Biskup Košić na Konferenciji MIA 2018.

7) Konferencija je uglavnom prešućena, a s HTV-om je bilo zanimljivo otezanje. Snimili su razgovore, ali ništa od obećanog objavljivanja. Govor prof. Perssona je i tiskan;

> A.Aglić Aljinović, I. Perić, L.-E. Persson:Josip Pečarić-and his life in mathematics and politics, Math. Inequal. Appl. 4 (2019), 1067-1080.

Evo prijevoda tog članka:

A. Aglić Aljinović, I. Perić, L.E.Persson

JOSIP PEČARIĆ-ŽIVOT U MATEMATICI I POLITICI

Ako u prigodi nečijeg 70. rođendana pišete o životnim postignućima te osobe, mora vam biti jasno što su njeni glavni interesi. U slučaju akademika Josipa Pečarića, znajući da je svjetski poznati matematičar, na MathSciNetu možemo pronaći popis svih njegovih do sada objavljenih radova:
prvi na popisu je:
G.V. Milovanović, J.E. Pečarić, Some considerations on Iyengar's inequality and some related applications. Univ. Beograd. Publ. Elektrotehn. Fak. Ser. Mat. Fiz. No. 544-576 (1976), 166--170.
slijedi interpoliranih 1185 radova među kojima je i 21 knjiga (s brojem citata 537>385>343>140....)
i na kraju posljednji rad:
S. Ivelić Bradanović, N. Latif, Đ.Pečarić, J.Pečarić, Sherman's and related inequalities with applications in information theory. J. Inequal. Appl. 2018 Paper No.98 , 21 pp.

Kralj nejednakosti

Nakon ovog je sasvim jasno zašto je akademik Pečarić u svijetu poznat kao “Kralj nejednakosti” (“The King of Inequalities”).

MIA 2008, Trogir

Uz impozantni broj od 1187 znanstvenih radova iz matematike teško bi itko vjerovao da njihov autor može imati i još više publikacija. Ali ako pretražite Google, uz ime Josip Pečarić se pojavi i niz knjiga koje nisu matematičkog sadržaja, već ih možemo klasificirati pod povijesne, političke možda čak i sociološke.

Kako imena i ljudi nisu u bijektivnoj korespondenciji mogli bi lako pomisliti da je ovdje riječ o nekom drugom Josipu Pečariću. Mnogi u Hrvatskoj zaista i misle da postoje dva Josipa Pečarića, matematičar i povjesničar. Na stranicama Wikipedije je očito da je isti Josip Pečarić autor obje vrste knjiga, matematičkih i nematematičkih u kojima nema navedenih akademskih titula uz ime autora. Štoviše, nematematičkih knjiga objavljenih u periodu od 1998. godine do danas ima čak 43 i ove godine je 20. godišnjica objavljivanja njegove prve nematematičke knjige.

Ukoliko osobno ne poznajete Josipa Pečarića neshvatljivo je da netko može biti autor tolikog broja radova i knjiga. Ali ako ste imali čast upoznati ga ili, još bolje, raditi s njim shvatite da je njegov um uvijek budan i uvijek u potrazi za novim problemima, novim naizgled jednostavnim rješenjima i sjajnim idejama. Ovo su riječi profesora R.P. Boasa koji je bio član povjerenstva za obranu njegove doktorske disertacije 1982. godine:

"Pečarić has systemized enormous amount of material which was published in years and which became more and more chaotic. This systematization itself is a valuable part of the work. Secondly, Pečarić has shown great ingenuity in finding simpler proofs of some inequalities and appropriate generalizations. As a result many inequalities became easily understood. He also unified some previously non-related inequalities. And, finally, he gave many original contributions to the field of inequalities."

"Pečarić je sistematizirao ogromnu količinu nesređenih rezultata objavljenih proteklih godina. To je samo po sebi dragocjeno postignuće. Nadalje, pokazao je veliku ingenioznost u pronalaženju jednostavnijih i ljepših dokaza nekih poznatih nejednakosti. Zahvaljujući tome mnoge nejednakosti su postale lakše shvatljive. Objedinio je neke prethodno nepovezane nejednakosti. Konačno, dao je bitan znanstveni doprinos u polju matematičkih nejednakosti."

Rezimirajući naša početna opažanja ponovo naglašavamo da je nemoguće ograničenim brojem riječi dati pravu sliku jednog tako osobitog čovjeka i velikog matematičara kao što je Josip Pečarić. Naša namjera je zato da upotpunimo sliku o njemu na različite načine i da ga predstavimo ne samo kao kralja nejednakosti, nego i kao obiteljskog čovjeka, dragog kolegu, prijatelja, mentora, međunarodni autoritet, borca za ideale, navijača za Hrvatsku, itd.

Prof. Josip Pečarić na promociji svoje knjige

MIA2008, Trogir
Profesori: M. Matić, L.E. Persson, V. Stepanov, J. Pečarić i R. Oinarov

Josip Pečarić sa svojim unucima

Djetinjstvo

Josip Pečarić je rođen 1948. u Kotoru gdje je pohađao osnovnu i srednju školu.

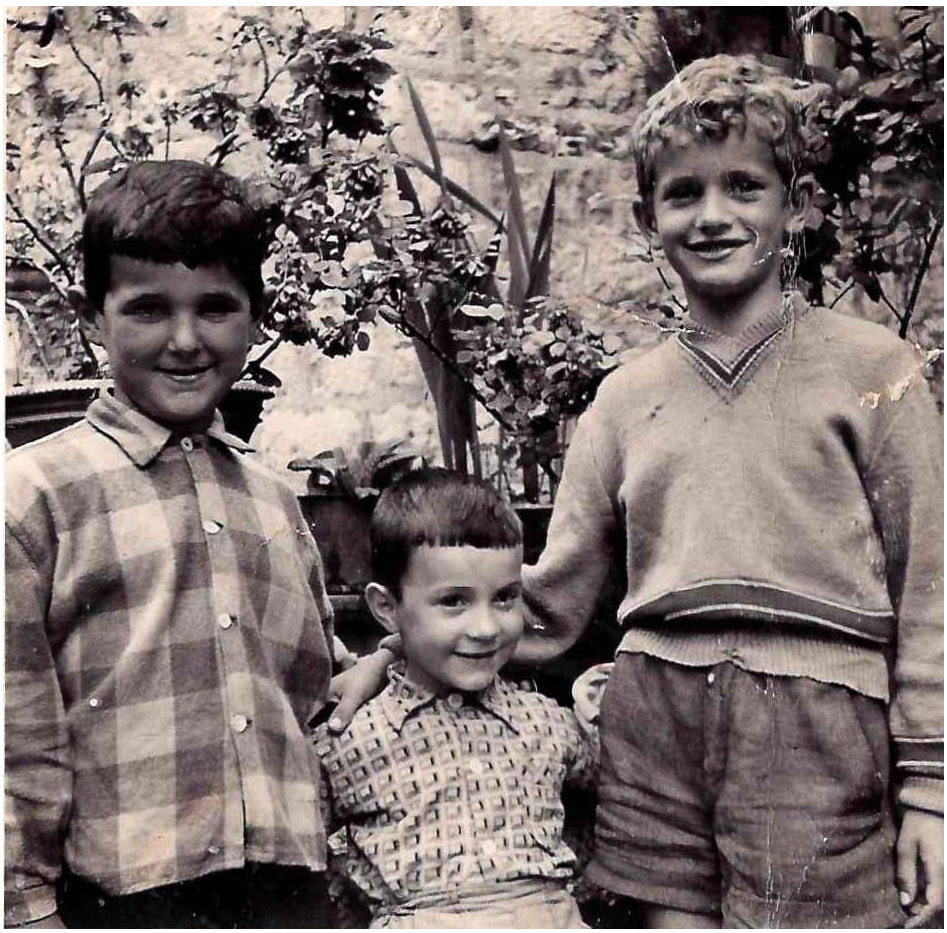

Kotor

Boka kotorska

Njegova majka Ivica rođ. Tulić je bila domaćica, a njegov otac Ermenađildo Pečarić je bio poštar i konobar. Bili su jednostavna, skromna i vrijedna obitelj s troje djece. Josip je imao brata i sestru. Bio je najmlađe dijete u obitelji.

Josip Pečarić (desno) kao dječak

Početak karijere

Josip je upisao studij elektrotehnike na Fakultetu Elektrotehnike u Beogradu. U to vrijeme jedan od profesora matematike na tom fakultetu je bio profesor Dragoslav Mitrinović. Mnogi talentirani matematičari su upisali ovaj fakultet upravo zbog ovog profesora.

Josip Pečarić kao student

Dan diplomiranja

Nakon diplome upisuje magisterij, također u području elektrotehnike na istom fakultetu. Mentor mu je bio profesor Dobrilo Tošić, također matematičar. Nakon magisterija odlučuje se posvetiti matematici.
U to vrijeme svoju doktorsku disertaciju je obranio Gradimir Milovanović (danas akademik u Srbiji). Profesor Tošić dao je Josipu primjerak disertacije i on uskoro u koautorstvu s Gradimirom Milovanovićem objavljuje prva dva rada 1976. godine. Profesor Mitrinović mu tada nudi temu za doktorsku disertaciju i to mu je, po njegovim vlastitim riječima, bila velika čast. Poznatu knjigu "Analytic inequalities" profesor Mitrinović objavio je 1970. godine u Springer Verlagu. Josip je svoju disertaciju dovršio 1979., ali zbog niza napada na svoj rad, obranio ju je tek 1982. godine. Nije uspio dobiti ni mjesto docenta iako je imao više radova od svojih protukandidata. Bila su to za njega teška vremena, a on se, kao i uvijek, nije predavao (i na tome smo mu zahvalni).

Prof. dr. Dragoslav Mitrinović

Ceremonija dodjele doktorata

Obitelj

Obitelj je Josipu od iznimne važnosti. Prema njegovim riječima njegova obitelj je žrtva njegovih strasti (matematike i politike). Ankica i Josip zasnovali su svoju obitelj 1970. godine. Imaju tri kćeri: Ivanu, Đildu and Anđelu.

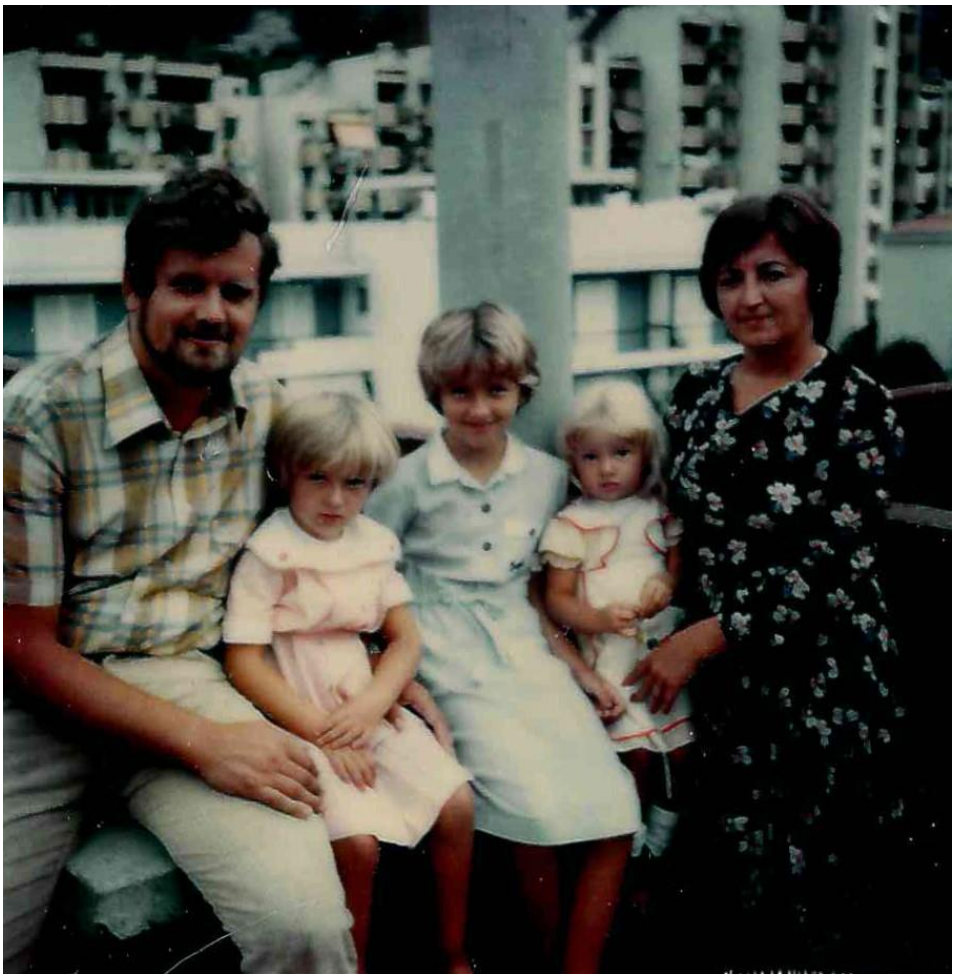

Ankica i Josip

Ne postoji konferencija ili znanstveno putovanje na koje je Josip bio bez svoje supruge Ankice.

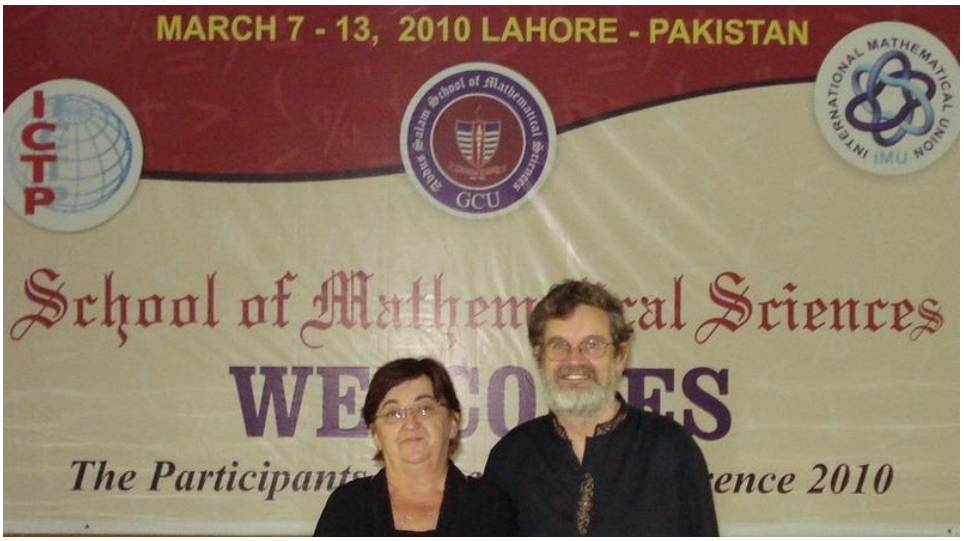
Nastavak karijere u Zagrebu

1987. godine Josip se s obitelji preselio u Zagreb. Zapošljava se kao izvanredni professor na Sveučilištu u Zagrebu. Uskoro postaje redoviti professor, a ostalo je povijest.

Josip, Ivana, Đilda, Anđela i Ankica

Matematičari su svugdje čudan svat, pa se opet morao boriti za svoje mjesto u matematičkoj zajednici, ali sada u potpuno drugačijem (hrvatskom) okruženju. Hrvatska matematička škola dosta se razlikovala od one u Beogradu. Glavna područja su bila još pod utjecajem stare austrougarske škole: topologija i teorija oblika, funkcionalna analiza, teorija reprezentacija, geometrija i matematička logika.

MIA2010, Lahore, Pakistan

Iako su svi koristili nejednakosti, nije bilo jednostavno ni lako uvjeriti kolege matematičare da su nejednakosti kao zasebno polje vrijedne znanstvenog istraživanja. Nakon nekog vremena u tome je donekle uspio, jer je 100 objavljenih radova do 1987. godine bilo teško ignorirati. Uskoro dobiva prvu doktoranticu, Sanju Varošanec koja pod njegovim mentorstvom 1994. godine brani doktorsku disertaciju. Bio je to početak njegovog impresivnog mentorskog rada: 35 doktoranada pod njegovim mentorstvom i nadalje preko 20 njihovih doktoranada obranili su disertacije iz područja matematičkih nejednakosti.

Časopis MIA

Uz veliki broj objavljenih radova i sve veći broj koautora prirodno je bilo razmišljati o osnivanju međunarodnog znanstvenog časopisa u Hrvatskoj. Vrijeme između ideje i njene realizacije kod Josipa Pečarića uvijek je kratko. Prvi časopis koji je osnovao 1998. godine u suradnji s profesorom Nevenom Elezovićem (koji nije bio njegov student, ali jest njegov najcitiraniji koautor) i s renomiranim uredničkim odborom bio je:

Mathematical Inequalities & Applications (MIA).

Kasnije, 2007. godine osniva i

Journal of Mathematical Inequalities

i

Operators and Matrices.

MIA je u kratkom vremenu uvrštena na World of Science listu (WoS). Sva tri časopisa su indeksirana na SCI-Expanded listi matematičkih časopisa.

Prvi i posljednji broj MIA

U koautorstvu s drugim hrvatskim i svjetskim matematičarima od 2005. godine do sada je objavio 13 znanstvenih monografija iz područja matematičkih nejednakosti pod nazivom "Monographs in Inequalities".

Monographs in Inequalities

Ulazak u Hrvatsku akademiju znanosti i umjetnosti

Profesor Pečarić bio je jako ponosan kada je 2000. u dobi od 52 godine izabran za redovitog člana Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti (HAZU) . On je nekonvencionalni akademik i na sebi svojstven način "much more militaristic than the norm" (John von Neuman o sebi).

Samo su četiri redovita člana HAZU iz polja matematike. Oni su: Goran Muić (novoizabrani; teorija reprezentacija p-adskih grupa), Andrej Dujella (teorija brojeva), Josip Pečarić (realne funkcije, teorija nejednakosti) i Marko Tadić (teorija reprezentacija topoloških grupa). Na sljedećoj fotografiji su sva četiri iznimna matematičara, a iza iznad njih je slika biskupa Josipa Juraja Strossmayera, osnivača HAZU.

Goran Muić, Andrej Dujella, Josip Pečarić, Marko Tadić

Međunarodna suradnja

Iako je broj objavljenih znanstvenih radova i ostalih publikacija Josipa Pečarića rijetkost u matematičkom svijetu, rijetkost je njegova iznimna sposobnost suradnje s drugim matematičarima i osobito prenošenje znanja mladim matematičarima. Prema bazi MathSciNet on ima 231 koautora (iz 40 država) što je zaista impresivno.

Bio je pozvan za znanstvenu suradnju i studijske boravke u više država i u nekoliko navrata. Primjerice, od strane trećeg autora ovog članka (LEP) i njegovog sveučilišta bio je pozvan u nekolko navrata što je rezultiralo s 26 objavljenih zajedničkih znanstvenih radova i jednim zajedničkim doktorandom.

Mnogo je ovakvih primjera međunarodne suradnje koji svjedoče o značajnom utjecaju profesora Pečarića na znanstvena istraživanja u području matematičkih nejednakosti u drugim državama. Među najvažnijima su njegovi boravci u Australiji i Pakistanu i o njima će biti riječi u sljedeća dva poglavlja.

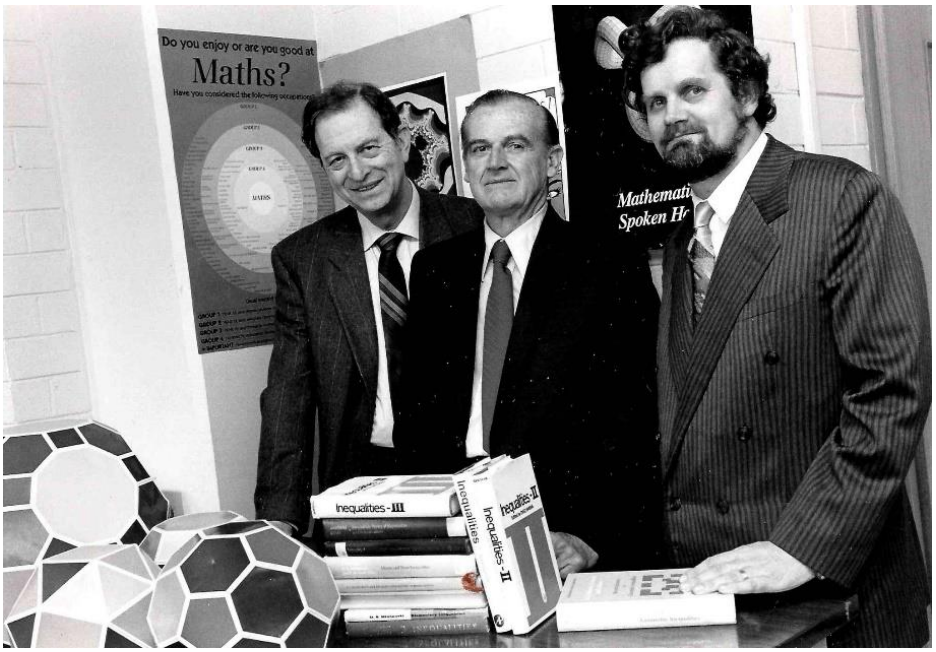
Spomenimo i neke suradnje koje profesoru Pečariću mnogo znače iako nisu rezultirale zajedničkim radovima. Njegova suradnja s profesorom Jankom je svakako jedna najvažnijih. Zvonimir Janko, umirovljeni profesor Sveučilišta u Heidelbergu, jedan od velikana hrvatske matematike, eponim za Jankove grupe, sporadične jednostavne grupe u teoriji grupa. Osim (ljetnog) prijateljstva povezuje ih i mnogo drugog zajedničkog: izuzetna matematička kreativnost, ljubav za prenošenjem znanja mlađim generacijama (što je u Hrvatskoj prijeko potrebno), a također i zajednički politički pogledi.

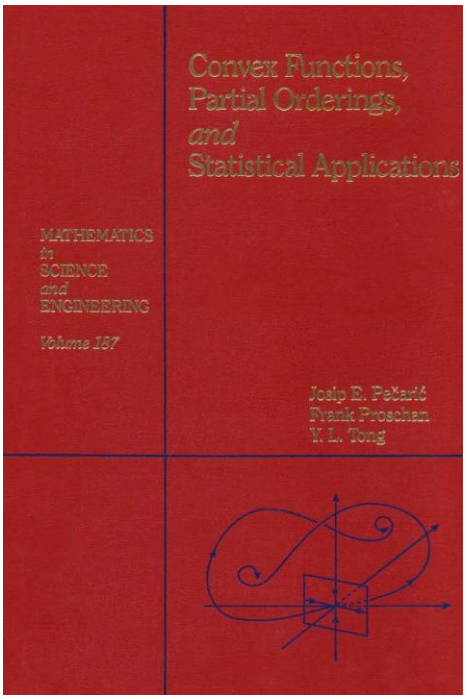
Josip Pečarić i Zvonimir Janko

Australijska pustolovina

Među mnogim znanstvenim putovanjima i konferencijama Josipu najbitniji je bio dvogodišnji put u Australiju 1992. i 1993. godine. Tada je započela njegova suradnja s profesorima Charlesom Pierceom i Bertramom Mondom. Rad s Mondom je bio posebno plodonosan. Rezultirao je poznatom metodom Mond-Pečarić i s više od 100 objavljenih radova iz operatorskih nejednakosti u uglednim znanstvenim časopisima.

Bertram Mond, Frank Proschan, Josip Pečarić, 1992,

"Red Book"

Pakistanska pustolovina

Josipu posebno draga međunarodna suradnja je bila posjet u Abdus Salam School of Mathematical Sciences (ASSMS), GC University, Lahore, Pakistan. Tamo je je otišao na poziv profesora Alla Dita Raza Choudaryija, direktora ASSMSa. ASSMS je jedinstveni matematički istraživački centar kojeg je osnovao poznati pakistanski dobitnik Nobelove nagrade za fiziku profesor Abdus Salam (također osnivač ICTP u Trstu) 2003. godine. Doktorski studij iz matematike tu vode isključivo strani profesori (uglavnom iz istočne Europe). Članak o ASSMS objavljen je u Notices of AMS (Vol 58, No 7, 938-943).

U periodu 2006.-2014. professor Pečarić je svake godine boravio na ASSMS u Pakistanu najmanje tri mjeseca. Njegovi pomno odabrani doktorandi bili su vrlo motivirani za rad. Od 2009. do 2016. obranjeno je 13 doktorskih disertacija pod njegovim mentorstvom. Na taj način ostavio je neizbrisiv trag na matematiku u Pakistanu. Mnogi njegovi doktorandi danas sada imaju stalna profesorska mjesta na raznim sveučilištima u Pakistanu.

MIA2010, Lahore, Pakistan

Završne riječi

Dragi Josipe HVALA TI za:
-sve Tvoje znanstvene doprinose,
-otkrivanje novih, neistraženih problema u kraljevstvu nejednakosti,
-za sav Tvoj utjecaj na matematičkom i političkom polju,
-za prenošenje Tvog borbenog duha na sve Tvoje suradnike,
-za sve doktorante pod Tvojim (direktnim ili indirektnim) mentorstvom,

- Tvoju kolegijalnost i prijateljstvo.
Iskrene čestitke i najbolje želje za Tvoj 70ti rođendan!

MIA2018, Zagreb

Conference in honor of Academician Josip Pečarić on the occasion of his 70th birthday
http://hrvatskonebo.com/hrvatskonebo/2018/09/19/a-aglic-aljinovic-i-peric-l-e-persson-josip-pecaric-zivot-u-matematici-i-politici/

Vratimo se na 2008. godinu. Tada je i međunarodni časopis *Banach journal of mathematical Analysis*, Vol. 2, No.2 (2008). Riječ je o međunarodnom znanstvenom časopisu koji je na SCIE i CC listi, a u tom posebnom broju članke su objavili i posvetili mi ih mnogi svjetski matematičari. Intervju koji je tamo objavljen (str. 163-170) objavljen je i na kineskom u časopisu Mathematics 3 (2012), 245-249. Nekim mojim istraživanjima (inače citiranih i u časopisu "Nature", a s P.T. Landsbergom objavio je članak u časopisu Phys. Rev., A35 (1987), 4397–4403.) posvećen je i članak "Accentuate the negative", Math. Bohem. 134 (2009), no. 4, 427-446. kojeg je napisao Peter Bullen, profesor emeritus sa Sveučilišta u Vancouveru.
Slijedeće godina (2009,) na proslava 90-te godišnjice matematike na tehničkim fakultetima Sveučilišta u Zagrebu o mojim n zaslugama govorio je profesor dr. sc. Neven Elezović, tj. o meni je govorio kao o zlom duhu hrvatske matematike (onaj dobri duh je najveći živući hrvatski znanstvenik profesor Zvonimir Janko):

„Drugi projekt spada u područje matematičke analize, program Matematičke nejednakosti i primjene, voditelj sam ja, suradnici I. Brnetić, M. Krnić i A. Aglić-

Aljinović, novak Tomislav Burić a zli duh koji nikome ne da mira i tjera sve naprijed nalazi se ovdje među nama, akad. J. Pečarić. Više od polovine matematike na tehničkim fakultetima u Hrvatskoj opstoji samo zato što se taj zli duh probudio. To pokazuje da jedan pojedinac može napraviti više nego čitava organizirana ili neorganizirana institucija.
Iznimno sam ponosan što imam čast surađivati s prof. Pečarićem. Sjećam se dobro trenutka pred dvanaest godina, nakon jedne sjednice matičnog povjerenstva, kad sam mu predložio tad utopističku ideju o pokretanju prvog specijaliziranog časopisa iz matematike u Hrvatskoj, danas svjetski poznatu i priznatu MIU. Vjerovao sam da prof. Pečarić ima ugled koji je prepoznat u svijetu i da će moći organizirati kvalitetno uredništvo. Ali nisam mogao niti sanjati da će se u njemu naći više od pola živućih matematički najproduktivnijih autora u cjelokupnoj povijesti matematike. I svi su oni priznali Zagreb kao svjetski centar istraživanja u ovom području matematike.“

Ali da skratim. Evo nekih bitnih podataka tj. malo da dopunim podatke iz gornjeg rada:
Od 2016. izvanski sam član Dukljanske akademije nauka i umjetnosti.
Poznato Vam je da sam bio deseti svjetski matematičar s objavljenih 500 radova u matematičkim časopisima i rečeno je i o konferenciji povodom mojih 1000 radova. Danas imam više od 1250 objavljenih ili prihvaćenih radova za tisak, u povijesti matematike samo nekoliko matematičara ih ima više. Također sam i najcitiraniji hrvatski matematičar, a imam preko 230 suradnika iz raznih zemalja svijeta (na svjetskim bazama imam*: Google Scholar*: citata: 11187, H-index: 39; *MathSciNet*: publikacija: 1272, citata: 5676, H-index: 24; *Scopus:* publikacija: 744, citata: 5565, H-index: 31; *WoS*: publikacija: 750, citati: 5222, H-index: 28).
Autor sam ili koautor 40 monografija. U Elementovoj serijui „Monographs in inequalities“ do sada je tiskano 19 monografija.
U gornjem članku je govoreno o međunarodnim znanstvenim časopisima koje sam pokrenuo. Danas su „Mathematical Inequalities and Applications” i „Journal of Mathematical Inequalities“ Q1 časopisi.. Na listi najboljih hrvatskih znanstvenih časopisa (prema bazi Scopus) sva tri moja časopisa časopisa zauzimaju su već niz godina visoko plasirani, a ove godine su ova dva moja Q1 časopisa su prvi i treći, a „Operators and Matrices šesti od oko 160 hrvatska znanstvena časopisa). U RH ih se tretira kao nedovoljno dobrim znanstvenim časopisima. Oni koji trebaju pomoći u razvijanju hrvatske znanosti ne razumiju da time tvrde kako hrvatska znanost ne valja – što nije točno.
Zapravo radi se o osveti zbog mog publicističkog i javnog djelovanja u zaštiti hrvatskih nacionalnih interesa. Svete se i mojoj obitelji i mojim suradnicima, pa čak i znanstvenim časopisima koje sam osnovao. Vjerojatno znate da pojedini fakulteti nagrađuju svoje zaposlenike ako objave u Q1 ili Q2 časopisima, a u RH nisu dobri ni Q1 časopisi ako ih je pokrenuo neki tamo Pečarić. Strada tako i izdavačka kuća jer su napravili takve pravilnike da ih se ne financira. Kada sam u

pismima vlasti takva pravila nazvao „naputkom za tupave“ – čujem da su ih promjenili. Ali časopisi su i dalje u nemilosti. A oni su postigli toliki uspjeh zahvaljujući mojim doktorima matematike iz Hrvatske. Kćerka je izgubila posao na Filozofskom fakultetu. O lažima koje su koristili pisao je i njen mentor prof. dr,. sc. Miroslav Tuđman. To su potvrdili i u Ministarstvu znanosti, ali rektor Sveučilišta u Zagrebu nije htio ni odgovoriti im na njihove dopise. Dapače, iako sam pisao svim dekanima o tome, rektor Damir Boras je ponovo izabran za rektora s velikim brojem glasova. Podsjetit ću Vas da je rektor Boras poslihje 15 godina rada na Filozofskom fakultetu uspio doktorirati upravo kod profesora Tuđmana, da bi u narednih 15 godina, u vrijeme najveće detuđmanizacije, postao docent, izvanredni profesor, redoviti profesor, dekan i rektor. Istina umjesto moje kćerke izabrana je kćerka jednog poznatog hrvatskog gospodarstvenika koja je doktorirala kod njega. A profesora Tuđmana je zaustavio u izboru za profesora emeritusa.

Zbog svega toga odbio sam biti profesor emeritus takvog sveučilišta. Mene je Jovanovićevo Ministarstvo pokušalo umiroviti sa 65 godina. Podsjetio sam ih da su oni (ministar i dvoje njegovih zamjenika na hrvatskoj bazi tada imali zajedno 60 radova a ja 660. Poslije dva mjeseca su odlučili davati m plaću. Kako sam prije mirovine postao i član Matematičkog instituta sveučilišta RUDN u Moskvi, danas se moji radovi na Scopusu vode samo za to sveučilište. Tako sam na listi od blizu 5000 znanstvenika s tog moskovskog sveučilišta prvi po broju objavljenih radova na Scopusu. Vjerovali ili ne Boras je pokušao postati i akademik. Reagirao sam knjigom-rugalicom „Borasa za akademika“. Nitko ga od akademika nije htio predložiti pa je to učinio njegov novi Grafički fakultet. Nije u Razredu dobio niti jedan glas!

Svojim časopisima koji su tako postale žrtve mog domoljubnog rada posvetio sam knjigu „JE LI POLITIČARIMA KRIVA MATEMATIKA“, a zbog ugleda koji ti časopisi imaju u svijetu 'zahvalio' sam se vlastima:

ZAHVALA PREDSJEDNIKU VLADE I MINISTRICI ZNANOSTI RH

Poštovani Predsjedniče Vlade RH

Poštovana Ministrice znanosti RH

Sa zadovoljstvom vam skrećem pozornost da su izašli novi impakt faktori za 2019. godinu. Oba moja časopisa koja su prošle godine postali Q1 časopisi su i dalje Q1 časopisi.

Moja zahvalnost vama je zbog pozicije jednog od njih koji je 44. od 321. časopisa koji imaju impakt faktor:

44 MATHEMATICAL INEQUALITIES & APPLICATIONS

Naime, Vlada, tj. Ministarstvo je odbilo pomoći nakladniku u izdavanju tog časopisa. Ja vam moram zahvaliti jer smo postigli takav uspjeh bez pomoći onih kojima bi trebala biti zadaća da pomažu onima koji na takav način propagiraju hrvatsku znanost u svijetu.

Da bi razumjeli o čemu govorim izabrao sam 15 časopisa koji su rangirani iza časopisa koji niste htjeli pomoći, a čiji nazivi bi trebali biti dovoljni iole pismenijoj osobi da razumije o čemu se radi, a znamo da je gđa Ministrica i moja kolegica po struci:
59. PROCEEDINGS OF THE LONDON MATHEMATICAL SOCIETY
60. TRANSACTIONS OF THE AMERICAN MATHEMATICAL SOCIETY
66. BULLETIN OF THE AMERICAN MATHEMATICAL SOCIETY
91, JOURNAL OF THE LONDON MATHEMATICAL SOCIETY-SECOND SERIES
111. PROCEEDINGS OF THE ROYAL SOCIETY OF EDINBURGH SECTION A-MATHEMATICS
128. PROCEEDINGS OF THE AMERICAN MATHEMATICAL SOCIETY
136. ISRAEL JOURNAL OF MATHEMATICS
139. CANADIAN JOURNAL OF MATHEMATICS-JOURNAL CANADIEN DE MATHEMATIQUES
151. EUROPEAN JOURNAL OF COMBINATORICS
166. BULLETIN OF THE LONDON MATHEMATICAL SOCIETY
177. JOURNAL OF THE AUSTRALIAN MATHEMATICAL SOCIETY
179. MATHEMATICAL PROCEEDINGS OF THE CAMBRIDGE PHILOSOPHICAL SOCIETY
195. PACIFIC JOURNAL OF MATHEMATICS
201. JOURNAL OF THE MATHEMATICAL SOCIETY OF JAPAN
214. CANADIAN MATHEMATICAL BULLETIN-BULLETIN CANADIEN DE MATHEMATIQUES
O razlozima zašto vam se moram zahvaliti zbog nedavanja pomoći takvom znanstvenom časopisu govorio je nedavno i akademik Andrej Dujella na predstavljanju moje knjige MOJIH STO KNJIGA:
Treća grupa knjiga odnosi se na znanstvenu situaciju i znanstvene institucije u Hrvatskoj. Pored svih svojih ogromnih znanstvenih uspjeha, više od 1200 znanstvenih radova, više od 100 knjiga, osnivanja i uređivanja časopisa s vrlo visokim impakt faktorom, članstva u Akademijama, akademik Pečarić je imao i brojne neprilike i neugodnosti od različitih hrvatskih znanstvenih institucija. Nažalost, te su se neprilike prenosile i na njegove projekte, časopise, pa i obitelj. Mnoge od tih neprilika je akademik Pečarić zabilježio u svojim knjigama, koje čitatelju mogu dati pogled na funkcioniranje znanstvenog sustava do kojeg ne bi mogao doći na osnovu konvencionalnih dokumenata i priopćenja (...)
Jedna od posljednjih takvih knjiga je knjiga "Je li političarima kriva matematika" iz 2019. godine, koju sam imao čast predstavljati. Moj govor na tom predstavljanju je objavljen na portalu "Hrvatsko nebo", pa se ne bih želio ovom prilikom puno ponavljati. Ta knjiga je posvećena časopisima "Mathematical Inequalities and Applications" i "Journal of Mathematical Inequalities" i sjajnom uspjehu kojeg su ostvarili ulaskom u prvi kvartil (Q1) matematičkih časopisa u

prestižnoj bazi Web of Science. Mogu samo ponoviti svoju čestitku akademiku Pečariću, profesoru Elezoviću i svim članovima uredništava tih časopisa.
https://hrvatskonebo.org/2019/11/08/govor-akademika-andreja-dujelle-na-predstavljanju-knjige-akademika-josipa-pecarica-je-li-politicarima-kriva-matematika/
A jedan naslov iz ove knjige koju spominje akademik Dujella odnosi se na „pomoći" koju je časopis MATHEMATICAL INEQUALITIES & APPLICATIONS dobio od vas: *Hrčak: Naputak za tupave*.
Treba li spomenuti da sam uzalud tražio pomoć i u tiskanju tih knjiga *koje čitatelju mogu dati pogled na funkcioniranje znanstvenog sustava do kojeg ne bi mogao doći na osnovu konvencionalnih dokumenata i priopćenja*.
Završit ću ovu zahvalu s posvetom iz te knjige. Posveta zapravo govori kako su se zapravo sami časopisi zahvalili vama na toj izuzetnoj pomoći:
Knjigu posvećujem časopisima
Mathematical Inequalities and Applications (MIA),Journal of Mathematical Inequalities (JMI) i Operators and Matrices (OAM).
Iako ih hrvatski političari, pa i oni u znanosti (HRZZ, HAZU, Sveučilište…) ne smatraju dobrim časopisima oni su po svjetskim izvorima tvrdoglavo i dalje među najboljim hrvatskim znanstvenim časopisima i među najboljim svjetskim matematičkim časopisima.
Tako su MIA i JMI upravo postali Q1 časopisi, što je po mišljenju nekih kolega najveći uspjeh hrvatske matematike!
Još jednom veliko hvala,
Akademik Josip Pečarić
https://hrvatskonebo.org/2020/07/01/zahvala-predsjedniku-vlade-i-ministrici-znanosti-rh/
(...)
A, kako danas gledate na Crkvu u Hrvata…

Nama Hrvatima je najmiliji Sveti Otac bio sv. Ivan Pavao 2. A i za njega su u Beogradu vikali da je ustaša. Bilo im je jasno koliko on voli nas Hrvate, narod nade kako je za nas govorio. Danas je drugačije, pa je i istinskim domoljubima u Crkvi u Hrvata najteže. Napisao sam knjigu o velikom HRVATSKOM biskupu dr. Vladu Košiću, a uskoro će biti gotova i knjiga „Biskup prof. dr. sc. Valentin Pozaić".
(…)
Jeste li Vi kada i zbog čega imali problema s Crkvom?

Ako i jesam to je vjerojatno bilo zbog problema koji su oni imali i još ih imaju jer su dozvoljavali predstavljanja mojih knjiga u svojim prostorijama. Zbog predstavljanja moje knjige s dr. sc. Stjepanom Razumom (*Razotkrivena Jasenovačka laž,* Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, Zagreb 2018.) prozivali su ih i u priznatim novinama u svijetu. S druge strane niz biskupa

je potpisivalo „moja“ otvorena pisma i na to sam doista ponosan. Mislim da mogu reći da su mi biskupi Košić i Pozaić prijatelji, a ljeti sam u Tisnom stalno u društvu s tamošnjim župnikom don Lazarom Ćibarićem i već su tradicija ljetna predstavljanja mojih knjiga koje on organizira, zbog kojih smo napadani od tamošnjih vlasti što je jednom došlo i u glavnom dnevniku HTV-a (ili Yutela?).

RUSKI ZNANSTVENIK U RH, PORTAL DRAGOVOLJAC.COM, 2021.

Naslov:LISTE HRVATSKIH I RUSKIH ZNANSTVENIKA 4.,,(ODGOVOR STIJEPU MIJOVIĆU KOČANU)
Datum: Tue, 16 Feb 2021 22:26:54 +0100
Šalje: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>
Prima:ani....., ministar <ministar@mzos.hr>

LISTE HRVATSKIH I RUSKIH ZNANSTVENIKA 4.

(ODGOVOR STIJEPU MIJOVIĆU KOČANU)

Dragi Stijepo,
Hvala i na Tvom komentaru:

Dragi Joško,
Nemojte kukati, ni Ti ni Đuro!
Tvoji časopisi koji izlaze u Zagrebu čine Hrvatsku, prvi puta u njezinoj povijesti, jednim od najuglednijih središta svjetske matematičke znanosti.
U uglednom znanstvenom časopisu objavljeni rad gospode Nevena Elezovića i Nikole Banića čine čast hrvatskoj znanosti i istini. Hrvatskoj i hrvatskomu narodu čine čast. I svima koji nose i pokazuju hrvatske putovnice.
Ruski znanstvenici uvijek su prednjačili u svijetu znanosti, tako je i danas kada su za svojeg prihvatili i akademika Josipa Pečarića. To je čast i njima i Tebi! Predhodnik Ti je Marko Martinović iz Perasta, dakle Tvoj Bokelj, jedan od utemeljitelja u svijetu znamenite Ruske mornarice.
Sjetite se Vjenceslava Čižeka, također Bokelja (po majci Konavljanina!), junaka bez straha i mane! Njemu je bila čast i tako je doživljavao, kao čast, kada je čitav tadašnji državni sustav nastojao ušutkati ga i prešutjeti ga.
Jednoga lijepoga dana, a možda još i prije, Vi ćete biti što i sada jeste, časni i zaslužni ljudi, a oni…neka promisle što rade….
Svi, sve što rade, sebi rade! Svojim Vas postupcima samo još više uzdižu.
„Paščad grize ali po tlih gmiže/sam sur oro pod nebo se diže“!
Budite i dalje ponosni!
Svi, sve što radimo, sebi radimo!
Pozdrav
Stijepo

Moram priznati da nisam očekivao da ćeš iz mojih pisama steći takav dojam jer sam naglašavao da sve to doživljavam kao pohvalu od vlasti. Ako sam se i čudio to je da mi pridaju nezasluženo veliki značaj. To što Ti kažeš u svom komentaru već sam čuo od velikog hrvatskog biskupa dr. Vlade Košića. Njegov govor na otvaranju Međunarodne konferencije povodom moga 70. rođendana, On kaže za Thompsona i mene:
Zato će njihov trag biti nadahnuće budućim naraštajima i za dvadeset i trideset godina o njima će se pisati knjige, snimati filmovi i oni će biti primjer srčanosti u borbi sa zlom koje uništava istinu i našu domovinu.

Biskup Košić na otvaranju Konferencije

Zato ja nikako ne mogu kukati zbog toga, zar ne?
Istina meni je neobičan utjecaj na medije i portale, koji bi trebali biti hrvatski, jer upravo Đuro Vidmarović, koji se kako i sam kaže kako ne slaže se sa mnom u mnogim stvarima političkog karaktera, u Predgovoru knjige „JE LI POLITIČARIMA KRIVA MATEMATIKA?“ kaže:
Akademik Pečarić ima hrabrosti nositi na svojim leđima teret ove slobode. Što više, on se bori i za slobodu drugih. Ti drugi su svjesni kako akademika štiti njegova svjetska slava i članstvo u HAZU, jer bi drugi, nakon izrečenih misli

davno potonuli ili bili gurnuti u ponor. Ako on prizna poraz, slijedi šutnja mnogih, zapravo strah. A strah ukida slobodu.

A to je knjiga u kojoj je i poglavlje RUSKI ZNANSTVENIK.

Sigurno nije lijepo pričati o uspjesima u svom radu. To izaziva ružne strasti jer, kako mi reče jedan kolega akademik, neki su jalni, a drugima smeta moje domoljubno djelovanje. Ali kad nema medija koji upozoravaju i na takve stvari mora netko pisati i o stvarima koje ne raduju takve vlasti.

Đuro mi ne dozvoljava priznati poraz!

Josip Pečarić

PRILOG

KONFERENCIJA O 70. GODIŠNJICI ŽIVOTA AKADEMIKA JOSIPA PEČARIĆA – ZAGREB, 5.SRPNJA 2018.

Čast mi je, poštovani sudionici ove Konferencije, što me akademik Josip Pečarić pozvao da na početku kažem par riječi i blagoslovim rad ovog skupa. Mogu reći da sam s akademikom Pečarićem i osobno povezan, pa rekao bih i prijateljski, a to je nastalo stoga što sam na nekoliko promocija njegovih knjiga i ja imao čast sudjelovati. Da ne izmišljam neke nove riječi o njemu, poslužit ću se mojim već rečenim i objavljenim biranim riječima kojima sam govorio o njemu, a on zaslužuje to i mnogo više. Premda znam da je ovo konferencija koja govori o plodnoj znanstvenoj djelatnosti našeg Akademika, ja sam ga upoznao kao hrabrog domoljuba koji se bori za istinu o Domovinskom ratu, o povijesti i sadašnjosti Lijepe naše, jednom riječju kao zaljubljeniku u Hrvatsku.

Tako sam na predstavljanju knjige „Vukovar i njegov stožer“ 2013. ustvrdio: „*Evo, spomenuo sam i Akademiju i Sveučilište, a naš je autor ove knjige o Vukovaru i akademik i sveučilišni profesor. Međutim, on je jedini! Ili jedan od veoma rijetkih kako akademika tako i sveučilišnih profesora koji diže glas, koji govori istinu, koji ima hrabrosti boriti se i prkositi moćnicima ovoga svijeta. Nije njihov mač jači od pera!*

Riječ je snažnija od svakog mača, kako to opisuje i Sveto pismo, kada kaže da je 'živa Riječ Božja i djelotvorna; oštrija od svakoga dvosjekla mača; dijeli dušu i duh, zglobove i moždinu te prosuđuje nakane i misli srca…'(Hb 4,12)“

Ili prošle godine 25.X., kada sam sudjelovao u predstavljanju knjige ak. J. Pečarića o Marku Perkoviću Thompsonu, rekao sam:

„*Volio bih kad bi bilo više takvih hrabrih ljudi kao što su proslavljeni pjevač Marko Perković Thompson i akademik Josip Pečarić.*

Oni koji nemaju argumente željeli bi ih silom ušutkati: tako zabranjuju koncerte proslavljenom pjevaču Marku, uručuju mu kaznene prijave zbog remećenja javnog reda i mira, difamiraju njegov ugled i proglašavaju njegov rad – ni manje ni više nego fašističkim; također protiv akademika Pečarića takvi rade svim sredstvima samo da ga ušutkaju, progone mu obitelj i – najčešće ga ignoriraju. Međutim oba ova velika čovjeka, Hrvata i domoljuba, ljudi su s kojima se naša Domovina treba ponositi. Možda će tek u budućem vremenu, kad se oslobodimo – kako pjeva biskup Ante Ivas – svih tih izdajica, krivokletnika, varalica, također i – kako pjesnički kaže Anto Kovačević – svih drpislava, tek će u budućoj, mirnijoj povijesti Hrvatske ovi naši velikani Marko i Josip dobiti svoje pravo mjesto, mjesto najvećeg poštovanja.

Jedno je sigurno: njih obojicu rese hrabrost u zastupanju istine i ljubav prema domovini koja nije fraza ni interes. Također, rekao bih, resi ih i spremnost na

podnošenje trpljenja, osporavanja, podmetanja za istinu i pravednost. Dok se Josip uglavnom s tim prijetnjama bori humorom i ironijom, Marko odgovara svojim osporavateljima - pjesmom.
Ova knjiga svjedok je veličine upravo ove dvojice hrvatskih ljudi, svjedok o poštenim ljudima u nepošteno vrijeme, o velikim ljudima u vremenu malih duša, o drskosti nekolicine koji se usudiše biti hrabri u vremenu izdaje. Zato će njihov trag biti nadahnuće budućim naraštajima i za dvadeset i trideset godina o njima će se pisati knjige, snimati filmovi i oni će biti primjer srčanosti u borbi sa zlom koje uništava istinu i našu domovinu.
Da je Marko heroj, prepoznali su i branitelji, među koje se i on ubraja jer je bio dragovoljac u Domovinskom ratu i prva sad već legendarna pjesma Bojna Čavoglave nastala je u tom vremenu. Branitelji su mu naime nedavno darovali Veliku zlatnu plaketu za hrabrost, na čemu mu i ja ovdje javno čestitam!"
Imao sam čast napisati i pogovor knjizi „General Praljak" autora M. Međimorca i J. Pečarića, kojom se nedvosmisleno odbacuje nepravedna presuda junaku Domovinskog rata generalu Slobodanu Praljku, u čemu je akademik Pečarić sudjelovao. Pisao je on i o Haagu, nepravdama prema Hrvatskoj na više područja…
Također na predstavljanju knjige Zdravka Tomca „Što to znači biti Hrvat" rekao sam sljedeće:
„*Mislim da bi se čitava nacija tu trebala povesti za primjerom genijalnog akademika Josipa Pečarića koji je, poput pisama bivšem premijeru kojemu je predlagao da se tada zatočeni general Ante Gotovina kandidira za Nobelovu nagradu za mir, to isto sada pokrenuo za generala Slobodana Praljka, pišući pisma predsjednici Republike, predsjedniku Vlade i predsjedniku Hrvatskog sabora. Hrvati se nemaju zašto ispričavati i neprestano udarati u prsa, dok se istovremeno oni koji su nad Hrvatima počinili neizmjerno veća i brojnija zlodjela razmeću nekim svojim tjeranjem pravde, a da nisu ništa učinili da se distanciraju od tih zala. Zato mi se sviđa akademik Pečarić koji ima hrabrosti 'okrenuti pilu naopako', kako se to jednostavnim riječima kaže*."
I da zaključim što sam rekao o njemu na predstavljanju knjige „Rasizam domaćih slugu", čime bih mogao zaokružiti moje mišljenje o akademiku Pečariću, matematičaru i domoljubu:
„Akademik Josip Pečarić jest najbolji predstavnik našega hrvatskoga naroda jer se nije umorio u borbi za istinu kada je to bilo protivno svim tendencijama s pravom javnosti u Hrvatskoj. Tim više je njegova posljednja knjiga (Rasizam domaćih slugu) primjer njegove hrabrosti da se suprotstavi onima koji su prignuli šije i dopustili da ih nepravde lome, i što je još gore, i sami su se bili upregnuli u tu nepravednu rabotu. Koliko je Pečarićeva hrabrost bila velika svjedoči upravo činjenica da je uporno prešućivan u sredstvima priopćivanja i u hrvatskoj javnosti. Međutim, to na žalost govori još više o porobljenoj Hrvatskoj u kojoj smo se našli, a koju sam Bog oslobađa kad na usta Theodora Merona izriče istinu o našim generalima i o našem osloboditeljskom pravednom ratu u kojem je

stvorena Lijepa Naša. Držim da je njegov prijedlog – koji je opetovano dvanaest puta pisao predsjedniku Vlade – da se generalima Anti Gotovini i Mladenu Markaču dodijeli Nobelova nagrada za mir bio i jest ne samo krik u nevolji, nego još više racionalni zaključak i da je kod onih koji su ga mogli vidjeti, izazvao veliko poštovanje i ponos.

Zahvaljujem gospodinu akademiku Josipu Pečariću na toj hrabrosti i na upornosti u borbi za istinu. Ovu bi knjigu trebao pročitati svaki Hrvat, razmišljati o njenom sadržaju svaki misleći domoljub. Ona je svjedočanstvo da Hrvatska (još) nije izgubljena, da naša Domovina ima budućnost. Akademik Pečarić priznati je matematičar svjetskog ugleda pa se nadam da je svojim oštrim umom dobro izračunao gdje smo i kamo idemo. Dapače, prokazao je naše vlastite hrvatske grijehe, ali i pokazao put kako ih je moguće okajati. To je put ponosa na istinu i put nasljedovanja najhrabrijih, među kojima je zasigurno na posebno istaknutom mjestu naš akademik Pečarić.“

Čestitam 70. godina života, u kojima je bilo mnogo rada na znanstvenom i domoljubnom planu, dragom Akademiku Josipu Pečariću, čestitam na ovoj konferenciji i svima vama zahvaljujem na pozornosti!

Zagreb, 5. srpnja 2018.

+Vlado Košić, sisački biskup

KARAVAJ, Glasilo Župe Svetog Duha Tisno, Godište XIV. Godina 2018. – Broj 2 (33). Velika Gospa 2018, str. 15-19.

(Zahvala na čestitkama ruskom znanstveniku i don Lazaru Čibariću. U Glasilu njegove Župe je objavljen i ovaj govor biskupa Košića)

DR, SC. JOSIP STJEPANDIĆ, PORTAL DRAGOVOLJAC.COM, 2021.

UVOD

S dr. sc. Josipom Stjepandićem počeo sam surađivati od momenta kada je veliki hrvatski biskup dr. Vlado Košić na njegov poticaj napisao knjigu "Biskup na prvoj crti". Stjepandić i ja smo joj bili recenzenti i predstavili smo je u Sisku.
Od tada smo puno puta surađivali a posebno bih ukazao na suradnju o i oko Peticije ZDS kojom smo branili legendarnu pjesmu Marka Perkovića Thompsona "Bojna Čavoglave".
Kakav je tempo njegovog rada pokazuje i to da je 20. 3. 2021. napisao:
„Rukopis za moju knjigu o digitalnom blizancu poslao sam Springer-u.
Knjiga u Bleiburgu još malo pa izlazi iz tiska, knjiga o Jasenovcu prevedena na njemački i engleski, a prva knjiga od Esther Gitman nalazi se kod prevoditelja."

Uz to treba dodati da je bio važan u nastanku i sada u borbi da se dozna za metodu dr. sc. Nikole Banića i prof. dr. sc. Nevena Elezovića koja je objavljena u uglednom Q1 svjetskom znanstvenom časopisom kojom su DOKAZALI da popis žrtava logora Jasenovac, koji održava Javna ustanova Spomen park (JUSP) Jasenovac, sadrži toliki broj lažnih podataka da je kao cjelina apsolutno nemoguć i ne postoji nikakva vjerojatnost da je on istinit.
O tom radu smo pisali i dr. sc. Stjepandić, prof. Marušić i ja i taj tekst dajemo u Prilogu zbog značaja koje to istraživanje ima za RH, a što vlast koja ne vodi računa o hrvatskim nacionalnim interesima krije od javnosti.
Prvi dio knjige je posvećen našoj zajedničkoj knjizi. Kako dr. Stjepandić ima puno pisama i tekstova koje treba objaviti planirali smo i drugu zajedničku knjigu, ali zbog njegovog velikog rada i na znanstvenom i domoljubnom polju ta knjiga tek treba biti napisana. Drugi dio knjige sadrži tekstove iz drugih mojih knjiga u kojima se on spominje ili ih je sam napisao.
Ovaj uvodni dio završit ću s osnovnim podatcima iz biografije dr. Stjepandića:

Osobni podatci

Oženjen, otac trojice odraslih sinova.
Rođen 2.4.1961. u Modriči (BiH), tamo odrastao te pohađao osnovnu školu i gimnaziju do 1978.
1978. - 1983. studij strojarstva u Zagrebu.
1983. - 1985. doktorski studij u Grazu (Austrija), gdje stječe doktorat tehničkih znanosti (Dr. techn.) kao do tada najmlađi kandidat u 175-godišnjoj povijesti

Tehničkog sveučilišta te dobija posebnu nagradu, prvu u dotadašnjem tijeku školovanja.
1985.-86. služi vojni rok u Ljubljani.
1986. se vraća u Austriju, a 1988. prelazi u Njemačku.
1994 - 1996 profesor na Visokoj tehničkoj školi u Dortmundu.
Od 1996. je zaposlen u firmi PROSTEP u Darmstadt-u, gdje je jedan od direktora i mali dioničar.

Članstva

Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti u dijaspori i domovini (HAZUDD): predsjednik,
International Society of Transdisciplinary Engineering (insoctransde.org): dopredsjednik u 2. mandatu,
Društvo njemačkih inženjera (VDI),
Zaklada Bonifacije Ivan Pavletić Biskupije Sisak.
Hrvatsko nacionalno etičko sudište,
Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac,

Znanstvena djelatnost

Autor 12 knjiga, od kojih 3 spadaju među 15% najuspješnijih kod Springer Nature.
Autor oko 150 znanstvenih i oko 400 stručnih radova i studija
Glavni urednik u časopisima:

- Advances in Transdisciplinary Engineering,
- International Journal of Agile Systems and Management

Zamjenik glavnog urednika u časopisima:

- Journal of Industrial Information Integration (najbolji u svijetu u kategorijama Information Systems između 119 časopisa te Industrial and Manufacturing Engineering između 340 časopisa).
- Journal of Industrial Integration and Management,
- Journal of Management Analytics

Član uredništva u časopisima:

- Advanced Engineering Informatics,
- Journal of Computational Design and Engineering
- Product Management & Development

Urednik posebnih izdanja u časopisima:

- World Patent Information
- International Journal of Computer Integrated Manufacturing

Profesor savjetnik na doktorskim studijima na Université de Technologie de Belfort Montbeliard te Papinskom katoličkom sveučilištu u Curitiba (Brazil)

Nagrade

4 nagrade za tehničku inovaciju od strane Kuće njemačkog gospodarstva i pridruženih udruga godine 2000.

Akademik Josip Pečarić

STJEPAN RAZUM U SLUŽBI ISTINE, ZAGREB, 2021.

UVOD

Nedavno su dr. sc. Nikola Banić i prof. dr. sc. Neven Elezović u respektabilnom Q1 svjetskom znanstvenom časopisu objavili rad o metodi kojom su pokazali da je popis u JUSP Jasenovac neistinit. U svojim javnim nastupima dr. Banić je spomenuo dr. sc. Stjepana Razuma koji mu je prvi ukazao na velike nedostatke tog popisa:

Sa Stjepanom sam prvi put u kontakt došao negdje u drugoj polovici 2015. godine i to putem elektroničke pošte. Uživo mi je ispričao svoja dodatna saznanja vezana za jasenovački popis i dao mi je uvid u tiskanu inačicu iz 2007. godine u kojoj je bilo moguće stanje prije mnogih promjena. Za Hrvatski tjednik smo zajedno radili na nekoliko članaka i još smo kasnije komentirali više stvari. Zbog Stjepanova rada sam se između ostaloga i uključio u stvari vezane za jasenovački popis jer je on javno ukazao na masovne nepravilnosti na mrežnom jasenovačkom popisu. Nakon toga me jedan prijatelj pitao mogu li ga preuzeti, to se učinilo u više navrata, našlo se puno neslaganja, vidjelo se i da se isti zapisi nalaze u popisa njemačkih logora i tako se rad nastavio i dalje.

Zapravo zasluge dr. Razuma su izuzetno velike jer je on bio inicijator osnivanja Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, čiji sam član i ja, i bio mu prvim predsjednikom. A to je dovelo u konačnici i do znanstvenog dokaza velike laži u kojoj sudjeluje vlasti i Srbije i Hrvatske. Zato kao priloge ovom Uvodu dajem i ta dva rada dr. Razuma u kojima je koautor bio dr. Banić, kao i rad u kome je sam s prof. rmeritusom dr. sc. Matkom Marušiće pisao o tom velikom znanstvenom otkriću dvojice hrvatskih znanstvenika.

Knjiga daje izbor tekstova iz mojih knjiga u kojima se spominje ili im je autor dr. Razum. Pri tome nije dan cijeli niz otvorenih pisama kojima je dr. Razum bio potpisnik:

HRVATSKOJ JAVNOSTI O INICIJATIVI ZA REFERENDUM O GRANIČNOM SPORU SA SLOVENIJOM
OTVORENO PISMO HRVATSKOJ TELEVIZIJI
NOVO OTVORENO PISMO HRVATSKOJ TELEVIZIJI
OTVORENO PISMO PROGRAMSKOM VIJEĆU HRT-A
PROSVJEDNO PISMO
PISMO VIJEĆU SIGURNOSTI UJEDINJENIH NARODA
PROSVJED ZBOG NAPADA NA PRAVNI SUVERENITET REPUBLIKE HRVATSKE
REFERENDUM POSLIJE PRESUDE HRVATSKIM GENERALIMA!

NE U EU PRIJE SLOBODE HRVATSKIM GENERALIMA!
APEL HRVATSKOJ JAVNOSTI: SUPROTSTAVIMO SE MEDIJSKIM MANIPULACIJAMA!
VIJEĆU SIGURNOSTI UJEDINJENIH NARODA O HRVATIMA BIH
OTVORENO PISMO TOMISLAVU KARAMARKU, MILANU KUJUNDŽIĆU, I ŽELJKI MARKIĆ
OTVORENO PISMO POTPORE I DOMOVINSKE ZAHVALNOSTI BOŽIDARU ALIĆU
PISMO PREDSJEDNICI RH I PREDSJEDNIKU HDZ-A
PISMO HAZU
OTVORENO PISMO USTAVNOM SUDU RH
OTVORENO PISMO: PREDLOŽITE GENERALA PRALJKA ZA NOBELOVU NAGRADU ZA MIR
PISMO PREDSJEDNICI AKADEMIKA PEČARIĆA I BISKUPA KOŠIĆA

Ovaj Uvod završit ću sa životopisom dr. sc. Stjepana Razuma koji je dan u mojoj knjizi OBA SU PALA, ZAGREB, 2016.:

Stjepan Razum rođen je 16. prosinca 1960. u Konščici, župa Sveti Martin pod Okićem, općina Samobor, kao treći od šestero djece svojih roditelja Mije i Dragice rođ. Šoić. Osnovnu školu polazi u Svetom Martinu pod Okićem (1967.-1975.). Kao pitomac Nadbiskupskoga dječačkog sjemeništa u Zagrebu-Šalata polazi klasičnu gimnaziju u Interdijecezanskoj srednjoj školi za spremanje svećenika (1975.-1979.). Zbog onodobne školske politike na kraju svake godine polaže sve ispite, kao većina sjemeništaraca, na državno priznatim srednjim školama: prva dva razreda na XII. gimnaziji (ulica baruna Filipovića), a treći i četvrti na klasičnoj gimnaziji u Križanićevoj ulici. Ispit zrelosti položio je 1979. Kao pitomac Nadbiskupskoga bogoslovnog sjemeništa u Zagrebu mudroslovlje i bogoslovlje uči na Katoličkom bogoslovnom fakultetu u Zagrebu (1979.-1986.). Studij je prekinuo nakon prve godine zbog služenja vojnog roka u Svilanjcu i Šabcu, u Srbiji (1980.-1981.). Ljetne praznike provodi na dvomjesečnom radu u Belgiji (1982.) i Njemačkoj (1983., 1984.). Diplomirao je radnjom "Župna crkva Svetog Martin pod Okićem, povijesni prikaz". Svećenički red podijelio mu je nadbiskup Franjo Kuharić 29. lipnja 1986. u Zagrebu. U dušobrižništvu radi kao duhovni pomoćnik Danijelu Labašu u župi Sv. Blaža u Zagrebu-Deželićev (1986.-1989.).

Nastavlja studij u Rimu (1989.-1995.). Kao pitomac Papinskoga hrvatskog zavoda Sv. Jeronima polazi Fakultet crkvene povijesti na Papinskom grgurovskom sveučilištu (1989.-1995.). Ujedno polazi Školu za arhivistiku, diplomatiku i paleografiju pri Vatikanskom arhivu, najprije jednogodišnji, a potom dvogodišnji tečaj. Magisterij iz crkvene povijesti postigao je 15. lipnja 1992. Doktorsku radnju iz crkvene povijesti o biskupu Osvaldu Thuzu i o Zagrebačkoj biskupiji u njegovo vrijeme (Osvaldo Thuz de Szentlászló, vescovo di Zagabria, 1466-1499) obranio je 17. lipnja 1995. U ljetu 1995. vraća se u

domovinu.

Od jeseni 1995. godine do danas zaposlen je u Hrvatskom državnom arhivu s radnim mjestom u Nadbiskupijskom arhivu u Zagrebu. Od 1996. godine voditelj je, odnosno pročelnik Nadbiskupijskoga arhiva. Radi kao arhivist-specijalist za starije arhivsko gradivo (1995.-2008.), zatim kao viši arhivist (2008.-2010.), te kao arhivski savjetnik (2010.-). Ujedno je znanstveni suradnik u Hrvatskome državnome arhivu (2002.-). Upisan je u Popis znanstvenika i istraživača kod Ministarstva znanosti i tehnologije, odnosno Ministarstva znanosti, obrazovanja i športa, pod brojem 209493.

Tijekom četiri akademske godine predavač je na Odsjeku za informacijske znanosti Filozofskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu (1997./98.-2000./01.). Predavao je "pomoćne povijesne znanosti".

Bio je voditelj Vlatka Dolenčića kod izrade doktorskoga rada "Središnja biskupijska uprava u Đakovu" (2011.-2013.), koji je uspješno obranjen.

Član je više nevladinih udruga. Kao tajnik i kao urednik časopisa "Tkalčić" najviše radi unutar Društva za povjesnicu Zagrebačke nadbiskupije "Tkalčić" (1996-). Od 2009. godine član je Hrvatskoga književnog društva Sv. Jeronima, a od 2012. i njegov predsjednik. Godine 2014. izabran je za prvoga predsjednika novoosnovanog Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac.

Član je Hrvatskoga arhivskog vijeća kod Ministarstva kulture, dosada već u pet razdoblja (1998.-2000., 2000.-2005., 2005.-2009., 2009.-2013., 2014.-). Također je član Povjerenstva HBK-a i BK BiH-a za hrvatski martirologij (2013.). Konačno, ima čast biti članom Hrvatskoga nacionalnog etičkog sudišta (2015.).

Bavi se istraživanjem povijesti Zagrebačke nadbiskupije i suvremene povijesti hrvatskoga naroda XX. stoljeća. Radove objavljuje u časopisima: "Arhivski vjesnik", "Fontes", "Marulić", "Tkalčić" i drugim, kao i u raznim novinama, od kojih najviše u "Glasu Koncila" i "Hrvatskom tjedniku". Urednik je mnogih knjiga, te pisac ili priređivač 12 knjiga u izdanju Društva za povjesnicu Zagrebačke nadbiskupije "Tkalčić".

Akademik Josip Pečarić

MARKO FRANOVIĆ, PORTAL DRAGOVOLJAC.COM, 2021.

HRVATI SYDNEYA ZA SAT VREMENA SKUPILI $500.000 ZA ŽRTVE POTRESA

CROATIAN-AUSTRALIAN WEEKLY Wednesday, 13. January 2021
Vol. 9, No. 418| $ 4

SNAŽAN POTRES ZAVIO JE U CRNO HRVATSKU BANOVINU, A NAJVIŠE GRAD PETRINJU

(Domovina) - U prvom danu Nove godine, u petak 1.1.2021. u Hrvatskom klubu 'Kralj Tomislav"' u poslijepodnevnim satima održan je sastanak predstavnika klubova i Hrvatskih katoličkih centara u Sydneyu na kojem je odlučeno da se zajedno prikuplja novac za stradale u potresu i da je najbolji način da se to sve vodi preko karitativne udruge "Kruh Svetog Ante" koja već tri godine djeluje i radi u Australiji, a koju vode naši ovdašnji svećenici franjevci.

Zaključeno je također da je najbolje da se novac šalje direktno na Caritas Sisačke biskupije koja je najviše nastradala ili jednostavno na Hrvatski Caritas sa sjedištem u Zagrebu koji je također opet nastradao u potresu u ožujku sada već prošle godine ali nažalost i u ovom zadnjem kada je mnogo onoga što je za prvu ruku uređeno opet oštećeno ili uništeno.

Među dvadesetak prisutnih na sastanku koji je tek počinjao Marko Franović je na samom početku ispisao ček na $250.000 a onda je nazočnima i po prvi puta otkrio i rekao da je on već poslao za onaj prvi potres u Zagrebu u ožujku 2020. godine - $100.000 od čega $50.000 samostanu Časnih sestara Milosrdnica u Zagrebu sa sjedištem u Frankopanskoj ulici te $50.000 "Povijesnom institutu" na Gornjem gradu također u Zagrebu.

Marko Franović je dakle sam dao $350.000. Markov brat Božo Franović koji je također bio na sastanku te večeri dao je $100.000, a Ivan Špehar je dao $50.000.

Fra Petar Horvat, župnik Hrvatskog katoličkog centra u St. John's Parku u Sydneyu, rekao je da je novac počeo prikupljati čim je čuo vijest o potresu, a novac su njegovi župljani samoinicijativno počeli slati te je prikupio gotovo

$50.000, koje je odmah poslao svom subratu, fratru Draganu Grizelju, župniku župe Hrastovica u neposrednoj blizini Petrinje koja je teško nastradala.
Fra Ivo Tadić iz Wollongonga u ime "Kruha Svetog Ante" u Australiji rekao je da će oni za sada dati $40.000, s time da je ovo jasno tek sami početak akcije.
Svi prisutni složili su se da je to zapravo samo prva akcija prikupljanja i da će se za stradale potresom nastaviti prikupljati kroz cijelu godinu koja je pred nama te da će se sljedeći sastanak koordinacije klubova i crkava održati u nedjelju, 10.1.2021. također u Hrvatskom klubu "Kralj Tomislav".
Dan kasnije, točnije u pola noći sa subote 2. siječnja na nedjelju 3. siječnja ove godine, u kući Marka Franovića na Cronulli u Sydneyu okupilo se nekoliko hrvatskih muškaraca revnih katolika: Zoran Mihaljević, Mile Michael Bošnjak, Mark Franović, Ante Mihaljević i Damir Berdi te Petar Mamić, koji su zajedno molili krunicu sa Sisačkim biskupom Vladom Košićem, te isusovcem patrom Ikom Manduricem i fra Markom iz Kanade, a u sklopu "Krunice Hrvata cijeloga svijeta" koju mole u isto vrijeme Hrvatice i Hrvati sa svih kontinenata.

U Hrvatskoj je to bila subota poslijepodne u dva sata, a u Sydneyu pošto je deset sati ispred - bila je točno ponoć. Biskup Košić zahvalio je u svoje ime i svih svojih vjernika prisutnima, a posebno Marku Franoviću i bratu mu Boži.
Marko Franović je tom prilikom nasmijao sve prisutne, jer kada su ga pitali kako se osjeća nakon preboljene bolesti uzrokovane Covidom 19 (kada je bio mjesec dana bez svijesti na respiratoru u teškom stanju u ožujku i travnju 2020. godine), i da li ima kakvih promjena, odgovorio je da jasno ima, rekao je: Prije sam radio šest dana tjedno po desetak i više sati te sam se ustajao svako jutro u pet minuta do četiri, a sada to više nije tako - sada radim šest dana po opet desetak sati i više, ali se ustajem u četiri i dvadeset.

Neka Bog blagoslovi i čuva hrabrog i velikog domoljuba nesalomljiva duha i srca Marka Franovića, koji će ako Bog da ove godine u subotu 8. svibnja 2021. napuniti 80 godina života!
Marku Franoviću ovo je samo još jedan od mnogobrojnih čekova koje ispisuje desetljećima i daje za Hrvatske klubove, crkve, udruge, pojedince i potrebe širom Australije i Hrvatske.
Od ovog prvog broja naših novina pa kroz cijelu 2021. godinu iz broja u broj donositi ćemo novosti u vezi vaših donacija, imena darovatelja, te izvještaje iz Caritasa što se događa s novcem koji šaljemo.
Na trećoj stranici imate informacije kako možete darovati novac za stradale u potresu. (Petar Mamić)
https://hrvatskonebo.org/2021/01/16/hrvati-sydneya-za-sat-vremena-skupili-500-000-za-zrtve-potresa-na-banovini/
https://bezcenzure.hr/iseljenistvo/hrvati-sydneya-za-sat-vremena-skupili-500-000-za-zrtve-potresa/

SYDNEY CROATIANS RAISE OVER $500,000 IN 1 HOUR FOR CROATIA'S EARTHQUAKE VICTIMS

(Domovina) - On a cool and rainy New Year's day in Sydney, Australia, a group of prominent Australian-Croatians including Marko Franovic, Božo Franovic, Ivan Spehar, Zvonimir Kurtovic, Tomo Lerotic, Ivica Golubic, Drago Parancin, Petar Mamic, Branko Miletic as well as Consul- General of the Republic of Croatia Ivica Glasnovic and a number of Croatian Catholic Church representatives held an emergency meeting at King Tomislav Club to start to raise funds for the victims of the recent earthquake in Croatia.
The earthquake, which the European Mediterranean Seismological Centre said had a magnitude of 6.4, hit 46km southeast of Zagreb on Tuesday on December 29, causing a huge amount of material damage in and around the Petrinja-Sisak-Glina areas of central Croatia, along with at least seven confirmed fatalities. So

the new committee, with the working name of the 'NSW & ACT Committee for Petrinja' was formed with the aim of helping with the rebuilding of the affected areas, which according to reports were suffering from a lack of basic goods like water, clothing, food as well as living quarters and other shelter during the middle of the northern winter and the ongoing COVID pandemic.

Within some 60 minutes, over $500,000 was raised – mostly from the goodwill and heartfelt donations of Marko Franovic who

gave $350,000, his brother Božo Franovic who donated $100,000 and Ivan Spehar who signed off on $50,000. Other money came from the Croatian Catholic Center St. Nikola Tavelic and other Croatian Churches across NSW. The 'NSW & ACT Committee for Petrinja' will meet again on Sunday, January 10 in order to finalise their fundraising efforts for the earthquake victims, the proceeds of which will be collected by the Croatian Charity St. Anthony's Bread, and will be sent to Croatia's Caritas for dispersal to those affected by this tragedy.

If you would like to donate, please go to the following account: St. Anthony's Bread Commonwealth Bank of Australia BSB: 062-922 ACC: 10207613 Note that all donations are tax deductible within Australia. (Branko Miletić, Sydney)

VELIKI INTERVJU S MARKOM FRANOVIĆEM IZ SYDNEYA

1991. GODINE JEDINI PRIJATELJ HRVATSKE BIO JE SVETI PAPA IVAN PAVAO II.

Govoriti o hrvatskoj dijaspori zadnja bar tri desetljeća u Australiji je nemoguće a da se ne spomene ime Marko Franović. Tko je zapravo Marko Franović? Možda je najbolji njegov opis u ove tri kratke slike 2021 godine.
Prvog siječnja Nove 2021. godine Hrvati iz Sydneya na prvom sastanku za skupljanje novaca za potresom opustošenu Banovinu u sat vremena skupili su $500 000. Od toga je taj dan Marko Franović dao $250 000(dodatnih $100 000 je dao prije za potres u ožujku u Zagrebu) a Markov brat Božo dao je $100 000 tu istu večer a Ivan Špehar $50 000.
Slika druga. Dan kasnije, 2. siječanj 2021. u pola noći dok svi spavaju u kući Marka Franovića grupa katoličkih muškaraca zajedno jasno s Markom moli krunicu u sklopu pobožnosti "Krunice Hrvata cijeloga svijeta" sa Sisačkim biskupom Vladom Košićem(krunica počinje po hrvatskom vremenu u dva poslijepodne a pošto je Sydney deset vremenskih zona ispred to je tamo točno pola noći).
Slika treća. Svi se gromoglasno smiju nakon netom završene molitve krunice. Naime jedan od prisutnih pita Marka Franovića (Marko će imati 8.5.2021. punih 80. godina) kako se osjeća nakon preboljene bolesti uzrokovane Covidom 19 kada je bio mjesec dana bez svijesti na respiratoru u teškom stanju u ožujku i travnju 2020. godine i da li ima kakvih posljedica i promjena, a on odgovara da jasno ima, i kaže – "…prije sam radio šest dana tjedno po desetak i više sati te sam se ustajao svako jutro u pet minuta do četiri (3.55AM) a sada to više nije tako – sada radim šest dana po opet desetak sati i više ali se ustajem u – četiri i dvadeset (4.20 AM)."
S gospodinom Franovićem razgovaram u njegovoj kući i koje li simbolike(koju kasnije otkrivam) u subotu, 16.siječnja – datum na koji je Australija prije 29 godina priznala Hrvatsku samo dan nakon zemalja Europske unije.

Domovina – Gospodine Franović vaša nesebična novčana donacija za potresom opustošenu Banovinu i grad Zagreb te mnogobrojni medijski komentari oko nesnalaženja Vlade Republike Hrvatske i izvanredna reakcija hrvatskih građana na potres povod je da vas upitam kako to sve komentirate?
Marko Franović – Reakcija Hrvatica i Hrvata običnih tzv. "malih ljudi", nogometnih navijača, hrvatske mladosti, malih poduzetnika na potres me je ugodno iznenadila s obzirom da je Hrvatska podijeljena na domoljube i izdajice. Domoljubi su ustali odmah što se je moglo i vidjeti, svatko je mogao biti svjedok toga jer su bili za Dom spremni, evo što sama ta riječ i činjenično pokazuje. Svaki

onaj koji je skočio u pomoć ljudima na Banovini – bio i danas jest – za Dom spreman. Oni drugi – kukavice nisu bili za Dom spremni.
Kako je bilo 1991., kako je bilo 1941. godine, tako je dakle bilo i 2020., a evo i ove 2021.godine. Hrvati su uvijek bili spremni za pomoć. Što se tiče pomoći koju smo počeli skupljati ovdje u Australiji ili bolje rečeno u Sydneyu (jer ne znam kako druge hrvatske zajednice ovdje to prikupljaju), mislim da je ovo malo što smo počeli u Sydneyu dobro počelo. Mislim i vjerujem da će se prikupiti još puno više novca. Žalosno je da je bilo žrtava, da su razaranja bila velika, no sve će se to obnoviti, važno je da se ljudi vrate u te krajeve a ne da se svi naseljavaju u Zagreb ili njegovu okolicu. Nažalost evo primjera Vukovara, vratiti se u Vukovar poslije onakve tragedije nije bilo lako i ne može se zamjeriti ljudima koji su ga napustili. Nisam bio na Banovini no vidio sam Vukovar koji je prilično dobro obnovljen no kada sam vidio dijelove Borovog naselja u Vukovaru – tek onda sam shvatio koliko su nas i kako kao i danas naši susjedi iz Srbije mrzili – no naš narod je uvijek za Dom spreman i zato se ne bojim za opstojnost Hrvatske.

Domovina – Hrvatska vlada se oko potresa na Banovini baš u početku i nije snašla no izgleda da Hrvatska u usporedbi s drugim Evropskim zemljama oko Covida 19 vodi dobru politiku jer Hrvatska je u odnosu na druge najmanje i najslabije "zaključana" a brojevi bolesnih i mrtvih već danima padaju. Što kažete na to?
Marko Franović – U vezi bolesti uzrokovane virusom Covida 19 mogu nešto reći jer sam je prošao i to na težak način. Čitao sam da se prije par mjeseci Plenković hvalio da je pobijedio koronu, no to je bacanje prašine u oči ljudima. Hrvatska vlada nije napravila ništa u vezi toga, mislim da su možda i više škodili nego dobro napravili. Korona je opasna ali gledao sam statistiku umrlih zadnjih deset godina u Hrvatskoj a i drugim zemljama uključujući i Australiju, i brojevi su sve godine otprilike isti tako da je to sve prenapuhano u cijelom svijetu. U medijima se diže strašna panika i histerija a brojevi ne lažu. Korona je virus koji je među nama već dugo godina i stalno se vraća neki put jače kao prošle godine a nekada slabije i gotovo neprimjetno. Politika i masovni mediji, tj. televizija, novine i internet su ljude zaludili strahom od korone i taj strah i sve uzrokovano njime imati će i već ima teške zdravstvene i materijalne posljedice širom svijeta pa i ovdje u bogatoj Australiji.
No da se vratimo na hrvatsku politiku. U politiku tamo idu uglavnom oni ljudi koji vide da se tamo puno ne radi, dobro se jede, a velike su mogućnosti i privilegije za obogatiti se i okoristiti, za sebe i svoje prijatelje i obitelji te kumove, tako da čovjek koji nema neku želju da postane i nešto napravi sa svojim rukama i svojim radom najbolje i najlakše mu je dizati ruku u saboru(parlamentu). I sami Milorad Pupovac podiže svoju ruku u parlamentu, doduše ne visoko, ne voli on podizati ruku za Hrvatsku, no podigne je toliko malo, da se ipak može prebrojiti. Nažalost puno je više takvih naših Hrvata, jer i oni koji su u našem Saboru nisu to sve domoljubi. Opet ponavljam, ljudi koji nisu spremni za ništa, tj. da zasuču rukave idu u politiku. Ima jasno poštenih i domoljuba koji misle i žele stvarno

pomoći no čim ste vi u jednoj današnjoj hrvatskoj stranci koja god ona bila vi morate raditi onako kako šef kaže, a mi znamo tko je i što je šef.
Hrvatski šef je trenutno jedan obični Juda koji je izdao HDZ dr. Franje Tuđmana koji je izdao čitavu Hrvatsku i koji samo gleda što je za njega bolje i uvijek prvo gleda što i kako misli Evropa.
Nama nikada i nije trebala Evropa, mi smo u Ujedinjenim narodima, mi smo u NATO savezu, priznata smo država i to je nam je bilo dovoljno. Nama nitko ne treba davati lekcije niti tko da nas hrani jer teško onome – koga drugi hrani. Nitko nikoga nije hranio bez interesa, dobro znamo onu narodnu poslovicu- nema besplatnog ručka. Sve se mora platiti. Nitko ne kaže koliko mi financijski moramo svake godine kao članovi Evropske unije staviti svoj udio u zajedničku kasu.
Evropa je idealna za one zemlje koji su je pokrenuli tj. Njemačku i Francusku. Jedina zemlja na svijetu od bogatih zapadnih zemalja – koja ima suficit u trgovanju s Kinom, tj. da više izveze u Kinu nego sto iz nje uveze je Njemačka. Francuski car Napoleon je pokušao svojevremeno osvojiti Evropu pa nije uspio. Hitler je pokušao isto pa nije uspio. U Drugom svjetskom ratu poginuli su desetci milijuna ljudi, u Napoleonovo doba riječ je također bila o milijunima ljudi, a danas isti ti – Njemačka i Francuska osvojili su Evropu a da nisu morali opaliti ni jedan metak. Osvojili su je sa svojom industrijom i bogatstvom. I danas Njemačka i njen privredni stroj iz cijelog svijeta uvozi radnu snagu . Oni su dakle za sebe pametni, neću reći da ni onaj bandit Hitler nije bio pametan, ali je bio bandit koji treba da ostane kao primjer našeg najvećeg neprijatelja jer on u svoje vrijeme nije pomagao Hrvatskoj on je uništio Hrvatsku. Njegova vojska kao i talijanska se borila s četnicima protiv NDH i ustaša što se danas ne spominje glasno da se ne bi zamjerili današnjoj njemačkoj politici.
Hrvatska nikada nije imala prijatelja, naš najveći prijatelj bio je papa Ivan Pavao II. Drugi pape baš i nisu bili veliki prijatelji Hrvatske niti interesa hrvatskog naroda. Papa Ivan Pavao II je bio taj koji je srušio komunizam, on je bio taj koji je službeni Vatikan pogurao i natjerao da prizna Hrvatsku prije službene Evrope.
Kada govorim o tome, sjećam se te 1991. godine bio sam u jednoj grupi ljudi u australskom parlamentu koja se borila za priznanje Hrvatske, pa sam pitao jednog australskog političara – zašto Australija ne prizna Hrvatsku?
On mi je tada odgovorio – mi ćemo to učiniti kada to Evropa napravi. Bio sam ljut pa sam rekao – Evropa nam ne želi pomoći, nama treba sada oružje da se obranimo, Evropa nam to neda, a kada uspijemo što kupiti na crno prodaju nam to po trostruko većim cijenama, a Australija nam nažalost zbog embarga na oružje ne može pomoći osim da nam proda vunu, no nama ne treba vuna, treba nam oružje i službeno priznanje Hrvatske neovisnosti.
No ono što mi je tada taj australski političar rekao doista je tako i bilo – 15. siječnja 1992. kada u sve članice tadašnje Evropske unije priznale Hrvatsku, dan kasnije 16. siječnja 1992. i Australija je priznala Hrvatsku.

Hrvatska tada – 1990. i 1991. te prve dvije ratne godine nije imala prijatelje u svijetu, osim Ivana Pavla II, sami smo se borili, a ovi koji nam nisu htjeli pomoći su to sve zapravo usporavali i na njihovim rukama je bila prolivena hrvatska krv. U pismima koje sam tih prvih godina rata slao raznim državnicima u Evropi i svijetu tako sam pisao, da nam pomognu inače će biti krivi za nevinu prolivenu hrvatsku krv. Neki su mi govorili da pretjerujem, neki da nisam u pravu, ja to sve primam pozitivno, jer znam da sam bio u pravu, ja investiram ZA HRVATSKU a ne za sebe a to sam dokazao ne danas nego onih prvih dana kada je Hrvatska počela da krvari – i to s dokumentiranim podatcima koje mogu pokazati bilo kome, neki to znaju, neki ne znaju, no to i nije važno tko zna, glavno je da ja znam što sam radio.

Pisao sam jasno i samom papi Ivanu Pavlu II, sve te kopije pisama i danas imam, mnogi su bili začuđeni kada su vidjeli kome sam sve pisao, no kada sam pisao papi Ivanu Pavlu II njemu jasno nisam spominjao ni pisao …" da će imati hrvatsku krv na svojim rukama…" jer je on nama bio najveći a možda i jedini prijatelj u ono vrijeme, u odnosu na sve one koji su glumili da su prijatelji, a okretali su glavu od nas.

https://domovina.info/index.php/2021/01/18/veliki-interviju-s-markom-franovicem-iz-sydneya-1991-godine-jedini-prijatelj-hrvatske-bio-je-sveti-papa-ivan-pavao-ii/

DOMOVINA
CROATIAN-AUSTRALIAN WEEKLY Wednesday, 19. May 2021 Vol. 9, No. 436| $ 4

ISELJENICI IZ CIJELE AUSTRALIJE OKUPILI SE NA PROSLAVI ROĐENDANA DOBROTVORA IZ SYDNEYA

NAGRADA ZA ŽIVOTNO DJELO 'BLAŽENI ALOJZIJE STEPINAC'

U ljubavi prema hrvatskom narodu ne dam se ni od koga natkriliti

RIJEČ UREDNIKA:

Marko Franović proslavio nje svoj 80. rođendan u subotu 8.5.2021. u hrvatskom klubu "Sydney" u društvu svoje rodbine i prijatelja. Rođendanu je prisustvovao i Markov prijatelj bivši australski premijer Tony Abbott, a bili su i predsjednici hrvatskih klubova iz cijele Australije, Tony Sep iz Canberre, Ante Jurić iz Melbourna, Paul Šarić iz Gellonga te Petar Puljić iz Gold Coasta uz jasno predstavnike hrvatskih klubova iz Sydneya.

Rođendanu su nazočili predstavnici hrvatskog konzulata u Sydneyu, svećenici iz hrvatskih katoličkih centara, a bio je i poznati hrvatski slikar Karlo (Charles) Bilić.

Prigodom rođendana promovirana je i svim nazočnima kao poklon darovana knjiga o Marku

Franoviću pod naslovom; "Nikada ne zaboravi svoju prošlost" koju je uredila gospođa Ina Vukić.

Također je Marku Franoviću gospodin Ante Mihaljević u ime hrvatske dijaspore cijelog svijeta tj. iz Amerike, Evrope i Australije uručio prvu takvu – novo osnovanu nagradu – "Hrvat dijaspore" za 2021. godinu za životno djelo.

Zanimljivost je da je geslo i zaštitni znak ove nagrade poznata i često citirana rečenica blaženog kardinala Alojzija Stepinca – "U ljubavi prema hrvatskom narodu ne dam se od ni od koga natkriliti" te činjenica da je gospodin Marko Franović rođen isti dan kada i Alojzije Stepinac – 8. svibnja.

Još jedna osobitost vezana je uz samu nagradu dijaspore "Alojzije Stepinac".

Naime kip blaženog Alojzija Stepinca izljeven je od bronce nedavno u Zagrebu, te je po rukama Darija

Kordića nekadašnjeg predsjednika Republike Herceg Bosne i haškog uznika koji je nevin proveo 17 godina u zatvoru, odnio kip – na posvetu u Sisak biskupu Vladi Košiću čija je biskupija teško stradala u potresu na Banovini.

U radnoj atmosferi je prošao i početak rada novo osnovane Australian Croatian Media Network – tj.

Australsko hrvatske medijske mreže, nove medijske platforme, tj. naših novina "Domovina" koje su povezane s hrvatskim radijem i novo osnovanom televizijom u Sydneyu a među prvim sadržajima koji će te moći pogledati biti će intervju Marka Franovića s poznatom australskom novinarkom hrvatskih korijena Marijanom Rudan koji je održan u studiju ACMN-a u srijedu 12.5.2021. na stadionu Sydney Uniteda 58 u Edensor Parku a u sljedećem broju objaviti ćemo više potankosti i detalja kako i gdje možete pratiti nove televizijske emisije i sadržaje ACMN I ovim putem u ime redakcije naših novina "Domovina" a i u svoje osobno ime želim gospodinu Marku Franoviću puno zdravlja i svaki Božji blagoslov te da i dalje predano pomaže, hrabri i podupire hrvatsku zajednicu u Sydneyu i Australiji.

U ovome tjednu spomen je na žrtve Bleiburga i Križnih putova te stradanja nevinog hrvatskog naroda u svibnju 1945. godine.

Ove nedjelje također su u Hrvatskoj održavani lokalni izbori na kojima su izabrani gradonačelnici i župani te gradska i županijska vijeća. Kažu da na lokalnim izborima ne bi trebala prevladavati ideološka, svjetonazorska pitanja, već komunalna. Tako bi trebalo biti, ali nije, niti kod nas, niti u svijetu.

Miroslav Škoro ušao je u drugi krug izbora u Zagrebu koji će biti održani za dva tjedna. Veliki je to uspjeh Domovinskog pokreta i dr. Miroslava Škore te im ovim putem i čestitamo!

A vama želim ugodno čitanje!

LJETA U TISNOM / DON LAZAR ČIBARIĆ, ZAGREB, 2021.

UVOD

Jedan tišnjanin (ima oko 40 godina) mi je jednom rekao: "Od kako znam za sebe, a pričali su mi i moji roditelji, u Tisnome se uvijek pisalo protiv popa."
Zato je i logično bilo da su moja ljeta u Tisnom u znaku druženja s tišnjanskim župnikom don Lazarom Čibarićem. To druženje je dovelo do toga da je već postala tradicija promoviranje mojih novih knjiga i u Tisnom. I tamošnji načelnik je zaslužan za to jer je jedne godine odbio ustupiti župniku dvoranu tamošnjeg kina**.** Čak je i glavni dnevnik HTV javio kako je to učinio jer je trebala biti predstavljena knjiga o Thompsonu, da bi u dopisu župniku obrazložio to radovima u kinu. Ista zabrana je uslijedila i slijedeće godine, ali sada je u obrazloženju načelnik dao tumačenje Ustava RH, što su iskoristili i u lokalnim novinama narugavši se načelniku – ustavnom stručnjaku nesvršenom studentu pravnog fakulteta. Evo jednog poziva (plakate po Tisnom znaju i skidati):

ŽUPA TISNO
Pozivamo Vas na predstavljanje novih knjiga
akademika JOSIPA PEČARIĆA o 'stupovima Pečarićeve Hrvatske':
DARIO KORDIĆ i
ČETVRTI STUP MOJE HRVATSKE –
BISKUP DR. VLADO KOŠIĆ
U predstavljanju će sudjelovati:
domaćin DON LAZAR ČIBARIĆ
ROKO ANTIĆ, donačelnik Općine Kistanje iz reda pripadnika hrvatskog naroda
Dr. sc. JOSIP STJEPANDIĆ, predsjednik HAZUDD-a
i autor
TISNO, UTORAK,
6. KOLOVOZA 2019. U 20 SATI.
DVORIŠTE ŽUPNE KUĆE

Nisam slučajno stavio baš taj poziv.
Zašto?
Nisam zbog hrvatskoj javnosti dobro poznatog hrvatskog znanstvenika i urednika mnogih međunarodnih časopisa dr. sc. Josipa Stjepandića koji je čest predstavljač

u Tisnom i ne jednom je don Lazar ta predstavljanja organizirao kada bi on dolazio iz Njemačke.
Pa zašto onda?
Don Lazar je Janjevac, a to je i predstavljač knjiga Roko Antić sjajni mladi hrvatski političar i komentator o kome sam i pisao u mojim knjigama pa u Prilozima ovom Uvodu dajem i taj tekst.
Tekstove s tih predstavljanja don Lazar tiska u župnom listu KARAVAJ tako da ih može čitati mnogo više Tišnjana nego što ih može stati u dvorištu župne kuće.
U Prilozima ovog Uvoda dajemo iz broja za Veliku Gospu 2018. tekst o proslavi Gospe od Karavaja.
O samim predstavljanjima u Tisnom najbolje govori činjenica da je don Lazar organizirao i predstavljanja u Omišu i Kaštel Sućurcu.
Knjiga je sastavljena od tekstova iz mojih knjiga u kojima se spominje i don Lazar ili su dani i govori s tih predstavljanja u Tisnom, Treba napomenuti kako je don Lazar organizirao u Tisnom i predstavljanja i knjiga drugih autora. Spomenut ću samo prof. dr. sc. Zdravka Tomca o kome također postoji jedna moja knjiga slična ovoj o don Lazaru.
Don Lazar mi je nedavno poslao i slijedeći e-mail:

Naslov:*Osvrt*
Datum:*Tue, 16 Feb 2021 11:55:29 +0100*
Šalje:*Lazar Čibarić <lazar.cibaric1@gmail.com>*
Prima:*Josip Pecaric <pecaric@element.hr>*

Poštovani akademiče Josipe!
Potaknuti ovim objavljenim listama znanstvenika odlučih napisati Tebi nekoliko riječi ponosa, a i izraziti nezadovoljstvo zbog nepravdi koje Ti se događaju.
Poznato mi je da je kod Tebe (nadam se da se mogu obraćati na Ti - ne šaljem ovaj mail u javnost) doktoriralo 40 profesora u Hrvatskoj, a još oko tridesetak u svijetu. Poznato je i da imaš oko 200 suradnika iz cijelog svijeta.
Također mi je poznato i to da ste kralj u svom području ***nejednakosti u matematici,*** *poznat i priznat u cijelome svijetu. To se može vidjeti na mnogim listama s popisom znanstvenika općenito a posebno u matematici. I ove novije liste popisa znanstvenika i njihova rada to potvrđuju.*
To je veliki uspjeh u znanosti i trebao bi biti na ponos svima, kao što i jest mnogima.
Poznat mi je tvoj domoljubni rad, na žalost, i nepravde koje ti je to donjelo, a ne bi smjelo biti tako...
Drago mi je da smo se upoznali i da dobro surađujemo već više godina.
Velik broj ljudi prati i cijeni tvoj rad i doprinos Hrvatskoj državi.
Neka dragi Bog nagradi i blagoslovi tebe, tvoju obitelj i tvoj rad.
Pozdrav cijeloj tvojoj obitelji!
A mi se vidimo, ako ne prije, onda na ljeto u Tisnome kao i do sada.

Don Lazar Čibarić

Da, don Lazar nije ovo poslao u javnost pa sam to samo spomenuo u mojoj knjizi *Ruski znanstvenik u RH*, dragovoljac.com:
http://www.dragovoljac.com/images/minifp/ruskiznanstvenik.pdf
Ali u ovoj knjizi ipak ga moram dati, zar ne?

Akademik Josip Pečarić

DON ANĐELKO KAĆUNKO, ZAGREB, 2021.

ZAHTJEV ZA KADROVSKIM SMJENAMA NA HTV-u
(*tekst peticije*)

Već ionako prepunu čašu prelilo je dovođenje srbijanskog patrijarha Porfirija u udarni Dnevnik HTV-a 19. ožujka, na katolički blagdan svetog Josipa, zaštitnika Hrvatske, da bi beogradski gost bez ijednog argumenta osporavao kanonizaciju bl. Alojzija Stepinca i bio prikazan kao vrhovni moralni i povijesni arbitar.
Zatim je čašu našega strpljenja još jednom prelilo, očito sinkronizirano, dovođenje prof. dr. Ive Goldsteina 21. ožujka u emisiju NU2 HTV-a, da bi i on govorio protiv zagrebačkog nadbiskupa, žrtve komunističkog totalitarizma, katoličkog kardinala i hrvatskog mučenika i blaženika Alojzija Stepinca.
Osim toga, gost je omalovažavao prvog predsjednika i utemeljitelja suvremene hrvatske države Franju Tuđmana te iznosio svoja poznata naklapanja o novijoj povijesti i sadašnjem stanju, uključujući zahtjev za političkom detuđmanizacijom. Na što su izostale službene reakcije, isto kao što izostaju kada je riječ o valu očitog mentalnog i propagandnog vraćanja na stanje unutarjugoslavenskih odnosa i obnove "bratstva-jedinstva".
Ti događaji potvrdili su još jednom u nepreglednom nizu takvih uredničkih postupaka da Hrvatska radiotelevizija kao javna ustanova ne služi temeljnomu nacionalnom dobru ni objektivnom informiranju i tumačenju događaja, kao svrsi svoga postojanja, nego služi stranim, pristranim, partikularnim, manjinskim i manipulativnim interesima.
Osim toga, voditelj emisije NU2 monopolizirao je i praktički privatizirao taj udarni termin i tu emisiju, koju uređuje s neskriveno ljevičarskih i općenito neobjektivnih i dubioznih pozicija. On izborom pozvanih omogućuje to da se vrlo često mogu čuti uvrjedljive izjave na račun onoga što velik dio hrvatskog naroda smatra i osjeća vrijednim opće zaštite i poštovanja u hrvatskoj državi.
Javni medijski servis u svim je demokracijama usklađen s temeljnim nacionalnim vrijednostima i organiziran tako da razmjerno zastupa spektar većinskih i manjinskih skupina. Kod HRT-a je stanje više nego obrnuto. Dakle, tražimo da nacionalna javna tv zastupa one vrijednosti koje dijeli većina našega naroda. U protivnomu, zahtijevat će se pokretanje zakonodavnog postupka rasformiranja takve središnje javne medijske ustanove, koja se k tomu u izboru vijesti i sadržaja pokazuje i potvrđuje ne kao nacionalna, nego kao uvelike antinacionalna, i kao nenarodna. Ona ne valorizira objektivno političke i svjetonazorske različitosti hrvatskoga društva ni biračkog tijela (kojega znatan dio živi izvan granica Hrvatske) niti odražava objektivne razmjere među svima onima koji ju plaćaju.

Utoliko je riječ o aktivističkom mediju u službi točno određenih političkih opcija i svjetonazora.

Zbog svega toga zahtijevamo sljedeće:

1) Suspendiranje novinara Dragana Nikolića, smjenjivanje urednika Dnevnika HTV-a od 19. ožujka i svih odgovornih po vertikali za taj i takav i za druge uredničke promašaje na HRT-u.

2) Razrješenje urednika emisije NU2 Aleksandra Stankovića i postavljanje na njegovo mjesto čovjeka koji je blizak većinskim pogledima i naziranjima gledatelja i ukupne biračke i nebiračke populacije. Ako je Stanković mogao puna dva desetljeća, od godine trećejanuarskog političkog preokreta, voditi tu emisiju kao nedodirljiva veličina, krajnje je vrijeme da tu emisiju vodi nepristranija i objektivnija osoba.

3) Ostale kadrovske i organizacijske promjene kako bi se Hrvatsku televiziju uskladilo s očekivanjima demokratske većine hrvatskoga političkog naroda i s njezinim ustavnim, zakonskim i statutarnim zadaćama.

U Zagrebu, prikupljanje potpisa dovršeno 27. ožujka 2021.

U ime svih potpisnika peticije, za autentičnost njezina sadržaja jamče:

general bojnik u miru **Ivan Tolj**
general bojnik u miru **Ivan Kapular**
admiral u miru **Davor Domazet Lošo**
prof. dr. sc. **Andrija Hebrang**, pričuvni general
prof. dr. sc. **Slobodan Prosperov Novak**
akademik **Josip Pečarić**

POTPISNICI:

1. dr. Miroslav Aberle
2. prof. dr. sc. Neda Aberle
3. Duško Abramović, Mississauga, Ont. Canada
4. Nevena Abramović, Mississauga, Ont. Canada
5. Kata Andrijević
6. Anton Antolović, Zagreb
7. Dragica Antolović, Zagreb
8. Helena Antolović, Zadar
9. Lovro Antolović, Zadar
10. Martina Antolović, Zagreb

11. prof. emeritus. dr. sc. Pero Aračić, Đakovo
12. akademik Ivan Aralica
13. dr. sc. Mato Artuković, povjesničar, Slavonski Brod
14. don Miljenko Babaić
15. Ante Babić, dipl. ecc.
16. Damir Babić, Borovo Naselje
17. Iva Babić, dipl. teolog
18. Ivana Babić, prof.
19. Marijan Babić, dipl. ecc.
20. Marijana Babić, prof. hrvatskog jezika i povijesti,
21. Mila Babić, mr. iur.
22. Nevenka Babić
23. Ilija Bagarić, dr. med.
24. Ante Bajlović, Zagreb
25. Josip Bajlović, Zagreb
26. Magdalena Bajlović, Zagreb
27. Marcelino Bajlović, Zagreb
28. Mario Bajlović, Zagreb
29. Martin /Ivo/ Baković
30. Zrinka /Marijan/ Baković
31. Ivan Banožić, Vinkovci
32. Marko Baotic, Work Preparation Manager
33. mag. iur. Ante Baraba
34. Josip Barbetti, dipl. ing., Milton, Canada
35. Tomislav Baričević, župnik
36. Ivan Barić
37. Ana Barišić, V. Gorica
38. Ankica Barišić, Poljska
39. Ante Barišić, Poljska
40. Ivica Barišić, Poljska
41. Mateja Barišić, Poljska
42. Miro Bartulica, Zagreb
43. Mira Tecilazić Bašić, sutkinja Županijskog suda u mirovini
44. Đurđica Bastjančić, prof.
45. Iva Bastjančić, nastavnica
46. Ivan Bastjančić, dipl. ing.
47. Darko Daran Bašić hrvatski branitelj, glavni urednik portala Hrvatsko nebo
48. Nikola Bašić pisac, Vis
49. prof. Tomislav Batinić, Sarajevo.
50. dr. sc. Zlatko Begonja, povjesničar
51. Lili Benčik, kolumnist, hrvatskepraviceblog.com
52. Joan Beram, St Ives, NSW Australia
53. Tomislav Beram, Sydney, Australia

54. Davor Bergam, Dubrovnik
55. Pasko Bete, Dubrovnik
56. Mate Bilić, Zagreb
57. Josip Bilić Prcić, odvjetnik
58. Stjepan (Vladimir) Biondić, mag. prava
59. dr. sc. Ante Birin, povjesničar
60. Anica Bobetić, Zagreb
61. Tomislav Bolanča, Zadar
62. Damir Borovčak, dipl. ing., Zagreb
63. Dragan Bosanac, Borovo Naselje
64. Marin Bošković, dipl. ing. elektrotehnike
65. Tea Bošković, učiteljica razredne nastave
66. Ivan Bradvica, dipl. ing., književnik
67. Tomislav Brekalo, umirovljeni narednik HV i predsjednik HIKO (Hrvatska iseljenička kulturna organizacija) Essen, NRW, Njemačka
68. Emilija Britčević, Split
69. Mladen Britčević, Split
70. general dr Kornelije Brkić
71. Ana Bulaja
72. Ante Bulaja, Sv. Nedjelja
73. Josipa Bulaja
74. Jure Bulaja, Sv. Nedjelja
75. Luka Bulaja, Sv. Nedjelja
76. Mara Bulaja
77. Marko Bulaja
78. Mateja Bulaja, Sv. Nedjelja
79. Matija Bulaja
80. Mihaela Bulaja, Sv. Nedjelja
81. Ruža Bulaja, Sv. Nedjelja
82. Vjeko Bulaja, Sv. Nedjelja
83. dr. sc. Miljenko Buljac
84. Adolf Buntić, Zagreb
85. Ana-Marija Buntić, Zagreb
86. Dubravka Buntić, Zagreb
87. Matej Buntić, Zagreb
88. Nika Buntić, Zagreb
89. Jadranka Burazin, prof., Split
90. Jozo Burazin, kap. duge plovidbe, Split
91. dr. Jure Burić, bivši župan i saborski zastupnik
92. Anđelko Burilo, Zagreb
93. Valentin Burilo, Vukovar
94. Mario Butigan, Nuštar
95. brigadir, Eduard Butijer, Dugo Selo

96. Juraj Cigler, dipl. inž. građ., Čakovec
97. Milan Ciliga, dipl. ing. el.
98. Petar Cvitanušić, Zagreb
99. general Ljubo Ćesić Rojs
100. izv. prof. dr. sc. Alojz Ćubelić, Katolički bogoslovni fakultet
101. Jozo Ćuk, dugogodišnji predstavnik Hrvata u Australiji
102. general Mile Ćuk
103. Iljko Ćurić, Zagreb
104. Ivo Ćurić, Zagreb
105. Ana Ćurković, Zagreb
106. Ante Ćurković, Zagreb
107. Danijela Ćurković, Zagreb
108. Dijana Ćurković, Zagreb
109. Ivan Ćurković, Zagreb
110. Ivana Ćurković, Zagreb
111. Marko Ćurković, Zagreb
112. Petar Ćurković, Zagreb
113. Tihomir Ćurković, Zagreb
114. Jelena Ćurković Zagreb
115. Tomislav Ćurković, Zagreb
116. izv. prof. dr. sc. Ivica Čatić
117. Brane Čavar, Zagreb
118. Jozo Čavar, Vinkovci
119. Marinko Čavka, Knin
120. prim Jasna Čepin Bogović, dr. med.
121. don Lazar Čibarić
122. prof. dr. sc. Marin Čikeš, redoviti profesor u miru Sveučilišta u Zagrebu
123. Ante Čirko, Unna
124. prof. dr. sc. Alojzije Čondić, Katolički bogoslovni fakultet, Split
125. Željko Čorak, Borovo Naselje
126. Florijan Čulina, Zagreb
127. Ante Čulo, Sv. Nedjelja
128. Božo Čulo, Sv. Nedjelja
129. Fran Čulo, Sv. Nedjelja
130. Franjka Čulo, Sv. Nedjelja
131. Ivan Čulo, Sv. Nedjelja
132. Josip Čulo, Sv. Nedjelja
133. Luka Čulo, Sv. Nedjelja
134. Marija Čulo, Sv. Nedjelja
135. Mate Čulo, Sv. Nedjelja
136. Melita Čulo, Sv. Nedjelja
137. Petra Čulo, Sv. Nedjelja
138. Prof. dr. sc. Vera Čuljak

139. Srećko Čuljak
140. dr. sc. Ante Čuvalo, Ždrelac (Pašman)-Chicago
141. Ivica Daničić, Borovo naselje
142. mr. sc. Mladen Deletis
143. Diana Delonga
144. Franko Delonga
145. Ivo Delonga
146. Jadranka Delonga
147. Marina Delonga
148. Marko Delonga
149. Alen Distler, Borovo Naselje
150. Dragica Distler, Borovo Naselje
151. Ivan Distler, Borovo Naselje
152. Tihomir Distler, Borovo Naselje
153. Mario Divić, Imotski
154. Željko Dokonal, Borovo Naselje
155. admiral Davor Domazet Lošo
156. Zvonimir R. Došen, Kanada
157. dr. sc. Miro Dorešić
158. Zdenka Dorinko, Melbourne
159. Tomislav Držić, novinar i urednik Hrvatskog tjednika
160. Marija Dubravac, hrvatska pjesnikinja, Brisbane
161. Tomislav Dudić, Vukovar
162. Malkica Dugeč, književnica
163. Stipe Ćipa Dukić, katolički svećenik
164. Viktor Dukić
165. Drago Duvnjak, dipl. ing. građ.
166. Jela Dužnović
167. Anđelko Đerek, pukovnik, Zagreb
168. Ljubomir Đukić, Vinkovci
169. prof. dr. sc. Neven Elezović
170. prof. dr. Damir Eljuga, predsjednik Hrvatske lige protiv raka, Karlobag
171. Ljerka Eljuga, dr. primarius, Karlobag
172. Adrijana Franjkić, Knin
173. Tomás Frkovic, Argentina
174. Stjepan Furdek, Sydney, Australia
175. Helena Galjer, Dubrovnik
176. Mladen Galić, dragovoljac Domovinskog rata, Split
177. Željko Galinović, Vinkovci
178. Zdravko Gavran, književnik
179. Gordana Gavranović, Borovo Naselje
180. Josip Gavranović, Borovo Naselje
181. Petar Gelo, Melbourne

182. Ivica Gilić, Borovo Naselje
183. Danica Glavaš
184. Vlado Glavaš
185. Krunoslav Gliha, umirovljenik, V.Gorica
186. Mladen Glowatzky, dipl. ing. građ.
187. Branko Govedarica, Dubrovnik
188. Violeta Grdić, Vukovar
189. Berislav Gregorić, predsjednik udruge policije branitelja Jastrebarsko
190. Zorica Gregurić, predsjednica Udruge zagrebački dragovoljci branitelji Vukovara
191. Matija Grgat
192. Ivica Grgić, Osijek
193. Vinko Grgić, prof.
194. Nikša Grljević, Dubrovnik
195. Ruža Grozdanić, Zagreb
196. mr.sc. Marko Grubišić , predsjednik Hrvatskog društva političkih zatvorenika,
197. professor emeritus Vinko Grubišić, dopisni član HAZU
198. Anđelka Gverić, Zadar
199. Mile Gverić, Zadar
200. Ivica Hapan, Dubrovnik
201. Mirko Hasenay, Buenos Aires, Argentina
202. Branko Haubrich
203. prof. dr. sc. Andrija Hebrang, pričuvni general
204. Davor Hitri, Borovo Naselje
205. Stjepan Hodak, Sesvete
206. Željko Hodak, Borovo Naselje
207. Dragana Horg, Borovo Naselje
208. Vesna Horg, Borovo Naselje
209. Štef Horvat, Borovo Naselje
210. Krunoslav /Marijan/ Horvatić
211. Marija /Mato/ Horvatić
212. Marijan / Ivan/ Horvatić
213. Albin Horvatiček, književnik
214. Ivan Hovanjec, Vinkovci
215. Branko Hrkač, sam. umjetnik
216. Josip Hrkač, Borovo Naselje
217. Ivan Hrvoić, Kanada
218. Brigadir, Werner Ilic, Zagreb
219. Krešimir Ivanček, akad. slikar-grafičar
220. Jure Ivančić
221. Dubravko Ivanković, Vukovar

222. msc Želimir Ivanović, dipl. ing. el. tehn., dragovoljac, istočna Slavonija, Sunja 91-92.
223. Mile Ivezic, Chicago
224. Zlata Ivezic, Chicago
225. Melita Obeid Ivezic, Chicago
226. David Ivić
227. Alen Jakumetović, Borovo Naselje
228. general Ante Jelavić
229. Tomislav Jelić, novinar, suradnik Hrvatskog tjednika, Zagreb
230. Ivana Jerčinović, dipl. ing. fizike
231. dr. sc. Marko Jerčinović
232. Marko Jovanović, Dubrovnik
233. Snježana Jukić, Zagreb
234. mr. sc. Neven Jurica, veleposlanik u miru
235. Barbara Jurić
236. Filip Jurić
237. Luka Jurić
238. Željko Jurić
239. Ante Jurilj, Borovo naselje
240. Janja Jurišić, Frankfurt
241. don Anđelko Kaćunko
242. Zaviša Kačić, prof.
243. Robert Kajfeš, Nova Gradiška
244. Branko Kalebić, Zagreb
245. Zlatko Kamen, Borovo Naselje
246. general Ivan Kapular, Zagreb
247. Edvina Maras Karačić, dr. med.
248. Mirko Karačić, dr. med.
249. prof. dr. sc. Ivan Karlić, KBF Sveučilišta u Zagrebu
250. akademik Andrija Kaštelan
251. Ivo Kedi, Virovitica
252. Ana Kirchmayer-Wonnemann, Njemačka
253. Marko Kljajić, umirovljenik, Vetovo
254. Nikola Knez, filmski redatelj
255. Mile Kokan, Split
256. Ante Kokotović, Penrith, Australia
257. Stipe Kokotović, Penrith, Australia
258. pukovnik Miljenko Kolobarić, predsjednik HVIDRA-Osijek
259. Zvonimir Kološnjaj, Borovo Naselje
260. Nikša Koncani, dipl. ing., Vodice
261. prof. dr. sc. Ivan Kordić
262. mons. dr. sc. Vlado Košić, biskup sisački
263. Ljudevit Kotnik, dipl. ing. str. u miru

264. Ante Kovač, Split
265. Davor Kovačević, Tomislavgrad
266. Pero Kovačević, pravnik, bivši zastupnik u Hrvatskom saboru
267. Mile Kožul, Zagreb
268. akademik Kuzma Kovačić
269. Mate Krajina, novinar
270. Zdenko Kraljević, Zagreb
271. Marija Krasnec Oršolić, Munchen
272. Zlatko Krasnec, Vukovar
273. Marijana Križan, Zagreb
274. Mirjana Kutle
275. general Marinko Krešić
276. Luka Krilić, povratnik iz iseljeništva
277. Vjekoslav Krsnik, publicist, neovisni komentator
278. fra Ante Kukavica
279. brigadir, Stjepan Kulić, Vinkovci
280. Milan Kurilj, Rijeka
281. prof. dr. sc. Stipe Kutleša
282. prof. dr. sc. Ilij Kuzman
283. Boris Kuzmanovic, Greendale, WI SAD
284. Ivanka Kuzmanovic, Greendale, WI SAD
285. pukovnik Ivan Kvesić
286. Silvija Lažeta, dipl. iur., Zagreb
287. Jerko Lebo, voditelj građevinskih radova
288. Dragica Ledenko, Rijeka
289. Šime Letina
290. Josip Livasić, Sv. Nedjelja
291. Ive Livljanić, veleposlanik u miru
292. Ilija Lončar, Glavni tajnik IO HSK-a za Benelux, Nizozemska
293. Antonio Lovasić, Sv. Nedjelja
294. Djurdja Lovasić, Sv. Nedjelja
295. Josip Lovasić, Sv. Nedjelja
296. Kristian Lovasić, Sv. Nedjelja
297. Slavko Lovasić, Sv. Nedjelja
298. Stjepan Lovasić, Sv. Nedjelja
299. Tomislav Lovasić, Sv. Nedjelja
300. Helena Lovrić
301. Ivana Lovrić
302. Marija Lovrić
303. Petar Lovrić
304. Zdravko Lozar, Berlin
305. Anda Luburic
306. Zvonimir Luburić, Oakville Ont. Canada

307. Ilija Lukanović, teolog i diplomat
308. Marija Lukić, Velika Kopanica
309. Josip Lulić, Nova Gradiška
310. Božo Ljubić, Karlobag
311. Mira Magaš, umirovljenica
312. doc. art. Marko Magdalenić, KBF Sveučilišta u Zagrebu
313. Blažena Magdić, umirovljenica
314. Ivan Magdić, časnik HV-a u mirovini
315. Diana Majhen
316. Marijan Majić
317. mr. Hrvoje Majhen
318. Veselko Malekinušić, Borovo Naselje
319. Vesna Maletić
320. Mijo Maljković, inovator, Požega
321. mr.sc. Ivan Mance, Zagreb
322. Ankica Mandarić, dipl. ecc. u mirovini, Mostar
323. Jasna Mandić, Zagreb
324. Krešimir Mandić, Zagreb
325. Zdravko Mandić, Zagreb
326. Radoslav Marić, MD
327. Zvonimir Marić, sveučilišni profesor u miru
328. Hrvoje Markasović, Vinkovci
329. Verica Marković, Vukovar
330. general Mladen Markač, Zagreb
331. brigadir, Ivan Markešić
332. Marija Markić, CTC
333. Marinko Markić, Toronto
334. Slobodan Markić, P. Eng
335. Josip Maršić
336. Tonko Martinis
337. Goran Marunček, Vinkovci
338. Verica Marunček, Vinkovci
339. Zoran Marunček, Vinkovci
340. Pater Vinko Maslać, Dubrovnik
341. Maro Masle, Dubrovnik
342. Mario Matančević, Borovo Naselje
343. Hrvoje Mateša
344. Josip Mateša, Vodice
345. Vedran Matić, Borovo Naselje
346. Ante Matić, Borovo Naselje
347. Ante Matijević, Split
348. Franjo Matošević, Zagreb
349. Cecilija Matuško

350. Goran Mazić, Dubrovnik
351. Berislav Medić, Vinkovci
352. mr. sc. Božo Medić
353. general dr. sc. Miroslav Međimorec
354. Blaž Mešin, dipl. ing., Zagreb
355. Mike Ivan Mikec
356. general Mladen Mikolčević, Nova Gradiška
357. prof. dr. Luka Milas, znanstvenik i sveučilišni profesor u miru
358. Ljerka Milas, prof.
359. Zvonko Milas, Zagreb
360. Drago Miota, Virovitica
361. Marija Miota, Virovitica
362. Ljiljana Mišljenac, Bijelo Brdo
363. Marija Modrić, Zagreb
364. Marica Morić, Split
365. Anđa Mrđen, Borovo Naselje
366. Gorostas Mrđen, Borovo Naselje
367. Marin Mrđen, Borovo Naselje
368. Igor Naletilić, Borovo Naselje
369. Stjepan Njergeš, Borovo Naselje
370. Danka Nemaric
371. prof. dr. sc. Milan Nosić
372. Javor Novak, hrvatski književnik i publicist, član Upravnog odbora HKV-a
373. Alfred Obranić, dipl. ing. u miru
374. Darko Omrčen, dipl. ing. elektrotehnike
375. Oreč Željko, Zagreb
376. Ivica Orešković, Zagreb
377. Josip Osrečki, Vinkovci
378. Mario Marcos Ostojić
379. Ivan Ozanic, Oakville, Kanada
380. Snježana Patko, Vukovar
381. dr. Ing. Marijan Papić, Vancouver, B.C., Canada
382. Miroslav Papić, dipl. ing. stroj., član HNES-a, Zagreb
383. Milan Pavich Vukina, Lukovčak
384. mr. Alojz Pavlović, dipl. ing., književnik
385. Ljiljana Pavlović, Borovo Naselje
386. Mladen Pavković, novinar i publicist
387. Vladimir Pavletić, Generalski Stol
388. prof. dr. sc. Davor Pavuna
389. Ankica Pečarić, prof.
390. akademik Josip Pečarić
391. Dragutin Pećek, Zagreb

392. Ivan Penava, gradonačelnik Vukovara
393. Miroslav Penava, Požega
394. Željko Penava, Molvice
395. Stipan Perić, dipl. oec., Tomislavgrad
396. Anto Periša
397. Franjo Miroslav Perkovic, dipl. arh., Zagreb
398. dr. sc. Damir Pešorda, književnik
399. Alojzije Petracic, umirovljenik
400. Mr. sc. Andrija Petrović, projekt manager, Zagreb
401. Ivan Petrović, Borovo Naselje
402. Marinko Pezer, Zagreb
403. Stipo Pilić, prof.
404. Silvio Pinter, Vinkovci
405. Tomislav Pipunić, Melbourne, Australia
406. Nenad Piskač, književnik
407. Mile Pletikosa, P. Eng.
408. Katica Plišić, Bern
409. Miljenko Plišić, Bern
410. Ivo Poljak
411. Tomislav Poljičanin, Borovo Naselje
412. Siniša Posarić, književnik
413. general Ivica Primorac
414. Vera Primorac, književnica
415. Mladen Prkačin, HRVI, Solin
416. prof. dr. sc. Slobodan Prosperov Novak
417. general Željko Prpić, dipl. ing. str. u mirovini
418. Silvija Pršlja, Zagreb
419. mr. sc. Sonja Radionov, dipl. ing.
420. Ivo Radman, Velika Gorica
421. pukovnik, Damir Radnić, Zagreb
422. Marko Radoš, Zagreb
423. Ante Rakić
424. prim. Miljenko Raos, dr. med.
425. brigadir, Ivan Rašić, Zagreb
426. Ante Rašić, Osijek
427. Pero Rašić, Borovo Naselje
428. dr. sc. Stjepan Razum, povjestničar i arhivist
429. Antonio Rebić-Čulo, Sv. Nedjelja
430. Božidar Rebić-Čulo, Sv. Nedjelja
431. Petra Rebić-Čulo, Sv. Nedjelja
432. Ruža Rebić-Čulo, Sv. Nedjelja
433. Danijel Rehak, predsjednik društva logoraša
434. Branko Reić, dipl. ing. građ.

435. Danijel Rimac, Borovo Naselje
436. Antun Rom, Glina
437. Josip Romić, Nova Gradiška
438. general Renato Romić, Virovitica
439. Neda Rosandic Saric - veleposlanica u miru
440. Herve Rousseau, Francuz iz Zagreba
441. Božidar Ručević, dipl. inž. u miru iz Zagreba
442. Zorica Rukavina, prof., Zagreb
443. prof. emerit. Zvonko Rumboldt, Split
444. Ivica Rupčić, Vinkovci
445. Iva Sablić, Borovo Naselje
446. Zoran Sablić, Borovo Naselje
447. dr. rer.soc.oec., Blaženko Segmanović
448. Marija Senjić, Sesvete
449. Niko Senjić, Sesvete
450. Velimir Slavić, Vinkovci
451. dr.sc Goran Slipac, Zagreb
452. Marija Skender, Sydney, Australia
453. Josip Skender, Sydney, Australia
454. Jakov Skočibušić, prof., umirovljeni veleposlanik, Split
455. Masa Skondro Vrzina, Sydney, Australia
456. mr. sc. Marina Skrobica
457. Dubravka Smiljan
458. Ivica Smiljan
459. Davorin Smokrović
460. Renato Smokrović, Starigrad-Paklenica
461. Željko Soldo inž. el., Zagreb
462. prof. emeritus dr. sc. Ivo Soljačić
463. Stefan Sosa, Bad Liebenzel, Germany
464. Damir Stahor, Dubrovnik
465. Mirko Strabic
466. Dominik Stamać, dipl. ing. u mirovini
467. dr. sc. Josip Stjepandić, predsjednik HAZUD-a
468. Edvin Strgačić LLB Pravni fakultet Zagreb, owner of Can Cro Accounting business Toronto
469. Vera Strgačić, dipl. ing., Farmaceutski Fakultet Zagreb, University of Toronto, Faculty of Education
470. Zoran Strmota, Vinkovci
471. Ante Šare, dipl. ing. elektotehnike
472. Stanko Šarić, dipl. ing., glazbenik
473. Jagoda Šećer, Split

474. Stjepan Šešelj, književnik
475. Ilija Šikić, pjesnik
476. general Željko Šiljeg, Zagreb
477. Dobroslav Šimović, dipl. iur.
478. Mario Škegro, Ivankovo
479. Dipl. ing. Ivica Škiljo
480. Ivan Šmit, Borovo Naselje
481. mr. sc. Niko Šoljak, predsjednik Hrvatskog svjetskog sabora
482. Stjepan Šooš, Bad Liebenzel, Germany
483. Zoran Šorli, Vinkovci
484. Nikola Štedul
485. st. brigadir, Marinko Štrbac, Novoselac
486. Ante Nadomir Tadić Šutra, prof., Knin
487. Krešimir Tičić, dipl. ing. arh., arhitekt i pisac
488. Đuro Tikvica, pijanist, red. prof. Muzičke akademije Sveučilišta u Zagrebu
489. Kap. Eduard Tkalcic, Hong Kong
490. dr. sc. Marko Tokić, Mostar
491. Benjamin Tolić, filozof i publicist
492. general Žarko Tole, Split
493. general Ivan Tolj, književnik
494. Josip Tolj, mag. iur, odvjetnički vježbenik
495. Jozo Mario Tolj, katolički svećenik u miru
496. Mato Toman, Bjelovar
497. Alen Tomašević, Dubrovnik
498. Rudi Tomić
499. Danijel Tordinac, Borovo Naselje
500. Goran Trdin, Osijek
501. Damir Tučkar, dipl. inž.
502. Stjepan Tuđman, dipl. ecc.
503. Zvonimir Josip Tumbri, dipl. ing. građ.
504. mr. sci. Gordana Turić, bivša zastupnica u Hrvatskom državnom saboru
505. Vera Uglešić, prof.
506. Ivan Valek, arhitekt
507. Zvonimir Veselje, Borovo Naselje
508. prof. emer. dr. sc. Ivica Veža
509. Đuro Vidmarović, prof.
510. Paula Viher, Križevci
511. brigadir Ilija Vincetic, Zadar
512. Zdravko Vlaić, dipl. ing., Zagreb
513. Margarita Vrbanović, prof.
514. Stjepan Vrbanović
515. Domagoj Vrčak, Zagreb

516. Krešo Vujević
517. Antonio Vukan, Borovo Naselje
518. Danijel Vukasović, Dubrovnik
519. Ivan Vukić
520. Krešimir Vukić
521. Marija Vukić
522. Tomislav Vuković, novinar
523. Ante Vukušić, Dubrovnik
524. Darko Vukušić, Dubrovnik
525. Mirjana Vrsalović, mag. farm.
526. Miljenko Zadro, Borovo Naselje
527. Zlatko Zaoborni, Borovo Naselje
528. Ana Zeko, Baška Voda
529. brigadir Marinko Zelenika, Zagreb
530. Darko Zlodi, Zagreb
531. brigadir Drago Zrinušić, Zadar
532. Vlasta Zubčić, dizajner, Zagreb
533. Zlatko Zubković, Vinkovci
534. mr. Miljenko Žagar, veleposlanik u miru
535. Ana Žanić, Vinkovci
536. Nikša Žarak, Dubrovnik
537. Kata Žarko, S. Kraljevec
538. Marko Žarko, S. Kraljevec
539. Nediljko Žarko, S. Kraljevec

ANKICA TUĐMAN, ZAGREB, 2021.

UVOD

S gospođom Ankicom Tuđman upoznao sam se na predstavljanju moje knjige „Za hrvatsku Hrvatsku“ koja je tiskana u vrijeme početka detuđmanizacije tj. rashrvaćivanja Hrvatske, pa je logično imala posvetu;

Uspomeni na dr. Franja Tuđmana
Oca hrvatske države

Predgovori toj knjizi bili su:
Prof. Dr. Miroslav Tuđman: *Akademik Josip Pečarić, Za hrvatsku Hrvatsku: Od mita do istine*
Akademik Dubravko Jelčić: *Imperativ trenutka*.
Ankica Tuđman (r. Žumbar) rođena je 24. srpnja 1926. u Zagrebu. Osnovnu školu upisuje 1933. u Ženskoj građanskoj školi u samostanu sestara milosrdnica u Gundulićevoj ulici. Zatim upisuje Prvu žensku realnu gimnaziju, koju završava 1941. U svibnju 1944. odlazi u partizane, a u kolovozu iste godine upoznaje Franju Tuđmana, svog budućeg supruga. U svibnju iduće godine seli u Beograd, gdje se zapošljava u Ministarstvu vanjskih poslova te se 25. svibnja udaje za Franju Tuđmana. Točno godinu dana kasnije, 25. svibnja 1946., rođen je njihov prvi sin Miroslav, zatim je 14. srpnja 1948. rođen sin Stjepan te 3. ožujka 1951. kći Nevenka. U lipnju 1954. polaže viši tečajni ispit, odnosno veliku maturu u Beogradu. U rujnu 1961. vraća se s obitelji u Zagreb i zapošljava u Sekretarijatu (ministarstvu) za prosvjetu i kulturu. Tri godine kasnije dobiva posao na Radio-televiziji Zagreb, gdje radi do prisilnog umirovljenja 31. prosinca 1973. jer se „u potpunosti solidarizirala u političkim pogledima sa suprugom“. Nakon toga posvećuje se obitelji i suprugu, kojemu pomaže i pruža potporu u njegovu radu, uključujući razdoblja koja je proveo kao politički zatvorenik 1972. i početkom 1980ih godina, kad je osuđen na tri godine zatvora i pet godina zabrane javnog nastupanja zbog četiri intervjua dana stranim novinarima. Nakon što je Franjo Tuđman postao predsjednik neovisne Republike Hrvatske pa sve do njegove smrti 10. prosinca 1999. Ankica Tuđman bavila se humanitarnim radom u okviru Humanitarne zaklade za djecu Hrvatske, koju je osnovala u prosincu 1991. s ciljem pomaganja djeci nezaposlenih branitelja iz Domovinskog rata, samohranih roditelja i obitelji s više djece (socijalnih slučajeva), koja i danas djeluje i pomaže djeci.
U knjizi su uglavnom dani tekstovi iz mojih knjiga u kojima se spominje gđa Tuđman i njena obitelj. Na kraju knjige dao sam i jedan moj tekst u čijem nastajanju je sudjelovala i gospođa Tuđman:

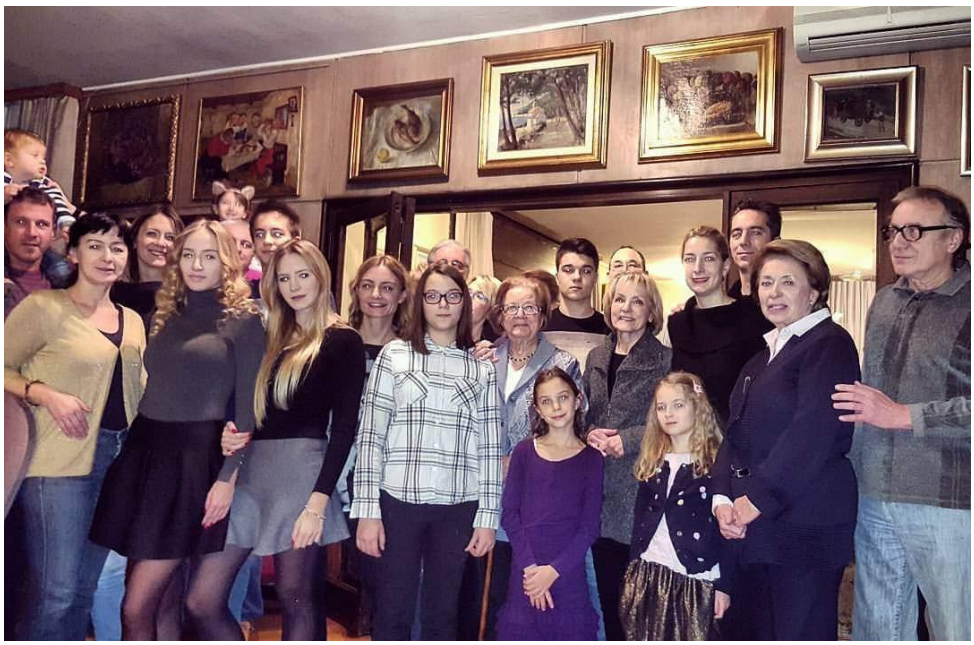
J. Pečarić, Kulturom pomirenja protiv kulture laži, U knjizi: Globalizacija i identitet – Rasprave o globalizaciji, nacionalnom identitetu i kulturi politike. Zagreb, 2004.
Vjerojatno sam jedan od rijetkih koji se može pohvaliti s takvom suradnjom. A tu treba dodati i činjenicu da su mi u radu na ovoj knjizi pomogle unuke Nera i Nina. Ovom Uvodu dodao sam i propovijed biskupa dr. Vlade Košića.

Akademik Josip Pečarić

1998. godine

2016. godina

Biskup Košić: Sramotu se već jednom mora ispraviti

11. prosinca 2014.

Sisački biskup Vlado Košić predvodio je u srijedu 10. prosinca u svetištu Svete Mati Slobode u Zagrebu misu zadušnicu za prvoga predsjednika Republike Hrvatske dr. Franju Tuđmana o 15. obljetnici njegove smrti. U koncelebraciji su bili su provincijal Hrvatske salezijanske provincije don Pejo Orkić, domaći župnik don Ante Vasilj te desetak svećenika. U prepunoj je crkvi, uz brojne građane, misi nazočila i obitelj Tuđman, više generala, hrvatski branitelji i hrvatski ratni vojni invalidi. U nastavku donosimo njegovu propovijed.(gk/hkv)

VLADO KOŠIĆ: DVA FRANJE, DVA DIVA

Poštovana i draga gospođo Ankice Tuđman, poštovani članovi obitelji Tuđman, dragi hrvatski generali i svi hrvatski branitelji, ratni invalidi, članovi obitelji poginulih i nestalih hrvatskih branitelja, gospodo političari – g. Karamarko sa suradnicima, dragi prijatelji i poštovatelji pokojnog predsjednika Franje Tuđmana, braćo i sestre!

Danas smo u ovoj crkvi Svete Mati Slobode okupljeni na misu zadušnicu za predsjednika Franju Tuđmana o 15. obljetnici njegove smrti.

Molimo mu od Gospodina, koji mu je darovao život i dao mu važnu zadaću da je ispuni na zemlji te ga pozvao k sebi, da ga nagradi za sve dobro što je učinio i prema svojoj supruzi, djeci i svojoj obitelji, a osobito prema čitavom našem hrvatskom narodu, za koji je živio, trpio i borio se čitav život. Mislim da je simbolično i to što smo se na ovu spomen-misu sabrali upravo u ovoj crkvi, koja nosi naslov „Mati Slobode" kao drugo ime za Mariju po kojoj je došao Spasitelj, koji nam je svima donio pravu, nutarnju slobodu, a mi smo kao narod izborili svoju slobodu upravo pod vodstvom Franje Tuđmana, za koga se danas ovdje molimo. Ovdje je također na jednom mjestu popis svih koji su poginuli za Hrvatsku u Domovinskom ratu te i na taj način izričemo da je i predsjednik Franjo zajedno s njima dao život svoj za Domovinu.

Prorok Izaija govori nam u prvom čitanju koja je uloga Božja u ljudskim povijesnim zbivanjima: „Gospodin je Bog vječni, krajeva zemaljskih stvoritelj. On se ne umara, ne sustaje, i um je njegov neizmjerljiv. Umornome snagu daje, jača nemoćnoga. Mladići se more i malakšu, iznemogli, momci posrću. Al' onima što se u Gospodina uzdaju snaga se obnavlja, krila im rastu kao orlovima, trče i ne sustaju, hode i ne more se." (Iz 40,25-31) Doista, tko je taj koji daje čovjeku da – premda je umoran i nemoćan – posjeduje jakost i ne umara se? Dok se čak i mladići more i posrću, onome koji se u Gospodina uzda „snaga se obnavlja". Izaija to kaže u slici: „oni trče i ne sustaju, hode i ne more se".

Volim razmišljati o predsjedniku Tuđmanu stavljajući ga uz bok s kardinalom Kuharićem. Dva Franje, dva diva: Tuđman kao politički vođa hrvatskoga naroda,

a Kuharić kao duhovni vođa vjernika u hrvatskom narodu. Nisu slučajno njihove biste u svečanom atriju Hrvatskoga sabora.

Kardinalove poruke Franji

U obimnom „Osobnom dnevniku" Franje Tuđmana u tri sveska (VL 2011.) jedno od najčešćih imena brojnih ljudi s kojima se susretao i koje spominje ime je Franje Kuharića, koga on još zove i „Imenjak, Imenjaković, Prvostolnik i Stožernički" – ukupno čak 124 puta (46+52+26). A radi se o razdoblju od 1973. do 1989. godine, dakle u vremenu prije demokratskih promjena u našoj zemlji. I ne samo da predsjednik Tuđman spominje kardinala Kuharića čije je tekstove i propovijedi rado čitao, nego i piše da ga je posjećivao, da su često razgovarali, da su surađivali. Kaže na jednom mjestu: „treba pitati Imenjaka!", a ima čestu bilješku: „bio kod Imenjaka" i sl. Slobodno se može reći da je između dva Franje postojalo prijateljstvo koje je sve više raslo, a povezivala ih je zajednička želja da hrvatski narod konačno bude slobodan. To svjedoči i supruga Ankica u knjizi „Moj život s Francekom" (VL 2006.), koja je i sama često posjećivala Kardinala i prenosila mu poruke svoga supruga i obratno, prenosila Kardinalove poruke suprugu Franji. Na poseban je način to bilo važno kada je Tuđman više puta bio u u zatvoru zbog svojih stavova o pravu hrvatskoga naroda na samostalnu državu. I ta se samostalna država ostvarila pod vodstvom predsjednika Tuđmana – što je kardinal Kuharić nazvao Božjim čudom.

Sjećam se, to sam čuo iz kardinalovih usta, kada je rekao da je Hrvatska doživjela tri čuda: prvo je bilo da smo se obranili, a nismo imali čime – čak su nam i zabranili da se branimo; drugo je čudo bilo da je Hrvatska postala ponovno samostalna država – jer sve su sile bile protiv; i treće je čudo bilo, kako je govorio Kardinal, što su nas priznale i one države koje nas nisu željele. Dakle, tko je učinio ta čudesa? Bog! Jedini je Bog autor djela koja se čine nemoguća i zato ih mi, kada se ipak dogode, nazivamo čudesima. No, Bog uvijek uzme neke pojedince i događaje, usmjeri njihove sile i okolna zbivanja tako da se njegovo djelo, izgledalo ono ne znam kako nemoguće, ostvari. Tako je bez sumnje i Franjo Tuđman bio izabranik Božji, Božje oruđe po kojem je Bog nama Hrvatima darovao slobodu, samostalnu državu i konačno ispunjenje vjekovnog sna, da živimo u samostalnoj domovini, kao svoji na svome, bez tuđih gospodara. To čudo ostvario je Bog po prvom predsjedniku i vrhovniku Franji Tuđmanu, to je čudo bilo moguće uz suradnju tolikih branitelja i hrabrih ljudi koji su svoj život i zdravlje spremni stavili na raspolaganje za to djelo, to se čudo ostvarilo zbog jedinstva čitavoga naroda koji je stajao sa svojim predsjednikom istoj želji i istom naporu. Bili smo svi tada kao jedan. I oni koji su okruživali Predsjednika, političari, zatim intelektualci, profesori, liječnici, odvjetnici, radnici i seljaci, i naši branitelji na linijama obrane Domovine, i njihove žene i majke s krunicom u ruci i s molitvom na usnama, sinovi i kćeri branitelja u htjenju da se izbori sloboda i pokaže pravo lice našega naroda, toliki mladi i stari – svi smo bili jedno.

Predsjednik Tuđman bio je jedini pravi hrvatski predsjednik

Mislim da je to potrebno danas istaknuti jer smo nakon smrti prvog, i mogu reći citirajući akademika Josipa Pečarića – do sada i jedinog pravog hrvatskog predsjednika, svjedoci neprestanog rastakanja onoga što je njemu bilo na srcu kao najveća svetinja – a to je hrvatska domovina. Zašto kažem da je predsjednik Tuđman bio ne samo prvi nego i jedini pravi hrvatski predsjednik? Jer on je volio svoj narod, živio je za njega i za njegovu slobodu. Označio sam u njegovu dnevniku, na Uskrs 15. travnja 1976. riječi koje je zapisao Franjo Tuđman, nakon što je pročitao uskrsnu poruku nadbiskupa Franje Kuharića pod naslovom „Trinaest stoljeća uskrsne nade". On je zapisao, zapravo uskliknuo: „O puče moj, kad će te tvoja uskršnja nada izbaviti križnih muka!" (I, str.257) Tako je on osjećao muke svoga naroda svojima jer je bio jedno sa svojim narodom, želeći mu konačnu slobodu i mir poslije toliko trpljenja.

Gđa Zdravka Bušić, šefica kabineta predsjednika Franje Tuđmana, izjavila je o pokojnom Predsjedniku ovo:

> „Ja nikad nisam vidjela čovjeka da je toliko, toliko mnogo puta bio suznih očiju. Skoro uvijek. Imala sam osjećaj, dok je bio rat, da je on vječito imao pune oči suza. Jednostavno kao da je to bilo jedno stanje... on je imao tu silnu empatiju i osjećao je za svakog izgubljenog čovjeka, ratnika, onu ženu patnicu, izbjeglicu..." (film "Sasvim nepoznati Tuđman" redatelja Miljenka Manjkasa; VL 18.11.2014.).

Ovako je predsjednik Tuđman mogao reagirati jedino zato jer je volio svoj narod! Sjećamo se svi kako je predsjednik zaplakao od ganuća poslije prvih demokratskih izbora, kad je 30. svibnja 1990. bio uzdignut hrvatski barjak bez zvijezde, a s hrvatskim grbom, na Trgu sv. Marka pred Hrvatskim saborom!

Moram reći i ovo: predsjednik Franjo Tuđman nije bio samo član obitelji Tuđman, nije bio ni samo predsjednik stranke HDZ-a, on je prije svega bio predsjednik države Republike Hrvatske. Kako onda već od 2000. godine gledamo kako njegovu godišnjicu obilježavaju samo njegova obitelj i njegova stranka, a ne i država Hrvatska? To nalaže minimum pristojnosti, a da ne govorimo i državnog protokola, da njegovu godišnjicu smrti organizira država i da na njoj bude nazočan njegov nasljednik ili nasljednica. Dok se to ne uvede kao obvezna dužnost države, neće biti Hrvatskoj ni sreće ni napretka! I dok se na svim državnim blagdanima bude zaobilazio njegov grob od njegovih nasljednika, hrvatski narod ne može takve predsjednike zvati hrvatskim predsjednicima, pa birao ih ne znam tko i s ne znam kojom većinom! (U to imamo pravo i sumnjati.) Tu sramotu se već jednom mora ispraviti jer tako nešto ne postoji ni u jednoj normalnoj demokratskoj državi svijeta.

Također nije moguće ni u jednoj normalnoj državi svijeta da se predsjednik stidi svoj narod zvati imenom, da mu se nikada ne obraća, kao što je to uvijek činio

predsjednik Tuđman riječima: Dragi Hrvati i Hrvatice, nego stidljivo sve nas adresiraju kao bezimene građane i građanke! Zamislite, kada bismo mi u Crkvi to usvojili, morali bismo mijenjati svoje najljepše pjesme, kao npr. pjesmu koju je volio i sveti Papa Ivan Pavao II. „Zdravo Djevo" – u kojoj kličemo Mariji: „Kraljice Hrvata!" Zar bismo trebali pjevati:

Zdravo Djevo, kraljice građana i građanki...? Besmisleno!

Za dušu velikog hrvatskog predsjednika Franje Tuđmana

Čuli smo u Evanđelju što nam poručuje Isus: »Dođite k meni svi koji ste izmoreni i opterećeni i ja ću vas odmoriti. Uzmite jaram moj na sebe, učite se od mene jer sam krotka i ponizna srca i naći ćete spokoj dušama svojim. Uistinu, jaram je moj sladak i breme moje lako.« (Mt 11,28-30)

Molimo duši velikog hrvatskog predsjednika Franje Tuđmana mir i odmor od njegovih napora u krilu Oca nebeskoga! Jer on je nosio breme života i odgovornost svoje dužnosti velikom ljubavlju prema svome hrvatskom narodu, treba zbog toga doživjeti i na zemlji priznanje i na nebu slatkoću i odmor vječnog Božjeg života kao nagradu za svoja djela.

Slušao sam danas na radiju vijest da je 15. godišnjica smrti predsjednika Tuđmana. Režimski mediji kažu prvo negativne ocijene a onda spomenu i nešto pozitivno, ali manipuliraju čak i predsjednikovim izjavama jer naveli su njegove proročke riječi, kad se vratio iz Amerike: „Nećemo dopustiti ... onima koji sve čine protiv hrvatske neovisnosti...", a pri tome su izostavili prvi dio te rečenice u kojoj on kaže: „Nećemo dopustiti tim jugokomunističkim ostacima ..." Kontrolirani mediji ističu da je on bio antifašist, ali prešućuju da se borio i protiv Jugoslavije i protiv komunizma! Znao je on da su Hrvatima upravo te dvije opcije nanijele kroz povijest najviše zla i zato je bio žestoko protiv njih!

Henry Kissinger rekao je predsjedniku Tuđmanu: „Gospodine Predsjedniče, kao i svi veliki ljudi, za života nećete dočekati pravilnu interpretaciju zasluga za svoj narod. To će učiniti tek buduća pokoljenja. Ali vjerujte mi, učinit će! Vi ćete biti velik čovjek hrvatske povijesti, ali ne za života, već kada ocjene budu donesene hladnom glavom." I mi vjerujemo da dolazi vrijeme kada će svi normalni Hrvati i hrvatski građani priznati tu istinu i odati prvom i jedinom predsjedniku dostojno poštovanje i učiti se od njega voljeti, braniti i graditi svoju Domovinu.

Molimo Gospodina za pokojnog predsjednika Franju Tuđmana, za našu domovinu Hrvatsku i za njezinu budućnost. Amen.

mons. dr. Vlado Košić, biskup sisački

https://www.hkv.hr/vijesti/hrvatska/19176-biskup-kosic-sv-mati-slobode.html

BRANILI SMO STEPINCA, PORTAL DRAGOVOLJAC.COM, 2021.

Naslov: MOGUĆNOST POTPISIVANJA PETICIJE ZA ODGOVORNOST NA HTVU
Datum: Mon, 29 Mar 2021 08:10:49 +0200
Šalje: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

MOGUĆNOST POTPISIVANJA PETICIJE ZA ODGOVORNOST NA HTVU

29 Ožujak 2021

HTV-u je poslano 539 potpisa.
Poštovani, u prilogu je link za nastavak potpisivanja peticije koju smo Vam maloprije poslali, S poštovanjem general Ivan Tolj.
https://community.sumofus.org/petition/67e6d627-44c7-440c-bc35-388bb914e88f/?source=mlt

Do sada imamo novih potpisa :
"655 have signed. Let's get to 1,000!"
Akademik Josip Pečarić

http://dragovoljac.com/index.php/razno/25588-mogucnost-potpisivanja-peticije-za-odgovornost-na-htvu
*
Za malo više od jednog dana je dostignuta ta brojka: 1,000. U ovom momentu imamo novi poziv:
1,051 have signed. Let's get to 2,000!

Kad pogledam današnju kolumnu Zvonimira Hodaka uvjeren samda vas i on poziva da potpišete peticiju:
Zanimljivo je spomenuti da je u kratkom vremenu HRT obradovao sve poklonike "bratstva i jedinstva" dovodeći na ekrane Goldsteina i Porfirija. I Šešelj je zanimljiv Filozofskom faksu, ali će HRT s njime valjda još malo pričekati. Zanimljiv je istup Zorana Milanovića ovih dana kad tvrdi da je HRT u stvari Yutel. Što je Yutel bio 1991. ne treba posebno objašnjavati. Pupovac, HRT-Yutel,

Macan, Puhovski. Evo švedskog stola u hrvatskom političkom bordelu. Za svakoga ponešto. Osobito za one koji piju direktno iz boce.
Pupi je nedavno održao "emotivnu" konferenciju za "štampu" u Preradovićevoj 21. U onoj nekretnini koju mu je Milanovićeva vlada "greškom" vratila u denacionalizaciji. Pupi je jecajući zacvilio: "Neka nas Milanović ne uči o Baniji, njegova kuća nije ni Hrvatska ni Banija". Opet rašomon? Što je Pupi time mislio? Jel' to znači da Predsjednik nema ni kuće ni kućnog broja? Dobro je što je popis stanovništva odgođen za jesen. Tada ćemo valjda doznati gdje se nalazi Milanovićeva kuća. Možda Pupi misli na neke kuće u zapadnom dijelu Zagreba?
Lako Pupovcu, kad ga čuva Kajtazi, oficir JNA...
No dobro, kao tipični Hrvatek, prekidam dalje nastaviti s ovom temom. Pupovac je morao hitno nešto javno reći pa se čovjek malo pogubio. U Pupijevom pozivu na press konferenciju stajalo je da je povod "jučerašnji verbalni ispad predsjednika Republike Hrvatske". Hvala Bogu, ispad je bio samo verbalni. Mislim si, ako je Zoki vrhovni zapovjednik vojske, mogao bi ispad biti i drugačiji. No, nema od toga nikakvog straha ni dramatike. Uz Pupovca k'o "stina" stoji Kajtazi, bivši oficir JNA. Nek' si Milanović malo razmisli... Neće on samo tako "destabilizirati vladajuću većinu". I nakon svega, Pupovac nije mogao, a da ipak ne pohvali Zorana: "Socijaldemokrat koji govori jezikom Hrvatskog tjednika, koji uvodi trumpizam u hrvatsku politiku, taj popust kod mene ne može imati". Opa! Koje teške optužbe Predsjednika od strane moćnog koalicijskog partnera vladajuće većine. Usporedbom s Trumpom samo je pokazao kako ipak cijeni što mu je Zoki poklonio nekretnine u Preradovićevoj. Ali to je u stvari tek zanemariva sitnica u odnosu na nekretnine koje su nakon 1945. njihovi poklanjali sebi, i to ne zabunom!
Zločesti i zavidni ognjištari i svi oni koji se boje da neće dugo živjeti nedavno su na fejsu optužili ***Jožu Manolića*** *da je tek sada u 101. godini otkrio tajnu: "Kad sam bio malo dijete najviše sam se volio igrati s dinosaurima!"*
Razveselio me napokon dopisnik s Kaptola naš ***Darko Pavičić****. Čitam u Večernjaku izvrsnu kolumnu* ***Ivana Hrstića*** *pod intrigantnim naslovom: "Kako je moguće da je prof. Zlata Đurđević pristala 'staviti glavu na panj?" Nakon toga, slučajno naletim na našeg mudrog Darka Pavičića i njegov tekstić. Naslov:"Porfirije bi kao pastir trebao blaženog Stepinca bolje razumjeti". O' Bože, kako će Porfirije razumjeti Stepinca? Čovjek ne mora biti ni aktivni ni pasivni vjernik da bi "razumio" i Porfirija i Stepinca. Stepinac se u mladosti kao dragovoljac pridružio srpskoj vojsci na solunskoj fronti. U doba II. svjetskog rata branio je Katoličku crkvu i spašavao Židove. Porfirija znamo iz 2016. kad je u Chicagu otpjevao domoljubni pjesmuljak u kojem se spominju mitraljesci, granate i kokarda četničkog vojvode Đujića. Prema tome, Porfirije itekako razumije blaženog Stepinca. Međutim, jedno je sigurno, Darko Pavičić ne razumije ni jednog ni drugog. SPC djeluje ne samo vjerski nego i politički. Tako je u Crnoj Gori, Makedoniji, Hrvatskoj... Cilj joj je spriječiti kod ovog Pape proglašenje Stepinca svecem. To im je do sada savršeno uspijevalo zbog Papine istočne*

politike. Uz svjesnu ili nesvjesnu pomoć Pavičića. Zanimljiva je bizantinska lukavost. Kad je izašlo u javnost kako Porfirije pjeva o kokardi četničkom vojvodi, njegova je obrana bila genijalna. Tvrdi da je zašutio kada se pjevalo o "kokardi vojvode Đujića". Samo je otvarao usta, ali nije pjevao. Amen.

Lažna pisma 'pevača' iz Chicaga

Video snimka pak pokazuje da je ipak pjevao. Pavičić vjeruje Porfiriju. Onako, iz srca. Uostalom, zašto i ne bi? Porfirije je bar hrabar i lukav. Međutim, čim katolički biskup Košić otvori usta, odmah nastaje histerija kriptokomunista, orjunaša i lijeve medijske falange, ali što je zanimljivo, i dijela visokog katoličkog crkvenog klera. Svi takvi jedva čekaju da Porfirije iz Beograda pošalje ta "duboko problematična pisma" pa da onda zajedno zapljeskaju Porfiriju i papi Franji na (lažnim) dokazima koje navodno posjeduje "pevač" iz Chicaga. Kaže naš Darko: "Iako blaženik, ni Stepinac sigurno kao čovjek nije bio savršen". Epohalno otkriće. Rijetki su savršeni... Možda samo Pavičić, Porfirije i papa Franjo. Drugim ljudima zaista nije dano da budu savršeni. Ali oni su, kao što su pok. nadbiskup Kuharić, pok. biskup Bogović, biskup Vlado Košić... u očima hrvatskog katoličkog puka savršeniji od Porfirija i pape Franje. To su ljudi, baš kao i Stepinac, koji su bili ili jesu posvećeni svom narodu, njegovoj vjeri i stoljetnoj želji za svojom državom. Stoga su sulude inicijative zanesenog ***Dragana Nikolića*** *o zajedničkom klanjanju i pjesmi Porfirija s hrvatskim biskupima u Jasenovcu. Ako netko i započne o kokardi popa Đujića, Porfirije i Pavičić prestat će pjevati. Samo će otvarati usta. K'o u genijalnom filmu* ***Slobodana Šijana*** *"Tko to tamo peva" iz 1980. godine.*

Oscar Wilde *je jednom napisao: "Jedina je razlika između sveca i grešnika u tome što svaki svetac ima - prošlost dok je pred svakim grešnikom - budućnost".*

https://direktno.hr/kolumne/kako-je-milanovic-zbog-zlate-zrtvovao-pjesaka-micu-pupovca-227902/

ZDRAVKO GAVRAN: DESET PITANJA O KATOLIČKIM MEDIJIMA I CRKVI MEĐU HRVATIMA DANAS

7. travnja 2021.

Ako bi bilo tako, nije li se Crkva 75 godina poslije II. vatikanskog sabora pretvorila u klerikalističko-autokratsku ustanovu, u kojoj se k tomu crkvene vlasti bolje razumiju sa svjetovnim silama i drugim vjerskim zajednicama negoli s mnogim vlastitim pripadnicima?

Građanska inicijativa za utvrđivanje odgovornosti na Hrvatskoj radioteleviziji

U tijeku je građanska inicijativa za utvrđivanje odgovornosti na Hrvatskoj radioteleviziji. Povod su joj dva konkretna događaja.

Prvi je događaj gostovanje patrijarha državne Crkve Srbije na tzv. Hrvatskoj televiziji, u udarnom terminu središnjeg Dnevnika 19. ožujka, i to upravo na svetkovinu svetog Josipa, zaštitnika Hrvatske. U tom nastupu novoizabrani patrijarh Porfirije ponovno je posijao sjeme sumnje u svetost odnosno ubacio novi klip u kotač kanonizacije bl. Alojzija Stepinca, mučenika i nevine žrtve bezbožnog prošlostoljetnog totalitarizma. U tom nastupu novinar ga nije pitao ni o čemu što je prijeporno u ponašanju Srpske pravoslavne crkve u novijoj povijesti ili što je problematično u životima njega, drugih episkopa, svećenika, pripadnika i svetaca te autokefalne Crkve. Ne, Porfirije je prikazan kao neupitni autoritet, kao 'hodajući svetac', i kao takav zamoljen je da iznese ocjenu o hrvatskom Blaženiku, na koju, „naravno", novinar Dragan Nikolić nije iznio nikakvu primjedbu, postavio nikakvo potpitanje o navodnim ili nenavodnim Stepinčevim pismima papi Piju XII. na koja se patrijarh pozvao niti je na srpsko-pravoslavnoj, svetosavskoj, velikosrbijanskoj i nerijetko otvoreno četničkoj strani bilo što problematizirao.

PORFIRIJEVA DALEKOVIDNICA

Drugi je povod gostovanje tobože ozbiljna povjesničara dr. Ive Goldsteina (po koji već put?), u emisiji „Nedjeljom u 2", koju već dva desetljeća vodi neupitni i nedodirljivi Aleksandar-Aca Stankovića, koji je praktički „privatizirao" taj udarni termin na hrvatskoj dalekovidnici. Goldstein je neupitan autoritet među takozvanim „antifašistima", zapravo anakronim, retrogradnim, patološki jednostranim likovima koji sve zlo prebacuju na „fašističku" stranu, a nikakvo zlo ne priznaju kao zlo na svojoj, „antifašističkoj", dakle komunističko-partizansko-četničko-jugoslavenskoj strani. Među nekim pak kolegama povjesničarima Goldstein slovi kao predmet podsmijeha i prijezira, pak je kao takav i na znanstvenoj razini s pravom izrugan u satiričkom historiografskom osvrtu jednog vrsnog poznavatelja onoga što se događalo sredinom petog desetljeća prošlog

stoljeća. Ali, „naravno“, voditelj Stanković nije činio ono što inače selektivno čini prema gostima s „protivničke“ strane: nije suočio gosta s takvim neugodnim činjenicama. Naprotiv, otvorio mu je prostor da i on ospori svetost blaženom Alojziju, a pritom i da pozove aktualnog predsjednika Vlade na nastavak detuđmanizacije i da povrh toga oblati prvog hrvatskog predsjednika i „oca“ današnje hrvatske države.

To su dakle dva konkretna, čini se i sinkronizirana događaja koji su bili povod šestorici uglednika (umirovljenih bivših visokih dužnosnika, generala i admirala u mirovini, profesora-erudita i književnika, te jednog akademika s velikim međunarodnim ugledom u matematičkim znanostima) da se najprije obrate javnosti izjavom „Porfirijeva dalekovidnica“. A kada su vidjeli da je na tu kritičku izjavu izostala svaka službena reakcija i reakcija HRT-a, odlučili su pokazati da nisu usamljeni, nego da ima mnogo više takvih kojima smeta to isto što smeta i njima. Zato su upravi i urednicima javne (ne-privatne, nacionalne, 'državne') radiotelevizije poslali peticiju s 539 potpisa, u kojoj su opetovali traženje iz prve izjave: da se utvrdi odgovornost za spomenute teške novinarsko-uredničke propuste na HTV-u, i to po cijeloj vertikali: od Nikolića i Stankovića naviše. Razloge za peticiju objasnili su u posebnoj obavijesti za javnost, u dokumentu koji su naslovili: „Memorandum 2 ('srpski svet') na djelu“. Kao sedmi, potpisnicima tog dokumenta i nositeljima te građanske inicijative tada se pridružio i autor ovih redaka.

Tko se sve na peticiju i popratno objašnjenje oglušio, a tko nije!

POTPIŠITE PETICIJU ZAHTJEV ZA KADROVSKIM SMJENAMA NA HRT-U

Kada je sadržaj te građanske inicijative s imenima 539 potpisnika i uza nj spomenuta popratna obavijest, sročena kao objašnjenje toga što se zapravo u hrvatskom medijskom i javnom prostoru događa, odaslan, svi su potpisnici s nestrpljenjem očekivali kako će Hrt reagirati i koji će mediji prenijeti informaciju o zahtijevanjima u peticiji, kako bi što veći krug ljudi za njih doznao. U međuvremenu je aktivirana i platforma na internetu koja omogućuje svakomu da potpiše peticiju na mreži – ali to ne može učiniti ako ne dozna da peticija i mogućnost njezina digitalnog potpisivanja uopće postoji!

Ukratko, Hrt se posve oglušio, niti je reagirao, niti je o peticiji izvijestio javnost. Oglušila se je i Hrvatska izvještajna novinska agencija (Hina), još jedna javna ustanova, koju je kao i Hrvatsku radioteleviziju utemeljio i posebnim zakonom regulirao Hrvatski sabor. Oglušili su se i svi neslužbeni-službeni elektronički mediji (privatne televizije i radiji), dnevni listovi, k tomu, kao po dogovoru, i ljevičarski i desničarski tjednici. Ipak, poslane materijale objavilo je desetak portala, među kojima su i neki s velikom čitanošću, što se u danim okolnostima informativnog 'zaključavanja' moglo smatrati velikim postignućem i dokazom da za informaciju o peticiji i za njezina zahtijevanja postoji razmjerno velik interes javnosti.

U okolnostima tako snažna informativnog embarga, osobito od svih televizija, nositelji inicijative s osobitom su pozornošću i strepnjom iščekivali da informaciju o građanskoj peticiji u obranu blaženika Katoličke crkve i u obranu prava na objektivno informiranje u javnoj domeni prenesu službeni i poluslužbeni crkveni te privatni mediji koji se diče prokatoličkom i prostepinčevskom orijentacijom. No dogodilo se je to da nijedan od takvih medija nije o svemu skupa ni izvijestio svoje čitatelje odnosno gledatelje ili slušatelje svojih audiovizualnih programa! O masovnom izostanku komentara o tako aktualnu pitanju da se i ne govori.

Pisamca Hrvatskoj katoličkoj mreži, Informativnoj katoličkoj agenciji i tjedniku Glas Koncila

Svjestan da bi se takvo što moglo dogoditi, da bi se i službeni crkveni mediji mogli pridružiti šutnji kontroliranih javno-svjetovnih i privatno-svjetovnih moćnih medija, autor ovih redaka poslao je preventivno ljubazna pisamca uredništvima dvaju odnosno triju službenih katoličkih medija u Hrvatskoj. Budući da nije riječ o privatnoj korespondenciji, ovdje će se navesti adresa te i citirati sadržaj tih pisamaca.

Prvo je poslano Informativnoj katoličkoj agenciji (IKA-i) te Hrvatskoj katoličkoj mreži (HKM), u sklopu koje djeluje i ta jedina izvještajna agencija na prostoru Crkve među Hrvatima, dok HKM ima svoj informativni portal i ujedno kontrolira program Hrvatskoga katoličkog radija. To pismo, poslano *sub 27. ožu 2021. u 17:06*, glasilo je ovako:

Poštovani, prosljeđujem vam peticiju koju sam potpisao s ostalih 538 osoba, među kojima je i biskup Košić i više katoličkih svećenika, a i jako mnogo katoličkih laika, te obavijest o razlozima peticije HRT-u "Memorandum 2 ('srpski svet') na djelu", kojoj sam supotpisnik s još šestoricom. Ishodište je svega skupa tretiranje bl. Alojzija na HTV-u odnosno HRT-u i širi kontekst s time u svezi.

Dakle, i u spomenutim dimenzijama smatram da sve to zaslužuje cjelovitu informaciju koju bi vaša i naša katolička mreža i agencija stavila na raspolaganje svojim korisnicima i široj katoličkoj i ostaloj javnosti koja prati vaše informacije i emisije.

Zdravko Gavran, književnik, publicist i hrvatski diplomat koji još nije umirovljen

Drugo pismo poslano je jedinom katoličkom tjedniku (Glas Koncila) hrvatskoga jezika koji je, unatoč sada niskoj nakladi, ipak jedini informativni tjednik koji dopire do svih biskupija i misija Crkve hrvatskog jezika. Ono je poslano *sub, 27. ožujka 2021. u 22:07* i glasilo je ovako:

Poštovani, prosljeđujem vam peticiju koju sam potpisao s ostalih 538 osoba, među kojima je i biskup Košić i više katoličkih svećenika, a i jako mnogo katoličkih laika, te obavijest o razlozima peticije HRT-u "Memorandum 2 ('srpski svet') na

djelu", kojoj sam supotpisnik s još šestoricom. Ishodište je svega skupa tretiranje bl. Alojzija na HTV-u odnosno HRT-u i širi kontekst s time u svezi.
Dakle, i u spomenutim dimenzijama smatram da sve to zaslužuje cjelovitu informaciju koju bi vaš i naš katolički tjednik stavi(o) na raspolaganje svojim čitateljima.
Zdravko Gavran, književnik, publicist, hrvatski diplomat koji još nije umirovljen i bivši član uredništva tjednika Glas Koncila

No, unatoč i tim ljubaznim i dobrohotnim pismima, nikakva informacija o peticiji nije „procurila" kroz filtre dotičnih crkveno-katoličkih medijskih kuća. Iza prve stoji i financira ju (proračunskim novcem) Hrvatska biskupska konferencija, a iza druge stoji Nadbiskupija zagrebačka, koja joj je i formalni osnivač, time i vlasnik i nadzornik. Oba ta medija, a isto tako i Radio Marija i neki drugi, pridružili su se tako „službenom" embargu koji su prema peticiji i njezinim potpisnicima primijenili dominantni svjetovni (*mainstream*) mediji.

Nije možda potrebno ni napomenuti da pošiljatelj tih dvaju pisama nije ni od jednog katoličkog medija, pa ni od onoga u kojem je pet godina (1985.-1990.) bio zaposlen kao lektor i u kojem je bio član uredništva, a s kojim i danas surađuje u velikom nakladničkom projektu nacionalno-katoličkog značaja, dobio ni kurtoazni odgovor, pa ni onaj tehnički: „Hvala na javljanju." Što samo zorno svjedoči i o razini (ne)kulture, (ne)ljubaznosti i (ne)uljudnosti onih o čijoj se šutnji ovdje i govori.

Pitanja, pitanja… za sada

Sve ovo izneseno je da bi se postavila neka važna i krupna pitanja, od onih koja se odnose na konkretne povode pa do onih uvelike širih, dubljih i općenitijih. Ta pitanja mogla bi se sažeti te bi se s njima ovaj pokušaj javne rasprave mogao za sada zaključiti. Pitanja glase:

1) Zašto su službeni katoličko-crkveni mediji bojkotirali informaciju za javnost o inicijativi odnosno građanskoj peticiji kojom se ustaje u obranu medijskog tretiranja hrvatskog blaženika i bivšeg zagrebačkog nadbiskupa Alojzija Stepinca na Hrvatskoj radioteleviziji – središnjoj informativnoj ustanovi svih hrvatskih državljana i onoj za koju se plaća obvezna mjesečna pretplata?

2) Zašto su ti isti mediji bojkotirali informaciju za javnost o peticiji unatoč činjenici da ju je potpisao jedan aktivni katolički biskup, više katoličkih svećenika, više svećenika sveučilišnih profesora odnosno predavača na katoličkim učilištima, mnoštvo svjetovnjaka (laika) koji su poznati po svom javnom angažmanu kao katolički vjernici te mnoštvo drugih katoličkih laika i uglednika, među kojima su osim običnih građana i ljudi raznih struka i djelatnosti, a osobito se ističu ratni generali, brigadiri i ostali branitelji hrvatskoga naroda, države i same Crkve od velikosrbijanske i jugoslavensko-komunističke agresije u razdoblju 1991.-1998.?

3) Tko u tim katoličkim medijima zapravo odlučuje i tko cenzurira informacije? Čine li to biskupi osobno ili putem svojih izaslanika, obraćaju li im se mjerodavni

urednici za savjet ili sami urednici čine to što čine posve autonomno, po svojoj procjeni i na svoju ruku?
4) Kako razumjeti to da su se u toj stvari poklopile uredničke procjene kontroliranih državno-svjetovnih i službenih crkveno-duhovnih medija? Kako protumačiti to da su jednaku uredničku procjenu imali i HRT i HKM? (Iako to ne mora ništa značiti, ne može se ne primijetiti da je glavni ravnatelj Hrvatske katoličke mreže upravo čovjek koji je prije nekoliko godina bio v. d. glavnoga ravnatelja Hrvatske radiotelevizije!)
5) Čiji su uopće crkveno-katolički mediji? Jesu li oni u službi isključivo potreba hijerarhije (biskupa i prelata) i većinskoga klerikata? Jesu li oni produžena ruka papinsko-vatikanske diplomacije, Svete Stolice i Države Vatikanskoga Grada? Jesu li oni monopol kadrova postavljenih na određena mjesta?
6) Ne bi i katolički laici i poneki disonantni biskup i hrabri slobodnomisleći svećenik trebao u crkvenim medijima imati pravo na vlastiti glas, pa i onda kada je taj glas (ne u pitanjima, naučavanja vjere i morala, nego upravo u obrani katoličkih vrijednosti, kao što je sada riječ o obrani bl. Alojzija i Crkve među Hrvatima od velikosrbijanskih i „antifašističkih“ kleveta i perfidnosti) u disonanciji s aktualnom biskupskim i vatikanskim diplomatsko-ekumenskim kursom i tko zna kojim i čijim sve (skrivenim, tajnim, urotnim…) interesima i ciljevima?
7) Vrijede li za crkveno-katoličke medije uobičajena profesionalna pravila koja bi trebala vrijediti i za svjetovne medije, ili se njih razumijeva kao puka sredstva jednosmjerne promidžbe, u kojoj stoga i ovakve informativne blokade, embarga, cenzure i diskriminacije i samih vjernika nisu nikakvi ekscesi, nego sastavni dio nečega što bi se u tom slučaju nazvalo ’pragmatičko-katoličkom informacijskom etikom’ sukladnom načelima monološke i monopolne kulture, a ne načelima intelektualnog pluralizma i prava na izražavanje vlastitog mišljenja?
8) Ako se u katoličkim medijima ostvaruje ne dijaloška, nego monološka kultura, ako dakle nije dopušten ni dijalog ni polilog unutar katoličkih redova, nego se forsira službeno jednoumlje, kako na takvim pretpostavkama uopće pomišljati na ekumenski ili na među-religijski dijalog? Kako je moguće ostvarivati ikakvo razumijevanje s drugima, drukčijima, vjerski gledano ’problematičnima’ ili ’krivovjernima’ odnosno ’šizmaticima’, ako nije moguće ostvariti ni minimalno razumijevanje sa subraćom koja dijele istu vjeru, nauk i disciplinu. I je li dopustivo da crkvene vlasti ne priznaju legitimna bratska prava i dostojanstvo „sinova i kćeri Božjih“ koja im i po naravnom i po kanonskom pravu, po božanskoj Objavi i po temeljnim dokumentima Katoličke crkve nedvojbeno pripadaju?
9) Ponašaju li se crkvene institucije kao bastioni, kao zaključane utvrde u koje obični smrtnici ne mogu ni pristupiti niti ih se smatra dostojnima komunikacije? Koje se ne samo *in concreto*, nego ni *in abstracto* ne smatra dostojnima da se i njima (a ne samo bradatim episkopima) otvori prostor u crkvenim medijima i u prijepornim crkvenim i svjetovnim pitanjima ili da dobiju bilo kakav odgovor na

svoj dopis ili prigovor? Ili crkveni mediji jednostavno ne smiju problematizirati ni tzv. patrijarha Porfirija ni Srpsku pravoslavnu crkvu ni osporavatelje povijesne istine o bl. Alojziju i držanju Katoličke crkve u novijoj povijesti? U ime nekoga fluidnog i hinjenog „ekumenizma“?
10) Jesu li „Kaptol“ i „Vatikan“, tj. je li Hrvatska biskupska konferencija posve odustala na informativnom planu od duha proklamirane razvidnosti (transparentnosti), otvorenosti, uključivosti (inkluzivnosti) i modela Crkve kao „naroda Božjeg“ ili makar kao „malog stada“ (demokratičnosti)? Ako bi bilo tako, nije li se Crkva 75 godina poslije II. vatikanskog sabora pretvorila u klerikalističko-autokratsku ustanovu, koja se istodobno bolje razumije sa svjetovnim silama i drugim vjerskim zajednicama negoli s mnogim vlastitim pripadnicima?

Zdravko Gavran/Hrvatsko nebo

https://hrvatskonebo.org/2021/04/07/zdravko-gavran-deset-pitanja-o-katolickim-medijima-i-crkvi-medu-hrvatima-danas/
https://kamenjar.com/deset-pitanja-o-katolickim-medijima-i-crkvi-medu-hrvatima-danas/

DOPISIVANJE S LILI BENČIK, DRAGOVOLJAC.COM, 2021.

LIJEVOM NAŠOM

I ZATO DANAS IMAMO ALANFORDOVSKI SPEKTAKL IZMEĐU PREMIJERA I PREDSJEDNIKA DRŽAVE

ZVONIMIR HODAK

22.11.2021.

Ima jedan zgodan post koji govori kako su pet Židova navodno mijenjali svijet i to tako da je prvo **Mojsije** rekao: "Sve je u zakonu!", potom je **Isus** rekao: "Sve je u ljubavi!". Puno kasnije je **Marks** rekao: "Sve je u novcu!", a potom je **Freud** ustvrdio kako je "Sve u seksu!", na kraju je **Einstein** zaključio: "Sve je relativno!".

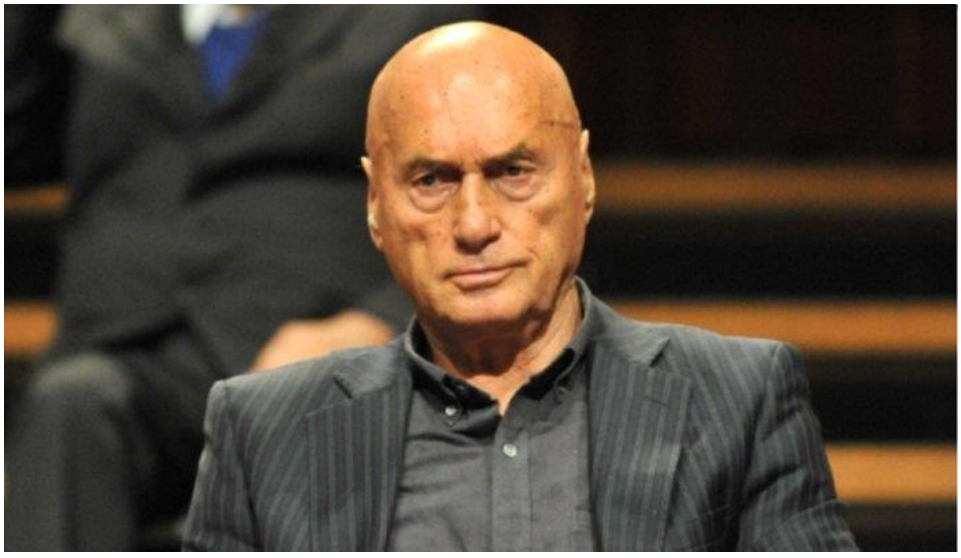

Foto: Direktno.hr

U potvrdu te relativnosti svega, kad su navodno Alberta Einsteina jednom zapitali: "Kako to da žene tako često boli glava u krevetu?", on je odgovorio: "Sve je relativno, u jednom ih krevetu boli, a u drugom ne boli".

Sjetih se velikog fizičara u ove tmurne i depresivne vukovarske dane kad je **Ivan Penava** rekao: "Velika je sramota da generalštab JNA nije odgovarao pred pravosuđem ove države i to je nešto što govori kakvi smo mi ljudi, kakav pijetet imamo prema ljudima koji su izgubili živote u ovom gradu…". Dakle, stvarno je sve relativno.

Ja očekujem poziv suda, zasluženi poziv, jer sam ovih dana zabunom u putnu torbu stavio penkalu s jednim zahrđalim metkom kalibra 2,5 mm iz 1991. godine. Zbog toga ću biti kažnjen, a trbušasti generali, admirali i članovi generalštaba JNA koji su u roku od 87 dana sravnili jedan barokni grad sa zemljom, pobili tisuće ljudi, a tisuće i tisuće drugih odveli u svoje fašističke logore, neće imati u svojim izvodima iz kaznene evidencije ni sudsku opomenu.

I stoga se s pravom Penava i stotine tisuća drugih pitaju kakav smo mi to narod? Zadnju komunističku armiju u Europi najurimo iz zemlje, a onda poltronski propuštamo maturu. Već sam pisao da je operacija "Oluja" bila završena u maturalnom roku od četiri dana. Maturalni ispit je trebao biti optužnice i presude agresorima i zločincima. Kao što su to učinili saveznici na Nurnberškom procesu 1946. godine.

'Laganje i nema za cilj da narod povjeruje u laži već je cilj da ni u što ne vjeruje'

Na žalost, mi u našem četverogodišnjem ratu nismo imali saveznika. Umjesto pobjedonosnog naroda, što mi to danas imamo? **Hannah Arendt**, njemačka filozofkinja, jednom je napisala: "To stalno laganje i nema za cilj da narod povjeruje u laži već je cilj da ni u što ne vjeruje. Takvom narodu nije oduzet kapacitet za akciju već kapacitet da misli i sudi. S takvim narodom možete raditi što hoćete". S takvim narodom danas imate alanfordovski spektakl između Premijera i Predsjednika države.

Sve to govori da se državom upravlja izvana. I zato je sve više ljudi koji na dan 18. studenog "eksplodiraju" kao, recimo, **Nikša Marinović** koji na Fejsu kaže: "Koga nije bilo briga onda, nije ga briga ni danas. Proklet bija svako k'o na tisućama ljudi koji su živjeli k'o psi u smrtnom strahu…. na mrtvima i nasilno prekinutim djetinjstvima želi kupiti političke bodove…".

Puno je onih na koje je Nikša aludirao. Po meni prije svega na one koji su bili "na drugoj strani", a danas na vidljiv način "vladaju" Lijepom našom. Što je najgore, oni su "pobjednički glasni". Tipičan primjer je zastupnica u saboru **Mirela Ahmetović**. Njenoj suptilnoj i senzibilnoj duši zasmetao je izbor pjesama kojima se slavilo na Poljudu: "Čestitam hrvatskoj nogometnoj reprezentaciji plasman na

Svjetsko prvenstvo. Ipak, slavlje s pjesmom 'Moja Hercegovina'?. Još gore, prije toga je revao **Thompson**. Neukusno".

Mirela, oni rokću od 5. kolovoza 1995. i ne prestaju

Za Mirelu je Thompson "revao"! Jako ukusno i damski rečeno! Ona zna da revu magarci. Njenih oko 30.000 tisuća. A kako se, Mirela, oglašavaju splitska orijuna i njihovi medijski jurišnici? Čuli ste za roktanje. Ako Thompson reve, onda mogu i ja, jedan stari i olinjali ognjištar, reći da oni rokću od 5. kolovoza 1995. godine. i ne prestaju. Počeli su još i prije, kad su tenkovi JNA bili zaustavljani u Hercegovini, na putu prema Dalmaciji. Prvi put kod Širokog Brijega gdje su ih "dočekali do zuba naoružani" fratri **Ive Josipovića**.

Drugi put između Mostara i Čitluka u akciji "Lipanjska zora" kad su Mirelini planirali odsijecanje doline Neretve. Treći put kod Šuice, nakon pada Kupresa. Jugo-Mirela nije ni čula da su se i Hrvatska i Dalmacija branile u Hercegovini. Je li uopće čula koliko je Hercegovaca branilo Vukovar? Pitajte mog branjenika **Milu Dedakovića-Jastreba**. Još je živ.

I tako je naša lijeva Mirela odlučila stati na stranu **Dežulovića**, **Tomića**, **Pavičića** i splitske orijune te podučiti Torcidu da je ova zemlja začeta i nastala na tekovinama ZAVNOH-a i AVNOJ-a. Neka više ne revu Thompsona kad mogu svoju navijačku radost iskazati s Bajagom, Lepom Brenom i Beogradskom filharmonijom pod ravnanjem **Branimira Pofuka**.

Svaka čast hrvatskom pravosuđu s nasušno posebnim potrebama

Sve napisano vrijedi i za malo dalmatinsko mjesto Škabrnju smješteno u središtu Ravnih Kotara. I za zločine u Škabrnji nema ni presuda ni kazni. I tamo su valjda "Marsijanci" 18. studenog 1991. godine pobili 48 mještana i 15 branitelja. Kao da su ubijeni tamo negdje predaleko, recimo, na Novoj Gvineji. Ni imena, ni prezimena zločinaca i njihovih orijunaških ortaka. Spominje se **Ratko Mladić**, ali samo kao prozirni alibi za preživjele ubojice. Svaka čast hrvatskom pravosuđu s nasušno posebnim potrebama.

Trideset godina šutnje, muka… Zagreb je u međuvremenu postao novi glavni grad stare Jugoslavije dok ubojice, silovatelji i ratni zločinci slobodno šetaju Vukovarom i istočnom Slavonijom. Neki u čudnim koalicijama vladaju Lepom njihovom… Ljevičarski jugo-nostalgičarski mediji iz dana u dan peru mozak naivnima: "Okrenimo se budućnosti!"(?), "Ne treba zaboraviti, ali treba oprostiti!", "Mi ne smijemo nikoga mrziti!". Bez pravde, to su samo floskule. Pitajte prosječnog Irca voli li Britance? Zapravo, bolje da ga ne pitate. Pitajte Armence jesu li oprostili turski genocid? Opet, bolje da ne pitate…

Živimo u raritetnim vremenima. Doživjeli smo čak i to da danas suci i tužitelji upoznavaju zatvorske ćelije zbog svojih nepodopština. Ali nitko, baš nitko, nije osjetio pravne posljedice za uporno i neshvatljivo neprocesuiranje ratnih zločina i

ratnih zločinaca u Domovinskom ratu u Lijepoj našoj. Po tome smo zaista jedinstvena država u svijetu.

Zanimljivo kako se delegacija ljevičarskog Možemo 'ukazala' u Vukovaru...

U Njemačkoj dovlače na sud čuvare i čuvarice nacističkih zatvora stare i preko sto godina. Psihijatri ih moraju u sudnici uvjeravati kako nisu u Disneylandu i da im se za nešto sudi. Kod nas se zbog nekakve svjetlije sadašnjosti i budućnosti ne privode pravdi ni ratni zločinci koji su još u najboljim godinama. Uostalom, zašto se svemu tome čuditi? Kod nas, voljom "naroda" vladaju ljevičari poput onih iz Možemo koji prebojavaju murale posvećene generalu Praljku, Vukovaru i Zvoni Bobanu. Zanimljivo je kako se delegacija ljevičarskog Možemo "ukazala" u Vukovaru. Vijence su, s kiselim osmjehom, bacili u Dunav baš onako kako to godinama rade **Pupovac**, **Stanimirović** i bratja… I to je Hrvatska.

Kažu kako je HDZ ipak započeo s transformacijom. Iz "zna se" u "nisam znao".

Dobro, možda sam malo preoštar prema našim progresivnim ljevičarima. Njima samo fali iskustvo. Bit će i njima i nama lakše kad shvate da se po novome više ne kaže "iskusniji" nego "više puta naj**ao"….

Put prema istini napokon je pokazala i Crkva u Hrvata. Zagrebački pomoćni biskup **Ivan Šaško** održao je u Vukovaru propovijed koja se čekala još od pokojnog kardinala **Franje Kuharića**. Bila je to propovijed "in medias res", kako bi rekli Latini, ili doslovno prevedeno "u sredinu stvari".

Lijeva politička magla

Uz sisačkog biskupa **Vladu Košića**, napokon je netko našim ateistima iz svih političkih struktura bacio istinu u lice. Istinu koju svi znamo, ali je u nedjeljnim propovijedima rijetko čujemo. Istinu koju dobro znaju "žene u crnom" kad se okupe u centru Beograda, a neki naši biskupi su je zaboravili. Tobožnja "politička korektnost" iliti lijeva "politička magla" često one koji djeluju na javnoj sceni priječi da iskažu cijelu i potpunu istinu. Po onoj "ne bi se šteli zameriti!".

Međutim, biskup Šaško, bez dlake na jeziku, otvoreno kaže: "Dovoljno je vidjeti koje su znakovlje nosili ljudi koji su Vukovar razarali, a koje je bilo na odorama branitelja Vukovara". Točka! "Sapienti sat", opet bi rekli Latini, iliti "pametnome dovoljno!". Dovoljno i nekim našim "politički korektnim" biskupima i brojnim ljevičarima poput npr. **Borisa Dežulovića** i HND-a. Šaškova pljuska nije poslana vjernicima nego vladajućim strukturama.

Potom je biskup Šaško nastavio: "Herodi i Pilati, nepravde i računice, očito nečinjenje mjerodavnih institucija… Kako je moguće da bude prihvatljivo znakovlje pod kojim je mrcvaren Vukovar?". I na kraju propovijedi je mons. Ivan Šaško jasno i glasno dao do znanja kako je HOS i njegovo znakovlje ono što je hrvatski narod stvorio u nametnutom osloboditeljskom ratu, a zločinačka petokraka je simbol koji više ne možemo tolerirati u našem narodu…

Bilo bi vrijeme da HBK javno izreče stav o vukovarskim zločinima

E'sad! Šaško je otvorio festival istine. One istine na koje je ukazivao i **Vlado Košić**. Bilo bi vrijeme da HBK napokon javno izreče jasan stav o vukovarskim zločinima. Ako su u slučaju Jasenovac imali jednu dioptriju, onu koja osuđuje zločine, zašto tu istu dioptriju nemaju javno i prema žrtvama Vukovara, Škabrnje i drugih stratišta u Domovinskom ratu? Tada Hrvati, pa i razni Hrvateki, ne bi trebali čekati desecima godina da netko od vodstva Katoličke Crkve u Hrvata s propovjedaonice, pred najvišim političkim vrhom, jasno izreče istinu o zločinu i ne-dočekanoj kazni; o stigmatiziranju pozdrava i amblema pod kojim su branitelji žrtvovali svoje živote za našu današnju slobodu; o prešutnom toleriranju komunističkih amblema i javnih izjava raznih jugo-nostalgičara.

Punih sedam godina hrvatska vlast žmiri na uvrede Pupovčevih novosti o Oluji, Domovinskom ratu, Thomsonu, HOS-u… To je apsolutni svjetski rekord u žmirenju.

Čestitam!

O intelektualnim proleterima

Čitam moj omiljeni Večernjak, bez obzira tko je vlasnik. Pa ako jednog dana, a možda i prije, promjene ime u "Večernje novosti" čitat ću ga i dalje. Zbog **Gerovca**, Pofuka i sličnih drugih novinara. **Boris Beck** u kolumni "Retorika i društvo" blago zamjera i Premijeru i protivnicima cijepljenja jer oni "teško griješe" kad ne vjeruju istraživačkim novinarima. Rekli bi u Lici "to mi je prvi glas".

Sjetih se sjajnih istraživačkih novinara kako se penju preko Thompsonove terase, k'o Tarzan i Čita, i objavljuju dokumente Općinskog suda u Splitu da su Thompsonovi papiri "fake". Sud je to kasnije pa demantirao i tvrdio da su papiri istraživačkih novinara izmišljotina. No to ne znači da naš Boris nije u pravu. Lijepo je napisao genijalni **Lav Trocki** da su novinari "intelektualni proleteri". Evo dokaza.

Kod komšija je izašla knjiga "Pad hrvatskog Staljingrada". U knjizi se citira udarni naslov Večernjih novosti od "21. novembra" 1991. godine koji glasi: "Pokolj pre predaje". Donosi svjedočenje fotoreportera Reutersa **Gorana Mikića** o masakru četrdeset i jednog djeteta u vrtiću u Borovom selu. Tu su po "istraživačkom" novinaru članovi hrvatske nacionalne garde "sekli grkljane deci između pet i sedam godina i bacali ih u podrum". Užas, krsti se Goran sa sva svoja tri prsta.

Htio je Reutersov fotić to snimiti, ali srpski vojnik je repetirao pušku i zabranio snimanje. I bez snimke, laž je Srbe ogorčila. Ustaše opet kolju djecu. Kragujevac, Kozara, Pupovac i njegovih 12 'iljada prekrštene djece negdje devedesetih… Kasnije se, naravno, utvrdilo da se radi o tipičnoj srpskoj prijesnoj laži. Istraživačkoj…

Koga imamo više u Hrvatskoj, lažova ili izdajica?

Knjiga "Pad hrvatskog Staljingrada" poznata je hrvatskoj medijskoj družbi. Jeste li možda pročitali o "herojskoj" podvali Gorana Mikića od ikojeg našeg kandidata za Pulitzerovu nagradu poput **Roberta Bjrušija**, **Borisa Vlašića**, Branimira Pofuka, Gorana Gerovca, Ante Tomića, Jurice Pavičića, **Vedrane Rudan** koja ga vjerojatno i osobno pozna (jer obožava Beograd i sve Gorane u njemu). Sad mi se samo od sebe postavlja pitanje: zašto je **Dobrica Ćosić** pisao o ideologiji srpskih laži kad hrvatske izdajice nose tu "tajnu" duboko u sebi. Oni se "ne bi šteli zameriti" svojim prekodrinskim idolima. Kad bi se moglo nekom statističkom metodom utvrditi koga imamo više u Hrvatskoj - lažova ili izdajica? Bojim se da bi odgovor bio samo – DA!

Evo i jedna stara Matoševa:

"U šarmantnoj pozi

moderni poganac

najmio ga stranac

da nam metne lanac,

taj klatež, što o pravdi blebeće,

on za korist tuđu, laže kleveće…"

Baš me zanima je li vlast shvatila ozbiljno masovne proteste u Zagrebu, Rijeci, Splitu, Nizozemskoj, Austriji, Australiji… U Kini, za divno čudo, nema protesta. To je kineska mudrost i strpljenje… Sjedi kraj rijeke, strpljivo, i dočekat ćeš kako tijelo tvog neprijatelja plovi niz rijeku. A mi polako plovimo, plovimo….

U parku ispred mog prozora, mladić sjedi na klupi i sam se cijepi. Svaka čast. On nema zašto protestirati….

https://direktno.hr/kolumne/i-zato-danas-imamo-alanfordovski-spektakl-izmedu-premijera-i-predsjednika-drzave-250980/

KAKO POSTATI 'UGLEDNI PROFESOR'?

Predsjednik Milanović je ovih dana objasnio tko je za njega 'ugledni profesor'. Srećom ja više nisam profesor pa ne mogu biti ni ugledan. Ali i da sam prihvatio biti profesor emeritus na Zagrebačkom sveučilištu ne bih volio biti tako ugledan kako to vidi Predsjednik RH.
Mnogo mi je draže što sam na listama najutjecajnijih 2% znanstvenika u svijetu iako nisam među hrvatskim znanstvenicima o kojima se danas piše u RH:
https://www.vecernji.hr/vijesti/ugledni-svjetski-casopis-objavio-popis-najutjecajnijih-znanstvenika-medu-njima-i-niz-hrvata-1535384
https://www.index.hr/vijesti/clanak/livija-puljak-suradnica-indexa-medju-1-najutjecajnijih-znanstvenika-svijeta/2315515.aspx
Ako pogledate te liste vidjet ćete da imam više objavljenih rado od svih iz RH s te liste, odnosno da samo troje ima više od polovine mojih radova:

Pečarić, Josip	RUDN University	rus	750
Kurjak, Asim	University of Zagreb School of Medicine	hrv	524
Trinajstić, Nenad	Institute Ruder Boskovic	hrv	422
Demarin, Vida	International Institute for Brain Health	hrv	397

Predsjedniku RH je očito biti ugledan kada si poznat pa te i nazivaju po najvećem pronalasku, a njegovog 'ulednog profesora' nazivaju Drobilica. Ili da si glavni po hrvatskim medijima, a iz istog kruga uglednih profesora kao i ovaj predsjednikov 'ugledni', a Tvoje kolega o Tebi kažu: *branitelj nametnutih mitova, nema znanja pa mu serija vrvi glupostima, nedoučeni hohštapler, biće s traumom, produkt truloga i nakaradnog društva, grubi izvršitelj provokacija, nije kompetentan, dr. sc. Pokraj* (njegovog) *imena izgleda kao čista sprdnja,…*
Naravno tako nešto može se govoriti o 'istoričarima' koji po zahtjevu političara nameću u RH jugo-komunističku, bolje reći prosrpsku paradigmu u povijesti.
Razumijem Predsjednika jer mi je jasno i već sam puno puta napisao kako su tri pitanja oko kojih se sluge svjetskim moćnicima ne smiju previše razlikovati, a po kojima će se lako prepoznati te sluge:

1. Laži o Stepincu
2. Laži o Jasenovcu
3. Laži o ZDS

Jasno je da oni koji političarima pomažu u tome oni i jesu 'ugledni profesori'.
Naravno cijela 'istorija' koji oni nameću Hrvatskoj mora biti takva. Otud i takve riječi njihovih kolega. A isto misle i mnogi drugi i otud naziv Drobilica za Milanovićeva 'uglednog profesora'.
Nadimak je povezan sa čuvenom glupošću o Jasenovcu tog 'uglednog profesora'. Od hrvatske javnosti se krije da su dr. sc. Nikola Banić i prof. dr. sc. Neven

Elezović objavili znanstveni rad u Q1 časopisu kako je popis žrtava u Jasenovcu, a koji zagovara Milanovićev 'ugledni profesor' izmišljen kao i njegova drobilica. Ovih dana vjerojatno su mnogi, zahvaljujući Mariju Filipiju, doznali da je ZDS iz himne hrvatskih mornara star možda tisuću godina. A puno govori i sam naslov teksta Ivice Marijačića iz *Hrvatskog tjednika* od 4. 11. 2021.:

Kampanja protiv ZDS krenula je prije desetak godina kad se pojavio Memorandum 2 i traje do danas
ZA DOM SPREMNI SMETA SAMO

O lažima o Stepincu da ne govorim (pogledajte npr. moju knjigu: *Branili smo Stepinca*, Portal dragovoljac.com).

Naravno istinski znanstvenici to ne misle kao Predsjednik RH. Tako sjajna mlada docentica dr. sc. Vlatka Vukelić kaže

"Meni je na osobnoj i profesionalnoj razini žao da Filozofski fakultet u Zagrebu vežemo isključivo uz profesora Goldsteina. Tamo radi jako puno dobrih i kvalitetnih hrvatskih znanstvenika koji su zbilja demokratski orijentirani i afirmativni u svom znanstvenom djelovanju. Međutim mediji konstantno ističu samo nekolicinu tih ljudi sa Filozofskog.

https://narod.hr/hrvatska/dr-sc-vukelic-o-novom-goldsteinovom-kolegiju-to-je-politicka-zloporaba-i-zloporaba-pojmova

Meni je zbog dr. sc. Vlatke Vukelić posebno zanimljiva spoznaja o Brezovici. Ono što je ona otkrila hrvatskoj javnost o Brezovici podsjeća me na:

OTVORENO PISMO PREDSJEDNICIMA DRŽAVE, SABORA I VLADE RH

Poštovani g. Predsjedniče RH,
Poštovani g. Predsjedniče Hrvatskog sabora,
Poštovani g. Predsjedniče Vlade RH,
Željeli bismo Vas upozoriti na besmisao današnjeg obilježavanja "antifašističkog ustanka" u Srbu. To je na žalost postao službeni događaj u RH jer tu predstavu u Srbu svakog 27. srpnja podupire i plaća naša država, a na njoj sudjeluju i predstavnici Vlade RH i Hrvatskog sabora. Naime prije točno 80 godina u Srbu, Borićevcu, Brotnji i okolnim selima u Lici, a onda i u Drvaru i Grahovu u BIH, isključivo Srbi pobili su najmanje 400 isključivo Hrvata civila. Ubojice su bili četnici i komunisti koji su trebali u dogovoru s talijanskim fašistima "očistiti" te krajeve od hrvatskog stanovništva. Ubili su i dva katolička svećenika Waldemara Maksilijana Nestora i Jurja Gospodnetića, a poznato je da su u tom krvavom pohodu stradali i svi članovi obitelji Ivezić, među kojima i mala djeca. I kako se to može nazvati antifašizmom? Pa to je bio doslovno pravi fašistički pokolj. I zar to treba slaviti?
Poštovani, učinite nešto da se zabrani ovo veličanje zločina.
Ovim potpisivanjem zajedničkog pisma na najviše adrese u državi u tu svrhu želimo svrnuti pozornost odgovornih i sveukupne naše javnosti na besmisao ovog okupljanja u Srbu. Mislimo da je došlo vrijeme da se stane na kraj svim lažima i

konačno sva naša hrvatska tragična povijest istinito predstavi sadašnjim i budućim naraštajima.
S poštovanjem
Ivan Aralica, akademik
Josip Pečarić, akademik
Vlado Košić, sisački biskup
Ivan Tolj, general HV

SUPOTPISNICI:
Andrej Dujella, akademik
Kuzma Kovačić, akademik
dr. sc. Vinko Grubišić, Dopisni član HAZU
dr. sc. Mato Artuković, povjesničar
prof. dr. sc. Marin Čikeš
dr. sc. Ante Čuvalo
prof. dr. sc. Neven Elezović
dr. sc. Slavko Kovačić, umir. sveuč. prof.
dr. sc. Stipe Kutleša
dr. sc. Davor Pećnjak, Institut za filozofiju, Zagreb
prof. dr. sc. Ivan Petrović
dr. sc. Stjepan Razum, arhivist i povjestničar
dr. sc. Darko Richter, Donji Laduč
dr. sc. Josip Stjepandić, predsjednik HAZUDD-a
prof. emer. dr. sc. Zvonimir Šeparović
dr. art. Ivana Tanovitski
red. prof. art. Đuro Tikvica
dr.sc. Ivica Veža, professor emeritus
(...)

Zašto?
O Brezovici sam pisao još 19. 01. 2021.:

U RH SE SLAVI „DAN KOKOŠARA“

Poštovani Predsjedniče RH,
Poštovani Predsjedniče Hrvatskog sabora,
Poštovani Predsjedniče Vlade RH,
Poštovani ministre znanosti RH,

U Prilogu vam šaljem tekst o šokantnim spoznajama a u svezi s državnim blagdanom 22. lipnja. Naime, dr. sc. Vlatka Vukelić docentica s Fakulteta hrvatskih studija objasnila je hrvatskoj javnosti u „Bujici“ da je to državni blagdan kada se zapravo slavi kokošarstvo:

O 22. LIPNJU: "KOMUNISTI SU SE SKRIVALI PO VRBICIMA OKO ŽABNOG I KRALI LJUDIMA KOKOŠI!"

Vlatka Vukelić je iz Siska pa se posebno zainteresirala za 22. lipnja 1941. godine, koji se u Hrvatskoj naziva 'Danom antifašističke borbe': - Riječ je o danu do kojeg komunisti i nacisti imaju sporazum o nenapadanju. Nakon 22. lipnja i napada Njemačke na SSSR, komunisti u Hrvatskoj ne znaju što dalje, jer nemaju jasne upute od svojih komunističkih nalogodavaca, od Kominterne, iz Moskve – pa bježe iz Siska... Tek nakon što je Njemačka napala SSSR, oni se povlače u vrbike u okolici Siska. Nema govora o tome da su uopće išli prema šumi Brezovica. Oni su se, zapravo, povukli prema Žabnu, a to je jedno selo prema Zagrebu, gdje je domaće stanovništvo bilo bogatije, pa su znali da će kod njih lakše doći do hrane… Oni tamo odlaze kako bi čekali informaciju iz Moskve, što činiti dalje, a dokumenti govore o tome kako su se skrivali po vrbicima i domaćim ljudima krali kokoši!

"Tek nakon mjesec dana, kada im je lokalno stanovništvo poručilo da ih više neće tolerirati, oni se prebacuju prema Brezovici," nastavlja dr. Vukelić, uz napomenu da "Klasić nije u pravu."

Naime za razliku od mlade doktorice znanosti koja je istinska znanstvenica (sjajno je vidjeti da u RH postoje i fakulteti gdje se povjest tretira kao znanstvena, a ne pamfletska disciplina). Ona se narugala „otkriću" dokumenta prof. dr. sc. Hrvoja Klasića o pronalasku dokumenta u kome se u NDH reagiralo na dojave o kokošarima i to mu je kao dokaz da blagdan koji i vi slavite doista jest ono što se mislilo u trenutku kada se u Saboru izglasalo da se kokošarenje treba proglasiti državnim praznikom.

Nadam se da će te njene riječi o „stručnjacima" kakav je 'istoričar' Klasić shvatiti i kao kritiku vašeg odnosa prema istinskoj znanosti u RH:

"Ne treba nas čuditi što Hrvoje Klasić danas javno štiti određene društvene strukture koja su mu pomogle da živi relativno lagodan život," nastavila je u istom, ironičnom tonu, dr. Vukelić: "Ja možda nisam toliki stručnjak kao Hrvoje, možda nisam tako dobar povjesničar i istraživač, možda nemam tako atraktivne teme kojima se bavi on, iako, zapravo, ne mogu imenovati niti jednu od njih… Međutim, ja nemam pristup HTV-u, ne mogu napraviti dokumentarac na HTV-u i ne mogu biti komentator svih mogućih emisija od dnevno-političkih do povijesnih i kulturno-društvenih. To, za sada, ima još uvijek samo odabrana struktura u hrvatskom društvu, a ja se nadam da ćemo takve tendencije jednom mijenjati."

http://dragovoljac.com/index.php/razno/26676-bujica-u-novinarskom-domu-nastao-je-kaos-sandra-bencic-se-digla-i-otisla-hrvoje-klasic-ostao-u-soku-a-ivo-goldstein-nasrnuo-je-na-starca-sa-stapom
(...)

Međutim, opet zahvaljujući dr. Vukelić i njenom gostovanju u emisiji Laudato televizije doznajemo da bi još bilo dobro da se radi o Danu kokošara. Naime ona je u toj emisiji upozorila na 5000 Hrvata koji se nalaze u masovnom grobištu na Brezovici:

Dr. sc. Vlatka Vukelić: *...Na primjer na području šume Brezovice gdje se znakovit obilježava dan antifašističke borbe samo tamo je oko 5 000 žrtava, dakle upravo u šumi Brezovici, na području neobilježenog grobišta koje je jedino simbolično označeno uz bijeli križ istine i to u nedavnoj prošlosti. Tako da imamo ogroman broj tih masovnih grobnica koji broji nekoliko tisuća žrtava.*

Nada Prkačin: *Dakle samo kad se sjetim 22.6 i spominjanja nekakvog ustanka a zapravo nedaleko od tog mjesta su žrtve tih takozvanih ustanika kojih u to vrijeme tamo nije ni bilo.*

Dr. sc. Vlatka Vukelić: *Apsurdno je da onaj spomenik koji simbolizira taj neki prvi partizanski odred i to sve što bi trebalo predstavljati antifašizam je spomenik defakto na kostima nevinih ljudi koji su likvidirani tamo negdje u razdoblju od svibnja do rujna '45 samo zato što ih se prokazalo kao pomagače okupatorima, pripadnicima kvinslišnih postrojbi itd. međutim mimo bilo kakvog sudskog procesa. Čak taj minimum koji bi trebao biti po svim nekakvim međunarodnim konvencijama on je bio izuzet.*

https://laudato.hr/emisije/domaci-program/moja-hrvatska/masovna-grobista-vlatka-vukelic-i-roman-leljak

Dakle svi oni koji svake godine idu tamo ne slave nešto čega nije bilo već slave ubijanje 5000 Hrvata.

A akademik Aralica, biskup Košić, general Tolj i ja u našem pismu nismo ni riječ rekli o takvom slavljenu ubijanja Hrvata.

Da, i za to trebaju povjesničari koji su 'ugledni profesori'. Doista su onima koji lažima ostvaruju želje svojih gazda 'ugledni profesori' takvi koji im pomažu u tome, a neki tamo s nekakvih lista sa Sveučilišta u Stanfordu, ili oni kojima je bitna istina kao što je dr. sc. Vlatka Vukelić. Kakva korist od istine ako ona ne odgovara gazdama?

Da mnogo su bolji 'ugledni profesori' od profesora znanstvenika, zar ne?

Josip Pečarić

https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/28450-kako-postati-ugledni-profesor

MARIO FILIPI, DRAGOVOLJAC.COM

BITI HRVAT U CRNOJ GORI
Crna Gora iz pogleda crnogorskih Hrvata

Nije uspio pokušaj da se hrvatska zajednica izbornim podmetanjima demoralizira, a kamoli učini indiferentnom prema vrijednostima koje smo kroz povijest stvorili i baštinili

Današnja Crna Gora sliči „teatru apsurda, gdje je okosnica radnje paradoks"; poslužit ćemo se riječima pokojnoga don Branka Sbutege pri pokušaja egzaktnog opisa trenutne situacije u kojoj se nalazi Crna Gora. Što je ono što je apsurdno i paradoksalno u sadašnjoj Crnoj Gori? Početkom trećega desetljeća trećega milenija nove ere i dalje smo primorani svjedočiti retrogradnim idejama i rušilačkim retorikama za koje smo mislili da su konačno ostale u prošlom vremenu.

Apsurdno je da danas umjesto građanske, multikulturne, multikonfesionalne i multietničke Crne Gore, ujedinjene u ideji stvaranja moderne, proeuropske i prozapadne crnogorske države, temeljene na tekovinama najbolje europske prakse jačanja i poštivanja građanskih, ljudskih i manjinskih prava, prepoznajemo dvije civilizacijski dijametralno suprotne i odvojene Crne Gore – prvu, kojoj pripadamo i mi, Hrvati, prije svega Boke i Primorja, gdje smo autohtono stanovništvo, sa svojom pripadnošću srednje- i južnoeuropskim civilizacijskim vrednotama i mediteranskim načinom života i poimanja bitnih civilizacijskih, kulturnih i religijskih vrijednosti, ali kojoj pripada i crnogorsko stanovništvo stare, katunske Crne Gore, koji su pružali otpor otomanskoj dominaciji, srpskom hegemonizmu i proruskoj interesnoj sferi; i drugu i posve drukčiju Crnu Goru kojom dominira proruska, antinatoovska i antiintegracijska perspektiva. Koliko apsurdno toliko i paradoksalno jest da je današnja Crna Gora, umjesto da je (p)ostala *antemurale christianitatis* postala dominion interesa koji su sve samo ne proeuropski i retrogradnih ideja koje vraćaju „oslobođenu" Crnu Goru u okove iz kojih se uspješno oslobađala od svojega osamostaljenja, za koje smo aklamacijom glasali. Hrvati Crne Gore stoje uz prozapadnu, višenacionalnu i multikulturalnu Crnu Goru

Sukob dvije Crne Gore

Sve civilizacijske vrijednosti na kojima se gradila samostalna Crna Gora nakon prošlogodišnjih izbora i u razdoblju jednogodišnje vladavine „apostolske vlade" dovedene su u pitanje. Retrogradne ideje retroaktivno su sve proeuropski misleće u Crnoj Gori, a tu ubrajamo i Hrvate, vratile na početak. Pod retrogradnim idejama

mislimo na negiranje genocida u Srebrenici od strane bivšega ministra pravde, ljudskih i manjinskih prava, otvorenog veličanja lika i djela Draže Mihailovića od strane predsjednika Općine Nikšić, i na tvrdnju ministrice kulture, prosvjete, sporta i mladih da je ona „žena četnik“, neosuđivanje i nereagiranje od strane lokalnih čelnika tivatske općine, a i nekih drugih općina, na otvoreno i neskriveno propagiranje velikosrpskih ideja i fašističko-šovinističkih poruka upućenih pripadnicima manjina.

O govoru mržnje, koji je prevladao medijskim prostorom Crne Gore, s patološkom mržnjom, manipulacijom činjenicama, gnusnim objedama i uvredama te otvorenim prijetnjama smrću suvišno je govoriti koliko je retrogradan i kakve sve implikacije može imati ukoliko (pravna) država ne nađe mehanizme da se izbori s tim problemom i kazni počinitelje na ne samo zakonski primjeren nego i na društveno prihvatljiv način. Resocijalizaciji počinitelja kaznenih djela mora prethoditi rehabilitacija, u čemu su mentalitetske odlike one druge i drukčije Crne Gore vrlo ograničavajući faktor. U svjetlu navedenoga, teško da Hrvati Crne Gore mogu kao ozbiljnu i logički valjanu prihvatiti proeuropsku retoriku nove vlasti, kao i njihove tvrdnje da žele i manjinske narode u Crnoj Gori u vlasti, dokle god se osjećamo ugroženim od strane te druge, njihove Crne Gore. Bipolarnost je prevelika u ovom slučaju, nepremostiva i nefunkcionalna.

Poguban utjecaj Srpske pravoslavne crkve

Apsurd je i paradoks način na koji je proteklog ljeta oformljena vlast u Crnoj Gori. Naime, dominantan faktor koji je doveo drugu i drukčiju Crnu Goru na vlast, a za premijera osobu za koju smatramo da ne pripada istom civilizacijskom krugu kao

prva, naša Crna Gora, nije bila slobodnomisleća Crna Gora, već je to bila Srpska pravoslavna crkva (SPC), a dominantna politička ideja bila je ne samo svrgnuti s vlasti Demokratsku partiju socijalista i njezine koalicijske partnere, ponajviše manjinske nacionalne stranke, već dezavuirati eurointegracijski put Crne Gore i uspostaviti u Crnoj Gori dominion njima opročnih interesnih sfera. Da apsurd bude veći, političke stranke koje su sudjelovale na izborima u Crnoj Gori i osvojile većinu nisu same odlučivale o tome tko će formirati vlast, već se, kao dominantan čimbenik, iskristalizirala opcija koja je bila izbor SPC-a u Crnoj Gori. Kroz poznate litije, koje nitko od pripadnika drugih naroda nije doživljavao kao svoje, i koje su zapravo bile politički manifest, a ne vjersko okupljanje, SPC u Crnoj Gori utječe presudno na političku opredijeljenost njezinih sljedbenika i njihovu nepodijeljenu potporu srpskoj i anticrnogorskoj opciji. Uz litije, drugi jasan dokaz utjecanja SPC-a na političke tokove u Crnoj Gori jest nedavno ustoličenje novoga mitropolita SPC-a u Crnoj Gori Joanikija.

Umjesto udaljavanja od dosega one prve, prave Crne Gore, ishod svih pritisaka zapravo je bio potpuno suprotan – dogodio se memorijski procvat u razvoju svijesti i potrebe za očuvanjem hrvatskoga identiteta

Za mjesto ustoličenja mitropolita crnogorsko-primorskog paradoksalno je izabrano upravo Cetinje, koje je kroz stoljeća i do danas ostalo brana državnoga, pravnog i političkog identiteta Crne Gore i branik vjerskog identiteta Crne Gore. Izabrali su Cetinje, na kojemu je zanemariv broj vjernika SPC-a u Crnoj Gori, u odnosu na Podgoricu, recimo, koja je glavni grad Crne Gore i grad u kojemu se nalazi Saborni i najveći hram u Crnoj Gori, koji je sagradila SPC uz pomoć crnogorske države, i u čijoj je kripti sahranjen prethodni mitropolit SPC-a u Crnoj Gori Amfilohije Radović. Ustoličenje u Podgorici bilo bi također po svim kanonima, a što je posebno važno, uz nazočnost vjernika SPC-a, uz daleko manje mjere osiguranja i uz vrlo malu vjerojatnost za bilo kakav incident. Ali u slučaju takva posve legitimna ustoličenja u Podgorici ne bi bila poslana poruka SPC-a i njezinih eksponenata onoj našoj Crnoj Gori. Poruka je imala doslovnu, fizičku dimenziju, u obliku akcije dolaska episkopa, odnosno budućega mitropolita SPC-a Joanikija te patrijarha Porfirija helikopterom Vojske Crne Gore na Cetinje, u srce Crne Gore i članice NATO-a. O tome svjedoči ulazak crkvenih dostojanstvenika u Cetinjski manastir prekrivenih zaštitnim pokrivačima i u pratnji specijalne policije s dugim cijevima. Njihov taktički desant, jer kako drukčije nazvati dolazak vjerskih poglavara vojnim helikopterom i bez ijednoga kršćanskog obilježja i bez križa, poruka je svima onima koji su je htjeli razumjeti – sposobni smo zauzeti srce Crne Gore i demonstriramo ovom prigodom želju za superiornošću nad Crnom Gorom, članicom NATO-a! Srce te Crne Gore jest srce one prve, i naše Crne Gore. Moglo je sve biti drukčije, kako je pokazalo i ustoličenje episkopa nikšićko-budimljanskoga Metodija, bez incidenata i u nazočnosti oko deset tisuća vjernika u Beranama, gdje je najveći broj građana pripadnika SPC-a. Ustoličenje je održano i u prisutnosti premijera Crne Gore i

velikog broja ministara i lokalnih dužnosnika koji su bliski SPC-u, ali koji su kršili sve epidemiološke mjere koje su sami donijeli.

Sačuvano hrvatsko pamćenje

„Hrvatsko srce za Crnu Goru“ bio je izborni slogan jedine hrvatske političke stranke u Crnoj Gori, Hrvatske građanske inicijative, koji je naišao na nepodijeljene simpatije i naklonost. Takva Crna Gora je ona gdje će i Hrvati uvijek biti sastavni dio, aklamacijom, kao 2006, bez obzira na izborni rezultat nacionalne političke stranke. Nije uspio pokušaj da se hrvatska zajednica izbornim malverzacijama i podmetanjima demoralizira ili demotivira, a kamoli učini indiferentnom prema jedinstvenim vrijednostima koje smo tijekom povijesti stvorili i baštinili. Umjesto udaljavanja od dosega one prve Crne Gore, ishod svih pritisaka zapravo je bio potpuno suprotan – dogodio se memorijski procvat u razvoju svijesti i potrebe za očuvanjem hrvatskoga identiteta, zahvaljujući i tome što je hrvatska autohtona zajednica u Crnoj Gori, poglavito u Boki, u zadnjem desetljeću vratila neprocjenjive povijesne, kulturne i identitetske artefakte koji će ostati upamćeni i sačuvani kao trajno dobro hrvatskoga naroda, ali i crnogorske države. Ovdje prije svega mislimo na epohalnu ediciju: Kotorski misal, Kotorski lekcionar i pontifikal, Barski oficij i Parčićev misal, čiji nastanak seže od daleke 1166. godine do početka 20. stoljeća, koje su se nalazile u Nacionalnoj biblioteci u Berlinu, Nacionalnoj biblioteci u Sankt Peterburgu, odnosno Parizu, što potvrđuje pripadnost hrvatskoga naroda u Crnoj Gori kršćansko-europskom civilizacijskom krugu.

U našim nastojanjima imali smo uvijek svesrdnu potporu Ogranka Matice hrvatske u Boki kotorskoj, financijsku potporu kroz državne institucije za manjine one prve, multietničke Crne Gore, a imamo i svesrdnu pomoć Središnjega državnoga ureda za Hrvate izvan Republike Hrvatske, Ministarstva kulture i ostalih institucija kulture, kao i izvanrednu suradnju s vrhom vlasti u RH, napose s Ministarstvom vanjskih i europskih poslova, na čelu s ministrom Gordanom Grlićem Radmanom, koji nam pružaju otvorenu podršku za način na koji predstavljamo hrvatsku zajednicu u Crnoj Gori. Na tom tragu, pravo na podršku ostalim manjinskim narodima u Crnoj Gori od strane njihove matične države nikome ne osporavamo, ali to ne smije biti na štetu ostalih etničkih i vjerskih zajednica, suprotno interesima Crne Gore na njezinu proeuropskom putu kao ni na račun dobrosusjedskih odnosa matične države odnosne manjine i Crne Gore.

Primjer koji ćemo navesti prilično je eklatantan po pitanju i dobre i loše prakse. Naime, Skupština Općine Kotor 18. kolovoza, točno na datum zatvaranja zloglasnoga logora Morinj u istoimenome mjestu u kotorskoj općini, preimenovala je zatvoreni bazen u Škaljarima. Prije je nosio ime Nikše Bućina, kojega su ubili četnici 1944, a sada je nazvan po Zoranu Džimiju Gopčeviću, poznatom sportašu i zapovjedniku straže u morinjskom logoru u kojemu je mučeno više od tri stotine zarobljenika iz Dubrovačko-neretvanske županije, kao i pojedini Hrvati iz Boke kotorske koji su odbili pucati na svoju braću u Konavlima. Apsurdno je i žalosno da je prijedlog preimenovanja dao upravo

izmanipulirani Kotoranin koji se izjašnjava kao Hrvat. Reakciju na prijedlog za preimenovanje bazena u Kotoru kao prvo je priopćilo Hrvatsko nacionalno vijeće Crne Gore, a zatim su reagirale i Hrvatska građanska inicijativa, hrvatske i druge nevladine udruge, neovisni intelektualci iz Crne Gore, aktualne vlasti iz Konavala, Dubrovnika i Dubrovačko-neretvanske županije i dr. Reakcija ove druge, sadašnje službene Crne Gore na brojne osude preimenovanja izostala je, ali nije ona Ministarstva vanjskih i europskih poslova RH, što je za malobrojnu hrvatsku zajednicu „vjetar u leđa“ i znak da njezini napori nisu ostali neprepoznati, već naprotiv, na što smo javno zahvalili s „Hvala, Hrvatska“.
SPC u Crnoj Gori provodi politiku žrtvovanja dijela naroda kako bi se ostvarile velikodržavne ideje gdje cilj opravdava sredstvo, a i sredstvo i cilj daleko su od evanđelja iza kojega se skrivaju. Cilj je ona druga, drukčija, sve samo ne proeuropska Crna Gora, anticrnogorska Crna Gora. Javno izražavanje ovakvih ideja, nažalost prihvaćenih od velikog dijela sljedbenika takve retorike, prisutne u diskursu nove vlasti, te konstantno isticanje sintagme „srpski svet“, dovela je do situacije u kojoj su Hrvati u Crnoj Gori nepoželjan izbor.

Autor: Zvonimir Deković
https://biramdobro.com/biti-hrvat-u-crnoj-gori
https://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/ostalo/prilozi-graana/38215-z-dekovic-biti-hrvat-u-crnoj-gori.html
Subject: EKSKLUZIVNO: Prve žestoke reakcije na Dekovićevo promišljanje na temu Hrvata u Crnoj Gori
Date: Sat, 16 Oct 2021 08:49:59 +0200
From: Odsjev

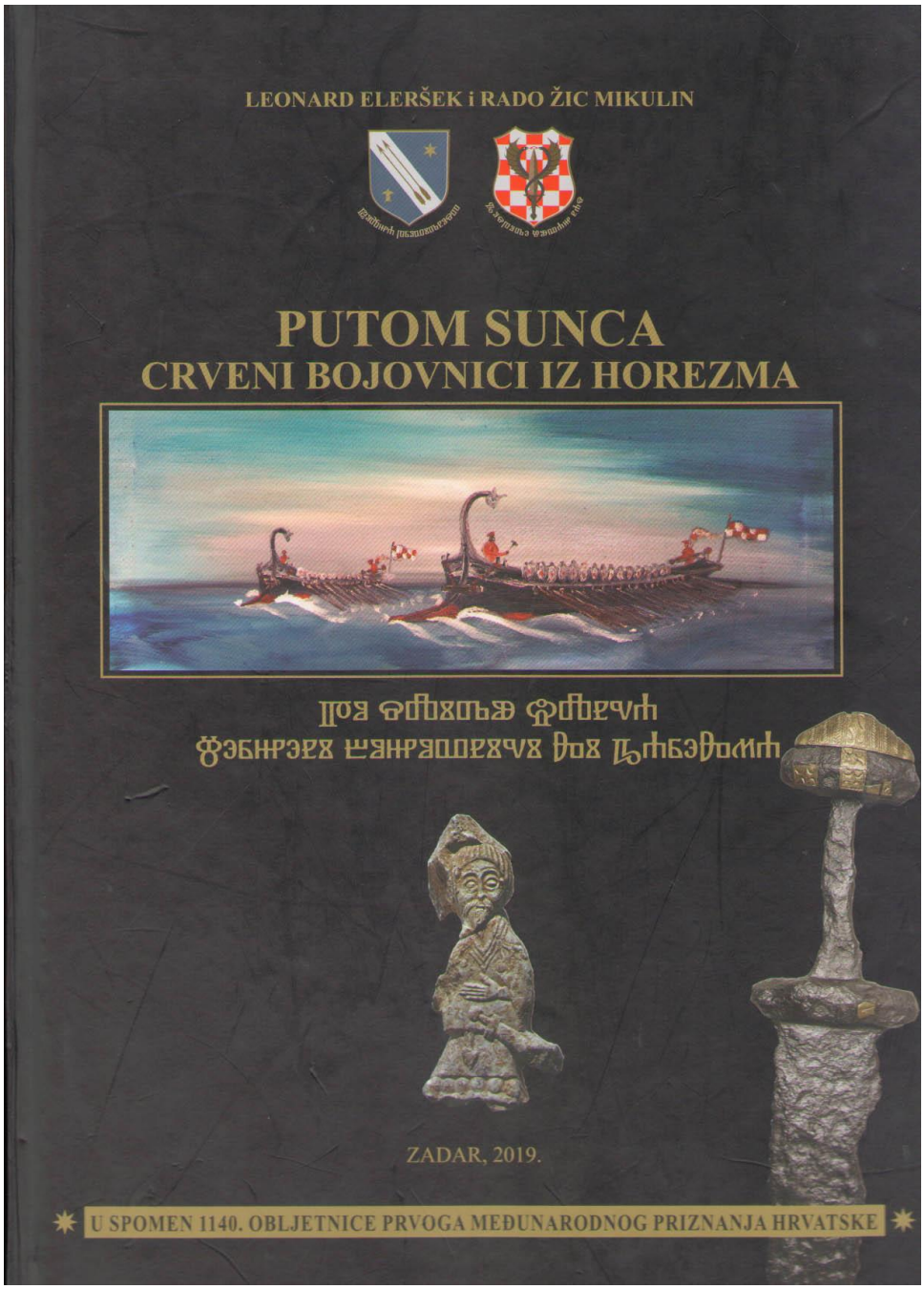
P o š t o v a n i,

netom od nedavnog objelodanjivanja široj javnosti teksta gosp. Zvonimira Dekovića, predsjednika Hrvatskog nacionalnog vijeća Crne Gore, neočekivano su uslijedile prve žestoke reakcije, koje svakako vrijedi pomnim okom pročitati.
Otvaramo javnu polemiku na razmatranje gospodina Dekovića, i molimo sve zainteresirane aktere, da svojim konstruktivnim priopćenjima, komentarima il' pak opservacijama doprinesu *kulturi dijaloga* u današnjem svijetu medija.
Pri tome, naglašavamo da ćemo objaviti i stavove s kojima se kao Uredništvo u potpunosti ne slažemo, no, uvažavajući 'neotuđivo' pravo na slobodu mišljenja, ne samo deklarativno i figurativno...
Treba naglasiti bitno od nebitnog, iskristalizirati idejnu i istinsku suštinu od nerijetko dekorativnih provizornih i proizvoljnih sfumata (predočavanja il' pak slikanja mekim zamagljenim tonovima i rasplinutim obrisima naše poljuljane stvarnosti).
Naime, naša naizgled 'bizarna' svakodnevnica - upravo potrebuje ljude koji govore (kako bi rekli Bokelji Hrvati) '*zbore*' Istinu, jer bez Istine nema BUDUĆNOSTI!

LINK: https://biramdobro.com/ekskluzivno-prve-zestoke-reakcije-na-dekovicevo-promisljanje-na-temu-hrvata-u-crnoj-gori/
Hvala Vam unaprijed na suradnju, otvorenosti i dijalogu,

KOMENTAR
U svezi s tekstom g. Dekovića mogu samo dodati dio mog govora s ljetošnje promocije mojih knjiga u Tisnom koja govori upravo o položaju Hrvata u Crnoj Gori:
Predstavljanje je, zapravo, poslije Dana pobjede pa je svojevrsni doprinos proslavi veličanstvene „Oluje“. Izuzetno sam ponosan što je ovogodišnja proslava te velike hrvatske pobjede bila u znaku hrvatske pobjednice na Olimpijskim igrama Mateje Jelić ali i jednog mog Hrvata iz Boke kotorske. Radi se o predsjedniku Hrvatske građanske inicijative u Crnoj Gori ***Adrianu Vuksanoviću.*** *On je odgovorio predsjedniku crnogorske skupštine* ***Aleksi Bečiću*** *koji je u četvrtak objavio da se "više nikad ne ponovi Oluja":*
- Imamo potrebu Vas osloboditi svake vrste bojazni. Budite mirni. Sigurno se više nikad neće ponoviti vojno-redarstvena, osloboditeljska akcija Oluja, jer više neće nikome pasti na pamet da osvaja hrvatske teritorije, da četiri godine vrši progon stanovništva, da bezdušno bombardira gradove diljem Republike Hrvatske, kao i njezin glavni grad.
Tako govori moj Bokelj za razliku od Predsjednika Vlade koji se u govoru u Kninu ne usudi ni reći tko je pokrenuo fašističku agresiju na njegovu – ako smijem tako reći - državu. Govor je bio pun isprika prema hrvatskim Srbima, iako su oni kao pobunjenici većim dijelom sudjelovali u planiranoj agresiji protiv hrvatske države.
S druge strane Vuksanovićev duhovit odgovor me podsjeća na moj prijedlog koji sam dva puta slao Hrvatskom saboru. Naime predlagao sam da se 5. kolovoza obilježava i kao Dan žalosti zbog pravljenja zečeva od Srba, po onoj poznatoj Miloševićevoj tvrdnji da su njegovi „hrabri“ vojnici bježali kao zečevi.
I dok sam se ja rugao „hrabrim“ srpskim ratnicima, čini se da je Plenković istinski pogođen tim hrvatskim genocidom pravljena zečeva od Srba. Zato im se valjda i ispričava.
S takvim Predsjednikom Vlade što drugo očekivati nego ono što se dogodilo: Uslijedile su prijetnje:
Sve Hrvate iz tadašnje Jugoslavije trebalo je pobiti i protjerati, glasila je poruka upućena Adrianu Vuksanoviću.
Ali i ona posebno znakovita:
‘Ne gine ti ražanj‘.
Prijetnje je osudio ministar Gordan Grlić Radman:
– Premda su malobrojni, kulturna baština je od golemog značenja za našu nacionalnu baštinu. Stoga očekujemo da se ovakvi ispadi prema hrvatskim

političkim predstavnicima sankcioniraju kao govor mržnje, poglavito u kontekstu crnogorskog puta prema EU.
Dok su Mateji prijetili smrću, mom Bokelju su pokazali koliko ih je pogodila njegova poruga pa su mu zaprijetili svojim omiljenim načinom pogubljenja – ražnjom.
https://m.vecernji.hr/vijesti/adrian-vuksanovic-crna-gora-sad-vidi-s-cime-se-hrvatska-suocavala-90-ih-1513706 - m.vecernji.hr
https://www.jutarnji.hr/vijesti/svijet/hrvatskom-predstavniku-u-crnoj-gori-pisali-ne-gine-ti-razanj-grlic-radman-osudio-prijetnje-15093223
Zato ne čudi što i Zvonimir Hodak u svom današnjem komentaru kaže kako poruka Adrijanu Vuksanoviću djeluje kao da je zaostala iz davnih vremena tamo negdje 27. srpnja 1941. iz "herojskog" Srba. Tada su Hrvate pozdravljali s "Ne gine ti ražanj". Usput napominjem, Crna Gora prvi put nakon šesnaest godina nije poslala vojnog izaslanika na proslavu Oluje.
https://direktno.hr/kolumne/podsjetimo-sto-je-milorad-pupovac-govorio-javno-1995-i-zapitajmo-se-sto-danas-prica-izvan-hrvatske-240828/
Međutim, moram vas upozoriti da smo 27. 7. ove godine nas dva akademika Ivan Aralica i ja, sisački biskup Vlado Košić i general HV Ivan Tolj poslali otvoreno pismo Predsjednicima Države, Sabora i Vlade tražeći da se zabrani veličanje srpskih zločina u RH. Spomenuli smo i ubojstva dva katolička svećenika.
Međutim s obzirom na prijetnje Adrijanu Vuksanoviću i Hodakov komentar spomenimo kako je stradao Juraj Gospodnetić. Kao župnik Bosanskog Grahova zvjerski od četnika mučen. Uhvatili su ga, vodili su ga po Grahovu kao medvjeda, jezivo su ga izmasakrirali, na kraju ubili te nabili na ražanj i ispekli 27. srpnja 1941. godine. Grob mu se ne zna. O tome je pisao i vrhbosanski nadbiskup koadjutor Tomo Vukšić.
Sjetimo se svojevremenih napada i na Dekovića i Vuksanovića jer sam bio njihov gost u Tivtu prigodom mog izbora za izvanjskog člana DANU. Tada su imali problema jer su doveli čovjeka koji brani „Bojnu Čavoglave“, Thompsona i ZDS. A u jučerašnjem tekstu https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/28178-kad-ne-vole-hrvatsku-ne-vole-ni-zds
pisao sam o tekstu Marija Filipija u kome je dana tisuću godina stara himna slavne hrvatske mornarice u kojoj imamo ZA DOM SPREMNI UMRIJETI. Filipi koristi tekst HRVATSKA MORNARICA iz knjige *„Po slidu Sunca – čerjeni bojovnici ze Horezma“ („Putom Sunca, crveni bojovnici iz Horezma“) koja je tiskana u Zadru 2019. godine u izdanju ogranka Matice hrvatske u Zadru. Autori su Rado Žic Mikulin i Leonard Eleršek.*
O tome je pisano u poglavlju HRVATSKA MORNARICA. Ono što je meni posebno drago jeste činjenica da na početku teksta daju i sliku
Bokeljske mornarice iz Tivta iz 1905. godine.
Mario Filipi mi je poslao i preslik tih stranica iz knjige pa vam šaljem i tu stranicu sa tom slikom.

LEONARD ELERŠEK i RADO ŽIC MIKULIN
PUTOM SUNCA
CRVENI BOJOVNICI IZ HOREZMA
ZADAR, 2019.
U SPOMEN 1140. OBLJETNICE PRVOGA MEĐUNARODNOG PRIZNANJA HRVATSKE

HRVATSKA MORNARICA

Čini se kako postoji tisuću godina stara himna slavne hrvatske mornarice, pjesma od koje su stoljećima strepili svi dušmani i *jizdajice* Hrvata, himna pomorske sile čije je moćno brodovlje, kundure i sagene u za Hrvate neprocjenjivo važnom remek-djelu *O upravljanju Carstvom* ovjekovječio bizantski car Konstantin VII. Porfirogenet. Pjesma je vrlo stara i dolazi iz vremena mnogo starijih od baruta, iz doba u kojem se vojevalo hladnim oružjem, kad su hrvatski brodovi naoružani podvodnim kljunom (rostrum) razbijali bokove dušmanskih galija, helandija i dromona, a hrvatski mornari naskakali na njihove palube. Tu bi davoriju naša Hrvatska ratna mornarica trebala oživjeti, uzeti je za svoju himnu i pjevati u sjećanje na sve naše plovbane, skupbane, korbane, ojbane, jidbane, rugbane, hućbane, sve naše hrabre ormance, mornare, naute, ali i riječne naute, efure, podsjetiti nas na sve one koji su svojom krvlju i znojem sačuvali za nas ovaj *kus* sinjega mora i *kraja*. Trebalo bi je pjevati onako kako su je pjevali naši stari, na našem lijepom čakavskom jeziku, kojim su govorili Francipanovi, Zvonimirovi, Branimirovi, Domagojevi i Burutusovi mornari. Ovo je priča o pjesmi „Ormanci" (Mornari) iz priče „Kumpanija od venca" (Društvo od vijenca), koju je na Puntu 1952. zapisao šesnaestogodišnji Rado Žic Mikulin. U toj Radovoj priči zapisan je samo refren, a kasnije je na međumrežju pronađena cijela pjesma, koju je Rado ondje ranije objavio uz objašnjenje: *Ormanci su bile postrojbe koje su u ormanicama vozile iz puntarske drage s donje strane otoka Krka, a ormanice iz Omišlja, vozile su gornjom stranom otoka i za vrijeme Franci-*

Slika 119. Spomen na brojne hrvatske pomorske bratovštine čuva tek nekolicina povijesnih društava, a najpoznatija među njima je Bokeljska mornarica s juga hrvatskog Jadrana. Bokeljska mornarica (prvotno Kotorska mornarica) hrvatska je bratovština kotorskih pomoraca. Prema tradiciji, nastala je 809., kada su kotorski mornari sudjelovali u preuzimanju moći sv. Tripuna, koji je postao zaštitnikom grada Kotora i bratovštine kotorskih mornara. U XII. st. poprimila je izrazito vojni značaj, a od polovice XIII. st. postaje staleškom organizacijom bokeljskih pomoraca. Prvi sačuvani Statut potječe iz 1463. Na slici je Bokeljska mornarica u Tivtu 1905. Izvor: Hrvatska enciklopedija.

DAMIR BOROVČAK U MOJIM ZAPISIMA, ZAGREB, 2022.

Predstavljanje triju knjiga akademika J. Pečarića i dr. M. Međimorca

23. travnja 2018.

PREDSTAVLJANJE KNJIGA O GENERALU SLOBODANU PRALJKU U VARAŽDINU

GENERAL PRALJAK
knjiga III.
hkv
HRVATSKO KULTURNO VIJEĆE ZAGREB
Povjerenstvo za Hrvatski sjever - Varaždin
GENERAL PRALJAK
knjiga II.

hkv
GENERAL PRALJAK

U utorak, 17. travnja 2018. godine u 19 sati u Dvorani Pastoralnoga centra Varaždinske biskupije u Varaždinu, održano je predstavljanje triju knjiga akademika Josipa Pečarića i dr. Miroslava Međimorca:

General Praljak I,

General Slobodan Praljak II: U obrani hrvatskog naroda

General Slobodan Praljak III: S prijezirom odbacujemo vašu presudu.

Knjige su, u nazočnosti obojice autora supredstavili pjesnik Vicko Goluža i Ivan Jaklin, povjerenik HKV-a za Hrvatski sjever, Varaždin.

Druga i treća knjiga nastale su kao nastavak na prvu knjigu *General Praljak* koju su autori Međimorec i Pečarić prvi put predstavili u Zagrebu, u studenom 2017. godine, neposredno prije pravomoćne presude generalu Praljku i ostaloj petorici njegovih suosuđenika u Haagu te dramatičnog događaja generalova prosvjednog samoubojstva.

Na predstavljanju je tada bila pročitana i poruka predsjednice Republike Hrvatske, gđe Kolinde Grabar-Kitarović:

„Doprinos generala Slobodana Praljka obrani Hrvatske i Bosne i Hercegovine od velikosrpske agresije te obrani opstojnosti hrvatskog naroda na njegovim povijesnim prostorima tijekom Domovinskoga rata od velike je važnosti. Ovih

dana, kada se nadamo pravednom sudskom pravorijeku i njegovu oslobađanju, kao i oslobađanju drugih hrvatskih uznika, ova knjiga izlazi kao doprinos istini o njemu i o tom povijesnom razdoblju borbe hrvatskog naroda za slobodu, istini koju je on nakon rata na mnoge načine ustrajno branio svojom riječju. Ujedno je ova knjiga svojevrsna zahvalnica za sve što je učinio za svoj narod.“
U siječnju ove godine izašlo je i prošireno izdanje prve knjige *General Praljak*, koje je sada bilo predstavljeno i u Varaždinu.

Na početku ovoga predstavljanja ugledne goste iz Zagreba pozdravio je u ime organizatora Ivan Jaklin, povjerenik HKV-a za Hrvatski sjever, te nazočne upoznao s jednom manje poznatom činjenicom, o svojim osobnim susretima s generalom Slobodanom Praljkom u Varaždinu i u Zagrebu s početka 1990. godine, kada se rađala hrvatska sloboda i kada smo sa Slobodanom Praljkom i braćom Veselica utemeljili Hrvatsku demokratsku stranku (HDS) i kod nas u Varaždinu i u Čakovcu, na Hrvatskom sjeveru.

Potom je uzeo riječ pjesnik Vicko Goluža:

„Nekoliko riječi o generalu Praljaku!
Kada me u prošli petak nazvao gospodin Pečarić, sjajni i neumorni akademik, da pred ovim časnom skupom kažem nekoliko riječi povodom promocije triju knjiga, koje je zajedno s drugim velikanom, ovdje također nazočnim dr. Miroslavom Međimorcem, napisao o generalu Praljku, doživio sam to kao iznimnu čast i radost, ali i s nekom posebnom brigom opterećen mišlju da sve riječi ovoga svijeta ne mogu prodrijeti u dubinu uzvišenosti Praljkova čina koji je napravio pred očima čitavog svijeta.
Njegove posljednje riječi „Slobodan Praljak nije ratni zločinac. S prijezirom odbacujem vašu presudu“ odzvanjat će na sramotu haških sudaca i takozvanog Međunarodnog haškog suda pravde, ali i na vječnu diku i ponos svih pravednika ovoga svijeta. Samo Bog može dokučiti taj besmrtni čin koji se dogodio u haškoj sudnici 29. studenog 2017. godine. Njegov odlazak iz haške sudnice pripada vječnosti, pripada misteriju smisla života u kojem kraljuje naš Otac nebeski. Zato žurim kazati kako mislim da je i živa Kristova Crkva, ovdje na zemlji pozvana da se i teološki jasno očituje o Praljkovu samoizboru da iz sotonskog suda poleti u zagrljaj Ocu nebeskom kao jedinom utočištu i smislu ljudskog postojanja, prečistoj ljubavi, istini i slobodi u kojima gori sva milina božanska. Bez te miline čitav svijet nepovratno srlja u propast poput Kule Babilonske. Ta lakrdija od suđenja, ta licemjerna, podla i opasna zmija sotonske nepravde i laži. Ta otrovnica bljuje otrov koji razara život ovozemaljski. Danas, poslije sramotne haške presude, i slijepci istinoljubivi vide koliko može biti gadljiva, unaprijed donesena

politička presuda koja se izruguje pravdi i pravičnom suđenju. Na žalost, poslije haške presude zorno se vidi i sramotno nečinjenje svake hrvatske vlasti, i sramotno djelo udruženog zločinačkog poduhvata brojnih hrvatskih izdajnika zajedno s KOS-ovim krilom. U svojoj knjizi *Hrvati pod KOS-ovim krilom* briljantna novinarka i haška svjedokinja Višnja Starešina nedvosmisleno i argumentirano govori o sotonskoj mreži svih sudionika u zločinačkom pothvatu haškog suda, s čijom sotonskom presudom Praljak nije htio ni mogao na zemlji ostati.
Ovdje prisutni entuzijasti, sjajni autori, sabrali su u svoje tri knjige brojne osvrte stotine domoljuba čiji uradci do neba vapiju za istinom, odbacujući zlokobnu laž i umorstvo pravde i pravednosti.
Svojom briljantnom samoobranom svoju nevinost zorno je dokazao i general Praljak. Njegovih 26 knjiga, koje činjenicama gorljivo brane istinu o pravednom, obrambenom Domovinskom ratu hrvatskog naroda i njegove domovine proglašene su šundom na koji je Praljak morao platiti porez državi koju je od velikosrpske agresije branio. U toj strašnoj činjenici kriju se mnogi odgovori i o razlozima današnjeg vapaja domoljubne hrvatske za sanjanom Hrvatskom u čije temelje je ugrađena ljubav poginulih i živih branitelja. Zato se ne može reći da je Slobodan Praljak mrtav. Niti je mrtav niti će ikada umrijeti. Nikada ne će umrijeti nitko tko je pao za slobodu svoje domovine!
Upravo to je kazao i veliki hrvatski rodoljub Zvonko Bušić: „Za one koji su pali za slobodu domovine, nikada nemojmo reći da su mrtvi!“
U čast svim poginulim hrvatskim braniteljima želio bih pročitati jednu svoju kratku pjesmu koja nosi naslov:

Hrvatskim vitezovima

Ja znam da vječnost je vaša
I svjetlo života što ubija tamu
I da Hrvatska ne bi bila naša
Da ste je kao mnogi ostavili samu.
Ja znam da vatra života
Iz grobova vaših Hrvatsku grije
I da sloboda svanula ne bi
Da besmrtne žrtve vaše nije.
Ja znam da mrtvi niste
I da umrijeti ne ćete znam
I da nebeske zvijezde vi ste
Bez kojih i Bog bi bio sam.

Za kraj evo i jedne pjesme posvećene besmrtnom velikanu ljudskoga roda, generalu Slobodanu Praljku:

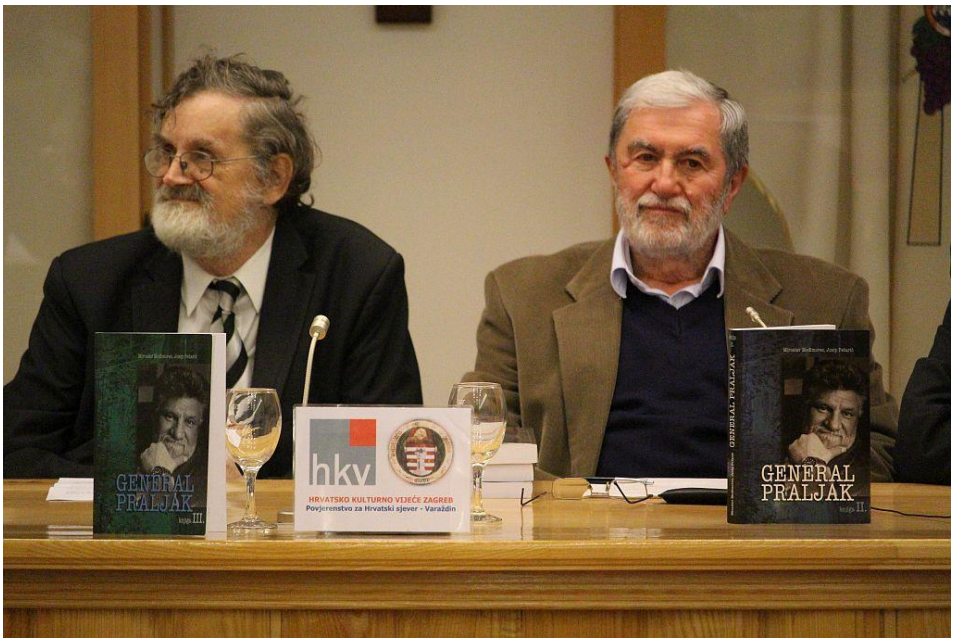
Morao si otić u zagrljaj Bogu

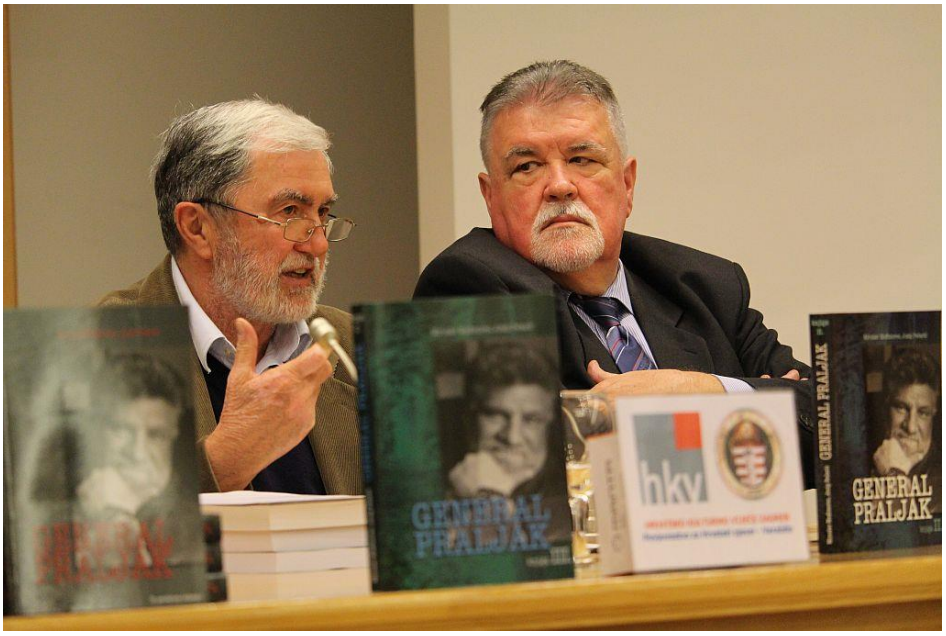
Zbog zločina haškog otišao ti si
Među zvijezde koje Bogu lete,
Ubojice pravde gledat mogo nisi,
Morao si otić zbog istine svete.
Morao si otić Bogu zbog slobode
Koja iznad svakog blaga blista,
Nisi dao da te mač probode
Suda koji slijedi antikrista.
Odbio si da ti život blati
Zločin što ga počinio nisi,
Morao si sebe za istinu dati
Što pred cijelim svijetom branio si.
Duša ti je napustila tijelo,
U sudnici haškoj ostat mogla nije,
Sa prijezirom vinula se smjelo
Iznad laži što sotona sije.
Morao si otić u zagrljaj Bogu
S vjerom živom i obraza čista,
Čineć ono što napravit mogu
Samo oni koji slijede Krista.
Morao si otić u zagrljaj Kristu
Nisi dao da ti lažno sude
Polažući život za istinu čistu
Preziruć laži, istinu i jude.

Nikada, nikada haški sudci ne će moći oprati svoje ruke od nepravedne – zločinačke presude!
Hvala!“

GENERAL PRALJAK
knjiga III.

Dr. sc. Miroslav MEĐIMOREC, dopredsjednik HKV-a:

„General Slobodan Praljak koji je rekao sucima Haškog tribunala: 'Gospodo suci, Slobodan Praljak nije ratni zločinac. S prijezirom odbacujem vašu presudu!' proglašen je osobom koju je Hrvatska kulturna zaklada-Hrvatsko slovo izabrala za čovjeka-značaja koji će obilježiti ne samo nadolazeću novu godinu 2018. već i dosadašnjih dvadeset i sedam godina opstojnosti hrvatske države i njezinu daleku budućnost. Hrvatski general Slobodan Praljak. Njegov posljednji krik, žrtva i upozorenje, odlučnost i hrabrost imaju izvanvremensku snagu i odzvanjat će Hrvatskom desetljećima, ako ne i stoljećima unaprijed. Moje riječi ne mogu izraziti svu veličinu i dalekosežnost junaštva, dosljednosti i moralnosti njegova čina, pa se utječem riječima grčkih mudraca jer su primjerenije od mojih:
Sokrat: 'Obični ljudi ne shvaćaju da su oni koji se zaista bave filozofijom zapravo izravno pripremaju za smrt';
Platon: 'Smrt nije najgore što se može dogoditi čovjeku';
Aristotel: 'Na ovom svijetu ništa ne ćeš moći učiniti bez hrabrosti. To je najveća moralna vrlina, odmah do časti.'
'Mudar čovjek u vrijeme velikih kriza spreman je dati i svoj život svjestan da pod određenim uvjetima nema svrhe živjeti!'
William Shakespeare će u Hamletovu stožernom monologu točnije i lucidnije od mene izraziti jedinstvenost i dubinu, slojevitost i snagu, zdvojnost i odlučnost duha Slobodana Praljka:
'Biti il' ne biti – to je pitanje
Da li je časnije u duši trpjet
Metke i strelice silovite sudbine
Il' pograbit oružje protiv mora jada
Oduprijet im se i pobijedit? – Umrijet –
Usnut
Ništa više.'
A svoju će punoću i inteligenciju, ljudsku jednostavnost i sabranost najbolje opisati on sam u vlastitom kratkom životopisu:
'Rođen sam 2. siječnja 1945. godine u Čapljini, BiH.
Osnovno i srednje obrazovanje (Realna gimnazija): 4 godine – Rama, 6 godina – Široki Brijeg, 2 godine – Mostar.
Sveučilište u Zagrebu – diplomirao sam osam-semestralni studij:
a) Elektrotehnički fakultet – zvanje: dipl. ing. elektrotehnike (slaba struja telekomunikacije);
b) Filozofski fakultet – zvanje: profesor filozofije i sociologije;
c) Akademija za kazalište i film – zvanje: diplomirani redatelj.
Kao student, radio sam u Stockholmu u firmi „Akla“ i prao suđe u restoranima, te isto kao student radio sam pet ljeta kao konobar u Njemačkoj, Titisee;
Voditelj laboratorija za elektroniku – Tehnička škola „Nikola Tesla“, Zagreb;
Na Višoj školi predavao sam: „Osnove elektrotehnike“, „Teorijsku elektrotehniku“, „Teoriju automatske regulacije“;
1973. godine postajem „slobodni umjetnik“, živim od honorara;

Režiram u kazalištima u Hrvatskoj, BiH, snimam dva TV filma, seriju za djecu, jedan igrani film i dokumentarne filmove;
U užoj grupi ljudi, sudjelujem u osnivanju HDZ-a /Hrvatska demokratska zajednica/;
Postajem glavni tajnik HDS-a /Hrvatska demokratska stranka/;
U proljeće 1991. napuštam politički angažman;
Kao dragovoljac, odlazim u Sunju (pokraj Siska), a 5. 9. 1991. imenovan sam zapovjednikom obrane Sunje;
26. 11. 1991. dobio sam čin pukovnika HV /Hrvatska vojska/;
10. 3. 1992. promaknut sam u brigadira HV;
14. 3. 1992. napuštam Sunju i postajem pomoćnik ministra obrane RH za IPD /Informativno-psihološka djelatnost/;
3. 4. 1992. dobio sam čin general-bojnika;
Od 11. 4. 1992. do 7. 5. 1992. dragovoljno odlazim u BiH /u Hercegovinu/ i obavljam dužnost zapovjednika Operativne zone Jugoistočna Hercegovina – Čapljina – Mostar – Jablanica – Konjic;
27. 10. 1992. imenovan sam u VONS /Vijeće obrane i nacionalne sigurnosti/ RH;
1. 6. 1993. tražim razrješenje iz HV radi odlaska u BiH;
15. 6. 1993. razriješen sam dužnosti u HV;
24. 7. 1993. imenovan sam zapovjednikom HVO-a /Hrvatsko vijeće obrane/;
9. 11. 1993. predao sam dužnost zapovjednika HVO-a;
Vraćam se u HV;
Kasnije u HV obavljam razne funkcije, pa i funkciju pročelnika vojnog kabineta predsjednika RH dr. Franje Tuđmana;
Kao dragovoljac, sudjelovao sam u „Oluji“ na pravcu Hrvatska Kostajnica – Dvor na Uni;
Umirovljen sam, na osobni zahtjev, 1. 12. 1995. godine;
Poslije umirovljenja radio sam kao direktor, zatim kao predsjednik Nadzornog odbora u tvornici „Chromos boje i lakovi“, surađivao sam s tvrtkom „Sigma“ iz Amsterdama (proizvodnja boja za brodove); Početkom travnja 2004. završio sam u pritvoru u Den Haagu, optužen za mnoga zlodjela;
29. 5. 2013., prvostupanjskom presudom, osuđen sam na 20 godina zatvora.

Slobodan Praljak'

Ja dodajem: … koja mu je 29. studenoga 2017. godine potvrđena pravorijekom Žalbenog suda u Haagu.
Presudu je s prijezirom odbio, jer s njom ne bi mogao živjeti.
Odbacio ju je i radije odabrao vječnost.
I obvezao nas, Hrvate i Hrvatice, da stvorimo državu osnovanu na moralu i istini, pravdi i pravednosti, suosjećanju i ljubavi. Bez tih načela on nije mogao živjeti, bez njih ne će preživjeti ni ova država ni hrvatski narod.
Jer će nam se dogoditi isto što se dogodilo i njemu ako se ne uspravimo, postanemo svoji i opremo se neistini.

Citiram generala Slobodana Praljka:
'A onda su počeli lagati sve više, konstruirati lažne svjedoke i lažne 'ISTINE' i tako su me DOVELI NA SUD KAO ZLOČINCA. Sad mi je dosta, prelazim na prvo lice jednine, oslobođen svakog obzira spram tzv. građanske pristojnosti i TVRDIM DA POSTOJI ARHIMED-PRALJKOV ZAKON KOJI GLASI:

PRALJAK URONJEN U RAT SMANJIT ĆE KOLIČINU ZLA U TOM RATU ZA JEDINICU '1 PRALJAK'. Ta jedinica sastoji se od:

a) ENERGIJE – SLOBODAN PRALJAK,
b) DNEVNE KOLIČINE VREMENA U KOJIMA TA ENERGIJA DJELUJE – 20 h U PROSJEKU DNEVNO – SLOBODAN PRALJAK,

c) STRASTI – ILI BRZINE SAGORIJEVANJA TE ENERGIJE – SLOBODAN PRALJAK,
d) HRABROSTI – SLOBODAN PRALJAK,
e) ZNANJA – SLOBODAN PRALJAK,
f) IQ – SLOBODAN PRALJAK.
U pojedinim pobrojanim elementima neki ljudi mogu imati bolje osobine od mene, npr. znanje i inteligenciju – ali nema ih puno i razlike ne mogu biti znatne, ALI, NE PRIZNAJEM DA JE NETKO U TO VRIJEME IMAO OSOBINE KOJE BI ZBROJENE DALE VIŠE OD „1 PRALJKA“ – JEDINICE DEFINIRANE ARHIMED-PRALJKOVIM ZAKONOM.
Za učiniti više u tim vremenima i na tom položaju, trebalo je imati atribute Boga.'
Ja ponovno prizivam Shakespeareova Hamleta:
'- O Bože, ostanu li stvari nepoznate,
Kakvo ću ime ostavit za sobom, Horacije?
Ako si mene ikad nosio u srcu,
Odreci se za kratko vrijeme rajske sreće
I na tom grubom svijetu bolno uzdiši
I pričaj moju povijest.
- O, ja umirem, Horacije;
Već moćni otrov svladava moj duh.
Ne poričem da izbor će za kralja pasti na
Fortinbrasa. Na umoru za njega glasam;
To mu reci, i pričaj mu o djelima
Što mene su potakla – Ostalo je šutnja.'“

Akademik Josip Pečarić:

„Dopustite mi na početku da vam zahvalim što ste došli na današnje predstavljanje ove trilogije o velikom hrvatskom generalu Slobodanu Praljku. Posebna zahvalnost ide organizatorima i gosp. Ivanu Jaklinu koji je danas i predstavio ove knjige zajedno s hrvatskim pjesnikom Vickom Golužom. U drugoj knjizi se u jednom poglavlju mogu naći pjesme o generalu, a i ono što su pisali članovi HKV-a. U drugoj knjizi je poslije uvodnih tekstova dano i poglavlje 'Crkva u Hrvata i general Praljak'. Zato je nama veliko zadovoljstvo i čast da danas možemo pozdraviti mons. Josipa Mrzljaka, biskupa varaždinskog. Biskup Mrzljak je na predstavljanje došao izravno iz Siska gdje je održana trideset i osma sjednica biskupa zagrebačke crkvene pokrajine.
Ova predstavljanja su svojevrsne tribine o našem generalu i održavaju se u vrijeme kada se u Hrvatskoj zakonski uvodi nova ideologija kroz ratifikaciju Istanbulske konvencije.
To se i dogodilo dan nakon velikog prosvjednog skupa u Splitu gdje je dr. sc. Sanja Bilač svoj govor završila pročitavši sljedeću poruku:
'Draga Sanja, dragi prijatelji, Hrvatice i Hrvati, Splićanke i Splićani, ponosni hrvatski narode! S dušom i srcem smo s vama! Iz hrvatske Petrinje, s tribine svjedočenja plamenu potpore svima nama hrvatskog generala Slobodana Praljka. Bog vas blagoslovio, ponosni smo na vas!
Vaši: Viktorija Kaleb, akademik Pečarić, dr. Međimorec, Nenad Piskač i Marko Ljubić.'

Hrvatski narod je i na Rivi pokazao koliko Hrvatska voli svog velikog generala. A istog dana ujutro imali smo Skupštinu u HAZU-u. U izvješću predsjednika u kome su navedena razna djelovanja akademika u proteklom razdoblju pa i njihove knjige, jedino se nije našla obavijest o tiskanju ove tri knjige o generalu Praljku. A kad piše o toj ideološkoj agresiji Nenad Piskač svoj tekst završava s našim generalom, za razliku od HAZU-a gdje jedino za knjige o generalu nije bilo mjesta:

'General Slobodan Praljak prije četiri mjeseca dao je u tuđini život za istinu i pravdu, a ovima je teško, ovdje, doma, reći 'ne' rodnoj ideologiji. Dakle, ima i takvih neugodnih, ali i još gorih primjera. Viteza mu čuvara svetoga jeruzalemskoga groba, ako lažem. Sluđeno je sve što se sluditi, zavesti, kupiti, preplašiti, uhljebiti dalo' ('Drugi Domovinski rat protiv agresije nove ideologije'). Time ne opravdavam sve nas ostale. Don Anđelko Kaćunko me upozorio i na činjenicu da nas čin sebedarja generala Praljka treba podsjetiti i na preispitivanje samih sebe, tj. što činimo sami sebi. Zapitajmo se znamo li koja je korist za hrvatski narod to što svaki dan abortusima Hrvati čine 'protestno samoubojstvo' totalno drukčije od Praljkova! Jer od uspostave hrvatske države u RH je 'obavljeno' milijun pobačaja... (brojkom: 1.000.000)!

Ali vratimo se novoj ideologiji koju žele nametnuti i silom ako je zatrebaju. Piskač piše:

'Nova ideologija nije izraz volje hrvatskoga naroda. Nametnuti rat za rodnu ideologiju u Hrvatsku dolazi izvana i odozgo. Bez pomoći pete kolone rat za rodnu ideologiju i rodnu državu osuđen je na poraz, budući da se bez nje ne može ni pokrenuti, kamoli pobijediti. Zbog toga je peta kolona skoro dva desetljeća pripremala agresiju gradeći pozicije i zapovjedna mjesta po dubini i širini države i društva. Zauzeta su i obnovljena strateški važna zapovjedna mjesta – na njima su jučer 'komandovali' komesari očevi, danas njihovi sineki. Zauzete su ustanove, mediji, banke i stranke. Zauzeto je sve osim stijene koju ni vrata paklena ne će razvaliti.'

A veliki hrvatski biskup dr. Vlado Košić:

'Nije li to sramota da u državi u kojoj se 90 % stanovnika izjašnjava kršćanima, od kojih 86 % katolicima, ukupno 95 % vjernicima, vlastodršci mogu sijati strah i trepet i pokoriti sve misleće da prestanu misliti, sve koji imaju poziciju da govore, da prestanu govoriti, sve koji imaju znanstveni, kulturni, umjetnički autoritet da uzmaknu i – šute! Ali, recite braćo i sestre, upitao bi nas sveti Petar, zajedno s apostolom Ivanom: 'Trebamo li se mi više pokoravati Bogu ili ljudima?' Očito, stranački ljudi, koji ovise o volji svoga vođe moraju se više pokoravati ljudima, tj. svome vođi, jer ako padnu u njegovu nemilost, ode im služba, završit će na ulici... Ali ima li još ljudi, koji nisu ovisni o velikom vođi, koji slobodno misle i govore, koji se ne daju zastrašiti niti zavesti, koji misle svojom glavom i zbore slobodno?' ('Biskup Košić: Pitam ja vas otvoreno: Što je nama svetinja – Istanbulska ili Sinajska konvencija?').

Tako je biskup govorio prije ratifikacije. I doista pokazalo se da volju velikog vođe slijede oni koji su na izborima dobili smiješani broj preferencijalnih glasova. A oni koji imaju svoje ja i koji su glasovali protiv dobili su puno preferencijalnih glasova. Npr. to su: Božo Petrov (19.426); Davor Ivo Stier (12.845); Miro Kovač (12.751); Zlatko Hasanbegović (11.898); Miro Bulj (11.011); Bruna Esih (10.471); Milan Bandić (9642); Milijan Brkić (9632), Miroslav Tuđman (9364), Stevo Culej (9262); Ivan Šipić (5607); Željko Glasnović (5211).
Još prije dolaska Sanadera na vlast definirao sam ponašanje hrvatskih političara:
'Kad gazda mijenja slugu, uvijek nađe boljeg slugu!'
Tada Račan nije smio uhititi generala Gotovinu, pa su gazde dovele na vlast HDZ-ovca Sanadera. I danas su opet dovele HDZ-ovca Plenkovića da odradi i ovaj prljavi posao.
A vidjeli smo u Saboru kako se ti o kojima govori biskup stide sami sebe. Iako su zajednički ratificirali IK pljeskala je samo lijeva strana Sabora. Pljeskala je samo ona strana koja nikada nije ni bila za hrvatsku državu i slobodu hrvatskog naroda. Zapravo su se rugali ovim navodno državotvornim Hrvatima koji su pokazali da im je fotelja koju osigurava njihov veliki vođa važnija od časti, morala, njihova naroda i države. Prof. dr. Zdravko Tomac to komentira:
'Ako Plenkovića nije srušila splitska Riva, srušit će ga aplauz SDP-ovaca u Saboru!' (https://kamenjar.com/prof-tomac-riva-rusi-plenkovica-aplauz-sdp-a-jos-i-vise/).
A Tihomir Dujmović poziva Stiera da spasi HDZ od Plenkovića.
A za Željka Sakića je dan izglasavanja IK dan kad je umro HDZ. On navodi Stierove riječi:
'Samo slobodan čovjek može uzdignute glave u oči pogledati svoj narod.'
A čin samožrtvovanja, čin sebedarja generala Praljka pratit će sve hrvatske političare jer će odnos prema našem generalu biti jednostavni pokazatelj našim ljudima o njima. Plenković je zato odmah i krenuo s politikom zatiranja svakog spomena tog čina generala Praljka – čina kojim je on za prokazivanje sramotne uloge tog 'suda' učinio daleko više od svih hrvatskih političara zajedno. Zapravo su u svom nadmetanju tko će biti bolji sluga sve radili protiv hrvatske države. Pa sjetimo se samo da je Mesić zbog lažnog svjedočenja dva puta nagrađen mjestom predsjednika države.
General Praljak je porazio, kao što znamo i taj sud i one koji su mu služili. Kao da sam to i najavio još 31. siječnja 2002. na predstavljanju svoje knjige *Sramotni sud u Haagu*, Zagreb, 2001. (a prvi predgovor 'Zašto zapadnim zemljama treba sud u Haagu' napisao joj je Slobodan Praljak):
'Naime, umjesto da se general boji optužbi za navodne ratne zločine jer uviđa kako je to sudstvo kojemu istina ništa ne znači, pa se nevine ljude osuđuje na drakonske kazne, tužitelji i suci boje se suočiti s generalom jer znaju koliko će ispasti glupi i smiješni.'
Iste godine su u samom Sudu potvrdili istinitost mojih riječi. O tome je nedavno svjedočila njegova odvjetnica Nika Pinter. Evo djela intervjua koji to pokazuje, a

koji moramo stalno ponavljati jer samo taj primjer pokazuje veličinu našeg generala:
'Koliko mu je bilo opasno svjedočiti za Mladena Naletilića Tutu? Djelovalo je kao da ga tužitelj, Kenneth Scott, iz pozicije svjedoka u predmetu Naletilić uvlači u poziciju optuženik u predmetu Prlić...
- Nije to Scott mogao učiniti, on nije bio dorastao Praljku (ponavljam: on nije bio dorastao Praljku). Činjenica je da se upravo zato što je Praljak bio suveren u predmetu Naletilić, jako zamjerio Scottu. Uvjerena sam da je Scott imao Praljka kao svoj projekt (rekao bih da je Praljak bio projekt cijelog Suda u Haagu, J. P.).
U jednom je trenutku sutkinja Maureen Harding Clark rekla Scottu: 'Kolega Scott, jako ste dugo odvjetnik, imate veliko iskustvo. No, morate znati da se u svojoj karijeri možete sresti s osobom koja je jača od vas.' To je bio Praljak.
Kada je to bilo?
- Tijekom unakrsnog ispitivanja u slučaju Naletilić. Scott tada nije uspio od Praljka dobiti ništa što bi mu koristilo i mislim da je odatle proizlazila ta Scottova fiksacija na Praljka. Kasnije se to pokazalo i u suđenju Praljku. Scott je bacao naočale, izlazio iz sudnice. Jednom je prilikom, usred rasprave, izašao iz sudnice i u predmetu nije bilo tužitelja! Svi smo samo gledali što se događa, ostavio je praznu tužilačku klupu. Sasvim nedolično ponašanje i da je to napravio bilo tko od branitelja, bio bi kažnjen. Možda sam subjektivna, ali to se događalo. Mislim da je početak Praljkove optužnice bilo to svjedočenje 2002. godine' ('Mislim da optužnicu nije pročitao. Evo zašto...').

A Milan Ivkošić konstatira:
'Koliko god moćnicima EU omogućuje da država u Hrvatskoj bude servis njihovih profitera, koliko god im pokazivao svoje sluganstvo zamjeranjem Rusima, koliko god im se ulizivao ratifikacijom Istanbulske konvencije, koliko god ga Juncker štipao za stražnjicu – Plenkovića u Europskoj uniji malo tko, ili gotovo nitko, ne želi za partnera' ('Bi li Josipović, Glavašević i Beljak danas ponovili i Titove zločine?').
Jer sluge koriste, ali ih nitko ne cijeni, zar ne?“

Na kraju predstavljanja knjiga o generalu Slobodanu Praljku, povjerenik HKV-a za Hrvatski sjever, gosp. Ivan Jaklin, uručio je nazočnom varaždinskom biskupu preuzv. gosp. Josipu Mrzljaku Zahvalnicu Hrvatskog kulturnog vijeća, koju mu je dodijelilo Predsjedništvo HKV-a kao mali znak zahvale za sada već osmogodišnju suradnju HKV-a s Varaždinskom biskupijom i preuzv. biskupom osobno, zbog mogućnosti da su nam uvijek dostupni multimedijalni prostori Varaždinske biskupije za sve naše aktivnosti, moram napomenuti, bez ikakve naknade.
Biskup Mrzljak zahvalio je potom na dodijeljenom priznanju, te izrazio spremnost da nas podupire i nadalje u promicanju istine u ova vremena velikih izazova.

Povjerenstvo HKV-a za Hrvatski sjever od 2010. godine organizira mnoge susrete, predavanja, promocije knjiga i filmova u Varaždinu, Čakovcu, Ivancu, Novom Marofu, Varaždinskim Toplicama i drugim manjim mjestima naših najsjevernijih županija. Osim Varaždinske biskupije koja nam pruža najveću podršku u našem radu, možemo izraziti zadovoljstvo što surađujemo s hrvatskim braniteljima s našega dijela domovine.

Tekst: Ivan Jaklin, povjerenik HKV-a za Hrvatski sjever Varaždin
Fotografije: Damir Borovčak, član HKV-a iz Zagreba

'Opasni' znanstvenici u Domu specijalne policije

4. veljače 2017.

PREDSTAVLJENA KNJIGA „NIŠTA SE JOŠ PROMIJENILO NIJE“

U petak navečer u ispunjenom Domu specijalne policije u Zagrebu okupili se opasno ignorirani znanstvenici, kolumnisti, izvjestitelji i domoljubi spremni na zaboravljene vrijednosti – braniti dom svoj. Predstavljanje knjige dvaju znanstvenika akademika Josipa Pečarića i doktora strojarskih znanosti Josipa Stjepandića iz Njemačke, pod naslovom *Ništa se još promijenilo nije*, okupilo je sve one koji željno očekuju da se konačno nešto promjeni.

U prvom redu našli su se okupljeni oni koji nisu crvenom đavlu prodali dušu, a nekako su uspjeli preživjeti crne dane opake mesićeve detuđmanizacije. U prvom su redu sjedili Dario Kordić, prodan Haagu na 17 godina, Venera Kordić, prisiljena na 17 godina suza i očaja bez prava žalbe, arhiepiskop Aleksandar, pastir nepriznatih i obespravljenih 16 tisuća hrvatskih pravoslavaca u vrtlogu hrvatskog nezakonja, velikan pobjedničke hrvatske diplomacije prof. dr. Zvonimir Šeparović, bez dostojnog mjesta i priznanja za 25. obljetnicu međunarodnog priznanja Republike Hrvatske, sisački biskup Vlado Košić, iz županije prepune jama žrtava lažnih antifašista te Marko Perković Thompson, proglašen ustašom jer je bio spreman braniti dom svoj od četničke provale i razaranja. Sadržaj knjige antife ne će ni pogledati, ali će sigurno tuliti i zavijati zbog prvog reda uglednih gostiju na predstavljanju.

Povod više za antife jer su predstavljanje vodili ugledni predstavljači. Započeo je Igor Vukić, novinar istraživač te prokazivač antifa muljatora i kako sve više izvire istina o trostrukom logoru Jasenovac. Vukić upozorava na izmišljena imena i

podatke, na umnožavanja brojaka žrtava u tom čudnom spomen-području, u koje ni krvavi maršal JBT nikada nije htio navratiti. Vukić je pozdravio nazočne, kako priliči domaćinu, prije svega sve antife ako su se neustrašivo ušuljali u Dom specijalne policije te posebno novinare „Jutarnjeg lista“ koji su se ovih dana proslavili s glupostima u preradbi izjava akademika Josipa Pečarića. Previdjeli su da od Pečarića zaziru i prekaljeni prošlorežimski HAZU-ovci, s razlogom jer je Josip rođen na krivom mjestu. Kako Pečarić uopće može biti hrvatski akademik, ujedno s daleko najvećim brojem objavljenih znanstvenih radova, kad uopće nije rođen u avnojskoj SR Hrvatskoj? To je pitanje kulminiralo u izvješću HAZU-a u Hrvatskom saboru, a vjerojatno o korespondenciji koja je kasnije uslijedila, JL-ovci nisu bili kvalitetno informirani.

Nenad Piskač, kolumnist Portala Hrvatskog kulturnog vijeća, posebno je pozdravio sve specijalce u crnim majicama iz drugog dijela dvorane, potom iz prvog reda pastira Hrvatske pravoslavne crkve i sve njegove izvanzakonske vjernike, emeritusa hrvatske diplomacije Zvonimira Šeparovića te biskupa Vladu Košića uvijek spremnog na prvoj crti za istinu i sve ostale katoličke vjernike. Razložio je zato dugogodišnji društvenopolitički razvoj jugosfere na programu

judeka i yudeka. Kod njih kulminira strah od ustaštva čim vide osobu u crnoj majici ili čuju glas da je netko spreman braniti dom svoj.

Kolumnist i politički analitičar Marko Ljubić govorio je o potrebi sudjelovanja i angažiranog pisanja te zauzimanja za istinu svih onih kojima je stalo do Hrvatske. Potrebno je stalno i uporno utjecati da se antife razobliče i ukaže njihova golotinja laži i podvala. Marko Ljubić to iz tjedna u tjedan osobno i vrlo uspješno čini. Njegove su raščlambe antologijske.

Na kraju su se obratili autori knjige. Akademik Pečarić je objašnjavao svoje posljednje matematičke i povijesne nejednakosti novinarki „Jutarnjeg lista“ te logiku njihovih novinarskih specijalaca kao i njihov pad iz oba predmeta na ispitu zrelosti. Stjepandić je protumačio svoju bitku i taktiku s njemačkim medijima. Iz tih njihovih opiranja medijskim nasrtajima na Hrvatsku, podvala i laži, nastala je knjiga *Ništa se još promijenilo nije*. Knjigu je najbolje pročitati kako bi čitatelj shvatio zašto se doista još ništa promijenilo nije.

No posve je jasno kako se antifa mediji večeras nisu usudili doći u Dom specijalne policije. Strah od pozdrava „Za dom spremni“ ima isti efekt kao i prije 25 godina. Tjera u očaj sve one koji za obranu Hrvatske nisu spremni, za razliku od svih onih branitelja čija su imena ispisana u vječni spomen i koji su za svoj dom i za svaki hrvatski dom bili spremni svoj život položiti. Njihovu čast u njihovu domu Specijalne policije večeras su branila i obranila dvojica opasnih znanstvenika.

Tekst i slike: Damir Borovčak

ZALJEV HRVATSKIH SVETACA, DRAGOVOLJAC.COM, 2022.

GOVOR NA OTVARANJU UZLOŽBE FOTOGRAFIJA FIDES ET HONOR! AUTORA DRAŽENA ZETIĆA

Dopustite mi da vas danas na dan Sv. Leopolda Bogdana Mandića
https://narod.hr/kultura/12-svibnja-roden-sv-leopold-mandic-evo-kako-je-izgledao-zadivljujuci-zivot-hrvatskog-karizmatika
https://hrvatskonebo.org/2021/05/12/svetac-dana-sveti-leopold-bogdan-mandic/
https://kamenjar.com/12-svibnja-sveti-leopold-mandic-2/
pozdravim u ime HAZU i otvorim izložbu fotografija Dražena Zetića *Fides et honor* posvećene povijesti, te kulturnoj i prirodnoj baštini Boke kotorske i bokeljskih Hrvata. Meni je doista čast i zadovoljstvo to učiniti jer sam i sam Hrvat iz Boke kotorske. Na izložbi je, kako i piše u pozivnici koju je objavila Akademija, izložen i dio građe iz Arhiva HAZU vezan uz povijest i baštinu Boke kotorske.
Posebno mi je drag završetak pozivnice:
Ovu izložbu možemo promatrati kao sadržajno relevantnu i zanimljivu etnolozima i kulturnim antropolozima, povjesničarima i povjesničarima umjetnosti s ciljem upoznavanja hrvatske javnosti s Bokom kotorskom (podcrtao JP).
Zašto?
U prethodnoj državi učinjen MEMORICID nad hrvatskim narodom kada su u pitanju Hrvati Boke kotorske. Zato smo mi Hrvati iz Boke koji živimo u Hrvatskoj još prije više od 30 godina sebi postavili kao cilj *povratak Hrvata Boke kotorske u svijest i savjest hrvatskih ljudi i hrvatske države*. A to je upravo ono što i govori ova završna rečenica tog poziv, zar ne?
U toj zadaći puno nam je pomagala činjenica što naši ljudi nisu znali da je Boka *ZALJEV HRVATSKIH SVETACA*. Možete zamisliti kakav je učinak na njih izazivala spoznaja da ne znaju koji je to zaljev njihovih svetaca.

A predsjednik Hrvatske bratovštine „Bokeljska mornarica 809“ Zagreb Ivo Škanata jednom je govorio o tome kako iz Boke potječu i četiri člana Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti (**Ivan Brkanović,** za kojega je veliki Dmitrij Šostakovič, rekao da je najveći skladatelj među južnim Slavenima, **Karlo Radoničić,** rektor zagrebačkog sveučilišta i dekan medicinskog fakulteta u Zagrebu dvadesetih godina prošloga stoljeća, **Vladislav Brajković,** profesor Pomorskoga prava i u više navrata dekan Pravnog fakulteta u Zagrebu i ja):

S obzirom na malobrojnost zajednice iz koje potječu, mogli bismo reći da je to pravi raritet, pa u tom smislu, kao što Boku često nazivamo Zaljevom hrvatskih svetaca, tako bismo isto mogli reći i da je ***Zaljev hrvatskih akademika.***

Kako će biti ostvarena tvrdnja JB Tita da će prije Sava poteći uzvodno nego će Hrvati dobiti državu vidjelo se osudom bl. Alojzija Stepinca kojega napadaju sve do današnjih dana. A i ti napadi su i izravno povezani s spomenutim memoricidom.
Naime, nadbiskup Alojzije Stepinac posjetio je 1941. god. Kotor da bi prisustvovao tradicionalnim svečanostima sv. Tripuna. Tada je rekao nešto što je vlastima u prethodnoj državi bio veliki krimen:
"Svaki kamen Boke kotorske dovoljno jasno kazuje visoku kulturnu razinu hrvatskog življa, ujedno je najbolji dokaz, tko je zapravo autohtoni element Boke kotorske."
Taj Stepinčev veliki krimen u toj našoj zadaći preradio sam u izreku:

U BOKI KOTORSKOJ SVAKI KAMEN GOVORI HRVATSKI.

I danas puno naših ljudi misle da je to stara hrvatska narodna izreka, kako je jednom to i rečeno na HTV-u, ili da je to zapravo rekao bl. Stepinac.
Spomenuo ju je i biskup dr. Vlado Košić u propovjedi na blagdan bl. Ozane Kotorske u Zagrebu 27. 4. 2017.:
Bl. Ozana naziva se „Kotorkom" jer je bila iz Boke Kotorske, koji volimo zvati i „zaljevom hrvatskih svetaca". Činjenica je da je Boka Kotorska bila neraskidivi dio hrvatskog nacionalnog teritorija sve do dolaska komunista na vlast 1945. kada je nasilno odijeljena od matice domovine. U Boki imamo troje Hrvata, svetaca. To su: sv. Leopold Bogdan Mandić, bl. Gracije iz Mula i bl. Ozana Kotorska.
Za Boku Kotorsku akademik Josip Pečarić, koji je i sam rodom iz Boke, napisao je da u Boki svaki kamen govori hrvatski. Ipak, jer je već dugo ovaj hrvatski kraj izvan domovine, on je ostao sveden – gledajući hrvatski i katolički – na ostatke ostataka. Pa ipak, i takav, premda malen brojem velik je po svijetlom primjeru blaženika i svetaca. Mogli bismo s bl. Alojzijem Stepincem reći kako se ne može slomiti narod koji vjeruje i kako naša Hrvatska mora biti Kristova ili je neće biti.
Godinu dana ranije na Misi u Zagrebačkoj katedrali uz tijelo sv. Leopolda Bogdana biskup Košić je rekao:
Premda je sv. Leopold kao svećenik veoma kratko djelovao u Domovini, on nikada nije zatajio da je Hrvat. Kada je 1917. bjesnio rat između talijanskih i austro-ugarskih snaga, talijanska je vlada naredila da svi državljani Austro-ugarske u pograničnom području trebaju prihvatiti talijansko državljanstvo ili će biti zatočeni u južnoj Italiji. Kada su ga njegova redovnička braća nagovarala da uzme talijansko državljanstvo, jer da je to tek puka formalnost, on je odlučno odgovorio: „Ne, krv nije voda! Ne može se izdati krv!"
Nije nam samo biskup, od Hrvata koji nisu iz Boke, pomagao da razbijemo spomenuti memoricid. Spomenut ću naše književnike Stijepa Mijovića Kočana,

Đura Vidmarovića (u njegovoj emisiji na Laudato TV doznalo se da je Boka i ZALJEV HRVATSKIH PJESNIKA) i bivšeg župana Dubrovačko-neretvanske županije dr. Jure Burića koji je predložio, a to je i usvojeno, da dan te županije bude po sv. Leopoldu Bogdanu Mandiću. A taj 'krivac' što je danas i Dan Dubrovačko- neretvanske županije dr. Burić je i pjesnik. Nedavno mi je poslao svoje stihove (Travanj, 2021.):

Njegovu Boku
U
Njegovom oku
Mogao si uvijek
Vidjeti
I
Znati
Bokelji su čestiti
I
Dobri Hrvati
Takve ih rodi
I
Odgoji mati
Čovječe shvati
Bokelji su stari
Ponosni Hrvati

Kao da nas dr. Burić upozorava na taj memoricid pa se i svojim stihovima bori protiv njega, zar ne?

Jedan od takvih Hrvata koji je puno učinio za Boku je i autor izložbe koju danas otvaramo Dražen Zetić. Rođen je u Gradačcu, a kao dječak morao je s obitelji napustiti rodno mjesto i cjelokupno obiteljsko imanje zbog srpske agresije. Prošao je zbjegove i izbjegličke godine, a u prvim svojim knjigama na snažan je način opisao strahotu kroz koju su prolazila djeca izbjeglica. Član je Društva hrvatskih književnika pa je pisao i o Boki. Spomenimo i tekst o Boki: "Ključni 'kroatološki' kontrapukti jugoistočna Jadrana (Nacrtni rakursi kohezijske kulturološke baštine)"

Dražen Zetić široj javnosti predstavlja se u Boki kotorskoj 2011. godine svojom prvom izložbom fotografija pod naslovom *Verige*. Godine 2012. izlaže u Hrvatskoj kulturnoj zakladi „Hrvatsko slovo" u Zagrebu na temu *Harna djeca Boke kotorske*. U Galeriji Svratišta Cinkuš postavlja 2014. godine izložbu fotografija *Iz vjedara mora (Zapisi o Boki)* a isti postav izlaže i 2015. godine u Galeriji „Montenegrina" (Društvo Crnogoraca i prijatelja Crne Gore „Montenegro" Zagreb – Crnogorski dom) i u Hrvatskoj paneuropskoj uniji. Tijekom 2017. godine u Napretkovom kulturnom centru predstavlja se izložbom *Petilovrijenci*, a u Muzeju Mimara izložbom *Besjede o Boki*. Zetić je autor dvaju kratkometražnih dokumentarnih filmova: *Za jedan zub (Priča o beskućnicima)* iz

2013. i *U zaljevu svetaca* iz 2017. U Rijeci 2018. u sklopu Tripundanskih svečanosti postavlja istoimenu izložbu. A kako sam spomenuo biskupa Košića recimo i da je Zetić u općini Donji Kukuruzari u Sisačko – moslovačkoj županiji povodom Dana planeta Zemlje (22. travnja 2021.) postavio izložbu *U đerdanima kapi* namijenjenu djeci. Prvu izložbu u Hrvatskoj o potresima i uvrtačama *Krik s Banovine* postavio je 29. travnja 2021. u Napretkovom kulturnom centru u Zagrebu.
Na kraju ovu moju „priču“ o memoricidu završit ću time da je ovih dana u Zagrebu i Tivtu održan znanstveni skup *Identitet Hrvata Boke kotorske* čiji zaključci su zapravo poziv da se u Hrvatskoj učini sve da se poništi učinak tog memoricida, što je – kako je rečeno i u pozivu – svrha i ove izložbe koja je otvorena od 12. do 31. svibnja 2021.
https://hrvatskonebo.org/2021/05/11/bastina-kultura-i-tradicija-zakljucci-znanstvenog-skupa-identitet-hrvata-boke-kotorske/
Uvjeren sam da će svi posjetitelji uživati u njoj.
Čestite i veliko HVALA autoru Draženu Zetiću.

Na Leopoldovo 2021.

Akademik Josip Pečarić

https://hrvatskonebo.org/2021/05/12/akademik-josip-pecaric-govor-na-otvaranju-izlozbe-fotografija-drazena-zetica-fides-et-honor-vjera-i-nada/
https://bezcenzure.hr/vlad/govor-na-otvaranju-uzlozbe-fotografijafides-et-honor-autora-drazena-zetica/

ZAVRŠNI TEKST

Knjiga sam posvetio svom prijatelju Krstu Papiću mom crvrnom Hrvatu. Zato kao završni tekst dajem tekst u kojem govoriom o drugom svom prijatelju iz Kotora prof. dr. sc. Danilu Đuroviću čiji je život povezan i sa sv. Leopoldom Bogdanom Mandićem i s blž. Ozanom a koji je Crnogorac – katolik.

NEZAVISNA I EVROPSKA CRNA GORA ILI VELIKA SRBIJA

U Uvodu knjige NEZAVISNA I EVROPSKA CRNA GORA ILI VELIKA SRBIJA Borislav Cimeša o izglasavanju „Zakona o slobodi vjeroispovijesti ili uvjerenja i pravnom položaju vjerskih zajednica piše:
Bio je to direktni okidač i povod da Srpska pravoslavna crkva u Crnoj Gori pređe iz permanentno neprijateljskog, destruktivnog i devastatorskog stanja u „ratno" stanje tzv. Hibridnog rata protiv nezavisne, suverene i međunarodno priznate države Crne Gore i svih njenih istorijskih i aktuelnih vrijednosti, a prije svega protiv Vlade, crnogorskog naroda, nacije, crkve, istorije, kulture, jezika…
Osnovu … taktike i strategije i svojega *svetosavsko-pravoslavnog fundamentalizma, SPC je našla u sintezi i jedinstvu sa svim srpskim, prosrpskim i velikosrpskim političkim partijama i snagama u Crnoj Gori i vlastitoj dijaspori (posrbicama).*
Davno sam o mnogima iz svog hrvatskog naroda govorio kao o posrbicama: *Posrbica gori od Srbina*. Kasnije mi je, ovdje nazočan, hrvatski književnik Mile Pešorda rekao da je to još prije mene koristio on sam. Danas o njima govorim kao o srpskim slugama. Oni se danas uklapaju u aktuelnu politiku „srpskog sveta" o kojoj zapravo i piše Cimeša.
U Hrvatskoj vlast ništa ne će uraditi ako to ne odobri Milorad Pupovac. Zapravo to je sve u službi ostvarenja ciljeva svjetskih moćnika koji su podržavali – mogli bi reći i organizirali – naci-fašističku agresiju Srbije na Hrvatsku. Poraženi su ali sada se ona nastavlja i ostvaruje mirnim putem. Da nije tako i da Hrvatska ne sudjeluje u sprovođenju politike 'srpskog sveta' ne bi ni došlo ni do agresije na Crnu Goru. Tako dok su u Crnoj Gori imali hrabrosti donijeti spomenuti zakon, u Hrvatskoj se izdašno financira SPC, nelegalno im se poklanja sve i svašta, samo da bi se opravdali svjetskim moćnicima što ih je Tuđman pobijedio, pa se moraju koristi njima da bi uspjeli u svojim nakanama. Na pitanje saborskog zastupnika i generala Anta Prkačina glavnom Pupovčevom suradniku Predsjedniku Vlade o tome još nismo čuli odgovor.
Spomenut ću samo i nedavnu hrvatsku sramotu kada je na HRT-u za blagdan zaštitnika hrvatskog naroda i hrvatske države emitiran intervju s patrijarhom SPC Porfirijem, a znamo da je jednu od glavnih uloga u naci-fašističkoj srpskoj agresiji na Hrvatsku imala SPC. Tada smo pišući o politici 'srpskog sveta' generali Ivan

Tolj i Ivan Kapular, admiral Davor Domazet Lošo, prof. dr. sc. i pričuvni general Andrija Hebrang, prof. dr. sc. Slobodan Prosperov Novak, književnik Zdravko Gavran, i akademici Ivan Aralica bezuspješno tažili smjene na HTV-u iako je bilo više od 3000 potpisnika. Slično je prošlo i pismo o zabrani slavljenja četničkih pokolja nad Hrvatima u RH koje smo uputili Akademik Ivan Aralica, biskup dr. Vlado Košić, general Ivan Tolj i ja.

Sigurno je da je Cimeša u pravu kada Crnogorce koji se bore za srpske interese naziva posrbicama, jer mnogi od njih doista se i izjašnjavaju kao Srbi. Pogotovo oni u Srbiji. S jednim od njih dr. Milanom Bulajićem još 1998. godine imao sam sučeljavanje na radiju „Slobodna Europa". Samo sučeljavanje dano je u nekoliko mojih knjiga i na hrvatskom i na engleskom jeziku, a nedavno sam mu posvetio i knjigu:

J. Pečarić, *O sučeljavanju Bulajić vs. Pečarić*, Portal dragovoljac.com:
http://www.dragovoljac.com/images/minifp/suceljavanje_hazu.pdf

U tom razgovoru sam mu rekao o crnogorskim posrbicama:

I tu se otvara pitanje razlike između doktora Bulajića i ostalih koji su pripremali zločin stvarajući jasenovački mit, i koji ga i dan danas stvaraju, od onih koji su ubijali. Mi danas sudimo nekim čuvarima logora, a ne sudimo ovima koji su ih pripremali za te zločine. I tek sad, došli smo do toga da se poslije toliko godina da se stidljivo spominje kao zločinac Milošević u izjavi američkog senata. Čini mi se da je to više zbog političkog pritiska, mada je velikosrpska politika s rasporedom Crnogoraca na sva ključna mjesta i predvidjela da će do toga eventualno i doći. Za svaki slučaj - bolje da se sudi Crnogorcima, kao što je meni svojevremeno rekao jedan moj prijatelj Crnogorac, kad je došao tu u Zagreb: "Znate Srbi nas Crnogorce doživljavaju kao krpu. Upotrijebi pa baci.

Polemika je organizirana povodom tiskanja moje knjige:

J. Pečarić, *Srpski mit o Jasenovcu / Skrivanje istine o beogradskim konc-logorima*, Hrvatski povijesni institut, Zagreb, 1998.

Knjiga je bila odgovor na knjigu „Tuđmanov Jasenovački mit" ovog beogradskog posrbice, ali i danas je u RH svim srpskim slugama, a ima ih doista puno i vladaju Hrvatskom draži Bulajić koji je osnivač Beogradskog instituta o žrtvama genocida koji radi s hrvatskim SP Jasenovac na očuvanju lažnog mita o Radnom logoru Jasenovac.

Možda se nekome čini da je sastav parlamenata u Crnoj Gori i Hrvatskoj isti jer većine su po jedan glas. Međutim situacija je mnogo bolja u Crnoj Gori jer su navodno u opoziciji u Hrvatskom saboru i dva kluba SDP-ovaca i klub Možemo tako da oni koji sprovode politiku koju diktiraju svjetski moćnici kojima je danas u interesu da to bude podrška velikosrpskoj politici Memoranduma SANU 2. – zapravo – čine dominantnu većinu u Hrvatskom Saboru. Dakle pro-srpska vlast u RH je stabilna i u svakom trenutku može se napraviti i formalno velika koalicija i nema mogućnosti da u RH neće i dalje materijalno i na svake druge načine ne nastavi pomagati ostvarenje velikosrpskih interesa. A to u Crnoj Gori doista nije tako.

Zato se meni čini da trebam danas govoriti o nekim ljudima koji su svojim djelovanjem puno pomogli stvaranju crnogorske države a koje sam poznavao pa i surađivao u ostvarivanju tog cilja.
Danas je ovo okupljanje posvećeno prof, dr. sc. Miloradu Nikčeviću koji nas je nedavno napustio. Spomenut ću samo slijedeće:
Osnivač je i potpredsjednik Društva Crnogoraca i prijatelja Crne Gore "Montenegro" (1990), Nacionalne zajednice Crnogoraca (1993), predsjednik Crnogorskog kulturnog društava "Montenegro – Montenegrina" u Zagrebu (1995 – 1997) i u Osijeku (1997). Sada je potpredsjednik Hrvatsko-crnogorskog društva prijateljstva "Croatica Montenegrina" RH (2000), Saveza crnogorskih udruženja Republike Hrvatske (2002). U najnovije vrijeme, s blagoslovom poglavara Crnogorske autokefalne pravoslavne crkve i Punomoćjem njegova Preosvještenstva Arhiepiskopa cetinjskog i Mitropolita crnogorskog Mihaila (Miraša Dedeića), prof. Nikčević je imenovan povjerenikom i opunomoćnikom u Republici Hrvatskoj. Kao takav on je inicijator, pokretač i realizator osnivanja Crnogorske pravoslavne crkve u Republici Hrvatskoj (2005).
http://dhk.hr/preminuli-clanovi/detaljnije/preminuo-dr.-sc.-milorad-nikcevic
Kako sam bio i sam kao Hrvat iz Boke kotorske potpresjednik Crnogoraca i prijatelja Crne Gore "Montenegro" i prvi predsjednik Crnogorskog kulturnog društava "Montenegro – Montenegrina" u Zagrebu Čini mi se da upravo ja trebam govoriti i o takvim zaslužnim ljudima borcima za nezavisnu Crnu Goru.
Recimo naš veliki redatelj Veljko Bulajić je želio da budem dio delegacije Crnogoraca iz Hrvatske u HNK kada je Zagreb posjetio Papa Benedikt XVI. Mjesta su dobili iz MVP-a, ali ispostavilo se da je Ministarstvo to mjesto već popunilo. Ispričao sam to biskupu Pozaiću pa sam ipak išao.
Prošle godine sam napisao tekst O SRPSKOM FAŠIZMU U CRNOJ GORI kao komentar teksta Milorada Popovića:
https://bezcenzure.hr/vlad/o-srpskom-fasizmu-u-crnoj-gori/
http://dragovoljac.com/index.php/razno/22918-o-srpskom-fasizmu-u-crnoj-gori
U tekstu sam pisao o velikom crnogorskom domoljubi i mom dragom prijatelju Mladenu Lomparu koji je odigrao važnu ulogu u mom izboru za Izvanjskog člana DANU.
Urednik "Hrvatskog tjednika" Tomislav Držić mi je tada napisao:
Josipe, zaboravio si dodati velikog pok. novinara, mojeg prijatelja, kolege i kuma Dragu Kastratovića koji sve to u svojim kolumnama u VUS-u naviještavao i uz svoju borbu za slobodnu Hrvatsku tražio slobodu i za Crnu Goru.
Naravno u odgovoru sam mu napisao puno i o Kastratoviću, pa i tekst koji je pročitan na njegovoj komemoraciji, a i TV CG:
SKUPU "SJEĆANJA NA DRAGU KASTRATOVIĆA"
Nisam u mogućnosti biti nazočan među vama danas kada se sjećamo dragog nam prijatelja g. Draga Kastratovića.
Imam jedino moguće opravdanje za tako nešto: danas je u Trogiru međunarodna konferencija posvećena meni.

Nisam siguran ni da među Hrvatima ima puno onih koji Hrvatsku toliko vole kako ju je volio Drago.
Tome sam osobno svjedokom jer smo u najtežim danima velikosrpske agresije zajedno djelovali.
A jednako toliko je volio i svoju prvu domovinu Crnu Goru.
Dobri Bog ga je nagradio time što je dočekao neovisnost i Hrvatske i Crne Gore.
Vjerujem da će mu se i Crna Gora odužiti na sličan način kao što to čini Hrvatska.
Sve vas skupa srdačno pozdravlja,
Akademik Josip Pečarić
Trogir, 10. srpnja 2008.

Od mojih Hrvata iz Boke izuzetnu ulogu odigrali su Adrijan Vuksanović i Zvonko Deković a i bili su 'desna ruka' Lomparu prilikom mog izbora u DANU. O njima sam i sam često pisao, a sigurno znate da su Vuksanoviću prijetili i poznatim srpskim specijalitetom koji i danas slave u RH - ražnjem. S njima sam se i konzultirao kada sam predložio mojoj Akademiji, što je i usvojeno, za dopis Akademije Vladi RH o odnosima RH i Crne Gore:
S obzirom na iskustvo s nedavnih parlamentarnih izbora u Crnoj Gori kada su tamošnji Hrvati izgubili svog predstavnika u Crnogorskom parlamentu, a s obzirom na ogromni udio njihove kulturne baštine u ukupnoj kulturnoj baštini Crne Gore Hrvatska bi trebala tražiti zagarantirani mandat Hrvatima u Parlamentu Crne Gore. Nešto slično u RH postoji.
Sigurno ne bi bilo loše da u takav dopis uđe i naša potpora prijedlogu UNESCO-u za zajedničku nominaciju Bokeljke mornarice kao nematerijalno kulturno dobro Crne Gore i hrvatskog naroda.
Zapravo bi Akademija trebala podržati Zaključke znanstvenog skupa "Identitet Hrvata Boke kotorske" koji je nedavno održan u Zagrebu i Tivtu. Njih su u Zaljevu hrvatskih svetaca potpisali jedna od začetnica inicijative prof. dr. sc. Vanda Babić Galić i predsjednik programsko-organizacijskog odbora prof. dr. sc. Željko Holjevac, ravnatelj Instituta društvenih znanosti Ivo Pilar. Zaključci su potpisani u prisutnosti ministra vanjskih i europskih poslova RH Gordana Grlića Radmana i kotorskog biskupa Ivana Štironje, prenosi HRT.
https://hrvatskonebo.org/2021/05/11/bastina-kultura-i-tradicija-zakljucci-znanstvenog-skupa-identitet-hrvata-boke-kotorske
Nadam se da će i moja druga akademija DANU podržati te zahtjeve!
Napominjem i da je danas objavljeno
REAGIRANJE ZAJEDNICA BOKELJSKIH HRVATA NA POKUŠAJ CRNE GORE DA OTME BOKELJSKU MORNARICU KAO NEMATERIJALNO DOBRO BOKELJSKIH HRVATA
https://biramdobro.com/reagiranje-zajednica-bokeljskih-hrvata-na-pokusaj-crne-gore-da-otme-bokeljsku-mornaricu-kao-nematerijalno-dobro-bokeljskih-hrvat/

https://hrvatskonebo.org/2021/11/25/reagiranje-zajednica-bokeljskih-hrvata-na-pokusaj-crne-gore-da-otme-bokeljsku-mornaricu-kao-nematerijalno-dobro-bokeljskih-hrvata/
Međutim u ovoj knjizi prilog je dao jedan od izuzetnih Kotorana prof. dr. Danilo Đurović moj vršnjak i prijatelj iz Kotora.
U monografiji su dani kratki životopisi svih autora. Njegov je najkraći. On i jeste samozatajan i na Internetu možete naći samo tekstove o njegovom humanitarnom radu.
Izuzetno mi je bilo drago vidjeti u ovoj monografiji i njegov prilog, tj. vidjeti da se i on bori za nezavisnu Crnu Goru.
Uspio sam pronaći njegov životopis u knjizi: POMORSKI FAKULTET KOTOR MONOGRAFIJA 2011 – 2017.
Evo što pišu o svom redovitom profesoru:

PROF. DR DANILO ĐUROVIĆ PROFESOR

Prof. dr sci. Danilo A. Đurović je redovni profesor Pomorskog fakulteta Kotor u penziji. Potiče iz tradicionalne pomorske porodice. Rođen je 18. februara 1949. godine na Cetinju. Osnovno obrazovanje stiče u školama u Prčanju i Kotoru, zatim u školi učenika u privredi u Kotoru, srednju tehničku školu završava u Borovu (SR Hrvatska) 1969. godine. Višu pomorsku školu izučio je u Kotoru (1979. godine), Fakultet za pomorstvo Kotor (diplomirao na pomorskom brodarstvu u junu 1986. godine, a na odsjeku pomorske luke u julu, 1986. godine). Magistrirao je u januaru 1989. godine na Fakultetu zaštite na radu u Nišu (Srbija), a 24. maja 1995. godine stekao zvanje doktora nauka na istom Fakultetu. Na Fakultetu za pomorstvo Kotor uradio (drugi) doktorat 30. januara 1995. godine (br: 06/46). Radio je u fabrici „Bokeljka" Kotor na radnim mjestima: laborant pripreme gumiranih smješa, lanser proizvodnje, šef pogona pripreme, poslovođa proizvodnih pogona, šef kontrole i obrade gotovih proizvoda, planer proizvodnje. Zatim u bankarstvu: „Invensticiona banka" - Kotor (rukovodilac obezbjeđenja, rukovodilac dinarsko-deviznog sektora), koja prelazi u „Bokeljska osnovna banka"- Kotor, (rukovodilac kredita za zemljotres), koja potom prelazi u A.D. „Jugobanka" Beograd, poslovna jedinica Kotor (glavni referent kredita dinarsko-deviznih). U međuvremenu, volonterski stalno angažovan na Fakultetu za pomorstvo Kotor gdje započinje nastavnu aktivnost (1986. godine) kao saradnik-asistent na predmetu Socijalna psihologija pomoraca i zaštita na radu. Učestvuje na domaćim i međunarodnim skupovima iz oblasti psihosocijalne zaštite pomoraca i ekologije, sa preko 40 objavljenih stručnih radova. Na Fakultetu za pomorstvo uvodi nove nastavne predmete: Pomorska ergosofologija, Ekološki menadžment, Osnovi zaštite morskog prostora, Urbana ekologija luka. Izdao je 15 naučnih publikacija koje se koriste u nastavi. Mentor je na 274 diplomskih i završnih radova, mentor kandidata-magistara i član doktorskih odbrana. Učesnik u međunarodnim i domaćim naučnoistraživačkim projektima. Plovio je na

brodovima „Jugooceanije" Kotor. Dana 05. jula 1993. godine imenovan je za pomoćnika generalnog sekretara International Association for Urban Ecology – „IAUE- Ekoman" sa sjedištem u Moskvi, gdje dobija priznanje za uvođenje Humane ekologije. Na Univerzitetu Crne Gore izabran je u zvanje docenta 1998. godine, vanrednog profesora 2002. godine, a u zvanje redovnog profesora 2007. godine. Društveno-humane aktivnosti: vatrogasni oficir (dobrovoljac u DVD Kotor od 1962. godine do danas). Formira Aktive (21) i Klub dobrovoljnih davalaca krvi pri OO Crvenog krsta Kotor. Kao aktivista DDK do sada je darovao svoju krv 120 puta o čemu svjedoče „Bronzana plaketa" za 50 puta, „Srebrna plaketa" za 75 i „Zlatna Plaketa" za 100 puta koje mu je dodijelio Crveni krst Crne Gore. Za posebne zasluge u humanim aktivnostima odlikovan je Zlatnom plaketom Ministarstva zdravlja Crne Gore u dva navrata (1999. i 2014. godine). Donator je svojih organa od 2012. godine. Između ostalog završio kurs-edukaciju iz „Ranog Krišćanstva" i „Apokalipse" i stekao adekvatne diplome-edukator (1990/92. godine). Bavio se amaterskim sportom: bokserski klub „Školski centar" Borovo (1967/69. godine) i karate klub „Partizan" Kotor (1970/76. godine). Dobitnik je najvišeg opštinskog priznanja, nagrade „21. Novembar" (1990. godine). U više navrata postiže udarničke značke na lokalnom (Kotor) i jugoslovenskom nivou (Letenka, Fruška gora). Za humane aktivnosti dobija priznanja od „Sestara majke Terezije"-Zagreb, „Oca Anta Gabrića"- Zagreb, „Primasa Poljskog Jozefa Glempa". Za publikaciju pod naslovom „Ekologija i religija neizbrisivo jedinstvo životnog smisla" (1999. godine) u Vatikanu-Segreteria Di Stato-Prima sezone-Affari Generali, (18. januar 2003. godine) dobio je pismenu zahvalnicu od predsjednika za opšte poslove Državnog tajništva pape Ivana Pavla II., mnsg. Gabriele Caccia. Mentor je mnogih humanih projekata koji su rađeni na Fakultetu za pomorstvo Kotor sa studentima („Romi i Eškalini", „Štićenici Grabovac Risan", „Đeca sa posebnim potrebama-Cetinje", „Druženje sa distrofičarima Crne Gore"(2006. godine), „Dvodnevno druženje distrofičara regiona" (2007. godine), „Montenegro Regionem Oecumenismo - 2013. godine, Kotor Cetinje" i drugih). Oženjen, otac petoro đece.

https://ec.europa.eu/programmes/erasmus-plus/project-result-content/c6fe4482-d6c1-4a77-9ef6-835fef6c0627/Monography_PFKOTOR_2017_v42.pdf

Zamolio sam svog da dopuni svoj životopis, a posebno da mi pojasni činjenicu da je 'prvi' doktorat u tekstu poslije 'drugog'.

Evo što mi je odgovorio:

Dragi moj prijatelju Josipe-Joško Pečariću, dragi moj kotoranine, veoma sam iznenađen, a posebno srećan da si mi se javio. Hvala Ti jer mi smo stari prijatelji i kotorani. Što se tiče moje dopune biografije ima prilično toga. Do 2018 godine sam izdao 20. publikacija. Možeš o jednoj vidjeti na internetu - sajt pod naslovom HFZ. BUGARI I HOR MEDRESE NA PROMOCIJI U STAROM GRADU KOTORU. Bilo je to još 2018. god 09 .maja. Na Fakultetu za pomorstvo Kotor predao sam doktorat i od Komisije Univerziteta Crne Gore odobren za odbranu, ali obrana je prolongirana od strane tadašnjeg Direktora za doktorate prof. dr

Bora Ivoševića, pod izgovorom kako je planiramo da prvo doktorira Mr A.L, i M.R. koji su ranije od mene angažovani na Fakultetu. Navodi o doktoratima su tačni. Datum drugog (odnosno da ga nazovemo "prvi") doktorata je 30. januara 1995. godine (br: 06/46).
Bio sam mentor do penzionisanja na 394 diplomska rada, krv sam donirao 149 puta - poslijednji put u Draču drugog dana kada je bio potres. Dana 11. maja 2020. ponovo dobijam najviše priznanje Ministarstva Zdravlja Crne Gore za humanost i edukativni rad i promociju važnosti doniranja krvi. Posijedujem 87 Priznanja i Zahvalnica i povelje za humanost i doniranje krvi (tadašnje Jugoslavije i tada i sadašnje Crne Gore). Krv sam donirao u Vukovaru-Borovu, Lurdu, Francuska ....
Šaljem Ti slike iz Herceg Novog pored svetog Tijela Sv. Leopolda Bogdana Mandića. i jednu sliku đe sam prije 19 godina na Ivanovim koritima nosio, sa suprugom i kćerkom Danielom, zajedno-spojene zastave Republike Hrvatske i Crne Gore koja još tada nije zvanično imala ovu svoju zastavu.

Takođe Ti šaljem iz jedne svoje publikacije skeniram fotografiju đe sam vodio studente-zvanično kod Vladike Mihaila u Cetinje koji nas je primio. Vodio sam studente katolike, pravoslavne srpske crkve, pravoslavne crnogorske Crkve i Islamske vijernike. Naravno samo njih kao predstavnike, koji su pred Vladikom molili, svak posebno po jednu molitvu. To je bio zvanično Ekumenski pohod Vladici i Mitropolitu Cetinjskom gospodinu Mihailu!

Sl. Štovatelji Svetog Leopolda Bogdana Mandića 15-16-septembar 2017.Herceg Novi Ispred sarkofaga neraspadnutog tijela Sv. Leopolda

Fotografija br: 1. ***ISTINSKI EKUMENIZAM PO ZAGOVORU SV. L. B. MANDIĆA*** Fotografija br: 2

Fotografija br:1. S lijeva na desno-Dominikanac iz Padove?, Sveštenik Srpske Pravoslavne Crkve u Boki gospodin Nikola Urdešić, Sveštenik Srpske pravoslavne Crkve u Boki, gospodin dr. Gojko Mračević, promocitelj Sluge Božijegzatim Blaženog i Svetog Sv.Leopolda Bogdana Mandića prof. dr sci. Danilo A. Đurović, don Ivo Ćorić, don Mile Janjić.

Fotografija br:2. S lijeva na desno-Dominikanac iz Padove?, Sveštenik Srpske Pravoslavne Crkve u Boki gospodin Nikola Urdešić, Sveštenik Srpske pravoslavne Crkve u Boki, gospodin dr. Gojko Mračević, promociteli Sluge Božijeg, zatim Blaženog i Svetog Sv.Leopolda Bogdana Mandića prof. dr sci. Danilo A.

Susret sa Đordem Bušem Mladim Susret s rabinom Tanenbaumom

Ekumenski susret mladih Vladika Crnogorske pravoslavne Crkve i Mitropolit Cetinjski,, gospodin Mihailo sa grupom studenata Fakulteta za pomorstvo Kotor, pripadnici Islamske, Pravoslavne i Katoličke vjeroispovijesti, sa mentorom-prof.dr sci. Danilom A. Đurovićem

A za kraj moje Biografije gdje piše da sam otac petoro đece: Imam i petoro unučadi.

U vrijeme dok smo se družili po kotorskim ulicama nisam ga pitao ali mi je bilo neobično da je on Crnogorac-katolik. Kako je moj veliki prijatelj pok. Krsto Papić rodom iz Crne Gore bio Hrvat i katolik (volio je reći kako je Crveni Hrvat iz Duklje tj. Crvene Hrvatske, a moj članak MOJ PRIJATELJ CRVENI HRVAT KRSTO PAPIĆ objavljen je na pet portala) želio sam danas čuti od Danila i o tome:

Dragi moj Josipe, moja porodica nije hrvatska, mi smo stari Dukljani rimokatolici Crnogorci, prvi rod sa porodicom Blažene Ozane (Vidjeti životopis Bl. Ozane strana pet, drugi pasus od dna. autora don Nika Luikovica. Sto ne znaci da mi kao Dukljani (rimokatolici) Crnogorci ne poštujemo Hrvate i druge narode. O tome sam diskutovao sa primarijusom Josipom Gjurovićem, mojim rođakom, kome sam

rekao da je njegov pokojni brat Vinko Djurović, uvijek govorio da su Biokelji-Crnogorci katolici. Eto dva brata a bio je i treći brat Radovan koji je govorio da je katolik Bokelj. Giurovich pa kasnije Gjurović, pa kasnije Djurović pisalo se zato sto nije bilo u tehnici- mašinskom pismu Đ. O svemu ovom ima faktografija. Posebno u opisu grba sa lijeve strane u gornjem dijelu piše, Gjurovich-Minich i grba Gjurovic pise da su iz Duklje-Montenegro. Dakle, svi moji su se pisali kao Giurovich, pa Gjurovich, pa Gjurović, pa Djurović i na kraju sa Đurović.
Mislim da nije na odmet znati.
prvi vladika Crnogorske pravoslavne Crkve i Mitropolit Cetinski pok. Antonije Abramović je rođak mog brata rođenog po mojoj majci koja je bila udata za Jova Abramovića koji je ubijen 1943.god. sa njim je moja majka imala sina Janka koji se družio u osnovnoj i srednjoj školi sa tvojim bratom Đildom i Baćom Ivanovićem, Ivicom Županovićem, Stefkom Borojem ,... Janko, moj brat je umro u Kotoru 07.09. 2012. god. i sahranjen u Škaljarima.
Aktuelni Vladika Crnogorske pravoslavne Crkve i Mitropolit Cetinjski gdin. Mihailo Dedeić je kum moje djece kćerke Daniele i sina Daniel-Antonia. Moja djeca su krštena u Crkvi Bl. Gracije (crkva Pomocnice kršćana na Muo) đe sam ja i moja braća i svo moje petoro djece Krsteni.
Vladika Mihailo je držao na križ moju djecu: kćerku Danielu u junu 2001., a sina Daniel-Antonia u maju 2003. godine. Tada su bili i sveštenici Crnogorske pravoslavne Crkve sa Vladikom Mihailom i mnogo naroda i naravno katoličkim sveštenikom koji je držao obred krštenja.
Meni je posebno u sjećanju priča o njegovom snu koji je bio prijelomni trenutak kada se okrenuo Bogu i pomaganju bližnjima:
"San" 25.08.1976.god.
U snu me oko 03. sata ujutro 25/26 četvrtak probudio šapat Svetog Leopolda Bogdana Mandića koji mi je par puta - gledajući njegove usne - rekao "Željko je umro" Željko je moj najmlađi brat, prof. hemije i biologije, a radio je u osnovnoj školi u Radanovićima kod Kotora. Rođen je 1951.god. u Cetinje. Probudio sam tadašnju suprugu i rekao joj da je Željko umro. Ona je mislila da se samnom nešto dešava i smatrala je da treba pozvati ljekara. Međutim, ja sam otišao u komšiluk kod svog tetka Đura Jankovića i rekao mu sto sam doživio ne kao san nego već kao stvarno viđenje. Ni on mi nije vijerovao. U toj nevijerici dok je u mene sumnjao, pojavio se moj brat Garsija-Gaga, koji nam je u suzama prišao, a ja sam ga prekinuo i rekao "znam Željko je umro". A Zeljko je imao 25 punih godina, sportista i aktvni član VK Primorac iz Kotora, predsijednik mladih izviđaca Kotora i dr.
Meni je draga moja fotografija pored tijela sv. Leopolda kada je bio u Zagrebu:
A Danilo o sv. Leopoldu ima izuzetnu vezu. Ne samo u tom snu:
Prvi doživljaj-misteriozno saznanje-veliki regal
Na proglašenje Blaženog Leopolda Bogdana Mandića za Sveca, bio sam sa svojoj porodicom privatno u Padovu par dana. Dan prije tog zvaničnog proglašenja u Rimu, u prostorijama đe se nalazila odjeća i papuče (pantofule) Sveca koje su

stojale u staklenoj vitrini pod ključem, ja sam otvorio vrata od te vitrine i uzeo papuče Sv. Leopolda i zagrlio ih. Tada sam osijetio Njegov miris. Dok sam držao papuče prigrljene osijetio sam da me neko od prisutnih (a bilo je mnogo naroda) tapka po desnom ramenu. Okrenuo sam se i viđeo jednog omalog fratra koji me je gledao i rekao na italijanski. Bravo amico, bravo, andiamo,..." Ja sam se uplašio da će me pred sav taj narod osuditi što sam izvadio iz vitrine papuče Sveca i držao ih zagrljene. Vratio sam papuče na svoje mijesto. Fratar je zaključao vitrinu i rekao da je ona i prije bila zaključana i upitao me kako sam došao do papuča i uzeo ih kada je vitrina bila zaključana. Ja sam u strahu od neke kazne rekao istinu, zaista istinu da sam nekako čudno vidio papuče koje sam nesmetano mogao uzeti-dohvatiti. Taj pater, mislim da se zvao pater Pijetro Valdipore(!?), pokazao mi je rukom pred svim prisutnim narodom da idem za Njim. Iskreno bio sam preplašen, a moja porodica ostala je nijema, čekajući da se vratim,. Izašli smo iz prostorija koje su u prizemlje, pošli smo dvorištem i jednim stepenicama popeli se na sprat. U prostoriji na spratu uzeo je neke ključeve i sa dva ili tri (tačno se ne sijećam) brava otvorio jednu "kasu" i iz nje izvadio zamotuljak i jedan papir. Rekao mi je da je to regal od Sveca jer je vidio da zaista volim Svetog Leopolda. Plakao sam od sreće, a On-pater bio je potresen kada sam mu rekao da sam iz Boke-Jugoslavije. U rotondo medaljici nalazi se dio tijela, tačnije "čestica" od desne ruke Svetog Leopolda, što je i danas u mojem privatnom vlasništvu. Dobio sam i certifikat koji svijedoči da je corpo-dio Svečevog tijela. Od 1976.godine dok fratri u Kotoru nijesu dobili mošti svećeve (mislim 2010.god.), svakog 12. maja Svečeve mosti koje su u moje vlasnistvo bile su postavljene na Oltaru u crkvi Sv. Klare, Crkva zvana Sv. Anton u starom gradu Kotoru i nakon svetih misa date vijernicima na cijelivanje.

Prve moći svetog Leopolda u Boki

Nakon euharistijskog slavlja u parku Boka, prišao nam je Kotoranin prof. dr. sc. Danilo A. Đurović i iz jednoga zavežljaja izvukao neobični predmet za koji nam je rekao da su moći svetog Leopolda, koje su njegovo privatno vlasništvo. Zapitali smo ga kako su moći došle u njegov posjed. Evo što nam je ispričao:

„Krajem travnja 1976. godine, u vrijeme beatifikacije Leopolda Bogdana Mandića, posjetio sam Padovu. Dana 2. svibnja, izlazeći iz ispovjedaonice svetog Leopolda, zaustavio sam se pokraj jedne staklene vitrine, koja je bila zatvorena, u kojoj su bili izloženi osobni predmeti sv. Leopolda, točnije njegova odjeća i obuća. Kleknuo sam pokraj nje moleći se za zdravlje svoje obitelji. Kad sam završio molitvu, podigao sam glavu i vidio da su jedna vrata vitrine otvorena. Bio sam iznenađen jer sam bio uvjeren da su bila zaključana prije moje molitve. S nekim strahopoštovanjem otvorio sam vitrinu i iz nje uzeo papuče, primaknuo sam ih licu i sa suzama u očima ih poljubio, a zatim vratio nazad u vitrinu. U tom momentu osjetio sam kako me je netko dodirnuo rukom po ramenu i rekao mi - Bravo! Podigao sam pogled i vidio omanjeg fratra kapucina koji je u desnoj ruci držao ključeve. Zamolio me je da nakon molitve pođem sa njim. Dok

je on zaključavao vitrinu pomislio sam da sam nešto pogriješio, mislio sam da će mi reći da sam ja otvorio vitrinu koja je zaista prije toga bila zatvorena, da će me ukoriti i da ću zbog toga morati odgovarati. Odveo me je do gornjeg dijela svetišta. Predstavio mi

Fr. Bernardinus a Senia

Sertifikat Corpo di San Leopoldo

se. Mislim da je rekao da se zove Pio (Pietro) Bernardi de Valdiparo. Otvorio je sef i izvukao jednu malu kutiju i jedan papir umotan i povezan bijelom vrpcom. Prišao mi je rekavši na talijanskom - Beato Leopoldo desidera che vi do una parte del suo corpo (Blaženi Leopold želi da Vam udijelim jedan dio njegovog tijela). U daljem razgovoru rekao mi je da me je pratio i da je vidio da sam pobožan. Kad sam mu rekao da sam iz Kotora, iz Boke, bio je zaista sretan što je upravo u zagovoru blaženog Leopolda prepoznao da sam iz njegove domovine. Vratio sam se zadovoljan u Kotor. Kasnije sam doznao od padre Nikole Stanka Novaka, koji je bio zagovornik beatifikacije, kao i od don Viktora Kaločira, koji je bio župnik u Herceg Novome, da su moći svetog Leopolda tada prvi put došle u SFRJ. Ove moći od tada su bile izlagane na cjeljivanje svake godine 12. svibnja, u župnoj crkvi svetog Leopolda u Herceg Novome, sve dok crkva nije dobila moći, a nakon toga su mošti svake godine bile stavljane na oltar u kotorskoj crkvi svete Klare, u narodu zvane sveti Antun. O ovome svjedoče padre Anselmo Štulić, padre Frano, padre Andrija, padre Venko i pokojni padre Dinko. Ove godine, na dan 16. rujna, na par minuta sam postavio moći na sarkofag s neraspadnutim tijelom svetog Leopolda Bogdana Mandića u spomenutom parku Boka u Herceg Novome."

Ekumenski portret

Ove godine navršilo se 50 godina od nastanka prvoga umjetničkog portreta u Kotorskoj biskupiji, danas svetoga Leopolda Bogdana Mandića.

Portret je naslikan 25 godina nakon njegove smrti. Naručio ga je don Niko Luković od slikara Đurđa Teodorovića (*1907. - † 1986.), profesora Akademije likovnih umjetnosti u Beogradu, koji je često boravio na Prčanju. Na poleđini slike čita se sljedeća posveta, napisana rukom autora.

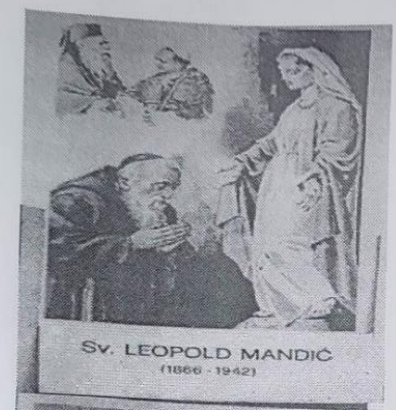
Prčanj, godine 1967.

Ovaj lik časnog Leopolda Bogdana Mandića načinjen je na želju don Nika Lukovića u znak bratstva, a u spomen svojoj majci Olgi i ocu Nikoli protojereju Obrovačkom (Bačka).

Đurđe Teodorović slikar

Kao što vidimo slikar je sin pravoslavnoga svećenika, što genezi portreta i poruke koje on u sebi nosi daje ekumensku dimenziju. Ideal je to kojemu je sveti Leopold Bogdan Mandić posvetio cijeli svoj život. Portret je nastao prije beatifikacije i kanonizacije Leopolda Bogdana Mandića, ali i površan pogled govori nam o svetačkom liku. Nisu nam potrebni svetački atributi da bi tu svetost i prepoznali. Na slici dominiraju svjetlost i tama, lik izranja iz tamne pozadine u kojoj se utapa i tamna redovnička odjeća, koja se samo naslućuje iz bijelog franjevačkog pojasa (Pascem).

Lik je okrenut za tri četvrtine udesno u odnosu na promatrača. Zagledan je u neku nedefiniranu točku. Tri su boje dominantne: tamna, bijela i naglašeno istaknuta ljubičasta, koja insinuira svećeničku službu u dijelu liturgijske odjeće (Stola) prijeko potrebne za sakramenat pomirenja, po kojemu je u Crkvi prepoznat u herojskom stupnju. Zato je i prozvan herojem ispovjedaonice. Ljude je iz tame grijeha privodio k svjetlu života. Taj sakrament – tajna, simboliziran je u tri dominantne boje na portretu. Đurđe Teodorović slika o. Lepolda s neke fotografije više puta, kojom se koristilo više umjetnika. Sasvim sigurno slika i uz neke sugestije don Nika, koji je o. Leopolda osobno poznavao i s njim se susretao u Padovi, a godine 1927. i u Kotoru kada je o. Leopold posjetio biskupa Frana Uccellinija. Slikar slika vrlo specifičnim likovnim jezikom. Riječ je o izvrsnom psihološkom portretu i karakterizaciji lika. Što najviše uočavamo na ovome portretu? Oči! Oči koje su prozori duše. In interiore homine habitet veritas (U nutrini čovjekovoj stanuje istina). Ona progovara kroz oči čovjekove. U očima o. Leopolda ogleda se svjetlost onostranog života, oči su pod lukom naglašenih obrva koje u kontrastu s bijelim inkarnatom lica podsjećaju na još izraženu vitalnost i odaju dva svijeta – svijet patnje, žalosti i sveopće tuge dok na rubovima zenica u donjem dijelu zrači svjetlo neugasive nade i radosti. Ispod očiju su dva niza zelenomodre boje. Ogledaju se podočnjaci, simboli neprospavanih noći, patnje, prolaznosti i uvelosti svakoga ljudskog bića. Bijeli inkarnat lica i brade nije samo odraz božanskog duha kojim je bio obasjan. On je simbol nevinosti i bjeline koju nalazimo u Ivanovoj Apokalipsi kod Sina Čovječjega. Caput autem eius et capilli erant candidi tamquam lana alba. (Apocalypsis Joannis 1:14-16),

24.maj.2003.godine (subota)

Dan Krštenja našeg sina Daniel-Antonia Đurovića, neka bude prepoznatljiv po zagovoru Bokeljskih Svetaca- ***DA SE NAROD VJEROM UJEDINI !!!***

Činjenica je da su Njihove molitve, želje, vjera, nada i sva druga pobožna dijela tvorena na ognjištu Izvorne Stvoriteljeve Spoznaje, koja nesmatano nastavlja da grije snagom Isusovog darivanja, toplinom Marijine ljubavi i iskrenošću Josipove vjere.

Zato iskreno molimo Pomočnicu Krščana, sve Svece i Svetice, Blažene i Blaženice kao i ugodnike Božje da na ovaj Sveti Dan, kao i nadalje, svim ljudima na ovoj Planeti, udijele Svijetlo spoznanja koje će obasjati razum i ogrijati, moguće, već ohlađena ljudska srca. Amen!

Roditelji- majka Sanja i otac Danilo
Kum: gosp. Mihailo Dedeić, Vladika Crnogorske pravoslavne Crkve-Cetinje

Kotor-Muo, 24.maja,2003.god. na Dan Pomočnice Krščana-crkva Bl.Gracije

ДАН уторак, 11. април 2006. ПОВОДИ страна 11

СУВЕРЕНИСТИЧКА КАМПАЊА У ПРОЈЕКТУ СТУДЕНАТА МЕНАЏМЕНТА НА ФАКУЛТЕТУ ЗА ПОМОРСТВО У КОТОРУ

Додатни бодови за промоцију независности

Упркос закључцима Колегијума Факултета за поморство у Котору, којима се ова образовна институција ограђује од пројекта професора Данила Буровића, уче је из тиватског ријеч започет, а у Котору завршен перформанс под називом „Тодлина наше сувласности некабудс прољеће у вама", који је имао обиљежја политичког скупа. Под паролама хуманитарне бриге за сиријске, глуве, неспретне и старе, „унаказивање" као „семинарски практични рад" студената и под окриљем Факултета за поморство, промовисали су црногорска држава ност и грб. Студенти, њих 54 са друге године, су носили мајице са називом пројекта и црногорским грбом са предње стране, а на леђима са називом „Поморски факултет одјеће менаџмент", а неколико студената са треће године, који су (нешто другачији), пројекат одradили прошле године, овога пута су „волонтерски" помогли колегама, обучени у црногорску народну ношњу. Студенти су водили свакидашњу о броју пристиглог дјеце и старих и правили анкету о њиховим утисцима са излета бродом „Задета кочија", који су обишли тивата и которски залив.

Изгледа да ни многи од студената друге године, нити око 250 инвалидне дјеце и старијих људи из Завода за школовање и професионалну рехабилитацију дјеце и омладине из Подгорице, Завода за дјецу ометеног слуха из Котора, групе штићеника Дома старих из Рисна и чланова Удружења за спорт и рекреацију инвалида из Котора, који су били укључени у пројекат (дошли само на поклон), нијесу били свјесни за су под менторством проф. др Данила Буровића, редовног професора више предмета на Факултету и функционера Грађанске партије у Котору, запаво учесници политичке промоције. Шта више, студенти су били увјерени да радећи у пројекту раде добро дело, за које су, поврх тога, у оквиру предмета Еколошки менаџмент награђени са по 25 поена. Наравно да су учествовали у пројекту, јер то је „мала испита" – колоквијум се бодује са 20 поена, а за прелазну оцјену је довољан 51 бод. Иако су сви малом тврдили да на њих није вршен притисак, већ да у пројекту учествују добровољно", испоставило се да је учешће веома важно, јер од тога зависи њихова проазност на предмету Еколошки менаџмент.

– На другу годину из предмета Еколошки менаџмент морамо да направимо волонтерски или заједнички пројекат у виду неког истраживања. Умјесто семинарског рада, сви проф. Данилом Буровићем смо се договорили да ове године то буде хуманитарни пројекат. Учешће је од почетка било добровољно, али се рачуна као дио испита – ако неко не жели да учествује у пројекту, то је као да није положио дио испита. Студентима, носи 25 поена, што је позвољно од потребних бодова за прелазну оцјену – казала је студенткиња **Тина Марошевић**, једна од координаторки пројекта.

Студенти менаџмента у промоцији независности

Према критеријумима проф Буровића, иде да се овакви „пројекти", највише, боду: нако најмање између везе са екологијом или менаџментом (можда мало). По. Болоњској конвенцији боду се редовност на предавањима, домаћи радови (5-10 поена), колоквијуми (20 поена), а истицање на предавањима и у дебатама -10 поена.

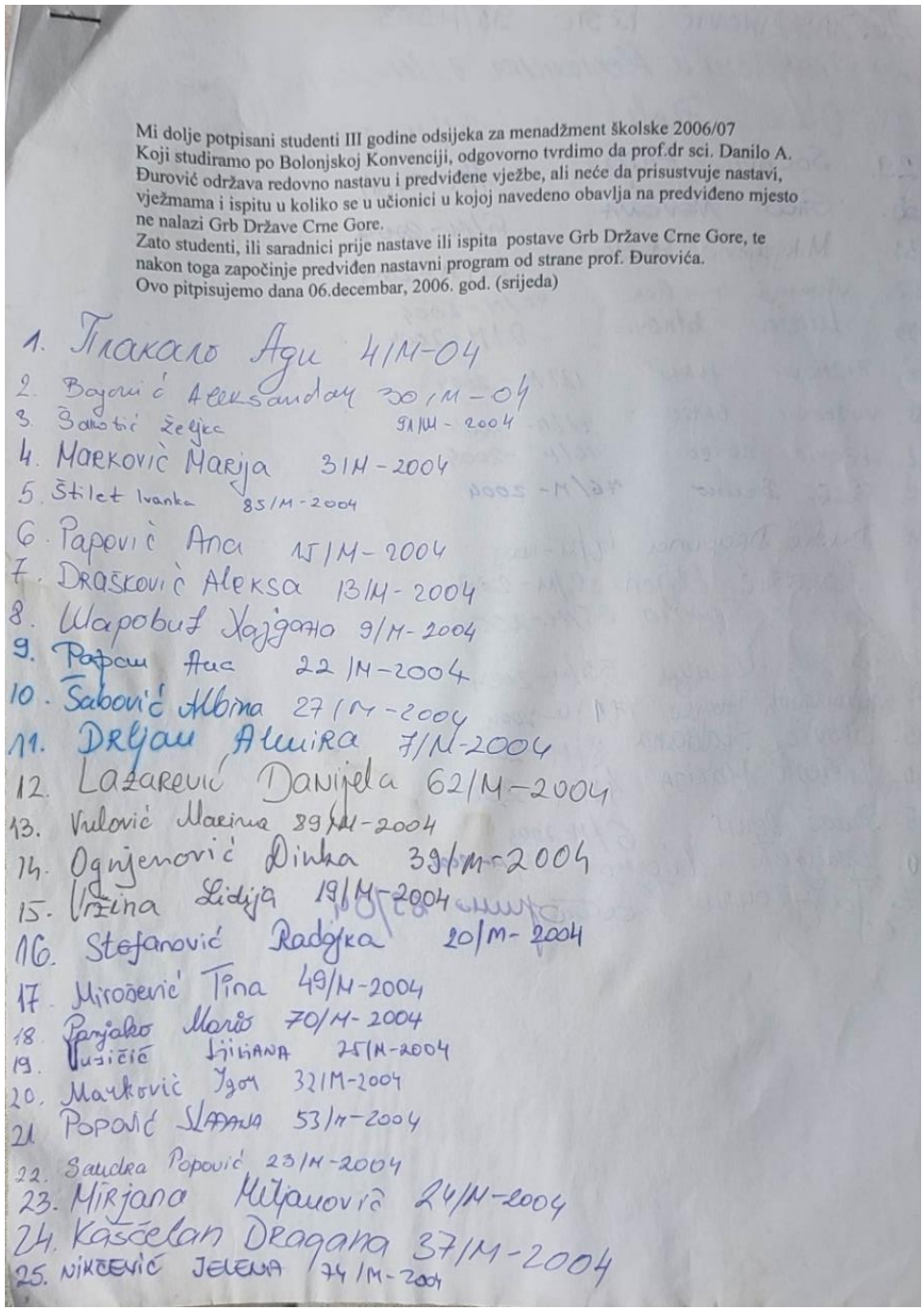
На Факултету за поморство су се огрaдили од овог перформанса, којим није поштована одлука деканског колегијума Факултета за поморство (5. априла), а са којом је Данило Буровић био упознат. Колегијум у саставу **Љубо Вујовић**, продекан за наставу, **Душан Перовић**, продекан за финансије, **Александар Бухић**, продекан за науку и развој, **Стево Никић**, шеф студијског програма менаџмент у поморству, и декан **Милорад Рашковић** је подржао акцију „без коришћења имена или обиљежја Универзитета Црне Горе или Факултета за поморство". Наведени пројекат, по њима, излази из оквира наставе за предмет Еколошки менаџмент, и препоручују да студенти у њему могу учествовати само као грађани. Осим тога, пројекат је рађен у вријеме редовне наставе (по часових поводневних сата), због чега су студенти тога дана одсуствовали са дијела предавања. На програму који је дијељен свим учесницима, супротно закључцима Колегијума Декана, одштампани су државни грб; грб Факултета, уз њихова, знак Универзитета Црне Горе и Факултета за поморство и свих спонзора пројекта.

М.Д.П.

Буровић: Без присиле

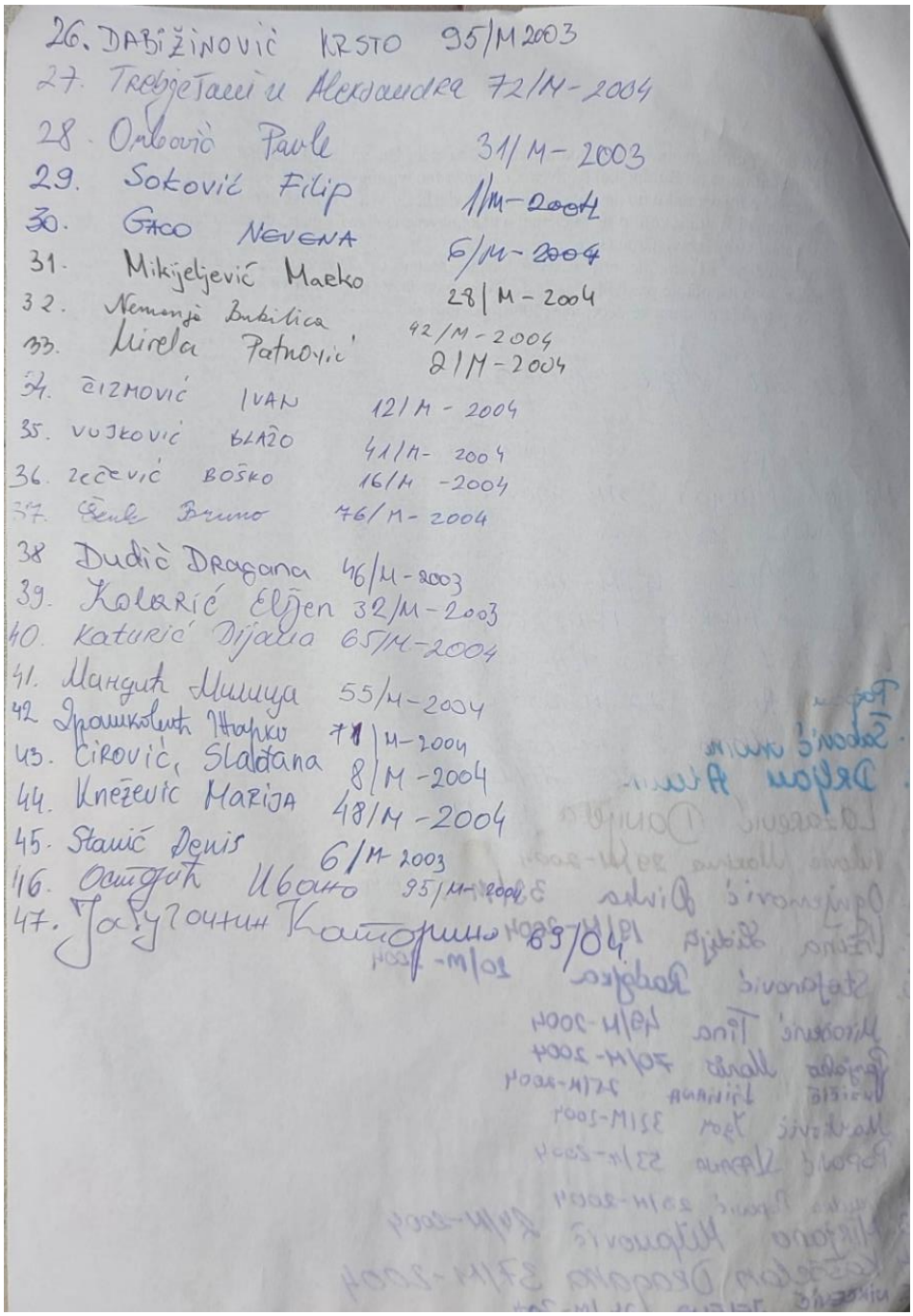
– Декан Факултета је потписао мој захтјев за спонзорство, ударио печат и имао је времена да размисли о пројекту. Ово је прије свега хуманитарна акција са циљем да учинимо љепшим бар један дан лицима са инвалидитетом, без икакве политизације нити присиљавања студената да учествују у њему. Прије свега сам грађанин, нијесам предсједник Грађанске партије, то је неистина и припадам партији коју ја хоћу, односно, чак сам свих партија које овој држави мисле добро. Више волим да будем власник свог стана, него да сам подстанар – казао је проф. Данило Буровић. Он је на факултету познат као борац за постављање државних грбова у свим учионицама.

– У Службеном листу Црне Горе бр. 47, од 12. јула 2004. године, у члану 4, који је потписао предсједник **Филип Вујановић**, каже се да је обавезно у државним учионицама где се врши едукација, да буде постављен грб Црне Горе. Код нас се већ осамдесет и по година борим за то и борићу се и даље – казао је Буровић.

Mi dolje potpisani studenti III godine odsijeka za menadžment školske 2006/07
Koji studiramo po Bolonjskoj Konvenciji, odgovorno tvrdimo da prof.dr sci. Danilo A. Đurović održava redovno nastavu i predviđene vježbe, ali neće da prisustvuje nastavi, vježmama i ispitu u koliko se u učionici u kojoj navedeno obavlja na predviđeno mjesto ne nalazi Grb Države Crne Gore.
Zato studenti, ili saradnici prije nastave ili ispita postave Grb Države Crne Gore, te nakon toga započinje predviđen nastavni program od strane prof. Đurovića.
Ovo pitpisujemo dana 06.decembar, 2006. god. (srijeda)

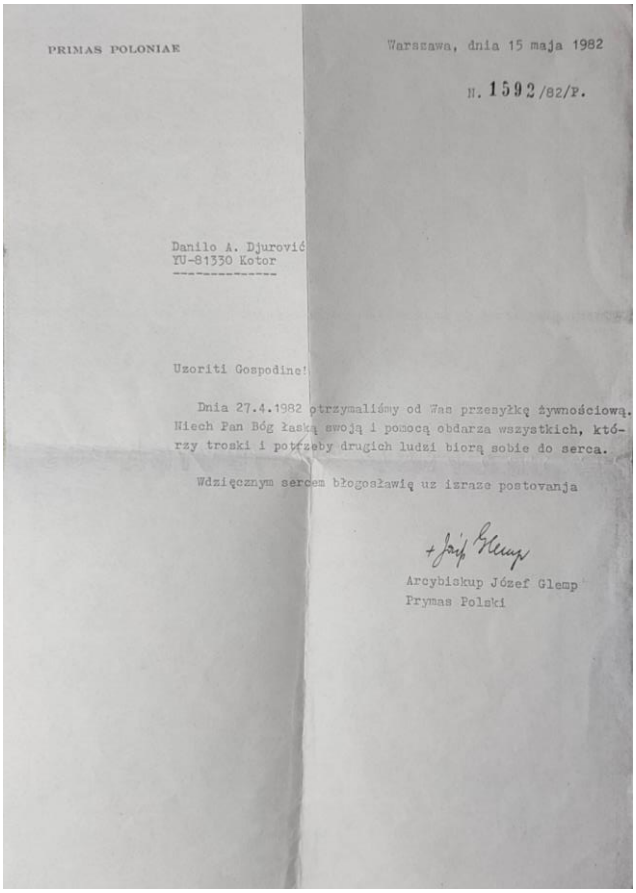
1. Tlakala Agu 4/M-04
2. Bajović Aleksandar 30/M-04
3. Šaković Željka 91/M-2004
4. Marković Marija 31M-2004
5. Štilet Ivanka 85/M-2004
6. Papović Ana 15/M-2004
7. Draškovič Aleksa 13/M-2004
8. Шаробић Хајдана 9/M-2004
9. Popan Ana 22/M-2004
10. Šaković Albina 27/M-2004
11. Drljan Almira 7/M-2004
12. Lazarević Danijela 62/M-2004
13. Vulović Marina 89/M-2004
14. Ognjenović Dinka 39/M-2004
15. Vrzina Lidija 19/M-2004
16. Stojanović Radojka 20/M-2004
17. Mirošević Tina 49/M-2004
18. Ranjako Mario 70/M-2004
19. Vujičić Ljiljana 25/M-2004
20. Marković Ivan 32/M-2004
21. Popović Slađana 53/M-2004
22. Sandra Popović 23/M-2004
23. Mirjana Miljanović 24/M-2004
24. Kaščelan Dragana 37/M-2004
25. NIKČEVIĆ JELENA 74/M-2004

26. DABIŽINOVIĆ KRSTO 95/M 2003
27. Trebješanci u Aleksandra 72/M-2004
28. Orlović Pavle 31/M-2003
29. Sokolović Filip 1/M-2004
30. GAGO NEVENA 6/M-2004
31. Mikijeljević Marko 28/M-2004
32. Nemanja Bukilica 42/M-2004
33. Mirela Patrović 2/M-2004
34. ĐIZMOVIĆ IVAN 12/M-2004
35. VUJKOVIĆ BLAŽO 41/M-2004
36. ZEČEVIĆ BOŠKO 16/M-2004
37. Ćenik Bruno 46/M-2004
38. Dudić Dragana 46/M-2003
39. Kolarić Eljen 32/M-2003
40. Katurić Dijana 65/M-2004
41. Mandut Milica 55/M-2004
42. Ivanković Ivanka 71/M-2004
43. Ćirović, Slađana 8/M-2004
44. Knežević Marija 48/M-2004
45. Stanić Denis 6/M-2003
46. Omazić Ivana 95/M-2004
47. Jakupčinin Katarina 89/04

Na Svečevom susreto u Njegovom rodnom Herceg Novom bilo je prisutno i dio Njegovog tijela-medaljica koju sam dobio u Padovi, o čemu je pisano u Hrvatskom časopisu - pisao je Tripo Šubert i lično svijedočio i fotogafisao.

PRIMAS POLONIAE

Warszawa, dnia 15 maja 1982

N. 1592/82/P.

Danilo A. Djurović
YU-81330 Kotor

Uzoriti Gospodine!

Dnia 27.4.1982 otrzymaliśmy od Was przesyłkę żywnościową. Niech Pan Bóg łaską swoją i pomocą obdarza wszystkich, którzy troski i potrzeby drugich ludzi biorą sobie do serca.

Wdzięcznym sercem błogosławię uz izraze postovanja

+ Józef Glemp

Arcybiskup Józef Glemp
Prymas Polski

Pisao mi je Danilo o još jednom snu:
U snu mi je Gospa rekla , tačnije jedna žena koju sam ja prihvatio kao Gospu, da je potrebno popraviti krov od Crkve Gospe od Zdravlja koja se nalazi iznad starog grada Kotora, jer je Crkva prokišnjavala. O tome su bili obaviješteni zvanično don Gracija Brajković, padre Dinko Vlašić, padre Venko, časne sestre milosrdnice (sve u Kotoru), kao i don Ilija. San sam sanjao - subota na nedjelju u maju mjesecu 30/31.
Otišao sam poslije Svete mise i uzeo ključ od fratara jer sam im sve ispričao. Popeo sam se na krov i kako sam gazio tako sam sve više rušio štetio krov. Odlučio sam da cijeli krov obnovim, kao i one 4-kapelice. Sve sam to odradio od juna do oktobra mijeseca i doveo prvo svijetlo u Crkvu i kapelicama. Ja sam uradio sa radnicima i omladincima pravoslavne vijere, muslimana (mi kažemo šiptara) i sa dva katolika, tri betonske ploče na Crkvu i 4-male betonske ploče i zidove na kapelicama. prve orgulje su svirale na struju nakon uvođenja svijetla uoči Dana Gospe od Zdravlja 20 novembra, svirala je časna Dragica.
Josip Pečarić

PRILOG

SPC KOJU IZDAŠNO FINANCIRA RH PRISVAJA HRVATSKU BAŠTINU U BOKI KOTORSKOJ

Peraška Gospa od Škrpjela na kalendaru „Pravoslavne svetinje“

Peraška Gospa od Škrpjela, vjerski objekat koji pripada Kotorskoj biskupiji, našla se na početnoj strani crkvenog kalendara „Pravoslavne sventinje – manastiri Crne Gore“ koji se ovih dana prodaje u crnogorskim knjižarama.

Kalendari su uvezeni iz BiH, a štampalo ih je preduzeće "Gatarić" koje posluje u Derventi, Banjaluci i Istočnom Sarajevu.
Peraška crkva našla se na početnoj strani izdanja „crkveni kalendar za prostu 2022. godinu“.
Čitalac koji nam je poslao fotografiju pita se da li je onaj ko je uvezao namjerno poručio ovako štampan materijal ili ga je odabrao iz neznanja.
https://www.portalanalitika.me/clanak/peraska-gospa-od-skrpjela-na-kalendaru-pravoslavne-sventinje
Sporne kalendare štampala firma iz Valjeva, a ne Gatarić iz Dervente (portalanalitika.me)

'BOJNA ČAVOGLAVE' / THOMPSONOFOBIJA, ZAGREB, 2022.

DR STJEPANDIĆ: MARTENS JE PREKRŠIO DOGOVOR I OBJAVIO PRLJAVI, NEČASNI I NEZAKONITI PAMFLET PROTIV M. P. THOMPSONA, A ONDA KUKAVIČKI MENE OPTUŽIO ZA TO

07 Kolovoz 2020

Dr. Josip STJEPANDIĆ, predsjednik Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti u dijaspori i domovini (HAZUDD) uz čije posredovanje je novinar njemačkoga FAZ-a napravio intervju s glazbenikom Markom Perkovićem Thompsonom
N) OVO JE ISTINA:
Martens je prekršio dogovor i objavio prljavi, nečasni i nezakoniti pamflet protiv M. P. Thompsona, a onda kukavički mene optužio za to
.....
Pod 0) U Martensa kao da je u posljednji trenutak ušao neki skojevski vrag i preokrenuo tijek njegovih misli za 180 stupnjeva. Na moje zaprepaštenje, odgovorio mi je da su za sve krivi „moji“ Hrvati. Takvih nema, očigledno misli na pripadnike Skojevske internacionale ili Titojugenda, s kojima je u kontaktu, koji su Hrvati samo onda kad treba zauzeti neko radno mjesto u hrvatskoj kvoti, a inače su militantni Jugoslaveni ili velikosrbi
.....
Pod 1) Martens je nakon intervjua u Čavoglavama oduševljeno rekao: „Nadam se da će nakon ovoga intervjua vaša percepcija u Njemačkoj biti mnogo bolja!“ To je ponovio nakon mjesec dana u jednome zagrebačkom društvu. Sa zadovoljstvom je prihvatio i Thompsonov poziv da sa suprugom bude gost njegova koncerta. Naglo je promijenio stav i sugerirao da mu koncerte u Njemačkoj treba zabraniti
.....
pod 2) Martens se nije držao dogovora: prvo je objavio autorski tekst s prepričanim intervjuom bez najjačih Thompsonovih izjava kako bi izveo zaključak da Thompson u Njemačkoj zapravo nije poželjan. Tako je ispalo da sam izručio Thompsona na nož neprijatelju, ali u konačnici nije tako i ne će biti
.....
Pod 3) Intervju je od 26. veljače, kad ga je Marko dobio nakon dugoga čekanja i autorizirao, do 11. srpnja čekao je da se Martens pokrene. Izlaženje je bilo

predviđeno za prvi tjedan ožujka, ali se on nije pomicao. Slučaj s Manuelom Neuerom očigledno je ubrzao neke stvari

.....

pod 4) Martens se služi ne samo nečasnim nego i nezakonitim radnjama. Za svoje članke u FAZ-u kao i članak u Jutarnjem listu koristio se mojim intelektualnim vlasništvom – prijevodom intervjua i fotografije – za što nije imao dopuštenje. Ponaša se kao da mu je punac bio oficir u vojsci propale države. Tako će uskoro – i FAZ i Jutarnji list, dobiti poštu od mojih odvjetnika

.....

pod 5) Dana 27. 8. 2019. molio me da provjerim ima li kakav službeni trag o "Ordenu Krune kralja Zvonimira" (3. Klasse), koji je dobio njegov djed kao oficir Wehrmachta. Martensov punac mu je bio oficir jugoslavenske vojske

.....

Tekst:

Ima rijetkih dana, možda jednom u pet godina, kada netko s kim imam posla kao racionalnom osobom nenadano počne pokazivati neko posve drugo lice, počne se ponašati posve iracionalno, protiv temeljnih pravila pristojnosti, tjera neku svoju pravdu, hoće zaratiti s mnogima, ne da se dozvati niti razmisliti o šteti koju čini sebi i drugima.

Onaj tko se nađe usred takvoga incidenta te ne može pobjeći, ima dvije mogućnosti: ili sjesti pa se isplakati, ili se izgredniku nasmijati u lice.

Kako život teče, a ja sam duboko u 60. rundi, već sam se dobro uvježbao u ovoj drugoj inačici.

U trenutku dok ovo pišem (subota), prošao je točno jedan tjedan otkako se ne samo prema meni nego i prema jednoj meni vrlo dragoj osobi Michael Martens, dopisnik najuglednijih njemačkih novina Frankfurt Allgemeine Zeitung (FAZ), ponaša kao da je skojevski vrag ušao u njega.

Da je o Marku Perkoviću Thompsonu objavio klevetnički pamflet u kraćoj (tiskano izdanje, nedjelja, 19.7.) i duljoj inačici (mrežno izdanje, ponedjeljak, 20.7.), samo je jedna strana medalje, toliko ružna, da bi se morao skriti u mišju rupu. Nakon silnih prosvjeda, koji su doprli i do njega, a u kojima sam imao poneki sitniji udjel, gospodin Martens potom je nasrnuo na mene.

Tako da mu se moram javno nasmijati u lice. Grohotom!

Te ga javno upitati: „Dragi gospodine Martens, što je to ušlo u Vas da Vas je tako razgoropadilo?“

Michael Martens moju je reakciju na svoj sramotni članak mogao predvidjeti. Takvoga me upoznao prije točno dvije godine te postupno počeo cijeniti. Već u prvome okršaju po mailu naučio je da mi ne može parirati jer se prepiremo o njegovu tekstu, a ja sam autor, urednik, recenzent mnogo zahtjevnijih tekstova nego što je on ikad čitao. Žao mi je da je tu lekciju nekako zaboravio ili potisnuo tako da će je morati ponoviti.

Ja, pak, njegovu žestoku reakciju na naš prosvjed zbog klevetničkoga članka nisam mogao predvidjeti, a i da jesam, ona je potpuno neutemeljena te šteti svima, a ponajviše Martensu samome.

Među) Kako je krenula moja komunikacija s Martensom

Prije dvije godine Hrvati širom svijeta slavili su svoje svjetske nogometne viceprvake. Iako sam tog ponedjeljka bio na poslu, moje srce bilo je medu mnoštvom u Zagrebu te sam slavio. Ondje je bio i gospodin Martens te je poput mnogih kolega sutradan objavio ružnu priču koju im je netko gadno podmetnuo: Zašto Vatreni slave s „bardom mržnje"? Povrh toga, referendumske inicijative za promjenu izbornoga zakona nazvao je – rasističkima.

Na uglavnom negativne komentare u njemačkim novinama, koje su dijelom bili pisali i novinari srpskoga podrijetla, reagiralo je mnogo Hrvata, pa i ja.

FAZ je previše ugledan da bi se utopio u nekakvu masu prosjeka. Upravo u jednoj takvoj situaciji, kad smrad hajke nezaustavljivo izbija iz zraka, očekivao sam da profesionalni novinar priupita i drugu stranu. Po temeljnim pravilima struke.

To sam Martensu u poduljem mailu podastro, na što mi je on odgovorio bezobraznim protupitanjem poznajem li pjesmu „Jasenovac i Gradiška Stara" te počeo citirati. Nisam ju poznavao, niti htio naučiti, upravo što mi je do ušiju došao jedan odvratni stih.

Na to sam mu uzvratio nižući mnoge njegove propuste. Ali nije mi bila nakana tada, a niti u drugim slučajevima, izvrijeđati ili ga čak poniziti.

Nakon tog ribanja, jednostavno sam mu ponudio suradnju: posredovanje kod intervjua s Thompsonom te korisne informacije za njegov dopisnički rad, koje on iz svojih dotadašnjih izvora nije mogao dobiti.

Da budem iskren i posve precizan: fenomen Thompson zaintrigirao me prije više godina. S protokom vremena došao sam do čvrstoga zaključka: Thompsonu se nema što bitno staviti na teret. Ako bi on pak imao kakvih moralnih propusta, onda oni leže tako daleko u prošlosti, da su za sadašnju ocjenu njegove osobe te mogućega negativnog utjecaja na mlade potpuno nevažni. Moju motivaciju za razgovor, a i za moje posredovanje, Martensu sam otvoreno iznio, Thompsonu sam poželio mogućnost da iznese svoje stavove kako bi njemačka javnost mogla stvoriti svoj sud, a ne na temelju podmetanja ili čak hajke.

Gospodin Martens moju je pruženu ruku prihvatio. Pristao je napraviti intervju s Thompsonom u Čavoglavama, ali se od početka ogradio da će za to vremena imati tek u 2019. godini, kad se iz Atene preseli u Beč te dovrši i objavi svoju novu knjigu o Ivi Andriću. Kao dopisnik, on pokriva osam zemalja te sam odmah doznao da mu Hrvatska nije prioritet.

Po tome, moglo je samo biti bolje.

Naša je suradnja ubrzo započela. Već u jednome od prvih mailova Martens me zamolio za neke informacije o Andriću, što je od mene promptno dobio.

U načelu, ili sam ja Martensu slao poveznice na važne objave ili je on mene pitao za neke informacije. Tako sam imao čast više puta pružiti pitanja za intervjue s

državnicima ili ministrima (Vučić, Plenković, itd.), dati svoju kratku ocjenu trenutačne političke situacije, preporučiti ili ne neko konkretno djelo koje mu je bilo ponuđeno poput mišljenja o Slavku Goldsteinu i njegovoj knjizi 1941 – godina koja se ponavlja, za čiji je njemački prijevod trebao recenziju. Mislim da će i manje pronicljiv čitatelj sam zaključiti što sam mu preporučio. Recenziju u FAZ-u nisam pronašao.

Najmanje četiri puta bio sam zamoljen postaviti i obrazložiti svoju prognozu izbora. Svaki puta sam promašio, manje ili više.

Isto tako, Martens me upozorio na knjigu Alexandera Korba „U sjeni svjetskog rata: masovni teror ustaša protiv Srba, Zidova i Roma u Hrvatskoj 1941.-,45., jer važi za standardno djelo u njemačkome Ministarstvu vanjskih poslova, koju sam smjesta nabavio te počeo čitati i pomalo recenzirati.

U međuvremenu mi se javljao, npr. iz Skopja 5.10.18., te se pohvalio da su se njegovi hrvatski prijatelji čudili kako je uspio doći do Thompsona.

Među) Bio je na skupu pučana, kada i Angela Merkel, na kojemu se pjevala Lijepa li si

Često sam hvalio njegove članke, pogotovo o Srbiji, Kosovu i Makedoniji, a nekoliko puta kritizirao, poput panegirika Slavenki Drakulić, punoga objeda prema hrvatskim domoljubima.

U povodu smrti Johanna Georga Reißmüllera, bivšega izdavača FAZ-a, koji je Hrvatskoj pružio veliku potporu u njezinu najtežem razdoblju, imali smo intenzivnu komunikaciju. G. Martens mogao je zaključiti da je Hrvatski tjednik bio medu rijetkim tiskovinama, koje su tome velikome čovjeku odale posljednju počast.

U to doba došao je od strane Efraima Zuroffa poziv za zabranu knjige o Jasenovcu autora Josipa Pečarića i Stjepana Razuma "Razotkrivena jasenovačka laž", o čemu sam g. Martensa odmah informirao. Jasenovac će postati česta tema naše komunikacije. Na žalost, iako će marljivo skupljati informacije o njemu, Martens se do sada nije mogao odlučiti da o toj temi napiše i jednu riječ.

Na dan komemoracije za J.G. Reißmüllera, Martensu se u članku potkrala sitna pogrješka, koju je nakon moje obavijesti smjesta dao ispraviti u mrežnome izdanju. Takve su se stvari ponavljale više puta. U šali sam mu više puta napisao da sam ja njegova „kontrola kvalitete“, kojom se on vrlo rado koristio, ali samo nakon objave članka.

Na samu Veliku subotu bivam počašćen primanjem u klub pokusnih čitatelja Martensove biografije Ive Andrića. Tekst od 35 kartica čitam u jednome dahu i već na Uskrs navečer čestitam g. Martensu tvrdnjom da ako je ostatak takav da će to biti knjiga koju će se često citirati, pogotovo poglavlje 9. Samo nekoliko pogrješaka. Izražavam olakšanje da je izostala poruga za hrvatske janjičare poput Andrića. Raspravljamo o planovima za izdavanje knjige u Srbiji i Hrvatskoj.

U nedjelju, 28. travnja, Martens postaje zvijezda nakon što je objavio članak pod naslovom „Srbija ne spada u EU“. Mnogi se prijatelji javljaju te pitaju tko je Martens. On uzvraća s nekoliko misli o stilskim pitanjima.

Martens dolazi u Zagreb te, između ostaloga i na moj nagovor, posjećuje J. Pečarića.
Na predizbornom skupu europskih pučana pjeva se Thompsonova „Lijepa li si“. Martens mi priopćuje da je bio protiv, ali to nije spomenuo u članku.
U mailu od 18.5. pita me kakav je to smiješni portal index.hr te od mene dobija opširan odgovor.

Dana 27. svibnja dobija od meine informaciju da je Upravni sud Republike Slovenije poništio zabranu koncerta Marka Perkovića Thompsona u Mariboru.
Usput mu poručujem:
Vas će se puno citirati u Bosni i Hercegovini, Kosovu i Hrvatskoj, to je posve razvidno.

Dana 10. srpnja obavješćujem ga da je Plenković torpedirao Thompsonov koncert na Krbavskome polju, jedva nakon što su prošli izbori za EP.

U subotu 6. srpnja 2019. najavljujem posjet Beču. Martens uzvraća da će za Thompsona rezervirati jednu cijelu stranicu. Od toga trenutka taj pojam „jedna stranica“ ili „format Angela Merkel“ provlači se tijekom cijele prepiske.

Naš prvi susret događa se u Beču u blizini njegova stana, u subotu 20.7., na proputovanju. Donosim mu nekoliko knjiga. Živahan razgovor u kojemu sam mu iznio mnogo pojedinosti o Titovoj Jugoslaviji. S posebnim zanimanjem prati moje dogodovštine iz jugovojske u koju sam morao pristupiti kao mladi doktor znanosti. Pripovijedam mu da sam imao veliku sreću da je bilo toliko mnogo Albanaca vojnika, tako da KOS-u očigledno nisam bio zanimljiv, iako sam na temelju usporenih pisama mogao zaključiti da me temeljito prate. Od svega je najviše zapamtio tu prispodobu kako sam zahvaljujući progonu Albanaca ostao nedirnut.

Dolazim na temu obavještajnih službа te ga upozoravam kako u ruke dobijam svakojaki materijal, u čiju vjerodostojnost primatelj ne može biti siguran. Naglašavam kako se on sam mora pobrinuti za verifikaciju svake informacije koju dobije od mene. Kao dobre primjere navodim slučajeve Darija Kordića te Marka Perkovića Thompsona koje su ukopali Hrvati, tj obavještajne službe.
Među) Put u Čavoglave

To je bilo prvi put da smo uopće konkretno razgovarali o Thompsonu. Kratko iznosim svoja iskustva i naglašavam da, ako hoće provjeravati jesu li tzv. inkriminirajuće snimke za Thompsona autentične, mora zaposliti forenzičare.
Izvješćujem ga koliko je truda i posrednika bilo potrebno da se Marko Perković Thompson uopće nagovori na intervju.
Dogovaramo da termin za intervju bude nakon ljetne stanke.

Dok sam bio na putu, poslao mi je uvrjedljiv mail koji je Martens dobio od g. Karla Kutniaka te sam između redaka razumio da on misli kako je Kutniak u dosluhu sa mnom. Nije, jer ga uopće ne poznajem. Naprotiv, u svakoj prigodi prije i kasnije molio sam naše hrvatske prijatelje da budu umjereni u kritikama.
Dana 22. 7. dobijam njegov službeni upit Marku Perkoviću Thompsonu za intervju u Čavoglavama. Kratko pismo prevodim istoga dana te šaljem natrag.

Onda me 25. 7. pitao mogu li mu što reći o „Srpkinji koja je u 2. svjetskom ratu spasila 10.000 djece“. Uzvratio sam mu člankom Igora Vukića o filmu Dane Budisavljević. Poslije ću doznati da je poticaj da se bavi tom temom dobio od jedne od „vještice iz Rija“, koju poodmakla starost u Švedskoj ne odvraća od podlosti i podmetanja. S poodmaklim godinama vještica postaje stara vještica!

Naravno, pitao me za pomoć pri objavljivanju njegove knjige u Hrvatskoj pa sam ga posredstvom naše vicekonzulice uputio na Ministarstvo kulture, gospođi Dubravki Đurić-Nemec.

Dana 21. 8. izlazi knjiga Im Brand der Welten. Počinjem čitati, a dan kasnije HT prvi put spominje knjigu, kao prvi medij u Hrvatskoj.

Dana 27. 8. 2019. dobivam zamolbu da provjerim ima li kakav službeni trag o "Ordenu Krune kralja Zvonimira" (3. Klasse), koji je dobio njegov djed kao oficir Wehrmachta.

Dana 29. 8. počinjemo planiranje putovanja u Čavoglave, a 13. 9. dolazi pozivnica od Thompsona: „Dobio sam informaciju, a i poziv da bi rado kroz jedan intervju razgovarali sa mnom vezano za razne društveno-glazbene događaje koji okružuju mene i moju publiku u hrvatskom javnom prostoru. Rado ću i sa zadovoljstvom razgovarati za Vaše novine i slobodno s gospodinom Stjepandićem dogovorite detalje.

Meni 5. 10. odgovara i stojim Vam na raspolaganju.

Radujem se našem susretu.

Marko Perković“

Bila su dogovorena jednostavna, ali stroga pravila: sva su pitanja bila dopuštena, a Thompson je tražio autorizaciju kompletnoga intervjua prije objavljivanja.

Ja sam sa svoje strane tražio od obiju strana da ne sudjelujem u oblikovanju sadržaja intervjua, nego samo kao posrednik i prevoditelj.

Razgovor je bio vođen u Čavoglavama, u subotu 5. 10. ,19. u vrtu kuće M. Perkovića. Usput smo posjetili novu crkvu te se fotografirali ispred kipa bl. Stepinca. Planirano je bilo da ostanemo najviše tri sata, a ostali smo skoro 12 sati, od 10.30 do 22 sata. Gospodin Martens je dva puta ustajao te se opraštao da bi se ipak bio predomislio. U međuvremenu su bili pristigli tamburaši s kojima je Thompson snimio jednu pjesmu, ali su oni napustili društvo sredinom popodneva. Popodne smo u društvu pršutara Ante Reljanovića skoknuli do Otavica te posjetili mauzolej i rodnu kuću Ivana Meštrovića. Vrlo ugodan dan tijekom kojega je Martens više puta iznio svoje zadovoljstvo dojmovima.

O najvažnijoj točki, samome razgovoru, Martens mi je pripovijedao da je provjerio cijelu pismohranu FAZ-a, a da je dva pitanja zatražio od hrvatskih novinara, koji su navodno htjeli doći s njim na intervju. Nisu to Hrvati, nego Jugoslaveni ili velikosrbi.

Razgovor je protekao prilično mirno i harmonično, iako je Martens imao više provokativnih pitanja. Na najmanje tri mjesta ja bih da sam bio na mjestu Marka

Perkovića Thompsona kazao da mogu odgovoriti, ali da mu odgovor ne će mnogo pomoći jer za takve teme treba povjesničara.

S druge strane, računao sam da će nakon takvoga rešetanja i sam Martens uvidjeti da u optužbama protiv Thompsona nema nikakvoga temelja. To je i Martens nakon intervjua, dok smo još bili utroje, iznio: „Nadam se da će nakon ovog intervjua Vaša percepcija u Njemačkoj biti mnogo bolja.“ Tu će izjavu ponoviti mjesec dana kasnije na jednoj večeri u Zagrebu u društvu dvojice prijatelja.

Martens je imao pristup svuda, Thompson ga je uveo u svoju dnevnu sobu, ondje je bilo desetak prijatelja. Lijepo muško društvo u koje se Martens mnogo bolje uklapao od mene jer je on s njima pio, dok ja nisam okusio niti kapi alkohola. Među) Deset mjeseci čekanja na objavu

Pri odlasku Thompson je Martensa pozvao da posjeti jedan koncert sa suprugom, na što je ovaj pristao. Dok sam ga vozio u svojemu automobilu natrag u Split, razgovarali smo. Martens je bio vidljivo impresioniran onime što je doživio u Čavoglavama, tako da je u mome automobilu zaboravio neke osobne stvari.

Nakon intervjua, naša se komunikacija okretala ponajprije oko njegove knjige te Nobelove nagrade za Petera Handkea, što je Martens odlučno kritizirao. Tako se 21.10. hvali brojem recenzija te tvrdi da se nitko nije javio od skojevske internacionale. Uzvraćam da je takvima 450 stranica pretvrd zalogaj.

Opet traži moj logički savjet za film na kojemu stoji „Istina o Srebrenici“, a zapravo je o Žepi. Na temelju nekoliko opažanja dolazim do zaključka da je to gruba manipulacija, u kojoj se Ratko Mladić pokazuje kao pomirljiv zapovjednik. Slutim da mu je netko to htio podmetnuti.

Dok ja čekam da konačno dobijem intervju, prolaze tjedni za mene intenzivnoga rada. Razveselilo me da je predsjednica RH Kolinda Grabar Kitarović Odličjem kneza Branimira posthumno odlikovala Johanna Georga Reißmüllera. Tu i tamo pitam za intervju, a on se izgovara obvezama. Nudim mu čak i prijevod ako dobijem vrpcu. Konačno 29. 11. piše:

„Jedva da mogu dočekati taj dan kad ću na Twitteru objaviti sliku s Thompsonom te najaviti intervju.“

Onda na scenu stupa Hrvatski tjednik, 30.11., poziv na božićni domjenak HT-a u Zagrebu, hotel Dubrovnik, a 2. prosinca Hrvatski tjednik kao prvi politički medij objavljuje moju recenziju knjige Im Brand der Welten iz mojega pera. Prije toga jednu je recenziju objavio samo akademik Nemec u Vijencu.

Dana 10. 12. pita me imam li informacija o skandaloznome postupanju hrvatske policije prema nigerijskim sportašima. Nakon kratke provjere dajem informaciju da su to migranti koji su se prikazali sportašima (bez reketa došli na turnir) da bi dobili vizu.

Dana 14. 12. konačno mi dolazi intervju u obliku teksta. Moj prijevod s njemačkoga na hrvatski gotov je za četiri dana jer mi Martens nije stavio na raspolaganje hrvatski transkript. Marko nije zadovoljan jer je Martens dosta toga

krivo razumio te traži vremena za autorizaciju, koju dovršava 24. veljače, a ja za dva dana završavam prijevod novoga dokumenta.

Tako je intervju od 26. veljače do 11. srpnja čekao da se Martens pokrene. Izlaženje je bilo predviđeno za prvi tjedan ožujka, ali se on nije pomicao, a onda je izbila kriza s COVID-19, koja do danas traje.

Usprkos tome, u međuvremenu je moja prosudba bila zatražena – kako za izbore u HDZ-u tako i za parlamentarne izbore.

Afera s Manuelom Neuerom očigledno je ubrzala neke stvari.

Gospodin Martens pristao je da Marko krati tekst na 30.000 znakova (print izdanje), odnosno 40.000 znakova (web izdanje), što smo dva-tri dana i uspjeli. Svaki je korak precizno dokumentiran u mailovima – onako kako se to radi u inženjerskom poslu. Zainteresiranoj javnosti slobodno priopćavam da manuskript imam u ukupno 32 inačice plus jedan dokument s referencama za web izdanje. Iz naše prepiske slijedi nedvosmisleno da smo pripremali po jednu inačicu za print izdanje velikoga formata „Angela Merkel“ te jednu dulju za mrežno izdanje.

Među) Ne će Martens zabraniti M. P. Thompsona u Njemačkoj

Kao što je Hrvatski tjednik objavio u prošlome broju, gospodin Martens se na žalost nije držao dogovora, pa je umjesto intervjua u print izdanju objavio svoj podulji autorski tekst u kojemu je pomalo prepričao dijelove intervjua s ponekim citatom, ali bez najjačih izjava. Tako je na koncu došao do zaključka da Thompson u Njemačkoj zapravo nije poželjan, što cijeli slijed događaja postavlja naglavce. Tako funkcionira cenzura u FAZ. Kao da je neka nevidljiva ruka u posljednji trenutak tijek njegovih misli okrenula za 180 stupnjeva.

U ponedjeljak je u mrežnome izdanju istina izašao intervju, ali ispred njega „uvod“ od otprilike 30 stranica, koji je zapravo prepričani intervju. Koji će čitatelj uopće čitati intervju, kad je uvod toliko dug?

Zaprepašten ovim nečuvenim postupkom te mnogim pogrješkama, kojima zapravo vrvi cijeli članak, pokušao sam najprije kontaktirati s Martensom, koji mi je poslao poruku da su za sve krivi „moji“ Hrvati. Ja takve ne poznajem, jer je u posredovanju sudjelovao samo kolega Pavić iz Hrvatskoga svjetskog kongresa. Martens je očigledno mislio na pripadnike Skojevske internacionale ili Titojugenda, koji su Hrvati samo onda kad treba zauzeti neko radno mjesto u hrvatskoj kvoti, a inače su militantni Jugoslaveni ili velikosrbi.

Potom sam se obratio gospodinu Kohleru, suizdavaču FAZ, koji mi je, istina, odmah odgovorio, ali zamolio da pričekam te da se uzdržim od kritike. To sam dva dana (utorak i srijeda) učinio, međutim u četvrtak je izašao intervju s Martensom u Večernjem listu, u kojem je on Thompsonu dao za pravo da je prevaren, a za prijevaru je optužio – mene.

Vrlo nerazuman potez jer je naša komunikacija, osim posljednjega tjedna, išla gotovo isključivo mailom, pa tako ima mnogo, mnogo dokaza da je Martens do posljednjega dana govorio o intervjuu upravo onako kako je bilo dogovoreno.

Na žalost, svome nečasnome postupanju postavio je krunu autorskome člankom u Jutarnjem listu, koji je formalno posvetio Thompsonu, a zapravo bljuje svoj otrov na mene.
Kao što na početku napisah: neki je vrag ušao u Martensa, ponaša se krajnje neprofesionalno, te sramoti sebe i svoju uglednu kuću.

Kao i na početku naše komunikacije, mogu potvrditi da su njegove tvrdnje nekonzistentne i proturječne. Ako me drži tako nečasnim čovjekom, kako me prikazuje, zašto je u razdoblju od dvije godine do posljednjeg dana tražio i dobivao moje usluge za koje bi inače trebao ili pozamašne honorare ili jako mnogo vremena? Mene svojim uvrjedama svakako ne će posebno impresionirati niti ušutkati. Time najbolje pokazuje kakav je čovjek. Da stvar bude groteskni ja, kao znak moga zlog karaktera dokumentira u Jutarnjem listu time što pišem za Hrvatski tjednik. Međutim, ja sam u Hrvatskome tjedniku objavio vrlo afirmativnu recenziju njegove knjige (a što ću kad je toliko dobra?), dok je Jutarnji list, za koji se sada hvata, kao i njegov sijamski blizanac Večernji, tu knjigu jednostavno ignorirao!

Pritom se Martens služi ne samo nečasnim, nego i nezakonitim radnjama. On se, naime, za svoje članke u FAZ-u kao i članak u Jutarnjem listu koristio mojim intelektualnim vlasništvom: prijevodom intervjua i fotografijama, za što nije imao dopuštenje. Ponaša se gospodin Martens kao da mu je punac bio oficir u vojsci propale države. Tako će uskoro, kako FAZ tako i Jutarnji list, dobiti poštu od mojih odvjetnika.

Proteklih dana dobio sam raznorazne reakcije: mnoge od njih bile su negativne u smislu da sam Thompsona izručio na nož neprijateljima. Situacija istina nije onako povoljna, kakvu sam ja htio imati nakon objave intervjua, ali nije ni tako loša, kao da ništa nismo poduzeli. U mrežnom izdanju trajno ostaje podulji tekst od 60 stranica, s autorskim prilogom g. Martensa te intervjuom u punoj duljini. Ako bi Thompson došao u situaciju da neki službenik odlučuje o nečemu, ovaj će biti dužan pogledati sve raspoložive dokumente. Ovaj podulji intervju daje odgovor na sva sporna pitanja.

Što se mene tiče, mogu reći da sam posljednjih godina Marka zavolio kao mlađega brata te sam ga branio i zastupao gdje je on to čuo i nije čuo. Tako kanim postupati i u budućnosti. Meni je čast i ponos raditi za Hrvatsku, a Thompson je uz akademika Pečarića te biskupa Košića, najbolji primjer prahrvata, svojevrsnoga etalona za mjerenje hrvatske izvrsnosti. Onaj tko tako podlo napada njega, manje misli na njega osobno, nego na ponosnog hrvatskog branitelja. Zbog toga je vrijedan svakoga zauzimanja. Probleme koji pri tom nastaju, ja promatram čisto inženjerski: problem je tu da ga se riješi. Ili kako je kazao bl. Stepinac: Bog ne trpi one koji miruju, a predodređeni su za borbu.
http://dragovoljac.com/index.php/razno/22580-dr-stjepandic-martens-je-prekrsio-dogovor-i-objavio-prljavi-necasni-i-nezakoniti-pamflet-protiv-m-p-thompsona-a-onda-kukavicki-mene-optuzio-za-to

FC BAYERN MÜNCH
NEUER
Neuer došao na hrvatsku misu!
Manuel Neuer došao je na hrvatsku misu u Münchenu i fra Marinku Vukmanu poklonio dres s utakmice finala Superkupa!

BISKUP KOŠIĆ U ČAVOGLAVAMA: ‘PO SVOJOJ HRABROJ OBRANI KOJU JE OPJEVAO THOMPSON POSTALE SU SIMBOL DOMOVINSKOG RATA’

-

10. kolovoza 2020. u 10:45

Foto: IKA

Mons. Vlado Košić slavio je u nedjelju 9. kolovoza misu u Čavoglavama u zajedništvu s fra Ivanom Lukačom, župnikom župe sv. Ilije u Kljacima kojoj ovo mjesto pripada.

U homiliji biskup je istaknuo da su Čavoglave po svojoj hrabroj obrani koju je opjevao Marko Perković Thompson postale simbol Domovinskog rata i odlučnosti branitelja da osvajačima ne dopuste da ikad uđu u ovo mjesto, piše IKA.

“Ljubiti svoj narod učio nas je i blaženi Alojzije Stepinac, a u današnjem čitanju i sv. Pavao govori da voli svoj narod toliko da bi za njegovo obraćenje i sam bio spreman biti odbačen. Evanđeoski odlomak o Isusovom hodu po moru i spašavanju Petra koji je tonuo zbog toga što je posumnjao i nas potiče da s pouzdanjem hodimo za Kristom i ne bojimo se nikakvih valova ni životnih

poteškoća jer, dok ljubimo i činimo dobro, s nama je Gospodin koji će nas spasiti", zaključio je sisački biskup Vlado Košić.
Nakon mise na zajedničkom ručku pridružili su im se šibenski biskup Tomislav Rogić i šibenski biskup u miru Ante Ivas.

https://narod.hr/kultura/foto-biskup-kosic-u-cavoglavama-po-svojoj-hrabroj-obrani-koju-je-opjevao-thompson-postale-su-simbol-domovinskog-rata

ZVONIMIR HODAK, DRAGOVOLJAC.COM, 2022.

NA MILANOVIĆEVOJ SAM STRANI JER DEMASKIRA LAŽNE KRIPTOKOMUNISTIČKE PROROKE

Autor
Zvonimir Hodak

Korona drma temeljima Lijepe naše. Do sada sam, ovako priprost i naivan, vjerovao da Arenu u Zagrebu može napuniti samo Mišo Kovač. Malo morgen... "Vrimena" su se promijenila. Danas Arenu mogu napuniti samo Lepa Brena i Vili Beroš. Koliko smo samo ne tako davno napadali Ivu Sanadera zbog gradnje naših "arena" u Zagrebu, Splitu itd. Sada bi se netko od "intelektualnih proletera" tj. naših dičnih novinara trebao ispričati "Ćaći".

On je, gradeći rukometne Arene, zapravo proročanski gradio "bolnice na kraju grada" i pokazao da je uvijek bio vizionar. Kad su u prošlu subotu najavili da se u nedjelju "sat vraća", Ćaća je reagirao refleksno: "Ja sat ne vraćam"... Kad je domaća "demokratska javnost" predložila da se u roku odmah uvede policijski sat, "dragi Ivo" je navodno poručio: "Neka ga uvedu. Ja ga neću nositi..!"
Pitat će se netko od kud' sad Sanader? Neki dan sam u sudskom kafiću čuo nečiji bas bariton: "Kak' nam je bilo dobro u vrijeme Ive Sanadera"... Pomislih, čovjek je u pravu. Onda nije bilo verbalnog rata između dva politička brda. Stipe i "dragi Ivo" bili su jedna glava u dva tijela. Čim je naš Stipe nanjušio da hrvatski generali već tradicionalno spremaju državni udar brzo i efikasno su dobili "pakračku dekret". Danas je pak kaos. Predsjednik napustio doktrinu "naoružanog naroda" pa s Pantovčaka rafalnom paljbom "šiba" po premijeru tako da se čak i njegovi ateisti križaju i krste.
Šesnaest hrvatskih generala poslalo je otvoreno pismo hrvatskoj javnosti da je upoznaju s time što oni misle o HOS-u i pozdravu "Za dom spremni". Međutim,

Milanović ih nije hitno umirovio. Možda zato što su svi već davno umirovljeni. Zanimljivije je kako lijeva medijska falanga nije o tom pismu 16-orice generala "obavijestila" širu javnost. Nisu to generali iz famoznog "Generalskog zbora", oni su režimski, progresivni. Riječ je više o nekim "generalićima", koje nitko ne predlaže kod imenovanja ulica, podjela visokih priznanja niti za izradu spomenika na Baniji... Dakle, riječ je o generalima **Ivanu Tolj**, **Ivanu Kapular**, **Andriji Hebrangu**, **Davoru Domazetu Loši**, **Josipu Čuletiću**, **Željku Šiljegu**, **Žarku Toleu**, **Marinku Krešiću**, **Mili Ćuku**, **Rajku Dumančiću**, **Ljubi Ćesiću Rojsu**... Nema kod njih "po šumama i gorama".

Recimo, general Josip Čuletić - 'general-turist'

Recimo, general Josip Čuletić. On je u vrijeme borbi za Vukovar u nekom avionu za zaprašivanje od komaraca skoro svaku noć nadlijetao položaje **Tomićeve** "herojske" JNA i bacao bojlere. Da, bojlere, napunjene eksplozivom. Kompas su mu bile zvijezde. Naravno, ne crvene. Al' je to nekakvo herojstvo... Sigurno je veće onih generala koji su cijeli rat proveli u logistici. Jednom sam sreo u gradu Josipa Čuletića i onako ga usput zapitao što sad radi. "Pa ja sam ti sad 'general-turist', putujem po zemlji za koju sam se srčano borio..."

E, zemljo Hrvatska, da je ikada došlo "otvoreno" ili "zatvoreno" pismo generalima kojim je Tuđman osobno rekao da je "zabranio" HOS , ZDS i "priznao" da je Sloba ok, onda bi to pismo odmah osvanulo na naslovnim stranicama Jutarnjeg i Večernjakovog Obzora.

Naravno, ni jedan od šesnaest generala nije ni do koljena **Dejanu Joviću**, otvorenom Jugoviću, koji je višestruko pisao i govorio da je referendum o samostalnosti Republike Hrvatske, u kojem su se građani sa 97,14 posto izjasnili za samostalnost, bio neistinito prezentiran jer se većina građana izjasnila za ostanak u Jugoslaviji. I dok je Josip Čuletić "general-turist", naše Dejanče predaje mladim generacijama vojnika na Ratnoj školi dr. **Franjo Tuđman** koja je u stvari postdiplomski studij za najviše časnike. Međutim, Dejanče je faca. On je ujedno i profesor na Fakultetu političkih znanosti, glavni urednik fakultetsko-znanstvenog časopisa "Politička misao", predsjednik Upravnog vijeća "Instituta za razvoj i međunarodne odnose" u Zagrebu...

Na imaginarnoj srpskoj ljestvici najutjecajnijih, pozicioniran je kao jedan od deset najmoćnijih Srba "u ceo svet". Nedostaje mu možda još jedino da napiše knjigu "Lik i delo Save Štrbca, sudije iz Zadra" koji se rukama i nogama borio protiv RH, a sada prima hrvatsku mirovinu, i to tri puta veću od one koju prima u Srbiji?! I čudi li se još uvijek netko zašto je više od 3300 branitelja diglo ruku na sebe i izvršilo samoubojstvo? Usprkos svim tim “silnim privilegijama“ o kojima nas "levičarska štampa" iz dana u dan brifira.

U Vukovar su se vratili npr. oni koji su tvrdili da su u vojsci RSK služili civilni vojni rok. I nisu lagali. Rokali su nam po civilima.

Gledam na fejsu sliku pokojnog mitropolita **Amfilohija Radovića,** "čo'eka od mira i vere", s križem na prsima i pištoljčinom u ruci. Da netko objavi sliku

biskupa **Vlade Košića** s plastičnim dječjim pištoljem, naš dobri **papa Franjo** bi zaključio da naš popularni Vlado nije "dobar papa-trijarh".
Dobri Amfilohije je umro. Pokoj mu duši, Gospodine! Prije toga je "sredio" zadnje izbore u Crnoj Gori i u svom manastiru formirao novu prosrpsku Vladu. U boj u boj za narod svoj...

Joe Biden vodi u svim državama, osobito u Novoj Gvineji, na Kubi i u sjeverozapadnoj Hrvatskoj

Donald Trump je prava crvena krpa za naše "medijske djelatnike". Ne daju se Bajruši, Trkanjac, Krasnec, 6. lička... Po njima **Joe Biden** vodi u svim državama, osobito u Novoj Gvineji, na Kubi i u sjeverozapadnoj Hrvatskoj.... Zato se **Borislav Ristić** ne da krstiti. Provocira progresivce iz Obzora tvrdeći :"Trump je na putu da Bidena pobijedi s većom razlikom nego **Hillary Clinton**.
Ako se to slučajno dogodi, a sigurno će se i dogoditi, slijedi val ili "talas" teških "psikičkih" slomova naših nadobudnih ljevičara. Ovaj put proći će bez poznatih lijevih medijskih transakcija. Iako je 98 posto medija u SAD-u protiv "neotesanog" Donalda, regularnost izbora pod kompetencijom je Vrhovnog suda SAD-a. U SAD-u su sada birači protiv liberalnih, ljevičarskih, uglavnom "uglednih" medija... Želim pobjedu birača i još jedan mandat Trumpu! Na zadovoljstvo demokratskog svijeta...
U jadranskom je akvatoriju održana je zajednička vježba HRM-a i Američke šeste flote pod hrvatskim geslom "Zajedno smo jači" i pod američkim geslom "Zajedno smo slabiji".
Svidio mi se jako **Jurica Pavičić** sa svojim liliputanskim komentarom. On je književnik, filmski kritičar, nogometni znalac, prevodilac iz šupljeg u prazno, Titov nostalgičar, član udruge "Naš Hajduk", simbolični dioničar Hajduka i skroman kakvim ga je sveti Duje sklepao. Kada bih iznio sve Juričine lokalne dosege ne bi ostalo mjesta ni za njega ni za njegov obračun s **Igorom Štimcem**. Za one koji ne luduju za balunom, Igor je bivši igrač, hrvatski reprezentativac s kojim je Hajduk osvojio zadnje prvenstvo Hrvatske. S druge strane, Torcida ima jedan veliki "feler". Izrazito je nacionalno orijentirana, što često pokazuje svojim velikim transparentima na sjeveru Poljuda.
Što se tog nacionalnog naboja tiče, Torcida je daleko ispred drugih navijačkih skupina u Lijepoj našoj. U čemu je onda problem? Jurica cmizdri što: "Hajduk danas nije Titov partizanski klub, kad se na dresu nosila crvena zvijezda koju je Igor Štimac 'skinuo u Sydneyju'". Naš simbolični dioničar zaključuje: "Naš Hajduk bio je uspješan u najvažnijem, da ljudi kao Štimac više ne mogu ni blizu klubu."
Da je Štimac u Australiji znao što mu se zbog crvene zvijezde sprema, pronašao bi, kao što su Riječani pronašli, najviši neboder u Splitu i tamo izložio sve dresove sa zvijezdama i tako ih simboličkim vjetrom otpuhnuo u Titovo partizansko doba. Ako je i od zagriženog jugo-nostalgičara Jurice, malo je previše. Hrvatski raspoložena Torcida na jednoj strani, a na drugoj strani samo partizani ala Jurica

Pavičić, Ante Tomić, orijuna. Srećom, vrijeme ih gazi. Došlo je novo vrijeme kad Dinamo i Hajduk zajedno rješavaju tko je najbolji. Kao recimo u Škotskoj, Celtic i Glasgow Rangers...
Boby Charlton je jednom rekao: "Ako je istina da su nogometaši robovi onda molim da me se odmah pošalje na tu robiju".

Verbalni rat dva 'politička brda' u Hrvata se nastavlja

Verbalni rat dva "politička brda" u Hrvata se nastavlja. Uvrede već polako postaju dio neformalnog rječnika u novo-normalnoj eri. Lekarka, bully, šmrkavac, rastao u tom humusu i gnoju, jel' se moja baba rukovala sa zaraženim **Novakom Đokovićem**, štićenik i lojalni sluga tog režima...
"Tvrd jezik" je ono što slušamo iz dana u dan. No, ako je taj "zastoj u komunikaciji", kako ga neki nazivaju, nešto najlošije što nam se događa onda odmah potpisujem neka nastave do mile volje. Uzmimo npr: multietničku Francusku. Tamo ubijaju i režu glave ljudima, sve u ime Alaha i proroka **Muhameda**. Naime, prilikom uhićenja napadač je vikao Allahu Akbar, ali francuska policija za sada još uvijek ”ne zna” koji je motiv napada. **Marcel Holjevac** cinično zaključuje: "Tko se dovoljno dugo pravi blesav, na kraju takav i ostane."
Zato je UFC borba Milanovića i Plenkovića politička "kamilica" i dobar trening za obojicu prema onome što još čeka Francuze. Kad nabrijana **Katarina Peović** za "Tačno.net" izvali da je "Deklaracija o Domovinskom ratu predstavlja kolekciju mitova i poluistina", onda to, u maniri **Ivana Šibera**, zvuči "neodgojeno".
Naime kaj, stari "šumski" komunista **Ivan Šiber** odmah se svrstao, k'o i Tito, među "nesvrstane" tj. protiv Milanovića. On misli "da predsjedniku ne treba više ispada jer djeluje neodgojeno..."
Ono što bivše komunjare nikada nije zanimalo je - istina. Majka svih pitanja je jel' predsjednik RH govori ili ne govori istinu? Kad im postaviš to pitanje odmah postaju mutavi... Dakle, što se tiče notornog svjedoka **Puhovskog**, Milanović govori čistu destiliranu istinu. Barem sam desetak puta pisao, cinkao i ukazivao na domaće "ploveće kazalište", na lika koji je samo zahvaljujući neprovedenoj lustraciji svakodnevno na svim televizijama k'o propovjednik istine, dobrote i poštenja. Kao vrhunska moralna vertikala hrvatskog društva. Mogao sam, zahvaljujući svom "autoritetu", pisati i tisuću puta, a da to uvijek ostane "ubod komarca". Ali kad je Puho, u svom lažnom samopouzdanju, dirnuo u "stršljana", ovaj ga je jednim zamahom otpuhnuo u povijest. I zbog tog demaskiranja lažnih kriptokomunističkih proroka tako da napokon hrabro iznese o njima istinu, ja sam na Milanovićevoj strani. Napokon, tko dvolične farizejske ljevičare bolje poznaje od njega?
I još nešto. Novo normalno. Korona. Ona je u stanju revidirati izborne rezultate i "zdrmati" više premijera nego predsjednika. Funkcija predsjednika u RH, što sada znači Milanovića, u usporedbi s premijerskom funkcijom, sinonim je za "godišnji

odmor". Plenković rudari po svakodnevnim političkim rupama, a predsjedniku države ostavljeno je da glumi "fikus", što Milanović očito ne želi. Tako Milanović sad prvi puta radi tzv. "društveno koristan posao", kako su nekada govorili u Jugi **Jelena Lovrić**, **Davor Butković**, **Inoslav Bešker**, **Nino Pavić** i ostali lijevi medijski magovi, a Plenkovića čeka **Churchillova** izreka: krv, znoj i suze. Zato neka Milanović nastavi javno otkrivati istinu i nazivati stvari pravim imenom. To je dobro za mentalno zdravlje nacije. Sad napokon "pseudo-progresivce" ne razvaljuju ustaše, klerofašisti, katotalibani i ognjištari, nego osoba njihovog do jučerašnjeg bezrezervnog povjerenja. Put kojim su ga vodili do Pantovčaka činio im se lagan i ravan. No, nisu primijetili kako je uzbrdica velika.

'Ako vidiš roba koji spava, ne budi ga, možda sanja o slobodi'

Evo i lijepog citata **Hassana Haidara Diaba**, mog "fejs" prijatelja: "Kažu mi, ako vidiš roba koji spava, ne budi ga, možda sanja o slobodi."

To je kazao je jedan od najvećih pjesnika, književnika, filozofa i mistika **Gibran Khalil Gibran**. A sloboda je more...

U Zagorju je oboren rekord u skoku u dalj. Frajer skočio do dućana po kruh, a našli ga u birtiji sedam kilometara dalje.

Policija uhapsila ženu: "Gospođo, zašto ste tukli muža bejzbol palicom?"

"Nisam ga tukla, pitao me da igramo bejzbol i ja sam ga slučajno udarila palicom" odgovori.

"Pa zar dvadeset i osam puta?", začuđeno upita policajac. "Pa kad ne znam pravila", odbrusi žena.

"Znaš tata, danas smo u školi učili o Edisonu. Izumio je prvi uređaj koji govori", reče sin.

"Sine, prvi uređaj koji govori izmislio je Bog, a ime mu je žena. Edison je izmislio prvi koji se može ugasiti", zaključi otac.

Umro Staljin pa u Rusiji proglasili desetodnevnu žalost. Zove jedna Ruskinja Centralni komitet da pita je li dozvoljen seks u danima žalosti? Odgovorni drug joj odgovara da je seks dozvoljen, ali samo s vlastitim mužem. Na pitanje zašto samo sa svojim mužem, odgovorili su joj: "Da tuga bude veća!"

https://direktno.hr/kolumne/na-milanovicevoj-sam-strani-jer-demaskira-lazne-kriptokomunisticke-proroke-212642/

ZA DOM SPREMNI I SLAVA UKRAJINI, DRAGOVOLJAC.COM, 2022.

O PREDSTAVLJANJU KNJIGE 'BOJNA ČAVOGLAVE' / THOMPSONOFOBIJA
(INICIJALNI KRUG TUĐMAN 100)

Na vijestima CMC-a su dan nakon predstavljana dali reportažu o tome. Ona se može naći na Youtube.u ali i na Thompsonovim stranicama:

Marko Perković Thompson
U prostorijama HVIDRE grada Zagreba predstavljena je nova knjiga akademika Josipa Pečarića 'Bojna Čavoglave / Thompsonofobija'. Poznatom matematičaru ovo je četvrta knjiga o najtiražnijem hrvatskom glazbeniku i dragovoljcu Domovinskog rata, Marku Perkoviću Thompsonu
(2008.: "Thompson u očima hrvatskih intelektualaca",
2012.: "Hajka na Thompsona",
2017.: "Thompson: pjesmom za Hrvatsku").

https://www.youtube.com/watch?v=vFUErrdmqNo

Uz autora knjige na predstavljanju su sudjelovali predsjednik HAZUDD-a dr. sc. Josip Stjepandić, dr. sc. Josip Jurčević te odvjetnik Davorin Karačić.
Kako je pjesma prepjevana na nekoliko stranih jezika, autor u knjizi navodi da je Thompsonov ratni hit „Bojna Čavoglave“ postao svojevrsna himna naroda izloženih agresiji budući da pjesma u sebi nosi univerzalnu poruku da se narodi moraju hrabro izboriti za svoju slobodu.

Neki komentari s Thomsonovog facebook-

Mirjana Marusic
MARKO JE PONOS LIJEPE NAŠE I SVIH DOMOLJUBA NA KUGLI ZEMALJSKOJ. SAMO TAKVI DIVNI LJUDI TO PREPOZNAJU KAO NAS DIVNI AKADEMIK PECARIC KOJI O TOME PIŠE I POMAŽE I MARKU I SVIMA NAMA DA JE NAŠA DOMOVINA HRVATSKA NA PRVOM MJESTU I DA ĆEMO JE UVIJEK BRANITI OD SVEGA KAO I 90-TIH, A PJEVATI JOJ DO NEBA. HVALA MARKO I HVALA GOSP. PECARIC I HVALA SVIM HRVATIMA KOJI TO CIJENE I POŠTUJU.

Gordana Strunjak
Svakom čovjeku koji brani svoje ova pjesma, rijeci, Markov grleni glas i poziv na obranu na kojem god jeziku ,daje istinsku snagu čovjeku koji je obeshrabren, umoran ,daje vjeru u pobjedu, sa tom pjesmom pobjeđuju, vjera u sebe i vjera u Boga, hvala

Vjekoslav Krizanovic
JOSOPE PEĆARIĆU veliki i slavni sine ovog umornog Hrvatskog naroda , molim dragog Boga da ti da dobro zdravlje i još puno godina sretnog života .

Hrnjak Claudia
I na španjolskom molim !!

Dorijan Škofić
Hrnjak Claudia Se presentó un nuevo libro del científico Josip Pečarić 'La batalla de Čavoglav / Thompsonophobia' en el edificio HVIDRA en Zagreb. Para el famoso matemático, este es el cuarto libro sobre el músico croata más popular y voluntario de la Guerra Popular, Marko Perković Thompson.
"2008:" Thompson en los ojos de los intelectuales croatas ",
2012: "Ataque a Thompson",
2017: "Thompson: una canción para Croacia").
Junto al autor del libro, a la presentación asistió el Presidente de HAZUDD, Dr. Sc. Josip Stjepandić, Ph.D. Josip Jurčević y el abogado Davorin Karačić.
Dado que la canción se cantó en varios idiomas extranjeros, el autor del libro afirma que el éxito de guerra de Thompson, "Battle of Čavoglava", se convirtió

en una especie de himno de las naciones expuestas a la agresión, porque la canción transmite el mensaje de que las naciones deben luchar con valentía por su libertad

Mirjana Okun
Bila mi je čast biti na ovom mjestu sa ovim ljudima.

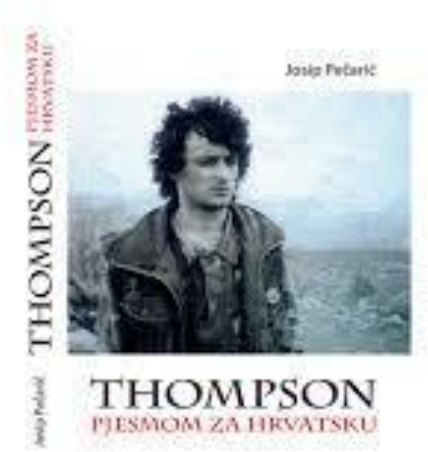
Zorica Gregurić
S našim dragim Akademikom Josipom Pečarićem ponovno na istom mjestu s novom knjigom. Bila je odlična i poučna promocija. Hvala ti na tvojoj upornosti i plodonosnom radu. Privilegija je poznavati te!

https://thompson.hr/
https://www.facebook.com/marko.perkovic.thompson

https://ar-ar.facebook.com/marko.perkovic.thompson

Napomena: Zorica Gregurić je predsjednica Udruge Zagrebački Dragovoljci Branitelji Vukovara sudjelovala je u predstavljanju mojih knjiga, njena udruga je bila i suizdavač nekih mojih knjiga.

O toj prethodnoj mojoj knjizi o Thompsonu pogledajte njen prilog: https://zdrug.hr/vijesti/hrvatska/predstavljanje-knjige-thompson-pjesmom-hrvatsku/
Sudjelovala je i u predstavljanju moje knjige „Dnevnik u znaku Za dom spremni“ kada je počasni gost bio Damir Markuš:

Zorica Gregurić i Damir Markuš

Markuš je bio nazočan i na predstavljanju ove knjige o Thompsonu.

Govor Josipa Stjepandića objavljen je na više portala:
https://hrvatskonebo.org/2022/03/09/dr-josip-stjepandic-izlaganje-u-povodu-predstavljanje-knjige-thompsonofobija-8-3-22/
https://bezcenzure.hr/iseljenistvo/izlaganje-u-povodu-predstavljanje-knjige-thompsonofobija/
https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/29862-dr-stjepandic-izlaganje-u-povodu-predstavljanja-knjige-thompsonofobija
https://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/ostalo/prilozi-graana/39256-j-stjepandic-o-knjizi-thompsonofobija.htm
Jedan komentar s Portala HKV-a: Đuro
Genijalni g. Stjepandić.

Moj govor je objavljen na:
https://narod.hr/kultura/nova-knjiga-akademika-pecarica-bojna-cavoglave-thompsonofobija-thompson-na-udaru-sve-do-danas
https://bezcenzure.hr/vlad/knjiga-o-medunarodnoj-himni-naroda-izlozenih-agresiji/
https://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/p-r/peari-josip/39238-knjiga-o-medunarodnoj-himni-naroda-izlozenih-agresiji.html
https://www.youtube.com/watch?v=vFUErrdmqNo
https://twitter.com/Sokolov_krik/status/1501914198812631045?ref_src=twsrc%5Etfw
Jedan komentar s Portala HKV-a: **Đuro**
Velika i pobjednička 'mirnodopska bitka' akademika Pečarića. Himna ili oda, a i koračnica, budnica - 'bojna Čavoglave', je odigrala u DR veliku stvar. Oko 100 tisuća kazeta se vrtjelo u samovozima i na crti 'do' veliko-partizanskočetničke okupacijske zone, i u legendarnoj HRVATSKOJ VOJSCI, u pobjedi velikosrpskog fašizma. Moral, vojni i psihološki, strateški, za Hrvate i do Marsa, a za četnike - nekoliko vrsta u formacijama (JNA, beli orlovi četnika Šešelja, Martićevci, Hadžićevci i sl;) 'vanvejtiket' i zečevska bežanija, u kompletu, četnika.
Jedino su na Portalu HKV-a dali i dio:
ZANIMLJIVOST S PREDSTAVLJANJA: Knjigu o članu inicijalnog kruga Tuđman 100 napisao je drugi član inicijalnog kruga, a predstavili su je tri člana istog kruga. U publici su bili osnivači inicijalnog kruga Stjepan Tuđman i Bosiljko Mišetić kao i glasnogovornik Željko Olujić.
Puno Tuđmanista - vjerojatno su to svi nazočni na predstavljanju. Uskoro će se svi koji žele moći upisati sami u taj krug. Jer Tuđmanista ima puno.
I doista je bilo pita tko su do sada članovi i kako se mogu i drugi upisati.
Evo odgovora:

Pozivamo sve poklonike prvog hrvatskog predsjednika dr. Franje Tuđmana da se odazovu našem pozivu i svojim sudjelovanjem uveličaju ovu veliku obljetnicu, za sve informacije možete se nam se javiti putem ove Facebook stranice ili na mail adresu:inicijalni.krug@gmail.com. Donosimo i popis članova Inicijalnog kruga Tuđman 100 , koji je sastavljen od ljudi različitog spektra zanimanja i područja interesa. Neki od njih bili su suradnici predsjednika, dok su neki u vrijeme njegovog mandata još bili školarci. Svima njima predsjednik je bio i ostao moralna, ali i državnička te politička veličina te su stoga svojom podrškom i angažmanom odlučili podržati ovu Inicijativu.

ČLANOVI INICIJALNOG KRUGA TUĐMAN 100 ZA OBILJEŽAVANJE 100-te OBLJETNICE ROĐENJA PRVOG HRVATSKOG PREDSJEDNIKA I UTEMELJITELJA SUVERENE HRVATSKE DRŽAVE DR. FRANJE TUĐMANA

Ivan Aralica
Mato Artuković
Stjepo Bartulica
Ante Beljo
Raza Bukvić
Toni Cetinski
Andrea Černivec
Mile Čuk
Đuro Dečak
Branko Dilberović
Davor Domazet-Lošo
Tom Držić
Mladen Gložinić
Željko Gredičak
Vinko Grubišić
Andrija, dr. Hebrang
Hrvoje Hitrec
Zvonimir Hodak
Milan Ivkošić
Jela Jozeljić
Josip Jurčević

Neven Jurica
Bernardo Jurlna
Ibrica Jusić
Ivan Kapular
Davorin Karačić
Vlado Košić
Štefina Kovač
Mate Kovačević
Kuzma Kovačić
Ivan Kujundžić
Andrej Kuželički
Jasna dr. Lesić
Ivica Marijančić
Antun Mateš
Mirko Mihalj
Marko Miljanić
Ljerka Mintas-Hodak
Bosiljko Mišetić
Željko Olujić
Viktor Pavić
Josip Pečarić
Ivan Penava
Marko Perković-Thompson
Ivan Radić
Željko Sačić
Jakov Sedlar
Marin Sopta
Josip Stjepandić
Višnja Strenja
Stjepan Šešelj
Stjepan Šterc
Ivan Tolj
Stjepan Tuđman
Nera Kristina Tuđman
Darko Tuđman
Zlatko Vitez

AUTOR LOGOTIPA INICIJALNOG KRUGA TUĐMAN 100 JE AKADEMIK KUZMA KOVAČIĆ

Od srca zahvaljujemo našem članu, akademiku Kovačiću na ideji i realizaciji logotipa Inicijalnog kruga Tuđman 100.

Kuzma Kovačić hrvatski je kipar, rođen 1952. na Hvaru.
Redoviti je profesor kiparstva na Umjetničkoj akademiji u Splitu, a redoviti član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti postaje 2020. godine. Profesor Kovačić autor je brojnih kiparskih djela u javnim prostorima u Hrvatskoj te Bosni i Hercegovini, među kojima se posebno ističe prva velika kiparska narudžba za hvarsku katedralu: portreti renesansnih pjesnika Petra Hektorovića i Hanibala Lucića, nove brončane vratnice te središnji oltar. 1993 pobjeđuje na natječaju za oblikovanje kovanog novca Republike Hrvatske i za Oltar domovine na zagrebačkom Medvedgradu. Autor je i najvećeg spomenika prvom hrvatskom predsjedniku, za koji on sam kaže da svjedoči o duhovnoj veličini predsjednika, a predstavlja kip živoga Tuđmana, onoga koji ostaje s nama.

Napomene. U četvrtak treba biti na Z1 televiziji emisija *Branitelji danas* posvećena Predstavljanju.
Knjige se mogu kupiti u prodavaonicama Croatia Recordsa.

Josip Pečarić

HRVATSKI RADIO PROGRAM 3 ZZZ FM -19 RUJAN 2021 GOD. -
RAZGOVOR S HRVATSKIM VELIKANOM SVJETSKOG GLASA AKADEMIKOM JOSIPOM PEČARIĆEM

Ili kako oni slično kao u slučaju skidanja ploče HOS-ovcima koji su dali svoj život za ovu državu sprovode ono Titovo o tome kako se ne treba držati zakona kao pijan plota, što je sada još jače I od samog Tita jer se radi o državi koja je stvorena protiv volje svjetskih moćnika koji stoje iza naci-fašističke agresije na Hrvatsku koja I danas traje

Poštovano Hrvatsko slušateljstvo, svi smo zabrinuti što se to događa oko nas i diljem svijeta, a posebice u našoj domovini Hrvatskoj, tako i u našoj BiH tisućljetnoj kolijevci Hrvatskog Naroda.
Što je to Dijalektički materijalizam zločinca Lenjina kojeg su studirali u zarobljenom otetom domu Kumrovečkoga bravara Josipa Broza, koji je izgubio dva srednja prsta kad je naučavao bravarski zanat u Sisku od 1907-1910, a ovaj zločinac Walter Tito nije niti znao pričati Hrvatski ,a svirao je opere na glasoviru ... i službeno proglašen nedavno od Francuskih povjesničara da je 10. po redu najveći zločinac u svijetu ... 20. stoljeća ... o toj listi kasnije u programu..
Taj njihov dijalektički materijalizam je zavadi pa vladaj. Postaviti svoje špijune i razbijače u svake pore društva...je li se primjenjuje i danas odlučite sami … neki ljevičari, pa desničari sve možeš biti samo Hrvat ne možeš, jer lažima nas kolju i danas..
Domoljubno i normalno je samo možeš biti Hrvatski domoljub, bez razlike na vjero ispovijest ... to je pokazalo u oslobodilačkom domovinskom ratu. u zajedništvu koje smo iste pobijedili od 1918. god.
Pokazalo se i potvrdilo zavadi pa vladaj ... 1945. i od 2000. godine malo razmislite je li ima ikakve razlike …
Dokle tkz. Hrvatska vlado ... Eto neki Englez u Borovu selu zapalio Hrvatsku zastavu ... Englez ... ma vidi molim vas ... što je on tamo radio - je su li njegovi koji uživaju u svim dobrotama zaista Englezi ... zamislite da je netko zapalio zločinačku okupatorsku zastavu ... koja je ovih dana bila službeno izvješena i u Hrvatskoj ... ajme meni majko moja..
To bi cijeli svijet znao ... a ovako baš briga ovih – najveće najbolje koalicijske vlade koja sve, samo Hrvatska nije … neće niti odgovore na pisma koja su im upućena službeno već 24 puta ... od velikih Hrvatskih domoljuba ... ma to su za njih bezvezna pisma … ma ništa se tu nije dogodilo..
Što znači da treba zabraniti sve manjinske sabornike ... mogu samo djelovati kroz Hrvatske političke stranke, koje moraju imati predznak Hrvatska isto kao i ovdje u Australiji ... Službeno je dokazano da Aboriđini žive u svojoj domovini

Australiji preko 65 tisuća godine, ... pitam vas Je li oni imaju svoje političke stranke na svim razinama ... u Australiji..
Promislite i potražite sami odgovor..
Srpska Pravoslavna Crkva ... pa zar je moguće da takav luksuz imaju okupirati povijesni Crnogorski grad Cetinje ... s Helikopterima dolaze .... pjevaju svoje domoljubne pjesme ... Svaka im čast…
Ma to nije ništa to se samo obnavlja ,,najprije učili su nas Makedonija južna Srbija, pa tu je Crna gora, pripada Srbiji...Pa cijela bivša zločinačka država je bila Velika Srbija ... tko je u njoj vladao ... i na kojim mjestima su bili, a nas su proganjali sa svih mjesta..
Zašto se boje istraživanja radnog logora Jasenovac .... tamo su zločini izvršeni nad nevinim Hrvatskim i drugim narodom od 1945- 1952. Istina pobjeđuje ... pogledajte našeg Igora Vukića i mnoge druge, i sad popis pučanstva ... Vidi zla tamo se nitko ne može upisati Hrvat pravoslavne vjere…niti priznaju Hrvatsku pravoslavnu Crkvu..a kod nas u Australiji također je bio popis pučanstva ... gdje su postavljena pitanja..
Koje si narodnosti podrijetlom i korijenovi porijekla, koje sam pripadnik vjere, kojim još jezikom pričamo, osim službenog Engleskog..
I na koncu Markelica dolazi u Srbiju Kurtz dolazi u Srbiju u Beograd sretno im bilo..
I dođe mi na pamet ono što mi je naš pokojni Branko Starčević iz Donjeg Pazarišta pričao ... Kad je počeo drugi svjetski rat ... nas mladića oko 60 poslani smo u Njemačku da idemo na podučavanje časnika ... Nikad neću zaboraviti i s tim ću umrijeti Hitlerovi zapovjednici nama Hrvatskim mladićima svaki dan su nam držali predavanje ponavljajući. ”Vi ste Hrvati robovska stoka, vi nama ne trebate, mi imamo Beč, Budimpeštu i Beograd … Ja ga pitam je li to moguće Branko ... E moj Petre ... ima toga još što se neće nikad osvijetliti istina. ... Hitler je surađivao sa Srbijanskom Vladom sve do 1944, a zločinac Walter Tito je do 1943 ... Tko je surađivao sa Musolinijem a tko je ujedinio sve zločince u Jugokomunističku zločinačku Jugoslaviju..
I na koncu postavljam pitanje je li Nacizam – Fašizam i Komunizam potekao iz iste kuhinje ... Jednako su osuđeni..
Analizirajte sami..
I prije što najavim našeg dragog gosta Hrvatskog domoljuba Svjetskog velikana Akademika Josipa Pečarića pročitat ću jednu malu pjesmu koju je napisala – Marija Dubravac.
Čuvaj Bože mudrog Pečarića,
Daj mu vladat mjesto Plenkovića,
Za tri dana evo pravog čuda,
U Saboru neće biti Juda,
Već odreda domoljubi pravi-
ZDS Crven bijeli plavi,
nek uz njega bude Karolina

I cvjetat će naša domovina
Pri brzoglasu nas strpljivo čeka naš dragi gost Hrvatski Domoljub Akademik svjetskog glasa i priznanja naš Josip Pečarić.
Dobro jutro poštovani Akademiče Joško, i dobro došli na naš i vaš Hrvatski domoljubni program radio postaje 3 zzz fm..

1. Odmah da krenemo sa poslatim službenim pismima 24 puta, o kakvim se pismima radi i je ste li dobili i jedan odgovor ?
Lijep pozdrav i vama u Studiju i Vašim slušateljima.
Radi se o mojim pismima predsjednicima Države, Hrvatskog sabora, Vlade i HAZU. Zapravo počeo sam im pisati kada se u Jeruzalem Postu pojavio tekst australskog pisca i novinara Davida Goldmana Ovo sramotno ismijavanje Holokausta treba odmah prestati. Siguran sam da Vaši slušatelji znaju da je u tom tekstu pokazano kako Srpske laži i laži niza povjesničara iz Hrvatske doprinose da mnogi danas ne vjeruju u holokaust. On izrijekom spominje DROBILICU, zapravo se narugao tako glupoj izmišljotini, a takvih ima još. Najgore je što to vlast u Hrvatskoj odobrava, a očito je da se radi o velikosrpskom interesu. Zapravo podsjetit ću vas da ste prije 20 godina vi Hrvati diljem Australije organizirali tiskanje mojih knjiga o SRPSKOM MITU O JASENOVCU na engleskom jeziku što ste nazvali AKCIJOM STOLJEĆA jer je na vašim radio programima emitirano moje sučeljavanje iz 1998. sa srpskim 'genocidologom' dr. Milanom Bulajićem što je izazvalo sjajna reagiranja. Međutim, kako je 2000. došlo do promjene vlasti tako da je to zataškano u hrvatskoj javnosti, a tom promjenom vlasti 2000. glavni udar na Hrvatsku bilo je sramotnim napadima iz svijeta na Domovinski rat i hrvatske generale pa sam niz knjiga posvetio ZLOČINAČKOM SUDU U HAAGU. Recimo samo njih ČETIRI je o mom prijatelju GENERALU PRALJKU. Trebalo je braniti i Thompsona pa sam pisao knjige i o njemu. Ali nisam prestao komentirati laži o Radnom logoru Jasenovac.
Međutim pojavili su se i drugi istraživači i pisci o Jasenovcu. Sjetite se Pisma HAZU iz 2015. kada su i ti istraživači objavili knjigu o Jasenovcu pa su bili napadnuti. Iza njih i slobode istraživanja stao je ogroman broj hrvatskih intelektualaca, nadbiskupa, biskupa, akademika, sveučilišnih profesora, književnika itd. I sami ste spomenuli Igora Vukića koji je bio jedan od napadnutih autora te 2015.. Moja knjiga s dr. Stjepanom Razumom prevedena je i na engleski. I u njoj smo branili Vukića koji je napadnut zbog knjige "Radni logor u Jasenovcu", a i Karolinu Vidović Krišto jer su je pokušali po drugi put otjerati s HTV-a jer ga je pozvala u emisiju HTV-a. Razum i Vukić su osnovali i Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac u koje su ušli oni koji su djelovali za razotkrivanje Jasenovačke laži. Vukić je danas sigurno najveći poznavatelj problematike logora Jasenovac i vjerujem da ste gledali njegovo sučeljavanje s Vojislavom Šešeljem na jednoj beogradskoj televiziji kada je ismijao sve njihove laži, pa su na kraju voditelji optužili Šešelja da ne nastupa u srpskom interesu.

Naravno, hrvatskim vlastima takav Igor Vukić nije podoban pa ne biraju njega za ravnatelja JU SP Jasenovca već podobnog dosadašnjeg ravnatelja koji zajedno s Srbima napadaju Jeruzalem post.
I to pokazuje koliko sam bio u pravu kada sam tvrdio kako je veliki uspjeh velikosrpske politike to što njihov Memorandum SANU 2. sprovode vlasti u Hrvatskoj. Vidite da i danas mnogi misle da je najvažnija osoba u Hrvatskoj Milorad Pupovac tj. da preko njega Hrvatskom upravlja Vučić. Zapravo, vjerojatno se mnogi u Melbourneu sjećaju mojih tvrdnji iz devedesetih godina kada sam nešto slično najavljivao već tada, a iz mog prvog kontakta s gospodom Verkićem i braćom Bošnjak ostala je priča o "malom crvenom u glavama nas iz Hrvatske". To je bilo 1992. A vidite kako to izgleda danas.
Ali tvrdio sam i tada kako se radi o politici svjetskih moćnika. Oni su pomagali i sve učinili da pobjede Srbi u ratu. Tuđman je uspio pobijediti tu njihovu naci-fašističku agresiju na Hrvatsku i zato su morali preći na ovaj neoružani nastavak te agresije koji traje i danas.

2. Ovih dana izvršena je okupacija naše Crne Gore kako vi doživljavate tu okupaciju jer vi ste sa tih nedalekih prostora Boke kotorske ... gdje ste rođeni svaki kamen govori Hrvatski ... Što znači to za slobodnu i demokratsku Crnu Goru..?
I sami ste potpisnik našega Zahtjeva za smjenama na HTV-u kada su na blagdan zaštitnika Hrvatske i hrvatskog Naroda sv. Josipa objavili intervju s patrijarhom SPC Porfirijem, Tada smo upozorili na politiku "Srpskog sveta" pa smo HRT i nazvali Porfirijevom televizijom. Peticiju koju su inicirali generali Tolj, Kapunar i Hebrang, admiral Domazet Lošo, književnici Prosperov Novak i Gavran i akademici Aralica i ja potpisalo je preko 3000 naših ljudi. Poslije agresije SPC na Cetinje tj. zračnog desanta u pratnji srpskih specijalaca u Hrvatskoj se sve više i više prepoznaje SPC kao militantna a ne crkvena organizacija.Za razliku od hrvatskih vlasti koje samo izvršavaju želje svjetskih moćnika koji su na strani naci-fašističkog srpskog ekspanzionizma tome se suprotstavio Milo Đukanović iako je u mnogo nepovoljnijoj situaciji od ove u Hrvatskoj. On je učinio ono što se mnogo lakše moglo učiniti kod nas jer je general Prkačin kao saborski zastupnik uspio da mnogi Hrvati danas znaju da je u SPC u Hrvatskoj nelegalna organizacija koja dobiva ogromna sredstva od hrvatskih vlasti na osnovu ugovora koje je Račan potpisao s nepostojećim tijelima te 'crkve'. Sve to je poslužilo Srpskim vlastima da ponovo nastave Miloševićevu politiku, a poznata je ona njegova o Srbiji i Crnoj Gori kao dva oka u istoj glavi, a po uzoru na Hitlerovu tvrdnju o Njemačkoj i Austriji kao dva oka u istoj glavi.
Naravno u cilju sprovođenja politike Srpskog sveta u Hrvatskoj vlast ne želi, ili ako hoćete, ne smiju registrirati Hrvatsku Pravoslavnu Crkvu. Jedno moje pismo poslano predsjednicima je i takav zahtjev. A da sam tako mislio od samih početaka djelovanja HPC može se vidjeti iz intervjua arhiepiskopa Aleksandra od 2. ožujka, 2017. u kome je on naveo moje riječi njemu:

"Zapravo, priznanje Hrvatske pravoslavne crkve od strane RH važnije je za samu hrvatsku državu nego za Vašu Crkvu." (akad. Josip Pečarić).
https://hrvatskapravoslavnacrkva.wordpress.com/category/razgovori/page/2/
Pretpostavljam da danas razumijete poruku iz tih mojih riječi iz 2015. (pogledajte moje pismo arhiepiskopu u Prilozima) i zašto ih je spomenuo arhiepiskop Aleksandar dvije godine kasnije, napisao sam im u tom pismu.
Zapravo tu se radi o mnogo gorim stvarima jer Srbi negiraju Crnogorce kao narod i to su poslije Prvog svjetskog rata radili na izuzetno brutalan način. Crnogorci su u drugoj Jugoslaviji uspjeli dobiti priznanje narodnosti i republiku, ali udarna snaga velikosrpskog naci-fašizma SPC je ostala. Đukanović je imao hrabrosti to pokušati promijeniti, ali politika Srpskog sveta, kada je već osigurala da se u Hrvatskoj nesmetano od vlasti sprovodi, mnogo je lakše uspjela u Crnoj Gori.
Problem je što su njihovi apetiti mnogo veći pa će opet polomiti zube, jer i u Hrvatskoj sve više ljudi razumije o čemu se tu zapravo radi.

3. Zar je moguće na obilježavanja 30 obljetnice pozivaju se svi Srbi ma bilo gdje pribivaju po Hrvatskoj i šire u susjedstvu da izvise svoje zastave koje su vršili zločine ... a pale se Hrvatske u Hrvatskoj ,.. Službeno nitko to ne osuđuje taj zločin? Gosp. akademiče Joško kako vi gledate na to?
Da vas podsjetim kako smo nedavno biskup dr. Vlado Košić, general Ivan Tolj, akademik Ivan Aralica i ja uputili i zahtjev da se prestane sa slavljenjem pokolja Hrvata povodom navodnog ustanka u Srbu, a zapravo radi se o stravičnim pokoljima. Slave uz veliku potporu vlasti u RH. A takvih primjera imamo puno. Poslije svetosavskog desanta na Cetinje i vlast u Hrvatskoj mora pokazivati kao nekakvo neslaganje s tim, ali ne dvojim da će se politika Srpskog sveta nastaviti i kod nas.
I o tome sam pisao u tim pismima pa sam im poslao i moju knjigu "Branili smo Stepinca" koja je bila u tom momentu objavljena na portalu dragovoljac.com:
http://www.dragovoljac.com/images/minifp/stepinac3.pdf
Tada sam im pisao o tri pitanja koja očito odaju slugansku politiku hrvatskih vlasti:
1. Napadi lažima na blž. Stepinca
2. Održavanje lažnog mita o Jasenovcu
3. Napadi lažima na ZA DOM SPREMNI.

4. Da, spominjete Radni logor Jasenovac ... laži nad lažima koje se otkrivaju … boje se istine gdje je dokazano da tamo nije bio zločinački logor već radni, gdje se izučavali zanati, igrale su se utakmice, i mnoge druge kao što su priredbe kulturni koncerti … a da bi to osobno potvrdio kad sam išao u osnovnu školu u Čelebić kod Livna. Nas djecu učili su tim lažima, tada moj pokojni otac i ja smo radili na livadi ... njegov bliski prijatelj naš Hrvatski pravoslavac je čuo što sam rekao tad mi je rekao ovo: Zapamti mali da nije bilo radnog logora Jasenovca gdje sam učio zanat, ja danas s tobom i tvojim

ćaćom ne bi razgovarao jer mi je on spasio život, kao i mnogim drugima ... Mali to što vas uče u školi to je laž.. samo ne smijem javno govoriti ... noć bi me progutala ... Akademiče Joško dokle će sve te tkz .Hrvatske vlade dalje bježati od istine ... a sve više svijetlo iz tunela sjaji..?

Da, Jasenovac je jedna od te tri točke koje pokazuju svjetskim moćnicima koji stoje iza naci-fašističke agresije Srbije da su ovi na vlasti u RH poslušni i da su spremni lagati i raditi sve što se od njih traži da bi ostali u njihovoj milosti.

Iako sam vam već puno toga o Jasenovcu rekao ostavio sam nešto najbizarnije, nešto što tako očito prokazuje takvu dodvoričku politiku u RH.

Nedavno je objavljen znanstveni rad dr. sc. Nikole Banića i prof. dr. sc. Nevena Elezovića u uglednom Q1 časopisu (to su najbolji svjetski časopisi u svojim oblastima) u kome su dali znanstvenu metodu kojom su pokazali da je današnji službeni popis žrtava JU SP Jasenovac lažiran. O tom radu smo prof. emeritus dr. sc. Matko Marušić i ja objavili veliki članak koji je objavljen na nizu portala, a osobno smo ga slali i hrvatskim vlastima.

Nisu nam uopće odgovorili, a u medijima se prešućuje taj rad jer ne odgovara politici Srpskog sveta.

5. I na koncu našeg razgovora vaša poruka našem Hrvatskom slušateljstvu..

Zapravo samo da ću ovih dana poslati i 25. pismo:

POLTIČARI – MATEMATIČARI

(POSLJEDNJE 25. PISMO PREDSJEDNICIMA I KNJIGA „HOS“ NA DAR)

To je zapravo pismo-rugalica gdje npr. kažem:

Na kraju moram priznati da vam kao matematičar zavidim i zbog vaših matematičkih ostvarenja, a to - nadam se - i nije malo kada dolazi od nekoga za čijih je 1300 znanstvenih radova prof. Elezović tvrdio da je nešto nevjerojatno, ili što ga kolege iz svijeta, kao npr. bivši predsjednik Švedskog matematičkog društva Lars Erik Persson, nazivaju “kraljem nejednakosti” do onog nedavnog kada je urednik jednog matematičkog časopisa iz Londona mislio da je Zagreb u Rusiji zato što mene danas – na vaše zadovoljstvo – smatraju ruskim znanstvenikom.

Već sam vam o tome pisao pa vjerojatno znate otkud taj moj jal.

Vi ste uvjerili sve u Hrvatskoj i šire da je ČETIRI MANJE OD JEDAN i tako veliko dostignuće u matematici teško tko može nadmašiti. Kao što znate svi vjeruju da je ZA DOM SPREMNI ustaški pozdrav iz NDH jer su ga ustaše koristile JEDNU godinu, a svi ostali ĆETIRI. Dakle matematički:

$4 < 1$.

Povod je izjava ministra Beroša: „Matematika je egzaktna, ne morate vjerovati meni, vjerujte matematici”. A kriju izuzetan znanstveni rad s matematičkim dokazom i njihovim lažima u Jasenovcu.

Osim laži o Jasenovcu ukazujem na slične laži npr. o pozdravu Za dom spremni. Naime na tom pozdravu se jasno vidi metoda njihovog izuzetnog ‘znanstvenog’ dokaza:

Zakonom se odredi što je točno, a što nije!
Ili kako oni slično kao u slučaju skidanja ploče HOS-ovcima koji su dali svoj život za ovu državu sprovode ono Titovo o tome kako se ne treba držati zakona kao pijan plota, što je sada još jače i od samog Tita jer se radi o državi koja je stvorena protiv volje svjetskih moćnika koji stoje iza naci-fašističke agresije na Hrvatsku koja i danas traje.
Vjerovali ili ne u tekstu je i dio kojim komentirate u svom uvodnom dijelu ovog razgovora poziciju Tita među svjetskim masovnim ubojicama:
Vidimo da se i do sada primjenjivala ista metoda u dokazivanju samo to nije bilo meni tako očito kao sa ZDS.
Meni je npr. bio čudan odnos hrvatskih političara prema listi najvećih zločinaca:
Na desetom mjestu je Josip Broz Tito – u Hrvatskoj je mnogim političarima, i ne samo njima, najdraži političar.
Na tridesetom mjestu je Slobodan Milošević – u Hrvatskoj mnogi vole njegove suradnike i obožavatelje pa su takvi i u vlastima.
Ante Pavelić nije na tim listama – u Hrvatskoj je zato iskorišten spomenuti dokaz i po njemu je njima on najgori.
A zapravo najgori im je Franjo Tuđman, ali on je stvorio RH pa to pokazuju na svaki mogući način, ali spomenuti dokaz ne smiju (još) javno iskoristiti. Kao jedan mali primjer za to je to što Tuđmana smatraju najvećim revizionistom među Hrvatim, a to podržava stranka koju je stvorio, i vlast u državi koju je on stvorio.
S druge strane iako mi matematičari volimo jednostavne dokaze u matematici pa im često dajemo imena poput elegantan i sl. nisam odmah shvatio ni tu primjenu Titove izjave da se neki sudci drže zakona kao pijani plota. I doista i ja sam mislio da je ČETIRI VIŠE OD JEDAN, pa nisam prepoznao odmah koliko je predsjednik Vlade svojim izjavama da se postupa po onome što znaju, a zakon će kasnije donijeti. Vjerojatno zbog takvih kao što sam ja koji ne razumiju takvo izuzetno matematičko dostignuće. I ja sam samo Hrvat pa jal čini svoje, zar ne?
Na kraju veliki pozdrav iz Zagreba i vama u studiji i svima koji nas slušaju.
Poštovani Akademiče Joško, velika vam hvala na lijepom razgovoru i na cijenjeno vaše vrijeme koje ste darivali nama. Želimo vam svako dobro. Lijep pozdrav.
Poštovano Hrvatsko slušateljstvo bio je to razgovor sa velikim Hrvatskim domoljubom svjetskim priznatim Akademikom, a koliko je priznat u Hrvatskoj to je veliko pitanje..
Idemo se malo odmoriti uz Pjesmu Sinovi Hercegovine—Probudi se Hrvatski narode.

Razgovarao: Petar GELO

http://www.dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/27844-petar-gelo-razgovor-s-akademikom-jisipom-pecaricem

MIRA O PISMIMA PREDSJEDNICIMA

Moja draga prijateljica Mira piše mi povodom mog posljednjeg pisma predsjednicima:

Subject:Re: Fwd: POLITIČARI – MATEMATIČARI,(POSLJEDNJE 25. PISMO PREDSJEDNICIMA I KNJIGA „HOS“ NA DAR)
Date:Mon, 20 Sep 2021 23:36:12 +0200
From:mira
To:Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Valja ih i dalje bombardirati jer na taj način će nešto i saznati i , možda shvatiti.
Koliko jadnika koji upravljaju našim životima!
Laka noć po Arkanđelima.
Mira

Draga Mira,
Moram priznati da sam ja mnogo više znanstvenik nego profesor, pa brzo odustanem od podučavanja učenika kada vidim da ga ne mogu ništa naučiti.
Po tome sam trebao odustati mnogo ranije od ovih pisama. Međutim, svojevremeno me biskup Košić pitao kako sam izdržao u pisanju 12 pisama tadašnjem predsjedniku Vlade Milanoviću (pisma *Predložite generala Gotovinu za Nobelovu nagradu za mir*) kada nema nikakvog odgovora. Odgovorio sam mu: „Zapravo pišem onima koje stavljam pod CC.“
Ta su se pisma objavljivala na portalima, ali danas to je drugačije. Oni koji bi ponešto objavili tražili su da promijenim naslov jer njihove čitatelje odbija samo pisanje nepopularnim političarima koji provode Memorandum SANU 2. (čemu se ne mogu usprotiviti jer to i jest pisanje onima kojima je šef Pupovac), a drugi se nisu ni usudili jer sudjeluju u toj politici koju danas nazivaju „Srpski svet“.

Draga Mira, tako o tim pismima predsjednicima govorim na hrvatskom radio programu u dalekoj Australiji, ali u RH ona nisu nikome zanimljiva:
https://www.dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/27844-petar-gelo-razgovor-s-akademikom-jisipom-pecaricem

Taj razgovor komentirao je moj dragi prijatelj dr. Jure Burić:

Subject:Re: Petar GELO: Razgovor s akademikom Jisipom Pečarićem
Date: Mon, 20 Sep 2021 10:23:11 +0200
From: Jure Burić
To: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>
Prika!
Izvrstan razgovor. Imali su šta čuti i oni koji Te cijene da bi uživali i oni koji Te

ne vole da bi "pukli" od mržnje.
Srdačan pozdrav
Jure

U tom razgovoru sam ponovio usporedbu Miloševićeve politike s Hitlerovom. Na to sam u javnim napisima, člancima i knjigama (jedna to ima implicitno i u naslovu: J. Pečarić, *Živjela nam antifašistička, tj braniteljska Hrvatska*, Zagreb, 2015.) upozoravao tridesetak godina.
Zahvaljujući 'zračnom desantu' Porfirija o tom naci-fašističkom karakteru velikosrpske politike potpomognute od svjetskih moćnika danas se piše (smije pisati?) i u Hrvatskoj - U Prilogu dajem tekst Višnje Starešine:
2 FRANCUSKIH FILOZOFA SPOZNALA SU USRED BEOGRADA SLIČNOSTI PROJEKTA 'VELIKE SRBIJE' I TREĆEG REICHA
https://narod.hr/hrvatska/staresina-2-francuskih-filozofa-spoznala-usred-beograda-slicnosti-projekta-velike-srbije-i-treceg-reicha

S druge strane danas je mnogo važnije što sam uz ta pisma slao i linkove na svoje knjige koje danas često objavljujem na hrvatskim portalima (uglavnom dragovoljac.com), pa je danas objavljena i najava moje knjige „HOS" (i u njoj ima usporedba s Hitlerom iz razgovora na radiju 2 zzz):
Knjiga akademika Pečarića 'HOS'
Objavljeno: Utorak, 21 Rujan 2021 07:07

U vrijeme kada usred utakmice na Poljudu milicija, pardon policija, uhićuje i privodi djeda i njegova unuka zbog HOS-ova šala i pozdrava Za dom spremni na našem portalu možete naći novu knjigu akademika Josipa Pečarića "HOS":
LINK
U Uvodu knjige akademik Pečarić spominje i naš portal:
UVOD
Na portalu dragovoljac.com znaju dati uz moje tekstove moju sliku s amblemom HOS-a zbog mojih tekstova povezanih s obranom ovog ozakonjenog amblema. Sluganske vlasti u RH napadom na taj znak pokazuju svjetskim moćnicima da su im važnije njihove frustracije što je država hrvatskog naroda stvorena iako su oni pokušavali i srpskom fašističkom agresijom to spriječiti.
Knjiga je sastavljena od nekih tekstova iz mojih knjiga u kojima se govori ili spominje HOS. Kako slobodno možemo reći da su HOS-ovci u stalnoj obrani hrvatske države od početka srpske fašističke agresije do danas kada je unutarnja agresija dobila poseban zamah poslije Memoranduma SANU 2. kada su izloženi napadima vlasti.
https://www.dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/27843-knjiga-akademika-pecarica-hos

Hrvatske vlasti danas daju potporu Đukanoviću. Ali dokle oni smiju ići, moramo pitati Pupovca, zar ne=
Vidjet ćemo smiju li oni priznati obrambeni karakter pozdrava ZDS zbog kojeg je i nastala knjiga HOS.
Ili ih se mora iznova i iznova podsjećati da je srpski pozdrav s tri prsta nastao u Miloševićevo vrijeme, dakle u vrijeme njegove naci-fašističke politike. I na to smo upozoravali odmah kada su napali Josipa Šimunića i o tome je na puno mjesta pisano u knjizi. Napr. Na str. 224-226 pišem:
Koliko je sramotno ponašanje onih koji pozdrav iz Domovinskog rata nazivaju ustaškim pozdravom govori i priča iz slučaja Šimunić.
Naime, u Srbiji su se jako naljutili na izjavu jednog europskog sportskog dužnosnika koji je stavio znak jednakosti između Šimunićeva pozdrava "Za dom" i uzdignuta tri prsta Novaka Đokovića kojim proslavlja pobjedu pa su Večernje novosti zamolile povjesničara Dragana Petrovića neka pojasni što zapravo znači kada Srbin podigne tri prsta. Petrović je podsjetio kako su nekada, prije Drugog svjetskog rata, Srbi polagali prisegu s podignuta tri prsta, ali spojena dok se 80-ih godina uvodi pozdrav s raširena tri prsta. Ovaj srpski znanstvenik se poziva na fotografije od prije Drugog svjetskog rata gdje Srbi prisežu sa spojena tri prsta, ali i da su "tri raširena prsta karakteristična za vojnike nacističke Njemačke i ustaše u NDH". - Bilo koji nacionalni pozdrav može biti dio pažljivo njegovane tradicije, a može vremenom i evoluirati. Tako je bilo i sa srpskim pozdravom. Tri rastavljena prsta kao naš suvremeni pozdrav je patentiran 1988. u vrijeme okupljanja Srba iz Srijema, Banata, Kosova i Metohije, koji su zahtijevali promjenu Ustava Srbije. To je bio odgovor probuđenog naroda na provokacije

Albanaca, Hrvata i Slovenaca, koji su prkosili s dva prsta, što je anglosaksonska viktorija. Srbi su tada počeli pozdravljati s visoko uzdignuta raširena tri prsta, obično s obje ruke i visoko iznad glave.
https://www.vecernji.hr/vijesti/srbi-ljuti-zbog-izjednacavanja-za-dom-i-tri-prsta-907447
Da, Srbi znaju kako bilo koji nacionalni pozdrav može vremenom i evoluirati! Ali našim HNS-ovcima Hrvatima ne može evoluirati usklik ZA DOM!
Srbi se ponose što je ovaj njihov pozdrav nastao u Miloševićevo vrijeme. Ali HNS-ovci kažu da su neki njihovi članovi bili branitelji, ali im smeta pozdrav HOS-ovaca i Tigrova, a ne smeta im pozdrav Miloševićevih fašističkih agresora kojim su slavili svoja fašistička divljanja po Hrvatskoj (o njihovim genocidnim radnjama govori i presuda stalnog suda u Haagu, koju ni HNS-ovci, a ni Vlada ne žele ni spomenuti!)
Ali, čak i to što HNS-ovcima smeta to što su Ustaše prve koristile ZDS kao svoj pozdrav svjedoči o velikom žalu HNS-ovaca za Jugoslavijom.
Kako to?
Radi se čak o njihovoj podršci Prve Jugoslavije i fašističke diktature Karađorđevića.
Hrvatski povjesničar prof. Rendić – Miočević nas podučava kako ti promicatelji velikosrpskog fašizma, što u stvari jesu svi oni koji napadaju pozdrav ZDS, koji jeste ustaški pozdrav iz 1932. godine, dakle iz vremena fašističke velikosrpske diktature, nipošto ne pomišljaju da postanak ustaškog pokreta prije nastanka Nezavisne Države Hrvatske tumače u kontekstu oslobodilačke borbe ... popraćene pozdravom Za dom spremni iz 1932. godine. Ta je borba ujedno bila antifašistička jer je bila usmjerena protiv beogradske monarhofašističke diktature (podcrtao JP).
http://www.hrsvijet.net/index.php/vijesti/132-hrvatska/46449-vijece-za-suocavanje-s-prosloscu-prilika-za-rehabilitaciju-komunizma
Treba li podsjećati na atentat u Beogradu u Narodnoj skupštini 1928. i na mnoge druge zločine nad Hrvatima u Prvoj Jugoslaviji koji očito ne smetaju HNS-ovcima?
Vratimo se činjenici kako se Srbi ljute što njihov fašistički pozdrav iz Miloševićevog vremena korištenog u Domovinskog ratu kao prepoznatljiv pozdrav fašističkog agresora poistovjećuju s ustaškim pozdravom iz 1932. godine iz vremena kada je on očito bio znak antifašističkog otpora velikosrpskom fašizmu, a neki u RH im daju za pravo. Iz jednostavnog razloga što velikosrpski fašizam nad Hrvatima HNS-ovcima ne smeta, zar ne?
A logično bi bilo da se Hrvati, a ne Srbi, ljute što se fašistički pozdrav TRI PRSTA izjednačava s antifašističkim pozdravom ZDS.
Pri tome bi normalnim ljudima trebalo biti jedino važno da se on koristio u borbi i pobjedi nad velikosrpskim fašističkim agresorima u Domovinskom ratu. U borbi koja je dovela do slobodne nam Hrvatske.

Ponovit ću kako se slična hajka digla i u Tuđmanovo vrijeme kada je uvedena kuna. Na Tuđmana iz tog vremena i načina na koji je on riješio „problem" podsjeća ono kako o ploči u Jasenovcu danas govori Hasanbegović:
„"... za nas kao za stranku taj slučaj ne postoji. Spomen obilježje poginulim pripadnicima legalne hrvatske ratne postrojbe iz Domovinskog rata ne može biti predmet rasprave – uključujući simbol te postrojbe."
http://www.dnevno.hr/uncategorized/hasanbegovic-ploca-u-jasenovcu-ne-moze-biti-predmet-rasprave-1055878/
Kao što ni Tuđman nije raspravljao s „antifašistima" o kuni, zar ne?

Da, draga Mira, uskoro ćemo lako na pitanju ZDS vidjeti je li hrvatskim vlastima drag naci-fašizam koji dolazi iz Beograda, zar ne?
Puno Te pozdravljam,
Tvoj
Joško

FELJTON MR. SC. BLANKE MATKOVIĆ U 'HRVATSKOM TJEDNIKU'

(1.)

Moj jučerašnji tekst završio sam riječima:
Četnička koalicija je takva zato što to od vlasti traže svjetski moćnici. Ali oni mogu uvjeriti gazde da im je teško provoditi takvu politiku u kojoj je očito da im je na čelu Pupovac (bolje reći Vučić) tj. da je mnogo bolje ako oni to rade izravno bez njih.
Zato će i dalje, napadali oni Porfirija i njegove sljedbenike ili ne, pokazatelj njihovog sluganstva biti njihov odnos prema ZDS.
https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/27893-oklopno-pravoslavlje
Javio mi se dragi prijatelj hrvatski književnik Stijepo Mijović Kočan:
Pratim!
Moj posao je umjetnost, a ne politika. Međutim, umjetničko djelo može biti potaknuto bilo kojom temom.
Zvonin ili sonet ima svoje zakonitosti koje se moraju poštivati. To ograničava, ali ne sprječava kazati istine koje želim reći.

104. *zvonin Novoga saziva*

Ustaše su samo izgovor pa da se
Sràmoti oslabi hrvatsku državu
Koji tako tvrde posve su u pravu
Državnike truli kompromisi krase

Sabor je Hrvatska ne trinaesto prase
Za Dom spremni znači sačuvati glavu
Braniteljsko pravo to je po Ustavu
Nikakve države nek ne bude zna se

Da smutljivci to baš Saboru predlažu
Za Dom spremni izreći ne smjeti
To izglasovat je posve bez pameti

Tek tada buknut će to je čin izdaje
Konteso srca nas nikada ne lažu
Kad smo napadnuti tad nema predaje (25/8/21)

U tekstu sam dao samo dva podatka iz „Hrvatskog tjednika“ koji su bili zgodni za tu priču o Porfirijevom kružoku i – ja bih ih tako nazvao– Porfirijevim

intelektualcima u RH. Mislim da je to pošteno prema njima kad je već HTV Porfirijeva televizija.
I u tom broju jedinog hrvatskog političkog tjednika u nas ima više tekstova o Jasenovcu. Spomenuo bih samo feljton povjesničarke mr. sc. Blanke Matković. U ovom četvrtom nastavku posebno mi je bio zanimljiv dio u kome je 'oprala' dugogodišnjeg voditelja projekta o žrtvama Drugog svjetskog rata pokazujući kako on iako je profesionalni povjesničar zanemaruje arhivske izvore. On naime u članku objavljenom u Časopisu za suvremenu povijest broj 2 iz 2020. godine *u tablici Broj žrtava logora Jasenovac prema:* broj od 7000 pripisuje njoj umjesto Bogdanu Zlatariću, dakle pripisao je njoj nešto što su više od 20 godina prije njenog rođenja priredili jugoslavenski popisivači. Radi se o brojci o 7000 žrtava.
Spomenut ću moje sučeljavanje s dr. Milanom Bulajićem koje sam objavio u tri knjige na hrvatskom i dvije na engleskom u kome sam rekao osnivaču Muzeja žrtava genocida u Beogradu:
Vi tvrdite da je Tuđman govorio o 20.000 žrtava Jasenovcu na stranicama 33, 65, 119, 127, 161, 169, 180, 201. Na strani 181 tvrdite da je Tuđman rekao 28.000 žrtava, na strani 119, a od 30.000 do 40.000 na stranicama 47, 48, 116. Također tvrdite da obilato koristi podatak popisa od 1964., dakle 49.874. Znači vi najviše puta u knjizi kažete 20.000, ali govorite i druge podatke.
Zapravo meni je posebno draga ta brojka od 7000 o kojoj piše naša povjesničarka jer je – vjerovali ili ne – i ona povezana s Tuđmanom, ne u javnim istupima ili publikacijama već u jednoj priči koju mi je ispričao jedan od studenata iz 1971. koji je s Tuđmanom bio govornik na jednom od tadašnjih skupova.
Po završetku skupa mladog i žestokog govornika Tuđman je zagrlio i savjetovao ga da ne bude tako žestok jer mora voditi računa o sebi u državi kakva je bila tadašnja Juga. Student ga je tada zapitao koliko on misli da je bilo žrtava u Jasenovcu, a Franjo mu je odgovorio: Od 5000 do 7000.
Spomenuti članak u Časopisu za suvremenu povijest je objavljen na stranicama 517-587. Kako je iz teksta očito da je autoru ljubav prema vlastitom narodu tj. nacionalizam nešto loše možda je to razlog zašto nije spomenuo hajku iz 2015. godine koja je vođena protiv autora knjige koju su napisali Vladimir Horvat, Igor Vukić, Stipe Pilić i sama Blanka Matković (ona je za autora članka u „Časopisu za suvremenu povijest“ UZDANICA HRVATSKIH NACIONALISTA) „Jasenovački logori – istraživanja“ koju je izdalo „Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac“ 2015. vjerojatno zato što su braneći autore tada pisali Akademiji slijedeći 'nacionalisti':

akademik Josip Pečarić
prof. dr. sc. Matko Marušić
akademik Andrej Dujella
dr. sc. Vlado Košić, biskup sisački
akademik Dubravko Jelčić
akademik Marin Hraste

akademik Andrija Kaštelan
dr. sc. Mile Bogović, biskup gospićko-senjski
prof. dr. sc. Zvonimir Janko, dopisni član HAZU, Sveučilište u Heidelbergu
prof. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački
Ante Ivas, biskup šibenski
akademik Stanko Popović
akademik Žarko Dadić
akademik Ivan Aralica
prof. dr. Ante Sekulić, dopisni član HAZU-a
akademik Frano Kršinić
dr. sc. Marin Barišić, nadbiskup, metropolit splitsko-makarski
mons. Josip Mrzljak, biskup varaždinski
akademik Stjepan Gamulin
prof. dr. sc. Dubravka Sesar, član suradnik HAZU, razred za filologiju
izv. prof. dr. sc. Mario Grčević, član suradnik HAZU, razred za filologiju
dr. sc. Henrik Heger Juričan, Sveučilište Pariz-Sorbona, dopisni član HAZU
Ante Glibota, potpredsjednik Europske akademije znanosti, umjetnosti i književnosti
prof. em. dr. sc. Zvonimir Šeparović, član Europske akademije znanosti i umjetnosti
prof. dr. sc. Ivica Veža, član Europske akademije industrijskog management
prof. dr. sc. fra Andrija Nikić, predsjednika HAZU sa sjedištem u Mostaru
dr. sc. Josip Stjepandić, Njemačka
prof. dr. sc. Ivan Malčić
doc. dr. sc. Dubravko Jelić
doc. dr. sc. Ivan Bokan
prof. dr. sc. Srećko Kovač
dr. sc. Mato Artuković, znanstveni savjetnik
dr. sc. Hrvoje Kalinić
izv. prof. dr. sc. Milica Klaričić Bakula
izv. prof. dr. sc. Borka Jadrijević
prof. dr. sc. Boris Širola
dr. sc. Stjepan Kožul
dr. sc. Stjepan Razum
prof. dr. sc. Boro Mioč
prof. emer. dr. sc. Ivo Soljačić
mr. sc. Ante Milinović, znanstveni savjetnik
dr. sc .Anđelko Mijatović
prof. dr. sc. Božo Goluža, Pročelnik Studija povijesti i voditelj Poslijediplomskoga studija Sveučilište u Mostaru Filozofski fakultet
prof. dr. sc. Nikica Uglešić
dr. sc. Zlatko Vučić
doc. dr. sc. Branko Hebrang

prof. dr. sc. Ivan Karlić, KBF Sveučilišta u Zagrebu
prof. dr. sc. Milko Brković
doc. dr. sc. Zlatko Begonja
prof. dr. dr. h.c. Nikola Debelić, veleposlanik u m.
dr. sc. Miroslav Banović
prof. dr. sc. Darko Žubrinić
prof. dr. sc. Slavko Kovačić
prof. dr. Stipe Kutleša
Mladen Ibler, dr. med., veleposlanik RH u mirovini
dr. sc. Anto Orlovac, svećenik
dr. sc. Vladimir David, Australija
prof. dr. sc. Jerko Barbić
prof. dr. sc. Mihovil Biočić
prof. dr. sc. Nikola Bradarić
dr. sc. Rok Čivljak
prof. dr. sc. Marija Definis Gojanović
prof. dr. sc. Marinko Erceg
prof. dr. sc. Mladen Kuftinec
prof. dr. sc. Ilija Kuzman
prof. dr. sc. Ana Marušić
prof. dr. sc. Darko Orešković
prof. dr. sc. Davor Pavuna
prof. dr. sc. Stojan Polić
prof. dr. sc. Ivan Poljaković
Branko Salaj, veleposlanik RH u mirovini, bivši direktor HINE
izv. prof. dr. sc. Danica Galešić Ljubanović
dr. sc. Marko Jerčinović
prof. dr. sc. Andrija Hebrang
prof. dr. sc. Ana Jerončić
dr. sc. Krešimir Bušić
dr. sc. Davor Pećnjak
prof. dr. sc. Vladimir Mikuličić
dr. sc. Vine Mihaljević
Marija Peakić-Mikuljan, bivša predsjednica Društva hrvatskih književnika
prof. dr. sc. Marin Čikeš
mr. sci. Gordana Turić, bivša podpredsjednica ukinute Državne komisije za istraživanje žrtava Drugoga svjetskog rata i poraća
dr. Tomislav Djurasovic, München
doc. dr. sc. Srećko Botrić
prof. dr. sc. Ante Lauc
mr. art. Eva Kirchmayer Bilić, Muzička akademija, Zagreb
prof. dr. sc. Ivan Perić
prof. dr. sc. Miroslav Tuđman

prof. dr. sc. Neven Elezović
dr. sc. Vladimir Horvat
doc. dr. sc.Mario Puljiz
doc. dr. sc. Julije Jakšetić
doc. dr. sc. Josip Dukić
prof. dr. Sven Seiwerth
prof. dr. sc. Zvonimir Janović, umirovljeni redoviti professor u trajnom zvanju
dr. sc. Vladimir Ćepulić, umir. prof. FER-a
Rozina Palić-Jelavić, Odsjek za povijest hrvatske glazbe HAZU
doc. dr. sc. Maja Andrić
izv. prof. dr. sc. Anita Matković
prof. dr. sc. Zoran Vatavuk
prof. dr. sc. Ivan Petrović
dr. sc. Frano Glavina
Nikola Štedul, Master of Arts Honours, žrtva atentata
dr. sc. Pero Vidović SJ, bibličar
Benjamin Tolić, filozof, diplomat, publicist I kolumnist
izv. prof. dr. sc., Ružica Razum
mr. sc. Josip Ungarov, dobitnik državne nagrade za znanost
prof. dr. sc. Tomislav Živković
izv. prof. dr. sc.Mario Krnić
dr. sc. Domagoj Jamičić, znanstv. Savjetnik
prof. dr. sc. Branko Jeren
prof. dr. sc. Šimun Križanac
dr. sc. Niksa Krstulovic
prof. dr. sc. Nedjeljko Perić
prof. dr. sc. Mislav Grgić
prof. dr. sc. Zdravko Tomac
prof. dr. sc. Mladen Parlov
dr. sc. Zvonimir Marić, sveuč. prof. u m., bivši diplomat
prof. dr. sc. Stipe Tadić, znanstveni savjetnik
doc. dr. sc. Ambroz Čivljak
dr. sc. Miroslav Međimorec
Prof. dr. sc. Vlado Jukić
dr. sc. Stjepan Kušar, red. prof. na Hrvatskom katoličkom sveučilištu
prof. dr. sc. Marinko Vidović, bibličar
prof. dr. sc. Zlatko Vrljicak
dr. sc. fra Smiljan Dragan Kožul O.F.M. (Duhovni ravnatelj Pokreta krunice za obraćenje i mir)
prof. dr. sc. Šime Vučkov
prof. dr. sc. Mijo Nikić, SJ
Vjekoslav Krsnik, prvi glavni urednik HINE
doc. dr. sc. Ljiljanka Kvesić, Mostar

dr. sc. Marija Buzov, znanstvena savjetnica
red. prof. art. Đuro Tikvica, pijanist, Muzička akademija Sveučilišta u Zagrebu
dr. sc. Davorin Lovrić
dr. sc. Osor Barišić
dr. sc. Ante Vučković
dr. sc. Irena Zakarija Grković
prof. dr. sc. Stipan Janković
prof. dr. sc. Antonija Balenović
prof. dr.sc. Željko Jeričević
Marko Perković Thompson
Miljenko Stojić, franjevac, književnik i novinar
prof. dr. sc. Ivica Grković
prof. dr. sc. Zoran Vatavuk
prof. dr. sc. Mladen Petravic
prof. dr. sc. Ivan Bodrozic
prof. dr. sc. Luka Tomašević
prof. dr. Ante Čuvalo
dr. sc. Jure Krišto, zaslužni znanstvenik u miru
dr. sc. Žarko Domljan, predsjednik Hrvatskog sabora u miru
izv. prof. dr. Ante Pavlović
prof. emeritus dr. sc. Radoslav Galić
doc. dr. sc. Ante Periša
Đuro Vidmarović, književnik, bivši veleposlanik, predsjednik HKV-a
Nikola Obuljen, bivši gradonačelnik Dubrovnika i saborski zastupnik u miru
dr. sc. Ante Matana, dr. med
prof. dr. sc. Milan Nosić
don Anđelko Kaćunko
dr. sc. Drago Katović, profesor emeritus
prof.dr. sc. Mile Dželalija
dr. sc. Stijepo Mijović Kočan, knjževnik
prof. Ive Livljanić, veleposlanik u miru
prof. dr. sc. Vlado Dadić
prof. dr. sc. Ivo Rendić – Miočević
prof. emer. dr. sc. Ivan Ilić
prof. emer. dr. sc. Marija Kaštelan-Macan
Potporu su im pružili i drugi.
Valjda zbog toga u takom velikom tekstu se ne navodi knjiga:
J. Pečarić. *Dva pisma koja su skinula maske / Na hrvatsku šutnju nismo spremni!*, Zagreb, 2015. pp.406.
Dva pisma iz naslova knjige su Peticija ZDS i Pismo HAZU.
Zanimljivo je da je komentirana knjiga o hajci na Igora Vukića:
J. Pečarić, S. Razum, *Razotkrivena Jasenovačka laž, Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac,* Zagreb 2018.

On uopće ne spominje događaj koji sam opisao i u toj knjizi, a i u nizu prethodnih (npr. u knjizi J. Pečarić, *Trijumf tuđmanizma,* Zagreb, 2003.):
Pretpostavljam da i ne znaš, mada sam o tome pisao više puta, da sam davno pokušao nešto slično organizirati u Akademiji u vrijeme kada Saborska Komisija za žrtve rata i poraća još nije bila ukinuta, premda joj je rad bio onemogućen. Vladimir Žerjavić je želio da Akademija izađe u javnost sa svojom brojkom žrtava Jasenovca. Predsjednik Akademije je organizirao sastanak u HAZU na kome smo uz Žerjavića bili akademik Bilandžić i ja. Žerjavić i Bilandžić su predlagali da u tome sudjeluju i Goldsteini i predstavnici SUBNORA. Naravno, prijedlog mi je bio potpuno neprihvatljiv pa sam inzistirao da se sastanu svi koji se bave žrtvama.: dr. Josip Jurčević, znanstvenici iz Hrvatskog instituta za povijest, Kazimir Sviben i Vice Vukojević iz Saborske komisije za žrtve rata i poraća, ali i predstavnici domobranskih udruga kada su već trebali biti pozvani i oni iz SUBNOR-a. To je prihvaćeno i poziv je trebao sastaviti ing. Žerjavić. Ne samo da je to bilo logično nego i važno jer je kroz razgovor postala jasna njegova želja da taj broj bude njegov broj, tj. želio je potvrdu Akademije za svoje brojke. Poslije nekog vremena akademik Bilandžić mi je rekao da Žerjavić nije dao tekst poziva. Žerjavić je tvrdio suprotno. Zamolio sam ga da tekst ponovi, kako je i sugerirao Bilandžić. Žerjavić me je nazvao poslije nekoliko mjeseci i kazao da je tekst preveden i da ga trebam samo potpisati. Iznenadio sam se. Prijevod poziva za okrugli stol!? To, naravno, nije bio poziv već završni tekst. Naravno, odbio sam potpisati tako nešto. Jasno mi je bilo da bez nazočnosti dr. Jurčevića, ljudi iz Hrvatskog instituta za povijest, Saborske komisije i domobranskih udruga u tekstu može biti broj koji korespondira broju Draže Mihailovića, a koji promiču i Goldsteini ("oko 80 000 do 90 000 žrtava za cijeli jasenovački kompleks"). Žerjavić je došao do brojke od nekih 70.000 i tvrdio je kako je povećavao brojke iz pijeteta prema žrtvama, ali mu Goldsteini u svojoj knjizi spočitavaju da su one za Židove - premale.
A danas imamo i znanstvenu matematičku metodu dr. sc. Nikole Banića i prof. dr. sc. Nevena Elezovića objavljenu u priznatom Q1 svjetskom časopisu u kome je pokazano da je službena brojka JU SP Jasenovac LAŽNA.
Taj rad hrvatska vlast a i mnogi povjesničari pa i oni za koje se ne može tvrditi da su Porfirijevi povjesničari NE SPOMINJU.
Zato ću završiti ovaj tekst s riječima Davora Dijanovića iz spomenutog broja „Hrvatskog tjednika“:
Vrijeme je da prestane manipuliranje žrtvama i jasenovačka industrija laži. Svaka žrtva zaslužuje pijetet, a oni koji su lagali i krivotvorili zaslužuju jedino izgon iz znanstvene zajednice i odlazak u ropotarnicu povijesti, a prije svih uprava JU SP Jasenovac.

Josip Pečarić

https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/27903-feljton-mr-sc-blanke-matkovic-u-hrvatskom-tjedniku

(2.)

Prvi dio ovog teksta objavljenog na portalu dragovoljac.com:
https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/27903-feljton-mr-sc-blanke-matkovic-u-hrvatskom-tjedniku
a Mario Filipi komentira i rad Igora Vukića i Romana Leljaka i konstatira;
Ne znam zašto još ima toliko dilema – od 5.000 – 20.000 ili više. Danas imamo dva autora koji su nezavisno jedan od drugoga proučavajući arhive došli do broja umrlih od svih uzroka, ne žrtava jer se pod pojmom žrtva najčešće podrazumijeva ubojstvo…
Primijetit ću da sam autor ili koautor knjiga o Vukiću i Leljaku. Feljton mr. sc. Blanke Matković iz povijesti i govori o tome da se i danas ne želi na državnoj razini ustanoviti točna brojka već se podržava lažna brojka što je interes velikosrpske politike i svjetskih moćnika.
Ono što je važno za hrvatsku povijesnu znanost je činjenica da je ona doktorandica s Odsjeka za političke znanosti i međunarodne studije Sveučilišta Warwick u Engleskoj, a doktorsku disertaciju - obranila je dana 22. ožujka 2021. godine.
U svom feljtonu komentirala je 'napade' na nju u jednom članku objavljenom u znanstvenom časopisu u kome je konstatirala da je ona UZDANICA HRVATSKIH NACIONALISTA. Pri tome je očito da autor riječ 'nacionalizam' tumači u negativnom kontekstu.
Zapravo autor je u pravu jer on ne razlikuje pojam 'nacionalizam' od pojma 'šovinizam'. Nacionalizam je ljubav prema vlastitom narodu, a doista je izuzetna spoznaja da je UZDANICA HRVATSKIH NACIONALISTA doktorirala i to – vjerovali ili ne – u nama ne baš prijateljskoj državi. (Istina meni je zabavna činjenica da je urednik jednog matematičkog časopisa iz Londona mislio zbog mene da je Zagreb u Rusiji.)
https://hr.wikipedia.org/wiki/Blanka_Matkovi%C4%87
Mnogi povjesničari u RH se ne žele zamjeriti vlastima koji podržavaju one koji zastupaju lažnu povijest (danas ih možemo nazivati Porfirijevim povjesničarima – a o takvima i Porfirijevoj televizi pogledajte i današnju kolumnu Zvonimira Hodaka: (
https://direktno.hr/kolumne/svjedocili-smo-jugonostalgicarskom-kokosinjcu-o-tragicnoj-epizodi-hrvatske-povijesti-seriju-snimaju-tvrdi-jugoslaveni-245587/),
pa pokušavaju držati ekvidistancu između laži koje odgovaraju velikosrpskoj politici i istini koju traže istinski hrvatski povjesničari kakva je npr. Blanka Matković A čak se i to smatra, u ovakvoj državi gdje političari podržavaju očitu laž, pozitivno pa autor spomenutog članka kaže:
„Pišem ove retke u nelagodi i velikom strahu jer svako propitivanje utemeljenosti točnosti Žerjavićevih izračuna/procjena, vjerodostojnosti poimeničnoga popisa

JUSP-a Jasenovac i točnosti *genijalnih* Goldsteinovih izračuna/ procjena broja i strukture jasenovačkih žrtava, kao i propitivanje znanja i sposobnosti njegovih istomišljenika i sljedbenika, u Hrvatskoj se proglašava „revizionizmom" i podilaženjem „ustašoidima"."

Sam autor iznosi niz korisnih podataka. Meni je posebno zanimljiv slijedeći dio:

Primjetno je u Hrvatskoj da oni kojima se brojke poimeničnih popisa žrtava logora Jasenovac čine premalima navode odoka da je u Jasenovcu život izgubilo do 100.000 osoba. Objašnjenja hrvatskih povjesničara o utemeljenosti brojke od 80.000 do 100.000 žrtava logora Jasenovac ponekad su i zanimljiva.

– Tako Mataušić, uz navođenje upitnoga Žerjavićeva izračuna i nepostojeće Kočovićeve procjene te i po mnogočemu upitnog poimeničnog popisa JUSP-a Jasenovac, spominje i poimenični popis logora Jasenovac iz 1964. godine, kojim je utvrđeno 59.188 žrtava. „Naknadne su provjere utvrdile da popis ima čitav niz nedostataka te da navedenu brojku treba uvećati za barem 40 %. Prema tako uvećanoj procjeni u KL Jasenovac s logorom Stara Gradiška stradalo je od 80.000 do 100.000 ljudi", ustvrđuje Mataušić.47 Naknadne provjere – čega? Popisa jasenovačkih žrtava iz 1964. godine? Gdje to piše? U izvještaju Žrtve rata 1941-1945. godine. (Rezultati popisa) Saveznoga zavoda za statistiku iz 1966. godine? Nisam uvjeren da je Mataušić pročitala i dodatni „Izvještaj o izvršenom popisu žrtava rata 1941-1945. godine" Savezne komisije za popis žrtava rata 1941-1945. – U tim izvještajima jasno piše da je popisom ljudskih gubitaka Jugoslavije obuhvaćeno oko 56 do 59 % ili pak 60 do 65 % osoba od onih koje je prema njihovoj procjeni trebalo popisati.48 No ona mudro zaključuje da je prema „barem 40 %" uvećanom broju popisanih žrtava logora Jasenovac i Stara Gradiška stradalo od 80.000 do 100.000 osoba. – Ali „barem 40 %" od broja popisanih nije isto što i 56 do 59 % ili pak 60 do 65 % od onih koje je navodno trebalo popisati. – A što će povjesničarima matematika!

Zašto mi je to zanimljivo?

Pogledajte zaključak moje knjige o Jasenovcu iz 1998. koju autor citira u svom članku, ali ne i za ovaj dio u tekstu. Usporedite ovo s dijelom tog Zaključka (mada je zanimljiv i ostatak jer pokazuje sustavnost korištenja laži u drugoj Jugoslaviji):

U tadašnjoj državi bilo je poslije toga jasno da se ne može od Njemačke zahtijevati ono što je izneseno na konferenciji u Parizu. Tako je već do 1963. godine Vlada Jugoslavije revidirala svoj zahtjev Vladi Njemačke, smanjivši broj žrtava od prvotnih 1,706.000 na 950.000. Međutim, Vlada Njemačke nije prihvatila ni taj zahtjev nego je zahtijevala varijabilne podatke, te je 1964. obavljen popis žrtava rata koji je dao brojku od 597.323 žrtve rata.

Primijetimo da je razlika između brojke od 950.000 na koju je Jugoslavija već do 1963. godine revidirala broj žrtava rata i brojke koja je dobivena popisom iz 1964. godine jednaka ukupnim žrtvama koje je Velika Britanija imala u Drugom svjetskom ratu!

Nema dvojbe da je popis iz 1964. bio od izuzetnog značenja za tadašnju državu, pa je besmisleno i pomisliti da on nije dobro napravljen. Brojka je izazvala

paniku, i problem je "riješen" idućom formulacijom: "Popisom je stvarno obuhvaćeno 597 hiljada poginulih žrtava rata, što znači 56-59 posto od onih koje je trebalo obuhvatiti popisom." Lako je provjeriti kako broj 597.323 jest nešto iznad 59 posto od broja 950.000 koji je već bio dostavljen Njemačkoj, ali i približno 56 posto brojke do koje su došli Mayers i Campbel. Popis je dao i broj žrtava Jasenovca - 49.874! Podaci su skriveni od javnosti!

Zanimljivo je vidjeti da je brojka tada popisanih žrtava 59 posto od brojke 84,532 odnosno 56 posto od 89,061 pa je očito zašto se i dalje 'popravlja' popis žrtava JU SP Jasenovac: JOŠ NJIE DOSTIGNUTA NI TA BROJKA OD 59 POSTO! Ali blizu su. Uz pomoć hrvatskih političara i to će oni dostići, zar ne?

S druge strane u spomenutom članku dana su i istraživanja dvojice doktora znanosti Banića i Kojića (napisali su oko 150 tekstova o neistinama na spomenutom popisu) koji su pokazali da je veliki broj popisanih upitan na razne načine, autor ipak konstatira: „No uza sve ograde koje je Komisija za utvrđivanje ratnih i poratnih žrtava Republike Hrvatske iznosila, to nije točno jer je dotad jedini sustavni popis žrtava logora Jasenovac bio popis Komisije za popis žrtava rata SIV-a SFR Jugoslavije iz 1964., koji je objavljen 1992. odnosno 1998. godine."

Naravno nije zaključeno da je popis iz JU SP Jasenovac obično smeće, već se strogo drži do politike ekvidistance, pa je lažiranje postalo nešto što je sustavni popis.

Na žalost i onih koji otvoreno koriste neistine uz blagoslov hrvatskih političara i onih koji vode politiku ekvidistance između laži i istine pojavio se znanstveni rad već spomenutog dr. sc. Nikole Banića i prof. dr. sc. Nevena Elezovića koji je objavljen u visokorangiranom Q1 časopisu u kojem je dana nova metoda kojom je pokazano da je Popis JU SP Jasenovca kojim je 'dotjerivan' taj sustavni popis iz 1964. godine LAŽIRAN.

Zapravo zgodno je pogledati i najnoviji tekst Banića i Koića:
https://narod.hr/hrvatska/koic-i-banic-zasto-su-fotografije-iz-logora-treblinka-kod-jusp-jasenovac-lazno-prikazane-kao-jasenovacke

Zato se vraćam na feljton Blanke Matković jer se ona u njemu duhovito narugala onim povjesničarima i 'istoričarima' koji su plaćeni od države za svoj rad, a mnogo veći i bolji posao su učinili povjesničari i amateri kojima su oni nacionalisti.

Zato ću ovaj tekst završiti tako što u Prilogu dajem izvješće s predstavljanja nove knjige Blanke Matković i Stipe Pilića u Sisku.

Iako su napisali knjigu o posli jeratnim Jasenovačkim žrtvama, Blanka Matković je govorila i o ovom 'sustavnom' a lažiranom popisu iz 1964.
https://narod.hr/kultura/predstavljena-knjiga-jasenovac-i-poslijeratni-jasenovacki-logori-manipulacije-brojem-zrtava-sastavni-dio-velikosrpske-promidzbe

https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/27923-predstavljena-knjiga-jasenovac-i-poslijeratni-jasenovacki-logori-manipulacije-brojem-zrtava-sastavni-dio-velikosrpske-promidzbe

Josip Pečarić

PRILOZI

PREDSTAVLJENA KNJIGA 'JASENOVAC I POSLIJERATNI JASENOVAČKI LOGORI': 'MANIPULACIJE BROJEM ŽRTAVA – SASTAVNI DIO VELIKOSRPSKE PROMIDŽBE'

25.09.2021.

Nova knjiga Blanke Matković i Stipe Pilića „Jasenovac i poslijeratni jasenovački logori - Geostrateška točka velikosrpske politike i propagandni pokretač njezina širenja prema zapadu" predstavljana je u petak 24. rujna u Dvorani sv. Ivana Pavla II. u sisačkom Velikom Kaptolu.

u Jasenovcu je stradalo 7133 osoba, ne računajući muške osobe između 14 i 70 godina, koje u tom popisu nisu popisane. Jugoslavenske vlasti provele su 1964. istraživanja o broju ratnih žrtava na području cijele bivše Jugoslavije, a ne računajući one za čiju su smrt odgovorni partizani, Jugoslavenska armija, Komunistička partija i jugoslavenski režim. Broj žrtava iznosio je 597 323, što je manje čak i od imaginarne brojke jasenovačkih žrtava.

Knjigu su predstavili autori čiji je znanstveni rad na početku prikazala doc. dr. sc. Vlatka Vukelić istaknuvši veliku požrtvovnost kod nastajanja knjige koja donosi široku sliku jasenovačkog područja.
Knjiga je objavljena u travnju, a na 640 stranica donosi brojne, do sada javnosti, nepoznate dokumente, fotografije, zemljovide i grafikone, koje obuhvaćaju razdoblje od početka 19. stoljeća do danas s naglaskom na Jasenovac i jasenovačke logore, odnosno njihovu ulogu u velikosrpskoj ideologiji i protuhrvatskoj propagandi.
Kako se moglo čuti, knjiga je utemeljena na iscrpnom istraživanju i argumentiranju građe koju čuvaju arhivi i muzeji u Hrvatskoj, Sloveniji, Bosni i Hercegovini i Ujedinjenom Kraljevstvu, a s ciljem utvrđivanja stvarne brojke stradalih u Jasenovcu, ali isto tako i da se osvijesti činjenica da je logor Jasenovac bio aktivan ne samo do 1945. nego i nakon toga pod komunističkom vlašću.
Autorica Matković pojasnila je kako je u knjizi znatno proširen njihov izvorni znanstveni rad o poslijeratnom logoru Jasenovac koji je objavljen 2014. godine. Tu su prije svega novi arhivski dokumenti kojima dokazuju da je taj logor, odnosno zavod za prisilni rad, djelovao znatno duže nego li se prethodno mislilo. Istaknula je i kako je povijesna istina jedna jedina, a vrlo su često potrebna desetljeća da se otkrije što to ona stvarno je.
Govoreći o istraživačkom projektu koji je pokrenula 2006. godine, naglasila je kako je njegova početna točka bila logor Jasenovac kao jedna od najkontraverznijih tema suvremene hrvatske povijesti i društva. Autorica je donijela i brojne primjere manipulacije brojem žrtava posebno istaknuvši kako je u Hrvatskom državnom arhivu pronašla dosje Ante Pavelića u kojemu se nalazio popis osoba ubijenih u logorima Jasenovac i Stara Gradiška. Prema tim podacima U nastavku rekla je kako je upravo Njemačka zbog reparacija prisilila Jugoslaviju da napravi popis žrtava Jasenovca, a on je zbog velikog odstupanja od dotadašnjih brojki proglašen tajnom i ostao nepoznat javnosti sve do 1989. godine, kada je u tjedniku Danas objavljen podatak da je u Jasenovcu stradalo oko 60.000 ljudi. Prve neslužbene ekshumacije na jasenovačkom području izvršene su 1961., a službena forenzična istraživanje 1964. godine, ali niti jedno od tih iskapanja nije potvrdilo teoriju o stotinama tisuća žrtava jasenovačkog logora. Matković je upozorila i kako je moguće da su pronađeni ostaci pripadali i prognanicima, hrvatskim vojnicima i civilima koji su se povlačili iz zemlje u svibnju 1945. godine.
Na kraju ustvrdila je i kako su manipulacije brojem ratnih žrtava, posebno onih jasenovačkih, bile sastavni dio velikosrpske promidžbe uoči i za vrijeme Domovinskog rata, ali i nakon rata. Hrvatska suvremena povijest nesustavno je istražena i obrađena, a u mnogočemu ispolitizirana, posebice razdoblje Drugoga svjetskog rata i poraća. Srpska historiografija ne odustaje od preuveličanih brojki jasenovačkih žrtava koje se kreću i do milijuna ubijenih samo Srba, a hrvatska historiografija pak ne pronalazi prave načine znanstvenoga suprotstavljanja toj mitomaniji. Što više, ne otvara se prostor ne samo pobijanja srpskih laži nego se

sve čini kako bi se zaustavila nastojanja za istraživanje Jasenovca kao poslijeratnoga logora.
Predavanje je zaključila riječima hrvatskog velikana Ante Starčevića, poručivši nazočnima da će sav trud istraživača biti uzaludan ne budu li ljudi čitali, razmišljali, pamtili i prenosili ovo znanje budućim generacijama, s konačnim ciljem uspostave istinske hrvatske samostalnosti i državnosti.

https://narod.hr/kultura/predstavljena-knjiga-jasenovac-i-poslijeratni-jasenovacki-logori-manipulacije-brojem-zrtava-sastavni-dio-velikosrpske-promidzbe
https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/27923-predstavljena-knjiga-jasenovac-i-poslijeratni-jasenovacki-logori-manipulacije-brojem-zrtava-sastavni-dio-velikosrpske-promidzbe

ZAKLJUČAK KNJIGE J. PEČARIĆA, *SRPSKI MIT O JASENOVCU / SKRIVANJE ISTINE O BEOGRADSKIM KONC-LOGORIMA*, HRVATSKI POVIJESNI INSTITUT, ZAGREB, 1998.

Bulajićeva knjiga s dva naslova: Nezavisna država Hrvatska - JASENOVAC - Sistem ustaških logora smrti - Tuđmanov Jasenovački mit, odnosno: "Jasenovački mit" Franje Tuđmana - Genocid nad Srbima, Jevrejima i Ciganima, jest velikosrpski odgovor na knjigu dr. Franje Tuđmana, Bespuća povijesne zbiljnosti - Rasprava o povijesti i filozofiji zlosilja, Nakladni zavod Matice hrvatske, Zagreb, 1990. Naravno, dr. Bulajić, ne može polemizirati s takvom knjigom kakva je knjiga dr. Tuđmana jer mu nedostaje znanje i kultura dijaloga. Zato se Bulajić zaustavlja, uglavnom, samo na pitanju broja žrtava, posebice žrtava u Jasenovcu. Prema uobičajenoj velikosrpskoj maniri, on koristi neistine u najvećoj mogućoj mjeri, pa zna tvrditi da je Tuđman rekao nešto čega nema u njegovoj knjizi. Zaista, školski primjer velikosrpskog korištenja laži jest primjer u kojem on tvrdi da je dr. Tuđman "ustvrdio da je netačan broj jevrejskih žrtava holokausta 5,1 milion, već 'samo' oko 900 hiljada", iako je lako provjeriti da dr. Tuđman citira Raula Hilberga (str. 156 Tuđmanove knjige) koji "navodi da je od 5,100.000 žrtava evidentirano 900.000, a isti autor kaže "broj od šest milijuna neki smatraju krajnje 'pretjeranim', navodeći milijun žrtava kao 'nepristranu prosudbu'." Poput ove Bulajićevske interpretacije brojki od 5,100.000 i 900.000 i sve je ostalo u njegovoj knjizi.

Slična je i Bulajićevska interpretacija broja žrtava rata u Jugoslaviji, i s tim u svezi broja žrtava logora Jasenovac! Zato iznesimo osnovne podatke u svezi s tim brojkama. Godine 1947. Vladeta Vučković, tada student druge godine matematike i zaposlen u Demografskom odjeljenju Saveznog statističkog ureda Jugoslavije, od direktora Dolfe Vogelnika i njegova pomoćnika Alojza Debevca, dobio je zadatak da izračuna gubitke u ratu. Ovi su taj posao dali početniku zato što nije bio obavljen popis pučanstva, koji bi bio prijeko potreban za takvu računicu. Tako je Vučković izračunao brojku od 1,700.000 demografskih gubitaka. Međutim, želeći izboriti što veću ratnu reparaciju od Njemačke, i želeći uvećati doprinos Jugoslavije pobjedi Saveznika, na konferenciji u Parizu Jugoslavija je izašla s tvrdnjom o 1,706.000 žrtava rata (E. Kardelj)! Kad je 1948. bio obavljen popis pučanstva, Vogelnik je morao opravdati brojku koju je E. Kardelj iznio u Parizu, pa je u Statističkoj reviji 1./1952. objavio članak prema kome su demografski

gubici u Jugoslaviji najvjerojatnije 3,250.000, a da donja granica ostaje 2,900.000. Na taj "znanstveni" članak reagirao je već u idućem broju Statističke revije (2./1952.) Ivo Lah, koji je konstatirao da je prema računici dr. Vogelnika prosječni godišnji priraštaj od 1941. do 1948. iznosio 2,13, a sigurno 1,86 posto, što Jugoslavija nije nikad imala. Naime, u razdoblju 1921. do 1931. bio je priraštaj 1,5 posto, a nakon 1931. taj je postotak stalno u padu, te je 1939. bio samo 1,1 posto.

Dvije godine kasnije u Američkom birou za popis stanovništva izračunali su da je broj žrtava rata u Jugoslaviji bio 1,067.000 (P. Mayers i A. Campbel). U tadašnjoj državi bilo je poslije toga jasno da se ne može od Njemačke zahtijevati ono što je izneseno na konferenciji u Parizu. Tako je već do 1963. godine Vlada Jugoslavije revidirala svoj zahtjev Vladi Njemačke, smanjivši broj žrtava od prvotnih 1,706.000 na 950.000. Međutim, Vlada Njemačke nije prihvatila ni taj zahtjev nego je zahtijevala varijabilne podatke, te je 1964. obavljen popis žrtava rata koji je dao brojku od 597.323 žrtve rata.

Primijetimo da je razlika između brojke od 950.000 na koju je Jugoslavija već do 1963. godine revidirala broj žrtava rata i brojke koja je dobivena popisom iz 1964. godine jednaka ukupnim žrtvama koje je Velika Britanija imala u Drugom svjetskom ratu!

Nema dvojbe da je popis iz 1964. bio od izuzetnog značenja za tadašnju državu, pa je besmisleno i pomisliti da on nije dobro napravljen. Brojka je izazvala paniku, i problem je "riješen" idućom formulacijom: *"Popisom je stvarno obuhvaćeno 597 hiljada poginulih žrtava rata, što znači 56-59 posto od onih koje je trebalo obuhvatiti popisom."* Lako je provjeriti kako broj 597.323 jest nešto iznad 59 posto od broja 950.000 koji je već bio dostavljen Njemačkoj, ali i približno 56 posto brojke do koje su došli Mayers i Campbel. Popis je dao i broj žrtava Jasenovca - 49.874! Podaci su skriveni od javnosti!

Naravno, budući da je dr. Bulajić bio zaposlen u Ministarstvu vanjskih poslova Jugoslavije, on je, vjerojatno, sve ovo znao, za razliku od drugih istraživača, jer je problem unutar zemlje riješen tako da se o ovome do dana današnjeg ne bi znalo da nije bilo Bulajićeve knjige. Upravo njegovo prikrivanje brojke od 950.000, koja je do 1963. godine dana Njemačkoj, ukazalo je na njezinu važnost!

Već pri kraju Titova života u Srbiji je uzelo maha ostvarivanje velikosrpskog projekta. Tako je postalo jasno čemu je dovela odluka o primanju četnika u partizanske redove, iako su i srpski komunisti također bili bliski velikosrpskom projektu. U tom je projektu Jasenovac i broj žrtava u njemu trebao imati značajnu ulogu, i prirodno je da u tome glavnu ulogu ima onaj tko je znao nešto što drugi nisu mogli znati - dakle, čovjek iz Saveznog sekretarijata za inostrane poslove SFRJ - dr. Bulajić. Budući da je za ostvarivanje velikosrpskog projekta došlo do konsenzusa najvažnijih srpskih čimbenika: komunista, vojske i Srpske pravoslavne crkve, logično je bilo, kad je riječ o korištenju logora Jasenovac, u dokazivanju genocidnosti hrvatskog naroda, a u cilju izazivanja pobune srpskog pučanstva u Hrvatskoj, koristiti istovjetnu politiku iz Drugog svjetskog rata. Kao

i u Drugom svjetskom ratu, to je trebao biti i važan promidžbeni korak, kojem smo svjedoci i današnjih dana!

Kako je to izgledalo u Drugom svjetskom ratu?

Logori su postojali i u Srbiji, gdje praktično od kraja 1941. do kraja rata nije bilo nikakvog otpora pučanstva. U Hrvatskoj ih je sigurno moralo biti više, gdje je bio stalni otpor NDH, a pogotovo stoga što su četnici popa Đujića i drugi odmah počeli sa zvjerstvima nad Hrvatima, što je izazivalo isti takav odgovor.

Zato se pojavljuje lažno pismo bivšeg ministra i jugoslavenskog unitarista dr. Prvislava Grisogona zagrebačkom nadbiskupu Alojziju Stepincu, u kojem se spominju užasni zločini u NDH. Ti se zločini i opisuju, a opisi se podudaraju sa zločinima koje su srpski četnici radili u svim ratovima u ovom stoljeću, vjerojatno i ranije, jer su dio srpske narodne epike.

Pismo je umnožavano i raspačano među hrvatskim Srbima, s očitom namjerom i znanim učinkom, a i u inozemstvu. I sam Bulajić u ovoj će knjizi reći *"od manjeg je značaja pitanje autorstva"*, što je i točno - pismo je odigralo svoju ulogu! Ali takva tvrdnja, ponovno puno govori!

Druga karakteristika velikosrpske propagande tijekom Drugog svjetskog rata bila je umnožavanje broja srpskih žrtava u NDH. Tako je prema njima već krajem 1941. godine spominjana brojka od 382.000, više od 518.000 krajem veljače 1942., zatim 600.000 u listopadu 1942., pa 800.000 tijekom 1943., da bi do kraja rata taj broj iznosio više od milijun.

Slične podatke koristila je SPC. Srpskoj pravoslavnoj crkvi ovo je bilo potrebno da bi skrenula pažnju s činjenice da su najviši crkveni krugovi i srpska intelektualna elita kolaborirali s Nijemcima i sami propagirali nacističku politiku i vjerovali u mogućnost stvaranja Velike Srbije u sklopu Hitlerova poretka. Tako je episkop žički Nikolaj Velimirović (danas "sveti Nikolaj" u SPC) još 1935. u knjižici "Nacionalizam Svetog Save" tvrdio da je Sveti Sava preteča Hitlera, a ni drugi visoki dužnosnici ove crkve nisu puno zaostajali za njima.

S Nijemcima nisu kolaborirali samo oni, nego najveći dio srpskog naroda. Tako je 13. 8. 1941. godine 545 Srba, uključujući i neke od najistaknutijih i najutjecajnijih osoba zemlje izdalo "Apel srpskom narodu", koji poziva na lojalnost nacistima i osuđuje partizanski pokret kao nepatriotski. Prva tri potpisnika Apela jesu tri episkopa SPC! Kasnije je 28 tih potpisnika postalo članovima SANU, a poznata je uloga ove Akademije (Memorandum SANU) u pripremi rata 1991.-1995.

Veliki problem SPC bila je i činjenica što je ponašanje visokih crkvenih krugova Katoličke crkve u Hrvatskoj bilo potpuno drukčije, pa je nadbiskup zagrebački Alojzije Stepinac dizao svoj glas protiv nacističke i rasističke politike, pomagao i spašavao i židove i Srbe, i bio poznat kao "židovski prijatelj".

Komunistička lažna optužba o Stepincu kao ratnom zločincu zato odgovara velikosrpskoj politici jer skreće pogled i s nečasnog ponašanja Srpske pravoslavne crkve. Tome cilju trudi se dodati svoj doprinos i dr. Bulajić, pa u ovoj knjizi izgovara optužbu kojoj po besmislenosti vjerojatno nema premca u povijesti -

Stepinac je učinio zločin veleizdaje jer je (misleći o dobrobiti svog naroda i njegovoj težnji za slobodom, prihvatio stvaranje hrvatske države) prekršio "svečanu zakletvu na vernost Njegovom Veličanstvu".

S brojkama žrtava Drugog svjetskog rata, sličnim onim iz velikosrpske propagande tijekom Drugog svjetskog rata, kreće se i u pripremi za rat 1991.-1995. Tako Srpska pravoslavna crkva zastupa mišljenje da je samo u Jasenovcu stradalo "ako ne više ne manje od 700.000", a Jasenovac nazivaju "najveći srpski grad pod zemljom"! Zapravo, velika priča o Jasenovcu skreće pogled s beogradskih logora Sajmište i Banjica, bolje reći s logora Beograd. A kad govorimo o samom Sajmištu, važno je istaći da je to jedini konclogor u Drugom svjetskom ratu koji je bio logor isključivo za Židove, jedini "judenlager" u svijetu, i iz koga niti jedan Židov nije izašao živ (kao uostalom ni iz Banjice). Međutim, smaknuća logoraša izvođena su i na ulicama Beograda, korištenjem mobilnih plinskih komora, a i grobišta su bila na raznim mjestima na području grada! Tako je Beograd zapravo jedini glavni grad jedne države koji je bio i konclogor u Drugom svjetskom ratu! I sve to pred očima cijeloga grada.

Pozivajući se na brojku od 59 posto, koja je zapravo bilo jugoslavensko opravdanje pred Nijemcima, za nemogućnost potvrde dane brojke žrtava rata, dr. Bulajić, tvrdeći suprotno, kreće u dokazivanje da je SPC u pravu, znajući da je popis iz 1964. bio itekako dobro urađen jer su interesi bili veliki. Tvrdnja da će se točniji popis moći utvrditi kasnije daleko je od svake logike, ali vidjeli smo već da je dr. Bulajić spreman koristiti sve značajke velikosrpske politike - neistinu u prvom redu. A ni logika mu nije jača strana.

Naime, ako i prihvatimo tvrdnju da je popis žrtava iz 1964. g. zaista obuhvatio 59 posto svih žrtava, dakle da je točna brojka od 950.000 žrtava Drugog svjetskog rata na području Jugoslavije, izlazi da je prema Srpskoj pravoslavnoj crkvi, prema Bulajiću i općenito prema velikosrpskoj propagandi oko 74 posto svih žrtava stradalo u Jasenovcu. A ako koristimo brojku koju je dao sam popis žrtava iz 1964. godine, izlazi da je u samom Jasenovcu ubijeno preko 100.000 ljudi više nego na području cijele Jugoslavije, uključujući i sam Jasenovac.

Kako tako nešto mogu tvrditi ljudi iz jedne crkve, koji bi trebali biti moralni autoritet sredine u kojoj djeluje? Tako nešto toliko je besmisleno da su toga bili svjesni i autori te besmislice. Međutim, vješto krijući podatak o tome da je Jugoslavija već do 1963. godine, u svojim zahtjevima za reparacijom, Njemačkoj dostavila brojku od 950.000 žrtava, velikosrpska politika upravo je ovako besmislenu tvrdnju koristila za mobilizaciju srpskog pučanstva za rat 1991.-1995. i srpski genocid u njemu.

Uvidjevši, da upravo tome i vodi takva politika, jedan Srbin, dr. Bogoljub Kočović, i jedan Hrvat, inž. Vladimir Žerjavić, neovisno jedan od drugoga, kreću u ponovno istraživanje gubitaka Drugog svjetskog rata. Srpski je demograf izračunao 1,014.000, a hrvatski 1,027.000 žrtava. Primijetimo da je broj žrtava dobiven popisom iz 1964. točno 58,9 posto od Kočovićeve brojke, dakle, veoma blizu "famoznih" 59 posto, "famoznih" zato jer je smiješno poslije izvršenoga

popisa znati točan postotak "onih koje je trebalo obuhvatiti popisom", a koji nisu popisani.
Podaci Kočovića i Žerjavića potvrđuju procjene koje su vrijedile i ranije i s kojima je Jugoslavija izašla pred Njemačku, ali koje nije mogla potvrditi popisom iz 1964. Istraživanja koja vjerojatno opravdavaju djelovanje dr. Bulajića u šezdesetim, nepovoljna su za dr. Bulajića osamdesetih i devedesetih godina! On se zato "obračunava" (samo) sa Žerjavićevim rezultatima, uspoređujući njegove procjene za BiH (316.000) s onim što tvrdi 1989. Predsjedništvo Republičke konferencije SSRN (453.877). Kako je to Predsjedništvo 1989. godine moglo znati točniju brojku od brojke koja je dobivena popisom iz 1964. (177.045 bez kolaboracionista) nije poznato, ali zato će Bulajić tvrditi: "Važno je napomenuti da ni broj od 453.877 ne predstavlja konačan broj žrtava na području Bosne i Hercegovine." On naravno "dokazuje" i navodnu netočnost popisa iz 1964., navodeći podatke za sela Veliko Nabrđe, Uštice, Zemun, ne navodeći odakle mu sada točni "mesni podaci". Ali i ti podaci samo potvrđuju Kočovićeve i Žerjavićeve procjene. Naravno, on to ne "vidi", nego smatra da je dovoljno reći da su njihovi rezultati netočni te stalno ponavljati brojku od 700.000 žrtava u Jasenovcu, dakle brojku koja je više od 70 posto od brojke koju je Jugoslavija dostavila Njemačkoj još do 1963. godine!
Pri svemu tome, dr. Bulajiću nije važno da prema takvom njegovom računu izlazi da su Srbi tijekom Drugog svjetskog rata morali imati mnogo, mnogo veći natalitet nego u predratnim i poslijeratnim godinama! Bez obzira što rata u Srbiji nije bilo od kraja 1941. do kraja rata, tako nešto je teško (i žalosno) obrazložiti. Važno je ponavljati kao papiga brojku od 700.000 pobijenih u Jasenovcu, vjerojatno i zato što prave brojke pokazuju da je više žrtava bilo u beogradskim logorima nego u Jasenovcu.
Rezultati ovakve politike doveli su do stravičnih rezultata u ratu 1991.- 1995. Recimo samo neke podatke o ratu u Hrvatskoj. Još 1990. JNA je zauzela Baranju, općinu Beli Manastir (sa samo 25,5 posto Srba), u kolovozu 1991. napadnuti su Vukovar (37,4 posto Srba) i dijelovi općina Osijek i Vinkovci. Pored zauzetih 11 općina s većinskim srpskim pučanstvom, zauzeli su općine Petrinja (44,6 posto Srba), Pakrac (46,4 posto), Podravska Slatina (35,8 posto), dio općine Nova Gradiška (21,8 posto), Slunj (29,8 posto), Drniš (21,3 posto), dio općine Otočac (32,2 posto), dio općine Karlovac (26,6 posto). Grad Vukovar potpuno je razoren, a i mnoga mjesta naseljena ne samo Hrvatima. Sve vrijeme Srbi su granatirali slobodna područja, stambena naselja, tvornice, crkve, škole, bolnice, pa su čak minirali i razorili branu na hidrocentrali Peruća.
Na okupiranom području i u neposrednoj blizini potpuno ili djelomično porušeno je više od 140.000 stambenih objekata, 120 tvornica, 1023 sakralna objekta (crkava, kapela, samostana i župnih dvora), oko 50 škola, 20 bolnica, 60 mostova na cestama i prugama, električni i telefonski vodovi. Na okupiranom području Hrvatima je oduzimano gotovo sve. Protjerano je ili izbjeglo

180.000 ljudi. Iz BiH je izbjeglo oko 200.000 Muslimana i 160.000 Hrvata, iz Vojvodine 45.000, iz Srbije 15.000, sa Kosova 7.000 i iz Crne Gore oko 500 Hrvata. Jedno vrijeme Hrvatska je imala više od 600.000 izbjeglica i prognanika. Najgore od svega velik je broj izgubljenih života, invalida rata i unesrećenih obitelji. A da ne govorimo kakvi su podaci za BiH!

Umjesto svega toga, nekima je i nadalje važnije manipulirati žrtvama Drugog svjetskog rata, poglavito žrtvama Jasenovca. Time oni najviše govore o sebi samima!

TAKMIČENJE ZA PRVOG SLUGU U HRVATA (DOBRONIĆ I OSTALI 'HRVATSKI' DUŽNOSNICI I ZDS. 6.)

Biskup dr. Vlado Košić i u najnovijoj propovijedi upozorava: Domovinski rat trebao bi biti zlatnim slovima upisan u sjećanje svakog Hrvata:
https://narod.hr/kultura/biskup-kosic-domovinski-rat-trebao-bi-biti-zlatnim-slovima-upisan-u-sjecanje-svakog-hrvata
Samo u Hrvatskoj mora na to upozoravati veliki HRVATSKI biskup, zar ne?
Hrvatskim političarima Domovinski rat služi kao lopta u utakmici za poziciju prvog sluge među Hrvatima - sluge onima koji nisu željeli Hrvatsku i imaju nečasnu ulogu u naci-fašističkoj agresiji na Hrvatsku. Naglašavam ono „među Hrvatima“ jer je jasno da je glavni u tome i njihov nadređeni dr. sc. Milorad Pupovac. Glavni je iz jednostavnog razloga što je naci-fašistička agresija Srbije na Hrvatsku trebala svjetskim moćnicima, a kako su poraženi u Domovinskom ratu na djelu je i osveta i jedinom HRVATSKOM Predsjedniku Franju Tuđmanu i hrvatskim braniteljima. Osveta je utoliko veća što stranka koju je osnovao Tuđman mora ponizno izvršavati naređenja poraženih naci-fašističkih agresora tako u svim ideološkim pitanjima odlučuje Vučić preko Pupovca. Zato su oni koji služe svjetskim moćnicima srpske sluge.
Više puta sam napisao da su tri pitanja oko kojih se sluge svjetskim moćnicima ne smiju previše razlikovati:

1. Laži o Stepincu
2. Laži o Jasenovcu
3. Laži o ZDS

Laži o Stepincu

HDZ kao navodno demokršćanska stranka ne može izravno napadati hrvatskog sveca. Ali zato imaju Porfirijevu televiziju kojoj daju punu podršku. Znamo da ta televizija na blagdan zaštitnika Hrvatske daje intervju sa patrijarhom SPC koja je imala jednu od najvažnijih uloga u srpskoj naci-fašističkoj agresiji na Hrvatsku da bi odmah potom dovela i jednog od 'istoričara' iz Hrvatske. Kada je preko 3000 Hrvata - skoro 20 generala HV-a - tražilo od svih vodećih institucija u RH odgovornost za to vlast ih je ignorirala. S druge strane spomenuti povjesničar izgleda postaje kandidat Predsjednika države za veleposlanika:
POTENCIJALNI VELEPOSLANICI
MILANOVIĆEVA LISTA Predlaže kompromitirane i isluženе političare, jedan je čak u uredu istaknuo Tita
https://direktno.hr/domovina/milanoviceva-lista-evo-koja-su-cetiri-imena-potencijalnih-veleposlanika-sporna-plenkovicu-248853/
Milanović bi za veleposlanika profesora koji nimalo diplomatski viče na ljude?

https://narod.hr/hrvatska/milanovic-bi-za-veleposlanika-profesora-koji-nimalo-diplomatski-vice-na-ljude

Grlić Radman o Milanovićevim kandidatima: Jedan od njih dok je bio veleposlanik u sobi je držao Titovu sliku

https://narod.hr/hrvatska/grlic-radman-o-milanovicevim-kandidatima-za-veleposlanike-jedan-od-njih-dok-je-bio-veleposlanik-u-sobi-je-drzao-titovu-sliku

Obrana predloženog veleposlanika samo govori o projugoslavenskoj poziciji današnjeg HDZH-a:

Goldstein: 'Točno je da sam u veleposlaničkom uredu držao Titov portret, vidio ga je i Plenković'

https://narod.hr/hrvatska/goldstein-tocno-je-da-sam-u-veleposlanickom-uredu-drzao-titov-portret-vidio-ga-je-i-plenkovic

Laži o Jasenovcu

Naš 'istoričar'-veleposlanik je poznat po izmišljotinama o Jasenovcu. Drugi njegov kolega koji je također poznat po izmišljotinama o Jasenovcu, odnosno po tome da se nije usudio pojaviti na toj televiziju i sučeliti se sa stvarnim stručnjakom dobiva seriju od 12 epizoda na istoj televiziji iako je poznato da je njegov rad na tome na razini partijskih pamfleta,

Pogledajte kako su hrvatski povjesničari ocijenili tu njegovu seriju (Hrvatski tjednik od 28. 10. 2021.):

Doc. dr. sc. Zlatko Begonja, povjesničar na zadarskom sveučilištu:

Klasić je branitelj nametnutih mitova;

Igor Vukić, istraživač, publicist i najbolji poznavatelj Jasenovca:

Nema znanja pa mu serija vrvi glupostima;

Dr. Tomislav Jonjić, povjesničar i odvjetnik:

Nedoučeni hohštapler;

Dr. Stjepan Lozo, povjesničar iz Splita:

Doživljavam ga kao biće s traumom;

Dr. sc. Blanka Matković, povjesničarka na sveučilištu Warwick:

Klasić je produkt truloga i nakaradnog društva;

Dr. sc. Mato Artuković, povjesničar:

Nosi masku koju su mu nabili, a maska nosi njega;

Prof. dr. Josip Jurčević, povjesničar:

Grubi izvršitelj provokacija.

Po hrvatskim portalima mogu se naći i druga slična reagiranja hrvatskih povjesničara. Spomenut ču slijedeća:

Povjesničar dr. sc. Mario Jareb o seriji 'NDH':

Autor nije kompetentan, sljedeće epizode bit će 'zanimljive', ali ne na čast i slavu historiografije

https://direktno.hr/direkt/povjesnicar-jareb-o-seriji-ndh-autor-nije-kompetentan-sljedece-epizode-bit-ce-zanimljive-ali-ne-na-cast-i-slavu-historiografije-245115/

Dr. sc. Ivica Granić:

Ono dr. sc. pokraj imena Hrvoja Klasića izgleda kao čista sprdnja

https://www.maxportal.hr/kolumne/dr-ivica-granic-ono-dr-sc-pokraj-imena-hrvoja-klasica-izgleda-kao-cista-sprdnja/

Dr. sc. Zlatko Hasanbegović:

Šteta uloženog novca, srednjoškolska filmska radionica bi s manje sredstava isporučila kvalitetniji sadržaj

https://direktno.hr/direkt/hasanbegovic-komentirao-klasicev-dokumentarac-steta-ulozenog-novca-srednjoskolska-filmska-radionica-245211/

Spomenut ću mojih 25 pisama predsjednicima Države, Sabora, Vlade i HAZU povodom izmišljotina kandidata predsjednika države za veleposlanika koji su ismijani u The Jerusalem Post-u. Valjda je taj prijedlog Predsjednika za autora izmišljotine o drobilici u Jasenovcu za veleposlanika nekakav odgovor na ta moja pisma.

Laži o ZDS

Jasno je da je svjetskim moćnicima najveći problem izgubljeni Domovinski rat u kojemu su nadigrani i poniženi od HRVATSKOG predsjednika. Teme Stepinca i Jasenovca su zato korisne, ali Domovinski rat i činjenica da je sam Miloševič svoje vojnike u srazu s hrvatskim braniteljima usporedio sa zečevima. Zato laži o ZDS su njihov napad na Domovinski rat.

U ovom momentu je još uvijek zanimljivo takmičenje između Predsjednika države i Predsjednika Vlade jer čelni čovjek „Možemo“ još nije toliko jak da bi gazde mogle otpisati jednu od te dvije projugoslavenske opcije okupljene oko Plenkovića i Milanovića.

Pojedini okršaju su krajnje komični. Npr. takav mi je okršaj oko pitanja tko je vrhovni zapovjednik HV: Onaj koji jeste Vrhovni zapovjednik, ili je Vrhovni zapovjednik onako koji zapovijeda samo u ratu, a po zakonu je – tvrde – u miru samo formalni vrhovni zapovjednik. Danas ako su u HDZ-u onda to zastupaju i neki generali bliski ili članovi te stranke, a 2015. je bilo obrnuto. Ima naravno i onih koji su isto mislili i tada i sada:

ADMIRAL DOMAZET LOŠO ZA NAROD.HR: MILANOVIĆ JE VRHOVNI ZAPOVJEDNIK I ON JE TAJ KOJI ZAPOVIJEDA

https://narod.hr/hrvatska/admiral-domazet-loso-za-narod-hr-milanovic-je-vrhovni-zapovjednik-i-on-je-taj-koji-zapovijeda

https://direktno.hr/direkt/podsjetimo-sto-su-2015-govorili-milanovic-i-kotromanovic-premijer-i-ministar-obrane-248831/

Gledajući neke nastupe Milanovića ne bi me iznenadilo da kaže da izgleda ovi iz HDZ-a misle da su SDP-ovci te 2015. bili u pravu, pa kako su oni na tom pozicijama djeluje kao i on tada kada je bio čelni čovjek HDZ-a. Ili može samo posjetiti na svoju davnu tvrdnju da je Plenkoviću mjesto u SDP-u a ne u HDZ-u.

S druge strane Možemo može jednostavno pokazati svjetskim moćnicima da su oni ti koji će napasti u potpunosti Domovinski rat što su pokazali s muralima u Zagrebu,
Milanović preko Dobronića pokazuje da je što se tiče ZDS spreman ići dalje od Plenkoviča. Istina Plenković je uklonio spomen-obilježje poginulim HOS-ovcima zbog od hrvatske države odobrenog amblema ali se njegova Komisija za obranu zvijezde petokrake nije usudila predložiti potpunu zabranu ZDS, dakle pozdrava pod kojim je branjen Vukovar, ali su i od agresorskih vojnika pravljeni zečevi. Kao što znamo Dobronić je za potpunu zabranu tog pozdrava zbog kojih se od vojnika koje su svjetski moćnici poslali na Hrvatsku pravljeni ti zečevi. Kako sam u nizu tekstova već pisao o tome, dat ću raščlambu Dijane Majhen o tome:

POČETAK KONAČNE KRIMINALIZACIJE DOMOVINSKOG

30 Listopad 2021

Kada se birao predsjednik Vrhovnog suda, nitko tko hrvatski diše nije imao nikakav izbor. S jedne strane Mrčela, koji je osudio jednog od najzaslužnijih branitelja na temelju iskaza osuđenih četničkih zločinaca, da bi nakon osude bio promptno unaprijeđen, što prije toga nije uspijevao. S druge strane Dobronić, protivnik lustracije, ljubitelj tita i petokrake te prema mom mišljenju, mrzitelj hrvatske vojske. Dva zla, od kojih ne znaš koje je gore.
Stoga ovo što Dobronić radi nije ni malo neočekivano. On poslušno odrađuje što mu je naložio onaj koji ga je i predložio za funkciju. I usput provodi i svoja osobna uvjerenja.
Nisu prošla ni dva dana od njegovog imenovanja a on je jasno pokazao kako nije tu da se bavi pravom, nego ideologijom. U biti, kako je tu da kriminalizira do kraja Domovinski rat.
Kažem do kraja, jer ta kriminalizacija traje godinama i godinama. A počela je još u vrijeme kada ona golubica nije poletjela. Da bi se nastavila bezbrojnim suđenjima i trpanjima u zatvor hrvatskih branitelja, kako bi cijeli svijet vidio da je hrvatska vojska bila zločinačka.
Još smo se mi nekako i držali, usprkos crvenim hordama koje su polako, milimetar po milimetar zauzimale sva važna mjesta u državi, odakle su mogli djelovati. Držali smo se usprkos Račanu, Milanoviću, lopovskom vođi lopovske družine Sanaderu, čija je stranka HDZ u biti i pokrenula pitanje zabrane ZDS. Ne komunjare, nego HDZ, to ne smijemo nikada zaboraviti.
No, dolazak briselskog namjesnika i ljubitelja četnika Plenkovića sve je to ubrzao. Ne zaboravimo, Pupovac je najavio zabranu ZDS puno prije nego je Dobronić izabran. To ne bi mogao uraditi da nije imao Plenkovićevu podršku. I pri tome ne treba puno kriviti Pupovca. On samo provodi svoju velikosrpsku politiku, dok Plenković izdaje svoj narod.
A misli li netko kako će zabranom ZDS sve to stati, ljuto se vara.

Ne muči se Pupovac i ne trguje ovako kako bi kriminalizirao samo HOS. Nakon HOS-a, bit će malo zatišja. A onda su na redu sve postrojbe hrvatske vojske, jer, svakoj će se naći nešto. Tako dugo dok svi branitelji ne budu proglašeni ratnim zločincima, Domovinski rat bude proglašen građanskim, a Srbiju se ne opere od bilo kakve agresije, kako bi na miru ponovno mogla smišljati 'istine' o 10000000000 poginulih srpskih civila u ratu. Samo nastavak priče o Jasenovcu.
To je konačni Pupovčev cilj. A Plenković protiv toga nema ništa, jer on je ipak bježao dok se ratovalo, ova zemlja nije njegova zemlja nego samo odskočna daska za daljnju karijeru a do Hrvatske i Hrvata mu je stalo kao do lanjskog snijega. On će na sve pristati samo da bi zadržao manjinske ručice, taman da nas sutra počnu vješati po banderama.
ZDS je naša posljednja crta obrane. Iza toga nema ništa osim konačne kapitulacije prohrvatskih snaga,.
Stoga je od primarnog značaja upravo ZDS. Možemo mi govoriti o ekonomiji, demografiji i ostalim stvarima koje svakako jesu bitne. Ali sve to skupa neće značiti ništa ako do kraja izgubimo državu. A izgubit ćemo ju prođe li zabrana ZDS.
Ova pandemija korone odlično služi vladajućoj srpsko-hrvatskoj trgovačkoj koaliciji. Zabrana masovnog okupljanja, čitaj, zabrana prosvjeda. Kako pogodno za vladajuću elitu, zar ne? I čini se kako će trajati vječno, kako narod ne bi mogao izaći na ulice i reći što misli.
Da se ja pitam, svi bi izašli na ulice i itekako prosvjedovali. Svi sa majicama na kojima piše ZDS pa neka nas sve pohapse. Ako mogu.
Oni koji nam bacaju prašinu u oči govoreći kako prošlost nije bitna, kako ZDS nije bitan, ne žele dobro ni Hrvatima ni njihovoj djeci. Njima je potpuno svejedno hoćemo li ponovno biti tuđe sluge a ne svoji u svojoj zemlji. I živo im se fućka za to što ta djeca sve više odlaze van jer ne mogu podnijeti sve nepravde, korupcije i političke trgovine u zemlji za koju osjećaju da je sve manje njihova.
Nema budućnosti bez ispravno napisane prošlosti.
Pa tako, nema budućnosti za zemlju koja se odriče najboljih među nama, onih koji su umirali, krvarili i borili se do zadnjeg daha kako bi nam sačuvali zemlju.
Ako se njih odreknemo, odrekli smo se svega.
A kukavice i ne zavređuju imati svoju zemlju. Oni su tu da služe, ne da vladaju.
Do sada se pokazalo da služe odlično.
Ne dopustimo tim kukavicama da nam otmu zemlju. Previše je hrvatske krvi prosuto po njoj da bi nam briselski namjesnici i četnici određivali što na njoj smijemo, a što ne smijemo raditi.
Ovo nam je posljednja šansa za usprotiviti se i pokušati dobiti svoju zemlju natrag.
Propustimo li ju, za sve će biti prekasno.
Diana Majhen

https://www.dragovoljac.com/index.php/diana-majhen/28336-diana-majhen-pocetak-konacne-kriminalizacije-domovinskog-rata

A što o Dobronićevom prilogu takmičenju za prvog slugu u Hrvata još jednom je govorio Mario Filipi:

MARIO FILIPI: ZA DOBRONIĆA BI NAJPAMETNIJE BILO DA ODMAH PODNESE OSTAVKU

31. listopada 2021.

U emisiji 55 minuta kod Željke gostovao je hrvatski branitelj, novinar i autor monodrame „Kako glumiti normalnog čovjeka“, Mario Filipi.
Progovorio je o tome kako je otišao braniti Hrvatsku u Domovinskom ratu, o pozdravu Za dom spremni, veslačkoj karijeri u kojoj je bio svjetski prvak i uklanjanju BBB-ovog murala po nalogu Grada Zagreba.

O sloganu Za dom spremni
Pokušao sam osobno gospodinu Dobroniću dati do znanja ono što ja znam, a možda on ne zna o pozdravu Za dom spremni, koliko je taj pozdrav zapravo star. Stavio sam naglasak na ono što većina Hrvata ne zna, a niti sam ja znao dok nisam pročitao knjigu Rade Žica Mikulina: „Putom Sunca – crveni bojovnici iz Horezma“ u kojoj je zabilježena himna hrvatskih srednjovjekovnih mornara, koji su na svojim brodovima zvanim ormanice dominirali Jadranom. U svojoj himni spomenuli su pozdrav „za dom spremni“ na puntarskoj čakavici. U toj je pjesmi sadržan politički i vojni program hrvatskog naroda – da će onome tko se usudi ući s napadačkim indicijama u Hrvatsku, biti „probijen brod“ i da će izaći poražen iz Hrvatske.
Mnogi ne znaju da su Hrvati, odnosno hrvatski knez **Porga** s papom Agatonom, sklopili sporazum da Hrvati neće nikada napasti drugoga nego da će čuvati svoju granicu, neće ratovati izvan svoje države. Budući da je to tako, a svi napadaju Hrvatsku – od Franaka pa do Saracena, Turaka i ostalih, zadnje sad u Domovinskom ratu. **Dok se braniš, nikoga ne napadaš i u toj stalnoj obrani Hrvatima je dom postao svetinja za koju vrijedi umrijeti i od te ideje nastao je taj pozdrav.**
U 106. brigadi, gdje su dečki sebe zvali Vod smrti, bio sam nekad u akcijama. Ljudi su se preko Motorole dozivali i provjeravali je li sve u redu. **I u centrali je jedan rekao: Za dom, a odgovor drugog s druge strane bio je: Spremni**. Dakle, **to je bio način na koji se komuniciralo**.
Niti smo Europljani, niti Hrvati, nismo ništa ako je Za dom spremni civilizacijsko pitanje. Očito je da to nije tako, da smo mi vrlo stari narod, sa svojom kulturom. Ako gospodin Dobronić tako misli njemu bi bilo najpametnije da sad odmah podnese ostavku. **Ako sad nastavi, a nastavit će, napravit će veliko zlo**, a kad bude morao otići, bit će mu puno gore.

Kakav je to sudac koji sudi o povijesti? Sudac pravnik – svaki pravnik bi trebao biti ovisan isključivo o činjenicama, o dokazima. Bez dokaza nema presude. Međutim, vrijeme će pokazati i presuditi njemu.

O tome kako je otišao u rat

Otišao sam dragovoljno na istočno bojište i ostavio ženu i dvoje djece kod kuće – osmogodišnjeg sina i trogodišnju kćer. Bilo je i onih koji su ostavili i petero djece. Na ratnom radiju Nova Gradiška, objasnio sam zašto sam došao baš na istok države, a iz Zagreba sam. Rekao sam: Moj otac je, zbog okolnosti, bio partizan. Nakon rata su ga prevarili i smjestili na 50 godina ropstva. Ja ne želim to ponoviti. Da mene kune moja unučad zato što nisam obranio državu, bolje je poginuti. Najprije sam bio član stožera saniteta, odnosno ratnog saniteta, tad sam još bio novinar i tražio sam da me šalju na teren.

Neki me dan danas znaju pod imenom: Novinar. To mi je bilo kodno ime u to doba. Ali za razliku od novinara išao sam s dečkima u akciju, ne samo na konferencije za tisak. Trudio sam se biti tamo gdje je zanimljivo. Odnosno, tamo gdje se gine. Čuvenog 13. listopada u Nuštru, bio sam teško ranjen i odveli su me u Brod. Bilo je pravo čudo što sam preživio jer mi srce nije stalo ni onda kad sam izgubio puno krvi, poslije su mi dva dečka dala krv. Kasnije sam ih tražio da im zahvalim ali ih nisam uspio pronaći.

Nakon tri dana prevezeni smo u Austriju. Bilo je smiješnih scena jer je bolnica bila napravljena od nekakvog armiranog betona i sve se čulo. Kad bi se zalupila vrata bilo gdje u bolnici sve bi se čulo. Kad bi se bilo gdje snažno zalupila vrata od vjetra to je djelovalo kao kad pada minobacačka granata i onda bi se svi stresli. Pa se netko sjetio i rekao: Idioti, niste u ratu, ovo je Austrija.

O ustašama i izbjegavanju otvaranja određenih pitanja

Kad desničarima, koji se nađu ispred kamera kao ja, netko spomene ustaše onda se on zajapuri i krene pravdati – da nije bio ustaša i nema s time ništa. Međutim, nažalost, to nije istina – mi svi imamo veze i s NDH i s ustašama jer **preko NDH i preko ustaša oni nama uništavaju Domovinski rat.** Dakle, snimljen je film o Dvoru u kojem je prikazano da je 12 ili 13 duševnih bolesnika ubijeno i za to je okrivljena postrojba koja je oslobodila Dvor, a koja je prije toga spašavala srpske civile koji su bježali pred srpskim tenkovima. Nakon toga, kad su ušli u Dvor, pronašli su mrtve ljude. Dakle, **naša kinematografija, financirana hrvatskim novcem poreznih obveznika prihvati srpsku laž – i lažno optuži hrvatsku vojsku**. To je čisti primjer kako nam žele promijeniti povijest. A mi koji smo živi svjedoci svega toga – pred našim očima mijenjaju našu povijest.

To su radili u 2. svjetskom ratu. **Kad se spominje moje pismo i kad se spomenu ustaše ne žele otvarati i to pitanje.**

Partizanski je mit da je u Jasenovcu ubijeno 700.000 ljudi. Istraživači Igor Vukić i Roman Leljak otkrili su, pregledavajući dokumente u Zagrebu i Beogradu, da je u Jasenovcu umrlo 1700 ljudi i to većinom od tifusa. Masovna ubojstva se zapravo

sastoje od strijeljanja osoba koje su osuđene na smrt presudom ratnog suda i to samo za teška masovna ubojstva civila. To su bili komandanti četnički i partizanski.
Još jedan partizanski mit je vezan uz Šaranovu jamu koju komunisti zovu Jadovno gdje je navodno je bačeno 40.000 ljudi. Bio sam tamo i pročitao da je u nju bačeno 475 ljudi iz Grubišnog Polja koje je 300 kilometara udaljeno od njega, a pročitao sam podatak da je u ratu poginulo oko 300 ljudi iz Grubišnog Polja. Manje ih je poginulo ukupno nego ih je bačeno u Šaranovu jamu. To je glupo. A zapravo kad su ljudi ušli u Šaranovu jamu i **snimili ju kamerom iznutra, ta je snimka dostupna, vidjelo se da tamo nema ni jedne ljudske niti životinjske kosti.** Nitko nije bačen u Šaranovu jamu!
Treći mit je da su 12.000 djece s Kozare poubijali krvoločni ustaše. 12.000 djece s Kozare je bilo gotovo mrtvo jer su ih partizani ostavili u šumi i pobjegli. Ta su djeca dovezena u Sisak i u Jastrebarsko u jezovitom stanju ali liječnici su uspjeli spasiti oko 85% djece. Umrlo je 1150 djece koje se nije moglo spasiti. I nikome nije palo na kraj pameti ubiti dijete.
I ta tri mita su srušena i raskrinkana.
I što je tu necivilizacijski?
Ako se, slikovito rečeno, zločini mjere veličinom i brojem onda su komunistički zločini – partizanski i oni poslije rata veliki kao kamion, četnički su veliki kao kombi, a ustaški kao dječji autić za igru. Mora se znati razmjer, ali i druge stvari – uzrok, posljedica, tko je započeo ali je važno reći da je na listama najvećih masovnih zločinaca Tito je 10. ili 14. kako koji časopis objavljuje. Ali na listama nema Ante Pavelića. I nitko o tome ne priča!
Bojim se da Dobronić i oni slični njemu nisu sposobni primiti novo znanje jer imaju ideološki opran mozak i čim čuje neki podatak koji se njemu ne sviđa samo kaže da to nije bilo tako.

https://narod.hr/hrvatska/mario-filipi-za-dobronica-bi-najpametnije-bilo-da-odmah-podnese-ostavku

ODGOVOR ĐURU VIDMAROVIĆU
(TAKMIČENJE ZA PRVOG SLUGU U HRVATA 3.)

Dragi Đuro,
Zahvaljujem Ti na komentaru mog jučerašnjeg teksta iako me je rastužilo:

Subject: *Odg: TAKMIČENJE ZA PRVOG SLUGU U HRVATA,, 2. (DOBRONIĆ I OSTALI 'HRVATSKI' DUŽNOSNICI I ZDS. 7.)*
Date: *Tue, 2 Nov 2021 12:29:04 +0100*
From: *Djuro Vidmarovic*
To: *'Josip Pecaric' <pecaric@element.hr>*

Poštovani kolega Joško,

divim Ti se kako imaš živaca pisati sve ove nacionalno zabrinute, ali tako strašno razvojem situacije emocijama nabijene tekstove? Ja nemam snage, a treći infarkt mi nije neophodan. No, tužan sam, zbunjen, frustriran… Nekome je u interesu da ovaj narod što više zavadi i podijeli, da se što više mladih obitelji iseli… Morati ću sve to malo studioznije pogledati kako bih došao do suvislog zaključka. Jer ovo što neki ljudi rade, ova svađa na vrhu, izjave ovoga sudca, pisanje „Novosti", TV propaganda, titoistički revival ispada apsurdno i neubrojivo. A bojim se kako u tom ludilu ima sistema. Nastojim biti umjeren, smiren, djelovati pomirbeno na crti Tuđmanovog učenja, a onda se sve sruši jer neki političari djeluju destruktivno i huškački .Bojim se za budućnost svojih unuka. Ponekad bih volio umrijeti.

A jasno je da me je rastužilo zbog Tvoje završne rečenice. Nadam se da nisam i ja malo doprinio tome. Ljetos kada si autobusom došao u Tisno na jedan dan iako znamo za Tvoje udare da bi (sjajno) predstavljao moje knjige. U razgovoru sam Ti rekao da je odnos vlasti prema Tebi gori nego prema meni jer Ti doista djeluješ tako kako si napisao, a je - nadam se žestoko - napadam vlast. A ta vlast tj. vladajuća stranka koju si stvarao, jednako se sveti i Tvojoj i mojoj obitelji. Istina kada vidim koliko nastupaš po Lijepoj našoj (nagrada generalu Ivanu Tolj, knjiga biskupa dr. Vlada Košića i generala Ivana Tolja) čini se da im itekako smetaš. Ti bi trebao znati da političari ne razumiju da netko iz njihovih stranaka može imati za prijatelja nekoga koji ih napadaju.
Kada kažem 'nadam se žestoko' to je obaveza koju mi je ostavio Dragutin Tadijanović jer je posljednja rečenica koju mi je rekao bila: SAMO TI NJIH ŽEŽI. Tome bih dodao i riječi jednog predsjednika DHK koji je pišući predgovor mojoj knjizi napisao:
Nakana ovog predgovora nije podržavati stavove akademika Pečarića, jer njemu obrana nije potrebna, niti ju on želi, već je nakana obraniti, ma koliko to zvučalo patetično, pravo slobodnog i nezavisnog intelektualca na javni diskurs. U našoj

stvarnosti takvo pravo odviše često dobivaju protivnici, pa i neprijatelji Hrvatske, njezini osporavatelji, svi oni koji pod firmom slobode i umjetnosti pljuju po ovome narodu i svim njegovim vrijednostima. Ako ništa drugo, onda ovakvoj kohorti, radi pristojnosti i političke ravnoteže, treba suprotstaviti domoljubno i suvereneističko javno razmišljanje. Akademik Pečarić ima hrabrosti nositi na svojim leđima teret ove slobode. Što više, on se bori i za slobodu drugih. Ti drugi su svjesni kako akademika štiti njegova svjetska slava i članstvo u HAZU, jer bi drugi, nakon izrečenih misli davno potonuli ili bili gurnuti u ponor. Ako on prizna poraz, slijedi šutnja mnogih, zapravo strah. A strah ukida slobodu.
Taj Predsjednik DHK zvao se Đuro Vidmarović!
I u tome što si napisao u prvoj rečenici pokazuje da je točno kako Ti djeluješ *pomirbeno na crti Tuđmanovog učenja* o pomirbi. Današnji predsjednik stranke koju je Tuđman osnovao ta 'Tuđmanova' pomirba je pomirba NAPADNUTIH Hrvata i pripadnika naroda naci-fašističkog agresora koji sprovode tzv. Politiku 'srpskog sveta' što se svodi na podržku naci-fašističkom agresoru. Zato Predsjednik Vlade svoje viđenje politike pomirbe definira u najnovijem sukobu:

MILANOVIĆ NE BIRA RIJEČI, IZ VUKOVARA PORUČIO: STIEROV DJED BIO JE UBOJICA, A OTAC GRLIĆA RADMANA KOMUNJARA
https://direktno.hr/domovina/milanovic-ne-bira-rijeci-iz-vukovara-porucio-stierov-djed-bio-ubojica-otac-grlica-radmana-komunjara-249068/

Milanović kaže:
"Ovaj treći je držao Titovu sliku u uredu. Ja to ne preporučujem, ali kako nekome uzeti to pravo kad je Tuđman deset godina držao Titovu bistu", rekao je Milanović te dodao da je riječ o prozivkama na račun Ive Goldsteina koji bi navodno trebao biti veleposlanik u Grčkoj.
"Kako to da uzmeš nekom Goldsteinu? To je vrlo nisko, pokazuje da se prema ljudima ponašaju kao prema čunjevima. Ne radi se tu o Goldsteinu, on je ugledni profesor, s njim se mnogi neće složiti, u nekim stvarima ni ja", kazao je predsjednik države i nastavio: "Da bi se napakostilo nekome jer je držao Titovu sliku doveden je u pitanje i Stier koji je uređivao ustaške novine. Ja sam mu bio šef u Ministarstvu vanjskih poslova, predložio sam njegovo promaknuće, nisam ga pitao što mu je bio deda. Znam što mu je bio deda. Čepinski ubojica, ratni zločinac. To više nije bitno. Preko toga pokušavam prijeći. Da bi mi onda Grlić, čiji je otac bio istaknuta komunjara, direktor Kafilerije koju su privatizirali kao obitelj, predsjednik partije lokalne, držao lekcije o Titu. A to koordinirao Plenković za koje znamo koje je sorte. To je takvo licemjerje, to uništava društvo."

4. Prvo je smiješno uspoređivati djelovanje državnika Tuđmana koji promiče i ostvaruje pomirbu djece partizana i ustaša koji se bore za Hrvatsku u vrijeme kada nije bilo ni rezolucija o osudi svih totalitarnih režima s djelovanjem veleposlanika u vrijeme kada je već bilo poznato da je Tito jedan od deset najvećih ubojica. Čini mi se da Stier kao starac koji je uređivao USTAŠKE novine jako mladoliko djeluje. Ili su možda iseljeni Hrvati USTAŠE i Milanoviću, kao što su

to svi Hrvati koji su za nezavisnu Hrvatsku Srbima i svim srpskim slugama u RH. Vjerojatno Predsjednik države ne zna što je PPP pa bi bilo dobro da pogleda doista uglednog znanstvenika Davora Pavunu u 'Bujici' ili moju knjigu o 'ustašama' tj. Hrvatima izvan Hrvatske: *Pronađena polovica duše / Deset godina s Australskim Hrvatima*, Zagreb, 2002.

Meni je posebno draga pohvala Milanovića ministru Gordanu Grlić-Radmanu iako mi izgleda da on toga nije svjestan. Naime sve ovo o čemu pišem pokazuje kako je on – za razliku od Milanovića – doista shvatio bit Tuđmanove pomirbe. Tome bih dodao da je ministar Radman za istinu o Jasenovcu jer danas znamo mnogo mnogo više o tome, mada je Tuđman u cilju pomirbe i borbe za Hrvatsku u to uključio i Jasenovac prijedlogom da on bude spomen mjesto za sve hrvatske žrtve. To su tada spriječili žestokim reagiranjem oni u Hrvatskoj koji su zaslužni za laži o tom radnom logoru u NDH a koji danas moraju zbog zahtjeva njihovih gazda održavati oba kandidata u borbi za čelno mjesto sluge svjetskim moćnicima. Tada sam i napisao svoj prvi tekst objavljen u *Hrvatskom slovu* podržavajući mišljenje Javora Novaka.

Zanimljivo je da on i ja i danas slično mislimo:

RAZNIJET ĆE HRVATSKU

Gdje je kraj šamaranjima?

Bilo je samo pitanje vremena kad će nam savršeno nezrela ekipa političara u vrhu države dokazati da to stvarno i jesu te svima pokazati kako se razaraju državne institucije i to one najvitalnije poput vojske. Zalutali u vlast, Izbavitelj i Milanče, ni ne znaju drugačije. Njihov ego raste u nebesa i ni ne pada im napamet da sjednu za stol te napokon prestanu puniti skandal-stupce u domaćim (i stranim) medijima. Njima još nije došlo do mozga da upravo ovakav scenarij sa svađama, čak s uvlačenjem i Hrvatske vojske, fašističkoj Srbiji najviše odgovara. Njima još nije došlo do svijesti da dok se oni prepucavaju i razaraju državu, da dok se oni bave samima sobom, pljačkaši i mrzitelji Hrvatske grabe trčećim korakom i raznose ju. Možemo samo pretpostavljati što o nama misle u inozemstvu, nakon ovakvih gafova najviše vlasti u RH. Gdje je kraj ovoj sramoti? Ne bi me začudilo da Milanoviću i Plenkoviću uruče opomenu iz NATO-a jer ovo je prevršilo svaku mjeru i ruši vjerodostojnost našeg partnerstva u NATO-u. Ovakav partner nikome ne treba. Čini se da je V. Šeks imao potpuno pravo kad je tražio opoziv predsjednika Milanovića. Samo, sada je isto tako očito, da taj pravni zahvat treba proširiti i na sve Plenkovićeve ministre, baš kao i na njega samog.

Za dom spremni

Vidim da je moja kolumna prošloga tjedna izazvala veliko zanimanje i zapalila cijelu paletu dežurnih polutana koji su zapjenjeno, i po zadaći, grizli. Uključila se cijela omrežna prosrpska bojna iz RH i iz tzv. republike srpske. Treba odmah reći da nijedna država, pa tako ni Hrvatska, baš nikome nije kriva što oni nemaju zavičaj, nacionalnu pripadnost, rodoljubni osjećaj ili patriotizam kako se to često (s ponosom!) naziva na Zapadu. Zato ću citirati Mažuranića i ponoviti citat kojim

se svojevremeno poslužio veliki Dubravko Horvatić: "mišad grize ali po tlih gmiže".

Naime, apatridi nas s neke kvazi antifašističke platforme žele uvjeriti kako su ustaše izmislile pozdrav Za dom spremni. Kako je to lijepo pokazao i skrenuo nam pozornost novinar i politolog, cijenjeni g. Mario Filipi kao hrvatski branitelj i junak, stopostotni ratni vojni invalid te inače i poznati veslač, omladinski prvak svijeta te intelektualac s ljubavlju za hrvatsku povijest - auktori Leonard Eleršek, pukovnik OSRH iz Zadra i liječnik prim. dr. sc. Rado Žic Mikulin iz Punta na Krku, predočili su nam dokaze o porijeklu tog pozdrava u svojoj knjizi „Putom Sunca – Crveni bojovnici iz Horezma" (izdanje: Ogranak Matice hrvatske u Zadru, 2019.). Hvala svima uključenima u taj značajan projekt. No, ono za što nema baš nikakvih dokaza, osim pjene na ustima, jest da srbijanska četnička kokarda, pod kojom se klalo po Hrvatskoj najmanje od 1918-te do 1995-te, je neki progresivan simbol. A on, zločinački kakav je, u RH još nije zabranjen! Štoviše o njemu se uopće i ne govori. Muti se istina a optužbe zabadaju u junački ZDS a ne u genocidne četničke kokarde.

Isto tako, krvava petokraka, simbol komunističkih zločina počinjenih po cijelom svijetu; Titova petokraka, pod kojom je (u Titovim poslijeratnim gulazima) život izgubilo više od 500.000 ljudi; ta koljačka petokraka s Bleiburga i Križnih putova (po jednom od izvršitelja klanja Simi Dubajiću); ta petokraka, koja je iseljenim Hrvatima po svijetu glave razbijala sjekirom; ta petokraka koja je Vukovar sravnila sa zemljom i napunila groblja čak i sa strijeljanim ranjenicima iz Vukovarske bolnice, da ne govorimo o stradalim civilima – ta petokraka se ne zabranjuje! I još nam neki novopečeni suci, koji su popili brojne jugo-velikosrpske-mitove trabunjaju o "civilizacijskim tekovinama"!

Ne postoji službena zabrana u RH četničke kokarde i velikosrpske petokrake. Zato i postoji cijela klika razmiljelih apatrida i mrzitelja Hrvatske koja urla protiv HOS-ova pozdrava Za dom spremni. No, kome ti polutani mažu oči? Ma boli njih jedna stvar za povik legitimnih jedinica Hrvatske vojske, njima je do rušenja Hrvatskog obrambenog rata. Njima smeta obranjena Hrvatska. Njih boli hrvatska pobjeda i što su u njoj potučeni do gležnja. Njih peče što ih je njihov vlastiti vožd, fašist Slobodan Milošević proglasio zečevima. Zečevima koji su se kukavički razbježali u samo dva dana. To bi ova ekipa samozvanih antifašista željela poništiti, okrenuti naopačke i vratiti se na poziciju u kojoj su bili privilegirani, podmazani. Oni bi na poziciju Saveza boraca, gdje su određivali i naređivali. Sudovi su samo bili njihov servis. Etnički su biznismeni tek puki mrzitelji svega hrvatskoga. Inkasatori hrvatskih kuna. Drečeći prosjaci, koji bi da im se dâ još i više.

Zbog toga se tako pjene, ma kakav pozdrav… Jasenovac, ZDS, razne izmišljene jame, pervertirano izokrenuti antifašistički ustanci, u stvari klanja hrvatskoga naroda i okretanja na žaru katoličkog svećenika, elementi su njihova trajna etničkog biznisa. Oni od toga žive i od sramnog negiranja da su pobili tolike fratre od Lepe Bukve i Maclja do dubrovačkog Jakljana, i Dakse, i Orsule do Širokoga

Brijega… Oni se upinju na stražnje noge ne bi li nas zatrpali svojim lažima, ne bi li svoja zločinstva pripisali hrvatskome narodu, HOR-u, Hrvatskoj vojsci, HOS-u.
Oni plaču za Ukrajincem Titom, jednim od 10 najvećih zločinaca svijeta jer njima je pod njim bilo na sve načine - odlično. Savjesti nisu imali pa je tako nemaju ni dan danas. Oni venu za Titom a ne znaju da je jedna od njegovih glavnih porola sustigla i njih same: "Nema povratka na staro!" E ali oni bi upravo to htjeli. I kad u tome ne bi za njih bilo obrta i masnog novca, nikada se oni ne bi bavili Jasenovcem ili ZDS-om. Više se niti ne bune protiv kune, dapače: što više kuna da im je. A to je inače ustaška kuna? Ma kakva povijest. Oni imaju svoju, nepromjenljivu, te kao takvu punu negaciju znanosti o povijesti. Njima povijest počinje 08. svibnja 1945.
Prije koju godinu na Hvaru, za naš stol sjeo je neki lokalni SDP-ovac i stao iz čista mira hvaliti Račana, Tita, NOB-e. Poznavao je naime mog znanca. Upitao sam ga a što ćemo s Golim otokom? Što s Bleiburgom i Križnim putovima? Jako se zblenuo pa zatim uzrujao i zapjenio. Rekao sam mu da se smiri ako želi razgovarati ali da će morati iznijeti protuargumente. Malo je lupao po stolu, pa kad je vidio da od toga nema koristi, ispalio je svoj argument: "To su bile legitimne poslijeratne operacije! Obračun s neprijateljima Jugoslavije!" – Super, dodao sam mirno: Znači predsjednik Tuđman i Hrvatska vojska isto su tako imali pravo, doduše nisu ga iskoristili, na legitimne poslijeratne operacije. Obračun s neprijateljima Hrvatske, ne? Sve vas, po vašoj logici, trebalo je znači pobiti? Iskočio je iz kože i uskoro vičući i vrijeđajući pobjegao. To su ti "argumenti" takvih tipova, drvenih advokata Titovih zločinstava: "Mišad grize ali po tlih gmiže".
(…)
https://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/j-novak/38420-j-novak-raznijet-ce-hrvatsku.html
Dragi Đuro,
Ti znaš koliko se ponosim s činjenicom da sam ja bio jedini koautor našem prijatelju pok. Akademiku Dubravku Jelčiću kome sam posvetio knjigu i kome je svojevremeno Sanader prebacio prijateljstvo sa mnom:
J. Pečarić, Akademik Dubravko Jelčić. Portal dragovoljac.com.
Slično smo planirali Horvatić koga spominje Novak. O tome vidjeti:
J. Pečarić, *Dubravko Horvatić*, Portal dragovoljac.com.
Zato me i ne čudi odnos prema Tebi zbog našeg prijateljstva. Uostalom i sam često pogriješim i zamijenim Sanadera i Plenkovića. A o toj sličnosti piše i Nenad Piskač:
NENAD PISKAČ: SANADEROV UPUTNIK O ZABORAVU I OKRETANJU DOSLJEDNO SE PROVODI
https://hrvatskonebo.org/2021/11/02/nenad-piskac-sanaderov-uputnik-o-zaboravu-i-okretanju-dosljedno-se-provodi/
Meni je doista duhovit Piskačev komentar o Dobroniću i ZDS:

Na čelo vrhovne sudbene vlasti došao je za dom nespreman sudac.

Dragi Đuro,
Svakim danom sve više i više će ljudi razumjeti moju tvrdnju da je prema nečijem odnosu prema ZDS najjednostavnije prepoznati tko radi protiv interesa hrvatskog naroda.
U borbi za prvog slugu u Hrvata Milanoviću (njegov kandidat je postao predsjednik VS i odmah donio prednost Milanoviću). Vladajući odmah uzvraćaju:

KAJTAZI GLEDE ZABRANE ZDS-A TVRDI: SVE ĆEMO SE DOGOVORITI, MANDAT TRAJE JOŠ TRI GODINE
https://narod.hr/hrvatska/kajtazi-glede-zabrane-zds-a-tvrdi-sve-cemo-se-dogovoriti-mandat-traje-jos-tri-godine

PROZVALI I PLENKOVIĆA I MILANOVIĆA
MALENICA ODBIO PRODULJITI REGISTRACIJU UDRUGE BOJEVNIKA HOS-A JER NISU IZBRISALI POZDRAV 'ZA DOM SPREMNI' IZ STATUTA
https://direktno.hr/domovina/malenica-odbio-produljiti-registraciju-udruge-bojevnika-hos-jer-nisu-izbrisali-pozdrav-dom-spremni-i-249079/
A da to o važnosti uče i suverenisti vidi se iz reagiranja njihovog predsjednika:

PAVLIČEK KOMENTIRAO POTEZ MALENICE ZBOG POZDRAVA 'ZA DOM SPREMNI': JOŠ JEDNA SRAMOTA U NIZU AKTUALNE HRVATSKO-SRPSKE KOALICIJE
https://www.dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/28419-pavlicek-komentirao-potez-malenice-zbog-pozdrava-za-dom-spremni-jos-jedna-sramota-u-nizu-aktualne-hrvatsko-srpske-koalicije

Srdačno Tvoj,
Joško

GENERAL IVAN TOLJ, DRAGOVOLJAC.COM, 2022.

UVOD

Ova knjiga govori o mojoj suradnji s našim poznatim književnikom generalom Ivanom Toljem, Suradnja se odvijala u domoljubnom radu pa je naslov knjige „General Ivan Tolj“. Bili smo među prvima koji su ukazali na pogubno djelovanje tzv. “Srpskog sveta” u RH pa je tome I posvećeno prvo poglavlje knjige. Međutim on je i izuzetan književnik pa sigurno treba biti napisana i knjiga “Književnik Ivan Tolj”.

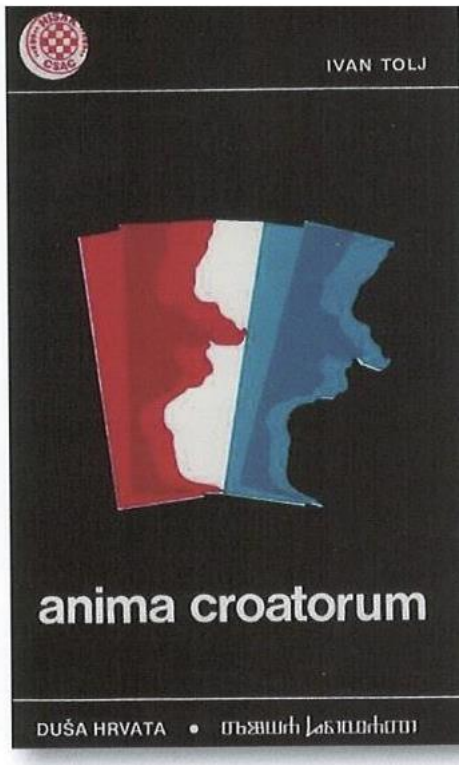
Ivan Tolj, general bojnik (Blatnica, Čitluk, 17. siječnja 1954.)

Od 1959. godine živi u Zagrebu gdje završava osnovnu školu i gimnaziju klasičnoga smjera u Biskupskome sjemeništu u Pazinu. Kako se crkvena gimnazija u vrijeme kada ju je završio nije priznavala, ponovno polazi cijelu gimnaziju i maturu te upisuje Teološki, Pravni i Filozofski fakultet u Zagrebu. Diplomirao je na Filozofskome fakultetu u Zagrebu hrvatski jezik i književnost.

Prve književne tekstove objavljuje u gimnazijskome listu u Pazinu, a tijekom studija u Zagrebu svoje književne tekstove, neke pod punim imenom i prezimenom, a dio pod pseudonimima, objavljuje u raznim književnim i crkvenim časopisima.
Zajedno s bratom Jozom Marijom pokreće katolički list za mlade "Mi" i nekoliko ga godina uređuje i u njemu intenzivno piše.
Sve do 1990. godine živi kao profesionalni književnik i bavi se lektorskim, korektorskim i uredničkim poslovima.
Sudionik je osnivačkog sastanka Hrvatske demokratske zajednice na Jarunu 17. lipnja 1989. godine. Po agresiji na Hrvatsku uključuje se u stvaranje Hrvatske vojske i od 15. lipnja 1991. je sudionik Domovinskoga rata.
Od 16. prosinca 1993. u zapovjedništvu Južnoga bojišta obavlja dužnosti iz djelokruga poslova Političke uprave i nekoliko mjeseci vrši inspekcijski nadzor postrojbi raspoređenih na tom bojištu.
Intenzivno se uključuje u stvaranje Informativno-političke djelatnosti (IPD) u Ministarstvu obrane. Jedan je od utemeljitelja "Hrvatskog vojnika" i njegov dugogodišnji odgovorni i glavni urednik. Utemeljitelj je i glavni i odgovorni urednik "Velebita" koji je izlazio sve do 2000. godine. U ratnom razdoblju odgovorni je urednik svih publikacija u MORH-u.
Piše i uređuje (s još dvojicom autora) knjigu *"Za Hrvatsku"*, tiskanu 1992., koja je uz navedene časopise nekoliko ratnih godina služila za informaciju i odgoj hrvatskih vojnika, dočasnika i časnika. Glavni je urednik i knjige *"Domovinski odgoj"*, tiskane 1995., koja je također poslužila u obrazovanju pripadnika HV.
Za načelnika Političke uprave MORH-a imenovan je 24. ožujka 1994. godine, a za pomoćnika ministra obrane za odnose s javnošću i informiranje 30. lipnja 1998. godine.
U operacijama "Bljesak" i "Oluja" bio je zapovjednik Informativnog stožera te ujedno i glasnogovornik MORH-a i Hrvatske vojske.
Razriješen je dužnosti pomoćnika ministra 29. veljače 2000. godine i imenovan za voditelja kolegija "Domovinski rat" u ratnoj školi OSRH "Ban Josip Jelačić" gdje radi do 23. prosinca 2002. godine.
Čin bojnika dodijeljen mu je 26. studenoga 1991. godine. U čin brigadira promaknut je 13. travnja 1992., a u čin general-bojnika 19. svibnja 1995. godine. Umirovljen je odlukom Predsjednika Republike Hrvatske 23. prosinca 2002. godine.
Odlikovan je Redom kneza Domagoja s ogrlicom, Redom Ante Starčevića, Redom Danice hrvatske s likom Marka Marulića, Redom hrvatskog trolista, Redom hrvatskog pletera, Spomenicom domovinskog rata, Spomenicom domovinske zahvalnosti za 5 i 10 godina časne službe te medaljama, "Oluja': "Bljesak", "Ljeto 95" i "Iznimni pothvat".
Bio je zastupnik u Hrvatskome saboru od 1992. do 1995. godine izabran na listi HDZ-a.

Član je Društva hrvatskih književnika, Društva hrvatskih književnika Herceg-Bosne i Matice hrvatske.

Objavio je zbirke pjesama "Otočanka", Zagreb, 1980., "Biokovski bal", Zagreb, 1983., "Kozmopolitska jesen", Zagreb, 1983., "Slavenske zime", Zagreb, 1987. "Anima Croatorum", Zagreb Toronto, 1990., "Križnice", Zagreb, 1990., "Drinske elegije", Zagreb, 1992.

U "Antologiji hrvatskoga pjesništva-Od davnina pa do naših dana" koju je priredio Ante Stamać (Školska knjiga, Zagreb 2007.) za Tolja piše "Zapažen pjesnik nove duhovnosti, obnovljene odnosno univerzalne kršćanske inspiracije, o čemu bjelodano govore i njegove vrlo prepoznatljive zbirke pjesama *Otočanka, Biokovski bal, Kozmoploitska jesen, Slavenske zime,* te, nadasve, zbirka s naslovom *Anima Croatorum:'* U navedenoj antologiji Tolj je zastupljen s pjesmama *Kako to bita* i *Anima Croatorum* .

U maloj antologiji suvremene hrvatske ratne lirike koju su priredili Ivo Sanader i Ante Stamać pod nazivom "U ovom strašnom času" (Laus, Split, 1992.) i (Školska knjiga, Zagreb, 1994.) i koja je doživjela 25 inozemnih izdanja na dvadesetak jezika, objavljene su mu pjesme "Dabogda" i "Anima Croatorum". Antologija je također izdana i kao zvučna knjiga na dva CD-a 1997. godine.

Oženjen, otac troje djece.

DABOGDA

Dabogda ti bila laka zemlja Hrvata
na koju si sa svojima pošao i zapalio oganj da je sažeže.
Gledam te mrtva na ledini podno Velebita: glavu, noge, ruke;
bradu pred kojom je jučer klečala Marija preklinjući te:
krstom kojim se krstiš, slavom koju slaviš,
djetetom ako ga imaš, dušom ako je imaš,
majkom koja te rodila.
Dabogda ti u raju oprostili u koji si ih poslao.
Dabogda neslušao dovijeka nejaki glas koji te molio:
»nemoj mamu, čiko, nemoj mene, čiko«.
U Lici. U rujnu. U ratu devedeset i prve.
U Petrinji, Dalju, Ćelijama,
Na Sajmištu u Vukovaru….
Dabogda, čiko!
U zemlji Hrvata. Da Bog da!

(Ivan Tolj, Drinske elegije, 1991.).

Djela

- Otočanka (pjesme, 1980.)
- Biokovski bal (pjesme, 1983.)
- Kozmopolitska jesen (pjesme, 1983.)
- Slavenske zime (pjesme, 1987.)
- Anima Creatorum (pjesme, 1990.)
- Križnice (pjesme, 1991.)
- Drinske elegije (pjesme, 1992.)
- Drinske elegije (izabrane pjesme, 1994.)
- Junačka i sveta Hrvatska (s biskupom Vladom Košićem, 2021.)
- Junačka i sveta Hrvatska (s biskupom Vladom Košićem, s dodatkom o potresu, 2021.)

Neka njegova djela je u njenoj antologiji *Zywe zradla* iz 1996. sa hrvatskog na poljski prevela poljska književnica i prevoditeljica Łucja Danielewska.

https://hr.wikipedia.org/wiki/Ivan_Tolj

Zapravo niz tekstova iz autobiografije generala Tolja možete naći na miportalu-.

Ovaj Uvod o našem generalu završit ću s jednim prošlogodišnjim razgovorom s njim.

OTVORENO PISMO PREDSJEDNICIMA DRŽAVE, SABORA I VLADE RH

Poštovani g. Predsjedniče RH,
Poštovani g. Predsjedniče Hrvatskog sabora,
Poštovani g. Predsjedniče Vlade RH,
Željeli bismo Vas upozoriti na besmisao današnjeg obilježavanja "antifašističkog ustanka" u Srbu. To je na žalost postao službeni događaj u RH jer tu predstavu u Srbu svakog 27. srpnja podupire i plaća naša država, a na njoj sudjeluju i predstavnici Vlade RH i Hrvatskog sabora. Naime prije točno 80 godina u Srbu, Borićevcu, Brotnji i okolnim selima u Lici, a onda i u Drvaru i Grahovu u BIH, isključivo Srbi pobili su najmanje 400 isključivo Hrvata civila. Ubojice su bili četnici i komunisti koji su trebali u dogovoru s talijanskim fašistima "očistiti" te krajeve od hrvatskog stanovništva. Ubili su i dva katolička svećenika Waldemara Maksilijana Nestora i Jurja Gospodnetića, a poznato je da su u tom krvavom pohodu stradali i svi članovi obitelji Ivezić, među kojima i mala djeca. I kako se to može nazvati antifašizmom? Pa to je bio doslovno pravi fašistički pokolj. I zar to treba slaviti?
Poštovani, učinite nešto da se zabrani ovo veličanje zločina.
Ovim potpisivanjem zajedničkog pisma na najviše adrese u državi u tu svrhu želimo svrnuti pozornost odgovornih i sveukupne naše javnosti na besmisao ovog okupljanja u Srbu. Mislimo da je došlo vrijeme da se stane na kraj svim lažima i konačno sva naša hrvatska tragična povijest istinito predstavi sadašnjim i budućim naraštajima.
S poštovanjem
Ivan Aralica, akademik
Josip Pečarić, akademik
Vlado Košić, sisački biskup
Ivan Tolj, general HV

SUPOTPISNICI:

Andrej Dujella, akademik
Kuzma Kovačić, akademik
dr. sc. Vinko Grubišić, Dopisni član HAZU
dr. sc. Mato Artuković, povjesničar
prof. dr. sc. Marin Čikeš
dr. sc. Ante Čuvalo
prof. dr. sc. Neven Elezović
dr. sc. Slavko Kovačić, umir. sveuč. prof.
dr. sc. Stipe Kutleša
dr. sc. Davor Pećnjak, Institut za filozofiju, Zagreb
prof. dr. sc. Ivan Petrović
dr. sc. Stjepan Razum, arhivist i povjestničar

dr. sc. Darko Richter, Donji Laduč
dr. sc. Josip Stjepandić, predsjednik HAZUDD-a
prof. emer. Dr. sc. Zvonimir Šeparović
dr. art. Ivana Tanovitski
red. prof. art. Đuro Tikvica
dr.sc. Ivica Veža, professor emeritus
Dusko Abramovic, Toronto
Nevena Abramovic, Toronto
don Miljenko Babaić
Marijan Babić, dipl.oec
Ante Babić, dipl.oec
Nevenka Babić
Marijana Babić, prof.
Iva Babić, dipl. teolog
Marija Sara Babić, student
Ilija Bagarić, dr. med., Požega
Zdravko Ban
Ana Barišić
Ivo Barišić
Vladimir Biondić
Vide Blažević stroj.teh. Dubrovnik – umirovljenik
Damir Borovčak, dipl.ing., povijesni istraživač i publicist, Zagreb
Ivan Bradvica, književnik
don Lazar Čibarić
Ružica Ćavar, oec
don Ivan Delić
Zvonimir R. Došen
Tomislav Držić
Marija Dubravac
Ante Dujmić, umirovljeni HRVI
Vera Đurenec
Mladen Galić, umirovljeni HRVI Domovinskog rata
Petar Gelo
Danica Glavaš
Vlado Glavaš
Krunoslav Gliha , umirovljenik
Vinko Grgić, prof.
Nikola Grubisic, Zagreb
Branko Haubrich, iur.
Stjepan Hodak Sesvete
Branko Hrkač, dragovoljac Dom. obrambenoga rata
Josip Jović, publicist
Zaviša Kačić, prof.

don Anđelko Kaćunko
ing. Kokan Mijo (Mile), Split
Ljudevit Kotnik, dipl.ing., u miru, hrvatski branitelj, dragovoljac, časnik HV- a
Ivana Krišto, mag.oec
fra Ante Kukavica, kapucin
Mladen Leko, Canberra, Australija
Ive Livljanić, veleposlanik u miru
Anda Luburic
Ivana Madunić, oec
Mijo Maljković, inovator iz Požege
Ankica Mandarić, dipl ECC u mirovini, Mostar
Stipe Marić, Mostar
Marija Markić, CTC
Marinko Markic, Toronto
Slobodan Markić, P. Eng.
Josip Maršić
Mirko Mihalj
Jelena Mikulić, dipl.oec
Tomislav Mikulić
Marko Milić,mag. prava
Ružica Milić, mag. primarne edukacije
Milivoj Mlikota, Split
Ivan Mrčela, umirovljenik, Zagreb
Mladen Pavković, novinar i publicist
Stipan Perić dipl.oec
Demokrita Perić
Danijela Perković, oec
Alojzije Petracic
Dubravko Pižeta, ing. el.
Vera Primorac, književnica
Branko Reić, dipl. ing. građ.
Božidar Ručević, diplomirani inženjer u miru
Milivoj Raboteg, Kučiće
Marija Senjić
Niko Senjić
Elvira Skelin
Dominik Stamać, dipl.ing.prom.
Mirko Strabic
Ante Šare, dipl. ing.
Stanko Šarić
Dobroslav Šimović
Ivica Škiljo, dipl.inž.

Nikola Štedul, diplomirani profesor filozofije i političkih znanosti
Ante Nadomir Tadić Šutra, prof., književnik iz Knina
Ruža Tomić,
Goran Trdin
Zvonimir Josip Tumbri, dipl.ing.građ.
Damir Tučkar, dipl ing., Zagreb
Stjepan Tuđman
mr. sci. Gordana Turić, dipl. inž.
Vera Uglešić, prof.
Mislav Vedriš
Miljenko Žagar, prof. saborski zastupnik i veleposlanik u miru
Kata Žarko
Nediljko Žarko
Marko Žarko
Mijo Žarko
Luka Žarko
Matej Žarko

PISMO

Poštovani,
Do sada je naše pismo trojici predsjednika supotpisalo blizu stotinu naših ljudi. Uz akademike Andreja Dujellu i Kuzmu Kovačića imamo i niz drugih poznatih Hrvata (Štedul, Šeparović...), često uz izvrsne komentare.
Izgleda da nisam dovoljno pojasnio da i dalje skupljamo potpise pa je bilo upita u svezi s tim. Slobodno Pismo proslijedite prijateljima s mojom adresom za nove potpisnike☺
Pismo je objavilo niz portala. Ovdje dajem kako je to učinio portal narod.hr. Doista niz zanimljivih komentara možete naći uz tu objavu.
Pozz
Joško

AKADEMICI, GENERAL I BISKUP U PISMU MILANOVIĆU, JANDROKOVIĆU I PLENKOVIĆU: UBOJICE U SRBU SU BILI ČETNICI I KOMUNISTI, ZAUSTAVITE VELIČANJE ZLOČINA

-

28. srpnja 2021.

Foto: Fah/Sisačka biskupija (Fotomontaža: Narod.hr)

"Željeli bismo Vas upozoriti na besmisao današnjeg obilježavanja "antifašističkog ustanka" u Srbu. To je na žalost postao službeni događaj u RH jer tu predstavu u

Srbu svakog 27. srpnja podupire i plaća naša država, a na njoj sudjeluju i predstavnici Vlade RH i Hrvatskog sabora.", stoji u pismu premijeru Andreju Plenkoviću, predjseniku Sabora Gordanu Jandrokoviću i predsjedniku RH Zoranu Milanoviću kojeg su poslali akademici **Ivan Aralica i Josip Pečarić** te sisački biskup **Vlado Košić** i general HV **Ivan Tolj.**

> Što se točno dogodilo u Srbu i kako Plenkovićev koalicijski partner četnički pokolj i dalje naziva – antifašizmom?

> Pupovac ili Keleminec: Ustanak u Srbu i kako odabrati stranu

Njihovo pismo donosimo u cijelosti:

(Dan je tekst Pisma)

Što označava 'ustanak' u Srbu?

Podsjetimo, već desetljećima se **27. srpnja u ličkom mjestu Srbu u organizaciji Saveza antifašističkih boraca i antifašista Hrvatske i Srpskog narodnog vijeća** organizira o**bilježavanje nekadašnjeg praznika u Socijalističkoj Republici Hrvatskoj, Dana ustanka naroda Hrvatske u spomen na dan kada je 1941. godine omasovljen oružani otpor protiv Nezavisne Države Hrvatske.** U samostalnoj Hrvatskoj taj je datum **zamijenjen 22. 6. koji se obilježava kao Dan antifašističke borbe** u spomen na osnivanje sisačkog partizanskog odreda. Iako je činjenica da **niti jedna europska država osim Ruske Federacije ne slavi pobjedu komunizma nad fašizmom** i da sve europske države pobjedu nad fašizmom slave u svibnju kada se ona i dogodila 1945., **proslava bilo kojega od ovih dvaju datuma problematična je**, ako se i prihvati hipoteza da je nacionalno komemoriranje antifašističke borbe nužno.

Problematičnost svrhovitosti odabira 22.6. leži u njegovoj apokrifnosti i činjenici da se **22.6.1941. zapravo nije dogodilo ništa značajnije od ladanjskog okupljanja manje grupe sisačkih komunista** uznemirenih zbog iznenadnog prekidanja savezništva između Hitlerove Njemačke i Staljinova Sovjetskog Saveza, a **problematika obilježavanja 27.7. višestruka je. Toga dana doista je počeo ponešto masovnija pobuna srpskoga stanovništva protiv vlasti NDH, kojom su, između ostalog, pod kontrolu stavljeni Lapac i Srb, a ustanak se s ličkog proširio i na dijelove dalmatinskoga zaleđa i jugoistočne Bosne.** Iako se kasnije nastojalo prikazati drugačije, Komunistička partija Hrvatske, iako prisutna, još nije imala dominantan utjecaj na podizanje ustanka, a istraživanja ukazuju na činjenicu da su ustanici činili heterogene grupacije srpskog pučanstva očigledno revoltiranog progonima Srba od strane ustaških vlasti. No, iako je represija nad Srbima u prvim mjesecima NDH doista bila brutalna, također je jasno da **27.7. nije počeo ustanak naroda u množini, već samo srpskog pučanstva.**

Antifašistički karakter ovoga ustanka također je upitan budući da su nakon samo nekoliko dana **predstavnici dijela ustanika pozvali talijanske fašističke vlasti da zauzmu ustanički prostor kako se ne bi vratili pod okrilje hrvatskih vlasti**, a valja napomenuti i da su se **ustaničke postrojbe, koje su se pobunile 27.7.**

većim dijelom u nadolazećim mjesecima formirale u četničke postrojbe, najvjernije suradnike talijanske fašističke vojske. No, najveću ljagu na 27.7. svakako baca činjenica da je **u ovom „antifašističkom" ustanku počinjeno etničko čišćenje hrvatskog pučanstva u selima Brotinja i Boričevac.** U potonjem je **ubijeno 55 žena, djece i staraca** koji se s ostalim stanovništvom sela nisu ranije evakuirali. Tim su činom **proklamirani antifašisti na samom početku rata**, a ne kako vlada rašireno mišljenje tek na kraju, **pokazali pravo lice navodnog pokreta za slobodu.**

Milorad Pupovac uoči ovogodišnjeg obilježavanja Dana ustanka, zaprijetio je prosvjednicima koji se protive obilježavanju ovoga dana porukom da: **„Ustaše neće u Srb"**. I tako 80 godina poslije ustanka, uočavamo uporabu iste parole koja je tim više uznemirujuća ako ju sagledavamo u kontekstu događaja koji su se zbili prije 30 godina i **Srb promatramo kao jedno od mjesta u kojima je započela Balvan revolucija.** Predsjednik SNV-a odlučniji je no ikad u želji da se spriječi Dražena Keleminca i njegove pristaše iz stanke A-HSP da **pokvare romantičnu proslavu davno pobijenih propagandnih mitova iza kojih se kriju zločini, stradanja i kolaboracija**. Iako je Milorad Pupovac **prije nekoliko tjedana pamfletistički pozivao da prestanemo s vraćanjima u** prošlost **i okrenemo se herojima mira**, upravo je on taj koji ponovno pokreće bespredmetne rasprave i po tko zna koji put nastupa s toliko izlizanim **frazama o srpskoj ugroženosti**, pa su tako gotovo groteskne njegove izjave da **psi Dražena Keleminca plaše stanovnike Srba. Ništa bolji i suvremeniji nije niti Keleminec** koji protiv ujedinjene kokarde i petokrake kakve su nosili ustanici u Srbu, **nastupa s ustaškim znakovljem prijeteći, vrijeđajući i psujući.**

Baš kao što je nehumano zatvarati oči pred partizansko-četničkim zločinima, jednako je nehumano isto činiti i za one ustaške. Problem **promatrača ovih događaja jest u činjenici da u ovoj priči želi odabrati stranu, utvrditi tko su naši, a tko njihovi.** Za bilo kojeg žitelja suvremene liberalne demokracije odgovor bi trebao biti sasvim jasan, **niti jedni niti drugi.**

Jedina **razlika ovih dvaju karikaturalnih političkih aktera je što Keleminec uživa političku zastupljenost recipročnu svojoj potpori unutar biračkog tijela, odnosno ne uživa ju, a Pupovac na osnovi minorne potpore u biračkom tijelu čini jezičac na vagi vladajuće većine** u Hrvatskom saboru.

https://narod.hr/hrvatska/akademici-general-i-biskup-uputili-pismo-milanovicu-jandrokovicu-i-plenkovicu-ubojice-u-srbu-su-bili-cetnici-i-komunisti-ucinite-nesto-da-se-zaustavi-velicanje-zlocina

GOVOR NA PREDSTAVLJANJU KNJIGE *REVIZIONISTI U HRVATSKOJ*

Zahvaljujem vam se svima što ste došli na današnje predstavljanje knjiga:
J. Pečarić, *Revizionisti u HAZU*, Zagreb, 2020,.
J. Pečarić, *Slobodan Lang / Pešorda o Langu*, Zagreb, 2020.
S. Mijović Kočan, J. Pečarić, *Roman Leljak*, Zagreb, 2021.
Posebno se zahvaljujem domaćinu don Lazaru Čibariću i ostalim sudionicima u predstavljanju. To su: Ante Nadomir Tadić Šutra, književnik iz Knina; Roko Antić, donačelnik Općine Kistanje iz reda pripadnika hrvatskog naroda i dr. sc. Josip Stjepandić, Predsjednik HAZUDD-a.
Predstavljanje je, zapravo, poslije *Dana pobjede* pa je svojevrsni doprinos proslavi veličanstvene „Oluje“. Izuzetno sam ponosan što je ovogodišnja proslava te velike hrvatske pobjede bila u znaku hrvatske pobjednice na Olimpijskim igrama Mateje Jelić ali i jednog mog Hrvata iz Boke kotorske. Radi se o predsjedniku Hrvatske građanske inicijative u Crnoj Gori **Adrianu Vuksanoviću.** On je odgovorio predsjedniku crnogorske skupštine **Aleksi Bečiću** koji je u četvrtak objavio da se "više nikad ne ponovi Oluja":
- Imamo potrebu Vas osloboditi svake vrste bojazni. Budite mirni. Sigurno se više nikad neće ponoviti vojno-redarstvena, osloboditeljska akcija Oluja, jer više neće nikome pasti na pamet da osvaja hrvatske teritorije, da četiri godine vrši progon stanovništva, da bezdušno bombardira gradove diljem Republike Hrvatske, kao i njezin glavni grad.
Tako govori moj Bokelj za razliku od Predsjednika Vlade koji se u govoru u Kninu ne usudi ni reći tko je pokrenuo fašističku agresiju na njegovu – ako smijem tako reći - državu. Govor je bio pun isprika prema hrvatskim Srbima, iako su oni kao pobunjenici većim dijelom sudjelovali u planiranoj agresiji protiv hrvatske države.
S druge strane Vuksanovićev duhovit odgovor me podsjeća na moj prijedlog koji sam dva puta slao Hrvatskom saboru. Naime predlagao sam da se 5. kolovoza obilježava i kao Dan žalosti zbog pravljenja zečeva od Srba, po onoj poznatoj Miloševićevoj tvrdnji da su njegovi „hrabri“ vojnici bježali kao zečevi.
I dok sam se ja rugao „hrabrim“ srpskim ratnicima, čini se da je Plenković istinski pogođen tim hrvatskim genocidom pravljena zečeva od Srba. Zato im se valjda i ispričava.
S takvim Predsjednikom Vlade što drugo očekivati nego ono što se dogodilo: Uslijedile su prijetnje:
Sve Hrvate iz tadašnje Jugoslavije trebalo je pobiti i protjerati, glasila je poruka upućena Adrianu Vuksanoviću.
Ali i ona posebno znakovita:

‘Ne gine ti ražanj‘.

Prijetnje je osudio ministar Gordan Grlić Radman:

– Premda su malobrojni, kulturna baština je od golemog značenja za našu nacionalnu baštinu. Stoga očekujemo da se ovakvi ispadi prema hrvatskim političkim predstavnicima sankcioniraju kao govor mržnje, poglavito u kontekstu crnogorskog puta prema EU.

Dok su Mateji prijetili smrću, mom Bokelju su pokazali koliko ih je pogodila njegova poruga pa su mu zaprijetili svojim omiljenim načinom pogubljenja – ražnjom.

https://m.vecernji.hr/vijesti/adrian-vuksanovic-crna-gora-sad-vidi-s-cime-se-hrvatska-suocavala-90-ih-1513706 - m.vecernji.hr

https://www.jutarnji.hr/vijesti/svijet/hrvatskom-predstavniku-u-crnoj-gori-pisali-ne-gine-ti-razanj-grlic-radman-osudio-prijetnje-15093223

Zato ne čudi što i Zvonimir Hodak u svom današnjem komentaru kaže kako poruka Adrijanu Vuksanoviću *djeluje kao da je zaostala iz davnih vremena tamo negdje 27. srpnja 1941. iz "herojskog" Srba. Tada su Hrvate pozdravljali s "Ne gine ti ražanj". Usput napominjem, Crna Gora prvi put nakon šesnaest godina nije poslala vojnog izaslanika na proslavu Oluje.*

https://direktno.hr/kolumne/podsjetimo-sto-je-milorad-pupovac-govorio-javno-1995-i-zapitajmo-se-sto-danas-prica-izvan-hrvatske-240828/

Međutim, moram vas upozoriti da smo 27. 7. ove godine nas dva akademika Ivan Aralica i ja, sisački biskup Vlado Košić i general HV Ivan Tolj poslali otvoreno pismo Predsjednicima Države, Sabora i Vlade tražeći da se zabrani veličanje srpskih zločina u RH. Spomenuli smo i ubojstva dva katolička svećenika.

Međutim s obzirom na prijetnje Adrijanu Vuksanoviću i Hodakov komentar spomenimo kako je stradao Juraj Gospodnetić. Kao župnik Bosanskog Grahova zvjerski od četnika mučen. Uhvatili su ga, vodili su ga po Grahovu kao medvjeda, jezivo su ga izmasakrirali, na kraju ubili te nabili na ražanj i ispekli 27. srpnja 1941. godine. Grob mu se ne zna. O tome je pisao i vrhbosanski nadbiskup koadjutor Tomo Vukšić.

Ne dvojim da je reagiranje ministra Grlić Radmana iskreno. Ali ne vjerujem da je tako i kod hrvatske vlasti jer na naše pismo uopće nismo dobili nikakav odgovor. Napominjem da je potpisnik Pisma i general Ivan Tolj koji je bio glasnogovornik tijekom operacije „Oluja“. A „Oluja“ je proslavljena i tako što je naš general dobio najveću pjesničku nagradu Dobrojutro more. O tome više možete vidjeti u članku: Hr*vatski književnik i general Ivan Tolj laureat pjesničkih susreta*

http://www.brotnjo.info/2021/08/06/hrvatski-knjizevnik-i-general-ivan-tolj-laureat-pjesnickih-susreta/

http://dragovoljac.com/index.php/razno/27298-hrvatski-knjizevnik-i-general-ivan-tolj-laureat-pjesnickih-susreta

Ne smiju odgovoriti ni glasnogovorniku „Oluje“, ni HRVATSKOM biskupu, ni dvojici akademika jer je glavni u veličanju zvjerskih pokolja Hrvata njihov suradnik, možemo slobodno reći nadređeni Milorad Pupovac. Zato njihov zadatak nije to već kako osuditi pozdrav koji su koristili branitelji u Domovinskom ratu. Tako Ministar policije tvrdi da je pozdrav zabranjen. Naravno tu se uvije spominje

čuvena Plenkovićeva komisija za zabranu ZDS u kojoj je bio i povjesničar koji je poznat po izmišljanju i falsificiranju. Činjenica da Ivo Goldstein zbog toga nije prošao u HAZU u vrijeme kada mu je otac bio posebni savjetni Predsjednika Vlade RH je bila dobra preporuka današnjim vlastima da ga uzmu za člana Komisije koja je trebala afirmirati komunističke simbole a zabraniti one kojima je stvorena današnja država. Zato o ZDS govori i Plenković:
https://narod.hr/hrvatska/plenkovic-o-zabrani-pozdrava-za-dom-spremni-razgovarat-ce-se-kad-za-to-dode-vrijeme
A poznata kolumnistima Višnja Starešina piše o Srpskom svetu, koji spominje i Adrijan Vuksanović, u hrvatskim institucijama:
https://narod.hr/kolumne-i-komentari/staresina-hrvatsku-ugrozava-srpski-svet-u-vlastitim-institucijama-medijima-i-akademskoj-zajednici
Zato je danas jedna od knjiga koju predstavljamo i knjiga o Slobodanu Langu koji je bio istaknuti branitelj Marka Perkovića Thompsonsa kojega stalno napadaju borci za Srpski svet u RH.
Za one koji ne znaju revizionisti u HAZU smo veliki HRVATSKI predsjednik akademik Franjo Tuđman i ja. Tuđman je stradao zato što je ukazao na laži oko Radnog logora Jasenovac, a ja sam ga branio knjigom SRPSKI MIT O JASENOVCU iz 1998. godine.
Danas predstavljamo i knjigu o Romanu Leljaku koji je također jedan od najzaslužnijih za raskrinkavanje Jasenovačke laži. Nedavno je hrvatskoj sluganskoj vlasti zadan veliki udarac jer su dva hrvatska znanstvenika prof. dr. sc. Neven Elezović i dr. sc. Nikola Banić u uglednom svjetskom Q1 znanstvenom časopisu objavili rad u kojem su dali znanstvenu medodu kojom su pokazali da je službena brojka žrtava Jasenovca LAŽNA BROJKA. Autori su se u tom članku zahvalili današnjem predstavljaču dr. sc. Josipu Stjepandiću i meni. O tom izuzetnom otkriću smo vlast u RH obavijestili prof. emeritus dr. sc. Matko Marušić i ja. Naravno nismo dobili nikakav odgovor osim što vlast i dalje daje ogromna sredstva da LAŽ koja odgovara Srpskom svetu i dalje bude službena činjenica priznata u RH. Tako gazde žele, zar ne? Veliku pomoć imaju od samih Srba koji i dalje inzistiraju na smiješnoj brojci od 700,000 žrtava mada je ili upravo zato što je po službenom popisu ukupan broj svih žrtava u Jugoslaviji bio manji. Tako hrvatske sluge mogu nametnuti kao službenu brojku 'samo' 70,000 za koju Joško Čelan u najnovijem 'Hrvatskom tjedniku' u tekstu GENOCIDNI VALERIJANOV (SPC-OV) MEMORANDUM I DANAS ŽARI I PALI NA DNEVNIKU HTV-A kaže da je ja nazivam 'Goldsteinovim brojem'. Zapravo moj naziv je 'Velikosrpska brojka Golsteinovih i Draže Mihailovića'.
Moram naglasiti i zasluge nedavno preminulog prof. dr. sc. Miroslava Tuđmana koji je govorio na predstavljanju moje knjige *Brani li Goldstein NDH?* još 2002. godine. Govorio je o tzv. „legalistima“ i „revizionistima“ i bio žestoko napadnut. Kako je taj govor objavio Glas Koncila, a on ga je uvrstio u svoju knjigu koja je bila literatura na postdiplomskim studijima ne dvojim da je to bio jedan od velikih razloga zašto nikada nije bio izabran za profesora emeritusa na Zagrebačkom

sveučilištu. Njegova podjela na „legaliste“ i „revizioniste“ danas je podjela na neznalice ili fah idiote („legalisti“) i znalce („revizionisti“).
Prigodom objavljivanja moje nedavne knjige posvećene gđi Ankici Tuđman upozorio sam i na njen i Mirov doprinos mom radu o Srpskom mitu o Jasenovcu jer sam zahvaljujući njima pisao i o doprinosu hrvatskih komunista tom mitu – toj velikoj laži!
Spomenut ću i niz naših pisama o „Porfirijevoj televiziji“ koje su inicirali general Ivan Tolj, general Ivan Kapular, admiral Davor Domazet Lošo, prof. dr. sc. Andrija Hebrang, pričuvni general, prof. dr. sc. Slobodan Prosperov Novak, akademik Ivan Aralica, književnik Zdravko Gavran i ja u kojima smo protestirali zbog potpore politici Srpskog sveta na HRT-u. Jedan od primjera je upravo bio i nastup Iva Goldsteina.
Naravno nismo dobili nikakav odgovor iako je naš zahtjev potpisali oko 3000 Hrvata. Svaka vlast bi se sramila Plenkovićeve komisije u kojoj je jedan Ivo Drobilica (nazvan po najčuvenijoj njegovoj povjesnoj laži), a hrvatskoj vlasti je problem HOS jer su branili i obranili Hrvatsku. Mora im biti važno imati ljude koji će koristiti svjesno ili nesvjesno laži jer je pozdrav doista Pavelićev nastao kao odgovor srpskom fašizmu u Prvoj Jugoslaviji, ali je Pavelić tada bio na čelu i ustaša i domobrana, pa je pozdrav iz tog vremena poznat kao DOMOBRANSKI pozdrav, a i u NDH su ga ustaše koristile samo godinu dana. Zato i spominjem i doista hrvatske povjesničare koji su nasjeli na priču o ustaškom pozdravu jer to u velikosrpskom Memorandumu SANU 2. koristi da se umjesto Domovinskog rata i fašističkoj agresiji na Hrvatsku govori o lažima o NDH. Naime, ne treba biti previše inteligentan i shvatiti poruku iz činjenice da je Tito među DESET najvećih svjetskih zločinaca, Milošević je TRIDESETI, a Pavelića nema na tim popisima napravljenim van RH. Meni je smiješno vidjeti kad čak i znanstvenici misle da je pozdrav koji se prije rata nazivao domobranskim pozdravom u državi u kojoj je Pavelić postao Poglavnik to bude ustaški pozdrav, a svjesni su činjenice da su ga koristili svi, a ustaše samo godinu dana. Drugim riječima misle da Paveliću nije cilj bila država nego su važnije ustaše.
Zato se uvijek trebamo sjetiti velikog kineskog ratnika i filozofa koji je tvrdio da je najbolje pobijediti neprijatelja koristeći najogavnije ljude u zemlji s kojom ratujete. Dodao bih: Dobro dođe i pomoć onih manje inteligentnih.
Vratimo se Goldsteinu. U Uvodu knjige o revizionistima u HAZU spominjem meni dragu konstataciju Iva Drobilice iz Globusa, 20. rujna 2002..: *Po izmišljanju bi Tuđmanu u nekim aspektima eventualno mogao konkurirati njegov kolega, također član HAZU, velecijenjeni akademik Josip Pečarić.*
Činjenica je da oni napadaju NDH jer su laži o njoj duboko ukorijenjene u Hrvatskoj i jer su toliko puta izrečene da su po onom Goebbelsovom postale istinom.
Srbi u Crnoj Gori su me još više nahvalili. Kada je moja sestra na Dan pobjede u Kotoru izvjesila hrvatsku i crnogorsku zastavu njihov portal je pisao kako je to učinila *sestra dr. Josipa Pečarića čije su šovinističke publikacije nadahnjivale i*

samog Franja Tuđmana, javno se uključila u proslavu zločinačke akcije hrvatske vojske i NATO – „Oluja“.
Vjerovali ili ne: MOJE PUBLIKACIJE SU NADAHNJIVALE I SAMOG FRANJU TUĐMANA.
Veću pohvalu ne mogu doživjeti, zar ne?
Naravno u članku SESTRA ISTAKNUTOG LJUBITELJA USTAŠTVA JOSIPA PEČARIĆA ZAVIJORILA ŠAHOVNICU U KOTORU NA DAN... spominje se i Marko Perković Thompson i Miroslav Tuđman. Međutim, kada je slijedeće godine to ponovila na youtubeu se može naći prilog: *SKANDAL U KOTORU: Istaknuta hrvatska zastava*. U prilogu se više ne spominje moja ustašoidnost već im je – vjerovali ili ne - fašist Predsjednik Crne Gore Milo Đukanović, a spominje se i Thompsonova pjesma na crnogorski blagdan Dan pobjede.
https://www.youtube.com/watch?v=bRbmJwNlkRA
Ove godine vjerojatno i neće reagirati. Ipak ono kako im se narugao Adrijan Vuksanović mnogo više boli. Takvo reagiranje jednog Hrvata u Crnoj Gori pokazuje da im ni vlast u Hrvatskoj koliko god slušali Pupovca - odnosno Vučića preko njega, neće pomoći u ostvarivanju politike Srpskog sveta.
HVALA!
Josip Pečarić

http://dragovoljac.com/index.php/razno/27337-govor-akademika-pecarica-na-predstavljanju-knjiga-revizionisti-u-hrvatskoj

“POKVARENI ČETNICI”, DRAGOVOLJAC.COM, 2022.

GOVOR J. PEČARIĆA U LIVNU

Zahvaljujem se svima nazočnima na današnjem predstavljanju moje knjige 'JA SAM POBJEDNIK' / NIKOLA ŠTEDUL. Posebna zahvalnost organizatoru Ogranku Matice Hrvatske u Livnu i predstavljaču Predsjedniku HAZUDD-a dr. sc. Josipu Stjepandiću i g. Anti Tokiću koji je pomogao da ova knjiga bude tiskana.

Ovo je drugo predstavljanje knjige. Prvo je bilo u Zagrebu u nazočnosti njegove supruge i kćerki jedan dan poslije nedavne sahrane Nikole Štedula u njegovom Novigradu na Dobri.

Slijedeći tjedan je predstavljamo u Tisnom u sklopu LITA U TISNOM 2022. gdje su već predstavljene knjige 'BOJNA ČAVOGLAVE' / THOMPSONOFOBIJA i IX. BOJNA "RAFAEL VITEZ BOBAN".

Ne treba vam objašnjavati kakve probleme imaju i Thompson Bojna HOS-a u današnjoj Hrvatskoj. Zato vam moram

'odati' kako je poznati hrvatski publicist i domoljub Damir Borovčak prokomentirao najave ovog predstavljanja:

Bravo. Čestitam… To je naša zemlja… 😊 tu su svi Za dom spremni… 😊

Zapravo postoji jednostavan način kako znati je li neki političar sluga svjetskih moćnika. Treba samo promisliti o njihovom odnosu prema:

1. Blž. Stepincu; 2. Jasenovcu; i 3. Pozdravu Za Dom Spremni.

Svi su navodno napadani zbog NDH ali je posebno i stalno je na udaru Pozdrav jer ga se izravno može povezati za Domovinski rat. A svjetskim moćnicima to odgovara, a Vlasti u RH ih slušaju.

Zašto?

Ti svjetski moćnici koji su sudjelovali na razne načine u naci-fašističkoj srpskoj agresiji na Hrvatsku neće nikada zaboraviti da ih je Tuđman s hrvatskom braniteljima pobijedio i od njihove 'strašne' srpske vojske napravio zečeve.

Oni koji ne znaju puno o djelovanju Nikole Štedula u RH može biti nejasno kako ova knjiga ima veze s druge dvije.

Ona pripada nizu mojih knjiga o istaknutim Hrvaticama i Hrvatima. O hrvatskom velikanu Nikoli Štedulu htio sam je tiskati mnogo ranije, ali kada sam mu poslao prvu verziju rekao mi je da pričekam s objavljivanjem jer će uskoro biti tiskana njegova knjiga U SLUŽBI SAVJESTI / MEMOARI.

Knjiga je zato tiskana tek sada i ima posvetu:

Uspomeni na dragog prijatelja velikog hrvatskog domoljuba Nikolu Štedula

A Nikoli je posebno drago bilo što sam u uvodnom dijelu knjige stavio njegovu sjajnu studiju U PRILOG RASPRAVI VIJEĆA ZA SUOČAVANJE S PROŠLOŠĆU NEDEMOKRATSKIH REŽIMA koju je poslao tom vijeću. Kada je Hrvatsko nacionalno etičko sudište 11. studenog 2017. održalo javnu sjednicu "Ugroze temelja opstanka Hrvatske". Održao sam predavanje UGROZE TEMELJA OPSTANKA HRVATSKE I ZDS kome je u osnovi bio taj Nikolin tekst, a i posvetio sam mu ga. Dakle Nikolina rasprava o ZDS je izuzetno važna, a posebno mi je bilo drago što je i on sa suprugom bio nazočan na toj sjednici HNES-a. To sam tada i naglasio:

A simbol „antifašizma" i njihove „borbe za Hrvatsku" je danas među nama, To je g. NIKOLA ŠTEDUL kome sam i posvetio tekst! Kao što pokušavaju „ubiti" Hrvatsku „antifašisti" su pokušali ubiti i Štedula. Dva metka pogodila su ga u usta a četiri u tijelo, od kojih mu je jedan okrznuo kralježnicu - nisu ga ubili. Kao što ne mogu ubiti Hrvatsku nisu uspjeli ni Štedula. I ne samo to. Štedul uči današnje vlasti kako se tom zlu treba suprotstaviti pa je tako nedavno niz hrvatskih portala objavilo njegovu studiju ***U prilog raspravi Vijeća za suočavanje s prošlošću nedemokratskih režima****. Dat ću ovdje neke dijelove te studije o pozdravu ZDS. Naime, s obzirom da sam u mnogim svojim tekstovima i knjigama zastupao slična ili istovjetna gledišta, čini mi se da je dobro ovdje pokazati kakvi su pogledi g. Štedula, pogledi čovjeka čiji život toliko podsjeća na sudbinu naše domovine.*

Naravno, nije Srbima i njihovim slugama u RH samo ZDS nešto čime povezuju NDH i RH (koju su nazivali Tuđmanova ustaška država, a branitelji su im do danas Ustaše).

Pogledajte kako je Patrijarh SPC Porfilije povezao Jasenovac i 'Oluju' koju on naziva zločinačkom. U jučerašnjem Hrvatskom tjedniku Igor Vukić je objavio članak JASENOVAČKIM VUKAŠINOM PROTIV HRVATSKE PROSLAVE OLUJE u kome piše:

Srpska opsesija Jasenovcem je teško izlječiva bolest: ni Vučićevo okupljanje naroda u Novom Sadu, kojom je htio barem malo pokvariti hrvatsku proslavu Oluje, nije moglo proći bez jasenovačke mitologije. Temu je otvorio „liberalni i moderni" srpski patrijarh Porfirije, spominjući u svojem govoru ni manje ni više nego – „svetog jasenovačkog velikomučenika Vukašina"! Zaista je nevjerojatno da jedan čovjek s dosta škole, koji je živio neko vrijeme u Zagrebu i imao prilike upoznati se s realnim stanjem stvari oko Jasenovca, može javno ponavljati tu glupu, a potencijalno opasnu priču o jednom posve izmišljenom liku.

Ali vratimo se Štedulu i njegovoj studiji. I u njoj on spominje Jasenovac:

Većina članova Vijeća izrazila je mišljenje da se o Jasenovcu više nema što raspravljati, a predsjednik Vijeća je odbio podržati inicijativu potpisanu od velikog broja ljudi, u kojoj ugledni akademici i intelektualci traže od HAZU da podrži i zaštiti organizirani znanstveni pristup u istraživanju naše povijesti. Po shvaćanju predsjednika HAZU tako nešto je nepotrebno i suvišno. Na temelju čega bi onda narod imao povjerenja u takvo Vijeće kojem on predsjeda?

Zapravo Štedul je jedan od potpisnika Pisma HAZU koje spominje u tom tekstu. Potpisalo ga je puno hrvatskih uglednika. Spomenut ću samo skoro trideset prvih potpisnika:
akademik Josip Pečarić
prof. dr. sc. Matko Marušić
akademik Andrej Dujella
dr. sc. Vlado Košić, biskup sisački
akademik Dubravko Jelčić
akademik Marin Hraste
akademik Andrija Kaštelan
dr. sc. Mile Bogović, biskup gospićko-senjski
prof. dr. sc. Zvonimir Janko, dopisni član HAZU, Sveučilište u Heidelbergu
prof. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački
Ante Ivas, biskup šibenski
akademik Stanko Popović
akademik Žarko Dadić
akademik Ivan Aralica
prof. dr. Ante Sekulić, dopisni član HAZU-a
akademik Frano Kršinić
dr. sc. Marin Barišić, nadbiskup, metropolit splitsko-makarski
mons. Josip Mrzljak, biskup varaždinski
akademik Stjepan Gamulin
prof. dr. sc. Dubravka Sesar, član suradnik HAZU, razred za filologiju
izv. prof. dr. sc. Mario Grčević, član suradnik HAZU, razred za filologiju
dr. sc. Henrik Heger Juričan, Sveučilište Pariz-Sorbona, dopisni član HAZU.
Ante Glibota, potpredsjednik Europske akademije znanosti, umjetnosti i književnosti
prof. em. dr. sc. Zvonimir Šeparović, član Europske akademije znanosti i umjetnosti
prof. dr. sc. Ivica Veža, član Europske akademije industrijskog management
prof. dr. sc. fra Andrija Nikić, predsjednika HAZU sa sjedištem u Mostaru
dr. sc. Josip Stjepandić, Njemačka
Naravno nisu to imena koja bi nešto značila srpskim slugama u RH bili oni na vlasti ili u oporbi.
Znate li da u RH vlasti progone i sude Marka Juriča zato što je raskrinkavao ovog istog Porfirija. Prijete mu višegodišnjom kaznom zatvora. Misle li oni isto što i Porfirije? Kad je Jasenovac u pitanju nema razlike u djelovanju hrvatskih i srpskih vlasti. Kao ni kad je riječ o ZDS. A ni o Stepincu se puno ne razlikuju.
Pitam se jesu li srpske sluge u Hrvatskoj već bile naučile srpsku pjesmu o Jasenovcu u Domovinskom ratu:

Ponovljen je genocid Hrvata
Po treći put Srpskog lažnog brata.

Srbin kamu ponovo dočeka
I progone, ko pre pola veka.
"Srbosek" im izum kraj stoleća
njime seku ruke, noge glave.
Za vađenje očiju i kad Srbe dave
I zato imaju specijalne sprave.
Jasenovac opet logor posta
I stratište i novo ratište.
Razrušiše Spomen obeležje
Razbudiše duše umorenih
Da ih svuda prate njine kletve.

Ako jesu naša sućut jer su hrvatski branitelji od njihove 'nepobedive srpske vojske' napravili zečeve.

JOSIP PEČARIĆ

A. KAĆUNKO I J. PEČARIĆ, HRVATSKA PJESNIKINJA MARIJA DUBRAVAC, ZAGREB, 2022.

PREDSTAVLJANJE KNJIGE MARIJA FILIPIJA *NIKOLA TESLA ISPOD PAUČINE* U SISKU

Dopustite da vas sve lijepo pozdravim.
Pred nama je treće dopunjeno izdanje knjige Marija Filipija *NIKOLA TESLA ISPOD PAUČINE*.
Filipi je Zagrebčan rođen 24. ožujka 1950. godine, politolog, dugogodišnji novinar u više redakcija, u mladosti uspješan veslač, u ratu dragovoljac, zatim 100% invalid kao posljedica ratnog stradanja. Prva knjiga „Nikola Tesla ispod paučine“ je njegova prva knjiga uopće, a ovo je kao što sam već naglasio njezino treće izdanje. U međuvremenu je objavio knjigu svojih ratnih svjedočanstava „Na istočnom pragu Domovine“, kao i zbirku pjesama „Od mira do rata i natrag“. Također sklada pjesme koje sam i pjeva. A koliko je talentiran Mario Filipi govori i njegova Stand up komedija “Kako glumiti normalnog čovjeka“.
U Uvodu knjige upozorio sam na jedan događaj koji pokazuje
koliko je Tesla stalna aktualna tema osobito u Srbiji, Ukazao sam na reagiranje tamošnjih medija na izjavu legendarnog tenisača Novaka Đokovića koja se dogodila u trenutcima kada sam pisao taj Uvod. On je nehotice izazvao buru u medijima kada je spomenuo Nikolu Teslu jer je tijekom jednog razgovora kazao da se divi geniju rođenom u Smiljanima.
Srpski portali su Đokovićevu izjavu doživjeli ovako: srpski portali taj su razgovor prenijeli uz naslove “Đoković otkrio kojem se Srbinu divi”, a dan kasnije zamjerili hrvatskim kolegama što su u svojim tekstovima napisali da je “Đoković otkrio da se divi geniju rođenom u Hrvatskoj”. Zamjerili su i napali one koji su napisali istinu! Zar se Smiljan ne nalazi u Hrvatskoj?

Tesla

Tesla

Priča me je podsjetila na jednu priču iz Australije, a kako je ta priča draga Mariju Filipiju nadam se da će biti zanimljiva i vama: Za vrijeme Domovinskog rata bilo je puno doseljenika iz Hrvatske i Srba i Hrvata. Morali su učiti Engleski pa su bili u istim razredima. Tako mi je jedna Hrvatica ispričala da je s njom u istu grupu bila i jedna Srpkinja koja je na predstavljanju tvrdila da je ona iz Knina koji je u Srbiji. Ona je intervenirala tvrdeći da je Knin u Hrvatskoj. Profesorica je morala donijeti kartu i pokazalo se da je Knin u Hrvatskoj. Srpkinja je plačući vikala: *Nije u Hrvatskoj - u Srbiji je!*

Odavno sam naučio kako Srbi fanatično brane svoje laži. Pa i Dobrica Ćosić je rekao da je Srbima laž najviše pomogla u povijesti. Žestoko reagiranje srpskih medija na činjenicu da se Tesla rodio u Hrvatskoj pokazuje da tu ima nečeg mnogo višeg. A to upravo pokazuje ova knjiga. Ja sam u svom Uvodu posebno obratio pažnju na Filipijevu raspravu o Teslinoj izjavi u koju malo tko u Hrvatskoj sumnja: *"ponosim se svojim srpskim rodom i hrvatskom domovinom"*. Ona se pripisuje Tesli, ali je nedokazana.

Da sam Uvod pisao danas onda bih posebnu pažnju posvetio događaju u Smiljanu, rodnom mjestu Nikole Tesle, gdje je 21. srpnja upriličena svečanost blagoslova Križa podignuta njemu u čast.

Natpis na križu je:
"Na križu smrt je svladana i Svjetlost tamu pobijedi…!"

U spomen NIKOLI TESLI 7. 1856. – 7. 1. 1943. / genijalnom izdanku hrvatskoga duha / znanstveniku svega svijeta / koji je noć pretvorio u dan / te gradio budućnost čovječanstvu.
U njegovu rodnom Smiljanu / u povodu 80. obljetnice preminuća. 'Planetarna Hrvatska', 2022.
Gospićki župni vikar don Anđelko Kaćunko tada je spomenuo navodni srpski rod Nikole Tesle:
Tesla spaja hrvatsku domovinu i "srbski rod", pravoslavnu obitelj i katoličko okruženje, a uz to je Europljanin u Americi te vrhunski znanstvenik i ujedno kršćanski vjernik.
https://ika.hkm.hr/novosti/u-smiljanu-blagoslovljen-kriz-u-spomen-na-nikolu-teslu/
Don Anđelko me je upozorio: *pogledaj koju je buru, poglavito "tamo daleko", izazvalo podizanje Križa u spomen Tesli kao KRŠĆANINU:*
"TESLIN KRIŽ" U SMILJANU:
"Ne interesuju me Dubrovnik i Rovinj, za mene je važan Jasenovac, Jadovno, Smiljane… tamo su Teslu proglasili za Hrvata - naveo je Vučić:
https://pink.rs/politika/420639/vucic-o-orkestriranim-napadima-iz-hrvatske-necemo-dozvoliti-reviziju-istorije-u-koju-se-ulaze-ogroman-novac
https://www.vesti-online.com/pokrstili-teslu/
http://www.veritas.org.rs/happy-tv-27-07-2022-dobro-jutro-srbijo-zasto-hrvati-bez-trunke-srama-i-dostojanstva-kradu-tudu-istoriju-i-prisvajaju-poznate-licnosti-video-web/
https://serbiantimes.info/novi-skandal-u-hrvatskoj-katolicki-svestenici-pokrstili-teslu-u-rodnom-mestu-nedaleko-od-masovne-grobnice-600-srba/
https://likaclub.eu/video-poglavar-srpske-pravoslavne-crkve-posjetio-rodno-mjesto-nikole-tesle-u-smiljanu-i-zapjevao/
https://www.portalnovosti.com/tesla-je-svedocio-veru
https://www.novilist.hr/rijeka-regija/lika-senj/patrijarh-spc-porfirije-u-smiljanu-svijetu-treba-mir-kako-se-nikada-ljudska-krv-ne-bi-prolila/
https://banija.rs/novosti/drustvo/22952-patrijarh-porfirije-osvestao-obnovljeni-hram-svetih-apostola-petra-i-pavla-u-smiljanu-kod-gospica.html
Puno neistina o Tesli razobličava ova knjiga. Pa i u pozivu na ovo predstavljanje dan je Filipijev tekst o tome:
Koliko ste puta slušali da je Nikola Tesla bio ekscentrični ili ludi znanstvenik, izdvojen iz ljudskog društva i zadubljen samo u svoje eksperimente, da nije volio žene, da nije volio družiti se s ljudima, da se je ponosio svojim srpskim rodom i hrvatskom domovinom i još mnogo toga sličnog.
Sve je to daleko od istine i iskrivljuje dobro lice velikog znanstvenika do izgleda karikature. Ali kad odgrnemo paučinu zabluda i mitova, pojavljuje se sasvim drukčije, mnogo ljepše stvarno lice velikana.
Prije nego što sam vam Mario Filipi objasnio istinu o geniju tj. objasnio kako je pao mit o Nikoli Tesli Srbinu, ja bih ipak pohvalio Srbe. Naime znamo kako su

prošli u agresiji na Hrvatsku kada je sam Milošević svoju „hrabru“ vojsku usporedio sa zečevima. Svi znamo da im je najviše u povijest pomogla laž (Dobrica Ćosić). Ipak u RH je na vlasti nešto što sam svojevremeno nazvao Srpsko-Hrvatskom koalicijom zbog činjenice da je u svim ideološkim pitanjima najvažnija osoba u RH Milorad Pupovac. Zato je jasna njihova bliskost sa SPC i patrijarhom Porfirijem i odnos prema blaženom Stepincu (pogledajte tekstove u današnjem Hrvatskom tjedniku:

VELIKOSRPSKI SNOVI SRPSKE PRAVOSLAVNE CRKVE

PORFIRIJE

SVETI SRPSKI ČETNIK I RAZBOJNIK KOJI ZAZIVA NOVE RATOVE

i

KAKO SU HRVATSKE GUSKE I GUSANI PRETVARALI U SVETCA NOTORNOG ČETNIKA U MANTIJI

Objavio sam i što im je Statut koji je u skladu s takvim nazivom koalicije:

STATUT SRPSKO-HRVATSKE KOALICIJE:

ISTINA DOBRICE ĆOSIĆA
Ima jedna zemlja satkana od laži,
Dobrica, Ćosić o njoj nam govori:
Što ću reći, deco, neka se uvaži,
Srbin jadan večno samo laži zbori.
Laže, laže, laže, iz razloga dvesta,
Laž mu se ko guja u srce uvukla;
Tamo joj pradede ostaviše mesta,
Do danas ju nije Istina zatukla.
A što će bre Srbin kad lagati mora,
Kakav se rodio, takav će i mreti?
To mu je sposobnost data odozgora,
Sa takvom odlikom lako mu živeti.
Čujte zašto laže: Da sebe obmane,
Da uteši drugog, da sakrije bedu…
Da ohrabri brata kada u drek pane,
Da ga sram i savest živog ne pojedu.
Laže zbog poštenja, laže zbog slobode,
Laže maštovito, ma bre - od zanata!
A zar nismo uvek bili prelivode?
Domoljublje lažno časti nam se hvata.
Laž je inventivna slika srbske ćudi,
Inteligencije, čitavog nam bića;
Na laži opstala država i ljudi -
Dinastija slavna Karađorđevića.
Do sudnjega dana laž je naša dika,

Koleno kolenu nasleđe ostavlja…
E to vam je braćo sreća vaskolika,
Laž nek se neguje i ne zaboravlja.
Pogledajte dobro na dno istorije,
Laž je spašavala majčicu Srbiju.
Bez nje nam ni danas lepe sreće nije
Laž će nam do groba čuvati naciju

U tom tekstu sam dao i GLAVNE LAŽI SRPSKO-HRVATSKE KOALICIJE: MIT O JASENOVCU; ZA DOM SPREMNI JE POZDRAV IZ NDH i LAŽI O DOMOVINSKOM RATU
http://bezcenzure.hr/vlad/statut-srpsko-hrvatske-koalicije/
Tekst je dan i u mojoj knjizi:
J. Pečarić, "Pokvareni četnici", dragovoljac.com:
https://www.dragovoljac.com/index.php/pecaric/31891-pokvareni-cetnici

U Uvodu knjige spominjem i taj naziv Srpsko-Hrvatska koalicija:
Lito u Tisnom 2022, otvaramo s predstavljanjem knjige 'BOJNA ČAVOGLAVE' / THOMPSONOFOBIJA. Tih dana je sjajni hrvatski kolumnist Joško Čelan napisao u Hrvatskom tjedniku tekst o Thompsonu pa sam taj tekst koristio u svom govoru. Tako sam naveo i dio njegova teksta u kome se spominje partizansko-četnička vlada Plenković-Pupovac moj govor s tog predstavljanja dan je u Prilozima).
Poslije predstavljanja don Lazar mi je komentirao kako je Čelan precizniji od mene u tom nazivu, jer sam ranije bio oštriji u tome.
Na što je don Lazar mislio?
Ja sam vladajuću koaliciju prvo nazivao srpsko-hrvatskom želeći naglasiti činjenicu da je u toj koaliciji glavni Pupovac. Naime svjetski moćnici su željeli pobjedu Srbije u ratu s Hrvatskom, a kada je od srpske 'strašne' vojske Tuđman s hrvatskim braniteljima u 'Oluji' napravio zečeve nisu mu ni na pogreb htjeli doći.

Zato sve vlade poslije Utemeljitelja hrvatske države poslušno rade sve što žele ti svjetski moćnici. A njihove želje su ostale iste. Kada već Hrvatskom ne vlada Milošević, onda je dobar i Pupovac.
Kasnije je u Hrvatskom Saboru sam Plenković (zabunom ili po onom „neće jezik nego pravo“) nazvao tu koaliciju ČETNIČKOM, pa ja koristim to ime.
Tada me don Lazar podsjetio na moju pitalicu:
-Koja je razlika između četnika i jugoslavena?
-Četnik je pošteni četnik, a jugoslaven je pokvareni četnik!
Dakle, pokvareni četnici na vlast su po Vama gori od četnika, pa je očito da je Vaš naziv – po Vašoj tvrdnji - blaži od Čelanovog!
I što odgovoriti don Lazaru kad ostanete bez teksta?
Jedino, napisati knjigu o POKVARENIM ČETNICIMA i posvetiti je don Lazaru, zar ne? Knjigu i jesam posvetio don Lazaru a sada poslušajte što će nam o srpskim lažima oko Nikole tesle kazati g.
Mario Filipi.

O STATUTU SRPSKO-HRVATSKE KOALICIJE

Vidim da je mojim prijateljima posebno zanimljiva pjesma *ISTINA DOBRICE ĆOSIĆA* koju sam uzeo kao Statut Srpsko-Hrvatske koalicije pa su mi s pravom zamjerili što nisam u govoru u Sisku naveo i autora pjesme.
Zapravo to je iz pjesme sjajne hrvatske pjesnikinje Marije Dubravac iz Brisbane-a tj. bez završnog dijela pjesme:

Ma bravo Dobrice na toj diskreciji,
Tko sramotu prizna, prašta mu se pola!
Laž je srbska znana našoj Kroaciji;
Da ste zemlja laži - istina je gola.

Prijatelji kojima šaljem svoje tekstove to mogu znati, ali govor je objavljen na portalima pa sam trebao imati i taj podatak:
https://bezcenzure.hr/toptema/predstavljanje-knjige-marija-filipija-nikola-tesla-ispod-paucine-u-sisku/
https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/32182-govor-akademika-pecarica-na-predstavljanju-knjige-nikola-tesla-ispod-paucine
Pjesmu sam objavio u knjizi: PROF. DR. SC. NEVEN ELEZOVIĆ, ZAGREB, 2021. jer je hrvatska pjesnikinja pjesmom komentirala objavu znanstvenog rada kojim je dokazano da je Popis žrtava JUSP Jasenovac lažan:

Naslov: Re: Fwd: PANIKA U HRVATSKOJ I SRBIJI ZBOG ZNANSTVENOG DOKAZA O JASENOVAČKOJ LAŽI
Datum: Tue, 2 Mar 2021 09:23:52 +1000
Šalje: Maria Dubravac
Prima: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Poštovani prof. Pečariću,

hvala na obavijestima. Dr. sc. Nikoli Baniću i prof. dr. sc. Nevenu Elezoviću iskrena čestitka na iscrpnom radu i sigurnim dokazima glede brojke stradalih u Jasenovcu, a patrijarhu Porfiriju i bratiji, šaljem ponovno 'opevanu' istinu njihova 'oca nacije' Dobrice Ćosića. I vrapci su je već naučili, ali Srbi se nikako ne žele pomiriti s tom činjenicom. Bl. kardinal Stepinac reče: 'Komunizam se od laži rodio, od laži živi, i od laži će umrijeti.' A Dobrica za Srbe otvoreno izjavi: „Laž je srpski državni interes." Dakle, ne samo što je laž pred Bogom grijeh, nego, narodna izreka tvrdi kako su u laži i noge kratke.

ZDS Marija Dubravac

ISTINA DOBRICE ĆOSIĆA

(…)
Nebrojeno je tekstova kojima je povod ta istina Dobrice Ćosića.
I to ne samo u RH.
Evo primjera iz Crne Gore, iz mog Kotora:

U Kotoru osvanuli plakati sa tekstom Dobrice Ćosića: Laž je srpski državni interes

19/10/2020
Izvor: Skala radio
U Kotoru su jutros osvanuli plakati na kojima je ispisano, kako stoji u tekstu, priznanja Dobrice Ćosića: "Laž je srpski državni interes", javlja Skala radio.

Dobrica Ćosić, književnik, član SANU, bivši predsjednik države, „otac srpske nacije", napisao je sljedeće:

-„Laž je srpski državni interes.“
-„Laž je u samom biću Srbina“.
-„U ovoj zemlji svaka laž na kraju postaje istina.“
-„Srbe je toliko puta u istoriji spašavala laž…“
Plakati su zalijepljeni na električnim stubovima, autobusnim stajalištima, izlozima.
Kako saznaje Skala radio, plakati su postavljeni i u drugim gradovima Crne Gore.
https://www.cdm.me/politika/u-kotoru-osvanuli-plakati-sa-tekstom-dobrice-cosica-laz-je-srpski-drzavni-interes/
Već sam javio da je portal narod.hr objavio tekst s predstavljanja u Sisku. Očito je da su na tom portal koristili ono što imamo na portal Biskupije:
https://biskupija-sisak.hr/predstavljena-knjiga-nikola-tesla-ispod-paucine/
Ali uz njihove tekstove uvijek idu linkovi s njima povezanih linkova, pa sam dobio i komentar:
Vidim tek večeras da je predstavljanje bilo i na Kaptolu i kod Košića - pa to je fantastično.
O predstavljanju na Kaptolu sam već pisao pa u Prilogu ponavljam taj tekst.

Josip Pečarić

PRILOG

UZ 'DAN KOKOŠARA'

23. lipnja 2022.

Sjajna hrvatska povjesničarka s Hrvatskih studija doc. dr. sc. Vlatka Vukelić prošle godine nas je naučila da je današnji dan zapravo Dan kokošara. Naime ona je izvrsno opisala što se događalo na taj dan iz 1941. koji je danas praznik u RH.
Još jedna priča o lažnoj povijesti koju i danas moramo slaviti jer smo živjeli u Srboslaviji (a Srbima je laž najviše pomogla u njihovoj povijesti), a vlasti u RH uporno podržavaju te laži jer većina njih i potječe iz obitelji koja je zaslužna za takvu 'povijest' – bolje reći istoriju.
Ovih dana iz tiska je izašla sjajna knjiga Maria Filipia o Nikoli Tesli u kojoj su razobličene laži o Nikoli Tesli. Da je živ moj prijatelj iz Melbournea Slavko Keserović bio bi ponosan na svoju tvrdnju koju sam više puta spominjao u svojim tekstovima;

Nitko nema što Srbin imade,
A imade samo ono što ukrade.

Predstavljanje knjige je bio veliki događaj:

Tesla
ISPOD PAUČINE
Nikola
Tesla
ISPOD PAUČINE

Tesla
IZ SPOD PAUČINE

https://narod.hr/kultura/mario-filipi-predstavio-knjigu-tesla-ispod-paucine-opovrgava-tezu-o-tesli-kao-srbinu
https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/31123-mario-filipi-predstavio-knjigu-o-nikoli-tesli
https://www.dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/31157-mario-filipi-srusio-mit-o-tesli-srbinu
https://bezcenzure.hr/toptema/mario-filipi-predstavio-knjigu-o-nikoli-tesli/
https://kamenjar.com/mario-filipi-predstavio-knjigu-o-nikoli-tesli/
https://www.tjedno.hr/pad-mita-o-tesli-srbinu/

Možda će nekome biti čudno što na predstavljanju nisam sudjelovao u predstavljanju knjige. Na žalost istog dana sam u Splitu imao predstavljanje svoje knjige, a i tog dana je tamo počeo Hrvatski matematički kongres.
Zato vam uz današnji dan kada slavimo Dan kokošara dajem taj moj predgovor u malo široj verziji koja je dana u mojoj knjizi o Mariju Filipiju:
J. Pečarić, Mario Filipi, Portal dragovoljac.com, 2021.:
https://www.dragovoljac.com/index.php/pecaric/28535-mario-filipi

PREDGOVOR KNJIGE MARIJA FILIPIJA *NIKOLA TESLA ISPOD PAUČINE*
(…)

https://bezcenzure.hr/vlad/uz-dan-kokosara/

Subject: Re: O STATUTU SRPSKO-HRVATSKE KOALICIJE
Date: Sat, 24 Sep 2022 23:34:50 -0400
From: Mark Spiranovich
To: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Evo u obadva jezika, njihovom i engleskom jeziku:
Ovako ih je njihov Otac Nacije poučavao:
(na njihovom jeziku I na engleskom jeziku)

ISTINA DOBRICE ĆOSIĆA

(…)

Na engleskom jeziku:

THE TRUTH OF DOBRICA ĆOSIĆ

There is a land woven by lies,
Dobrila Ćosić speaks of it:
Children, let my words be adhered to,
The poor Serb eternally speaks only lies.

He lies, lies, lies for two hundred reasons,
The lie has crawled in his heart like a serpent;
His forefathers have left it room there,
To this day the truth has not conquered it.
What is the Serb to do when he must lie,
The way he was born, he will die the same.
That cleverness was given him from above,
He finds it easy to live with such distinction.
This is what he lies for: to deceive himself,
To console another, to hide his misery...
To encourage his brother when he falls into crap,
That shame and conscience would not eat him alive.
He lies because of honor and freedom,
He lies imaginatively – bro, that's his trade!
Were we not always inconsistent (wishy-washy)?
Our patriotism 's honor is taken through lies.
The lie is an invented picture of Serbian nature,
Of our intelligence and of our whole being;
The country and the people have survived on lies -
The great dynasty of Karađorđević.
The lie is our pride to the judgement day,
Leaving its inheritance from generation to generation ...
Brothers, that is your great fortune,
Nurture the lies and do not forget them.
Take a good look throughout history,
Lies kept saving Mother Serbia.
Even today we would not be fortunate without lies -
The lie will safeguard our nation till death.

UNESCO I KOLO SV. TRIPUNA, DRAGOVOLJAC.COM, 2022.

JOSIP PEČARIĆ

PREDSTAVLJANJE KNJIGE U SPLITU

KUZMINA HRVATSKA

Dopustite mi da vas sve lijepo pozdravim i zahvalim Hrvatskoj AKADEMIJI Znanosti i Umjetnosti tj. njenom Zavodu za znanstveni i umjetnički rad u Splitu što je organizirao predstavljanje knjige „Akademik Kuzma Kovačić“ i u Splitu kao i voditelju Zavoda akademiku Davorinu Rudolfu na njegovim pozdravnim riječima.

FRANJO TUĐMAN

KUZMA KOVAČIĆ

Josip Pečarić
akademik
KUZMA KOVAČIĆ

Josip Počanić
akademik
KUZMA KOVAČIĆ

Jamnica

Zahvaljujem i predstavljačima knjige publicisti Josipu Joviću i njegovom upozorenju o mjestima u kojima se nalaze spomenici Kuzme Kovačića pa bi bilo za očekivati da se u školama organiziraju ekskurzije za učenike tako da bi oni obilazili sva ta mjesta i te spomenike, kao i akademiku Radoslavu Tomiću koji je posebno ukazao na činjenicu da je Zaljev hrvatskih svetaca veza nas trojice: Kuzme, njega i mene. Naime u knjizi je i dano Kuzmino djelo:

Suton u Zaljevu hrvatskih svetaca, 2009., bronca (foto: G. Vranić)

(Malo dodatnih pojašnjenja: *Kako god Kuzma Kovačić oblikovao i u kojem god to materijalu činio, u njega je uvijek prisutan snažan osjećaj za tradicijske vrijednosti. Tako je i sa skulpturom* **Suton u Zaljevu hrvatskih svetaca** *(bronca, 2009). To je grubo obrađeno zvono, koje djeluje poput arheološke iskopine čija je zvonjava već odavno »zašla iza otuđujućih gradskih nebodera«. Suton je u Zaljevu hrvatskih svetaca, ljudi su oglušili na crkvena zvona, okrenuli leđa duhovnom. Kao da je ta skulptura antipod sjajnoj, blistavoj čizmi koja predstavlja i simbol onoga materijalnog, želju za posjedovanjem. Zvono je, također, na mnogo mjesta probušeno, što je aluzija na rupe od metaka, odnosno na Domovinski rat koji je ostavio tragove na dušama ljudi, narušivši im vjeru koja je ipak još prisutna barem kroz zvuk vjetra koji zavija i zvoni kroz šupljine.*
https://www.matica.hr/vijenac/400/otkucaji-zemlje-i-soli-3214/)
Zapravo sam u najavi ovo predstavljanje povezao s velikim postignućem bokeljskih Hrvata upisom „Svečanosti sv. Tripuna i kola sv. Tripuna – tradicija

bokeljskih Hrvata u Republici Hrvatskoj“ na UNESCO-ov Reprezentativni popis nematerijalne baštine čovječanstva:
https://bezcenzure.hr/toptema/predstavljanje-u-splitu-veliki-doprinos-bokeljskih-hrvata-rh/
Meni je posebno drago što je kolega Tomić istakao ovu Kuzminu povezanost s mojom Bokom je mnogi u RH i danas vjeruju da sam ja autor imena „Zaljev hrvatskih svetaca“ za Boku kotorsku, mada je ranije to moglo naći u nekim tekstovima u Glasu Koncila, a u naslovima bi se po pravilu govorilo o Zaljevu svetaca. Moja je zasluga samo inzistiranje da se i u naslovim koristi „Zaljev HRVATSKIH svetaca“ tako da to danas mnogi znaju. Ali tako je to u životu: pripišu Ti nešto što nije Tvoje, a nešto što je doista Tvoje pripišu nekome drugome. Tako se moja tvrdnja „U Boki kotorskoj svaki kamen govori Hrvatski“ često pripisuje blž. Stepincu što je meni drago. On je – zapravo . rekao nešto slično.
Knjiga je jedna od mojih knjiga koje govore o mojoj suradnji u domoljubnom radu s nizom istaknutih Hrvata. Taj dio mog rada naš poznati književnik i kolumnist dr. sc. Damir Pešorda nazvao je „Pečarićeva Hrvatska“. Profesor književnosti sa Sveučilišta u Mostaru dr. sc. Marko Tokić konstatirao je kako su četiri stupa te moje Hrvatske: Franjo Tuđman, Dario Kordić, Marko Perković-Thompson i biskup Vlado Košić, da bi kasnije uz Darija Kordića zajedno dodali i generala Slobodana Praljka. Više knjiga s njihovim imenima u naslovima ili podnaslovima objavio sam sam ili u koautorstvu, ali o njima sam govorio u nizu javnih nastupa. Spomenut ću da smo ove godine povodom stote obljetnice rođenja Franje Tuđmana govorili i Kuzma i ja. Kuzma u Zagrebu a ja u Vukovaru. Govorio sam o Tuđmanu i HAZU, ali i konstatirao da su zapravo sve moje publicističke knjige – knjige o njemu. Spomenut ću i da je na znanstvenom skupu o tome imao svoje izlaganje i akademik Davorin Rudolf S druge strane znamo koliko su veličanstveni spomenici Utemeljitelju RH koje je napravio Kuzma. Vjerojatno su mnogi zaboravili da su naše kune odmah bile napadnute, ali tada je akademik Franjo Tuđman bio Predsjednik i taj napad je on brzo odbio, dok istovjetan napad na ZA DOM SPREMNI traje godinama. A kunu su vidjeli smo – ne pitajući narod – brzo eliminirali. Je tako gazde traže.
Zanimalo me je jesu li Tuđman, Praljak, Kordić, Thompson i Košić jedini o kojima se na osnovu mojih knjiga mogu napisati knjige o njima tj. o mojoj suradnji s njima. Drugim riječima: Koliko ima takvih koje spominjem u svojim knjigama toliko da s takvim tekstovima mogu napraviti knjigu posvećenu i takvim izuzetnim Hrvatima? I doista do sada sam uspio napraviti 66 knjiga o takvima, a među njima je naprimjer i današnji predstavljač moj imenjak Josip Jović.
Predstavljajući knjigu u Zagrebu veliki hrvatski književnik Hrvoje Hitrec je rekao:

Knjiga koju predstavljamo naslovljena je: akademik Kuzma Kovačić, što jest, jest, čitatelj očekuje opsežan, konzistentan životopis umjetnika, ali nije tako, a opet nije ni daleko od toga. Riječ je o svojevrsnom zborniku, o tekstovima prikupljenim s raznih strana, iz tiska, s portala, govora i razgovora, a kada ih se pozorno iščita

doista se pred nama otvara život i djelo velikoga kipara, rastresite se forme zgusnu u cjelovitu sliku Kuzmina umjetničkoga i društvenog djelovanja. Kao autor knjige naznačen je na koricama najcitiraniji hrvatski matematičar i jedan od najutjecajnijih u svijetu (prema istraživanjima sa Sveučilišta Stanford u Kaliforniji (SAD) dana je lista 2% najutjecajnijih znanstvenika na svijetu, a ja sam po broju objavljenih radova na 2289. mjestu njihove liste za cijelu karijeru od 195605 svjetskih znanstvenika, a prvi iz RH je 14537; JP*) Josip Pečarić, knjiga objavljena u vlastitoj nakladi, kao što priliči u vremenima u kojima su autor knjige, a podosta i kipar kojemu je posvećena, daleko od ljubavi institucija. S tim da je Kuzma svojom umjetnošću, bliskijom ljudima od matematike, bolje uspio prevladati animozitete jer je jednostavno prevelik da bi ga se moglo prešutjeti, a mnoga su njegova djela pred očima javnosti koja znade pravedno prosuđivati.*

Predsjednik HAZU akademik Velimir Neidhardt je o meni, dakle autoru koji je *daleko od ljubavi institucija* kazao da sam matematičar svjetskog glasa, jedan je od vodećih svjetskih stručnjaka u području teorije nejednakosti s više od 1000 znanstvenih radova iz područja matematike. Dodao bih da sam u povijesti po broju objavljenih znanstvenih radova u matematičkim časopisima među prvih deset. Ali akademik Neidhhart je – zapravo – objasnio zašto sam *daleko od ljubavi institucija* kazavši kako sam u široj javnosti naročito poznat po svom publicističkom radu u sklopu kojeg sam objavio više od 135 knjiga posvećenih uglavnom temama vezanima uz stvaranje i izgradnju hrvatske države.

Zato je Hitrec izvrsno konstatirao da je i Kuzma *podosta daleko od ljubavi institucija: S tim da je Kuzma svojom umjetnošću, bliskijom ljudima od matematike, bolje uspio prevladati animozitete jer je jednostavno prevelik da bi ga se moglo prešutjeti, a mnoga su njegova djela pred očima javnosti koja znade pravedno prosuđivati.*

Zato je i posebna vrijednost kada se umjetnici slično Kuzmi domoljubno angažiraju jer se njihovim djelima svi možemo diviti i oni doista ne mogu biti prešućeni. A Kuzmu je na to svojedobno prijateljski potaknuo prof. dr. Miroslav Tuđman. Zato u ovoj knjizi imamo i naše govore na tribinama u povodu godišnjice smrti prof. Tuđmana. Imam slične knjige i o Miroslavu Tuđmanu, a kada već govorim o osobama koje su *podosta daleko od ljubavi institucija* pogledajte naslov druge moje knjige o Miroslavu Tuđmanu koji je bio cijenjeni saborski zastupnik vladajuće većine u Hrvatskom Saboru:
J. Pečarić, *Prof. dr, sc. Miroslav Tuđman*, dragovoljac.com, 2021.
J. Pečarić, *Zašto Miroslav Tuđman nije bio profesor emeritus?* dragovoljac.com, 2022.
Zanimljivo je spomenuti kada je riječ o meni slijedeće: Nedavno je tiskana knjiga Matice Hrvatske PRIJELOMNA VREMENA / Hrvatske zemlje nakon 1918, a o znanosti piše dr. sc. Zdravka Jelaska Marijan s Hrvatskog instituta zapovijest. Ona spominje znanstvenike koji su *djelovali u inozemstvu ili u Hrvatskoj* pa kaže: *... neki od hrvatskih znanstvenika su tijekom 20. stoljeća dali važan doprinos*

svjetskoj znanosti, prvenstveno nobelovci Lavoslav Ružička i Vladimir Prelog (kemija), a potom spominje *fizičara Ivana Supeka, matematičare Vilima (William) Fellera i Josipa Pečarića, molekularne biologe Miroslava Radmana i Ivana Đikića, fizičare Davora Pavunu i Marina Soljačića.* Izdvojila je nas devetoricu, a samo smo Supek i ja iz Hrvatske.

Zapravo sve to je zaokružio na predstavljanju u Zagrebu likovni kritičar Milan Bešlić riječima:

Važnost knjige jest i u činjenici da je predstavljena hrvatskoj kulturnoj javnosti u Knjižnici HAZU srdačnim pozdravnim riječima njezina predsjednika, akademika Velimira Neidhardta, i u nazočnosti gotovo cijeloga predsjedništva, potpredsjednika akademika Frane Paraća i Glavnog tajnika akademika Daria Vretenara, drugih akademika i kulturnih djelatnika. Svojom nazočnošću akademici su sudjelovali u predstavljanju knjige i time je uzvisili te jasno izrazili svoje stajalište o samoj knjizi kazujući tim činom hrvatskoj akademskoj zajednici i cijelom hrvatskom društvu da HAZU govori na usta oba akademika: Josipa Pečarića i Kuzme Kovačića.

Bešlić je sigurno zadovoljan što se i ovo predstavljanje održava u velikoj dvorani Zavoda Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti u Splitu, uz pozdravne riječi voditelja Zavoda akademika Davorina Rudolfa ministra u Tuđmanovo vrijeme stvaranja hrvatske države ali i potpisnika pisma HRVATSKOJ JAVNOSTI O INICIJATIVI ZA REFERENDUM O GRANIČNOM SPORU SA SLOVENIJOM kojim smo davali potporu tadašnjem predsjedničkom kandidatu prof. dr. sc. Miroslave Tuđmanu, a koje je dano u knjizi.

Na kraju bih opet podsjetio na Jovićevu ideju o obilascima krajeva s Kuzminim djelima. Naime Kuzmina djela koja bi trebalo obilaziti, zapravo cjelokupno njegov kiparski opus zajedno i s drugim pravcima rada akademika Kuzme Kovačića na koja je ukazala ova knjiga trebali bi, analogno nazivu „Pečarićeva Hrvatska“, nazivati KUZMINA HRVATSKA!

HVALA!

https://bezcenzure.hr/toptema/svjetska-potvrda-da-je-bokeljska-bastina-hrvatska-crkvena-i-tripunova/

VATRENI I STUDENTSKE STIPENDIJE U SISAČKOJ BISKUPIJI

Godišnjica smrti Utemeljitelja Republike Hrvatske ove godine je bila u subotu. Tako je na taj dan poslije dvije godine pauze održano svečano uručenje novih stipendija studentima Sisačke biskupije

(vidjeti Prilog gdje sam dao samo nekoliko fotografija iako ih na portalu Biskupije ima mnogo više:
https://biskupija-sisak.hr/susret-prijatelja-i-stipendista-biskupijske-zaklade-fra-bonifacije-ivan-pavletic/)
Poslije dva dana u Splitu gdje smo u prostorijama HAZU predstavili knjigu „Akademik Kuzma Kovačić“ i preživljavanja utakmice s Brazilom stigao sam i do Siska gdje sam novim stipendistima poklonio po dvije moje knjige, kako sam to radio i prethodnih godina. U Zagrebu odgledah još dvije utakmice, ali uspijem napisati i par riječi o HRVATSKOM predsjedniku.
Na kraju dana stiže i e-mail od profesora Lars-Erika Perssona, bivšeg predsjednika Švedskog matematičkog društva i dobitnika najvećeg priznanja u Švedskoj koje jednom godišnje u Švedskoj dobiva jedna osoba:
Čestitam, i kao što vidite kao i obično ja sam uz vas 😍

Subject:*elemat*
Date: *Sat, 10 Dec 2022 22:59:36 +0100*
From: *Lars-Erik Persson*
To: *Sanja Varosanec, Josip Pecaric, Neven Elezovic, Journal MIA*

Congratulations, and as you see as usual I am with you 😍

Odgovorio mu je dr. sc. Neven Elezović:
Dragi Lars-Erik, broj 9 je naša najslabija točka. Kao pravi prijatelj, možda možeš pomoći protiv gaučosa.

Subject:*Re: elemat*
Date: *Sun, 11 Dec 2022 00:47:48 +0100*
From: *Neven Elezovic*
To: *Lars-Erik Persson*
CC: *Sanja Varosanec, Josip Pecaric, Journal MIA*

Dear Lars-Erik, the number 9 is our weakest spot. As a true friend, maybe you can help against gauchos!?!
Best regards from Zagreb.

Vjerovali ili ne ta čestitka ima veze sa spomenutom dodjelom stipendija u Sisku. Kako?

Knjige koje sam darovao studentima u Sisku su:
J. Pečarić, Matematika, pjesme i nogomet. Zagreb, 2018. pp. 347.
J. Pečarić, Predsjednica i 'Za Dom spremni', Zagreb, 2019. str. 214.
Naslov prve nije atraktivan. Tko bi još čitao knjigu s onim "Matematika", mada bi nastavak trebao ukazivati da je tu Thompson i Vatreni.
A matematika je itekako bila povezana s njima jer je u vrijeme prethodnog svjetskog prvenstva u Zagrebu održavana matematička konferencija u povodu 70. obljetnice mog života. O mom životu tada je i govorio Lars Erik i cijeli njegov govor je dan u knjizi. Tada je i rekao:
Rezimirajući naša početna opažanja ponovo naglašavamo da je nemoguće ograničenim brojem riječi dati pravu sliku jednog tako osobitog čovjeka i velikog matematičara kao što je Josip Pečarić. Naša namjera je zato da upotpunimo sliku o njemu na različite načine i da ga predstavimo ne samo kao kralja nejednakosti, nego i kao obiteljskog čovjeka, dragog kolegu, prijatelja, mentora, međunarodni autoritet, borca za ideale, navijača za Hrvatsku, itd.

MIA2008, Trogir
Profesori: M. Matić, L.E. Persson, V. Stepanov, J. Pečarić i R. Oinarov

Ova slika s konferencije u povodu 60. obljetnice mog života otkriva nam tajnu slike hrvatskog dresa koju nam je poslao Lars-Erik.
Studenti iz Siska će već u narednom tekstu u knjizi moći pročitati:

O neobičnoj(?) vezi nogometa i matematike moglo se čuti i na Otvaranju konferencije MIA 2018:
http://hrvatskonebo.com/hrvatskonebo/2018/07/09/lars-erik-persson-dedicated-to-the-70th-anniversary-of-my-dear-friend-and-colleague-josip-pecarid/
Profesor Lars-Erik Persson je i pokazao hrvatski dres sa svojim imenom koji je dobio prije deset godina na konferenciji MIA 2008, na kojoj je bio i predsjednik Znanstvenog odbora.
Postojala je šansa da u polufinalu igraju Švedska i Hrvatska. Lars-Erik je gledao utakmicu s Englezima (prva utakmica u subotu) i poslije utakmice sjedilo je poveće društvo sudionika Konferencije. Želio je platiti piće svima nama uz obrazloženje da je to zato što je Švedska izgubila.
U društvu je bio i jedan od plenarnih predavača Vladimir Dmitrievič Stepanov iz Moskve (i on je na slici iz 2008.-e u hrvatskom dresu). Javio se i on:
„Kako Rusija i Hrvatska igraju večeras, a ja ujutru odlazim pa vas neću vidjeti, bilo bi najbolje da vam ja platim piće unaprijed.“
Ali i druga knjiga koju sam darovao studentima u Sisku ima veze s nogometom. Već sam naslov pokazuje zašto sam u jučerašnjem tekstu napisao:
Naravno na nekim portalima nisu zaboravili velikog i do sada jedinog predsjednika za kojega možemo reći da je bio HRVATSKI PREDSJEDNIK. Meni je neobično kada se kaže da je bio PRVI HRVATSKI PREDSJEDNIK jer mi se odmah nameće pitanje: A tko je onda bio DRUGI? Naime imali smo više Predsjednika RH i jednu Predsjednicu RH, ali to ne znači da su oni bili HRVATSKI predsjednici odnosno HRVATSKA predsjednica. To je tako očito danas kada svjetski moćnici kliču SLAVA UKRAJINI, a istovjetni pozdrav kojim smo pobijedili u Domovinskom ratu ZA DOM SPREMNI naši političari, kao sluge tim svjetskim moćnicima, ne smiju ni spomenuti.

Doista stvari su tako jednostavne: Kada nešto odgovara svjetskim moćnicima onda to odgovara i hrvatskim političarima, a kada nešto hrvatsko, istovjetno tomu, ne odgovara svjetskim moćnicima onda ne odgovara ni hrvatskim političarima. Svojevremeno sam to definirao tvrdnjom: KAD GAZDA MIJENJA SLUGU UVIJEK NAĐE BOLJEG SLUGU! A druga knjiga govori kako je to izgledalo s Predsjednicom RH.
Zapravo smo je se sjetili i u Sisku i njenog da je naša Peticija ZDS bila na razini provokacije. A prvi potpisnici Peticije ZDS, kojom smo branili „Bojnu Čavoglave“ i Thompsona, uz nas dva akademika bili su biskupi Košić i Pozaić. Peti potpisnik je bio ravnatelj Hrvatskog instituta za povijest iz Tuđmanovog vremena dr. sc. Mirko Valentić, a bilo je preko 4,000 potpisnika.
Ali veza s Vatrenima nije bila samo Thompson i doček u Zagrebu svjetskih viceprvaka. Prije Thompsona zbog ZDS stradao je veliki hrvatski nogometaš Josip Šimunić. Mogu misliti koliko će se studenti iz Siska iznenaditi kada iz knjige doznaju da su Šimunića pokušali obraniti u stranim novinama upozoravajući na Đokovićevo podizaje raširena tri prsta. Upozoravali smo i hrvatsku vlast da je taj

srpski pozdrav s raširena tri prsta nastao u vrijeme Slobodana Miloševića, ali Miloševićevu tj. srpsku fašističku agresiju na Hrvatsku su odobrili svjetski moćnici pa vlastima u RH to nije smetalo već su se dali u napad na Šimunića. Ipak su branitelji sa ZDS pobijedili u Domovinskom ratu. A nisu smjeli. I to znaju hrvatski političari. A znaju i danas. Pa i golman iz „srpske Dalmacije" – vratar reprezentacije Kanade provocirao je naše navijače s istim fašističkim pozdravom, ali nitko s hrvatske strane nije ni riječ o tome!
Dakle, napad na Šimunića je bio prije napada na Thompsona i „Bojnu Čavoglave", ali Šimunić je bio sedmi potpisnik te Peticije. Kada ga je Ante Čačić, kap selektor naše reprezentacije, uze za trenera bio je napadnut zbog tog Šimunićeva potpisa. Čačić im je odgovorio:
Tu peticiju su potpisali brojni doktori i akademici, prema tome to je njegova privatna stvar i ne bi želio u to ulaziti
Pitanje je je li Čačić samo inteligentniji od naših političara, ili mu kao vrsnom stručnjaku nije potrebno biti sluga. Baš me zanima što će zaključiti studenti iz Siska.

Josip Pečarić

PRILOG

SUSRET PRIJATELJA I STIPENDISTA BISKUPIJSKE ZAKLADE „FRA BONIFACIJE IVAN PAVLETIĆ“

10. pro 2022.

Biskupijska zaklada “Fra Bonifacije Ivan Pavletić” i ove godine dodijelila je, na tradicionalnom susretu stipendista i prijatelja, 90 ugovora o stipendiranju darovitim i potrebitim studentima s područja Sisačke biskupije.
Ugovore su im u subotu 10. prosinca uručili sisački biskup Vlado Košić i ravnatelj zaklade dr. Domagoj Mosler, a uz njih susretu je nazočilo i petnaestak prijatelja Zaklade.
Na početku, sve okupljene je pozdravio dr. Mosler podsjetivši da je ovo dvanaesta godina djelovanja Zaklade, a ove godine na natječaj se prijavilo 145 studenata. Istaknuo je i kako je brojka od 90 stipendista doista značajna stavka u ovakvoj jednoj potrebitoj biskupiji, ali je ipak ostvarena prije svega zahvaljujući biskupu koji je prepoznao važnost ulaganja u mlade ljude. Također prepoznata je inflacija i poskupljenje života, te je tako odlučeno značajno povećanje stipendije koja će sada iznositi 135 €. „Ove brojke nisam rekao kako bismo se mi pohvalili, već kako bismo svi mi, mogli biti ponosni na učinjeno. Vi trebate biti ponosni na sebe. Kod naše odluke gledaju se tri aspekta, uspješnost u studiju, vjerski i socijalni aspekt. Doista je impozantno u kakvim se zapravo situacijama vi nalazite i kako se s njima borite, a da bi završili studij i osigurali si bolju budućnost. Na tome vam svima treba čestitati“, rekao je Mosler zahvalivši i prijateljima Zaklade što svaki iz svog kuta pomaže njenom djelovanju.

U ime prijatelja Zaklade sve je pozdravila saborska zastupnica Marijana Petir koja je podsjetila kako je tijekom 12 godina djelovanja dodijeljeno skoro tisuću stipendija, što svakako nije mali broj. Ona je ustvrdila i iako Zaklada ima prijatelje koji financijski pomažu najviše izdvaja Sisačka biskupija koja nije među najbogatijim biskupijama u Hrvatskoj i izložena je mnogobrojnim izazovima. „To pokazuje da ova biskupija ima dobro vodstvo i inicijativu te zadane ciljeve u kojem smjeru želi ići. Najvrjednije je ulaganje u ljudski kapital, jer ništa nam ne znači ako izgradimo svu moguću infrastrukturu, ako neće biti ljudi koji će tu infrastrukturu znati koristiti i ovaj naš prostor oplemeniti. Čestitam biskupu na ovoj inicijativi upućenoj konkretnim osobama“, rekla je Petir te pozvala mlade da budu i dalje sjajni u svom studiju i životu te da kad završe fakultete vrate se u ovu biskupiju kako bi zajedno gradili bolju budućnost. „To je ono što Hrvatskoj treba. Da ništa nije nemoguće pokazuje jučerašnji rezultat naše Hrvatske nogometne reprezentacije. Ona je pokazala da ako imaš talent i ako ga razvijaš, ako kako si dovoljno uporan i radišan i ako imaš dovoljno poniznosti da znaš da bez obzira što si među najvećima da ipak postoji netko gore iznad tebe, sve je moguće. To bi voljela da i vi slijedite u svom životu“.

Okupljene je pozdravio i biskup Košić čestitavši ovogodišnjim stipendistima i zahvalivši svim prijateljima Zaklade što financijski, moralno i svojim autoritetom podupiru njezin rad. Ohrabrivši stipendiste i zaželjevši im uspjeh u daljnjem školovanju biskup je poručio kako ima povjerenje u njih da su upravo oni ti koji će promijeniti našu Domovinu tako da ona više neće biti mjesto iseljavanja mladih. „Da u zlato obučemo sve naše crkve, škole, bolnice što će nam sve to ako nemamo ljudi. Zato vas molim da ostanete u Hrvatskoj i u svojoj biskupiji“, poručio je biskup istaknuvši na kraju kako se iskreno za to moli.

U glazbenom dijelu susreta nastupila je Anđela Nekić na flauti.

https://bezcenzure.hr/toptema/vatreni-i-studentske-stipendije-u-sisackoj-biskupiji/

DALIĆ I MODRIĆ U MOJIM KNJIGAMA, DRAGOVOLJAC.COM, 2023.

IVAN TOLJ: "ZLATKO DALIĆ, IZBORNIK SVIH IZBORNIKA"

3. veljače 2023.

Foto: Sisačka biskupija

U prepunoj dvorani Palače Varaždinske županije u Varaždinu, u četvrtak, 2. veljače, pod pokroviteljstvom Ministarstva hrvatskih branitelja RH, svečano je uručeno priznanje „Osoba godina 2022.“ izborniku hrvatske nogometne reprezentacije Zlatku Daliću.
Priznanje je u ime Udruge hrvatskih branitelja Domovinskog rata91. (UHBDR91.) uručio Mladen Pavković, predsjednik UHBDR91., koji je uz ostalo istaknuo kako je priznanje hrvatskih branitelja, kao mali znak pažnje za sve ono što je hrvatski izbornik, sa svojim igračima, učinio tijekom Svjetskog nogometnog prvenstva u Katru, gdje su naši nogometaši zauzeli treće mjesto, na taj način uz ostalo proslavili Hrvatsku i diljem svijeta.

U povodu ove svečanosti govorili su i Dinko Tandara, izaslanik Vlade RH i predsjednik Andreja Plenkovića te ministar hrvatskih branitelja Tome Medveda, potom general Ivan Tolj, koji je za Dalića istaknuo da je „izbornik svih izbornika“, Anđelko Stričak, varaždinski župan, Dražen Vitez, predsjednik Udruge specijalne jedinice policije varaždinskih „Roda“ i predsjednik NK Varaždin, te Robert Puja, predsjednik Udruge veterana 7. gardijske brigade Puma.
Govornicima se pridružio i mons. Vlado Košić, biskup sisački, koji je također čestitao izborniku na velikom uspjehu, dok je u glazbenom dijelu programa nastupio i Mirko Švenda Žiga.
Na svečanosti na kojoj su bili nazočni i predstavnici braniteljskih Udruga iz raznih krajeva Hrvatske, moglo se čuti kako su izborniku stigli i brojni brzojavi i riječi podrške, od Kanade, Australije, Francuske, pa sve do Dalićeva rodnog mjesta – Livna.
Poznati hrvatski domoljub i poduzetnik Anton Kikaš poručio je pak da će ova svečanost biti prikazana i na jednoj od kanadskih televizija.
Ovdje prenosimo cijeli govor generala i književnika Ivana Tolja:
“Razmišljajući kako da započnem ovo obraćanje i što da kažem u ovoj iznimnoj i značajnoj prilici, prisjetio sam se, a koga drugoga kada je nogomet u pitanju, nego Miroslava Ćire Blaževića. Pretpostavio sam da bi takav početak mogao biti drag i našem laureatu Zlatku Daliću, tim više što ima uzročno posljedični slijed u večerašnjem događanju.
Ćiro, u svojim obraćanjima javnosti često rabi sintagmu: ”Imam privilegiju”. Pa, eto imam i ja privilegiju što imam priliku ovdje pred vama prisjetiti se sad već davne 1998.godine, kada je, Ćiro, od milja zvan trenerom svih trenera, dan prije odlaska na svjetsko prvenstvo u Francusku, odlučio posjetiti Hrvatsko vojno učilište i podijeliti s vojskom nezaboravne trenutke. On je tada od nas zatražio, simpatično kako on to samo umije, zapovijed koja se izdaje prije bitke. Tom sam prilikom, u svome obraćanju u ime Hrvatske vojske njemu i našim nogometašima zaželio uspjeh i sreću, športski Bljesak i Oluju. Poželio sam im da dostojno brane naš povijesni, tisućljetni grb od crveno bijelih ili bijelo crvenih polja (svejedno je li bijelo ili crveno početno polje, ispravno je i naše je jedno i drugo!) pod kojim

su i za kojeg su živjeli, borili se, žrtvovali i umirali naraštaji Hrvata, sanjajući ostvarenje samostalne Države i slobode. Samo u dvadesetome stoljeću poginulo je preko pola milijuna Hrvata. Bila je to pretežito pokošena hrvatska mladost, što u prvome, što u drugom svjetskom ratu i krvavome poraću. Grb za koji su i pod kojim su pale devedesetih godina i u Hrvatskome domovinskom i obrambenom ratu tisuće branitelja.

Mnogi su dakle da bi Hrvatska živjela, žrtvovali najdragocjenije što su imali, svoje živote, dijelove tijela i zdravlje. Iz pepela porušene i spaljene Domovine, iz krvi, znoja i suza hrvatskih ljudi, potkraj toga minula i tragična stoljeća, izrasle su mladice našega narodnog života.

Na iznenađenje cijele svjetske javnosti i na radost hrvatskoga naroda naši nogometni vitezovi vratili su se te 1998. god., u Hrvatsku ovjenčani trećim mjestom, brončanom medaljom. Predsjednik Franjo Tuđman, utemeljitelj Republike Hrvatske i vrhovni zapovjednik pobjedničke Hrvatske vojske, tom je prilikom, između ostaloga, rekao: "…Bili ste jedinstveni sa svojim nacionalnim bićem, s domovinskom i iseljenom Hrvatskom, s vama je bilo svih osam milijuna Hrvata sve vrijeme dok ste vodili športske bitke…".

Tako je onda govorio otac moderne Hrvatske, Franjo Tuđman, koji je smatrao da "nogometne pobjede oblikuju nacionalni identitet, koliko i ratovi". Nesumnjivo da je živ i danas i večeras bi to ponovo izgovorio i radovao se ovome priznanju koje iz hrvatskih braniteljskih ruku prima izbornik hrvatske nogometne vrste, Zlatko Dalić.

Hrvatsku nogometnu reprezentaciju, što je relativno manje poznato, FIFA (Svjetska nogometna federacija) priznala je 17. srpnja 1941. U otežanim, ratnim i ograničenim mogućnostima u kojima se tada Hrvatska nalazila, odigrano je dvadesetak utakmica. Potom je uslijedilo razdoblje komunističke Jugoslavije i gubitak hrvatskoga nogometnog suvereniteta, koji je, zahvaljujući pobjedi u Hrvatskome domovinskom ratu i uspostavi međunarodno priznate Republike Hrvatske, obnovljen 3. srpnja 1992. Hrvatskoj nogometnoj vrsti FIFA je ponovno potvrdila članstvo. Te 1992. god., Hrvatska je u svijetu bila 125., a pobjedničke 1998. popela se na treće mjesto. Bio je to najveći napredak neke reprezentacije u povijesti FIFINE ljestvice. Uslijedili su nevjerojatni nogometni uspjesi.

Pod vodstvom i ravnanjem Zlatka Dalića, Hrvatska je na svjetskome prvenstvu u Rusiji 2018. osvojila drugo mjesto i na oltar hrvatske, športske, nogometne slave donijela srebro. U Katru 2022. naša nogometna vrsta na čelu s Dalićem donijela je Hrvatskoj broncu i treće mjesto u najvažnijoj, kako se to kaže, sporednoj stvari na svijetu. Po planetarnoj popularnosti nogomet je sve, samo ne sporedan. Štoviše, u promidžbenom smislu ima diljem svijeta velik doseg i značenje i otvara mogućnosti međunarodne afirmacije na mnogim područjima političkoga, društvenog, pa i gospodarskog života. Po rezultatima smo u samome vrhu svjetskoga športa, daleko ispred puno brojnijih naroda i država. Doduše, važi pravilo da kvantiteta rađa kvalitetu i to je najčešće tako. Međutim, Hrvati su iznimka i već godinama na međunarodnoj sceni potvrda pravila; jedini smo u

društvu nogometnih velesila. I ne samo u nogometu, već i u ostalim sportovima, poput rukometa, vaterpola…
Nesumnjivo, da je tomu tako velike zasluge pripadaju Zlatku Daliću, čovjeku koji je iz njegova rodnoga Livna, nevelika mjesta i u našim hrvatskim razmjerima, a kamoli svjetskim, skromno, tiho i nenametljivo krenuo u osvajanje gotovo nemogućeg, trenerskoga svjetskog vrha, na kojem je velikim talentom, čeličnim karakterom i umijećem pozicionirao ne samo sebe, već ono što je njemu najvažnije, a to je Hrvatska i svjetski uspjeh naše nogometne reprezentacije. Nakon plejade značajnih hrvatskih nogometnih izbornika u razdoblju naše državne samostalnosti do danas, predvodeći naše nogometaše donio je Domovini srebro i broncu zlatnoga sjaja.
Na hrvatskome nogometnom zemljovidu posebnim su slovima upisana dva mjesta i u njima dvije osobe. Travnik i Miroslav Ćiro Blažević, trener svih trenera, Livno i Zlatko Dalić, izbornik svih izbornika. Jasno, ne smijemo zaboraviti ni Varaždin kao odabir Zlatkova srca i mjesta življenja. Da, Ćiro je 1998. započeo hrvatsku nogometnu epopeju. Zlatko Dalić ju je kolosalno nastavio. Spominjanjem, ne bez razloga, zemljovida nikako ne smijemo ispustiti iz vida integralnost, slogu i jedinstvo hrvatskoga naroda, bez kojih ne bi bilo ni hrvatske države, ni nogometne reprezentacije, ni izbornika, ni dodjele ovoga braniteljskoga priznanja za osobu godine 2022. I još puno toga ne bi bilo, ne bi bilo Hrvatske, a kome bi šumilo more naše sinje da Hrvatske nije, da Hrvatske nije, kaže pjesma… I to je tako.
Zlatko Dalić je osvojeno treće mjesto na svjetskome prvenstvu posvetio braniteljima, svjestan upravo svega ovoga što sam spomenuo. Hvala mu u ime svih branitelja. Mogao je umjesto što njih spominje i njima zahvaljuje , lebdjeti u pobjedničkim visinama. Ali, on je umjesto takva lebdjenja u slavi i uživanja u vlastitome uspjehu i uspjehu naše reprezentacije, stvari stavio na svoje mjesto i pozvao narod na pobjednički put, na jedinstvo i povratak neprolaznim vrijednostima na kojima treba počivati naš nacionalni identitet, naša snaga i spremnost da se u ovim teškim i kriznim vremenima izborimo za kvalitetniji život i sigurnu budućnost hrvatskoga naroda i naše Države.
Lik, život i djelo našega izbornika Zlatka Dalića resi Bogoljublje, domoljublje i čovjekoljublje. To troje je utkao u pobjedu u Katru i nenametljivo i skromno pozvao da kao narod slijedimo ove stožerne vrijednosti. Čestitamo mu na ovome priznanju, priznanju ”Osoba godine 2022., po izboru predstavnika brojnih Udruga proizašlih iz Domovinskoga rata, na čelu s Udrugom hrvatskih branitelja Domovinskog rata 91., koju neumorno vodi Mladen Pavković. Mi smo bili branitelji Hrvatske u ratu, on je pak s našim reprezentativcima branitelj, promicatelj i stjegonoša u miru. I neka Vas izborniče Daliću uz Božji blagoslov i zagovor Gospe Bistričke i Međugorske, kojoj često hodočastite, prate u životu i vašem djelovanju i stihovi znamenita hrvatskoga pjesnika Drage Ivaniševića:
”….Hrvatska je riječ koju naučih od majke
i ono u riječi mnogo dublje od riječi,
ono dublje s Hrvatskom me veže,

s Hrvatskom Hrvata,
s patnjama njinim,
sa smijehom i nadom,
s ljudima me veže,
te ja kao Hrvat brat sam sviju ljudi
i kud god idem sa mnom je Hrvatska”

https://www.braniteljski-portal.com/ivan-tolj-na-dodjeli-priznanja-osoba-godine-pod-pokroviteljstvom-ministarstva-branitelja-zlatko-dalic-izbornik-svih-izbornika/
https://biskupija-sisak.hr/biskup-vlado-sudjelovao-u-varazdinu-na-dodjeli-priznanja-zlatku-dalicu/
https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/33844-govor-generala-ivana-tolja
https://hrvatskonebo.org/2023/02/03/govor-generala-ivana-tolja-na-svecanoj-dodjeli-priznanja-zlatko-dalic-izbornik-svih-izbornika-osoba-godine-2022/
https://www.tjedno.hr/bogoljublje-domoljublje-i-covjekoljublje-govor-generala-ivana-tolja/
https://bezcenzure.hr/toptema/govor-generala-ivana-tolja-na-svecanoj-dodjeli-priznanja-uhbdr91-osoba-godine-2022-zlatku-dalicu-izborniku-svih-izbornika-u-dvorani-palace-varazdinske-zupanije-2-2-2/
https://portal.braniteljski-forum.com/blog/vijesti/govor-generala-ivana-tolja-na-svecanoj-dodjeli-priznanja-uhbdr91-osoba-godine-2022-zlatku-dalicu
https://bezcenzure.hr/sport/hrvatski-branitelji-su-zlatku-dalicu-urucili-iznimno-priznanje/
https://e-hercegovina.com/index.php/2023/02/03/branitelji-izabrali-dalic-je-osoba-2022-godine/
https://fenix-magazin.de/iznimno-priznanje-hrvatski-branitelji-zlatku-dalicu-urucili-priznanje-osoba-godina-2022/
https://www.youtube.com/watch?v=KF0QLJ4xlr0
https://www.youtube.com/watch?v=uVkIIMT3gWQ
https://www.youtube.com/watch?v=7rH3Mmfn03Q

PISMO REKTORU SVEUČILIŠTA U MOSTARU / PRVA MEĐUNARODNA MATEMATIČKA KONFERENCIJA U MOSTARU, ZAGREB, 2023.

JOŠ O PREDSTAVLJANJU KNJIGE „ZAŠTO MIROSLAV TUĐMAN NIJE BIO PROFESOR EMERITUS?“

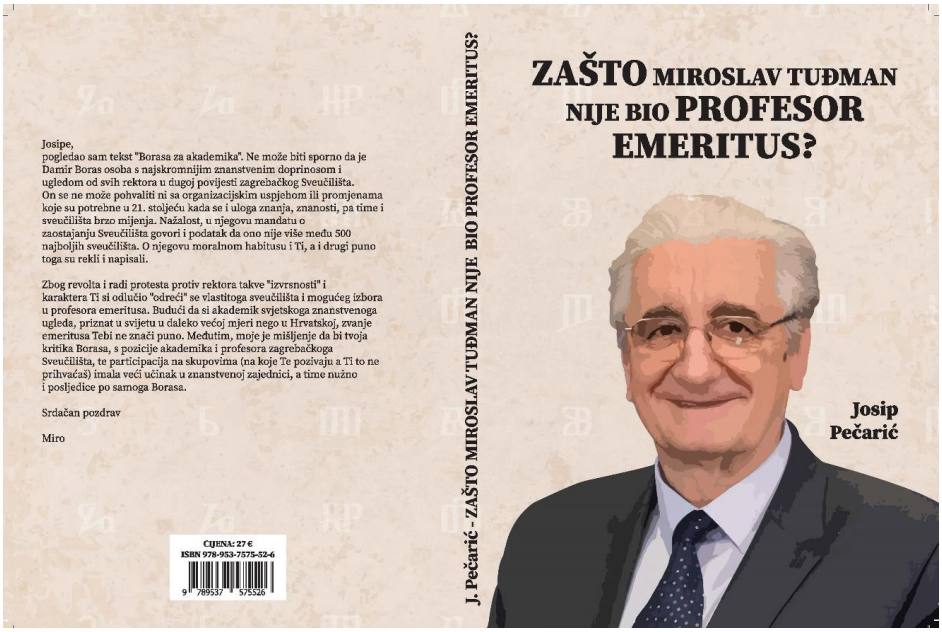
Bilo je zanimljivo meni samoproglašenim generalom predstaviti svoju knjigu u dvorani Hrvatskog generalskog zbora u nazočnosti velikog broja generala. Nasmijao sam ih podsjetivši ih na jedan svoj tekst u kome sam ispričao naše druženje u Sisku prigodom blagoslova kipa bl. Alojzija Stepinca. Tada sam konstatirao da su oni Tuđmanovi generali, a ja sam Bobetkov general. Tekst je i jedan od uvodnih tekstova knjige:
J. Pečarić, General Janko Bobetko, Portal dragovoljac.com, 2020.:
http://www.dragovoljac.com/images/minifp/Bobetko2.pdf
Podsjetit ću da je sisački biskup dr. Vlado Košić bio i na pogrebu Miroslava Tuđmana:
Crkveni obred predvodio je vojni ordinarij biskup msgr. Jure Bogdan uz vojnog vikara don Marka Medu i nazočnost sisačkog biskupa Vladimira Košića te fra Svetozara Kraljevića, gvardijana Samostana hercegovačkih franjevaca u Dubravi.
https://hrvatskigeneralskizbor.hr/2021/02/05/uz-najvise-pocasti-sahranjen-miroslav-tudman/

A g, Franjo Vidas učinio je da i na ovom predstavljanju bude naš – kako ja volim reći – HRVATSKI biskup. Naime od njega sam dobio sliku s Mirogoja:
U ruci mi je knjiga biskupa dr. Vlada Košića i umirovljenog generala i književnika Ivana Tolja JUNAČKA I SVETA HRVATSKA koja je tek bila tiskana. Zapravo nije mi je dao biskup nego general Tolj koji je bio jedan od nazočnih generala uz komentar kako je donio jedan primjerak da je da onome za koga smatra da je najviše zaslužuje.

Od mojih kolega akademika na predstavljanju je bio akademik Andrej Dujella. Akademik Ivan Aralica je bio veliki prijatelj Miroslava Tuđmana ali u njegovim godinama nije zgodno prisustvovati ovakvim događanjima. Još dva akademika iz Splita su željeli doći na predstavljanje knjige o njihovom prijatelju. Akademik

Davorin Rudolf najavio je dolazak ali ipak nije mogao doći, a akademik Kuzma Kovačić čiji se tekstove o Miroslavu Tuđmanu nalaze u knjizi je bio bolestan. Inače knjigu je uredila Anđela Hodžić, a korice Vedin Hodžić:

Stjepana Tuđmana je iznenadilo kada je dr. sc. Damir Pešorda spomenuo i njega kao jednog od autora čije tekstove možete naći u knjizi (radi se o tekstu o ZDS), a Đilda Pečarić što su i on Mate Kovačević izdvojili i njene doprinose knjizi. Zapravo radi se o njenim znanstvenim radovima pa je logično da oni i jesu posebni. Međutim Pešorda kao znanstvenik itekako zna za vrijednost znanstvenog rada koji je prvi put i objavljen u ovoj knjizi pa je o tome radu rekao:
U knjizi se dosta iscrpno i s različitih aspekata govori o životu i djelovanju Miroslava Tuđmana. Osim po ulozi u stvaranju hrvatskih obavještajnih službi te političkom i publicističkom djelovanju, Tuđmana nam ova knjiga otkriva i kao znanstvenika. U tom smislu posebno bih istaknuo znanstveni rad Đilde Pečarić pod naslovom Utjecaj prof. dr. sc. Miroslava Tuđmana na istraživače u informacijskim znanostima: bibliometrijska studija. Autorica u svom radu zaključuje: "Bibliometrijska analiza citata i ko-citata, u ovom radu, prikazuje da je znanstveni rad prof. dr. sc. M. Tuđmana, imao veliki utjecaj i odjek u zajednici informacijske znanosti. Od 13.162 citiranih autora u korpusu, M. Tuđman je među 3 najcitiranija autora. Jedini autor koji je citiran u svih 7 proučavanih disciplina informacijske znanosti (arhivistici i dokumentalistici, informacijskim sustavima, informatologiji, knjižničarstvu,komunikologiji, leksikografiji i enciklopedistici, muzeologiji). Ujedno i među najcitiranijim autorima u većini disciplina informacije znanosti : arhivistici i dokumentalistici, muzeologiji, informatologiji

i infomacijskim sustavima." Iz navedenog razvidno je da je Miroslav Tuđman ostavio dubok i prepoznatljiv trag i u hrvatskoj znanosti, a ne samo u političkom životu.
Mene to posebno raduje jer će tako u njenom popisu radova biti dan i taj rad i to da je objavljen u knjizi kojoj je u naslovu pitanje o neizboru njenog mentora dr. sc. Miroslava Tuđmana za profesora emeritusa. .

HGZ-u se zahvaljujem i na fotografijama s predstavljanja. Naime uz fotografije koje su objavljene na njihovom portalu uz govor generala Krećića dobili smo još neke:

DR. SC. VLATKA VUKELIĆ, DRAGOVOLJAC.COM, 2023.

POVJESNIČARKA DR. VLATKA VUKELIĆ

RAZOTKRIVA LAŽ O DJEČJEM KONCENTRACIJSKOM LOGORU U SISKU

Generacije koje dolaze tražit će počinitelje zločina nad svojima

Vlado Čutura

1. studenoga 2018.

Doc. dr. Vlatka Vukelić

Na prijedlog sisačkoga biskup Vlade Košića, Hrvatski studiji Sveučilišta u Zagrebu i Hrvatsko katoličko sveučilište pristali su suorganizirati i sudjelovati na znanstvenom skupu »Zbrinjavanje ratne siročadi u Sisku 1942. – 1943.« koji će se održati u Sisku 30. studenoga s ciljem stjecanja novih temeljnih znanstvenih spoznaja i razumijevanja o zbrinjavanju siročadi u Sisku ratnih godina 1942. i 1943. Nakana je sa znanstvenoga stajališta govoriti o povijesnim prijeporima, prići s argumentima i povijesnom istinom toj temi koja se politizira. Sisačko poglavarstvo na čelu s gradonačelnicom donijelo je političku odluku da je to bio koncentracijski logor. Znanstveni skup i odluku sisačkoga poglavarstva komentira doc. dr. Vlatka Vukelić s Hrvatskih studija koja se bavi poviješću Siska i poviješću arheologije sisačkoga kraja.

Komesarske odluke sisačkoga Gradskoga vijeća

Sisačko poglavarstvo na čelu s gradonačelnicom donijelo je političku odluku da je u Sisku postojao koncentracijski logor u kojem je ubijeno nekoliko tisuća djece koja su dovezena iz Jasenovca i drugih logora. Digli ste ruku protiv kao znanstvenica. Što je istina?

DOC. DR. VUKELIĆ: Na žalost tu je došlo do iskorištavanja lika i djela humanitarne djelatnice Diane Budisavljević, kako bi se preko njezine osobe nametnula teza koja ne samo da nije znanstveno dokazana, nego nema svoj temelj čak ni na razini zdravorazumskih osnova. Naime, na 3. sjednici sisačkoga Gradskoga vijeća, održanoj 6. listopada 2017., vijećnicima je predloženo imenovanje jedne čestice parkom Diane Budisavljević. Imenovanje nekoga parka po toj humanitarci nije ni najmanje sporno te je i poželjno, pogotovo u Sisku, međutim akt kojim je objašnjeno imenovanje donosi ključnu neistinu. U njemu je navedeno kako je u Sisku tijekom Drugoga svjetskoga rata postojao »koncentracijski logor za djecu«, što je apsolutna laž. Kako je bila riječ o službenom aktu Grada Siska, reagirala sam na to na sjednici i upozorila da se ta sintagma briše iz akta. Moje opaske nisu prihvaćene pa sam napustila sjednicu. To je krivotvorenje službenoga dokumenta, koji će kao takav kroz određeni niz godina poslužiti kao arhivsko gradivo i ne daj Bože dokaz za nešto! Ponavljam, u aktu je izrečena neistina, koja može izazvati ozbiljne posljedice u daljnjim tumačenjima lokalne i nacionalne povijesti iz razdoblja NDH. Kao istraživačica bila sam duboko svjesna što znači arhivsko pohranjivanje takvoga akta s netočnim podatcima i bila sam užasnuta jednostavnošću toga čina. Za 50 godina nekomu će taj akt poslužiti kao »dokaz« neke sulude tvrdnje. Zapravo je bolno koliko je lažiranje sadašnjosti, prošlosti, ali i budućnosti banalno.

»Na 3. sjednici sisačkoga Gradskoga vijeća, održanoj 6. listopada 2017., vijećnicima je predloženo imenovanje jedne čestice parkom Diane Budisavljević. Imenovanje nekoga parka po toj humanitarci nije ni najmanje sporno te je i poželjno, pogotovo u Sisku, međutim akt kojim je objašnjeno imenovanje donosi ključnu neistinu. U njemu je navedeno da je u Sisku tijekom

Drugoga svjetskoga rata postojao 'koncentracijski logor za djecu', što je apsolutna laž.«

Ne treba ni spominjati koliko je nemoralno skrivati se iza djela Diane Budisavljević kako bi se provukle takve dodvorničke teze, u želji stjecanja političke moći, odnosno glasova skupina kojima se očito teško manipulira. U nekoj budućnosti takva djela trebala bi biti utkana u kazneni zakon kao kažnjiva.

Strah znanstvenika: »Razapet će te!«

Koliko je područje istraženo? Šute li znanstvena i društvena zajednica?

DOC. DR. VUKELIĆ: U osobnom dojmu, mogu reći kako nailazim na velik strah svojih kolega. Mnogi su mi rekli da ne žele biti žrtve pojedinih portala, da čekaju produžetak ugovora na poslu i slično, uz napomenu: »Razapet će te!« Pitam se tko je danas taj Poncije Pilat koji će od istine oprati ruke i tko je ta rulja koja će bacati kamenje na istinu i tko su ti vojnici koji će razapinjati? Stalno govorimo o okretu k budućnosti. Pa neka nam onda bude dopušten neometan znanstveno-istraživački rad u atmosferi znanstvene etičnosti, gdje je dopušteno rušenje mitova u svjetlu novih dokaza, jer u znanosti je dopušteno osporavanje teza. Teza koja je neosporiva je dogma. A »pravo« na dogmu ima samo Bog Stvoritelj. Svako izjednačavanje s Bogom u smislu koji sam navela upozorava na postojanje teške shizofrenije ili na ogorčeno čuvanje stečenih pozicija koje se nastoje obraniti već sedam desetljeća. U osnovi dolazimo na isto, a kao talac takvih zavjera u sredini je običan mali čovjek.

Prihvatilište, a ne koncentracijski logor!

Sva ta zaista nakazna događanja pokrenula su niz ljudi u želji za istraživanjem činjenične istine te smo odlučili organizirati znanstveni skup povodom 75. obljetnice prestanka rada dječjega prihvatilišta u Sisku, pod nazivom »Zbrinjavanje ratne siročadi u Sisku 1942. – 1943.«. Cilj je toga znanstvenoga skupa prikazati sudbinu djece napuštene nakon zarobljavanja njihovih roditelja i skrbnika za vrijeme velike operacije koja je, pod zapovjedništvom njemačke vojske, tijekom lipnja i srpnja 1942. provedena na području sjeverozapadne Bosne. U navedenoj operaciji sudjelovale su, uz njemačke postrojbe, i domobranske i ustaške snage Nezavisne Države Hrvatske (NDH). Sudbina i stradanje osoba zarobljenih tijekom operacije tema je niza publikacija i znanstvenih rasprava, objavljenih u vrijeme socijalističke Jugoslavije. Događaji na Kozari 1942., pa u vezi s time i zbrinjavanje ratne siročadi u Sisku, u velikom dijelu javnosti danas su svedeni na ulogu Diane Budisavljević u pomoći spomenutoj siročadi. Cilj je skupa dokazati napore lokalnoga stanovništva u pružanju pomoći najmlađim stradalnicima ratnoga vihora i sudjelovanje Zagrebačke nadbiskupije i nadbiskupa bl. Alojzija Stepinca te lokalnoga svećenstva u pružanju skrbi i sprječavanju potencijalno velike stope oboljenja i smrtnosti u te djece. U konačnici, cilj je pokušati definirati sudbine osoba koje su

proživjele tu humanitarnu kalvariju, sa strane onih koji su se svesrdno borili za umanjenje trauma i sa strane onih koji su kao djeca sve to proživjeli.

Djeca s Kozare ostala u Sisku

Prema onome što sam ja do sada prošla, evidentna je određena stopa mortaliteta, i to najviše po primitku djece na skrb. O tome svjedoče medicinska izvješća jer su djeca došla pothranjena i bolesna u Sisak. No još nigdje nisam naišla na odluku o organiziranom prihvatu s ciljem istrjebljenja. A to bi po definiciji bio koncentracijski logor. Naišla sam na gomilu gradiva koje upućuje na nadljudske napore pojedinaca da spase svako dijete, naišla sam na korespondenciju ogorčenih ljudi koji ne štede ni sebe ni svoju obitelj kako bi pomogli. Kako onda možemo zaključiti da pomoć nije bila pružena? Tko se usudi izreći takvu laž? Usred lošega općega stanja na području cijele NDH, kada je ljetina ionako podbacila, Siščani sudjeluju u najvećoj humanitarnoj akciji tadašnje Europe. Zar je to način da im se iskaže zahvala? Sisak nazivamo gradom hrvatskih pobjeda, ali je on ujedno grad velikoga srca, što je bio očito i tijekom Domovinskoga rata, čemu sam osobno kao djevojčica svjedočila. Kolone izbjeglica, golemi napor da ih se prihvati, smjesti, nahrani i odjene te im u konačnici pruži osjećaj pripadnosti i doma. Svaka sisačka generacija doživjela je neki oblik ratnih stradanja. Tijekom Velikoga rata također je bio iznimno aktivan humanitarni rad, nastavljen je kroz ostala ratna razaranja i ne mogu shvatiti tko nam želi ukrasti taj karitativni ponos i nalijepiti nam etiketu ksenofoba. Osobno poznajem ljude koji su kao djeca s Kozare ostali u Sisku, živjeti, raditi i formirati obitelji. Žalim možda samo da i oni osobnim svjedočanstvom ne pokažu zahvalu na toj šansi koju im je grad dao. Dakle, to su planovi, to su ciljevi, vidjet ćemo koliko ćemo biti uspješni u njihovoj realizaciji.

Političke fikcije protiv znanosti

Na »komesarske« odluke pozivaju se brojni tzv. povjesničari, a i političari. Koliko je onda povijest znanost, a koliko politička dogma, konkretno na sisačkom primjeru? Što kažu dokumenti?

DOC. DR. VUKELIĆ: Valja navesti i primjer Prvoga partizanskoga odreda, fikcije koja je prepuna zbrkanih datuma, događaja i osoba. Uza sve razumijevanje potrebe stvaranja te fikcije, treba naglasiti i kako su se vremena promijenila. Nema više potrebe za takvim »balansiranjem« u činjenicama i nema više potrebe za dokazivanjem »hrvatske namjere«. Je li sve ono što je hrvatski narod činio bilo u dobroj vjeri? Pa jest! Okolnosti i kontekst bili su u određenim trenutcima presudni. Primjerice, način, okolnosti i neposredne posljedice ulaska hrvatskih zemalja 1918. u Kraljevstvo Srba, Hrvata i Slovenaca. Pa formiranje Kraljevine Jugoslavije te mogućnost njezina ostanka u savezu s Hitlerom. Kako bi historiografija tada gledala na cijelu tu državnu povijest? Činjenica jest da 1. prosinca 1918. započinje ignoriranje i slabljenje dotadašnjih hrvatskih političkih institucija (Hrvatski sabor, ban), jedinice vojske Kraljevine Srbije ulaze na teritorij Države SHS i prije ujedinjenja, a usporedno s time dolazi do ukidanja

redovitih austrougarskih i domobranskih pukovnija na hrvatskom tlu. Uz gubitak austrougarskih i domobranskih pukovnija na hrvatskom tlu, Država SHS još je ranije doživjela neuspjeh u očuvanju ratne mornarice koju su joj u listopadu 1918. prepustile austrougarske vlasti. To je podloga za donošenje zaključaka koji vrjednuju odnose hrvatskoga i srpskoga naroda na početku formalne državnopravne zajednice i mislim da je to nulta točka s koje treba pristupiti izučavanju povijesnih prijepora.

Možemo li uopće reći da smo do danas donijeli neki opći zaključak na koji je način politički potez »ujedinjenja« 1918. djelovao na daljnji razvoj hrvatskih zemalja? Prema toj odrednici nije se još odredila ni struka ni politika, a društvo je bombardirano maglovitim i praznim frazama o bratstvu koje se ovdje evidentno ne može dokazati. Nekoliko je prijelomnih godina u našoj nacionalnoj povijesti koje su utjecale na buduća politička kretanja te na kraju i na stvaranje nezavisne Republike Hrvatske, a 1918. u tom je smislu njihov politički, kulturni i društveni početak. Godina 1941. također je prijelomna. A nova generacija mladih znanstvenika njome je prestravljena. No i to je dio naše povijesti, koji ne će nestati, ali ako o tome sami ne znamo ništa, drugi će nam nametnuti nedokazane teze. Da se vratim na početak svoga odgovora, baš poput Prvoga partizanskoga odreda iz šume Brezovice.

Zrinjane progoni i današnja Hrvatska

Kao znanstvenica istraživali ste Banovinu i žrtve za čije su stradanje odgovorni partizani i četnici. Riječ je o najranjivijem dijelu Hrvatske, kojemu posebno pripada Zrin. Što se tamo dogodilo?

DOC. DR. VUKELIĆ: Svako povijesno istraživanje treba staviti u kontekst. Taj kontekst određen je mnogim parametrima, a jedan od važnijih je gospodarske naravi. Ni stanovnici naših krajeva u prapovijesti nisu živjeli od zraka te su moja polaznica uvijek prapovijesna nalazišta određenoga terena, struktura stanovništva, etnogeneza te romanizacija, a kroz to i gospodarstvo. I, nesumnjivo, od razdoblja rimske kolonizacije, u gospodarskom smislu, nije se mnogo promijenilo. Sve što su iskoristili ili asimilirali Rimljani stvorilo je tradiciju i način življenja i ta je tradicija opstala i 1500 godina nakon Rimljana, zapravo sve do početka 20. stoljeća. Tada dolazi do planskoga raseljavanja i naseljavanja, koje tradicija »ne priznaje«, pa su ti potezi doživljeni kao nešto nakazno i neprirodno, što u osnovi i jesu, iako su migracijski trendovi danas takvi da će se posljedice tih valova osjetiti dugotrajno i bolno. Godine 2008. navršila se 500. obljetnica rođenja Nikole Šubića Zrinskoga, no Zrin se zaobilazi i prešućuje zbog partizanskoga zločina u jeku Drugoga svjetskoga rata, kao i sustava represije koji je tu vladao od uspostave Kraljevine SHS. O tome svjedoče mnogi žandarmerijski izvještaji koji jasno navode kako je hrvatsko pučanstvo redovito završavalo u zatvoru i na sam »neprimjeren« spomen ikojega člana obitelji Karađorđević. Prema popisu stanovništva iz 1910. godine Zrin je imao 781 stanovnika, od čega 777 Hrvata, tri Srbina i jednoga Mađara. Prema vjeri katolika je bilo 778, a pravoslavaca troje.

Početkom Drugoga svjetskoga rata u Zrinu je živjelo oko 850 stanovnika. Proglašenjem Nezavisne Države Hrvatske Zrin je izloženo granično područje u okruženju Vlaha bez stalne zaštite vojnih postrojba. O tome svjedoče zapisnici iz ožujka 1943., kada Zrinjani dolaze u Zagreb tražiti pomoć i zaštitu. Potražuju i vod domobrana za zaštitu mjesta zbog sigurnosti u obavljanju svakodnevnih poljodjelnih poslova. Početkom rujna 1943. Zrin je opet napadnut jer mjesto nije imalo vojne zaštite. Žestoki partizanski napad uslijedio je 9. rujna, za koji do dana današnjega nitko nije odgovarao. Titovi su partizani u zoru upali u mjesto i brutalno pobili 213 nenaoružanih muškaraca, žena i djece. Nakon što su opljačkali njihove kuće, do temelja su spalili i kolijevku hrvatskoga junaka Nikole Šubića Zrinskoga, a ostatak stanovništva raselili u Slavoniju.

Preživjelo samo 16 punoljetnika

Iz Zrina je preživjelo samo 16 muškaraca starijih od 18 godina. U svibnju 1946. godine Okružni narodni sud u Sisku, prema lažnoj optužbi za ratni zločin, donio je presudu na kaznu smrti vješanjem (broj: Stub 9 – 46) za Matiju Feketića, kojega su i objesili 3. kolovoza 1946. u Mošćeničkoj šumi kod Petrinje. Andrija Feketić podnio je zahtjev za povrat kompletne oduzete imovine u Zrinu 1997. godine, ali do danas nije dobio odgovor.

Zrinjani nikada nisu odustajali od svoga povratka, dapače planirali su ga i u neizvjesnim vremenima obrambenoga Domovinskoga rata, pa su u rujnu 1993. naručili od Urbanističkoga instituta Hrvatske studiju za potrebe povratka. Dakle, trebalo je provesti reviziju presude Kotarskoga suda u Dvoru na Uni od 7. veljače 1946. te provesti povrat katastarskih čestica u posjed izvlaštenim Zrinjanima ili njihovim potomcima. Zagrebačka nadbiskupija nikada nije ukinula župu Zrin, makar je to 70 godina bila jedina župa u Hrvatskoj bez ijednoga živućega katolika, ali od 1946. imovina te župe konfiscirana je te do danas nije vraćena.

Kolika je bila mržnja prema imenu Zrin govori i podatak da su komunističke vlasti promijenile imena mjesta i geografskih pojmova koji su u sebi imali pridjev Zrinski. Zrinski Brđani postali su Šamarički Brđani, Zrinska Draga postala je Šamarička Draga, a izbrisano je iz karata bilo i ime Zrinska gora. Rezultat nametnute tišine je da malo tko u Hrvatskoj zna istinu o Zrinu. Čitav svijet veliča Nikolu Šubića Zrinskoga, a kako danas izgleda sjedište plemenitaške obitelji Šubić u Zrinu? Tvrđava koja stoji kao ruševina iznad Zrina jedina podsjeća na slavne dane hrvatske povijesti.

Nepravda zavijena velom šutnje traje i danas. Vrijeme je da im se barem preko potomaka vrati osobni ponos i oduzeta imovina. Tragično je gledati kako pojedine udruge apeliraju na primitak izbjeglica danas, a ni s najmanje se pijeteta ne osvrću na vlastiti izbjegli i napaćeni narod. Sramotna je tišina svih hrvatskih vlasti od osamostaljenja do danas. Ni jedna vlada do sada nije našla za shodno da se barem simbolički ispravi golema nepravda i osudi taj strašan zločin.

Instrumentalizirani povjesničari

Banovina je doslovce grobište Hrvata iz vremena Drugoga svjetskoga rata i poraća, ali i Domovinskoga rata. Zašto povjesničari to ne istražuju?

DOC. DR. VUKELIĆ: Smatram da ne postoji lokalna institucija/ustanova koja bi se posvetila tim temama. Naime, mnogo je jednostavnije izučavati teme koje su terenski »srodne« ili koje su tradicionalno bliske. S obzirom na činjenicu da su stanovnici Siska i Banovine raseljavani unazad nekoliko desetljeća, malo ih je ostalo čuvajući ognjište. Kako na Banovini nema gospodarskoga oporavka, ali ni vizije za njegov ubrzani rast, ljudi se nisu vratili na rodnu grudu. Samim time nema ni prevelikoga interesa za to geografsko područje. Koliko god govorimo o objektivnosti u znanosti, subjektivitet i osobna želja, emocija i dojam pokretači su istraživanja. Zadarsko područje istraživat će uglavnom Zadrani, i to sva povijesna razdoblja. To je prirodno. Naša županija nije stvorila institucionalni okvir koji bi na području Banovine zadržao lokalne »učenjake«. Ne kažem da je to područje potpuno neistraženo. Arheološki muzej u Zagrebu ulaže velike napore u topografiju arheološke baštine toga područja, Memorijalni dokumentacijski centar u Zagrebu također slaže fragmente mozaika Domovinskoga rata, no to još uvijek nije dovoljno dobro prezentirano, a znanost sama za sebe nema smisla. Njezina je osnovna funkcija rasvjetljavanje nedoumica, ali i prenošenje toga znanja na druge zainteresirane subjekte. Na početcima smo, no ako u Slavonskom Brodu postoji podružnica Hrvatskoga instituta za povijest, ne znam zašto je ne može imati i Sisak: predziđe kršćanstva, grad hrvatskih pobjeda. Od takve institucije bilo bi realno očekivati ozbiljnost u pristupu, ali i kontrolu državne razine koja bi mogla upozoriti na dobre ili loše rezultate u istraživanju.

Rješenja postoje

Zakazale su institucije koje bi se trebale baviti ratnim zločinima, procesuiranjem ratnih zločina. Koje je Vaše promišljanje?

DOC. DR. VUKELIĆ: Iskreno, ne znam kako bih to komentirala a da ne zvučim ogorčeno ili pristrano. Tu se zaista pokazalo kako pravo i pravda u našem društvu nisu sinonimi. To je tako bolna stvarnost, koja nikako ne djeluje iscjeljujuće na našu zajednicu. Prirodno je tražiti i znati istinu. Pa tražili smo je i za Bleiburg! I jesmo li prestali? Nismo! Zapravo se tim nečinjenjem nameće golem teret spoznaje generacijama koje dolaze, jer pogrješno je misliti da oni ne će tražiti počinitelje zločina nad svojim roditeljima, bakama i djedovima ili nad svojim ognjištima. Dobro se to vidi upravo po Zrinu. Starci dolaze na hodočašće dandanas, plaču, emotivni su i žele se vratiti. Velika je zabluda da ćemo guranjem glave u pijesak izbrisati probleme. Samo ćemo ih odgoditi, preusmjeriti, produbiti, ukinuti šansu za iskrenim oprostom. Glavnu ulogu ima država. Ako politika želi pokrenuti stvari s mrtve točke, to će se i dogoditi. U jednom trenu prije desetak godina rečeno je da imamo inflaciju odvjetnika, no i tomu se moglo doskočiti. Zaposliti njih 50 samo na slučajevima ratnih zločina iz Domovinskoga rata s određenom dinamikom, imenovati ih ekspertnim timom s određenim ovlastima. Pojednostavnjujem možda, ali i pokazujem da rješenja postoje.

Zašto se šuti o »Ovčari« na Banovini?
Banovina je hrvatsko grobište i minsko polje koje su postavili srpski agresori. Zašto nema istine o Baćinu i drugim masovnim grobištima?
DOC. DR. VUKELIĆ: Pokolj u Baćinu dogodio se 21. listopada 1991. kada je srpski agresor zatočio velik broj civila iz Baćina i Cerovljana, a potom ih mučki pobio. Ekshumacijom 1997. godine utvrđeno je da je tu život izgubilo 56 civila. Kasnije je ubijeno još njih 57 iz obaju sela i Hrvatske Dubice. Nakon Domovinskoga rata utvrđeno je da je masovna grobnica u Baćinu druga po veličini u Hrvatskoj. Masovnija je jedino grobnica na Ovčari. Danas se traga za još 110 osoba za koje se pretpostavlja da su također strijeljane na tom mjestu te da su im leševi bačeni u rijeku Unu. Tu smo istinu dužni pronositi i prenositi našoj djeci, kako se ne bi zaboravila i kako se nikada više ne bi ponovila, no danas malo tko sa sisačkoga područja uopće zna taj podatak. Nije ni čudno da ga onda ne znaju šibenska ili solinska djeca. Također, tijekom Drugoga svjetskoga rata Baćin je baš poput Zrina bio mjesto pljačkanja i partizanskoga maltretiranja.
Nisam prava osoba da bih davala odgovor na pitanje zašto se istina o Baćinu ili Ovčari još u cijelosti ne zna. I o tome sam već govorila, pogotovo jer stanovnici Baćina navodno prepoznaju svoje krvnike i često ih viđaju s druge strane rijeke Une. Teško je slušati kada ljudi to govore, a nemati moć pokrenuti stvar s mrtve točke. Teško je gledati njih kako doslovce bulje u nabujalu rijeku tražeći istinu i zadovoljenje pravde, nekakvoga prirodnoga poretka koji jasno kaže da svaki zločin treba biti kažnjen. Rijeke su nekada spajale, a danas razdvajaju. No u trenutku dok ne postoji jasan i zakonski okvir za sve počinitelje ratnih zločina, možda je i bolje tako.

https://www.glas-koncila.hr/povjesnicarka-dr-vlatka-vukelic-razotkriva-laz-o-djecjem-koncentracijskom-logoru-u-sisku-generacije-koje-dolaze-trazit-ce-pocinitelje-zlocina-nad-svojima/
https://narod.hr/hrvatska/doc-dr-vlatka-vukelic-koncentracijski-logor-u-sisku-apsolutna-je-laz

POVJESNIČAR OPASNIH NAMJERA – KLASIĆ PO ZADATKU DEGRADIRA ZRINSKE ŽRTVE IZJEDNAČAVANJEM BALKANSKOG POLITIČARA I HRVATSKOG BISKUPA

26. Travnja 2018.

Iako sam o Zrinu, kao gradu duhova, zločinu bez kazne i žrtvama bez zadovoljštine pisala još u rujnu 2016., na tužnu obljetnicu zvjerskog partizanskog zločina koji se dogodio u Zrinu 9. rujna 1943., a za koji nitko nije odgovarao, danas se moram ponovo osvrnuti na ovo sveto područje; ovaj put svrhu općeg demantija svojega kolege povjesničara Hrvoja Klasića, koji pokušava relativizirati događaje na ovom području, po principu „cilj opravdava sredstvo“.

Malo krivi „jedne“, malo „druge“ i smatra kako to pridonosi njegovoj znanstvenoj objektivnosti koja je na kraju ipak ostala bez znanstvene argumentacije jer svoje „teze“ nije potkrijepio niti jednim arhivskim dokumentom niti jednim fondom, a tehnički znanstvene „izjave“ stavlja u historiografski kontekst samo na temelju titule koju ima, kao i činjenice da je sveučilišni profesor. Upravo je s time i potvrdio da „se prema prošlosti odnosimo kao prema samoposluzi, u koju pojedinci i dalje ulaze po potrebi i iz nje uzimaju samo što im u tom trenutku treba“.

Navodi potom kako je Crkvu u Hrvata zasmetalo spominjanje malog sela Zrin iz usta Aleksandra Vučića „za koje sam siguran da većina Srba, ali ni Hrvata nije nikad ni čula“. Ovdje se vidi kako prof. Klasić ne razumije da je Crkva u Hrvata ne samo institucija, nego i puls naroda. Nejasno je i na temelju čega prof. Klasić tvrdi da Hrvati nisu čuli za Zrin. Sramotno je da se kao znanstvenik tako paušalno koristi ovakvim tvrdnjama.
Kaže i kako Crkva „na tendenciozan, selektivan i populističko-patetičan način“ reagira na laži. A kako bi drugačije i trebala reagirati, pogotovo kada je u pitanju više od pola stoljeća zločina bez kazne? U toj pak tvrdnji ne objašnjava što je točno „selektivno“ u reakciji Crkve. Tu je i banaliziranje atentata na Stjepana Radića koji je, kako se prema Klasićevom navodu može iščitati, valjda umro od posljedica gripe, a ne atentata.

No, potom čini zaista nedopustivo, a to je komparacija izjave jednog balkanskog političara s tvrdnjama kolege, doktora znanosti, mons. Vlade Košića. On ne samo da izjave komparira, već ih i poistovjećuje, nakon čega govori o dostupnim dokumentima na temelju kojih će on „pojasniti istinu“, ne navodeći koji su to dokumenti.

Na samome početku čini i skandaloznu grešku smještajući to „malo banijsko selo“ u potpuno krivi teritorijalni ustroj jer Zrin je selo na Banovini. Prikazuje potom život u tim krajevima romantično jednostavnim, iako bi trebao znati kakav je sustav represije tu vladao uspostavom Kraljevine SHS i svim daljnjim procesima nakon 1918. O tomu svjedoče mnogi žandarmerijski izvještaji koji *explicite* navode, kako je hrvatsko pučanstvo redovito završavalo u zatvoru i na sam „neprimjeren“ spomen ikojeg člana obitelji Karađorđević.
Dakle, nije istina kako je od uspostave NDH na ovim prostorima „krenulo s različitim oblicima zabrana“; to je bila surova stvarnost za civilno stanovništvo desetljećima prije.

Kada govori o „zrinskim ustašama“ i njihovoj reputaciji, nejasni su izvori iz kojih temelji te tvrdnje jer dokumenti koje prilažem govore upravo suprotno. Govore kako su civili Zrina tražili zaštitu države s barem jednim odredom domobrana, a ne smijemo smetnuti s uma kako su domobrani legitimna i međunarodno priznata vojska NDH. Dokumentacija svjedoči i da je stanovništvo opetovano napadano od strane četničkih garnizona, što se sigurno ne bi događalo da su na tome području bili „zrinske ustaše“. Upravo je nepostojanje istih i omogućilo osvajanje Zrina 1943. Tada prof. Klasić donosi i jedini citat u svojem priopćenju, u kojem donosi pregled kako je štab Unske operativne grupe u svojoj zapovijedi od 8. rujna ovako obrazložio napad: „Zrin je najkrvavije razbojničko gnijezdo na Baniji. Zlotvori iz Zrina poubijali su, uz grozno mučenje, stotine i stotine ljudi, žena i djece, popalili su mnogo kuća i više puta pljačkali i susjedna svoja sela oko Zrina. Likvidiranjem ovog uporišta bit će uklonjen neprekidni teror nad okolnim stanovništvom”.
Nije mi jasno, kao kolegici iz struke, kako ovakvu izjavu Klasić nije okarakterizirao kao „selektivnu, tendencioznu i patetičnu“?

Priopćenje Sisačke biskupije temeljem ovog citata naziva očitim primjerom povijesnog revizionizma koji je ideološki obojen, iako i dalje nije jasno temeljem čega ističe ovu klevetu.
Tekst završava klasičnom floskulom o mladima, okretu ka budućnosti i sličnim tvorenicama koje trebaju predstaviti njegov objektivitet koji, nažalost, na znanstvenoj razini i opet uopće nismo vidjeli.

Doc.dr.sc. Vlatka Vukelić, povjesničarka/Hrvatsko nebo

Https://hrvatskonebo.org/2018/04/26/povjesnicar-opasnih-namjera-klasic-po-zadatku-degradira-zrinske-zrtve-izjednacavanjem-balkanskog-politicara-i-hrvatskog-biskupa/

DR. SC. VUKELIĆ: KLASIĆ SE BEZ IJEDNOG ARGUMENTA OKOMIO NA SISAČKOG BISKUPA KOŠIĆA

14. siječnja 2021.

Foto: Glas koncila, snimka zaslona; fotomontaža: narod.hr

Kad već pomisliš da su ljudi dali najbolje i najgore od sebe, uvijek se pojavi neki zaostali primjerak homo sampensa (!?) koji te demantira. Već sam negdje istaknula da je trenutno, ako se baš nema što pametno reći, najbolje šutjeti. No čini se da je sluganski unosnije biti dežurna posvuduša, makar komentirao stvari o kojima nemaš pojma, nego civil koji, ako već ne pomaže, ne odmaže.

Zvijezda čudnog i bizarnog kvaziintelektualnog performansa danas je moj kolega po struci, ali i moj susjed i sugrađanin izv. prof. Hrvoje Klasić. Nije da treba budno pratiti njegove „mudre izreke“, no danas je svojim komentarom uvrijedio mnoge, ali i pokazao kako je razina znanja koju ima o elementarnoj geografiji, kao i području na kojem je odrastao, zastrašujuća. Uz činjenicu da komentira područje Banovine isključivo kao područje koje je naseljeno od 1945. na ovamo, ignorirajući činjenicu kako je područje naseljeno stoljećima prije, što izvrsno potvrđuju najnovija arheološka otkrića, primjerice bogati nalaz groba kneza iz Bojne, što je kolega povjesničar spretno preskočio u svojim povijesnim trabunjanjima.

Kada govorimo o terminima i nazivu ovoga kraja, Banija je termin koji je bio službeni (komunistički) naziv sadašnjeg područja Banovine i u memoriji naroda bio je simbol represije, terora i nejednakosti. Ako govorimo o terminu Banovina, to jest inačica s kojom se, u povijesnom i tradicijskom kontekstu, ipak mogu poistovjetiti građani ovoga područja, primjerice, kada govorimo o lingvističkom sinonimu: Banovina Hrvatska, Savska banovina i slično. Puno je terminološko-lingvističkih problema upravo na ovome području, upravo zbog sustavne represije, a što najbolje opisuje sporna situacija kada je u pitanju Gvozd iliti Vrginmost.

No budimo realni, dr.sc. Klasića to zapravo ne zanima. Kao što ga ne zanima ni razlog promjene nacionalne strukture stanovništva na Banovini. Njega zanima biti viđen i moram priznati da mu to, uz ovaj oblik isključive iritantnosti, dobro polazi za rukom. No, osim što je iritantan i površan, u ovom zadnjem medijskom istupu bio je bahat i bezobrazan, uz to što govori neistine. U osobnom ratu koji vodi s Katoličkom crkvom u Hrvatskoj, ponovno se potpuno sujetno i bez ijednog argumenta okomio na sisačkog biskupa Vladu Košića, istaknuvši : "Košić je uvijek sramota, a sada je posebna sramota". Možda zato što je biskup Košić za razliku od mnogih organizirao najsustavniju humanitarnu pomoć potresom pogođenim krajevima? Možda zato jer je i prije tih potresa biskup Košić kroz euharistijska slavlja, obnovu srušenih crkvenih objekata i oživljavanje mnogih banovinskih župa, radio predano i konkretno na duhovnoj, materijalnoj i ljudskoj obnovi Banovine? Dragi Hrvoje, u bilo koje doba dana ili noći sada da si nazvao biskupa ili sestru Smilju napamet bi ti rekli koja obitelj u kojoj općini je u potrebi i za čime. Kada sam posredovala u pomoći koju su Gradišćanski Hrvati uputili na Banovinu, nije postojala službena statistika pogođenog područja, ali je postojao Caritas sisačke biskupije. Povezali smo načelnice općina s 2 telefonska poziva, da se direktno dogovore oko pomoći.

Ulaziti u sadržaj biskupovih propovijedi je na razini sigurnosno-policijskih pitanja koje je Hans Helm kroz Ured policijskog atašea u Zagrebu slao za Berlin i Gestapo, ocjenjujući Stepinčeve propovjedi.

Ništa dakle što već nismo vidjeli, jer nema u povijesti, a da se već nije dogodilo, samo se drugačije zvalo, iako su motivi i „gospodari" isti.

Kada ne možeš iskoristiti razoran potres za agendu koju zastupaš, a ti se okomi na hrvatskog biskupa!

** Dr. sc. Vlatka Vukelić docentica je na Odsjeku za povijest Hrvatskih studija Sveučilišta u Zagrebu. Diplomirala studij povijesti i kroatologije na Hrvatskim studijima 2002. godine (znanstveni i nastavni smjer) . Od 2004. godine radila je u Gradskom muzeju Sisak, kao kustosica Kulturno-povijesne zbirke, kustosica Galerijske zbirke i bibliotekarka. Tijekom iste godine zapošljava se na Hrvatskim studijima. Posijediplomski doktorski studij na Hrvatskim studijima upisuje 2006. godine te ga uspješno privodi kraju 20. prosinca 2011. godine, obranom doktorske disertacije s temom: Povijest sustavnih arheoloških istraživanja u Sisku*

od 16. stoljeća do 1941. godine. Bavi se poviješću Siska i poviješću arheologije sisačkoga kraja. Osim posvećenosti znanosti, aktivno se uključuje i u probleme sveučilišne zajednice te osniva sindikat Hrvatski sveučilišni sindikat, koji je registriran pri nadležnom ministarstvu 2017. godine. Bila je koordinatorica prvog Hoda za život u Sisku.

https://narod.hr/hrvatska/dr-sc-vukelic-klasic-se-bez-ijednog-argumenta-okomio-na-sisackog-biskupa-kosica

(AUDIO) BOROVČAK I DR. SC. VUKELIĆ NA HKR-U: ‘NA MACELJU NIKAD NIJE BIO NIJEDAN PREDSJEDNIK HRVATSKOGA SABORA; SVIJEST O KOMUNISTIČKIM ZLOČINIMA VRLO JE NISKA’

21. kolovoza 2020.

Foto: Snimka zaslona, HKR; fotomontaža: Narod.hr

Uoči Europskoga dana sjećanja na žrtve totalitarnih i autoritarnih režima u emisiji “Aktualno” Hrvatskoga katoličkog radija u petak 21. kolovoza gostovali su dopredsjednik Udruge Macelj 1945. Damir Borovčak, povjesničarka dr. sc. Vlatka Vukelić, a telefonom se uključio savjetnik predsjednika Vlade za društvena pitanja akademik Zvonko Kusić.

Koje su posljedice vladavine nedemokratskih režima u hrvatskom društvu danas, kako se odnositi prema simbolima i znakovlju totalitarnih režima, ima li u Hrvatskoj političke volje za komemoriranje svih žrtava iz fašizma, nacizma i komunizma – neka su od pitanja postavljena u emisiji Aktualno. Dopredsjednik Udruge Macelj 1945. Damir Borovčak smatra kako političke volje za komemoriranjem svih žrtava totalitarnih režima nema na dovoljno visokoj razini. „Sve žrtve se nejednako komemoriraju i poštuju. Posebice, ako govorimo s aspekta maceljskih žrtava. Imamo cijelo jedno desetljeće, ako ne i više, gdje

hrvatska politika nije dovoljno prepoznala te žrtve", kazao je Borovčak dodajući kako na Macelju nikad nije bio nijedan predsjednik Hrvatskoga sabora u bilo kojem sazivu. „15 godina prošlo je od najvećeg pokopa na tlu Hrvatske, na prostorima gdje žive Hrvati. Riječ je o 1250 žrtava. Ta vijest bila je u medijima potpuno zanemarena i ignorirana", ističe Borovčak.

Rekao je da Udruga Macelj djeluje od 2003./2004. godine, a utemeljeno djeluje od 2006. godine. „Bili smo preteča europskim rezolucijama. Više od 15 godina potičemo da se obrati pozornost na žrtve Drugog svjetskog rata."

> U ime obitelji: Nakon presude Perkoviću i Mustaču očekujemo preispitivanje uloge SDP-a u zaštiti komunističkih zločinaca (https://narod.hr/hrvatska/ime-obitelji-nakon-presude-perkovicu-mustacu-ocekujemo-preispitivanje-uloge-sdp-a-zastiti-komunistickih-zlocinaca)

> (FOTO) Biskup Košić: 'Dok se nacističke i fašističke simbole i spomenike davno uklonilo, komunistički još uvijek truju naš prostor' (https://narod.hr/kultura/foto-biskup-kosic-dok-se-nacisticke-i-fasisticke-simbole-i-spomenike-davno-uklonilo-komunisticki-jos-uvijek-truju-nas-prostor)

> Dr. Hebrang o nagrađivanju Gažija: 'Veličanje komunističkog ministra policije samo je jedan od sve brojnijih koraka oživljavanja komunističkog zločinačkog režima' (https://narod.hr/hrvatska/dr-hebrang-o-nagradivanju-gazija-velicanje-komunistickog-ministra-policije-samo-je-jedan-od-sve-brojnijih-koraka-ozivljavanja-komunistickog-zlocinackog-rezima)

Povjesničarka dr. Vukelić smatra kako ovaj dan nije zaživio Hrvatskoj. „Svijest o kršenju ljudskih prava u komunizmu još uvijek je vrlo niska, cijeli niz europskih rezolucija to dokazuje. Opetovano svakih 10-ak godina imate rezoluciju koja upućuje na jednakost nacističkih i komunističkih počinjenja zločina. Kod nas se to ignorira u javnosti, politici i u školstvu", istaknula je Vukelić.

„Tu se vidi koliko je indoktrinacija bila u komunizmu. Nacionalsocijalizam je trajao, ali bitno manje nego komunistički režim. Sustav represije se intenzivno nastavio do 90-ih godina. Ključne promjene počinju se događati padom Berlinskog zida", poručila je Vukelić.

Na pitanje postoji li spremnost da se u politici prema svim ideologijama 20. stoljeća odnosi na jednak način, akademik Kusić ističe kako je ova Vlada, odnosno prethodna, pokazala najveći iskorak osnivanjem Vijeća za suočavanje s posljedicama vladavine nedemokratskih režima. „To je pluralističko vijeće, članovi su bili predstavnici različitih svjetonazora. Proizašao je Dokument dijaloga koji je adresirao sva ova pitanja. Bilo je puno kritika na taj dokument. A kad bih pitao kritičara što mu je sporno, samo je bilo paušalno neprihvaćanje", kazao je Kusić ocijenivši ovaj državni iskorak hrabrim.

„U Dokumentu dijaloga se ističe da se jedno zlo ne može umanjivati drugim zlom (…) Nijedna politika ne opravdava zločine (…) Prvi put direktno se govori o tome. Pitanje je na koji način društvo reagira, kako javnost prihvaća", istaknuo je akademik.

U emisiji je istaknuto kako je u Dokumentu dijaloga jedan od prijepora znakovlje oko kojega ne dolazi do konsenzusa. „Do konsenzusa nikada neće doći. To je iluzorno. Razgovarao sam s lijevima i desnima. Kad su mi rekli primjedbe, pitao sam ih kako bi oni to riješili, a odgovor je bila osuda druge, suprotne strane. Tu konsenzusa nema", tvrdi Kusić.

> Robijaš Golog otoka Spadoni: Uhodili su me 'najbolji prijatelji' (https://narod.hr/hrvatska/robijas-golog-otoka-spadoni-uhodili-su-me-najbolji-prijatelji)

> Vedrana Spadoni Štefanić: U Hrvatskoj se dogodila tiha kontralustracija (https://narod.hr/hrvatska/vedrana-spadoni-stefanic-u-hrvatskoj-se-dogodila-tiha-kontralustracija)

> (VIDEO) Plenković na sjednici Vlade: 'Otići ću na Goli otok u nedjelju, potom Medved i Milošević u Grubore' (https://narod.hr/hrvatska/uzivo-plenkovic-otici-cu-na-goli-otok-u-nedjelju-ujutro-potom-medved-i-milosevic-u-grubore)

Rekao je kako će Europski dan sjećanja na žrtve totalitarnih i autoritarnih režima biti obilježen u nedjelju na najvišoj državnoj razini te da će s premijerom Plenkovićem biti na Golom otoku. „To je jedno mjesto gdje su Hrvati stradali. Kao narod smo imali tragičnu sudbinu da smo u svim nedemokratskim režimima stradali", kazao je Kusić.

Dr. Vukelić istaknula je da su komunistički zločini činjeni kao dio smišljene ideološke priče, prije početka Drugog svjetskog rata. „To je bio dio režimske politike koji je gledao kako se obračunati s neprijateljem, a neprijatelj je bilo građansko društvo. U genezi cijelog projekta je klasna borba. To nisu bili sporadični slučajevi", istaknula je Vukelić.

U spomen žrtvama komunističkog pokolja u Macelju, u organizaciji Udruge Macelj 1945. u nedjelju 23. kolovoza u Crkvi Muke Isusove u Macelju održat će se komemoracija po sljedećem rasporedu: misu u 9 sati predvodi župnik fra Vlado Mustač; u 9:45 je komemoracija na grobnici pored crkve; u 10 sati slijedi obraćanje predstavnika Udruge Macelj 1945.; u 10:30 paljenje svijeća kod križa u Lepoj Bukvi te u 10:35 sati obraćanje predstavnika hrvatskih vlasti.

U ponedjeljak 24. kolovoza, **u sklopu Europskog dana sjećanja na žrtve svih totalitarnih i autoritarnih režima – nacizma, fašizma i komunizma**, Udruga Macelj 1945. će u Zagrebu održati konferenciju za novinare s početkom u 12.05 sati u Nadbiskupijskom pastoralnom institutu, Zagreb, Kaptol 29a. Govorit će članovi Udruge Macelj 1945.: Ivan Jaklin, dipl. ing., glasnogovornik UM1945.; dr.sc. Marina Škrobica, prevoditeljica izdanja U vječni spomen; Damir Borovčak, dipl. ing., predsjednik Povjerenstva za nakladništvo.

https://narod.hr/hrvatska/audio-borovcak-i-dr-sc-vukelic-na-hkr-u-na-macelju-nikad-nije-bio-nijedan-predsjednik-hrvatskoga-sabora-svijest-o-komunistickim-zlocinima-vrlo-je-niska

POVJESNIČARKA DR. VLATKA VUKELIĆ: ‘GRADONAČELNICA SISKA IKONA JE OSTATKA ZLOČINAČKE KOMUNISTIČKE IDEOLOGIJE U HRVATSKOJ’

-

8. srpnja 2018.

Foto: Fah; fotomontaža: Narod.hr

Svako obilježavanje 22. lipnja kao Dana antifašističke borbe u Hrvatskoj, izvuče neke nove kosture iz ormara. Ove godine, umjesto pijeteta žrtvama ovoga kraja 1593. godine, ili žrtvama ubijenima na području šume Brezovice od strane partizanske vojske na samome kraju Drugoga svjetskog rata, gledali smo igrokaz za preuzimanje liderskih pozicija u SDP-u, ističe povjesničarka dr. sc. Vlatka Vukelić za Hrvatski tjednik od 29. lipnja.

> (FOTO, VIDEO) Sisačka gradonačelnica u Brezovici: ‘Novcem Katoličke crkve ispisana je krivotvorina o izmišljenih i nepostojećih 5.000 žrtava Brezovičke šume (https://narod.hr/hrvatska/foto-video-sisacka-gradonacelnica-brezovici-novcem-katolicke-crkve-ispisana-krivotvorina-izmisljenih-nepostojecih-5000-zrtava-brezovicke-sume)

Mikrofon i datum, gradonačelnica Siska Kristina Ikić-Baniček iskoristila je još jednom za jeftini politički populizam i okupaciju medijskog prostora, što su joj i ‘lijevi’ i ‘desni’ mediji svesrdno omogućili. U maniri najvećega stručnjaka, odlučila se na datum koji bi barem ona sama trebala slaviti kao herojski, kukavno

‘obračunati’ s društvenim institucijama poput Crkve ili političkim neistomišljenicima.

> Povjesničarka Vlatka Vukelić: ‘Istražili smo drugu stranu 22.lipnja, evo što se zapravo dogodilo’ (https://narod.hr/kultura/povjesnicarka-vlatka-vukelic-istrazili-smo-drugu-stranu-22-lipnja-evo-sto-se-zapravo-dogodilo)

Njegujući pri tome svoj specifičan bezobrazan i otresit stil koji joj u redovima svoje političke partije donosi veliku popularnost i postavlja je kao mogućeg protukandidata Bernardiću. Višestrukom etiketacijom i opetovanim vrijeđanjem, ona postaje ikona ostataka hrvatskog komunizma, a državni praznici poput Dana antifašizma omogućuju joj stjecanje pozornosti kakav joj ne mogu osigurati ni svjetski stručnjaci za odnose s javnošću. Upravo je i to jedan od razloga što već četvrtu godinu za redom pozivam na ukidanje ovoga datuma iz datuma službenih državnih protokola, piše povjesničarka dr. sc. Vlatka Vukelić za Hrvatski tjednik od 29. lipnja.

> Ivica Marijačić: Svatko bi pobjegao iz države u kojoj se veliča zločinački jugoslavenski režim, a HDZ-ovom premijeru važniji je čelnik SDSS-a od 400 tisuća Hrvata (https://narod.hr/hrvatska/ivica-marijacic-svatko-bi-pobjegao-iz-drzave-u-kojoj-se-velica-zlocinacki-jugoslavenski-rezim-a-hdz-ovom-premijeru-vazniji-je-celnik-sdss-a-od-400-tisuca-hrvata)

‘Moje argumentirane izjave interpretirane su kao ‘okupljanje desničara’ dok se sisačkoj gradonačelnici dao medijski prostor na svim razinama’

Europska komisija pozvala je političke stranke koje se smatraju slijednicima komunističkih društvenih tekovina da se ograde od zločina počinjenih u režimu u kojem su ideološki stvorene. Od SDP-a i ljudi koji ga zastupaju nema odmaka od masovnih egzekucija, nema odmaka niti od opetovanih laži, a samim time nema niti iskrene želje za izgradnjom zdravog i modernog hrvatskog društva.

> Sisačka biskupija: Kristina Ikić Baničekne govori istinu – decidirano je odbacila postavljanje spomenika kardinalu Stepincu (https://narod.hr/kultura/sisacka-biskupija-kristina-ikic-banicek-ne-govori-istinu-decidirano-odbacila-postavljanje-spomenika-kardinalu-stepincu)

Datum 22. lipnja danas je kontaminiran datum, a stanovništvo Siska i sisačke okolice pamti ga kao dan velike pobjede združene europske kršćanske vojske nad Osmanlijama. No, danas imamo paradoksalnu situaciju da je jedna ideologija krivotvoreći datume i događaje ukrala slavu događaju koji nas svjetonazorski svrstava uz bok europskih susjeda.

> (FOTO) Sisačka gradonačelnica o Hasanbegoviću: ‘Neofašist kojem su dali zadatak da nam ubije kulturu, mogao bi za sebe reći da je antifašist’ (https://narod.hr/hrvatska/foto-sisacka-gradonacelnica-hasanbegovicu-neofasist-kojem-dali-zadatak-da-nam-ubije-kulturu-mogao-sebe-reci-da-antifasist)

Ovo nije povijesni revizionizam, ovo je povijesna istina, nužna hrvatskome društvu koje je bolesno od nametanih društvenih dogmi i čije ozdravljenje ovisi o hrabrosti i upornosti pojedinaca. Zanimljiva je stoga i medijska šutnja ove godine.

Naime, argumentirane izjave koje sam dala za tv kuće o tzv. Danu antifašizma interpretirane su kao ‘okupljanje desničara’, bez spomena mene ili moje struke ili onoga što sam tada izjavila, pa makar u isječku, dok se sisačkoj gradonačelnici u govoru mržnje dao medijski prostor na svim razinama. Trčimo li dakle samo za senzacijom i skandalima ili nas zanima istina, ma kako ona narušavala postojeću društvenu strukturu? Sapienti sat!
> Biskup Košić: Gradonačelnica Siska neargumentirano napala Crkvu, križ nazvala “taj kamen” (https://narod.hr/hrvatska/biskupi-gradonacelnica-siska-netocno-bez-argumentacije-okrivila-crkvu-kriz-nazvala-taj-kamen)

https://narod.hr/hrvatska/povjesnicarka-dr-vlatka-vukelic-gradonacelnica-siska-ikona-je-ostatka-zlocinacke-komunisticke-ideologije-u-hrvatskoj

BISKUP PROF. DR. SC. VALENTIN POZAIĆ – DRUGA KNJIGA, DRAGOVOLJAC.COM, 2023.

NAPUSTIO NAS JE VELIKI HRVATSKI BISKUP VALENTIN POZAIĆ

Odlaze prijatelji!

Napustio nas je i mons. Valentin Pozaić, veliki hrvatski biskup kome sam prije tri godine posvetio knjigu:

J. Pečarić, *Biskup prof. dr. sc. Valentin Pozaić*, Portal dragovoljac.com, 2020.:

http://www.dragovoljac.com/images/minifp/pozaic.pdf

U Uvodu sam napisao:
Ove godine biskup prof. dr. sc. Valentin Pozaić navršio je 75.-u godinu života. Tom prigodom je Fakultet filozofije i religijskih znanosti tiskao Zbornik radova pod naslovom „Život biraj – Elige vitam“ (ur.: Ivan Antunović, Ivan Koprek i Pero Vidović).
Međutim biskup Pozaić je i veliki hrvatski domoljub. Vjerujem da se o njegovom domoljubnom radu puno može vidjeti i iz mojih knjiga. Zato je ova knjiga i sastavljena od tekstova iz mojih knjiga u kojima se spominje naš biskup.

Naša suradnja je počela njegovim potpisivanjem apela:

O MILI BUDAKU, OPET / DESET ČINJENICA I DESET PITANJA S JEDNIM APELOM U ZAKLJUČKU

Još nije biskup (potpisao je ovako: Valentin Pozaić, Družba isusova, professor moralne teologije), ali ga je taj potpis mogao skupo koštati. Naime prigodom izbora za biskupa jedino su mu prebacili što je bio potpisnik tog Apela, a on im je odgovorio kako je on i dalje za obnovu političkih procesa.

Već kao biskup potpisao je:

A P E L
SPASITE ŽIVOT BRANIMIRU GLAVAŠU I OMOGUĆITE MU OBRANU SA SLOBODE!

Zagreb, 2. prosinca 2006.

Potpisnici su bili:
akademik Ivan Aralica
akademik Smiljko Ašperger
akademik Stjepan Babić
akademik Zvonimir Baletić
akademik Slaven Barišić
akademik Rafo Bogišić
mons. dr. Mile Bogović
akademik Dragan Dekaris
akademik Dubravko Jelčić
akademik Mislav Ježić
akademik Ivica Kostović
akademik Slavko Matić
akademik Slobodan Novak
akademik Ivo Padovan
akademik Josip Pečarić
akademik Stanko Popović

mons. dr. Valentin Pozaić
mons. dr. Želimir Puljić
mons. dr. Marin Srakić
akademik Zdenko Škrabalo
akademik Josip Tišljar
akademik Nenad Trinajstić
akademkinja Alica Wertheimer-Baletić
Uslijedila su i druga pisma:
IZJAVA ZA JAVNOST
U Zagrebu, 5. rujna 2006.
U povodu štrajka glađu u zatvorskoj bolnici Domagoja Margetića potpisali su:
biskup Valentin Pozaić
akademik Josip Pečarić
savjetnik Hrvatske svjetske organizacije, Joško Lončarić
PISMO PREDSJEDNIKU VLADE
U Zagrebu, 4. lipnja 2008.
Hrvatskoj Vladi je ugledni hrvatski povjesničar Milan Kruhek, bivši ravnatelj Hrvatskog instituta za povijest nepodoban za član *Odbora za etiku u znanosti i visokom obrazovanju*, jer je Milan Kruhek potpisnik apela o Mili Budaku.
PISMO THOMPSONU
U Zagrebu, 20. lipnja 2008.
Zahvala Thompsonu u vrijeme sramotne hajke na njega.
HRVATSKOJ JAVNOSTI O ZABRANI KONCERATA MARKA PERKOVIĆA THOMPSONA
Zagreb, 18. 07. 2008.
PISMO VIJEĆU SIGURNOSTI UJEDINJENIH NARODA
Povodom rasističkih Haaških presuda od 15. travnja 2011.
Potpisali su ga:
akademik Ivan Aralica
akademik Smiljko Ašperger
akademik Hrvoje Babić
akademik Stjepan Babić
akademik Slaven Barišić
mons. dr. sc. Mile Bogović, biskup gospićko-senjski
akademik Boris Bučan
akademik Marin Hraste
dr. sc. Zvonimir Janko, Prof. Emeritus der Universitaet Heidelberg, dopisni član HAZU-a (Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti)
akademik Dubravko Jelčić
mons. Ante Jurić, nadbiskup u miru, Split
akademik Andrija Kaštelan
akademik Ivica Kostović
akademik Slavko Matić

akademik Slobodan Novak
akademik Josip Pečarić
akademik Stanko Popović
prof. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački
akademik Franjo Šanjek
akademik Nenad Trinajstić
VIJEĆU SIGURNOSTI UJEDINJENIH NARODA O HRVATIMA BIH
NEOPOZIVA OSTAVKA GORANA RADMANA, OSTALIH UREDNIKA HTV-A I DUKE
Zagreb, 11. srpnja 2013. g.
PISMO PREDSJEDNICI RH I PREDSJEDNIKU HDZ-A
Poznato je kao Peticija ZDS.
Prvih pet potpisnika bili su:
akademik Josip Pečarić
prof. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački
dr. sc. Vlado Košić, biskup sisački
akademik Stanko Popović
dr. sc. Mirko Valentić, znanstvenik emeritus, bivši ravnatelj Hrvatskog instituta za povijest
PISMO HAZU
20. 07. 2015.
Predmet: traženja da Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti donese deklaraciju o slobodi istraživanja, peticija.
PISMO PREDSJEDNICI
Potpisali su
Akademik Josip Pečarić
Biskup dr. sc. Vlado Košić
A prvi supotpisnik bio je:
Biskup prof. dr. sc. Valentin Pozaić
Napisano je godinu dana poslije Pisma ZDS.
OTVORENO PISMO: PREDLOŽITE GENERALA PRALJKA ZA NOBELOVU NAGRADU ZA MIR
Akademik Josip Pečarić
Dr. sc. Vlado Košić, biskup
Prof. dr. sc . Valentin Pozaić, biskup
Akademik Dubravko Jelčić

Z. HODAK, J. PEČARIĆ, DRŽAVA I 'TERORIST' / MARKO FRANCIŠKOVIĆ, DRAGOVOLJAC.COM, 2023.

ŠTO ĆE SE DOGODITI AKO GRAD VUKOVAR NE POSTUPI PO KOMANDI 'ČASNOG' SUDA?

15/07/2019

"Dosta je bilo pukih obećanja Srbima u Vukovaru" prenosi Večernjak od 13. srpnja. Vjerojatno zato što su suci Ustavnog suda savršeno svjesni kako taj sud nikada ne bi vidjeli da nema politike. Stoga su svjesno skrenuli svojom presudom u politički prostor. To je za svaku pohvalu jer napokon javno priznaju kako su duboko svjesni da su samo zahvaljujući politici i došli na Gornji grad (Ustavni sud).

Treba biti samo strpljiv pa će Selanec, Kušan, Abramović, Antičević… u nekoj budućoj presudi tog Suda početi ozbiljno i dijalektički razmišljati i o jednoj blažoj varijanti SAO Krajine. Obećanja se moraju ispunjavati. Pitanje je samo tko je kome što obećao? Možda je Ustavni sud u ovom sastavu nekome doista nešto i obećao. Vukovarci sigurno nisu!

Naime, Sud obvezuje Gradsko vijeće Vukovara da već u listopadu ove godine postupi u skladu s izmjenama Statuta i o tome mora obavijestiti Ustavni Sud. Evo nam još jedno parapolitičko tijelo koje prijeti Vukovarcima. Što će se dogoditi ako grad Vukovar u listopadu ne postupi po komandi "časnog" Suda? Hoće li Sud po kazni zabraniti ćirilicu u Vukovaru, a latinicu u Borovom selu? Cijeli život su nas učili o Sutjesci, Jajcu, Neretvi, Drvaru, a o bitkama za Vukovar, Dubrovnik, Zadar, Šibenik, Karlovac, Gospić podučava nas danas Ustavni sud RH kroz ovakve presude.

Gradonačelnik Vukovara Ivan Penava "reagovao je retrogradno" i poručio kako se odluka Ustavnog suda neće poštivati sve dok se ne budu ispoštivala prava stradalnika Domovinskog rata. Naglasio je da su "temeljne vrijednosti Ustava RH pravo na život, ljudsko dostojanstvo i ljudsku slobodu". Upravo su ta prava bila zgažena velikosrpskom agresijom na Vukovar. Sjetimo se samo masovnih ubojstva, mučenja, zatvaranja, silovanja, odvođenja u srpske koncentracijske logore više od 30.000 tisuća hrvatskih građana. Što je s njihovim ustavnim pravima, pravima silovanih žena, članova obitelji ubijenih, što je s "nestalima"?… Odlično je Penava poentirao ukazujući na ideološko sljepilo "časnog" Suda i

ustvrdivši da su prvo na redu prava iz 1991. godine, a tek onda prava iz 2017. ili 2018.g.
Kako to da Ustavni sud nije upozorio Vladu RH na dužnost da 30.000 robijaša koji su bili zatočeni u srpskim logorima nakon pada Vukovara dobije satisfakciju? Onima koji su tamo mučeni, ubijani i premlaćivani mjesecima? To je bilateralni problem Vlada Hrvatske i Srbije, a ne pitanje privatnih tužbi logoraša pred srpskim sudovima. S obzirom na naglašavanje ljudskih sloboda u Ustavu RH, to je pravno relevantno pitanje za suce ovog Ustavnog suda?
Je li se ikada itko od sudaca tog Suda zapitao kako je moguće da oni koji su bili gospodari života i smrti na Ovčari, sajmištu i u bolnici danas rade u vukovarskoj policiji, gradskim službama i drugim javnim institucijama, a da ih nikada nitko nije pozvao na odgovornost za sva zlodjela koja su činili nad hrvatskim stanovnicima Vukovara? Je li im ikada pravno zasmetalo da žrtve svakodnevno susreću svoje nekažnjene silovatelje na ulici? Dobro, slažem se, to nije zgodna tema za suce našeg Ustavnog suda. Oni se bave samo pločama!

Ovaj Ustavni sud ne može izbjeći svoju sudbinu

Ipak, tema za njih je moj predmet koji je, naravno, ukinut. Notorni Saša Blagus je u Novom listu napisao za mog klijenta prof.dr.sc. Josipa Jurčevića da se radi o "notornom manipulatoru i ideologu hrvatske inačice fašizma". Ni manje ni više. Sudovi su sudili u korist Jurčevića. Ustavni sud smatra da sudovi za osuđujuću presudu Blagusu moraju imati "iznimno ozbiljne razloge". Zamislite da netko napiše za nekog od ovih sudaca Ustavnog suda da je manipulator i boljševik, koje bi se ljevičarsko kokodakanje dogodilo. Kako bi se zgranula big mama Anka Taritaš Mrak, što bi sve osvanulo u Večernjakovom Obzoru, što bi napisao Antonie Tomić, a Neno Stazić bi vjerojatno samo promrmljao: "Jesam li vam ja rekao.. loše i šlampavo obavljen posao 1945. godine".
Odbijena je i tužba Marka Franciskovića koji je osuđen platiti 30.000kn Goranu Radmanu jer ga je na YouTubeu nazvao suradnikom KOS-a. Sud smatra "da to nije bilo u kontekstu javne rasprave niti je dokazao istinitost". Analogno tome "časni sud" vjerojatno smatra da je naš Saša Blagus, nakon javne rasprave, dokazao da je prof. Jurčević "notorni malipulator" fašistički ideolog. To je barem u ovakvoj Hrvatskoj lako dokazivo. Dovoljno je da to napišeš i pošalješ, recimo, Novom listu, a oni to objave bez rasprave. Javne… Ovaj Ustavni sud i da hoće ne može izbjeći svoju povijesno-političku sudbinu.
Baš sada kad je Dalija Orešković bolno kriknula: "Kandidiram se, ne mogu sve ovo mirno gledati", misleći valjda kako se sve lakše gleda s Pantovčaka, Ustavni sud dodaje lagani impuls njenoj kandidaturi i prihvaća ustavnu tužbu Tomislava Karamarka. Svojedobno je odluka Dalijinog povjerenstva koštala Karamarka mjesta potpredsjednika Vlade. Tu su odluku potvrdili Upravni sud u Zagrebu i Visoki upravni sud. Onako usput rečeno, neki od sadašnjih sudaca Ustavnog suda bili su i nekadašnji suci upravnog suda koji su "nagazili" Karamarka. Sad su sve te odluke odletjele u povijest i sve kreće od nule. Dalija je sa sjetom u očima

izjavila da je zabijen zadnji čavao u lijes Povjerenstva za sukob interesa. Tko je zabio prvi čavao nije nam barem za sada otkrila.

Dobro kažu Arapi: "Ponekad nas sudbina snađe na cesti kojom smo išli da je izbjegnemo"

Dva su "zgodna" povijesna datuma – 10. travnja i 10. srpnja. Dana 10. travnja 1941. godine osvanula je crna i tamna endehazija, a dana 10. srpnja 1949. godine službeno je počeo raditi legendarni Goli otok. Dana 9. srpnja 1949.. godine, iz svih krajeva neprežaljene Juge bilo je dopremljeno na Goli otok oko 1200 političkih zatvorenika "naše zemlje ponosne". "Svečano" otvaranje dogodilo se 10. srpnja 1949.. godine. Zlobni krkani kažu kako je na otvaranju pjevao mješoviti zbor 6. ličke i 11. dalmatinske brigade uz dirigentsku palicu maestra Aleksandra Rankovića. "Klasne neprijatelje" navodno je dočekao veliki transparent dobrodošlice: "Dobro došli!" i "Nikada s Golog ne o'šli!". Neki i nisu "o'šli", a neki i danas evociraju slavne dane kad su energično i prkosno u odsudnim trenutcima Staljinu rekli – da!!!
Irinej nas podučava da su katolički svećenici u Jasenovcu pobili milijun Srba. Valerijanov memorandum SPC tvrdio je da su do kraja lipnja 1941. godine Hrvati pobili 100.000 Srba. Krajem srpnja taj je broj već bio narastao na 180.000 Srba, a krajem rujna bio je čak 350.000 tisuća. Sada se očekuje premijera filma o Diani Budisavljević s tezom da je u NDH "zaklano" 750.000 tisuća nevinih i razoružanih Srba. Usput se prikazuje i kako je Diana spasila od sigurne smrti 10.000 srpske djece. Još se jedino zna je li to onih 10.000 za koje je naš Pupi 1991.. godine tvrdio da ih je Tuđman prekrstio. Naravno, kada se laže onda neka to bude i masno. Dok istina navuče gaće, laž obiđe pola zemaljske kugle.
Jednostavan uvid u popis stanovništva prije Drugog svjetskog rata i nakon "oslobođenja" otkriva tko je u tom ratu pretrpio veće gubitke. Treba uzeti u ruke sjajnu knjigu Stjepana Loze, "Ideologija i propaganda velikosrpskog genocida nad Hrvatima" pa na 736 stranica pročitati kako Lozo detaljno i dokumentirano piše o Koritskim jamama i svim jamama koje su bile pripremljene Hrvatima. Velikosrpske snage dočekale su pripremljene kako vrijeme pada Kraljevine Jugoslavije tako i vrijeme pada komunizma 1989.. godine. Naoružane do zuba i uz snažnu propagandu SPC-a o genocidnosti Hrvata. Posljedice te industrije smrti nakon 1945. godine još danas se otkrivaju.
Ovih dana provodi se još jedno iskopavanje u dvorištima Učiteljske škole u Savskoj cesti u Zagrebu. Bojim se kako iskopavanja vjerojatno nikada neće ni prestati. Naravno, nitko ozbiljan ne očekuje da Goran Gerovac, Ante Tomić, Jurica Pavičić, Nenad Stazić, Boris Vlašić, Roby Bajruši, Branimir Pofuk i slični ikada uzmu Lozinu knjigu u ruke. No, ta knjiga ionako nije pisana za okamenjene jugo nostalgičare. To je knjiga za konačnu spoznaju prave istine o komunizmu i velikosrpskom genocidu nad Hrvatima. Stvarno je bilo vrijeme za takvo djelo.

Voltaire je jednom napisao: "Opasno je biti u pravu u stvarima u kojima su nadležne vlasti u krivu"

U Hrvatski sabor stiže veliko pojačanje Nenadu Staziću – Ivan Klarin, načelnik općine Tisno. Bit će vruće i "tisno" na lijevoj strani sabornice. Klarin je inače "poznati" ustavni stručnjak opće prakse. Začudo, usprkos toj "stručnosti" još nije postao sudac Ustavnog suda. Dobro bi došao ovom sadašnjem sastavu. Lani je taj ljevičar odbio zahtjev za ustupanjem općinskog prostora kako bi se održala prezentacija knjige akademika Josipa Pečarića jer je naš "ustavni stručnjak", analizirajući sadržaj knjige, "naišao na teze koje nisu u skladu s preambulom Ustava RH".
Knjiga se zvala "Thompson – pjesmom za Hrvatsku". Već iz naslova Klarinu je s ustavnopravnog aspekta sve bilo jasno. Akademik Pečarić mu je na to odgovorio: "Nevjerojatno je da vam smeta predstavljanje knjige o Thompsonu – provodite li vi Memorandum SANU 2?" Naš Ivan istaknuo se kao crvena muha u čaši mlijeka i po reakciji na pojavu prijetnje smrću biskupu Košiću, ustvrdivši da biskup Košić "namjerno iritira hrvatsku javnost". Tu je naš Ivan u pravu. Sve koji "namjerno" iritiraju hrvatsku javnost treba ubiti. To su metode ljevičarskih demokrata, a što se tiče hrvatske javnosti, ona će prije ili kasnije doznati da je bila iritirana.
Jedan moj klijent, Ante Kulušić, tužio je našeg ustavnog "stručnjaka" za kazneno djelo klevete prije nekoliko godina. Međutim, Klarin do sada nije vidio suda. Najprije je zatražio promjenu mjesne nadležnosti pa je predmet po načelu ekonomičnosti preseljen u Šibenik. Do sada se "hrabri" načelnik nije pojavio ni na jednom od brojnih ročišta. Tek tada je sud napokon donio odluku da ga se na sljedeće privede putem policije. E, sad se u Ivanu probudio duh budućeg suca Ustavnog suda pa je u roku odmah aktivirao svoj saborski mandat tako da će ga ubuduće zaštiti od privođenja imunitet saborskog zastupnika. I tako će naš Klarin pobjeći kako od odgovornosti po privatnoj kaznenoj tužbi Ante Kulušića, tako i od 87 prijava raznim inspekcijama koje su protiv njega podnesene zbog njegove obiteljske tvrtke, kojoj je, osim turističko-ugostiteljske, jedna od djelatnosti bila i pogrebna oprema. Ali za druge, ne za Ivana. Očito će još dugo Općinski sud u Šibeniku čekati na Ivana, vjerojatno do zastare. Za Ivana Klarina stvarno ima života prije smrti. I njegove i biskupa Vlade Košića.

Kao što je rekao Mahartma Gandhi: "Oko za oko i na kraju će cijeli svijet biti slijep"

Naišao sam u "Dnevno hr." na zgodnu vijest. Nakon skoro trideset godina Varaždinske Toplice su preimenovale Ulicu maršala Tita u ulicu Franje Tuđmana. Brzi su naši Zagorci. Ljudi se uvijek pomalo pitaju kako to da u Hrvatskom zagorju nema rata. Stari desničarski cinik prof. Žukina, moj teniski partner, lakonski odgovara: "Zato jer tamo nema ni Srba ni Hrvata". Osim Maršalove ulice "nastradala" je i Ulica 32. divizije JNA koja je preimenovana u Ulicu 104. Brigade Hrvatske vojske, Ulica Martina Pušteka, prvoborca, po novom je Ulica grada Vukovara. Naravno, sve to može samo ako to Ustavni sud ne poništi. Trg slobode

zvat će se Trg svetog Martina. Gradonačelnica Varaždinskih Toplica Dragica Ratković iz HSLS-a još je pred dvije godine izjavila da ima hitnijih stvari od preimenovanja ulica. Protiv promjena naziva ulica bili su vijećnici Reformista koji smatraju da bi bilo bolje graditi dječje vrtiće. Jaka reforma! Skoro revolucionarna. I tako su naši Zagorci skromno i u tišini, u primjerenoj brzini od 30 godina, zamijenili maršala generalom.
Abraham Lincoln je jednom rekao: "Skromnost bi morala biti vrlina onih koji nemaju drugih vrlina". Makar se s njim ne slažem, dobro zvuči!

Mnoštvo predsjedničkih kandidata i medijski dinosaurusi

Svaki dan jedan novi predsjednički kandidat ili kandidatkinja. Uz ove etablirane i one neočekivane svoju progresivnu kandidaturu najavio je i Dejan Jović, popularni savjetnik, dekan, antifa, analitičar. Čovjek misli da mu je – sada ili nikada. Jedva čekam da u kampanji ponovi slavnu izjavu kako se na referendumu o hrvatskoj samostalnosti samo 11 posto glasača izjasnilo za hrvatsku samostalnost. Ako može Dejan s ovakvim referencama, pitam se zašto ne bi objavila svoju kandidaturu, recimo, i Karolina Vidović Krišto. Žena ima podršku od oko 100.000 "prijatelja" na fejsu, ne računajući onu i na drugim off-medijima. Ne lobiram ni za koga već samo ističem tko se sve kandidira i tko bi se mogao kandidirati zbog podrške na društvenim mrežama.
Uostalom, primjer Trumpa govori o snazi društvenih mreža. Ne samo u Americi nego i kod nas tiskani mediji kao Jutarnji, Večernji, Slobodna, Novi list itd. postaju pomalo dinosaurusi čiji medijski utjecaj kopni iz dana u dan. Još je "vruće, toplo" ljeto, ali prosinac se polagano i tiho približava pa ćemo imati prigodu vidjeti i čuti sve što kandidati i kandidatkinje za predsjednika(cu) republike imaju za reći i pokazati. Čak i ono što ne bi željeli da vidimo i znamo.
Anatole Francois je jednom rekao: "Kandidatima se zamjera što govore sami o sebi. Međutim, to je ipak predmet o kome mogu najbolje govoriti".

Zvonimir Hodak/Direktno.hr

A. KAĆUNKO, J. PEČARIĆ, BISKUP DR. SC. MILE BOGOVIĆ, ZAGREB, 2023.

CHM šalje jasnu poruku narodu

POZDRAVNI GOVOR BISKUPA MONS. MILE BOGOVIĆA S POSVEĆENJA CRKVE HRVATSKIH MUČENIKA NA UDBINI

Sve je spremno da Crkvu hrvatskih mučenika možemo posvetiti. Kako je to lako reći, a kako je do toga bilo teško doći! Od prošle godine svakako je najvažnije da imamo oltar. U nj ćemo postaviti moći hrvatskog mučenika bl. Alojzija Stepinca. Od oltara ide crvena crta do kipa bl. Ivana Pavla II., koji je Stepinca proglasio blaženim, a koji je na pragu trećeg tisućljeća dao poticaj za ovu gradnju kada je pozvao sve narode – pa i naš - da ne prepuste zaboravu svoje mučenike. Vrijeme koje je pred nama znat ćemo dobro koristiti ako shvatimo poruku Kristova križa koji Papa pruža preko praga. Sve je te elemente, akademski kipar Slaven Miličević, skladno ugradio u Papin spomenik, ali mu je dao našu opremu: križ podsjeća na Zlatni križ krbavskih biskupa s početka 13. stoljeća, a pastoral u ruci na onaj koji su krbavski biskupi nosili po ovim prostorima u 15. stoljeću. Jedno i drugo nam je sačuvano. Križ je dospio u Bribir u godini Krbavske bitke, gdje su našli sklonište modruško-krbavski kanonici, a pastoral je dospio do Senja iz kojeg će se poslije oslobođenja od Turaka upravljati i područjem Krbavske biskupije. Krbavski križ donio je danas ovamo riječki nadbiskup mons. Ivan Devčić i stavio ga na spomen kamen stradalnika na Daksi kraj Dubrovnika, a potom će ga staviti na posvećeni oltar; a pastoral, upravo onaj koji su ovim prostorima nosili krbavski biskupi, nalazi se danas u rukama predvoditelja slavlja i posvetitelja kardinala Josipa Bozanića.

Od prošlogodišnje proslave, novost je i Memorijalni park, iza temelja bivše župne crkve, za koji je dao i razradio ideju Ante Pađen, projektiralo ga je poduzeće As-inženjering iz Senja a radi ga Betonteh iz Novske. U Parku je ponešto izmijenjeni Vukovarski križ Šime Vidulina. Ime Vukovar simbol je naših stradanja u Domovinskom ratu. Pred nama su dakle - ovdje u zemljopisnom središtu Hrvatske - spomen kamen iz Dubrovnika i križ iz Vukovara. Prema istoku Park ograđuje zid sa spomen kamenjem s naših stratišta i ratišta. Ne bih to nazvao zid plača, nego radije zid našeg ponosa i naše zahvalnosti. To još sve nije dovršeno, ali se već sada može vidjeti kako će izgledati i koja mu je poruka. Inače je cijelo zdanje

CHM jasna i glasna propovjedaonica cijelome našem narodu. Ni kamen ni beton nisu tu nijemi. Progovorili su ovdje jasnim kršćanskim i hrvatskim govorom.

Nismo, nažalost, uspjeli riješiti problem ograde prema cesti.

Dakako da nam je svima drago što ovu službu Božju predvodi uzoriti kardinal Josip Bozanić. On je pred 6 godina položio temeljni kamen i blagoslovio gradilište. Pozdravljam i apostolskog nuncija u Hrvatskoj nadbiskupa mons. Maria Roberta Cassarija, predsjednika HBK mons. Marina Srakića, supredsjedatelja Glavnog odbora za izgradnju CHM, banjalučkog biskupa mons. Franju Komaricu, predsjednika BK BiH, nadbiskupa i metropolita riječkog mons. Ivana Devčića, nadbiskupa i metropolita splitskog mons. Marina Barišića, mons. Antu Jurića, nadbiskupa splitskoga u miru, zadarskog nadbiskupa mons. Želimira Puljića, biskupe: šibenskog mons. Antu Ivasa, porečko-pulskog mons. Ivana Milovana, krčkoga mons. Valtera Župana, vojnog ordinarija mons. Jurja Jezerinca, varaždinskog mons. Josipa Mrzljaka, sisačkoga mons. Vladu Košića, križevačkog vladiku Nikolu Kekića, bjelovarsko-križevačkog biskupa mons. Vjekoslava Huzjaka, pomoćnog đakovačko-osječkog mons. Đuru Hranića, mons. Ivana Penzeša, subotičkog biskupa. Hvala im što su se odazvali na ovu proslavu, a i onima koji su poslali svoje zamjenike.

Srdačno pozdravljam provincijale Paponju i Soptu i Tustonjića, senjske kanonike, svećenike i redovnike koji su doveli svoje župljane, redovnice, bogoslove i sjemeništarce. Svijeću je nosila sestra milosrdnica jer se priprema postupak za proglašenje blaženom milosrdnice s. Žarke Ivasić, koja je 1946. mučenički završila život na gospićkom groblju.

Pozdravljam visoke predstavnike hrvatskih vlasti: predsjednika Hrvatskog sabora gosp. Luku Bebića, potpredsjednika Vlade i ministra zdravstva i socijalne skrbi dr. Darka Milinovića, ministra unutrašnjih poslova Tomislava Karamarka te dr. Andriju Hebranga, predsjednika Upravnog vijeća Ureda za pronalaženje, obilježavanje i čuvanje grobova žrtava komunističkih zločina nakon drugog svjetskog rata, članove sličnog odbora u Sloveniji (Dežmana i Štrovsa), članove Komisije HBK za hrvatski martirologij, zatim saborske zastupnike, zagrebačkog gradonačelnika Milana Bandića i sve ostale državne, županijske, gradske i općinske vlasti, naše domaćine ličko-senjskog župana Milana Jurkovića i udbinskog načelnika Ivana Pešuta. Pozdravljam našu vojsku i policiju, sve naše branitelje, posebno one koji su do ovoga hrama došli pješke kao što je to učinila braniteljska udruga Damir Tomljanović Gavran. Pozdravljam i druge braniteljske udruge i hodočasnike iz Hrvatskog žrtvoslovnog društva. Želimo da branitelji na poseban način osjete da je ovo njihova crkva, što su oni i do sada na mnogo načina posvjedočili.

Pozdravljajući akademika Milana Moguša i Hrvoja Hitreca, predsjednika Hrvatskog kulturnog vijeća, te Jelenu Brajša, pozdravljam i sve ostale koji djeluju na području znanosti, umjetnosti i dobrotvornosti. Pozdravljam Braću hrvatskoga zmaja koji su ovamo stigli sa svojim i mojim zmajskim predsjednikom dr. Neviom Šetićem.

Poseban pozdrav dr. Juri Radiću koji nas je razumio i pomogao u vrijeme agresije na ovaj projekt.

Pozdravljam i sve ostale drage hodočasnike sa svih strana Lijepe naše i iseljene Hrvatske, posebno stare i nove Udbinjane, tj. one koji su pred sv. Luciju 1942. morali odavde pobjeći, kao i njihove potomke, te Hrvate katolike iz Bosne koji su nakon Domovinskog rata ovdje našli utočište u okrilju Hrvatske države. Pozdravljam i vas, dragi slušatelji i gledatelji koji nas pratite preko radija i tv ekrana; ujedno zahvaljujem Hrvatskoj radioteleviziji što nam je to omogućila.

Neka mi oproste brojni i časni drugi uzvanici što zbog vremenskih ograničenosti u koje trebamo smjestiti tv prijenos slavlja ne mogu osobno pozdraviti sve koji to zaslužuju.

Dao Bog da na idući Dan hrvatskih mučenika, koji ćemo 2012. slaviti 25. kolovoza, naši hodočasnici mogu vidjeti još ljepše urešenu crkvu i okoliš.

Molim uzoritog gospodina Kardinala da predvodi ovo slavlje.

ZAHVALA

Dobrome Bogu hvala na ovome danu i ovome daru! Fra Draženko je već spomenuo sve one kojima osjećamo da je potrebno izraziti zahvalnost, pa ih ja neću ponovno spominjati. Spomenut će ipak bar nekoliko imena. Glavninu tereta s naše strane ponijeli su vlč. Nikola Turkalj i župnik fra Nediljko Knezović, sa suradnicima. Nikola je okupio u skladnu suradnju policiju, Crveni križ, ugostitelje i druge koji su se rado uključili. Nediljko je sa župljanima iz Udbine, a katkada i iz Lapca, od ranog jutra do kasno u noć obavljao poslove da majstori dođu i kada majstori odu.

Na kraju naše svečanosti povodom Dana hrvatskih mučenika izražavam zahvalnost kardinalu Josipu Bozaniću za predvođeno slavlje i za poruku koju je uputio nama i svima koji su s nama bili povezani preko HRT i radio postaja.

Hvala i gospođi koja nam je darovala pokrivač za drugi ambon na kojemu je križ i broj 1804. To je broj nestalih samo iz Domovinskog rata, za koje ne znamo za sudbinu ni za grob, ako ga uopće imaju.

Gledajući hodočasnike na dan blagoslova prošle godine, osjetio sam njihovu radost što je ova Crkva izgrađena.

Ljepoti ove liturgije uvelike su doprinijeli udruženi zborovi naše Biskupije predvođeni dirigentom Ivanom Prpićem Špikom i orguljašem Milanom Dučićem te solisticom s. Cecilijom Pleša. Njima se i ovaj put pridružio zbor iz Zagreba Bašćina, onaj koji je organizirala Jasna Polić Biliško.

Raspisali smo natječaj za unutarnje uređenje i dobili više dobrih ponuda i rješenja. Tek mali dio toga uspjeli smo ostvariti, a drugo ćemo postupno raditi u dogovoru s umjetnicima i prema dopuštenim financijskim mogućnostima. Oltar je darovala župa Vir iz Hercegovine, odnosno župnik don Petar Vuletić, portal je dar Ličana iz Kanade, a očekujemo da se netko javi za spomenik Papi i Vukovarski križ. Može se netko javiti i za druge manje zahtjevne predmete: klupe (svaka pojedina), ispovjedaonice i sl.

I ovaj put ću ponoviti prošlogodišnje riječi: Moralna je obveza našeg naraštaja da se svima onima kojima je bilo pogaženo svako ljudsko dostojanstvo, pa čak i pravo na grob, izgradi na Krbavskom polju, podno CHM, zajedničko grobište ili grob?

Kako se to obično događa u sličnim prilikama, hodočasnici su bili ograničeni u svojim kretanjima, pa čak nisu mogli do sada ući u crkvu. Ispričavam se zbog toga. Trebalo je računati na brojne uzvanike. Od danas više neće biti uzvanika. Dolazit će samo hodočasnici. Njima će biti na raspolaganju cijeli prostor crkve i oko crkve. Vidimo se dogodine u drugom terminu, u zadnju subotu u kolovozu koja će tada biti 25. kolovoza. Na taj način ćemo povezati žrtve naših stradalnika iz daleke prošlosti (Krbavska bitka) s onima iz drugog svjetskog rata i poraća kao i one iz Domovinskog rata.

Na kraju zahvaljujem Kulturno umjetničkim društvima koja će nastupiti nakon mise, te Marku Perkoviću Thompsonu za koncert koji počinje u 16 sati. Njemu će se pridružiti i Mate Bulić. Njima zahvaljujem što će to učiniti kao svoj dar

hrvatskim mučenicima, a svima preporučujem da nam pomognete podmiriti troškove pratnje i organizacije.
Završit ću riječima Ivana Pavla II. „Nemojte prepustiti zaboravu one koji su pretrpjeli mučeništvo!" Ni one iz vaših obitelji, ni one iz našega naroda.

Biskup gospićko-senjski mons. dr. Mile Bogović
Fotografije: Ljubomir Škrinjar

https://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/mile-bogovic/9041-dr-mile-bogovi-chm-je-zid-ponosa-i-zahvalnosti.html

(12. rujna 2011.)

POZDRAV CRKVENIM SLUŽBENICIMA

Dakako da nam je svima drago što ovu službu Božju predvodi uzoriti kardinal Josip Bozanić. ... Pozdravljam i apostolskog nuncija u Hrvatskoj nadbiskupa mons. Maria Roberta Cassarija, predsjednika HBK mons. Marina Srakića, supredsjedatelja Glavnog odbora za izgradnju CHM, banjolučkog biskupa mons. Franju Komaricu, predsjednika BK BiH, nadbiskupa i metropolitu riječkog mons. Ivana Devčića, nadbiskupa i metropolita splitskog mons. Marina Barišića, mons. Antu Jurića, nadbiskupa splitskoga u miru, zadarskog nadbiskupa mons. Želimira Puljića, biskupe: šibenskog mons. Antu Ivasa, porečko-pulskog mons. Ivana Milovana, krčkoga mons. Valtera Župana, vojnog ordinarija mons. Jurja Jezerinca, varaždinskog mons. Josipa Mrzljaka, sisačkoga mons. Vladu Košića, križevačkog vladiku Nikolu Kekića, bjelovarsko-križevačkog biskupa mons. Vjekoslava Huzjaka, pomoćnog đakovačko-osječkog mons. Đuru Hranića, mons. Ivana Penzeša, subotičkog biskupa. Hvala im što su se odazvali na ovu proslavu, a onima koji su poslali svoje zamjenike.
Srdačno pozdravljam provincijale Paponju i Soptu i Tustonjića, senjske kanonike, svećenike i redovnike koji su doveli svoje župljane, redovnice, bogoslove i sjemeništarce.

U gospićkoj katedrali pokopan mons. Mile Bogović, gospićko-senjski biskup u miru

POKOP BISKUPA DR. MILE BOGOVIĆA

U katedrali Navještenja Blažene Djevice Marije u Gospiću u utorak, 22. prosinca održan je sprovodni obred s ukopom te misa zadušnica za blagopokojnog gospićko-senjskog biskupa u miru mons. dr. Milu Bogovića koji je blago u Gospodinu preminuo u subotu 19. prosinca u Respiracijskom centru KBC-a Rijeka u 82. godini života.

Na ispraćaju bili su biskupi: zagrebački nadbiskup kardinal Josip Bozanić, gospićko-senjski biskup Zdenko Križić, apostolski nuncij u RH Giorgio Lingua, riječki nadbiskup i metropolit Ivan Devčić, riječki nadbiskup koadjutor Mate Uzinić, sisački biskup Vlado Košić, krčki biskup Ivica Petanjak, vojni ordinarij u RH Jure Bogdan, šibenski biskup Tomislav Rogić, đakovačko-osječki pomoćni biskup Ivan Ćurić, porečki i pulski biskup u miru Ivan Milovan, generalni tajnik HBK dr. Krunoslav Novak.

Obredu su također nazočili i tajnik kardinala i tajnik riječkog nadbiskupa, generalni vikar gospićko-senjski Marinko Miličević, kanonici senjskog kaptola: Tomislav Šporčić, Mile Pecić, Richard Pavlić, Silvijo Milin, Mile Čančar, Nikola Turkalj, Luka Blažević, kancelar i tajnik Mišel Grgurić, rektor katedrale i župnik Mario Vazgeč, dekani Željko Blagus i Josip Šimatović, župni vikar Domagoj

Tujmer i krčki tajnik Josip Karabaić, sestra Amalija, sestra Robertina i sestra Celestina koje rade u biskupskom domu, voditelj katedralnog zbora Franjo Puškarić i 6 članova zbora te rodbina pokojnika.

Kardinal Bozanić: Biskup Bogović nije se štedio, ni posustajao kada je nailazio na zatvorena vrata

Sprovodne obrede predvodio je gospićko-senjski biskup Zdenko Križić. Nakon ulazne pjesme, lijes su spustili u kriptu te u grobnu nišu. Potom je zagrebački nadbiskup kardinal Bozanić predvodio misu počevši sljedećim uvodom:

"U ime Oca i Sina i Duha Svetoga.

Braćo i sestre, taj zaziv i znak kojim kršćani započinju svoju molitvu i svako dobro djelo, uzeo je Mile Bogović, prvi biskup Gospićko-senjske biskupije, za svoje geslo pastirskog poslanja u Lici, senjskom primorju, na Kordunu i u ogulinskom kraju.

Sabrani smo sada, u Gospinoj drevnoj crkvi, a od 2000. godine i katedrali, po kojoj je i sam grad Gospić dobio svoje ime, da se na ovozemaljskom hodočašću oprostimo od pokojnog biskupa Bogovića, da Božjem milosrđu preporučimo njegovu plemenitu dušu, da Bogu dademo hvalu što nam ga je dao, da zahvalimo za sve ono što je činio i značio među nama.

Njegovom nasljedniku mons. Zdenku Križiću, kleru, Bogu posvećenim osobama, rodbini i prijateljima te svem puku Božjem Gospićko-senjske biskupije izražavam kršćansku sućut.

Mons. Bogovića pamtimo kao dragog prijatelja, zauzetog svećenika, bliskog profesora, neumornog istražitelja crkvene i nacionalne povijesti, kao upornog biskupa čijim je iznimnim zauzimanjem i nikla velebna Crkva hrvatskih mučenika na Udbini, iznad Krbavskog polja.

Mile Bogović ulazi u povijest koja mu je bila trajni izazov za djelovanje u sadašnjosti, kao biskup i rodoljub koji se nije štedio, koji nije posustajao i onda kada je nailazio na zatvorena vrata.

Biskup Bogović ostavlja nam upečatljiv trag čovjeka i crkvenog službenika otvorenog za razgovor, dijalog i ekumenizam.

Sugovornicima pristupao je jednostavno i s doličnim poštovanjem.

Bio je uvijek spreman čuti, ali i hrabro iznositi i ustrajno braniti poznatu istinu.

Dok zahvaljujemo Providnosti za dar čovjeka čvrste vjere, postojane nade i istinske ljubavi prema Bogu i svakom čovjeku koji je kroz patnju kalio svoj značaj i koji je zavrijedio da ga poštujemo, molimo da se ne izgubi ništa od njegovih plemenitih napora i da ono što je cijenio i što mu bijaše sveto pridonese dobroti svih ljudi".

Prvo čitanje pročitala je Ankica Pavlišić, nećakinja biskupa Mile.

Biskup Križić: Biskup Mile živio je duboko vjeru u Isusovu pobjedu nad smrću i u drugi život

“U ovim trenucima kada se opraštamo od biskupa Mile ovdje na zemlji, od njega koji je desetljećima djelovao na ovim prostorima, najprije kao svećenik, a onda kao prvi biskup Gospićko-senjske biskupije, ne možemo kriti žalost pa i zbunjenost iz koje se uvijek iznova vraća nikada dovoljno jasno pitanje smisla smrti u ljudskom životu.

No, koliko god mi znali da je smrt stvarnost s kojom će se nužno suočiti svaki koji se rodio, koliko god mi kao vjernici bili sigurni da smrt nije kraj života nego vrata u novi život, pred užasom smrti ne možemo nikako ostati mirni i ravnodušni. I Isus, kada je svojim učenicima govorio o smrti, veli: “Neka se ne uznemiruje srce vaše! Vjerujte u Boga i u mene vjerujte”! Zna Isus da nije nikako lako imati mirno srce pred stravom smrti, zna to iz svoga osobnog iskustva.

Pred smrću prijatelja Lazara, evanđelist navodi da Isusu “duša zadrhta te sav potresen upita: ‘Gdje ste ga položili’“. Duša mu zadrhta te sav potresen… Isus nije mogao zaustaviti suze koje su istinsko čudo Isusove ljubavi i suosjećanja sa čovjekom. Nije ga sram zaplakati i pokazati da je on samo jedan od nas sa svom krhkošću čovjeka. Njegove suze su najbolji odgovor kako Bog gleda na smrt u ljudskom životu. Kad je išao ususret svojoj smrti, opet se nije stidio izjaviti pred svojim učenicima: “Duša mi je sada potresena i što da kažem? Oče, izbavi me iz ovoga časa”.

Ovo nisu riječi nekog mitskog junaka, kakve nalazimo u različitim romanima, nego realnog čovjeka koji voli život i kome nije lako prihvatiti misterij smrti. No, uz sav strah od smrti, Isus se nije nikada pokolebao. Njegov navještaj smrti nije

nikada bio bez navještaja uskrsnuće. Navještajem svog odlaska on ohrabruje učenike da im ide pripraviti mjesto i da će ih uzeti k sebi. Sebe definira kao Život i tko u njega vjeruje živjet će ako i umre.

Njegovi učenici tada, vjerojatno nisu previše toga razumjeli, sve do susreta s njim uskrslim. Tada je i njihov strah pred izazovom smrti izgubio svoju snagu. Iz tog razloga apostol Pavao je gotovo ismijavao i provocirao smrt govoreći: "Gdje je smrti pobjeda tvoja? Gdje je smrti žalac tvoj?" (1Kor 15,55).

Tri ljubavi biskupa Mile Bogovića: Crkva, Domovina i povijest

I naš biskup Mile živio je duboko vjeru u Isusovu pobjedu nad smrću i u drugi život što ga je Bog pripravio onima koji ga ljube. Teško je ukratko, iznijeti ono najbitnije iz sadržajnog života našega biskupa Mile. Ipak bih izdvojio tri bitne karakteristike: ljubav prema Crkvi, univerzalnoj i mjesnoj; ljubav prema domovini; ljubav prema povijesti gdje mu je bila najveća želja spasiti istinu povijesti.

Ljubav prema Crkvi: Biskup Mile bio je čovjek Crkve. Volio je Crkvu kao majku, jer se uistinu, osjećao djetetom Crkve. Pratio je pozorno sva zbivanja u Crkvi, a bilo mu je posebno na srcu provesti u mjesnoj Crkvi smjernice Drugog vatikanskog sabora.

Žalostila ga je svaka patnja Crkve, svaki njezin problem, bilo da se radi o Crkvi u našem narodu ili u bilo kojem drugom narodu svijeta. Bio je posebno osjetljiv za siromašne i slabe članove Crkve. Brinuo se za prognanike koji su se vraćali na svoja ognjišta a dočekala su ih samo zgarišta te za vjernike prognanike iz Bosne i Hercegovine koji su došli u Gospićko-senjsku biskupiju! Pomagao je kako je znao i mogao.

Razgovarali smo često o slavljima crkvenih blagdana u nekim župama, napose u njegovom Slunju, o lijepim običajima s velikim brojem vjernika koji su blagdan disali, ali su nažalost, ti običaji nestali i splasnuo je zanos današnjih slavlja. To ga je žalostilo.

Pokazivao je nostalgiju za vremenom kada su obitelji navečer zajednički molile i Bogu preporučivale svoje sutra.

Nije se štedio u svom radu za Crkvu u našem narodu, a napose u svojoj Gospićko-senjskoj biskupiji.

Poznata je svima njegova ljubav prema domovini. Volio je neizmjerno svoj narod i trpio zbog njegovih patnji. Ta ljubav prema svom narodu nikad ga nije dovela do mržnje prema nekom drugom narodu. Bio je veliki domoljub, ali ne nacionalist. Moglo se često čuti u medijima gdje ga se svrstavalo u nekakvu ekstremnu desnicu, zašto nije bilo nikakvih valjanih argumenata. Ili mu se to „prišivalo“ samo zato što je uvijek imao hrabrost reći neku istinu koja se, iz određenih ideoloških razloga, nije smjela spominjati.

Suosjećao je s patnjom i stradanjem naroda tijekom povijesti, kao i sa svim patnjama naroda u sadašnjosti. Njegova jedna knjiga nosi simboličan naslov: „Žao mi je naroda“. Ovaj naslov knjige odražavao je uistinu njegove unutarnje osjećaje. Zato se toliko zauzimao za izgradnju jedne crkve, jednog svetišta posvećenog hrvatskim mučenicima, hrvatskim patnicima tijekom cijele povijesti. Osjećao je da kao narod nismo dovoljno zahvalni našim precima za tolike patnje koje su podnijeli boreći se za slobodu te očuvanje katoličke vjere i pripadnost svome narodu. Ostao mu je neostvaren san „Svehrvatski grob“ u koji bi se dostojanstveno položile kosti naših ljudi koje su sramotno razbacane po mnogim jamama u domovini i izvan nje.

Trpio je gledajući kako naš narod sve više napušta domovinu koja je nakon tisuću godina, teškom žrtvom, stekla svoju slobodu i nezavisnost. Nikako nije mogao prihvatiti da mnogi krajevi Hrvatske, posebno u Gospićko-senjskoj biskupiji, postaju sve pustiji, da se u biskupiji od 2000. godine stanovništvo smanjilo za 25%. Zauzimao se tu maksimalno nudeći i određena rješenja, ali za to nije bilo sluha.

Posebnu ljubav imao je prema povijesti, ne u smislu da se bolje upoznaju događaji iz prošlosti, nego da se na tim događajima uči bolje živjeti sadašnjost, da nam povijest zaista bude učiteljica života. Prema povijesnim događajima imao je iznimno znanstven i kritičan pristup. Užasavao se zbog falsificiranja povijesti iz ideoloških razloga što je u našem narodu i danas itekako prisutno. Pozivao je sve na „spašavanje povijesti“, a i jednu svoju knjigu je baš tako naslovio.

Nije nikada gradio povijest na temelju mitova i priča, nego isključivo, na temelju povijesnih dokumenata i autentičnih svjedoka. Tražio je uvijek istinu, bez obzira što je ponekad, ta istina za naš narod i Crkvu bila iznimno bolna, za koju bi najradije da se nikada nije dogodila. Unatoč tomu, takve istine nikada nije zaobilazio i ignorirao.

U mirovini nije mirovao, radio je i danju i noću istražujući važne povijesne dokumente

Iz ljubavi prema Gospićko-senjskoj biskupiji napisao je povijest naroda i Crkve u svakom kraju naše biskupije, što nam je iznimno dragocjeno. U tom smislu

osnovao je i „Zavičajnu knjižnicu“ prikupivši knjige koje pišu o narodu i Crkvi na prostorima naše biskupije. I to je dragocjen doprinos ovom kraju.

U mirovini nije mirovao. Radio je i danju i noću istražujući povijesne dokumente važne za naš narod i Crkvu. Znao je u šali reći kako je, neke određene dane, živio u 16., 17. ili nekom drugom stoljeću. I do zadnjeg dana radio je za stolom, pa je i u bolnicu odvezen, ne iz kreveta, nego od radnog stola.

Bio je iznimno duhovit čovjek s velikim smislom za humor. U njegovom društvu bilo je uvijek veselo i zabavno. Bio je pun šala i viceva, a najčešće na svoj račun, na događaje iz svog života u prošlosti i sadašnjosti.

Nije bio diplomat. Ono što misli rekao je odmah, pa bilo nekom pravo ili krivo. Bio je svjestan da se, na taj način, mnogima zamjerio, ali on nije mogao biti drukčiji. Dakako, nije bio zloban i nikada nikoga svjesno nije želio povrijediti.

Bio je veliki radnik, znanstvenik, mislitelj koji nije samo prikupljao, on je stvarao. Talente koje mu je Bog dao, uvjeren sam, korisno je upotrijebio. Zato sam siguran da je već čuo one utješne riječi svoga Gospodina: „Valjani i vjerni slugo! Bio si vjeran nad malim, zato ću te nad velikim postaviti. Uđi u veselje Gospodara svoga“ (Mt 25,21).

I nakon pokopa naš biskup Mile ostaje živjeti u svojim djelima koja ne umiru

Žao nam je da se smrt našega biskupa Mile dogodila u ovim okolnostima. Da su vremena drukčija, sigurno bi danas ovdje bili u velikom broju njegovi prijatelji i simpatizeri. Bog je htio ovako. On najviše voli jednostavnost i skromnost. Ali i ovaj skromni pokop nije zbog toga siromašan. I Isusov pokop bio je u tom smislu vrlo skroman, što nije umanjilo njegovu veličinu. I nakon pokopa naš biskup Mile ostaje živjeti u svojim djelima koja ne umiru.

Neka mu Gospodin bude nagrada za sve dobro što je činio, neka mu oprosti slabosti i pridruži ga svojim svetim i izabranim u novom životu u kojem patnja nema nikakav pristup. Počivao u miru. Amen.“

Nuncij u RH Giorgio Lingua: Možete računati na jednog zagovornika više u Nebu

Na kraju mise, od biskupa Mile oprostio se apostolski nuncij u Republici Hrvatskoj Giorgio Lingua koji je kazao sljedeće:

“Povodom smrti mons. Mile Bogovića, Vama osobno, preuzvišeni mons. Zdenko Križiću i cijelom prezbiteriju Gospićko-senjske biskupije kao i obitelji blagopokojnoga biskupa izražavam blizinu Svetog Oca kroz vjerničku sućut u ime Svete Stolice i u svoje osobno ime. Upravo u Godini Velikog jubileja 2000. uspostavljena je Gospićko-senjska biskupija, a biskupa Milu imenovao je Papa

Ivan Pavao II. za njezinog prvog biskupa koji ju je vodio kao uzoran pastir: mudrošću, vedrinom, jednostavnošću i blizinom prema svakom čovjeku. Premda u miru, biskup Mile, kao brižan i marljiv otac, bio je aktivan do kraja svog ovozemaljskog života.

Dok stojimo pred vratima svetkovine Gospodinova rođenja, želimo danas upraviti svoje molitve Emanuelu koji dolazi da svoga vjernog slugu primi u vječni mir te mu podari nebesku nagradu. Vama i povjerenoj Vam biskupiji molitvom izražavam svoju blizinu, uvjeren da možete računati na jednog zagovornika više u Nebu".

Nadbiskup Riječke nadbiskupije Ivan Devčić o biskupu Mili Bogoviću kazao je sljedeće:

"Dragi biskupe Mile!

Otišao si od nas bez pozdrava, ne jer si tako htio, nego jer je tako odlučio Onaj koji je Gospodar života i smrti, Isus Krist koji je rekao: 'Ja sam uskrsnuće i život (…). Tko vjeruje u mene, ako i umre, živjet će' (Iv 11, 25). Znamo, dragi biskupe Mile, dragi prijatelju i kolega, da si čvrsto vjerovao u te Isusove riječi, u kojima si otkrio smisao i zadaću svog zemaljskog života. Kao svećenik, biskup, profesor i čovjek živio si i djelovao u skladu s tim riječima, nastojeći također i drugima pomoći da u njima otkriju onu istu nadu koju si ti u njima našao i da vjeruju Onome koji ih je izrekao, a to je naš Gospodin Isus Krist. Čvrsto si vjerovao da će se na onima koji su živjeli prije nas i koji su nas svojim djelima zadužili, a posebno time što su nam u duhovno nasljedstvo predali vjeru u Isusa Krista, jedinog Spasitelja čovjeka, obistiniti Isusove riječi: 'Tko vjeruje u mene, ako i umre, živjet će.'

Dragi Mile, vjerujemo da su se one na Tebi već obistinile, da si već čuo glas nebeskog Suca: 'Valjaš slugo dobri i vjerni! U malom si bio vjeran, nad mnogim ću te postaviti! Uđi u radost gospodara svoga" (Mt 25, 23). Neki su, kako mi je priopćeno, ovih dana spontano izjavili da su Ti zahvalni što si im pomogao otkriti ljepotu vjere u Isusa Krista i da si se time trajno ugradio u njihove živote. Također mi je s Odsjeka za povijest Filozofskog fakulteta u Rijeci posredno poručeno da Ti izreknem zahvalnost za to što si svojim vrsnim predavanjima pomogao da taj Odsjek stane na noge.

Dragi Mile, neka ova i tolika druga dobra djela svjedoče pred Sucem živih i mrtvih o tvojoj djelotvornoj vjeri, ljubavi i dobroti. Već smo Te ovdje zvali „čovjekom ostvarenih snova". Vjerujemo da je to bilo samo uvertira u ono ostvarenje kojim Te je Vječni Sudac nagradio, kada Te je prošle subote u večernjim satima pozvao da se preseliš u Njegove vječne stanove. Amen!"

Biskup Rogić: Kruna vaše brige za korijene i povijest ostaje Crkva hrvatskih mučenika na Udbini

Nekoliko riječi pokojnom biskupu Bogoviću uputio je šibenski biskup Tomislav Rogić:

“Dragi i poštovani biskupe Mile!

Opraštamo se danas od Vas do onog budućeg susreta u Vječnosti. Prebiremo sjećanja i uspomene, a toliko ih je da se ne mogu sažeti na jedan list papira. Trag koji ste ostavili za sobom neizbrisiv je, upečatljiv i postaje izazov za sve nas i za one koji će u buduće doći nastavljati vaše brazde.

Prvi ste biskup Gospićko-senjske biskupije, udarili ste njezine temelje, duboko uvjereni da je to bio Božji znak za ove dijelove Lijepe naše, da se biskup vrati od mora iza Velebita, nakon 500 godina. U novoosnovanoj biskupiji gledali ste pokretača mnogih zbivanja i brige za ovaj Lički kraj, ali i sve do Slunja, Senja i Ogulina. I bi tako, zahvaljujući vašoj neumornosti i upornosti. Krunom tog zalaganja, vaše brige za korijene, povijest, mučenike na čijim svjedočanstvima vjere raste i naša vjera, ostaje Crkva hrvatskih mučenika na Udbini. O svemu tomu ste neprestano pisali, izdavali knjige, kalendare i niste bježali od nijednog poziva na razgovor. Uvijek ste vidjeli priliku za navještaj, osvješćivanje puka, poticanje dobrote u našem narodu. Tvrdili ste uvijek da nje ima na pretek samo je treba bolje povezati i organizirati.

U svim kušnjama i tegobama kroz koje ste prolazili i koje ste morali nositi izdržali ste snagom vedrine duha, prihvaćanjem križa i ustrajnim pouzdanjem u Gospodina. Poslije nekih teških razdoblja koje je trebalo izdržati, nadati se i vjerovati u uspjeh, znali ste reći: ‘Ustrajno smo molili svemogućeg Boga da providi ono što ne možemo riješiti.’

Nadbiskup Devčić: Čvrsto si vjerovao u Isusove riječi “Tko vjeruje u mene, ako i umre, živjet će”

Dragi biskupe Mile, ostavili ste nam puno žara.

Žar vjere da se ne bojimo budućnosti ako idemo s Gospodinom.

Žar ljubavi za svoj narod i Domovinu.

Žar nade da se pouzdanjem u Boga i ustrajnim radom mogu ostvariti, na prvi pogled, nedostižni ciljevi.

Polaganjem vaših zemnih ostataka u kriptu Gospićke katedrale kao da ste stavili točku na vaše djelo. Ona je sada u punom smislu katedrala jer će čuvati zemne ostatke prvog biskupa Gospićko-senjske biskupije.

Tugu rastanka raznosi snaga vjere u Kristovo uskrsnuće kojim su i nama otvorena vrata Neba. Tu granicu ovog i onog svijeta pobjeđuje ljubav koju nam je Bog posvjedočio dolaskom svoga Sina i darom sposobnosti voljeti jedni druge.

Spomen na vas i naša ljubav prema vama ovim rastankom neće se umanjiti, prelazit će tu granicu, biti i ostati veza s vječnosti u Bogu.

Biskupe Mile, u raj poveli vas anđeli, na dolasku primili vas mučenici, i oni hrvatski koje ste tako častili, i odveli vas u sveti grad Jeruzalem.“

Zahvale gospićko-senjskog biskupa Zdenka Križića

Na kraju je gospićko-senjski biskup Zdenko Križić zahvalio svakom biskupu poimence, posebno kardinalu i nunciju, da su došli na ispraćaj biskupu Mili, prisutnim svećenicima koji obnašaju u biskupiji određene službe kao što su biskupovi bliži suradnici, kanonici i dekani, zahvalio je sestrama Presvetog Srca Isusova koje su biskupu Mili bile u svemu na pomoć i uslugu, Zahvalio je prisutnima županu Ličko-senjskom dr. Darku Milinoviću i gradonačelniku Grada Gospića Karlu Starčeviću s kojima je biskup Mile bio u prijateljskoj suradnji. Pozdravio je također rodbinu biskupa Mile i izrazio im sućut.

Biskup Zdenko je žalosno ponovio kako je ovo teško vrijeme u kojem se dogodila ova smrt da je zbog određenih mjera morao i svećenicima reći neka ne dolaze na pogreb, a također i brojnim vjernicima u Gospiću, cijeloj biskupiji i šire jer je naš biskup Mile svuda imao mnogo prijatelja i poznanika. Pokop bi u normalnim uvjetima bio velik, ali ovaj je u duhu evanđelja i našeg biskupa Mile koji se uvijek zauzimao za siromašne i jednostavne. Ni Isusov ukop nije bio posjećeniji.

Biskup Zdenko je u ime svih još jednom zahvalio svima, izrazio svima sućut i zamolio nebeskog Oca da slugu svoga Milu primi u nebesko Kraljevstvo.

Pogrebni obred i misa zadušnica za blagopokojnog gospićko-senjskog biskupa u miru mons. dr. Milu Bogovića mogao se pratiti putem Facebook stranice Gospićko-senjske biskupije i Hrvatskog katoličkog radija te u izravnom prijenosu na Laudato TV.

IKA

https://www.hkv.hr/reportae/ostali-autori/35498-u-gospickoj-katedrali-pokopan-mons-mile-bogovic-gospicko-senjski-biskup-u-miru.html

(24. prosinca 2020.)

MILANOVIĆ HVALI GRLIĆ-RADMANA, DRAGOVOLJAC.COM, 2023.

PISMO PREDSJEDNICIMA 13.

Poštovani Predsjedniče RH,
Poštovani Predsjedniče Hrvatskog sabora,
Poštovani Predsjedniče Hrvatske vlade,
Poštovani Predsjedniče HAZU,

Kao što sam vam napisao u prošlom pismu u svojoj 'obrani' u *The Jerusalem Postu* Ivo Goldstein se poziva i na svog oca: „Moj pokojni otac Slavko i ja najmanje 20 godina vodili smo žestoke rasprave s ovim proustaškim krugovima u Hrvatskoj i inozemstvu.“ Blagonaklono Ivo Drobilica spominje samo nekoliko imena iz tih proustaških krugova.
Zato ću vas ja podsjetiti kako su 2015. godine jednu takvu knjigu napisali Vladimir Horvat, Igor Vukić, Stipe Pilić i Blanka Matković. Njihovu knjigu „Jasenovački logori – istraživanja“ izdalo je „Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac“ (ISBN 978-953-58565-0-4.).
Osuda knjige došla je odmah nakon njezina predstavljanja u Splitu: „Slobodna Dalmacija“ od 21. lipnja 2015, na str. 24 i 25 donijela je reakcije Slavka Goldsteina (tada posebni savjetnik Predsjednika Vlade RH g. Zorana Milanovića), Hrvoja Klasića i Tvrtka Jakovine, te stidljivo i Nataše Jovičić, ravnateljice Spomen-područja Jasenovac.
Na to su masovno odgovorili veliki broj onih iz proustaških krugova o kojima piše Ivo Drobilica. To su:
akademik Josip Pečarić
prof. dr. sc. Matko Marušić
akademik Andrej Dujella
dr. sc. Vlado Košić, biskup sisački
akademik Dubravko Jelčić
akademik Marin Hraste
akademik Andrija Kaštelan
dr. sc. Mile Bogović, biskup gospićko-senjski
prof. dr. sc. Zvonimir Janko, dopisni član HAZU, Sveučilište u Heidelbergu
prof. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački
Ante Ivas, biskup šibenski
akademik Stanko Popović
akademik Žarko Dadić

akademik Ivan Aralica
prof. dr. Ante Sekulić, dopisni član HAZU-a
akademik Frano Kršinić
dr. sc. Marin Barišić, nadbiskup, metropolit splitsko-makarski
mons. Josip Mrzljak, biskup varaždinski
akademik Stjepan Gamulin
prof. dr. sc. Dubravka Sesar, član suradnik HAZU, razred za filologiju
izv. prof. dr. sc. Mario Grčević, član suradnik HAZU, razred za filologiju
dr. sc. Henrik Heger Juričan, Sveučilište Pariz-Sorbona, dopisni član HAZU
Ante Glibota, potpredsjednik Europske akademije znanosti, umjetnosti i književnosti
prof. em. dr. sc. Zvonimir Šeparović, član Europske akademije znanosti i umjetnosti
prof. dr. sc. Ivica Veža, član Europske akademije industrijskog management
prof. dr. sc. fra Andrija Nikić, predsjednika HAZU sa sjedištem u Mostaru
dr. sc. Josip Stjepandić, Njemačka
prof. dr. sc. Ivan Malčić
doc. dr. sc. Dubravko Jelić
doc. dr. sc. Ivan Bokan
prof. dr. sc. Srećko Kovač
dr. sc. Mato Artuković, znanstveni savjetnik
dr. sc. Hrvoje Kalinić
izv. prof. dr. sc. Milica Klaričić Bakula
izv. prof. dr. sc. Borka Jadrijević
prof. dr. sc. Boris Širola
dr. sc. Stjepan Kožul
dr. sc. Stjepan Razum
prof. dr. sc. Boro Mioč
prof. emer. dr. sc. Ivo Soljačić
mr. sc. Ante Milinović, znanstveni savjetnik
dr. sc .Anđelko Mijatović
prof. dr. sc. Božo Goluža, Pročelnik Studija povijesti i voditelj Poslijediplomskoga studija Sveučilište u Mostaru Filozofski fakultet
prof. dr. sc. Nikica Uglešić
dr. sc. Zlatko Vučić
doc. dr. sc. Branko Hebrang
prof. dr. sc. Ivan Karlić, KBF Sveučilišta u Zagrebu
prof. dr. sc. Milko Brković
doc. dr. sc. Zlatko Begonja
prof. dr. dr. h.c. Nikola Debelić, veleposlanik u m.
dr. sc. Miroslav Banović
prof. dr. sc. Darko Žubrinić
prof. dr. sc. Slavko Kovačić

prof. dr. Stipe Kutleša
Mladen Ibler, dr. med., veleposlanik RH u mirovini
dr. sc. Anto Orlovac, svećenik
dr. sc. Vladimir David, Australija
prof. dr. sc. Jerko Barbić
prof. dr. sc. Mihovil Biočić
prof. dr. sc. Nikola Bradarić
dr. sc. Rok Čivljak
prof. dr. sc. Marija Definis Gojanović
prof. dr. sc. Marinko Erceg
prof. dr. sc. Mladen Kuftinec
prof. dr. sc. Ilija Kuzman
prof. dr. sc. Ana Marušić
prof. dr. sc. Darko Orešković
prof. dr. sc. Davor Pavuna
prof. dr. sc. Stojan Polić
prof. dr. sc. Ivan Poljaković
Branko Salaj, veleposlanik RH u mirovini, bivši direktor HINE
izv. prof. dr. sc. Danica Galešić Ljubanović
dr. sc. Marko Jerčinović
prof. dr. sc. Andrija Hebrang
prof. dr. sc. Ana Jerončić
dr. sc. Krešimir Bušić
dr. sc. Davor Pećnjak
prof. dr. sc. Vladimir Mikuličić
dr. sc. Vine Mihaljević
Marija Peakić-Mikuljan, bivša predsjednica Društva hrvatskih književnika
prof. dr. sc. Marin Čikeš
mr. sci. Gordana Turić, bivša podpredsjednica ukinute Državne komisije za istraživanje žrtava Drugoga svjetskog rata i poraća
dr. Tomislav Djurasovic, München
doc. dr. sc. Srećko Botrić
prof. dr. sc. Ante Lauc
mr.art. Eva Kirchmayer Bilić, Muzička akademija, Zagreb
prof. dr. sc. Ivan Perić
prof. dr. sc. Miroslav Tuđman
prof. dr. sc. Neven Elezović
dr. sc. Vladimir Horvat
doc. dr. sc. Mario Puljiz
doc. dr. sc. Julije Jakšetić
doc. dr. sc. Josip Dukić
prof. dr. Sven Seiwerth
prof. dr. sc. Zvonimir Janović, umirovljeni redoviti professor u trajnom zvanju

dr. sc. Vladimir Ćepulić, umir. prof. FER-a
Rozina Palić-Jelavić, Odsjek za povijest hrvatske glazbe HAZU
doc. dr. sc. Maja Andrić
izv. prof. dr. sc. Anita Matković
prof. dr. sc. Zoran Vatavuk
prof. dr. sc. Ivan Petrović
dr. sc. Frano Glavina
Nikola Štedul, Master of Arts Honours, žrtva atentata
dr. sc. Pero Vidović SJ, bibličar
Benjamin Tolić, filozof, diplomat, publicist I kolumnist
izv. prof. dr. sc., Ružica Razum
mr. sc. Josip Ungarov, dobitnik državne nagrade za znanost
prof. dr. sc. Tomislav Živković
izv. prof. dr. sc.Mario Krnić
dr. sc. Domagoj Jamičić, znanstv. Savjetnik
prof. dr. sc. Branko Jeren
prof. dr. sc. Šimun Križanac
dr. sc. Niksa Krstulovic
prof. dr. sc. Nedjeljko Perić
prof. dr. sc. Mislav Grgić
prof. dr. sc. Zdravko Tomac
prof. dr. sc. Mladen Parlov
dr. sc. Zvonimir Marić, sveuč. prof. u m., bivši diplomat
prof. dr. sc. Stipe Tadić, znanstveni savjetnik
doc. dr. sc. Ambroz Čivljak
dr. sc. Miroslav Međimorec
Prof. dr. sc. Vlado Jukić
dr. sc. Stjepan Kušar, red. prof. na Hrvatskom katoličkom sveučilištu
prof. dr. sc. Marinko Vidović, bibličar
prof. dr. sc. Zlatko Vrljicak
dr. sc. fra Smiljan Dragan Kožul O.F.M. (Duhovni ravnatelj Pokreta krunice za obraćenje i mir)
prof. dr. sc. Šime Vučkov
prof. dr. sc. Mijo Nikić, SJ
Vjekoslav Krsnik, prvi glavni urednik HINE
doc. dr. sc. Ljiljanka Kvesić, Mostar
dr. sc. Marija Buzov, znanstvena savjetnica
red. prof. art. Đuro Tikvica, pijanist, Muzička akademija Sveučilišta u Zagrebu
dr. sc. Davorin Lovrić
dr. sc. Osor Barišić
dr. sc. Ante Vučković
dr. sc. Irena Zakarija Grković
prof. dr. sc. Stipan Janković

prof. dr. sc. Antonija Balenović
prof. dr.sc. Željko Jeričević
Marko Perković Thompson
Miljenko Stojić, franjevac, književnik i novinar
prof. dr. sc. Ivica Grković
prof. dr. sc. Zoran Vatavuk
prof. dr. sc. Mladen Petravic
prof. dr. sc. Ivan Bodrozic
prof. dr. sc. Luka Tomašević
prof. dr. Ante Čuvalo
dr. sc. Jure Krišto, zaslužni znanstvenik u miru
dr. sc. Žarko Domljan, predsjednik Hrvatskog sabora u miru
izv. prof. dr. Ante Pavlović
prof. emeritus dr. sc. Radoslav Galić
doc. dr. sc. Ante Periša
Đuro Vidmarović, književnik, bivši veleposlanik, predsjednik HKV-a
Nikola Obuljen, bivši gradonačelnik Dubrovnika i saborski zastupnik u miru
dr. sc. Ante Matana, dr. med
prof. dr. sc. Milan Nosić
don Anđelko Kaćunko
dr. sc. Drago Katović, profesor emeritus
prof. dr. sc. Mile Dželalija
dr. sc. Stijepo Mijović Kočan, književnik
prof. Ive Livljanić, veleposlanik u miru
prof. dr. sc. Vlado Dadić
prof. dr. sc. Ivo Rendić – Miočević
prof. emer. dr. sc. Ivan Ilić
prof. emer. dr. sc. Marija Kaštelan-Macan
Potporu su im pružili i drugi iz proustaških krugova.

U Prilogu vam šaljem i njihovo pismo.

Podsjećam vas da sam vam poslao moju knjigu “Branili smo Stepinca”. U knjizi imate još jako puno imena iz proustaških krugova, dovoljno je pogledati samo djelomični popis onih koji su tražili ostavke na Porfilijevoj TV (poglavlje ‘Srpski svet’ i Hrvatska) i zbog toga što im gostuje i Ivo Drobilica, a to je bilo mnogo prije pojave Goldmanova teksta u Jerusalem Postu. Zajedno s onim na Internetu preko 3000 takvih potpisnika. Izdvojit ću samo neka imena pobjednike iz Domovinskog rata:
general dr Kornelije Brkić
general Ljubo Ćesić Rojs
general Mile Ćuk

admiral Davor Domazet Lošo
prof. dr. sc. Andrija Hebrang, pričuvni general
brigadir Werner Ilic, Zagreb
general Ante Jelavić
general Ivan Kapular, Zagreb
general Marinko Krešić
brigadir Stjepan Kulić, Vinkovci
general Mladen Markač, Zagreb
brigadir Ivan Markešić
general dr. sc. Miroslav Međimorec
general Mladen Mikolčević, Nova Gradiška
general Ivica Primorac
general Željko Prpić, dipl. ing. str. u mirovini
brigadir Ivan Rašić, Zagreb
general Renato Romić, Virovitica
general Željko Šiljeg, Zagreb
st. brigadir Marinko Štrbac, Novoselac
general Žarko Tole, Split
general Ivan Tolj, književnik
brigadir Ilija Vincetic, Zadar
brigadir Marinko Zelenika, Zagreb
brigadir Drago Zrinušić, Zadar

Vidite kako je teško bilo Ivi Drobilici i njegovom tati u toj borbi s proustaškim krugovima.
S poštovanjem,
Akademik Josip Pečarić

P.S. Iz zahvalnosti prema tim velikim znanstvenim doprinosima Ive Drobilica naši ljudi su i pronašli tu drobilicu po kojoj je dobio ime:

GOLDSTEJN
LAŽ
LAŽ
LAŽ
LAŽ
LAŽ
LAŽ
LAŽ
LAŽ
LAŽ
LAŽ
LAŽ
LAŽ
LAŽ
LAŽ
STIV CINIK

PRIZNAJTE HRVATSKU PRAVOSLAVNU CRKVU!, DRAGOVOLJAC.COM, 2023.

PRIZNAJTE HRVATSKU PRAVOSLAVNU CRKVU!

Subject: Re: PISMO PREDSJEDNICIMA, 24.
Date: Fri, 17 Sep 2021 08:35:09 +0200
From: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>
To: predsjednik@predsjednik.hr <predsjednik@predsjednik.hr>, predsjednik@sabor.hr <predsjednik@sabor.hr>, predsjednik@vlada.hr <predsjednik@vlada.hr>, Kabinet Predsjednika <kabpred@hazu.hr>
CC: vjuricic@ffzg.hr, Stjepan Tuđman <st.tugjman@gmail.com>, mjurkovi@ffzg.hr, anic@sumfak.hr, sbabic@hazu.hr, zbaletic@eizg.hr, jaksa.barbic@zg.t-com.hr, ferdo.basic1@gmail.com, vberman@public.carnet.hr, bratulic@gmail.com, leo.budin@fer.hr, nenad.cambj@st.t-com.hr, zdadic@hazu.hr, stjepan.damjanovic@zg.ht.hr, dekaris@hazu.hr, vida.demarin@gmail.com, gdruzic@hazu.hr, andrej.dujella@math.hr, goran.durn@rgn.hr, dunja.falisevac@zg.t-com.hr, nadafis@gmail.com, sgamulin@mef.hr, gusic@hazu.hr, mhraste@pierre.fkit.hr, ilakovac@phy.hr, Milko.Jaksic@irb.hr, stjepan.jecic@fsb.hr, sibila@hazu.hr, vjekoslav.jerolimov@gmail.com, jezic.mislav@gmail.com, mjuracic@geol.pmf.hr, kastelan@hazu.hr, branko.kincl@zg.t-com.hr, ikostov@hiim.hr, fkrsinic@izor.hr, ignac.lovrek@fer.hr, josip.madic@vef.hr, vladimir.markovic.hazu@gmail.com, ured@ipu.hr, rmatasov@ffzg.hr, slavko.matic@zg.t-com.hr, music@irb.hr, andrija.mutnjakovic@zg.t-com.hr, neidhardt@hazu.hr, knemec@ffzg.hr, dnovakov@ffzg.hr, scitaroci@gmail.com, dtolic@ffzg.hr, morlic@gfz.hr, vpaar@phy.hr, fparac@gmail.com, pavao.pavlicic@ffzg.hr, marko.pecina@zg.t-com.hr, ivanka.petrovic@stin.hr, pichler@ifs.hr, Vlasta.Pilizota@ptfos.hr, zreiner@kbc-zagreb.hr, davorin.rudolf@yahoo.com, daniel.rukavina@medri.uniri.hr, boris.senker@ffzg.hr, ivo.senjanovic@fsb.hr, vlatko.silobrcic@h-1.hr, niksa.stancic@zg.t-com.hr, rizavod@hazu.hr, marko@imi.hr, slaus@irb.hr, vsunjic@hazu.hr, tadic@math.hr, rtomic@ipu.hr, ftomic@agr.hr, trina@irb.hr, stanislavtuxar@gmail.com, udovicic.bozo@gmail.com, juzarevi@ffzg.hr, igor.vlahovic@rgn.hr, vretenar@phy.hr, vukicev@mef.hr, mirkozelic@hazu.hr,

mzicfuch@ffzg.hr, Mladen.Zinic@irb.hr, gmuic@math.hr, bacic@pravst.hr, cvitas@chem.pmf.hr, drmaticic@vef.hr, roncevic.i@gmail.com, mirna.situm@kbcsm.hr, zeljko.tomicic@iarh.hr, davormilicic01@gmail.com, zeljko.kastelan@gmail.com, aakrap@efzg.hr, d_stambuk@yahoo.com, kuzma.kovacic@gmail.com, ministar <ministar@mzos.hr>, Ivan Tolj <ivantolj0154@gmail.com>, Vlado Košić <vlado.kosic@sk.t-com.hr>, Gordan Grlić-Radman <Gordan.Grlic-Radman@mvep.hr>

PISMO PREDSJEDNICIMA, 24.: PRIZNAJTE HPC!

Poštovani Predsjedniče RH,
Poštovani Predsjedniče Hrvatskog sabora,
Poštovani Predsjedniče Hrvatske vlade,
Poštovani Predsjedniče HAZU,

U Prilozima vam dajem homiliju biskupa Košića u Petrinji na danima sjećanja 16. 9. 2021.

Uvjeren sam da znate da su danas mnogi Hrvati uvjereni kako nema većeg branitelja hrvatskih nacionalnih interesa od biskupa Košića.

U toj homiliji, u nazočnosti arhiepiskopa Hrvatske pravoslavne crkve Aleksandra, biskup pita: ***Zašto naša vlast ne želi priznati Hrvatsku pravoslavnu Crkvu?***

U prostorijama Hrvatske kulturne zaklade-Hrvatskog slova još se 17. lipnja razgovaralo o Hrvatskoj pravoslavnoj crkvi te nastojalo odgovoriti na pitanje: ***Što je hrvatska pravoslavna crkva u Hrvatskoj danas*.**

Govor jednog od 48 osnivača (zapravo najmlađi) HDZ-a književnika i novinara Mate Kovačevića *Trebalo je davno prije ustrojiti Hrvatsku pravoslavnu crkvu* možete s portala narod.hr (**Mate Kovačević sigurno jedan od najvećih poznavatelja hrvatske povijesti u nas) također vam dajem u Prilozima**.

Raduje me, nadam se i vas, što se danas pokreće jedno od najvažnijih pitanja u RH. Da sam tako mislio od samih početaka djelovanja HPC možete vidjeti iz intervjua arhiepiskopa Aleksandra od 2 ožujka, 2017. On je naveo moje riječi njemu:

"Zapravo, priznanje Hrvatske pravoslavne crkve od strane RH važnije je za samu hrvatsku državu nego za Vašu Crkvu." (akad. Josip Pečarić).

https://hrvatskapravoslavnacrkva.wordpress.com/category/razgovori/page/2/

Pretpostavljam da danas razumijete po I ruku iz tih mojih riječi iz 2015. (pogledajte moje pismo arhiepiskopu u Prilozima) i zašto ih je spomenuo arhiepiskop Aleksandar dvije godine kasnije.

Poslije događaja u Cetinju kada je politika 'Srpskog sveta' i Patrijarha Porfirija, na koju smo upozoravali još kada smo tražili smjene na HRT (tj. Porfirijevoj televiziji) koji takvu politiku podržavaju, sve više i više ljudi razumiju ulogu SPC u RH i činjenicu da je upravo SPC najvažniji čimbenik

u velikosrpskoj politici. Danas poslije istupa generala Prkačina u Hrvatskom saboru postalo je jasno da je djelovanje SPC u RH nelegalno i da su svi akti o toj crkvi u RH nelegalni, još je očitije da se eliminiranjem SPC u RH i oduzimanjem od nje nelegalnih posjeda koje imaju može zadati najveći udar velikosrpskoj politici čiji su oni eksponenti. A uloga arhiepiskopa Aleksandra se u svemu tome može usporediti s ovom generala Prkačina.
Pogledajte i:
https://kamenjar.com/ante-prkacin-o-spc-nikad-nitko-nam-toliko-zla-nije-nanio/
https://direktno.hr/direkt/prkacin-tvrdim-da-su-jedan-porfirije-i-jovan-iz-pakraca-bolje-placeni-od-brace-sinkovic-244568/
https://narod.hr/hrvatska/prkacin-intencija-zakona-o-popisu-stanovnistva-je-da-se-hrvatski-pravoslavci-deklariraju-kao-srbi-i-pripadnici-spc-a
https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/27777-ako-sad-ne-stanemo-na-kraj-vucicu-i-srpskom-svetu-na-redu-su-i-bih-i-makedonija-pa-i-mi
https://kamenjar.com/slavko-kulic-srbija-trazi-novi-rat-kako-bi-kompenzirala-gubitke-pretrpljene-raspadom-jugoslavije/
https://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/d-dijanovi/37884-srpski-svet-pruza-sape-ne-samo-prema-crnoj-gori-nego-i-prema-hrvatskoj.html
https://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/hhitrec/37868-h-hitrec-dok-se-s-istoka-valja-poznata-neman-hrvatska-uziva-u-stabilnosti.html
https://www.dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/27758-nedavna-dogadanja-na-cetinju-samo-su-uvertira-u-pokusaj-utapanja-crne-gore-u-srpski-svet
Za razliku od vas gospodo predsjednici arhiepiskop Aleksandar se suprotstavljao svim lažima po kojima se prepoznaju u RH oni koji laž služe onim svjetskim moćnicima koji su podržavali i/ili inicirali naci-fašističku srpsku agresiju na Hrvatsku. Dakle suprotstavljao se
Napadima lažima na blž. Stepinca
Održavanju lažnog mita o Jasenovcu
Napadima lažima na ZA DOM SPREMNI.

Spomenut ću samo da je potpisnik Peticije ZDS iz 2015. kojom smo branili legendarnu pjesmu iz Domovinskog rata „Bojnu Čavoglave“ i hrvatskog branitelja Marka Perkovića Thompsona koga proganja hrvatska vlast jer se kao u Domovinskom ratu onima koji su tada bježali kao zečevi (po Slobodanu Miloševiću) i danas ledi krv u žilama kad čuju ovu pjesmu. Dapače, u svom tadašnjem odgovoru Predsjednici (tada je vlast krila činjenicu da je Peticija pisana u obranu “Bojne” I Thompsona, pa su lažno pripisivali prijedlog Mladog Jastreba nama) iskoristi sam i riječi arhiepiskopa Aleksandra:
S obzirom da sam Vam ja uputio pismo koje je do sada potpisalo preko 3500 ljudi, nisam očekivao da ću za Vaš odgovor doznati preko medija. Tvrdnja iz Vašeg ureda kako je inicijativa da se pozdrav “Za dom spremni” vrati kao službeni pozdrav Oružanih snaga “neozbiljna, neprihvatljiva i na razini provokacije”.

Takva formulacija govori više o ljudima u Vašem Uredu, i čini mi se da ih je izvrsno opisao Hrvatski arhiepiskop Aleksandar. U svom e-mailu od 24. 08. 2015. arhiepiskop mi kaže:
„Meni bi bilo zadovoljstvo s Vama surađivati u tome da Hrvati znaju hrvatsku povijest, ali ne čitajući preko srpskih očiju.“
*Dojam je da ljudi koji su ovako odgovorili na pismo koje Vam je uputila, kako kažu u dnevno.hr s**kupina iznimno cijenjenih hrvatskih znanstvenika, akademika, doktora znanosti** čitaju hrvatsku povijest preko srpskih očiju, zar ne? Kako su oni u uredu HRVATSKE PREDSJEDNICE sigurno ne smiju čitati hrvatsku povijest preko srpskih očiju, pa Vam šaljem tekst Eve KIRCHMAYER-BILIĆ. Nadam se da će pošto ga pročitaju Vaši savjetnici naučiti čitati hrvatsku povijest preko hrvatskih očiju.*
Iste godine Hrvatski arhiepiskop Aleksandar je potpisao, kao što možete vidjeti u Prilozima i Pismo HAZU u povodu laži o Jasenovcu u kojima sudjeluje i hrvatska vlast. A kako se suprotstavljao lažima o Stepincu pogledajte tekst iz 2016.: *Arhiepiskop Aleksandar: Mi slavimo kardinala Stepinca a ne laži komunista i Srpske pravoslavne crkve*
https://www.maxportal.hr/naslovna/arhiepiskop-aleksandar-mi-slavimo-kardinala-stepinca-a-ne-lazi-komunista-i-srpske-pravoslavne-crkve/
On je potpisnik i niz drugih domoljubnih otvorenih pisama.
A za razliku od vas, on nije etnički Hrvat!
S poštovanjem,
Akademik Josip Pečarić

PRILOZI

HOMILJA NA DANIMA SJEĆANJA U PETRINJI, 16.9.2021

ČETVRTAK, 16 RUJAN 2021 12:11

Mons. Vlado Košić, biskup sisački
Homilja na Danima sjećanja u Petrinji, 30. godina od stradanja
Petrinja, crkva sv. Lovre, 16. rujna 2021.

Dragi hrvatski branitelji, dragi roditelji, supruge, djeco i članovi obitelji poginulih i nestalih hrvatskih branitelja, dragi predstavnici Grada, Županije, udruga nastalih iz Domovinskog rata, draga braćo i sestre!
Na današnji dan točno prije 30 godina Petrinja je doživjela svoje najteže i najcrnje dane. Bila je napadnuta i poginulo je mnogo branitelja. Samo kod vile Gavrilović poginulo je 17 branitelja; tadašnji petrinjski župnik bio je teško ranjen u glavu; branitelji su se s crte na Petrinjčici povukli do Kupe… ljudi su svuda bezglavo

hodali, bili su to apokaliptični dani za Petrinji i njenu okolicu. Još je uslijedio napad 21.rujna i Petrinja je bila do kraja okupirana. Naši ljudi i branitelji i civili povukli su se tada preko Kupe. Kad se zna čime su naši branitelji branili Petrinju, čudo je da su i toliko izdržali nasuprot neprijateljskim tenkovima, avionima, raketnim bacačima…

16. rujna poslije oslobođenja 1995.proglašen je Danom branitelja Petrinje jer su taj dan mnogi poginuli i nestali. Na spomeniku Gromova, na ulazu u Petrinju od Slatine iz smjera Siska navedena su imena poginulih. U prvom petrinjskom žrtvoslovu bilo je popisanih 400, da bi u drugom žrtvoslovu taj broj došao do 600 žrtava. To je bila cijena naše slobode, ali i mnogo ranjenih na tijelu, a još više na duši. Te rane ni danas ne zacjeljuju.

Pitamo se zašto se to dogodilo i koja je pouka iz tih događaja nama danas?

Neki kažu da je to bio građanski rat, da su sve strane jednako odgovorne i krive. Kad bi bilo tako, zašto smo mi morali bježati iz svojih gradova i sela, iz vlastitih domova, napuštajući kuće, škole, crkve koje su oni koji su nas oružjem potjerali iz zavičaja rušili i palili? Kako to da su ti „drugi“, a koji bi danas po nekima trebali biti isti kao i mi, toliko mrzili sve hrvatsko i katoličko da su to sve uništavali i htjeli zbrisati s lica zemlje? A mi smo „njima“ nudili suživot, zajedništvo, mir u demokratskom sustavu, no njih to nije zanimalo jer su bili navikli vladati desetljećima i ničim drugim nisu bili zadovoljni. Svoju su nakanu odlučili provesti silom i na ovom petrinjskom prostoru uspostaviti svoju državu u kojoj neće biti Hrvata. Oni su sve radili da do toga dođe i prije rata, samo mi to nismo shvaćali da je sve bilo činjeno u svrhu tog krajnjeg cilja.

Jednom me na promociji moje knjige koja govori o tom vremenu upitala jedna novinarka, kako smo se mi branili od mržnje, kako sam ja obuzdavao naše ljude da se ne osvećuju i ne mrze. Sjećam se da sam tada počeo vikati na nju, da ona ništa ne razumije, da mi nismo bili nošeni mržnjom nego oni, da smo mi nastojali preživjeti pod pritiskom i unatoč toj mržnji. Ja stvarno nisam ni kod koga od mojih vjernika vidio tih dana mržnju, samo strah u očima. Bili smo žrtve agresije i to treba biti jasno jednom za uvijek svima i svakome: Hrvatska je bila napadnuta, Srbija je bila agresor na nas! To bi mislim i zakonom trebalo definirati, naime uvesti kažnjavanje negiranja te elementarne istine o Domovinskom ratu.

Ideja o velikoj Srbiji nije ni danas umrla, ona je prijetnja svim okolnim državama i narodima. Sad se ta ideja naziva „srpski svet“, ali to je u biti isto. Kako kaže Zvonimir Hodak, onamo koga Srbi kane napasti najprije dolaze njihovi popovi a onda topovi. Vidjeli smo to nedavno u Cetinju u Crnoj Gori. Ne miri se taj svijet s granicama vlastite države, oni žele širiti svoj utjecaj tako da ne dopuštaju nikakve ni vjerske ni kulturne, gospodarske ni političke neovisnosti pojedinih okolnih naroda. Sad su na Cetinju demonstrirali silu, a sve pod izlikom velike kršćanske ljubavi, da bi nastavili s tim u Makedoniji, a onda u Hrvatskoj, itd. Neće biti sreće za okolne narode dok oni ne ustanove samostalne ne samom političke nego i vjerske institucije, neovisno od SPC koja se samoproglasila nadležnom za cijelo područje bivše SFRJ. Za njih dakle ta nesretna državna tvorevina, koja je i

formalno umrla 1992., još i danas postoji. I oni žele u njoj vladati, svima biti nadređeni.

Kako je započinjala ta agresija? Najprije su se „oni“ kao narod proglasili ugroženi – premda su bili u svim tadašnjim republikama svima nadređeni, nositelji velike većine istaknutijih položaja i vlasti. U toj hajci – koja je nalikovala onoj uzrečici „držite lopova!“ – oni su sve činili da pokore ostale narode. Možemo reći da je na ovom sisačkom području prva žrtva, koja je najavljivala krvavi rat i agresiju, bio sisački svećenik Antun Grahovar, koji je ubijen 9. studenog 1990., već nakon tzv. balvan-revolucije koja je oko Knina nastupila u kolovozu te godine. Zatim je došlo do otvorenog sukoba, u Glini odmah poslije proglašenja hrvatske neovisnosti, tj. 26. lipnja 1991., kada je poginuo prvi redarstvenik Tomislav Rom. Prva žrtva na petrinjskom području bila je šesnaestogodišnja Josipa Kožić, koju su srpski pobunjenici ubili na roditeljskom pragu u Gornjoj Budičini 5. srpnja 1991.

U obrani Hrvatske te u oslobađanju Petrinje sudjelovali su prvenstveno domaći sinovi i kćeri, od kojih je puno njih poginulo – kao Predrag Matanović, Božo Martan, Riki Mažar, ali i branitelji iz čitave Domovine, čija su nam imena sveta i koje poštujemo i kojima iskazujemo trajnu zahvalnost za veliku žrtvu koju su prinijeli za slobodu Lijepe naše.

Braćo i sestre, ovo sve govorim i da se podsjetimo na te teške i slavne dane prije 30 godina, da ne zaboravimo naše heroje i velikane kojima dugujemo svoju opstojnost, ali i da predvidimo buduće događaje i da spriječimo ono što bi moglo ponoviti tragičnu nedavnu povijest. Naime, „druga strana“ i dalje planski i sustavno radi na tome da se njeni neostvareni ciljevi ostvare, možda na drugi način, ali ako bude potrebno – budući da ne odustaju od tih planova – i na nasilni način.

Zar nije signifikativno da su ti naši „susjedi“ - a u biti agresori – prije par godina opet počeli iznositi neistine o svojoj ugroženosti tumačeći tako i početak Domovinskog rata, ali i sadašnju svoju poziciju – za koju nema usporedbe ni u kojoj državi EU. Tako je izvjesni Stanimirović rekao da su prije bitke za Vukovar nestajali srpski civili, da je to bio uzrok otpora hrvatskim vlastima. Znamo da to nije istina, da su prve žrtve na tom području bili hrvatski redarstvenici svirepo ubijeni u Borovu Selu. Zatim je sličnu tezu izbacio pokojni sisački pop Pero, kada je ustvrdio da je samo u Sisku ubijeno 600 srpskih civila. Ja sam mu otvoreno postavio pitanje: „Hoćete li nas ponovno napasti? Zašto širite laži o ugroženosti Srba kad znate da to nije istina?!“

No, ako bi srpstvo bilo istisnuto – kao vladajući, politički i duhovni model - iz Makedonije, Crne Gore i Hrvatske /BIH, tada bi ono moralo naći neki novi objekt svoje agresije ali oni to neće dopustiti, mi se baš njima sviđamo, oni baš nas žele. E pa treba im reći jednom zauvijek: Mi vas ne želimo! Ne trebate nam. Ne trebaju nam vaše laži o našim svetinjama, o našem blaženom Alojziju Stepincu, o našim tobožnjim zločinima u Jasenovcu, o našoj neprestanoj krivnji genocidnog naroda, jer to nismo i nećemo nikada biti. Bavite se sobom, imate što raditi!

Međutim da bismo se oslobodili tog pritiska potrebna je vlast koja neće koalirati s četničko-srpskim elementom koji neprestano sve radi da upropasti Hrvatsku. Zašto naša vlast ne želi priznati Hrvatsku pravoslavnu Crkvu, koja doduše nije brojna ali je činjenica-fakat u Hrvatskoj? Naime, postoje hrvatski branitelji pravoslavne vjere, njih preko 10 tisuća koji su branili Hrvatsku. I zašto se njih ne poštuje i s njima ne surađuje, a ne s onima koji su ovu zemlju rušili i palili i naše ljude ubijali?
Neka nam ova obljetnica bude ispit savjesti.
Što smo učinili da bude bolje u našoj Domovini, a što smo propustili te se ne mičemo s mjesta?
Neki nam savjetuju: oprostite i okrenite se budućnosti. Dobro, mi rado opraštamo, ali za oprost nas još nitko nije pitao. Dakako, važno je ne željeti osvetu niti bilo kakvo zlo drugome, ali za oprost i pomirenje mora postojati obostrana želja da se prizna istina i da se provede pravednost.
Potres koji smo doživjeli samo je na vidjelo iznio probleme koji su zataškavani i koje naše društvo i država ne vidi i ne rješava. Ovo je područje kroz ovih 30 godina bilo zapostavljeno, bez ulaganja i prave obnove. Hoće li se to sada promijeniti?
I što je najvažnije, pitali bi nas naši poginuli danas, 30 godina poslije: jesmo li se mi za ovakvu Hrvatsku borili? U kojoj caruje gospodarska i politička korupcija, u kojoj se više poštuju okupatorske želje i zahtjevi nego zahtjevi branitelja, u kojoj vlada kolektivna depresija i iz koje bježe mladi sposobni ljudi tražeći bolji život u zemljama izvan Hrvatske!
Za ovakvo stanje svi smo odgovorni.
Molimo se danas našim svetim zaštitnicima: BD Mariji, Majci naših stradanja, našem bl. Alojziju Stepincu, svetom Lovri i svetom Bartolu, svetom Antunu, svetom Jurju, sv. Ivanu Pavlu II., da nas prosvijetle i pomognu nam da iz mraka pronađemo svjetlo.
Neka nas sve blagoslovi Gospodin i neka nas čuva!
Neka udijeli mir i vječno blaženstvo svima koji su poginuli za Dom!
Neka prosvijetli naše vodstvo da progleda i vidi istinu i zastupa dobro a ne zlo!
Neka sve ispuni blagoslov i dobro.
Amen

https://www.biskupija-sisak.hr/index.php/biskup/homilije/6430-homilja-na-danima-sjeanja-u-petirnji-1692021
https://narod.hr/kultura/mons-kosic-u-petrinji-na-dane-sjecanja-na-1991-velikosrpska-ideja-i-danas-je-ziva

A ZNAMO KAKO JE BILO I PRIJE PORFIRIJA:

PISMO BISKUPA HBK PATRIJARHU SPC IRINEJU

6. veljače 2019.
Zagreb, 18. studenoga 2018.

Vaša Svetosti!
U novije vrijeme, napose nakon prošlogodišnjega završetka rada Mješovite komisije Hrvatske biskupske konferencije i Srpske Pravoslavne Crkve, čija je zadaća bila zajednički razmotriti lik bl. Alojzija Stepinca prije, tijekom i nakon II. svjetskog rata, učestale su izjave i svojevrsni prijekori u javnim nastupima i medijima najviših predstavnika Srpske pravoslavne Crkve, upućeni Katoličkoj Crkvi i biskupima u Republici Hrvatskoj, među kojima posebnu težinu imaju Vaše riječi. Ovim pismom Hrvatska biskupska konferencija želi Vam o njima dobronamjerno i s poštovanjem iznijeti svoj stav.
1. Vaša Svetost je nekoliko puta javno ponovio kako biskupi u Hrvatskoj šute. Na hirotoniji dalmatinskoga episkopa, gospodina Nikodima Kosovića (1. listopada 2017.) u prisutnosti splitsko-makarskoga nadbiskupa msgr. Marina Barišića i šibenskoga biskupa msgr. Tomislava Rogića, ustvrdili ste kako od braće katolika očekujete »pre svega od predstavnika Crkve da čujemo reč jevanđeljsku, reč mira, reč ljubavi, da čujemo reč da smo pre svega hrišćani i kao takvi da bar jedni prema drugima pokažemo ljubav i uvažavanje«. U svom intervjuu Televiziji Hram (3. siječnja 2018.) kazali ste kako Vas »iznenađuje ćutanje Rimokatoličke Crkve. Crkva u Hrvatskoj ćuti. I danas se dešava mnogo nemilih događaja. Crkva ćuti«. Istaknuli ste da »Crkva koja je u velikoj meri doprinela tim bivšim odnosima, (treba) da podigne svoj glas u interesu istine, pravde, u interesu zajedničke vere«. Na 62. Međunarodnom beogradskom sajmu knjiga (24. listopada 2017.), govoreći o stradanju srpskoga naroda tijekom XX. stoljeća, izjavili ste da je najtragičnije to što su ona došla »jednim delom od muslimana, a mnogo više od naše braće rimokatolika». Dodali ste: »Naša Crkva toliko godina očekuje da čuje reč kajanja i izvinjenja naše braće rimokatolika, nikada nismo tu reč čuli. Verovatno je nećemo ni čuti. I ono što nas posebno stavlja pred veliku jednu muku, a to je što mnoge ideje prošlosti i danas su prisutne u tim narodima. (…) Narod koji stvara istoriju na zločinu, na krvi drugoga naroda, taj narod nema budućnosti».
U svojoj propovijedi (4. kolovoza 2018.) u Bačkoj Palanci, prigodom godišnjice vojno-redarstvene akcije Oluja među ostalim ste rekli: »Danas, posle dve decenije pitamo se što je taj narod (hrvatski) rukovodilo i motivisalo da dignu svoju ruku na braću svoju, na braću koji su delili podneblje i ovu blagoslovenu zemlju dugi niz godina? Kakva ih je sila na to motivisala i da li je imalo neke sile druge koja je mogla da to zadrži i onemogući? Imala je. To je bila institucija Crkve koja je jedino mogla da zaustavi taj ponor, to zlo koje je iznenadilo ne samo naš narod,

nego čitav narod sveta, pogotovo hrišćanske narode. I ako ima netko tko je zatajio, i netko tko je mogao da to zlo zaustavi, to je bila Crkva. (…) Crkva koja je pozvana da širi ljubav, narod koji čita jevanđelje, narod koji se moli Bogu i istome Spasitelju, zaboravio je kome pripada i stavio se u jednu sasvim drugu stranu koja ne može nikada i ničim biti opravdana. Strašna tragedija, ta mržnja koja je počela u prošlosti nastavila se i u vreme takozvane Oluje, i što je tragično, ona je prisutna i danas.»

Za Vašega pohoda Crnoj Gori u mjesecu srpnju ove godine, na pitanje novinara s kojom biste povijesnom epohom usporedili položaj Srba danas u Crnoj Gori, u intervjuu za podgorički dnevnik Dan (23. srpnja 2018.) odgovorili ste: »Usporedio bih ga sa položajem Srba u Hrvatskoj, u doba endehazije (NDH). Nažalost u Hrvatskoj ni danas nije bolji položaj Srbima.«

Neposredno po završetku rada Mješovite komisije za zajedničko razmatranje lika bl. Alojzija Stepinca, svi srpski članovi ove Komisije potpisali su 16. srpnja 2017. priopćenje za javnost, u kojem polemiziraju s beogradskim Večernjim novostima, te s uvredljivim konotacijama govore o zagrebačkom Kaptolu, prepoznavajući u pisanju navedenih srpskih novina »kaptolsku dirigentsku palicu«, jer su prenijele hrvatski prijevod završnoga *Priopćenja Mješovite komisije*, pripisujući prevoditelju namjerne netočnosti. Glasnogovornik Srpske Pravoslavne Crkve, bački episkop Irinej u *Saopštenju* od 18. srpnja 2017. nastavio je polemiku sa spomenutim novinama, nazivajući njihovo pisanje »kaptolskim komentarima iz Zagreba« i iskazujući svoj stav ne baš blagim rječnikom: »Ne bih da se ovde i njima bavim iako su mi veoma dobro poznati pošto sam ih slušao i čitao stotinama puta, a sadržaj nekih znam gotovo naizust. Sve u svemu, navijačko, servilno – rekao bih: kaptololatrijsko i antipatrijaršijsko – sočinjenje…«

Ni u nekim drugim prigodama bački vladika Irinej nije birao riječi kad je govorio o Crkvi i biskupima u Hrvatskoj. Kao glasnogovornik Srpske pravoslavne Crkve osobito teške optužbe izrekao je u Saopštenju za javnost Svetog Arhijerejskog Sabora Srpske pravoslavne Crkve sa redovnog zasedanja održanog u Pećkoj Patrijaršiji i Beogradu od 29. aprila do 10. maja 2018. godine. U Saopštenju je ustvrdio: »Konstatovano je takođe da su odnosi sa Rimokatoličkom Crkvom, Crkvama Reformacije i ekumenskim organizacijama korektni i konstruktivni, što nažalost, ne važi za odnose sa Hrvatskom biskupskom konferencijom, u kojoj, pored dobronamernih biskupa koji deluju u duhu Drugog vatikanskog sabora, postoji, nažalost, i dobar broj biskupa neprikrivene proustaške orijentacije i ustašoidne retorike. Sabor se nada da će oni prvi izvršiti veći uticaj na hrvatske rimokatoličke vernike nego ovi drugi.«

2. Vaša Svetosti! Pitamo se, kakav bi mogao biti cilj i smisao navedenih tvrdnji po kojima kod Katoličke Crkve u Hrvatskoj i njezinih pastira ne postoji gotovo nikakvo dobro, nego samo zlo. U ne tako davnim vremenima slušali smo slične ocjene i o Vatikanu i o papi. Međutim, danas čujemo pohvale papi Franji i Rimokatoličkoj Crkvi, a pokude biskupima i Crkvi u Hrvatskoj. U intervjuu objavljenom u Jutarnjem listu (7. siječnja 2017.) ponešto ironično kažete "da

ispadne kako srpski pravoslavni episkopi više drže do autoriteta rimskog biskupa negoli pojedini hrvatski katolički biskupi". Smatramo neobičnim da poglavar jedne pravoslavne mjesne Crkve javno suprotstavlja biskupe Katoličke Crkve u Hrvatskoj papi Franji, upućuje im prijekore i pripisuje zločine cijeloj toj Crkvi i cijelom hrvatskom narodu. Za zločine, kako u hrvatskom tako i u srpskom te u drugim narodima, krivi su pojedinci s imenom i prezimenom pa je na njima odgovornost za ono što su počinili.

Ne uspijevamo razumjeti namjere Saopštenja sa zadnjega zasjedanja Svetoga Arhijerejskog sabora Srpske Pravoslavne Crkve kad javno razvrstava hrvatske biskupe i tumači tko je od njih dobronamjeran i tko od njih djeluje prema II. vatikanskom saboru a tko ne, te većinu od njih označuje kao ljude »neprikrivene proustaške orijentacije i ustašoidne retorike« bez objašnjenja na temelju čega ih smatra takvima. Bački vladika Irinej u intervjuu Politici (20. lipnja 2018.) ponovio je tvrdnju o korektnim odnosima s Rimokatoličkom Crkvom u cjelini, ali ne i s biskupima Hrvatske biskupske konferencije, »uz časne i hvale vredne izuzetke», te u znatnoj mjeri i Bosne i Hercegovine, koji »kao da i ne čitaju izjave i deklaracije koje objavljuje njihov sopstveni vrhovni poglavar zajedno sa pravoslavnim patrijarsima, a ni druge izjave i tekstove pape Franje». Željeli bismo znati koji su razlozi zabrinutosti Vaše Svetosti i bačkoga vladike Irineja za odnos hrvatskih biskupa prema papi Franji? Naša povezanost s rimskim biskupom utemeljena je u vjeri Katoličke Crkve da je papa nasljednik sv. Petra, glava Biskupskoga kolegija, Pastir sveopće Crkve koji predsjeda zajedništvu u ljubavi, pa mu u tom duhu trajno iskazujemo puno povjerenje i duboko poštovanje te u vjerničkom posluhu prihvaćamo njegovu učiteljsku riječ. S obzirom na odnos između Srpske pravoslavne Crkve i Katoličke Crkve u Hrvatskoj smatramo da ga treba krasiti evanđeosko načelo: »Pogriješi li tvoj brat, idi i pokaraj ga nasamo. Ako te posluša, stekao si brata« (Mt 18,15-16). U prosudbama o drugima polazište treba biti argument istine koji valja obrazložiti »blago i s poštovanjem, dobre savjesti« (1 Pt 3,16), a eventualnu uvredu oprostiti i »do sedamdeset puta sedam« (Mt 18,22).

Navedenim javnim negativističkim načinom komuniciranja nije moguće riješiti bilo kakav problem ili pitanje. Takav pristup u hrvatskome društvu izaziva otpore prema nastupima Vaše Svetosti, budi nepovjerenje prema Vašoj osobi i prema Srpskoj Pravoslavnoj Crkvi te prema samim srpskim građanima u Hrvatskoj, produbljuje ranjenosti iz ratnoga vremena koje još nisu ozdravljene, potiče mržnju. Nastupi koji ne očituju nikakva suosjećanja za žrtve i stradalnike uzrokovane od srpske strane, osobito teško pogađaju one hrvatske ljude koji su za vrijeme nedavnoga Domovinskoga rata bili istjerani iz svojih domova na području tzv. Republike srpske krajine, Bosne i Hercegovine, napose iz banjalučkoga kraja, gdje nije bilo rata, a ubijena su i trojica svećenika. Tijekom 1991. godine u Hrvatskoj je bilo 536.000 prognanika i izbjeglica, dok ih je 1992. bilo oko 800.000 iz Hrvatske, Bosne i Hercegovine, Socijalističke Republike Jugoslavije, odnosno Srbije, Vojvodine, Kosova i Crne Gore. Kuće su im najvećim dijelom bile

razorene, brojna rodbina poubijana a mnogi otjerani u srpske logore. U to doba među prognanicima je bio i jedan sadašnji hrvatski biskup, koji je kao župnik s vrećicom u ruci zajedno s vjernicima izbjegao iz svoje župe pred nasiljem srpskih snaga. Određeni broj drugih svećenika, redovnika i redovnica završio je također u srpskim logorima, a jedan je svećenik ubijen. Tijekom Domovinskoga rata u Hrvatskoj po dosadašnjim saznanjima stradalo je 15.007 osoba, od kojih je 13.914 ubijeno, a 1093 nestalo. Više od 1300 objekata Katoličke Crkve i drugih svetinja uništeno je ili teško oštećeno. Navedene činjenice otvaraju pitanja na koja svi mi dugujemo odgovore istini i pravednosti. Temeljno je pitanje koje si moramo svi postaviti: Je li istinito i moralno ono što o drugima javno govorimo? Prešućujemo li dio istine? Jesmo li možda postali »suci što naopako sude« (Jak 2,4) i drugima oduzimamo dobar glas?

Posebnu težinu ima izjava Vaše Svetosti da je nedavni rat mogla spriječiti Katolička Crkva u Hrvatskoj. Nije ona imala nikakva utjecaja na srpskoga predsjednika Slobodana Miloševića, na Jugoslavensku narodnu armiju, na paravojne postrojbe iz Srbije, niti na druge koji su pokrenuli i vodili rat na hrvatskome tlu. Naše zauzimanje za mirno rješavanje problema kod njih nije imalo nikakva odjeka. Rat je očitovao da nije utemeljena tvrdnja koju smo nekoliko puta čuli od Vas, kako hrvatski katolici slušaju svoju Crkvu za razliku od pravoslavnih vjernika. Poznato je, naime, da je većina srpskih političara, kao i Srpska Pravoslavna crkva u vrijeme demokratskih promjena 90-tih godina prošloga stoljeća, zastupala stav kako srpski narod ne može živjeti s hrvatskim narodom u samostalnoj hrvatskoj državi nego isključivo u okviru zajedničke države, a ako to nije moguće, Srbi nemaju drugoga izbora nego uzeti oružje u ruke. U pismu Lordu Peteru Carringtonu, predsjedatelju Mirovne konferencije o bivšoj Jugoslaviji, patrijarh Pavle je u studenom 1991. napisao: »Ti naši sunarodnici, iste vere i krvi, suočeni su sa sledećim kobnim izborom: ili će se oružjem u ruci izboriti za opstanak u istoj državi sa maticom srpskog naroda, ili će biti prisiljeni da se iz te nove Nezavisne Države Hrvatske pre ili posle isele. Trećeg nema. Za to ih srpska država i srpski narod moraju zaštititi svim legitimnim sredstvima, uključujući i oružanu samoodbranu srpskih života i svih srpskih krajina. Teritorije na kojima je srpski narod vekovima živeo i na kojima je aprila 1941. imao etničku većinu pre genocida izvršenog nad njim od strane hrvatskih kvinsliških vlasti, ne mogu ostati u sastavu bilo kakve nezavisne Hrvatske, već se moraju naći pod zajedničkim državnim krovom sa današnjom Srbijom i svim srpskim krajinama.« Premda je patrijarh Pavle 1999. godine prigodom svoga prvoga posjeta Zagrebu nakon Domovinskoga rata savjetovao Srbima da budu lojalni građani Hrvatske i potaknuo ih »Časno ispunjavajte svoje građanske dužnosti i postupajte savesno po državnim zakonima Republike Hrvatske«, posljedice navedene srpske politike osjećaju se i danas u srpsko hrvatskim odnosima, za koje se ne može optuživati Katoličku Crkvu. Izneseni stav o nemogućnosti Srba da žive s Hrvatima u hrvatskoj državi pokazao se osobito pogubnim tijekom vojno-redarstvene akcije Oluja, kad je vodstvo krajiških Srba

naredilo njihovo iseljavanje iz mjesta stanovanja i odlazak iz Hrvatske, kako svjedoči pouzdana ratna dokumentacija.

Vaše mišljenje koje ste iznijeli na već spomenutom 62. Međunarodnom beogradskom sajmu knjiga (24. listopada 2017.): »Gde god žive Srbi, to je Srbija, bilo u Srbiji, bilo u Bosni, bilo u Vojvodini, bilo Crnoj Gori i u drugim mestima« ne pridonosi miru i razumijevanju, jer samo Srbima dajete određena prava, bez objašnjenja kakva bi prava imali drugi građani koji žive sa Srbima. Povjerenje među Srbima i Hrvatima ne izgrađuje ni Vaše prešućivanje hrvatske države. Naime, kad upućujete pisane poruke vjernicima Srpske Pravoslavne Crkve u Hrvatskoj, Vi gotovo redovito ne navodite državu u kojoj oni žive nego pokrajine Dalmaciju, Slavoniju, Liku. Neovisnost Republike Hrvatske priznale su gotovo sve svjetske države te joj Vaše ignoriranje ne može nauditi, ali ono nanosi štetu Vašemu ugledu u Hrvatskoj i ujedno građane srpske nacionalnosti stavlja u nova iskušenja. Kad u svojoj nedavnoj izjavi u Crnoj Gori tvrdite da Srbima ni danas nije bolje u Hrvatskoj nego li je bilo za vrijeme Nezavisne Države Hrvatske, uvjeravate svoje sunarodnjake i druge hrvatske građane u nešto što nije točno i što ulijeva strah. Status Srba u Hrvatskoj definiran je Ustavom i zakonima, oni imaju svoje predstavnike u Hrvatskome saboru i na svim razinama lokalne uprave te danas participiraju kao koalicijski partneri u Vladi Republike Hrvatske i imaju mogućnost legalnim putem zauzimati se za ostvarenje svojih prava. Osim toga, ubrzo nakon potpisivanja posljednjega Ugovora između Svete Stolice i Republike Hrvatske o gospodarskim pitanjima, Hrvatska je Vlada sklopila sličan Ugovor sa Srpskom Pravoslavnom Crkvom po kojem joj iz državnoga proračuna dodjeljuje određena financijska sredstva te je ona otvorila i vlastitu Gimnaziju u Zagrebu. Nije malen broj nekretnina, oduzetih tijekom komunističke vladavine u Jugoslaviji, koje je Republika Hrvatska vratila Srpskoj Pravoslavnoj Crkvi.

3. Vaša Svetosti. Sve što su hrvatski biskupi u Jugoslavenskoj biskupskoj konferenciji a potom i u Hrvatskoj biskupskoj konferenciji na čelu s kardinalom Franjom Kuharićem govorili i činili tijekom rata od 1991. do 1995. i nakon njega do danas, dokumentirano je i svakome dostupno, među ostalim i u jednoj od najnovijih knjiga koju je napisala Julija Barunčić Pletikosić pod naslovom *Katolička Crkva u Hrvatskoj i Domovinski rat 1991 – 1995*. U različitim prigodama, na susretima s patrijarhom Pavlom, u propovijedima, nastupima u javnim medijima biskupi su se zauzimali za pravo Hrvata na slobodnu državu, te pravo svih njezinih građana, napose Srba da u njoj žive svoj vlastiti nacionalni, kulturni i vjerski identitet. Dizali su glas protiv svakoga nasilja, tražili da se nastali problemi rješavaju mirnim putem, snažno se borili protiv mržnje i osvete Srbima. Za najtežih progona hrvatskoga stanovništva i rušenja njihovih kuća i svetinja, kardinal Kuharić je u svojoj propovijedi u Petrinji, na blagdan sv. Lovre 10. kolovoza 1991., pozvao: »Ako je moj protivnik spalio moju kuću, ja neću zapaliti njegovu! Ako je razorio moju crkvu, ja neću ni dirnuti njegovu, dapače, čuvat ću je. Ako je napustio svoj dom, ja neću ni igle uzeti iz njega! Ako je ubio moga oca, brata, sestru, ja neću vratiti istom mjerom nego ću poštovati

život njegova oca, brata, sina, sestre!« Nažalost, ovakve riječi nismo čuli od predstavnika Srpske Pravoslavne Crkve. Od Kuharićeva evanđeoskoga stava posve se razlikuje izjava pakračkoga episkopa Lukijana Pantelića, koji je u to isto vrijeme uvjeravao svoje sunarodnjake da djeluju po načelu »Sada ćemo opet uzeti Stari zavet u kome piše 'Oko za oko, zub za zub, mladić za mladića', a posle Novi zavet ,"ko tebe kamenom ti njega hlebom"«.

Hrvatski su biskupi nakon legalne i međunarodno priznate vojno-redarstvene akcije Oluja upozoravali na nedopustivost ubojstava, pljački i paleža kuća srpskih izbjeglica te su se zauzimali za njihov povratak. Želimo napose spomenuti šibenskoga biskupa msgr. Srećka Badurinu, koji se izložio nemalim pogibeljima u takvom nastojanju. Među ostalim, biskupi su intervenirali kod hrvatskih vlasti da se episkopi Srpske Pravoslavne Crkve, koji su na početku rata otišli iz Hrvatske, vrate u svoja sjedišta, a svoju osjetljivost za stradanja srpskih svetinja iskazali su i na taj način što su u knjigu *Ranjena Crkva u Hrvatskoj – Uništavanje sakralnih objekata u Hrvatskoj (1991. – 1995.),* u izdanju HBK 1996. godine, stavili i prikaz razorenih sakralnih objekata Srpske pravoslavne Crkve u Hrvatskoj.

4. Usred ratnih zbivanja, kad su neki smatrali da nije uputno javno nastupati sa stavovima koji bi mogli obeshrabriti hrvatske vojnike u obrani slobode vlastite domovine, hrvatski su biskupi, 1. svibnja 1995. godine, na dan početka vojno-redarstvene operacije Bljesak, uputili javnosti Pismo Hrvatske biskupske konferencije o pedesetoj obljetnici završetka Drugoga svjetskog rata u kojem su iznijeli jasna stajališta s obzirom na stradanja tijekom II. svjetskog rata i neposredno nakon njega te na trenutačne ratne nevolje. Izrazili su žaljenje prema svakoj žrtvi u Jasenovcu i u drugim mjestima stradanja srpskih, židovskih, romskih, hrvatskih i drugih žrtava, te prema onim Srbima koji su izgubili živote u ratu 1991. – 1995., među kojima su po posljednjim statistikama stradale 7204 osobe, većinom pripadnika srpskih vojnih postrojbi, uračunavajući u taj broj i 873 osobe koje se vode kao nestale, te se zauzeli za pomirenje. Hrvatski su biskupi među ostalim u pismu kazali: »Pravo na život i dostojanstvo svake osobe pod Božjom je zaštitom. Stoga, svakoj nevinoj žrtvi dugujemo jednako poštovanje. Tu ne može biti razlike ni rasne, ni nacionalne, ni konfesionalne, ni stranačke. Temeljna jednakost u dostojanstvu svih ljudi proizlazi iz same naravi čovjeka, stvorena na sliku i priliku Božju. Pojedinačne i osobito masovne likvidacije bez ikakva suda i dokaza krivnje, uvijek su i posvuda teški zločini pred Bogom i pred ljudima. Stoga ćemo se kod svetoga oltara spomenuti žrtava hrvatskog naroda i Katoličke Crkve. Spomenut ćemo se žrtava srpske nacionalnosti i Srpske Pravoslavne Crkve u Hrvatskoj. Spomenut ćemo se žrtava Židova, Roma i svih kod nas ubijenih u Drugome svjetskom ratu samo zato što su druge nacije, druge konfesionalne pripadnosti ili drugoga političkog uvjerenja.«

U spomenutom Pismu biskupi su postavili pitanja koja su aktualna i danas: »Nije glavna težina pitanja u tome kako žaliti žrtve vlastite zajednice i kako prepoznati krivnju druge zajednice. Hrvati i Srbi, katolici i pravoslavni, muslimani i drugi

pred težim su moralnim pitanjem: Kako žaliti žrtve druge zajednice, kako priznati krivnju u vlastitoj zajednici? A zatim: Kako okajati krivnju, kako zadobiti oproštenje Božje i ljudsko, mir savjesti i pomirenje među ljudima i narodima? Kako započeti novo doba osnovano na pravednosti i istini?«

Ključ odgovora hrvatski biskupi našli su u molitvi Gospodnjoj: »Otpusti nam duge naše kako i mi otpuštamo dužnicima našim.« Podsjetili su na poticaj pape Ivana Pavla II. u homiliji na misi u Zagrebu, 11. rujna 1994. godine: »Tražiti oprost i sam oprostiti, tako bi mogla biti sažeta zadaća koja je pred svima, ako se žele postaviti čvrste pretpostavke za postizanje istinskog i trajnog mira«. Ustrajni u toj zadaći, hrvatski biskupi na različite načine nastoje promicati navedenu evanđeosku svijest. Među ostalim, čine to svake godine na Dan žrtve Vukovara, uključujući u molitvu – uz nedužne žrtve ubijenih na Ovčari – i sve druge ratne stradalnike te potiču na praštanje i pomirenje. Jednako tako svake godine u jasenovačkoj katoličkoj župnoj crkvi slave s brojnim vjernicima Dan obnove čišćenja pamćenja i spomena mučenika, kada se u svojoj molitvi, kajanju i praštanju spominju nedužnih žrtava bilo koje nacionalne i vjerske pripadnosti, ubijenih pod bilo kojom zastavom, od žrtava jasenovačkoga logora i bleiburškoga križnoga puta do žrtava Domovinskoga rata, kako na hrvatskoj, tako i na srpskoj strani. Tomu činu molitve i pokore posljednjih godina pribiva i slavonski episkop Jovan koji je svjedok da biskupi i Crkva u Hrvatskoj ne šute. Žalimo što Vaša Svetost nije upoznata s našim nastojanjima oko praštanja i pomirenja te u spomenutoj propovijedi u Bačkoj Palanci (4. kolovoza 2018.), pozivajući na praštanje tvrdite: »Mnogo puta smo to kazali, ali nažalost ne vidimo da i druga strana nešto slično čini.«

5. Vaša Svetosti. Svjesni da nas je Bog »pomirio po Kristu i povjerio nam službu pomirenja« (2 Kor 5,18), ponavljamo i danas ono što smo istaknuli u Pismu 1995. godine: "Željeli bismo posebno da katolici i pravoslavni u Hrvatskoj zauzmu zajednički kršćanski stav i prema žrtvama i prema krivnji za žrtve, prema grijehu i prema pomirenju. Ako se u prošlosti manipuliralo s povijesnim činjenicama, požurimo čas kad ćemo u slobodi i odgovornosti pred Bogom i pred ljudima javno očitovati istovjetan kršćanski odnos i prema žrtvama i prema krivcima. Molimo da to vrijeme što prije sine!« Navedeno Pismo dostavili smo Vašoj Svetosti posljednji puta prije nekoliko godina po msgr. Orlandu Antoniniju, apostolskom nunciju u Beogradu, ali na naše prijedloge nismo do danas dobili nikakva odgovora.

Kao pastiri Crkve želimo u našemu društvu svjedočiti vjernost Isusovoj riječi: »Budite milosrdni kao što je Otac vaš milosrdan. Ne sudite i nećete biti suđeni. Ne osuđujte i nećete biti osuđeni. Praštajte i oprostit će vam se. (…) Jer mjerom kojom mjerite vama će se zauzvrat mjeriti« (Lk 6, 36-38). U tom opredjeljenju ohrabruje nas i Vaša tvrdnja izrečena u intervjuu Jutarnjem listu, 7. siječnja 2017.: »Reči koje optužuju, upiranje prsta prema susedu, ne donosi nikome ništa dobro. Treba ih se čuvati. Ne dao Bog da reči verskih lidera budu izgovor za nova nasilja i nove nesreće!« Smatramo svojom evanđeoskom zadaćom zauzimati se i dalje za

međusobne susrete i razgovore, za nastojanje oko razumijevanja, za gradnju mostova u izravnoj bratskoj komunikaciji, čemu pridonose i povremeni susreti između pojedinih episkopa Srpske Pravoslavne Crkve i biskupa Katoličke Crkve u Hrvatskoj. Predlagali smo više puta na pisani i usmeni način da nađemo mogućnost redovitih susreta Komisije Hrvatske biskupske konferencije za odnos sa Srpskom Pravoslavnom Crkvom i Komisije Srpske Pravoslavne Crkve za odnos s Katoličkom Crkvom u Hrvatskoj o pitanjima koja se odnose na dvije Crkve i na njihovo djelovanje, ali ni na njih nismo dobili odgovora, te se Komisije nakon smrti patrijarha Pavla nisu više sastale. Rad u Komisiji o bl. Alojziju Stepincu pokazao je koliko je važno razgovarati na dostojanstven način kao braća i o najtežim povijesnim prijeporima oko kojih se ne uspijevamo složiti, izbjegavajući polemiku putem javnih medija koja ne priliči kršćanima i pokazuje da zastupajući evanđelje nismo drugačiji od sinova ovoga svijeta. Valja nam zajednički posvjedočiti da su praštanje i pomirenje jedini put oslobođenja od zarobljenosti prošlošću i dnevno-političkih interesa, da nas moć evanđelja izdiže iznad naših ukopanosti u nemoć zla, i očituje da je Crkva u našim narodima prvenstveno posvećena čovjeku, služeći mu evanđeoskim putem.
Uz izraze posebnoga poštovanja i zajedništva u Isusu Kristu, našem jedinom Gospodinu, srdačno Vas pozdravljamo.

Msgr. Želimir Puljić, nadbiskup zadarski, predsjednik HBK, v.r.
Kardinal Josip Bozanić, nadbiskup zagrebački i metropolit, potpredsjednik HBK, v.r.
Msgr. Marin Barišić, nadbiskup splitsko-makarski i metropolit, v.r.
Msgr Ivan Devčić, nadbiskup riječki i metropolit, v.r.
Msgr. Đuro Hranić, nadbiskup đakovačko-osječki i metropolit v.r.
Msgr. Antun Škvorčević, biskup požeški, v.r.
Msgr. Josip Mrzljak, biskup varaždinski, v.r.
Msgr. Nikola Kekić, vladika križevački, v.r.
Msgr. Vlado Košić, biskup sisački, v.r.
Msgr. Vjekoslav Huzjak, biskup bjelovarsko-križevački, v.r.
Msgr. Mate Uzinić, biskup dubrovački, v.r.
Msgr. Dražen Kutleša, biskup porečki i pulski, v.r.
Msgr. Ivica Petanjak, biskup krčki, v.r.
Msgr. Jure Bogdan, vojni ordinarij u RH, v.r.
Msgr. Zdenko Križić, biskup gospićko-senjski, v.r.
Msgr. Tomislav Rogić, biskup šibenski, v.r.
Msgr. Petar Palić, biskup hvarski i generalni tajnik HBK, v.r.
Msgr. Mijo Gorski, pomoćni biskup zagrebački, v.r.
Msgr. Ivan Šaško, pomoćni biskup zagrebački, v.r.

Subject: Boka, akademik Aralica, dr. Richter
Date: Thu, 11 Nov 2021 22:56:40 +0100
From: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

PUPOVČEVE 'NOVOSTI' PRIZNALE DA SU LAŽNO PRENIJELE DR. RICHTERA

11. studenoga 2021.

Foto: fah, snimka zaslona, montaža narod.hr
"Novosti" Milorada Pupovca objavile su demanti prim. dr. sc. Darko Richter, dr. med., koji je bio izabran za ravnatelja DB Srebrnjak, a kojim priznaju da su lažno prenijeli dr. Richtera.
> Upravno vijeće DB Srebrnjak: 'Odabrali smo najboljeg kandidata, bez uplitanja vrijednosnih ili ideoloških stavova' (https://narod.hr/hrvatska/upravno-vijece-db-srebrnjak-o-dr-richteru-zeljeli-smo-odabrati-najboljeg-kandidata)
> Richter: 'Tomaševićevi su me tražili da ne sudjelujem na Hodu za život' (https://narod.hr/hrvatska/richter-tomasevicevi-su-me-trazili-da-ne-sudjelujem-na-hodu-za-zivot)
> Ovo su Tomaševićevi članovi Upravnog vijeća DB Srebrnjak koji su podnijeli ostavke nakon ostavke dr. Richtera (https://narod.hr/hrvatska/ovo-su-tomasevicevi-clanovi-upravnog-vijeca-db-srebrnjak-koji-su-podnijeli-ostavke-nakon-ostavke-dr-richtera)
Donosimo demanti u cijelosti:
"U tekstu autora G. Borkovića, koji je objavljen 8. listopada 2021.g na Vašem portalu a pod naslovom "Dr. Darko Richter: Ne vjeruj Srbinu!" iznesene su nepotpune, netočne i neprovjerene informacije, koje Vas ovim putem pozivamo da ispravite.
Prije svega, autor teksta navodi da je dr. Darko Richter izabran i imenovan ravnateljem "Srebrenjaka", što je pogrješna informacija. Javna ustanova u kojoj je dr. Darko Richter izabran i imenovan ravnateljem zove se Dječja bolnica Srebrenjak, a ne kako to novinar pogrješno piše "Srebrenjak".
Autor nadalje piše da se dr. Richter „na simpoziju tzv. Hrvatske pravoslavne crkve pohvalio" da je njegova prabaka rekla "Ne vjeruj Srbinu!", te kasnije u tekstu navodi da je dr. Richter gostovao "na tribinama neregistrirane Hrvatske pravoslavne crkve". Simpozij (a ne tribina, kako u tekstu navodite) Hrvatske pravoslavne crkve na kojemu je kao predavač sudjelovao dr. Darko Richter bio je znanstveni skup na kojemu su sudjelovali i drugi ugledni stručnjaci i osobe iz javnog života.

Autor u članku citira izjavu dr. Darka Richtera pa navodi "U našoj se obitelji prenosila uzrečica Milke Boroević: 'Ne vjeruj Srbinu'". Milka Boroević bila je Hrvatica i pravoslavka, te prabaka dr. Richtera.
Dakle, kako proizlazi iz navoda koji je iz teksta prenesen u citatu, Milka Boroević je izjavila "Ne vjeruj Srbinu!", a dr. Richter je naveo da to nije njegova izjava već upravo Milke Boroević, njegove prabake.
Stoga je uredničkа objava teksta prema kojoj je u glavnom naslovu navedeno da je naša stranka izjavila tvrdnju koju ona nije izjavila, neistinita i pogrješna. Kao takva je nezakonita jer glavni urednik nije ovlašten uredničkom obradom promijeniti smisao objavljene informacije, kako je propisano odredbama Zakona o medijima (NN 59/04, 84/11, 81/13).
Nadalje, autor članka naziva dr. Richtera "dr. House", što je za dr. Richtera uvredljiva usporedba koju Vas ovim putem pozivamo ispraviti. U istoj se rečenici novinar poziva na neimenovane izvore koji dr. Richtera nazivaju "najlađim doktorom otkad je Hrvata". Ovu tvrdnju novinar predstavlja kao citat, ali pritom ne navodi autora te navodne izjave, što je protivno odredbama Zakona o medijima. Dr. Darko Richter je ugledni liječnik s cjeloživotnim praktičnim i znanstvenim iskustvom te je cijenjeni stručnjak iznimne reputacije, a nije nikakav najluđi doktor.
Konačno, novinar piše da "dr. Richter smatra da je umjetna oplodnja silovanje u epruveti.". To je nepotpuna informacija budući da je dr. Richter izjavio "to je neka vrsta silovanja u epruveti", a ne da je "umjetna oplodnja silovanje u epruveti", što nisu istoznačne tvrdnje. Tu je izjavu dr. Richter izjavio u listu Glas Koncila, što novinar ne navodi u svojem tekstu, ali zato netočno prenosi sadržaj te dane izjave. Slijedom svega navedenoga, dr. Richter podnosi ovaj zahtjev za objavom ispravka netočnih i nepotpunih informacija te Vas poziva objaviti ovaj ispravak zajedno s poveznicom na objavljeni članak u skladu s odredbom članka 41. stavka 4. Zakona o medijima."
Podsjetimo, dr. Richtera izabralo je Upravno vijeće bolnice kao najboljeg kandidata, ali je nakon medijskih i političkih napada nakon samo tri dana dao ostavku.
No, prema informacijama koje ima Narod.hr o dnevnom redu 1. sjednice novog UV-a nema naznaka da će se raspisivati novi natječaj za ravnatelja, a što je Tomašević najavio 26.10. odmah po imenovanju novih članova.

Tomaševićevi ljudi tražili ga da ne sudjeluje na Hodu za život

Objavio je i što su Tomaševićevi ljudi tražili od njega.
"ŠTO SU OD MENE TRAŽILI DOK SU ME VAGALI ZA MJESTO RAVNATELJA SREBRNJAKA:
Da se ne istupam sam javno, nego da nastupe koordiniram s glasnogovornikom iz Gradske uprave, nekim Jagićem.
Da ne sudjelujem na Hodu za život. To mi je ponovljeno nekoliko puta.

Ponavljali su kao se dijametralno svjetnazorski razlikujemo, kao da se samo ja moram prilagoditi njihovim potrebama. NAJVAŽNIJI IM JE BIO IDEOLOŠKI OKVIR.
Sve im se na tome ruši.
Netko ih je krivo podučavao (mislim, Lenjin: 'cijela politika je kadrovska politika, i ništa više'; tako je nekako govorio).
Cijeli Srebrnjak je rupa bez dna, a kada dođe politički komesar, ili neki katolik za kojeg će nam javiti s portala index-hr da je to pravi katolik kakvo treba tražiti, ta rupa će ih doći glave – financijski.
Prokušani kadrovi na Srebrnjaku će se pokušati ponovno ponuditi da saniraju rupu koju su oni otvorili. Ma bit će to zanimljivo", zaključuje prim. dr. sc. Richter.

Tko je dr. Richter?
Prim. dr. sc. Darko Richter 1979. diplomirao je na Medicinskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu, 1986. postao je specijalist pedijatar, od 2000. godine primarijus, a 2007. je uslijedila uža specijalizacija iz pedijatrijske alergologije i kliničke imunologije. Od 2008. je i doktor znanosti.
Dr. Richter je dugi niz godina radio u Klinici za pedijatriju KBC Zagreb, na Šalati i Rebru, te kraće vrijeme u Dječjoj bolnici Srebrnjak u Zagrebu. Od 1993. do 2000. bio je pomoćnik ravnatelja KBC Zagreb za medicinska pitanja, a od 2009. pročelnik poliklinike Klinike za pedijatriju na Rebru.
Tijekom dosadašnjeg radnog iskustva bavio se pedijatrijskom alergologijom, vakcinologijom i primarnim imunodeficijencijama. Napisao je 117 radova u medicinskim časopisima, 26 poglavlja u 13 udžbenika i održao preko 150 pozvanih predavanja. Godine 2010. godine osnovao je Sekciju za alergologiju i kliničku imunologiju Hrvatskog pedijatrijskog društva koja redovito surađuje s nizom domaćih i inozemnih srodnih sekcija, društava i centara. Godine 2019. izabran je u Nadzorni odbor Hrvatskog katoličkog liječničkog društva.
Izvor: narod.hr

https://narod.hr/hrvatska/pupovceve-novosti-priznale-da-su-lazno-prenijele-dr-richtera

PODSJETNIK:
Dr. Richter je supotpisnik *Otvorenog pisma predsjednicima države, sabora i vlade RH* akademika Ivana Aralice, akademika Josipa Pečarića, sisačkog biskupa Vlade Košića i generala Ivana Tolja o zabrani veličanje zločina.

NJIMA NE ČESTITAJU!

G. Branko Smrekar poslao mi je svoj tekst Božić:
Subject:Dragi Josipe, oduševili ste Hrvate pravoslavne vjere. Čestitamo.
Date: Fri, 7 Jan 2022 09:27:18 +0100
From: Branko Smrekar
To: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

BOŽIĆ
Sretan Božić svim istinskim vjernicima pravoslavne vjere, koji Božić slave po Julijanskom kalendaru.
Božić su im, na prijmu Srpskog narodnoj vijeća, u nazočnosti patrijarha Srpske pravoslavne Crkve, Porfirija, čestitali: Predsjednik Sabora Republike Hrvatske. Goran Jandroković, Predsjednik Vlade RH, Andrej Plenković, gradonačelnik Zagreba, Tomislav Tomašević i drugi.
Predsjednik Republike Hrvatske, koji je potanko upoznat s poviješću pravoslavlja u Hrvata, nije bio nazočan domjenku, ali je pravoslavnim vjernicima koji danas slave, čestitao Božić
Božićnu čestitku patrijarhu Srpske pravoslavne crkve, Porfiriju, uputio je i Predsjednik Hrvatske biskupske konferencije, Zadarski nadbiskup Želimir Puljić.
Nažalost, arhiepiskopu Hrvatske pravoslavne Crkve, Aleksandru i našim pravoslavnim vjernicima, koji Božić, poput nas katolika, slave 25. prosinca, među kojima je i 12.600 Hrvatskih branitelja pravoslavne vjere, koji su, s drugim Hrvatskim braniteljima, obranili
Hrvatsku od velikosrpskih hegemonista, Božić nisu čestitali ni Predsjednik biskupske konferencije Želimir Puljić ni Predsjednik Republike Hrvatske ni

Predsjednik Vlade ni Predsjednik Sabora Republike Hrvatske niti itko od političkih čelnika koalicije, oporbe ili predstavnika narodnih manjina. Sramota.
Hrvatsku pravoslavnu Crkvu svjetovno su zabranjivali i kralj
Aleksandar i Drug Tito .
Prema ponašanju dosadašnjih vlasti i oporbe Republike Hrvatske, prema Hrvatima pravoslavne vjere i njihovoj Hrvatskoj pravoslavnoj Crkvi , dobiva se dojam da Titovo vrijeme još traje.
Vjerujem da će Udruga Hrvatskih branitelja pravoslavne vjere, u uniji s drugim neovisnim braniteljskim udrugama, uspjeti ostvariti svoja Ustavom zagarantira vjerska prava, u svojoj, više od tristo godina staroj, Hrvatskoj pravoslavnoj Crkvi, po Kanonskom pravu, jedinoj mogućoj pravoslavnoj Crkvi u Republici Hrvatskoj.
Zaslužili su i kao domoljubi i kao vjernici, koji ne žele svoje vjerske potrebe ostvarivati u Hrvatskoj neregistriranoj, Srpskoj pravoslavnoj Crkvi, koja je, uz Srpsku akademiju nauka i umetnosti, poticala njihove okupatore, ubojice i stoljetne negatore Hrvatskog nacionalnog identiteta: stanovništva, teritorija, jezika i kulture, vječno lagavši i iskrivljavajući istinu o povijesti u ovom dijelu Europe.
Hrvatska je pravoslavna Crkva, zajedno s Carigradskom,
Aleksandrijskom i Antiohijskom patrijarhijom te Rumunjskom,
Bugarskom, Grčkom i još nekim drugim pravoslavnim Crkvama, sa svojim vjernicima, Božić proslavila 25.prosinca, po Ispravljenom Julijanskom kalendaru, čiji je autor Hrvatski matematičar, pravoslavne vjere, Milutin Milanković, istog nadnevka kao i po Gregorijanskom kalendaru.
Danas je 25. prosinca po Julijanskom kalendaru.
Sretan Božić svim pravoslavnim vjernicima koji žive po kršćanskim načelima.
Branko Smrekar
Tekst je objavljen i na portalu HPC:
https://hrvatskapravoslavnacrkva.wordpress.com/2022/01/07/bozic/

Vjerojatno će vam se učiniti da je Subjekt e-maila g. Smrekara čudan.
Međutim može se razumjeti ako pročitate na stranicama Sisačke biskupije kako je proslavljeno Bogojavljenje u Petrinji:

BOGOJAVLJENJE U PETRINJI

Četvrtak, 06 Siječanj 2022

Sisački biskup Vlado Košić ovogodišnje je Bogojavljenje, u četvrtak 6. siječnja, slavio u župnoj crkvi sv. Lovre u Petrinji na osobitu nakanu za hrvatske branitelje. Naime, hrvatski branitelj pravoslavne vjere Đuro Plavljanić iz Jošavice želio je ovaj dan sa svojim prijateljima Bogu zahvaliti za novoizgrađenu kuću koju su mu poslije potresa izgradili upravo branitelji uz pomoć mnogih donatora. Misu su s biskupom slavili župnik Josip Samaržija i đakon Vjekoslav Uvalić, a uz Đuru i njegove prijatelje hrvatske branitelje te velik broj vjernika na misi je sudjelovao i akademik Josip Pečarić te predsjednik Udruge hrvatskih branitelja pravoslavne vjere Ratko Despot je poslije mise biskupu uručio zahvalnicu za doprinos zbrinjavanja obitelji Plavljanić.

U svojoj homiliji biskup je rekao da je blagdan Bogojavljenja najstariji kršćanski blagdan kojim se slavi Kristov dolazak i objava Boga čovjeku. Budući da se Bog objavio svim narodima, ne samo Židovima, ovo je blagdan kojim ispovijedamo

da su Bogu vrijedni i dragi svi ljudi i narodi, bez obzira na sve razlike. Ipak, ne treba zato reći da smo svi isti ili jednaki. Jer nisu se Josip i Marija išli pokloniti kraljevima na Istok, nego su mudraci ili kraljevi s Istoka došli u Betlehem pokloniti se Isusu. I židovski kralj Herod, koji je saznao da je Mesija rođen u Betlehemu i prijetvorno želio od hodočasnika s Istoka saznati točne informacije o novorođenom Djetetu, bio je Židov, no to nije bilo dovoljno da se i on doista pođe pokloniti Isusu. Od Isusova rođenja ljudi se dijele upravo po tome: jedni, koji se dolaze njemu pokloniti i oni drugi koji to ne žele. Također i branitelji, koji su na početku teškog rata koji smo proživjeli prije 30 godina stali na branik Domovine, znali su što je istina a što laž, i oni su stali u obranu istine. Zato im to nikada ne smijemo zaboraviti i zato smo im zauvijek zahvalni. Jer Isus je Istina i tko je od istine, njega slijedi, a tko slijedi laž, protiv je Istine a to znači i protiv Isusa
Na kraju slavlja župnik Samaržija je svima izrazio svoje čestitke i dobre želje.

https://www.biskupija-sisak.hr/index.php/arhiv/6624-bogojavljenje-u-petrinji

Zapravo veliko je moje zadovoljstvo što sam bio s hrvatskim braniteljem pravoslavne vjere Đurom Plavljanićem iz Jošavice koji je želio na taj dan sa

svojim prijateljima Bogu zahvaliti za novoizgrađenu kuću koju su mu poslije potresa izgradili upravo branitelji uz pomoć mnogih donatora.

Zapravo meni je mnogo više od onih čestitki koje hrvatski branitelji nisu dobili od onih koje je naveo g. Smrekar vrijedilo čuti propovijed HRVATSKOG biskupa dr. Vlada Košića koji je u njoj nekoliko puta spomenuo hrvatskog branitelja Đura Plavljanića.
Dapače dobro je da vlast i ne zna zašto je pukovnik HV i HOS-ovac koji je obučeni Niški specijalac dobio više odlikovanja za hrabrost, kako on s ponosom ističe „od predsjednika Tuđmana i ministra Šuška“, jer bi im to valjda bio dodatni dokaz da takvima ne trebaju čestitati i njihove blagdane, niti priznati njihovu crkvu.
Da, strašno bi bilo npr. znati priču kako je Đuro s automatskom puškom skočio na tenk i doveo ga Hrvatskoj vojsci, zar ne?

Vrativši se iz Petrinje pričao sam o tome susjedima u našem kafiću. Nikolin komentar o našim vlastima bio je:
Nikada oni neće priznati HPC jer ih je strah.
Đuro se nije bojao skočiti na tenk, a naši hrabri političari se boje priznati njegovu crkvu, ali priznaju nelegalnu SPC, kako je general

Prkačin to dokazao, i bogato financiraju. Ipak je to politička organizacija koja je sudjelovala u naci-fašističkoj agresiji na Hrvatsku, zar ne?

Susjed Dado mi je još zanimljiviji kad je u pitanju moja suradnja s HPC. Kada sam sudjelovao u Konferenciji za tisak HPC, bilo je o tome na nekoj televiziji. Dado je tada bio u izolaciji. Zvao ga je jedan prijatelj i pitao što radi. Dado mu je rekao da čita knjigu svog susjeda akademika Pečarića.
Prijatelj je bio zgrožen:

Pa on je ustaša, on hoće Hrvatsku Pravoslavnu Crkvu.
Kada mi je to Dado ispričao zapravo me je oduševio jer i njegov prijatelj zna da sam ja za HPC a ne kao srpske sluge za SPC.

A pukovnik Đuro Plavljanić je dokazao da je ta veza s HPC dokaz da je njegov prijatelj u pravu. Pa Đuro je i HOS-ovac i član HPC i još je automatskom puškom osvajao tenkove vojske čiju crkvu iako je zapravo nelegalna u RH priznaju. Pravi ustaša, zar ne. Pa zar nisu naci-fašistički agresori na Hrvatsku i njihovi prijatelji u RH sve hrvatske branitelje nazivali ustašama, a Hrvatsku Tuđmanova ustaška država?
A Đuro I Njegovi Prijatelji Se Ponose I Tuđmanom i Šuškom.
Lijepo je biti prijatelj takvim domoljubima, zar ne?
Josip Pečarić

HOS
ZA DOM SPREMNI
MAERSK

https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/29129-njima-ne-cestitaju

NOVI STARI NAPADI NA HPC

9 lipnja, 2023

Dok ideš svojim putem nemoj se zaustavljati kako bi bacio kamen na svakog psa koji na tebe zalaje jer nikad ne ćeš doći do cilja. (Winston Churchil)

Nedavno su objavljeni konačni rezultati Popisa stanovništva Hrvatske 2021. i mi smo objavili naš osvrt na podatke o stanju pravoslavlja.

Popis 2021. je još jednom pokazao kako je u zadnjim godinama zahvaljujući našim svesrdnim radom HPC ojačala i postala nezaobilazni čimbenik u javnom životu Hrvatske. Ova činjenica bode oči onima, kojima naša Crkva smeta jer ugrožava postojanje nekanonske, nezakonite i de jure ne postojeće SPC u Hrvatskoj s time što se suprotstavlja neojugoslovenskoj idili koja živi u glavama političke elite u RH.

Prije nekoliko mjeseci predsjednik Srbije Vučić objavio je da u RH na Popisu 2021. bilo 30 000 Hrvata pravoslavne vjere, što je za njega zabrinjavajuće.

Nedavno je Savo Štrbac za beogradsku Politiku dao izjavu, koju prenose svi mediji u tzv. „regiji" da je na Popisu 2021. u RH više od 40 000 Hrvata pravoslavaca što je po njemu nerealno i vrlo zabrinjavajuće zato je zadao nove smjernice za napad na HPC i ponajviše na njenog poglavara arhiepiskopa Aleksandra.[2]

1. Kako to da je HPC za neke još uvijek podružnica EPC unatoč tomu što je Tomos dobila još prije 10 godina i od tada je autokefalna. MPC je prošle godine dobila tomos od SPC i odmah postala samostalna (autokefalna), a HPC koja je tomos dobila od EPC nije samostalna nego je nečija podružnica. Po kojoj logici?

2. Kako arhiepiskop Aleksandar nije bio svećenik, pa čak nije niti kršten. Možda će Štrbac reći otkud on sve to zna. Zaboravio je Štrbac to što je prije 10 godina na jednoj tribini o HPC održanoj u prostorijama SPC u Beogradu voditelj Veljko Đurić-Mišina rekao o arhiepiskopu Aleksandru da je on svećenik Bugarske pravoslavne crkve, koja je njega poslala kako bi srušio SPC u Hrvatskoj.

3. Ništa od navedenog nije istina, ali poznato je da velikosrbima istina nije bitna zato se i njihove istine s protokom vremena mijenjaju na način, koji im u nekom trenutku odgovara. Odmah su se u Hrvatskoj aktivirali neki mutni likovi, koji pod izgovorom za čistoću HPC napadaju arhiepiskopa Aleksandra istim „argumentima" bez niti jednog dokaza.

Znači oni iz Srbije, koje su protiv HPC i oni iz Hrvatske koji su navodno za HPC, koriste se istim izmišljenim i glupim argumentima protiv poglavara HPC.

Pametnim ljudima kao što je akad. Josip Pečarić lako je i jednostavno samo u par minuta prozreti podvalu, koju se po nalogu iz Beograda u Hrvatskoj gura kao zabrinutost za čistoću i kanonstvo HPC.

[2] http://www.veritas.org.rs/e-veritas-25-04-2023-promotori-tzv-hrvatske-pravoslavne-crkve/

Nažalost, manje je onih koji su blizu misaone i logične razine akad. Pečarića, pa neki, barem djelomično, nasjedaju na te lažne objave. Naručiteljima čak nije bitno da svi u svemu povjeruju, njima je bitan cilj – posijati sumnju!

TKO SU LIKOVI KOJI ŠIRE LAŽNE OBJAVE

Rijetki su oni, koji takvo pitanje postavljaju a još manje je onih, koji traže dokaz objavljenih tvrdnji.

Najaktivniji u zadnje vrijeme je Ivica Jonjić, za kojeg Slobodna Dalmacija piše da je prijavljen za uzimanje mita (za pribavljanje znatne imovinske koristi) dok je bio inspektor rada u Karlovcu.[3]

Prije više od godinu dana podnio sam kaznenu prijavu za prijetnju protiv Jonjića i Despota, u čije ime Jonjić nastupa i pokrenuo sudski postupak za klevetu gdje moraju dokazati ponajprije svoju lažnu tvrdnju da mi je mater Srpkinja iz Niša. Zatim moraju dokazati svoju lažnu tvrdnju da sam kao svećenik „izbačen" iz BPC i što sve to znači. Naravno, morat će dokazati nelogičnu tvrdnju – kako to da sam ja bio izbačen iz BPC, a istodobno nisam bio svećenik!

Nakon više od godinu dana ništa se nije pomaknulo u niti jednom od ovih postupaka.

Zamišljam si (hipotetski) što bi bilo da je neki episkop iz tzv. SPC u Hrvatskoj podnio kaznenu prijavu protiv nekoga tko mu je zaprijetio. Bio bi se boj do neba za permanentnu ugroženost Srba u RH i postupak bi bio ríješen u tren oka, a prijetitelj bi bio osuđen na zatvorsku kaznu i plaćanje odštete za duševne boli.

Kad je u pitanju poglavar HPC to nije slučaj pa se može predmet držati u ladici kako bi napadi na njega i blaćenje mogli nesmetano nastaviti do u nedogled.

Ivica Jonjić nije pravoslavac – kršten je u Katoličkoj crkvi. Građanski je razveden i živi s nekom ženom. Od svega toga slijedi da on ne može dobiti niti pričest niti bilo koji drugi sakrament, koji dijeli KC.

Kad je prošle godine došao na liturgiju u našu crkvu, ušao je s burekom u ustima i u kratkim hlačama! Toliko za primjer o njegovom „doličnom" zalaganju i ponašanju.

Ukratko – Jonjić, koji je za HPC po prvi puta čuo 2021. i koji uopće nije vjernik, prije par mjeseci osnovao je Udrugu vjernika Hrvatske pravoslavne crkve, u kojoj nema niti jednog pravoslavca, a kojoj je on predsjednik.

Jonjić i Despot su objavili da prikupljaju svećenike i da će „na jesen" otići kod Carigradskog patrijarha. Bilo je to najavljeno za jesen 2022.

Jonjić je jedini u Hrvatskoj pozdravio ministra Malenicu za njegovu novu negativnu odluku za registraciju HPC na temelju presude Visokog upravnog suda. Napisao je na FB ministru: „Podržavamo Vašu odluku, jer je u podpunosti izpravna"[4].

[3] https://slobodnadalmacija.hr/vijesti/hrvatska/inspektor-zastite-na-radu-ivica-jonjic-prijavljen-za-primanje-mita-42856

[4] I. Jonjić u javnoj komunikaciji koristi korienski pravopis kako bi pokazao svoje domoljublje.

Prije par dana u blaćenje poglavara HPC uključio se neki novi lik, koji o sebi govori da je „rođeni pravoslavac".
Pripadnikom Pravoslavne crkve postaje se krštenjem koje se dokazuje krstnim listom, isto kao u Katoličkoj crkvi, stoga nitko ne može biti „rođeni pravoslavac" niti „rođeni katolik".

MAKEDONSKI JE ARHIEPISKOP NA ISTI NAČIN „NEKANONSKI" KAO I HRVATSKI ARHIEPISKOP

U svrsi napada na mene kao arhiepiskopa i poglavara HPC budući pravoslavac i visoko moralna osoba Ivica Jonjić posjetio je svećenika MPC Kirka Velinskog u njegovoj novoj crkvi u Zagrebu. Bio je prisutan na nekom bogoslužju, na kojem vjernika nije bilo. Inače simpatični otac Kirko opalio je po meni rekavši da po kanonu oženjeni svećenik ne može postati episkop. Naravno, nije rekao koji je to kanon jer takvog nema. Tako su se ta dvojica nestručnjaka složili u tome kako ja nisam kanonski episkop.
Ne znam je li o. Kirko studirao, ali ako crkvene kanone nije znao mogao je pogledati Sveto pismo, koje kaže da je Isus Hristos izlječio punicu ap. Petra: „Ušavši u kuću Petrovu, Isus ugleda njegovu punicu koja ležaše u ognjici. Dotače joj se ruke i pusti je ognjica. Ona ustade i posluživaše mu". (Mt. 8 : 14 – 15). To da je Petar imao punicu znači da je bio oženjen kao i svi ostali apostoli, a zašto to mora biti tako, propisuje ap. Pavao: „Treba stoga da episkop bude besprijekoran, samo jedan put ženjen, trijezan, razuman, sređen, gostoljubiv, sposoban poučavati, nesklon vinu, nenasilan, nego popustljiv, ne ratoboran, ne srebroljubac; da svojom kućom dobro upravlja i sinove drži u pokornosti sa svom ozbiljnošću – a ne zna li netko svojom kućom upravljati, kako će se brinuti za Crkvu Božju? (1Tim. 3 : 2 – 5) (još Tit 1 : 5 – 6)
Tu moram nešto objasniti – prijašnji poglavar Makedonske pravoslavne crkve arhiepiskop Mihail (Gogov)(1912.-1999.) bio je parohijski svećenik, tj i on je bio oženjeni svećenik, a kasnije je postao episkop i poglavar MPC.
Je li o. Kirko mišljenja da je arhiepiskop Mihail nekanonski episkop isto kao što je to i Hrvatski arhiepiskop Aleksandar?
Vrijedi napomenuti kako je oženjeni svećenik bio i Hrvatski patrijarh Germogen kao i Arhiepiskop Pećki (kasnije Karlovački) Arsenij IV. Jovanović Šakabenta, prvi poglavar Finske PC arhiepiskop German Aav, kojeg je osobno Carigradski patrijarh rukopoložio za episkopa, Sofronij episkop Vračanski, kojeg je BPC proglasila svetcem … Sadašnji poglavar Crnogorske pravoslavne crkve Arhiepiskop Mihailo bio je oženjeni svećenik.
Međutim u objavljenom životopisu Arhiepiskopa Mihaila kao i u životopisu sadašnjeg poglavara MPC arhiepiskopa Stefana ne postoji niti riječ o tomu tko, gdje i kada je njih rukopoložio za đakona, svećenika, episkopa. Izgleda da kad sam ja o sebi sve te podatke stručno i detaljno objavio nisam se držao tradicije u tzv. „regiji" da se o tim stvarima piše laički i površno.

Jonjiću se je pridružio Ivan Valek, koji isto nije vjernik. O sebi Valek kaže da je bivši katolik, bivši mormon, kako je neko vrijeme dok je bio katolik studirao „teologiju za laike", zatim protestantsku teologiju pa teologiju u SAD, valjda esadeovskoj teologiji. Svima je poznat slučaj kad je sam sebi dopisao 5.000 potpisa da bi se mogao kandidirati na izborima.[5]

Prije šest godina kad sam tražio besplatnu prostoriju u kojoj bi nedjeljom držao liturgiju Valek mi je dozvolio da bez najma to radim u prostoriji Kraljevske akademije na adresi Grič 2 u Zagrebu. U zadnje vrijeme, u više navrata ponavlja kako sam ja od tamo „pobjegao", ali nikako da kaže što se je tamo dogodilo. A dogodilo se to da je netko ukrao kalež i dio liturgijskog ruha iz bogoslužnog prostora i time mi onemogućio držanje liturgije.

Ova dvojica kao osobe sa „moralno neupitnom" reputacijom i „velikim" teološkim znanjem drže predavanja o HPC i šalju na tisuće e-mal-ova, u kojima osim što blate Arhiepiskopa †Aleksandra, dijele pamet svima o autokefalnosti pravoslavnih crkava, o povijesti pravoslavlja u Hrvatskoj. Čak znaju kako je više od 200 godina prije NDH postojala pravoslavna crkva Hrvatskog kraljevstva, koja se zvala Karlovačka arhiepiskopija. Nitko njima ne postavlja pitanje zašto o tim stvarima nisu pisali prije 2012. tj. prije mog dolaska u Hrvatsku. Sad se posvuda u javnosti slobodno o tim stvarima govori kao „zna se", ali svi su zaboravili navesti od kuda im tom znanje.

Ja, Hrvatski Arhiepiskop †Aleksandar prvi sam koji je u svojim knjigama (njih devet), člancima (oko 300), medijskim izjavama u Hrvatskoj, objasnio što je autokefalnost, što je Tomos i općenito prvi, koji spominje Karlovačku arhiepiskopiju i dokazuje da je ona bila Pravoslavna crkva Hrvatskog kraljevstva i objavio crkvene kanone i državne zakone koji to dokazuju.

Ne smijemo zaboraviti Iliju Barjašića i Miljenka Marića iz Zadra. Na sam početak 2014. Ilija Barjašić mi je u ime HPC iznajmio vlastiti prostor od 185 m2 u Zadru uz najam od 2.000.00 EUR mjesečno. Istodobno smo potpisali i predugovor za to da on tu istu prostoriju prodaje HPC za 250.000.00 EUR. Nisam mogao platiti niti jedan najam pa sam na početku veljače 2014. prostoriju napustio. Marića sam u tom vremenu imenovao svojim tajnikom, a godinu dana kasnije razriješio ga dužnosti.

Na početku 2015. njih dvojica su podržali Andriju Škulića za poglavara HPC unatoč tome što su znali da je osuđivan za krivotvorenje dokumenata pri podizanju bankovnog kredita u iznosu od 610.000,00 kuna i vlastitim očima vidjeli dokument, koji je kod javnog bilježnika Škulić potpisao da je od Ive Matanovića (sada pokojnog), pozajmio 20.000.00 EUR koje nikad nije vratio. Škulić nije pravoslavac niti teolog – na suđenju 2011. sam je za sebe izjavio da je vozač sa srednjom prometnom školom.

Prošle godine Škulić je poslao dopis Faktografu kako je on poglavar nečega i zaljubljenici istine iz Faktografa to su sa zadovoljstvom objavili. Škulić, koji nije pravoslavac, nije teolog, nije svećenik, već godinama tvrdi da je kao poglavar

[5] https://www.vecernji.hr/vijesti/sam-sam-sebi-dao-cak-4993-potpisa-za-kandidaturu-1171300

HPC mitropolit Zagrebački, ali dosad nitko nije njega vidio da je održao niti jedno bogoslužje, još manje da je napisao neki članak ili održao predavanje na temu HPC. Protiv Škulića sam podnio kaznenu prijavu za lažno predstavljanje prije devet godina. Postupak naravno stoji u nekoj ladici.
Prije tri godine su Barjašić i Marić slanjem tisuće e-mail-ova započeli tražiti i prikupljati donacije za HPC koristeći OIB crkve. Za sve ovo što nema veze s HPC sam slučajno saznao i odmah to prijavio policiji. Do danas mi nije poznato da je protiv njih nešto poduzeto pa možda još uvijek prikupljaju donacije u moje ime, ali na svoj račun.
Evo već skoro 10 godina Barjašić i Marić, (nitko od njih nije pravoslavac) šalju posvuda e-mail-ove, u kojima me blate, a kao oni su ti koji su za HPC nešto pozitivno učinili (isto kao i Škulić).
Jedan je poznati vukovarski branitelj, nedavno uglednom dobrotvoru iz Australije rekao da je on već registrirao HPC (u stvari Udrugu Hrvatski pravoslavni centar – UHPC) što ja, Hrvatski arhiepiskop Aleksandar ne želim učiniti.
Kad sam već davne 2016. povodom podnošenja zahtjeva za upis u Evidenciju vjerskih zajednica RH započeo prikupljati potpise nazvao sam tog navodnog pravoslavca i zamolio ga da prikupi nešto potpisa u Vukovaru. Odbio je, rekavši da strahuje da će ga ubiti. Ne samo da nije prikupio ni jedan potpis, nego se nije ni sam usudio potpisati. Sad se i on ohrabrio i prije par mjeseci objavio je da započinje prikupljati svećenike, koje će on sam educirati.
Pojavljuju se napisi kako je neki bugarski portal pisao nešto protiv mene. Riječ je u pseudocrkvenom portalu, koji promovira LGBTQ+ ideologiju kvarnim člancima poput ovog „Katolički svećenik ispovjedio: Sretan sam što sam homoseksualac". U stvari članak potpisuje sveć. Milan Radulović a čak se taj portal od njega ograđuje. Crnogorac Radulović pojavljuje se ni od kuda, prije pet godina u dobi od 50 godina. Svoj životopis koji je objavio, raskrinkao je jedan portal iz BiH.[6] Nešto u čemu ga nisu demantirali je tvrdnja da je on svećenik neke bugarske crkve, koja je podružnica Carigradske patrijarhije u Torontu. Takva crkva ne postoji, a BPC nema svećenika po imenu Milan Radulović.
Radulovića podržava jedan poznati kanadski poduzetnik hrvatskog podrijetla za kojeg se zna da je za vrijeme Domovinskog rata novcem hrvatske zajednice iz Kanade kupio oružje, ali je taj avion nakrcan oružjem JNA zaplijenila. Isti taj čovjek me posjetio i rekao mi da će registrirati HPC u Kanadi, da će osnovati upravni odbor crkve, kojem će on biti direktor. Dakle on će biti direktor crkve. Najbitnije je da je najavio da će prikupljenim donacijama u ime HPC podmiti Carigradskog patrijarha kako bi priznao HPC.
Evo sada oni koji su o pravoslavlju općenito i o njegovoj povijesti u Hrvatskoj nešto načuli zahvaljujući meni, baš mene napadaju kao znaju oni što je ispravno, ali to nije ono što ja Arhiepiskop †Aleksandar već godinama radim. Za takve narod kaže: „Vid'la žaba da se konja podkiva, pa i ona digla nogu".

---

6 https://6yka.com/novosti/izmisljena-biografija-milana-radulovica-kako-su-obmanuti-mediji-u-regionu

SISAČKI BISKUP VLADO KOŠIĆ

Već godinama pokušavam razjasniti stvari, koje se plasiraju u napisima Jonjića, Valeka, Barjašića i drugih. Nekim ljudima sam i više puta objašnjavao, ali ne da se svakome sve razumjeti, još više kad čovjek nije stručan. Ipak postoji studij zvani teologija, koju su neki diplomirali pa zato i o crkvenoj povijesti, crkvenom pravu, crkvenom ustroju, međucrkvenim odnosima itd. znaju više od onih koji nisu te struke. Ja se osobno ne bih usudio nekome prodavati pamet o poljoprivredi, za koju nisam stručan.

Nama, koji smo iz struke je lako i jednostavno međusobno razgovarati. Sisački biskup Vlado Košić, koji je visoko školovani teolog i ima isto 40 godišnje svećeničko iskustvo kao i ja, znao mi je postaviti neka pitanja i dobio je odgovore na ta pitanja, ali je taj razgovor trajao samo par minuta, jer sam ja razumio njegova pitanja, a on moje odgovore. Što je nakon toga uslijedilo? Kad je nakon potresa u Banovini na MOJU inicijativu izgrađena nova kuća hrvatskom branitelju pravoslavne vjere Đuri Pljavljaniću, na posvećivanje te nove kuće pozvao sam i sisačkog biskupa Košića, koji se odmah s radošću odazvao i sudjelovao pri posvećenju kuće.

Nedugo nakon toga bio sam pozvan na komemoraciju za žrtve Domovinskog rata u Petrinji gdje sam bio prisutan na misi, kojoj je održao biskup Košić a nakon toga kod središnjeg spomenika nakon njegove molitve molio sam i ja za duše svih poginulih u Petrinji, sve u zajedništvu hrvatskog naroda i u skladu s kanonima Pravoslavne i Katoličke crkve.

CRKVENO DJELOVANJE I ZAŠTO SMETAM NEPRIJATELJIMA HPC?

Prije 10 godina obnovio sam Hrvatsku pravoslavnu crkvu i kontinuirano u svim tim godinama održavao više vrsta bogoslužija u skladu s mogućnostima, a već više od pet godina u Zagrebu držim redovita bogoslužja. Jedina smo pravoslavna crkva u Zagrebu koja javno objavljuje raspored svojh bogoslužja i pridržava ga se. Sudjelovao sam osobno na svim većim javnim događajima, ponajviše na komemoracijama – preko Bleiburga, Hude jame, Maclja i Tezna do Jazovke i Bačina.

U svojim smo objavama javno osudili obmane koje uvodi Istanbulska konvencija[7] i bili smo jedina crkva u Hrvatskoj, koja se javno usprotivila ograničavanju vjerskih prava restriktivnim mjerama države povodom tzv. Covid pandemije i koja nikad nije promijenila svoja crkvena pravila i uvijek je dijelila pričest u skladu s crkvenim kanonima – Tijelo i Krv Hristovu – žličicom.

OSOBNI DOPRINOSI HRVATSKOJ POVIJESTI

1. Arhiepiskop †Aleksandar prvi je u Hrvatskoj objavio definiciju autokefalnosti i crkvene kanone na kojima se ona temelji.

[7] https://hrvatskapravoslavnacrkva.wordpress.com/2018/03/18/hpc-priopcenje-o-istanbulskoj-konvenciji/

2. Arhiepiskop †Aleksandar prvi je u Hrvatskoj ukazao na Karlovačku arhiepiskopiju i da je ona bila povijesna Pravoslavna crkva Hrvatskog kraljevstva te objavio crkvene kanone kao i državne zakone koji to dokazuju.
3. Arhiepiskop †Aleksandar prvi je u Hrvatskoj objavio da Karlovačka arhiepiskopija nikad nije donijela odluku o pridruživanju novoj crkvi u Kraljevini SHS stoga ona de jure još uvijek postoji.
4. Arhiepiskop †Aleksandar prvi je u Hrvatskoj u svom članku Nikola Tesla ili kako se Hrvatska odriče svoje povijesti[8], objavio i dokazao da Tesla nije, niti je mogao biti Srbin nego da je Hrvat pravoslavne vjere, čiji je otac bio svećenik hrvatske Karlovačke arhiepiskopije.
5. Vezano s tim istim člankom, upravo je Arhiepiskop †Aleksandar taj koji je objavio da u Sintagmi iz 1855., koju je cijelu pročitao (700 stranica na grčkom) postoji Autokefalna crkva austrijske monarhije sa sjedištem u Srijemskim Karlovcima, a da na popisu autokefalnih crkava nema nikakve srpske crkve.
6. Upravo je Arhiepiskop †Aleksandar dokazao da prije 1920. nije postojala srpska crkva.
7. Upravo je Arhiepiskop †Aleksandar prvi u Hrvatskoj objavio Poslanicu četvorice istočnih patrijarha iz 1531. koja dokazuje da do tada nije postojala samostalna i priznata srpska crkva.
8. Prije 10 godina se je u Hrvatskoj moglo čuti kako je „SPC u Hrvatskoj već 600 godina" na temelju jednog natpisa na kamenoj ploči u manastiru Krka. Upravo je Arhiepiskop †Aleksandar dokazao da je taj natpis krivotvoren i od tada nisam primijetio da itko više spominje da je „SPC u Hrvatskoj već 600 godina".
9. Upravo je Arhiepiskop †Aleksandar objavio činjenicu da SPC sama sebe po prvi puta ovako naziva u Ustavu SPC iz 1947.
10. Arhiepiskop †Aleksandar je jedini koji je ikad u Hrvatskoj (pa i u tzv. „regiji") objavio članak o pravoslavnom crkvenom kalendaru.
11. Upravo Arhiepiskop †Aleksandar je pod kraj prošle godine sastavio i otiskao Kalendar HPC za 2023. što je prvi takav kalendar nakon 1945.
12. Upravo je Arhiepiskop †Aleksandar taj koji je o ništetnom ugovoru Račan – SPC pisao još 2015. u članku pod naslovom „(Ne)zakonito djelovanje SPC u Hrvatskoj"[9], koji je kasnije objavljen i u mojoj knjizi.[10] Dana 15. ožujka 2016. povodom rasprave o državnom proračunu u Hrvatskom saboru o tom ugovoru govorio je general Glasnović (pet dopuštenih minuta), ali nitko na njegov govor nije reagirao – niti saborski zastupnici, niti mediji.
U sadašnjem sazivu Hrvatskog sabora general Prkačin je taj koji je u više navrata govorio u Saboru o tom ugovoru kao i o Hrvatskoj pravoslavnoj crkvi. Puno je

[8] Hrvatski arhiepiskop Aleksandar, Hrvatska pravoslavna crkva – bila je, jest i bit će", Zagreb, 2017., str. 28
[9] https://hrvatskapravoslavnacrkva.wordpress.com/2017/01/15/ugovor-od-zajednickog-interesa/
[10] Hrvatski arhiepiskop Aleksandar, Hrvatska pravoslavna crkva – bila je, jest i bit će", Zagreb, 2017., str. 39, ISBN 078-953-59546-0-6

onih, koji ga pokušavaju spriječiti, ali baš zbog njegove ustrajnosti hrvatska je javnost naučila o HPC i nezakonitom djelovanju tzv. SPC u Hrvatskoj.
I zaključno, upravo je HPC s poglavarom Arhiepiskopom †Aleksandrom dala punu i bezuvjetnu potporu kanonizaciji blaženog Alojzija Stepinca.[11]
ž
ZADATAK IZ SRBIJE
Zadatak iz Srbije je – Savo Štrbac zadaje smjernice, a razno-razne zabludene duše (iz Hrvatske i inozemstva) bacaju se na posao. Svi njihovi napisi sadrže puno nebuloza, ali svrha napisa nije doći do neke skrivene istine, nego permanentno sijati sumnju.
S jedne strane ja, Arhiepiskop †Aleksandar bio sam svećenik BPC, koji je izbačen iz te Crkve.
S druge strane uopće nisam bio svećenik, pa čak je upitno jeli sam uopće kršten.
S jedne strane ja sam kao oženjeni svećenik postao episkop, što po njima nije ispravno, ali (zbog neznanja) ne komentiraju to da Ustav SPC propisuje kako oženjeni svećenik može postati episkop.
S druge strane tvrde da sam se ja povezao s nekim homoseksualcima iz EPC. Čak i da takvih ima ja to ne znam. Blago SPC u kojoj homoseksualaca „nema“.
Kad bi oni, koji takve gluposti pišu bili vjernici, ne bi postavljali pitanje jesam li ja kršten, jer oni, koji su vjernici znaju da bilo koji sakrament u PC (isto u KC), pa tako i rukopoloženje može dobiti samo onaj, koji je dobio onaj prvi – krštenje. Vjernici znaju da kad od svećenika zatraže neki sakrament, npr. vjenčanje, on će od njih najprije zatražiti krstni list. Nikome niti ne pada na pamet da uđe u crkvu i od svećenika tražiti njegov krstni list, nego je to upravo obrnuto. To vjernici dobro znaju, što očigledno nisu oni koji šire svoje umotvorine kako bi me difamirali.

MOJ ŽIVOTOPIS
Tek sada se pojavljuje zanimanje za moj životopis kojeg sam objavio 2017. u svojoj knjizi[12]. Htio sam ga objaviti na hrvatskoj Wikipediji, još pet godina prije toga (2012.), no administratori hrvatske Wikipedije su me odmah blokirali. Dakle, moj je životopis davno poznat široj javnosti i ako je netko htio, mogao je provjeriti je li istina ono što sam tamo napisao. No nitko to nije učinio, jer je svima jasno da je objavljena istina, a to ne odgovara onima koji po zadatku rade protiv HPC i protiv mene kao njenog poglavara.
Oni koji se toliko zanimaju za mene, mogli su razmisliti o tome da se je na jesen 2022. HPC pridružio o. Mario Najdenov iz Sofije, magistar teologije Sofijskog sveučilišta koji je protojerej priznate Bugarske pravoslavne crkve i koji očito zna prepoznati da sam ja kanonski arhijerej. U suprotnom nam se ne bi pridružio.

[11] hrvatskapravoslavnacrkva.wordpress.com/2016/01/03/potpora-povodom-kanonizacije-bl-a-stepinca/
[12] Hrvatska pravoslavna crkva, bila je, jest i bit će

U svojoj sam knjizi objavio kako sam ja Arhiepiskop †Aleksandar rukopoložio jednog svećenika i jednog đakona. Oni danas služe u Carigradskoj patrijarhiji u Italiji, što znači da Carigradski patrijarh prihvaća njihovo rukopoloženje od mene kao kanonsko, stoga sam i ja Arhiepiskop †Aleksandar po njemu kanonski episkop!

PRESUDA VISOKOG UPRAVNOG SUDA
U svojoj obavijesti o presudi Visokog upravnog suda u našu korist, naveo sam broj i datum presude. Citirao sam i dio koji govori koju odluku Ministarstva pravosuđa i uprave MPU i koju presudu Upravnog suda VUS proglašava nezakonitim, ali evo neki ljudi, koji nas navodno podržavaju žele istražiti što je to do sada bilo. No ne kako bi pročitali u navedenim spisima, koji su javno dostupni, niti kako bi mene pitali što sam od podnošenja zahtjeva za upis u Evidenciju HPC od 19. svibnja 2016. poduzimao, već traže od našeg odvjetnika Mate Knezovića to potajice pregledati. Odvjetnik Knezović je iskusni odvjetnik, koji poštuje zakon i nije nasjeo na taj pokušaj. No zbunjujuće je što su neki ljudi u svojoj (možda) dobroj namjeri spremni prekršiti zakon i tražiti od odvjetnika da im da na uvid spise bez znanja stranke koju zastupa, a što nije odvjetnička etika.
A oni iz Srbije – SPC, Vučić, Štrbac i sl. koji su protiv HPC i svi spomenuti likovi u Hrvatskoj koji su uporni u mojoj difamaciji, koristeći se istim izmišljenim argumentima, udružuju se protiv HPC i njenog poglavara Arhiepiskopa †Aleksandra.
Što takve osobe u Hrvatskoj dobivaju od toga? Možda neku pozornost kao Herostrata, koji je prije 2.500 godina spalio Artemidin hram, kako bi se proslavio ili očekuju svojih 30 srebrnjaka, jer i slijepcu je jasno da oni rade u korist svojih gazdi (iz Srbije i Hrvatske), a protiv interesa samobitne i slobodne hrvatske države i njezine domoljubne HPC.

Unatoč svim napadima mi ćemo ustrajati i nastaviti sa svojim radom na obnavljanju HPC u njenom punom sjaju, na dobrobit blagovjernom hrvatskom narodu.

HRVATSKI ARHIEPISKOP †ALEKSANDAR

https://hrvatskapravoslavnacrkva.wordpress.com/
https://www.dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/35395-novi-stari-napadi-na-hpc

Subject:komentar > RE: NOVI STARI NAPADI NA HPC
Date: Sun, 11 Jun 2023 16:16:03 +0200
From: Damir borovcak
To:'Josip Pečarić' <pecaric@element.hr>

Pored laganja i pravljenja glupim, oni koji nemaju ni jedan napisani članak o temi o kojoj pokušavaju soliti pamet, služeći se metodama „svog znanja“ – copy-paste tuđih podataka, prolazi dok ne počnu soliti pamet onima koji nešto više znaju o temi, koji su nešto napisali i objavili, kojima logika nije druga strana svijeta… Tada te činjenice copy-paste majstori pokušavaju negirati prepotentnom umišljenošću.

U sličicama za osnovnoškolce, to je kao kad bi đak u 1. pučke htio soliti pamet svom učitelju. Pa kad i dobije odgovor (napr. o tomosu i autokefalnosti) počinje tražiti od učitelja njegov krsni list, diplomu, učiteljsku iskaznicu i slične budalaštine… I to ponavlja u beskonačnost. To je sve palo na pamet tim komedijašima, pa bi im ipak trebalo odati priznanje za veliku dozu besramnosti i kompulzije.

Akademik Pečarić nevjerojatno preciznom logikom matematičara takve razotkriva i stavlja ih u povijesni koš, koji je Tuđman davno definirao kao smutljivce i smušenjake. Od tuda i Valekova nesnošljivost prema Tuđmanu. Pa ostaje, svi su glupi, osim onoga koji ništa nije objavio, ali je sam sebe 5 tisuća puta potpisao…

Stoga uskoro očekujem i ne bi me začudilo, da se i akademika Pečarića uskoro zatraži prilaganje njegovih dokaza – krsni list, diploma, priznanje akademika itd…

MOJA ANKICA, ZAGREB, 2023.

MOJA ANKICA 3.

Mala isprika svima koji su bili na sprovodu. Nije bilo razglasa kod mrtvačnice. Nismo ga tražili jer smo mislili da sprovod bude samo u krugu obitelji i najbližih prijatelja.
Pokazalo se da je problem obitelj jer ja imam i svoje doktorande za koje i inače kažem da su mi djeca, unučad i praunučad već prema tome tko su im mentori.

A kada su se oni počeli javljati, a mnogi od njih su napisali da im je moja Ankica bila kao majka, shvatio sam da ipak trebam osmrtnicu poslati svim prijateljima sa svoje liste. S portala dragovoljac.com tražili su mi i tekst:
https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/37055-akademik-pecaric-moja-ankica
Na početku sam naveo riječi prof. dr. sc. Lars Erik Perssona s međunarodne konferencije u povodu mog 70. rođendana koji je među ostalim naglasio:
Ne postoji konferencija ili znanstveno putovanje na koje je Josip bio bez svoje supruge Ankice.
Te riječi je prenijelo i Hrvatsko žrtvoslovno društvo u svom pozivu dajući sliku sa Četvrtog hrvatskog žrtvoslovnog kongresa na kojoj je i Ankica i koja je dana ranije.
Slijede neke fotografije sa konferencije u povodu mog 70. rođendana: Počasni gosti su bili Stanko Šarić, Marko Perković Thompson i Dražen Žanko.

Neke ranije konferencije:

Third Inernational Conference of Applied Mathematics, Plovdiv, Bulgaria, 2006.

Mathematical Inequalities and Applications 2008
Conference in honour of Prof. Josip Pečarić on the occasion of his 60th birthday

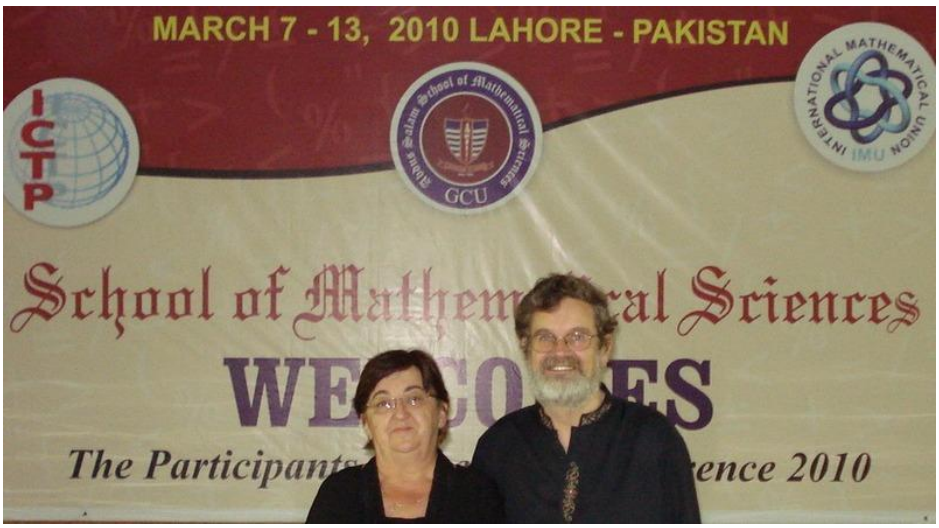

Participants of international conference in Trogir
Abdus Salam School of Mathematical Sciences, Lahore, organized the international conference on Math Inequalities,
supported by ICTP (International Center for Theoretical Physics) in Trieste and by the International Mathematical Union.

Ankica and Josip Pečarić in Lahore, Paksitan.

Participants of the 2010 International *Conference on Mathematical Inequalities and Applications* in Lahore, Pakistan. There were about 200 participants from 19 countries, 12 of them from Croatia, including Professor Josip Pečarić.

Professors Josip Pečarić with his wife Ankica, Riaz Ahmad, Ana Marija Grancarić, Darko Ujević, and PhD students of Professor Pečarić.
https://www.croatia.org/crown/articles/10323/1/Josip-Pecarics-activities-in-Pakistan-and-Croatia-from-Mathematics-to-Croatian-history.html

Prva međunarodna matematička konferencija u Mostaru, 2015.

Sarajevsko pivo

Tako je na sprovodu je bilo puno 'moje djece' koji su svi redom nastavnici na našim sveučilištima, a neki su i umirovljenici. Osim ovih koji su iz Zagreba pet ih je došlo iz Splita, dvije iz Rijeke i po jedna iz Varaždina i Osijeka.
Jedna suradnica je došla iz Hercegovine.
Na sprovod je iz Njemačke došao Predsjednik HAZU-da dr. sc. Josip Stjepandić.
(J. Pečarić, J. Stjepandić, *Ništa se još promijenilo nije,* Zagreb, 2017. str. 346.
J. Pečarić, *Dr. sc. Josip Stjepandić*, Portal dragovoljac.com, 2021.:
http://www.dragovoljac.com/images/minifp/stjepandic.pdf)
Stjepandić je odvezao na Mirogoj dio obitelji i don Lazara Čibarića, koji je kao prijatelj sudjelovao u sprovodu.
J. Pečarić, *Ljeta u Tisnom / Don Lazar Čibarić*, Zagreb, 2021. str.
Jasno je da je cijela obitelj bila presretna kada se javio i biskup Košić sa željom da i on sudjeluje. Dok je Lars Erik na spomenutoj konferenciji govorio o meni kao matematičaru, biskup Košić je blagoslovio Konferenciju i govorio o mom domoljubnom radu.
(J. Pečarić, *Četvrti stup moje Hrvatske / Biskup dr. Vlado Košić*, Zagreb, 2019. str. 398.)
Ali to nije bila posljednja konferencija na kojoj su bili zajedno Ankica i Lars Erik. To je bila ona povodom Lars Erikovog 75. rođendana-
Andrea mi je poslala neke slike s te konferencije:

Analysis, Inequalities and Homogenization Theory, Lulea, June 8-11. 2009.

Zadnji kongres na kome smo Ankica i ja sudjelovali je bio prošle godine
Hrvatski matematički kongres u Splitu u Splitu. 2022.
Njena 'matematička djeca' su na Kongresu prvi put osjetili da nešto nije u redu s njenim zdravljem.

Zapravo netočan je podatak da je Ankica bila na svim konferencijama- Nije bila na onoj u povodu 1000 mojih radova u Trogiru. Baš uoči Konferencije rodio nam se drugi unuk. Više od deset mojih suradnika iz Pakistana je željelo doći, ali to je uspjelo samo Adilu Khanu jer je vizu tražio kod veleposlanika Tomislava Bošnjaka.

A sada i neke fotografije sa sprovoda. Napravila ih je Jadranka Lučić, ex tajnica Hrvatskog žrtvoslovnog društva i adm. portala
https://viktimologija.com.hr/wp/in-memoriam-ankica-pecaric/

Na slici su pored don Lazara i biskupa i dragi prijatelji bivši rektor Zagrebačkog sveučilišta prof. dr. sc. Branko Jeren, prof. emeritus dr. sc. Ivo Soljačić i prof. dr. sc. Nedjeljko Perić.
Prof. Jeren je napisao i Predgovor knjige:
J. Pečarić, *Prof. dr, sc. Neven Elezović*, Zagreb, 2021. str. 461.
Naravno Neven je sa suprugom i sinom bio na sprovodu, a valjda je poznato da je imao probleme kao vlasnik izdavačke kuće „Element“ zbog naše suradnje. Naime „Element“ tiska sva četiri 'moja' časopisa koja su na svjetskim listama. A od 129 hrvatska znanstvena časopisa samo ih je 2 Q1 i 2 Q2, s tim da je po jedan od njih 'moj', tj. Elementov. A taj koji je Q1 je u 5% svjetskih matematičkih časopisa.

Na slijedećoj slici je s Biskupom Dario Kordić
(J. Pečarić, *Dario Kordić*, Zagreb, 2019. str. 343.
J. Pečarić, *Hrvatski velikan Dario Kordić*, dragovoljac.com, 2023.:
http://www.dragovoljac.com/images/minifp/kordic.pdf)

Ovdje su im se pridružili Danica i Vlado Glavaš
(J. Pečarić, Vlado Glavaš, dragovoljac.com, 2022.:
https://www.dragovoljac.com/index.php/pecaric/30320-vlado-glavas)

Teško je na ovim slikama vidjeti tko je sve nazočan. Tu su npr. Stjepan Tuđman, Nera Kristina Tuđman (Štefu i Neri sam posvetio poglavlja knjige: J. Pečarić, *Ankica Tuđman*, Zagreb, 2021., str. 335.), Stjepan Razum
(J. Pečarić, S. Razum, *Razotkrivena Jasenovačka laž*, Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, Zagreb 2018.
J. Pečarić, *Stjepan Razum u službi Istine*, Zagreb, 2021., str. 404.
J. Pečarić, *Stjepan Razum, Jasenovac – A lie uncovered*, Lulu.com, 2021. pp. 506.

J. Pečarić, *Željko Olujić*, Zagreb, 2022. str. 362.),
General Ljubo Ćesić Rojs, Željko Olujić, Marko Ljubić…

Naravno zahvaljujem svima i na izrazima sućuti, na vijencima, cvijeću i brzojavima. Moju Ankicu sigurno posebno veseli brzojav od Udruge IX. Bojne HOS-a. Predstavljanje knjige

J. Pečarić, *IX. Bojna "Rafael Vitez Boban"*, Zagreb, 2022., str. 349.

u Splitu bilo je u vrijeme Sedmog Hrvatskog matematičkog kongresa. Na večeri smo Ankica i ja bili s Markom Skejom i Lukom Podrugom. Vjerujem da bi ona htjela ove godine ići i u Vukovar. Zašto? Zbog današnje obavijesti u Prilogu. Kao da su shvatili događaje iz 2013. godine. Tada je državnom vrhu rečeno: „Sačekajte da prođu Hrvati!“ pa je protokolarni službeni vrh umjesto na Memorijalno groblje otišao natrag, odakle su i došli. Kao da se tada znalo da postoje Hrvati i oni koji samo za sebe kažu da su Hrvati. Zar vas Penavine riječi iz Priloga ne podsjećaju na tu podjelu?

Ankica je znala da sam sličnu borbu imao u Beogradu. Kada su me pokušali zaustaviti na doktoratu, shvatio sam da je problem što ja objavljujem vani, pa sam radio i objavljivao tri puta više. I evo na čemu sam danas u Matematici.

Ali ne uspijeva uvijek. Moja Ankica je to iskusila u Zagrebu. Prvo je bila na zamjeni u jednoj srednjoj školi. Tada joj je ponuđeno stalno radno mjesto, ali trebala je osigurati da netko položi ispit kod mene. Odgovorila je: „Ja ne prodajem svog muža“. I ništa od posla. Dobila ga je na kraju kod Belja, ali poslije 2000. ništa od posla niti mirovine. Nije htjela prodati ni mene ni sebe!

Sutradan smo bili na groblju:

OBITELJ MARKOVIĆ
ORSAG
AMALIJA GRAČANIN
JOSIP GRAČANIN
Ankica Pečarić
Hrvatske akademije

POMOZI SIROTU NA SVOJU SRAMOTU! / VIŠE TO NISU MOJI ČASOPISI, DRAGOVOLJAC.COM: 2024.

POMOZI SIROTU NA SVOJU SRAMOTU! (ODGOVOR DAMIRU BOROVČAKU)

Dragi Damire,
Zahvaljuje, Ti se na Tvom komentaru:

Subject: *😊 fantastično !!! 😊 RE: VIŠE TO NISU MOJI ČASOPISI, 3. (VLASNIK "ELEMENTA")*
Date: *Tue, 2 Jan 2024 12:20:51 +0100*
From: *Damir Borovčak*
To: *'Josip Pečarić' <pecaric@element.hr>*

Dragi Joško,
Fantastično !!! pojašnjenje „znanstvenih“ podvala oko matematičkih časopisa. Kao krimić Agate Christie 😊
Naprosto je neshvatljivo koliko u našem hrvatskom okružju ima niskosti, podlosti i besprizornih likova… Mogu oni imati znanstvene titule, od Poncija do Pilata, ali nemaju KARAKTER !
A sve to imati zajedno, titule + svjetski ugled + karakter = imaš Ti, koji se kao lav boriš za ISTINU, kako na domoljubnom tako i na znanstvenom matematičkom polju.
Umjesto da ti iskažu mrvicu poštovanja i priznanja, nakon POVJERENJA i mogućnosti napredovanja koje si im omogućio, vraćaju to s niskostima, podlostima, lažima i objedama usmjerenim prema članovima Tvoje obitelji… Eto, u konačnici, u životu se često sve svodi na stare hrvatske poslovice – ***pomozi sirotu na svoju sramotu!***
No za utjehu ima i nas koji Te poznajemo cijeli niz godina, pratimo Tvoja postignuća i dostignuća, radujemo se njima, cijenimo, poštujemo i znamo tko si i što si = HRAST na svjetskoj sceni s područja matematike, HRAST na domaćoj sceni s područja domoljublja…
Možda Ti i zato podvaljuju, možda i zato pokušavaju umanjiti Tvoje zasluge na znanstvenom planu, na izdavačkom polju matematičkih časopisa, jer si previše ono što oni nisu, niti će ikada biti = ČOVJEK SA ZNANJEM, KARAKTEROM I DUŠOM.

Joško, svako dobro Ti želim u novoj 2024. godini, a znam da ne ćeš posustati dok si živ.
Srdačan pozdrav Tebi i Tvojim kćerima. 😊
Damir Borovčak

Dapače, naslov ovog teksta, tj. Stara Hrvatska poslovica je vjerojatni naslov knjige koju ću sastaviti iz ovih mojih tekstova.
Tu mi je posebno drag dio "na svoju sramotu".
Zašto?
Pa čak i iz jednog govora prof. Elezovića vidi se da sam svoje doktore smatrao svojom djecom. A za djecu ponekad i uradite nešto što baš ne bi uradili za nekog drugog. Prava djeca su Ti uvijek djeca, pa ako Ti poneko od njih zabije nož u leđa. Znanstvena djeca u momentu kad Ti zabiju nož u leđa prestaju Ti biti djeca i pošteno je da i drugi vide "tvoju sramotu", zar ne?
Recimo nisam do sada spomenuo knjigu:
J. Pečarić, *Pismo Rektoru Sveučilišta u Mostaru / Prva Međunarodna Matematička Konferencija u Mostaru***,** Zagreb, 2023. str. 346.
Kada sam zamoljen od prijatelja dekana fakulteta u Mostaru da organiziram prvu međunarodnu konferenciju u Mostaru, kao nastavak takvih konferencija odlučio sam da budu posvećene profesorima Ivanu Periću, Neven Elezoviću i Marku Matiću. Sva trojica su sada umirovljenici. Ivan Perić je za mnoge najveće iznenađenje jer smo bili veliki prijatelji i kada je doznao oko dogovora o mojim časopisima 'na prvu' je komentirao da bi i bez dogovora Elezović trebao postupati kao da dogovor postoji. Čak je htio predložiti Elezoviću da trebamo dijeliti ono što se od autora naplaćuje. Rekao sam mu da je to glupo, jer Elezović i sam dobro zna za takvu mogućno st (pogledaj koliko je za mojih pola vlasništva JMI-a platio a koliko je od tih naplata dobio). Tek kad sam vidio kako je Perić brzo počeo drugačije pričati shvatio sam da treba napraviti drastičan rez i vidjeti koje dijete mi ne želi zabijati nož u leđa. Inače i on nije uspio sa svojim doktoratom dok nije došao u moju grupu. O Elezoviću je bio prethodni tekst, a Matića je u moju grupu doveo prof. Elezović jer je imao sličnu povijest kao i kolega Perić, a danas ima problema s očima i ako mu nitko nije rekao možda i ne zna što se zbiva.
Među mojim doktorima ima i onih koji su sada u društvu moje Ankica. Vida Šimić je iz Kotora i radila je sa mnom na TTF-u. Pisao sam o zgodama s njom koji su bili rezultati memoricida koji je napravljen u Hrvatskoj kada smo u pitanju mi Hrvati iz Boke kotorske. Naime mnogima nije bilo jasno da nas dvoje nismo Crnogorna i Crnogorac. Evo jedne čisto matematičke zgode:
Vida mi jednom reče kako je profesor Perić bolji matematičar od mene. Odgovorio sam joj:
Griješiš, I on i svi vi koje ste u mom seminaru ste bolji profesori matematike od mene. A matematičar sam samo ja!
Moja tvrdnja je i: Matematika je jedino područje ljudskog stvaralaštva koje je u isto vrijeme i znanost i umjetnost!

Jesu li npr. književnici svi koji su završili ili doktorirali u književnosti?
Naravno da ih ima koji su i jedno i drugo pa rado dodam takvim književnicima i on dr. sc.
Sigurno je i Elezović sada matematičar jer je zahvaljujući meni krenuo samostalno u novom pravcu u kojima je morao sam stvarati i imati ideje za svoje radove. Na njega se i ne može odnositi ono Tvoje i povezati s nehrvatstvom. Stradalnik mu je i ujak.
Tako me i Mato pita:
Subject:Re: VIŠE TO NISU MOJI ČASOPISI, 3. (VLASNIK "ELEMENTA")
Date: Tue, 2 Jan 2024 16:45:21 +0100
From: Mato Artuković
To: Josip Pečarić <pecaric@element.hr>

Dragi Josipe,
oprosti, malo mi je teško snaći se u svemu. O kojemu je dru Elezoviću riječ? Je li to onaj dr. Neven Elezović, koji je s Nikolom Banićem
analizirao popise zatočenika i žrtava u različitim logorima za vrijeme Drugog svjetskog rata i dokazao da je jasenovački popis lažan? O čemu je riječ?
Još jednom svako dobro u 2024.
Mato
Brod, na sv. Bazilija (2.1.)23.
Odgovorio sam mu kratko:
U prethodno tekstu sam napisao da je on autor TVOR-a zajedno s Banićem.
U samom članku su se oni zahvalili Stjepandiću i meni. Zapravo je ideja da to Banić radi bila Stjepandićeva, a njemu je trebao matematičar, pitao je mene, pa sam predložio Elezovića.
On je osnovao firmu i zarađivao dobro s udžbenicima ali to ide sve slabije. To s mojim časopisima sam objasnio u tim tekstovima, a bit će ih još.
Pozz
Joško

Naravno to je kratko objašnjenje jer sam o TVORU doista pisao u tim tekstovima. Mato itekako dobro zna o mom radu o Jasenovcu. Predstavljao je i knjige o njima i zna za tzv. „ideologiju genocida Cohen-Pečarić“ i slične pohvale koje imam o tom dijelu mog stvaralaštva. O TVOR-u sam s prof. dr. sc. Matkom Marušiće objavi i veliki tekst koji smo poslali na mnoge adrese i objavio u nizu knjiga, a u jeku ovih napada na moju obitelj i mene od strane mojih najbližih suradnika objavio sam i knjigu u povodu smiješnog napada Anta Tomića na knjigu dvojice doktora znanosti s FER-a dr. sc. Nikole Banića i dr. sc. Mladena Koića ‘Jasenovački popis, lažne žrtve’.
https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/37823-cestitka-i-knjiga-na-dar-akademika-josipa-pecarica

https://bezcenzure.hr/toptema/cestitka-i-knjiga-na-dar-akademika-josipa-pecarica/
Moji suradnici znaju, a vjerojatno sam to već negdje i napisao kako sam im znao reći:
Da sam davao doktorate samo onima za koje smatram da su Hrvati kakvi bi trebali biti, imao bih samo nekoliko doktora. A kada me ovi iz vlasti napadnu i proglase lopovom vi ćete biti prvi koji će te u to povjerovati.
Danas vidim koliko sam bio u pravu i zašto mi moji govore da sam trebao davati doktorate samo takvima. A bi li prepoznao da je na primjer čovjek prof. dr. sc. Julije Jakšetić? A Rimsko pravo kaže da je bolje osloboditi stotinu krivih nego kazniti jednog pravednog. Ili ona o Diogenu iz Sinope, grčkom filozofu, koji je bio najupečatljiviji predstavnik, iako ne osnivač, sokratovske škole Cinizma. *Mrzio je korupciju i zavjere u svome društvu, pa je tako jednog dana izašao i hodao Atenom sa svijećom usred bijela dana govoreći "Tražim čovjeka", smatrajući da u stanju u kojem je društvo tada bilo, nije bilo onog pravog čovjeka, već su svi bili podređeni trenutnom stanju.*
https://bs.wikipedia.org/wiki/Diogen_iz_Sinope
A ja imam samo 40 doktora u RH iz 'moje' škole i nije samo Julije bio taj koji me podržao.
Uzgred budi rečeno, iako je Julije tražio još ga nisu skinuli s popisa Associared editors za MIA-u. Vjerojatno je izložen pritiscima pa se nadaju da ga neće morati brisati. Ne znaju ili ne razumiju značenje riječi 'čovjek' po Diogenu.
Naravno doista se u takvoj situaciji teško snaći, ali mislim da Elezovićevo ponašanje treba promatrati u sklopu njegove rečenice koju sam komentirao u drugom od ovih tekstova u e-mailu članovima 'moje' grupe:
„JP se brine (svjedoci smo tome) o ljudima svoje grupe, a ja i moja obitelj se brinemo o egzistenciji više od 20 obitelji koje ovise o Elementu. Onaj tko nije prošao kroz takve brige, ne zna što to znači.
Ruga li se on mojoj obitelji i to u vrijeme kada je moja žena umirala i umrla.
Ili smatra moju obitelj članovima moje grupe. Pa svatko od njih ima mnogo veću plaću od bilo koje od mojih kćerki, a da ne spominjem moju Ankicu.
Sve imaju i posao. A moja kćerka i žena?
Sve u svemu, ja sam molio Element da mi udijeli pomoć za JMI jer sam svjestan da je moja uloga sa stvaranje ta četiri časopisa nije tako značajna kao Nevenova i on mi se eto smilovao pa udovoljio mojoj želji samo za jedan časopis.“
Naravno zadnja rečenica je moju uobičajenu poruga.
Dakle vjerujem da danas „Element“ doista ima problema i da su se smanjili prihodi od glavne zarade a to su udžbenici koje je sjajno pisao sam Elezović sa suradnicima. Moja prva doktorandica prof. u trajnom zvanju dr. sc. Sanja Varošanec svojevremeno mi je rekla da je prvi auto kupila od honorara za svoj udžbenik koji je pisala za „Element“.

Naravno uz to treba vidjeti kako on u to uključuje smrt moje Ankice. Ne vjerujem da to nije poteglo od njega iako je prva ti upotrijebila jedna od članica EB-a koje me nisu podržali:

Subject:Re: Članovima grupe Nejednakosti i primjene u RH
Date: Sun, 17 Dec 2023 10:00:50 +0000
From: Milica Klaričić Bakula <milica@pmfst.hr>
To: nejednakosti@googlegroups.com <nejednakosti@googlegroups.com>, pecaric@element.hr <pecaric@element.hr>

Dragi profesore,
ja već duže vrijeme ne pišem radove i neću ni pisati vise (nemam ni koncentracije ni volje ni snage čak i uz Vaše guranje, sve što se pojavilo u zadnje 3 g je napisano u stvari davno), knjige nisam nikada ni htjela ni započela (jer sam znala da nemam snage za to), pa se može sa sigurnošću reći da ne pišem od straha za broj radova ili projekte ili glavarine ili autorstva u knjigama ili što već. To me ništa nije briga, nije me briga ni da mi zalipe otkaz jer nemam radova, neka zalipe, sve mi se već gadi.
Nas je u grupi puno i nismo svi isti, a nekako nas i hrvatska matematička zajednica (koga briga za njih) i sada Vi (to boli) stavljate u isti kos.
Neki od nas znaju što je zahvalnost. Neki od nas Vam duguju SVE, neki jako puno, neki puno. Ali svi barem puno. Ja sebe stavljam u one u kategoriji SVE i kad god primim plaću (dakle ne samo kad se izaberem, nego kad god primim plaću) se sjetim Vas i osjetim neizmjernu zahvalnost. I sigurna sam da nisam jedina u grupi. Pakistanci imaju drugačiju kulturu, oni pišu pjesme i kićena pisma jer im je to dio kulture, ali sigurna sam da i među njima ima onih koji misle da vam duguju sve i onih koji to ne misle. Ljudi su ljudi svugdje, samo su oni drugačije odgojeni.
Uopće ne znam što se točno dogodilo između Vas i Elementa i nebitno je da znam, no sigurna sam da prof. Elezović nije smišljeno napravio ništa da Vas povrijedi i sigurna sam na kvadrat da ne trebate biti razočarani u svih nas, pa ni u većinu.
Svašta užasno vam se dogodilo u zadnje vrijeme, nitko to ne bi podnio bez da mu živci postanu tanki kao končići.
No u takvoj situaciji velike tuge nakon mjeseci patnje nije dobro donositi teške i konačne odluke.
Moj je (pravi) otac nedavno umro, baš na datum 19.12., na isti datum kao i mama prije njega, ne znam je li to neko ukleto vrijeme da se stalno nešto užasno događa baš tada? Najrađe bih uzela neki morfiji i prespavala cijeli prosinac svake godine.
Molim Vas, MOLIM, pokušajte se odmaknuti od toga svega neko vrijeme i donijeti odluke kada ne budete tako ljuti i tako tužni.
S puno ljubavi, zahvalnosti i poštivanja, Milica

Dakle ni njoj nije prevara kada se krije od mene da ih pritiska Predsjednik države, i onda hoće objaviti članak autoru čiju sam pogrješku krio i citirao ga a o meni je po svijetu slao svakakve gadarije- Pustio sam ih i tada da sve urade da zadovolje

druga Predsjednika, i dao ostavke kao glavni urednik svih časopisa u „Elementu“. Ankica je bila sa mnom u Lahoreu i znala koliko je žalosno što i pored silnih uvreda hoće objaviti tom čovjeku rad i vidjela da me je to sve i tada pogađalo jer smo bili tamo, stalno zajedno, pa i kada sam radio u kabinetu pa sam unaprijed znao da ona nikada ne bi prešla preko tih uvreda na moj račun. Ali način kako im je sve to objasnila u jednoj rečenici doista je bio nevjerojatan, zar ne.

O toj prevari prof. Elezovića nikada ne bih pisao da se mnogi nisu pozivali na ovaj e-mail kolegice iz Splita, koja mi nikada nije oprostila što je bila moja prva unuka, a ne jedna od kćerki (doktorirala je 2005. mentor joj je bio Marko Matić i u disertaciji je imala 7 radova sa mnom, a puno i poslije). Ona mi je dovela i drugu unuku prof. dr. sc. Anitu Matković koja nije uspjela doktorirati i izgubila posao na jednom fakultetu i zaposlila se na drugom (obje su iz Splita). Kod mene je doktorirala godinu dana kasnije (2006), mentor joj je bio prof. Perić, a imala je u disertaciji 11 zajedničkih radova sa mnom – zgodno za usporedbu s brojem radova kolege Elezovića kada ga 'nisam' pozvao da mu pomognem s napredovanjem. Zgodna je priča s njene obrane kada mi je njena sestra čestitala, a ja sam je upozorio da je mentor kolega Perić. Ona je to prokomentirala rekavši da svi znaju kako to ide s doktorandima prof. Pečarića. (Anita bi mogla pitati sestru što je točno tada komentirala.). Naravno na rođendanu na kome sam bio uspoređen s „Papom“ nisu bili Splićani, a nitko od njih nije stao na moju stranu. Mislim da u Splitu imam 13 svojih doktora, a Marko Matić je davno tu grupu, koja svoje seminare i održava u Splitu, nazvao MATEMATIČKA RADIONICA JOSIPA PEČARIĆA. U naslovu je sve rekao.

Zanimljiva je priča s Perićevim doktorandom prof. dr. sc. Predragom Vukovićem. Došao je kod mene iako mu je brat profesor na MO PMF-a, a ja sam ga poslao Periću. Perić je pristao samo uz uvjet da i ja budem u tome jer: Profesor Pečarić izmišlja matematiku iz ničega. Nastavio je raditi na onome na čemu je doktorirao prof. Krnić. Osamostalili su se i Elementi nam je tiskao dvije knjige iz te problematike:

M. Krnić, J. Pečarić, I. Perić and P .Vuković, *Recent Advances in Hilbert-type Inequalities / A unified treatment of Hilbert-type Inequalities,* Monographs in inequalities 3, Element, Zagreb, 2012., pp. 246.

T. Batbold, M. Krnić, J. Pečarić, P. Vuković, *Further Development of Hilbert-type Inequalities / Selected Topics in Hilbert-type Inequalities,* Monographs in inequalities 13, Element, Zagreb, 2017., pp 232.

Jedina mi je jednom prebacila događaj oko konferencije za moj 70. rođendan u Zagrebu moja prva doktorica već spomenuta Sanja Varošanec. Naime tada sam ja njih kao izdao.

O čemu se radi?

To je bilo pri kraju mandata dekana prof. dr. sc. Mislava Grgića koji je nedvojbeno veliki hrvatski domoljub. Jednom na nekoj proslavi na FER-u njegovi roditelji su tražili da se slikaju sa mnom zato što vole čitati moje domoljubne tekstove. Grgić je i sredstvima Fakulteta sudjelovao u toj mojoj promociji. Međutim, Uprava nije

dozvolila da u Otvaranju u njihovim prostorijama sudjeluje biskup Košić. Moj odgovor je bio istovjetan ovom sada kada su napali moju obitelj. Rekao sam im da neću biti nazočan na toj konferenciji meni i čast i da slobodno kažu svim sudionicima da sam bolestan. Ponavljan moja Ankica ni tada nije bila bolesna a kamoli umirala! Oko te konferencije najviše je potegla danas redovita profesorica u trajnom zvanju Andrea Aglić Aljinović. Bilo je tu i suza, ali našla je rješenje jer je smještaj bio u hotelu International pa su tamo zakupili jednu dvoranu za otvaranje. Valjda nisu razumjeli što po mom mišljenju za RH i hrvatski narod znači biskup Košić. A govor profesora Lars Erik Perssona su objavili i koautori su mu bili i Andrea i prof. Perić. Dakle u govoru gdje se politika spominje u naslovu JOSIP PEČARIĆ - ŽIVOT U MATEMATICI I POLITICI, spominje se i u dijelu:

Kralj nejednakosti

Nakon ovog je sasvim jasno zašto je akademik Pečarić u svijetu poznat kao "Kralj nejednakosti" ("The King of Inequalities").

Uz impozantni broj od 1187 znanstvenih radova iz matematike teško bi itko vjerovao da njihov autor može imati i još više publikacija. Ali ako pretražite Google, uz ime Josip Pečarić se pojavi i niz knjiga koje nisu matematičkog sadržaja, već ih možemo klasificirati pod povijesne, političke možda čak i sociološke.

Kako imena i ljudi nisu u bijektivnoj korespondenciji mogli bi lako pomisliti da je ovdje riječ o nekom drugom Josipu Pečariću. Mnogi u Hrvatskoj zaista i misle da postoje dva Josipa Pečarića, matematičar i povjesničar. Na stranicama Wikipedije je očito da je isti Josip Pečarić autor obje vrste knjiga, matematičkih i nematematičkih u kojima nema navedenih akademskih titula uz ime autora. Štoviše, nematematičkih knjiga objavljenih u periodu od 1998. godine do danas ima čak 43 i ove godine je 20. godišnjica objavljivanja njegove prve nematematičke knjige.

Ukoliko osobno ne poznajete Josipa Pečarića neshvatljivo je da netko može biti autor tolikog broja radova i knjiga. Ali ako ste imali čast upoznati ga ili, još bolje, raditi s njim shvatite da je njegov um uvijek budan i uvijek u potrazi za novim problemima, novim naizgled jednostavnim rješenjima i sjajnim idejama. Ovo su riječi profesora R.P. Boasa koji je bio član povjerenstva za obranu njegove doktorske disertacije 1982. godine:

"Pečarić has systemized enormous amount of material which was published in years and which became more and more chaotic. This systematization itself is a valuable part of the work. Secondly, Pečarić has shown great ingenuity in finding simpler proofs of some inequalities and appropriate generalizations. As a result many inequalities became easily understood. He also unified some previously non-related inequalities. And, finally, he gave many original contributions to the field of inequalities."

"Pečarić je sistematizirao ogromnu količinu nesređenih rezultata objavljenih proteklih godina. To je samo po sebi dragocjeno postignuće. Nadalje, pokazao je veliku ingenioznost u pronalaženju jednostavnijih i ljepših dokaza nekih poznatih

nejednakosti. Zahvaljujući tome mnoge nejednakosti su postale lakše shvatljive. Objedinio je neke prethodno nepovezane nejednakosti. Konačno, dao je bitan znanstveni doprinos u polju matematičkih nejednakosti."

Rezimirajući naša početna opažanja ponovo naglašavamo da je nemoguće ograničenim brojem riječi dati pravu sliku jednog tako osobitog čovjeka i velikog matematičara kao što je Josip Pečarić. Naša namjera je zato da upotpunimo sliku o njemu na različite načine i da ga predstavimo ne samo kao kralja nejednakosti, nego i kao obiteljskog čovjeka, dragog kolegu, prijatelja, mentora, međunarodni autoritet, borca za ideale, navijača za Hrvatsku, itd.

Kako se približavao moj 75. rođendan, a ja sam postao 'ruski znanstveni' jer sam odbio biti profesor emeritus na Zagrebačkom sveučilištu (također kao sada povezano s napadom na moju obitelj) profesorica Varošanec je jednom to spomenula pitajući kako će to obilježiti. Nazočni nisu ćuli pitanje ili ga nisu razumjeli.

Ali ipak je obilježen. Predsjednik HAZUDD-a dr. sc. Josip Stjepandić me je pitao kako će moja grupa obilježiti moj 75. rođendan i kad je doznao da do toga neće doći sam je napravio umanje repliku biste HRVATSKOG predsjednika i tako je moj 75. rođendan obilježen na nevjerojatan način.

Inače Sanja Varošanec je i bila moj prvi doktor. Sreo sam je prvi put kada je branila svoju magistarsku radnju na onom seminaru PMF-a na kojem me Elezović nije upoznao a obojica smo bili članovi istoga. Mentor joj je bio prof. dr. sc. Hrvoje Kraljević, kasnije i ministar. On je bio onaj od koga je prof. dr. sc. Vladimir Volenec doznao za mjesto iz matematike na TTF-u, vi bio je uključen u moj dolazak u Zagreb. Međutim, kada sam ga pitao ima li nekoga od mlađih s kojim bih surađivao (imao sam već dosta suradnika iz svijeta) rekao mi je da nema takvih. Na obrani sam primijetio da spominje klasu funkcija koju mi nazivamo - g-konveksne funkcije. Magistarski joj je bio o cijelim funkcijama, pa kada sam našak knjigu o njima koju je napisao jedan bugarski akademik u kojoj je bilo poglavlje o nejednakostima, ponudio sam joj suradnju i objavili smo dva rada u kojima smo poopćili ili poboljšali sve rezultate iz tog poglavlja knjige. Kako sam jednu klasu iz teorije konveksnih funkcija poopćio s n=2 na n=3 dao sam joj u zadatak da nađe poopćenje za opći slučaj. I našla je! Ali tada nije bilo niti jedne žene na MO PMF-a i nije vjerovala u mogućnost da može uopće doktorirati ako joj mentor nije s tog odjela. Kada je vidjela da neće uspjeti doktorirati vratila se meni. Profesor Volenec je razgovarao s njenim mentorom i mogli smo početi s njenim doktoratom. Kada sam u Švedskoj shvatio da dva moja rada mogu biti osnova za jednu lijepu disertaciju na istoj problematici sugerirao sam joj promjenu teme i obranila je doktorat u kome je bilo 9 zajedničkih radova, ali – mislim - i dva njena samostalna.

Kada je kolegica Varošanec prije obrane izlagala svoje rezultate na seminaru na kome je pripadala kolega dr. sc. Boris Guljaš me je u šali upitao o mogućoj suradnji. Ja sam ga pozvao i on se priključio našem seminaru i imamo 5 zajedničkih radova.

Inače u pravcu koji sam započeo u doktoratu s kolegicom Varošanec nastavila je raditi u svojoj disertaciji Jadranka Šunda u Adelaideu. Bio sam ko-mentor u toj disertaciji pa sam i u toj disertaciji imao 9 zajedničkih radova. Dakle u te dvije disertacije je bilo ukupno 20 radova (usporedite s brojem radova kolege Elezović u trenutku kada ga 'nisam' pozvao na suradnju da bi napredovao).
Kolegica Šunde se ponijela slično ovima sada u RH, htio sam prekinuti suradnju samo s njom, ali mi je upravo kolegica Varošanec sugerirala da prekinem suradnju s obitelji jer sam počeo raditi na formiranju moje grupe u Adelaideu u kojoj je poslije kolegice Šunde bio i njen suprug. To sam i učinio.
Bila je i Predsjednica HMD-a.
S kolegicom Varošanec i kolegom Perićem smo upravo završavali rad na zajedničkoj knjizi u kojoj bi bili i rezultati iz te dvije disertaciji. Očito neće ugledati svijetlo dana.
S druge strane stalno sam pokušavao da netko nastavi raditi na rezultatima sa spomenutim poopćenjem klase konveksnih funkcija i to je na kraju uradio moj doktorand Asif Raza Khan,. Ušli su u monografiju:
A. R. Khan, J. Pečarić, M. Praljak, S. Varošanec, *General Linear Inequalities and Positivity / Higher order convexity.* Monographs in inequalities 12, Element, Zagreb, 2017., pp. 269.
Nastavio sam s njim raditi u tom pravcu, a i on je sam vodio dva svoja doktoranda. U tim doktoratima uopće nisam sudjelovao. Zajedno smo objavili knjigu:
N. Irshad, A.R. Khan, F. Mehmood, and J. Pečarić, *New Perspectives on the Theory of Inequalities for Integral and Sum,* Birkhauser, 2021
Tu knjigu sam već spomenuo citirajući mog prvog suradnika akademika Gradimira Milovanovića.
Naravno nitko iz ove priče me nije danas podržao
Kao vjeruju da je meni poslije dvije godine od prevare s Mesićem, Elezović na prvu ponudu za kupnju DVA časopisa odmah odbio, a kada sam ja na drugu ponudu spomenuo kupnju stanova mojim kćerkama on se smilovao i prihvatio ponudu o po 50%.
A vidjeli ste kako sam svojim časopisima posvetio knjigu JE LI POLITIČARIMA KRIVA MATEMATIKA? U njoj postoji i poglavlje:

KRIVI SU I MATEMATIČKI ČASOPISI

ČESTITKA DVOJICI PREDSJEDNIKA
ODGOVORI AKADEMIKU ŠLAUSU
PISMA ČLANOVIMA RAZREDA
MOJ PRILOG IZVJEŠĆU O RADU HAZU
JE LI AKADEMIJI VAŽNA ZNANOST? ILI: RUGAJU LI SE KINEZI HAZU-U?
ODGOVOR PREDSJEDNIKU DHK-A
ČASOPISI KOJI NISU DOBRI POSTAJU Q1 ČASOPISI?
HRČAK: NAPUTAK ZA TUPAVE

O HRVATSKIM Q1 ČASOPISIMA IZ MATEMATIKE
AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ : “NIJE LAKO BITI HRVAT U HRVATSKOJ.”
KOMENTAR DR. SC. STIJEPA MIJOVIĆ KOČANA
PISMO AKADEMIJI
U prilogu vam dajem poglavlje HRČAK: NAPUTAK ZA TUPAVE. Pogledajte ga s napomenom da moja žena tada nije umirala, a napadnitu su bili moji časopisi-

Josip Pečarić

24. OBLJETNICA

HODAK, HEBRANG I DRUGI OKUPILI SE U POSEBNOJ UDRUZI: EVO KOJI SU IM CILJEVI

Polaganjem vijenca i paljenjem svijeća na grobu prvog hrvatskog predsjednika, 10. prosinca započelo je osnivanje udruge Hrvatski domoljubni zbor "**Franjo Tuđman**".
10.12.2023. u 14:24

Foto: HINA/Lana Slivar Dominić

Cilj udruge je promicanje i očuvanje vrijednosti znanstvenog, političkog i državničkog djela Franje Tuđmana, utemeljitelja samostalne i suverene hrvatske države.

Žele očuvati vrijednosti ovog velikana
Andrija Hebrang, **Ljerka Mintas Hodak**, **Zvonimir Hodak**, **Ivan Kujundžić**, akademik **Josip Pečarić**, **Antun Mateš**, **Hrvoje Hitrec**, **Jakov Sedlar**, **Željko Olujić**, **Josip Jurčević**, **Stjepan Tuđman** i brojni drugi članovi su navedene udruge.

Penava se prisjetio Tuđmana: 'Ima i onih koji skreću s puta'
U povodu 24. obljetnice smrti Franje Tuđmana započeli su niz aktivnosti kojima će nastojati istinski očuvati sve vrijednosti baštinjene od tog velikana suvremene hrvatske povijesti. Inicijativni odbor poziva sve koji to žele da se pridruže i svojim doprinosom omoguće i podrže ostvarivanje ciljeva udruge Hrvatski domoljubni zbor "Franjo Tuđman".

https://direktno.hr/domovina/hodak-hebrang-i-drugi-okupili-se-u-posebnoj-udruzi-evo-koji-su-im-ciljevi-333338/
Hrvatski domoljubni zbor "Franjo Tuđman" is at Hrvatska.
4h · Zagreb ·
Polaganjem vijenca i paljenjem svijeća na grobu prvog hrvatskog predsjednika, 10. prosinca započelo je osnivanje udruge Hrvatski domoljubni zbor "Franjo Tuđman" čiji je cilj promicanje i očuvanje vrijednosti znanstvenog, političkog i državničkog djela Franje Tuđmana, utemeljitelja samostalne i suverene hrvatske države.
Andrija Hebrang, Ljerka Mintas Hodak, Zvonimir Hodak, Ivan Kujundžić, akademik Josip Pečarić, Antun Mateš, Hrvoje Hitrec, Jakov Sedlar, Željko Olujić, Josip Jurčević, Stjepan Tuđman i brojni drugi članovi udruge, u povodu 24. obljetnice smrti Franje Tuđmana, započeli su niz aktivnosti kojima će nastojati istinski očuvati sve vrijednosti baštinjene od tog velikana suvremene hrvatske povijesti. Inicijativni odbor poziva sve koji to žele da se pridruže i svojim doprinosom omoguće i podrže ostvarivanje ciljeva udruge Hrvatski domoljubni zbor "Franjo Tuđman".

https://www.facebook.com/HDZFranjoTudman/posts/12209363543615735 8?ref=embed_post

IVAN KUJUNDŽIĆ JE JEDAN OD OSNIVAČA UDRUGE HRVATSKI DOMOLJUBNI ZBOR "FRANJO TUĐMAN":

U PODSTRANI OTKRIVEN SPOMENIK PRVOM HRVATSKOM PREDSJEDNIKU FRANJI TUĐMANU

7. prosinca 2023.

Foto: Narod.hr

U parku na Petrićevu u Podstrani kod Splita otkriven je spomenik **dr. Franji Tuđmanu**, rad akademskog kipara **Ivana Kujundžića**, a svečanosti je nazočio i predsjednik Hrvatske vlade Andrej Plenković.
Plenković je u govoru rekao kako će spomenik upotpuniti identitet tog kraja sa znakom poštovanja i simbolikom koju dr. Franjo Tuđman kao prvi hrvatski predsjednik nosi za sve nas, za modernu, slobodnu, suverenu Hrvatsku.

Plenković kao suverenist

"Uvjeren sam da će kako bude vrijeme prolazilo rasti svijest o ulozi prvog hrvatskog predsjednika, o njegovom povijesnom značenju i ostvarenju", rekao je Plenković, nastojeći se prikazati kao sljedbenika suverenizma.

>Spomenik Tuđmanu stigao helikopterom na kninsku tvrđavu

"Tuđman je bio jedini pravi, istinski suverenist. On je ostvario suvremenu hrvatsku državu, a ono što mi danas radimo kao njegovi politički nasljednici je da smo ideju suverenizma stavili u jedan novi okvir kojeg zovemo moderni suverenizam", rekao je Plenković.
Spomenik od bronce visok je 2,20 metara, a stajao je 48 tisuća eura.
Načelnik Podstrane Mijo Dropuljić napomenuo je i kako je park u kojem je smješten dio javne površine, odnosno kontaktne zone između državne ceste i javnih sportskih i dječjih igrališta smještenih na lokaciji Petrićevo.
Autor spomenika kipar Ivan Kujundžić rekao je da je spomenik dinamičan s valovima, vjetrom i morem koji asociraju na turbulenciju samog vremena i nevera, a podsjeća i na burnu hrvatsku povijest.

Kujundžić je želio prikazati Tuđmana kao narodnog čovjeka

Želio je naglasiti oslobođenost dr. Franje Tuđmana i uniformnost kravate i odijela, želio ga je prikazati kao narodnog čovjeka sličnijeg ribaru i težaku, običnom čovjeku nego jednom uštogljenom političaru.
Književnica i likovna kritičarka Ljiljana Domić opisala je spomenik kao lik beskompromisnog državnika koji se očitava "u portretu, figuri, postamentu, alegorijskom okruženju, u sjajnoj kreaciji Ivana Kujundžića".

>U Glini napokon svečano otkriven Spomenik Domovini kipara Ivana Kujundžića

Domić podsjeća na prikaze Gaja Julija Cezara Augusta: "Ali tu valja čitati i ikonografske simboličke detalje: Julije Cezar August ispružio je desnu ruku – u Kujundžićevog Tuđmana ispružena je 'liva od srca', dok u desnoj, uz bok drži knjigu: Ustav Republike Hrvatske".
"Ovo je sjajan portret državnika Tuđmana, stratega i pobjednika, u obrambenom Domovinskom ratu, suvremenog republikanca, suverenog državnika", napisala je Ljiljana Domić.
https://narod.hr/hrvatska/u-podstrani-otkriven-spomenik-prvom-hrvatskom-predsjedniku-franji-tudmanu

OSNIVAČI UDRUGE HRVATSKI DOMOLJUBNI ZBOR "FRANJO TUĐMAN" DR. ŽELJKA MARKIĆ I AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ U SISKU

SUSRET PRIJATELJA I STIPENDISTA ZAKLADE "FRA BONIFACIJE IVAN PAVLETIĆ"

9. pro 2023.

Biskupijska zaklada "Fra Bonifacije Ivan Pavletić" i ove godine dodijelila je, na tradicionalnom susretu stipendista i prijatelja, 93 ugovora o stipendiranju darovitim i potrebitim studentima s područja Sisačke biskupije.
Ugovore im je u subotu 9. prosinca uručio sisački biskup Vlado Košić, a uz biskupa susretu su nazočili i ravnatelj Zaklade dr. Domagoj Mosler te desetak prijatelja Zaklade.
Na početku sve okupljene je pozdravio ravnatelj dr. Mosler podsjetivši da je ovo četrnaesta godina djelovanja Zaklade kroz koju je do sada stipendirano 1115 darovitih, a potrebitih studenata. „Usprkos složenoj situaciji kroz koju biskupija nekako prolazi, sve od osnutka pa do danas nakon potresa, dobrotom biskupa je određeno kako će jedna ozbiljna suma sredstava ići upravo za stipendije. Doista, nije bilo lako izabrati vas 93 ovogodišnja stipendista jer su na natječaj stigle 133 prijave. Povjerenstvo je na temelju ne samo socijalnog statusa, već i uspješnosti u studiranju, ali i također vjerskog aspekta, donijelo tu tešku odluku. Iza svakog od vas stoji jedna posebna priča koju bi bilo vrijedno ispričati te vam čestitam što ste bili dovoljno odvažni i hrabri da usprkos svim nevoljama nastavite školovanje, a time i ulaganje u svoju budućnost", rekao je Mosler istaknuvši kako će Zaklada i Biskupija biti i dalje tu da im pomognu da ostvare svoj cilj i završe studij.
U ime prijatelja Zaklade stipendiste su pozdravili i dr. Tonka Jozić Novinc, dr. Željka Markić, akad. kipar Tomislav Kršnjavi i akademik Josip Pečarić. Ohrabrivši stipendiste, oni su im odreda poručili da se ne boje u svakodnevnom životu svjedočiti svoju vjeru i osloniti se na Gospodina. Na srce su im stavili i to da nikada ne zaborave na Zakladu koja im je pomogla kada je to bilo najpotrebnije te da jednoga dana kada će biti u mogućnosti možda i sami pomognu nekim budućim studentima.
Na kraju, okupljene je pozdravio i dodijelio im ugovore o stipendiranju biskup Košić. Čestitavši ovogodišnjim stipendistima istaknuo je kako je ulaganje u njih prije svega ulaganje u budućnost i ovog kraja i našeg naroda. Na kraju predstavio je stipendistima okupljene prijatelje Zaklade te im zahvalio što je podupiru financijski, moralno i svojim autoritetom.
U glazbenom dijelu programa nastupila je stipendistica Ema Smiljanić na violini.

https://biskupija-sisak.hr/susret-prijatelja-i-stipendista-zaklade-fra-bonifacije-ivan-pavletic/
https://narod.hr/hrvatska/ulaganje-u-buducnost-dodijeljene-stipendije-darovitim-i-potrebitim-studentima-s-podrucja-sisacke-biskupije

RAZGOVOR OSNIVAČICE UDRUGE HRVATSKI DOMOLJUBNI ZBOR "FRANJO TUĐMAN" DR. ŽELJKE MARKIĆ S IVICOM MARIJAČIĆEM

IVICA MARIJAČIĆ: PUPOVAC SE NE MOŽE OSLOBODITI VELIKOSRPSKE IDEJE

9. prosinca 2023.

Gost “55 minuta kod Željke Markić” bio je Ivica Marijačić, utemeljitelj i glavni urednik Hrvatskog tjednika. Povod razgovoru bilo je 20 godina objavljivanja i 1000. broj Hrvatskog tjednika. Opisao je čistke koje su Račan i SDP proveli dolaskom na vlast 2000. godine, progon generala Gotovine, pitanje lažnih žrtava na popisu ubijenih u Jasenovcu. Objasnio je način financiranja medija novcem poreznih obveznika. I rekao što će, po njegovom mišljenju, trebati napraviti sljedeći hrvatski državnik koji će, nakon Franje Tuđmana, zlatnim slovima biti upisan u hrvatsku povijest…

SDP-ova čistka: Ili ću propasti ili ću opstati

Prije 20 godina moji prijatelji su me dobronamjerno savjetovali da ne krećem u ovaj posao. Bolje od mene su poznavali stanje na tržištu. Odlučio sam krenuti za nekom svojom zvijezdom. Nisam ni imao puno izbora. Radio sam kao dopisnik Hine, dopisnik Vjesnika, glavni urednik Zadarskog lista, radio sam u Narodnom listu, Slobodnoj Dalmaciji…

Dolaskom SDP-a na vlast, 2000. godine radikalno je promijenjena politička nomenklatura. I Mesića na Pantovčak. Moj način političkog razmišljanja više nije bio dobrodošao niti potreban. U Slobodnoj Dalmaciji imao sam dobro čitanu kolumnu. Glavni urednik je bio Josip Jović. Smijenili su ga pod izgovorom da je smanjena prodaja i naklada. Tada je naklada bila između 70 i 80 000 primjeraka. Danas Slobodna Dalmacija izlazi u 4000 primjeraka.
Nastavio sam raditi još nekoliko mjeseci. Ali, nisu objavljivali moje kolumne. Niti isplaćivali ugovorenu plaću. Dao sam otkaz i na godinu dana se zaposlio u lokalnom, Narodnom listu. Tada sam odlučio krenuti u vlastiti medijski projekt. U početku sam mislio raditi lokalno. Tako je i bilo godinu dana. Ali od 1000 do 2000 primjeraka ne može se živjeti. Kao politički novinar pisao sam o nacionalnim temama. Tada su vruće teme bile Haške optužnice, progon generala Gotovine… Nakon dvije godine odlučio sam prijeći na nacionalnu razinu. Prijatelji su me upozoravali da je to još veći rizik. Veći su troškovi tiska. Rekao sam si – idem propasti ili opstati. Moram pokušati, ako ne pokušam cijeli život ću žaliti.

Akademik Aralica i njegova supruga podržali su me: Besplatno sam objavljivao nekoliko njegovih djela

Zamolio sam prijatelja, književnika Ivu Aralicu da mi pomogne. On i njegova supruga su me podržali. Profesor Aralica mi je dao da u nastavcima objavljujemo nekoliko njegovih djela. To mi je jako puno značilo. Do 2000. godine bilo je još nešto hrvatskih medija. Nakon 2000. godine svi su promijenili, kako se kaže, šinjele.

Motiv za pokretanje tjednika bio mi je i progon generala Gotovine

Generala Gotovinu osobno sam poznavao. Iz Domovinskog rata. On je bio zaslužan za obranu južnog bojišta. Što god netko mislio o njemu, činjenica je da je vrijeme obrane prije njegovog dolaska jedno, a nakon njegovog dolaska sasvim drugo. Nitko takvog čovjeka nije branio dok je bio izložen napadima. Dapače, u udruženom pothvatu progonili su ga mediji i politička nomenklatura.
Rekao sam sam sebi: “Stvorit ću novine koje će braniti hrvatske generale. I ne samo generale. I usput ću i sebi i svojoj obitelji osigurati egzistenciju. Ušao sam u poduzetnički pothvat. Nisam imao nikakav kapital. Imao sam stambeni kredit za stan koji sam netom prije kupio. Gospođa Dubravka Pavičić direktorica banke u Zadru dala mi je kredit od 50 000 eura na osobnu zadužnicu. Idućih 10 godina, svaki mjesec, prva stvar mi je bila vratiti ratu kredita. Puno muke i neprospavanih noći..

Optužnica iz Haaga

Godine 2005. došla je optužnica iz Haaga. Objavili smo dokument kojim smo dokazali da Carla Del Ponte laže. Tražili smo Sanadera da izvuče generala Gotovinu i Miroslava Bralu.

Markicu Rebića i mene su optužili da smo objavom tog dokumenta ugrozili sigurnost nizozemskog časnika koji je iznio svjedočanstvo. Na suđenje smo išli u dva navrata po sedam dana. Kažnjeni smo s 15 000 eura svaki. Uz troškove puta i smještaja sve skupa nas je došlo oko 60 000 eura. Molili smo za financijsku pomoć i potporu na raznim adresama. Nitko nam nije pomogao. Vesna Škare Ožbolt, tada ministrica pravosuđa, poručila nam je da je to naš privatni problem. Da povučem paralelu, kad je Feral osuđen dala je simbolički novčić i potporu. Ona kao ministrica pravosuđa "protiv" presude vlastitog suda. Trebam li još nešto reći?

Hrvatski tjednik financiraju isključivo čitatelji

Nakon 10 – 15 godina sam stabilizirao Tjednik. Na Tjedniku radi 30 vrhunskih intelektualaca. Mislim da 2/3 njih pišu bolje od mene. Zadnjih 5-6 godina Hrvatski tjednik je najprodavaniji politički tjednik. Prodaje se 2-4 puta bolje nego svi drugi zajedno. Financiramo se od prodanih primjeraka. Inače se tiskovine s 50 % financiraju od reklama. Velikim dijelom od državnih tvrtki. Hrvatski tjednik od reklama ima 0.5 %.Imamo ritam u kojem se ne zna kad je radno vrijeme. A kad je slobodno vrijeme. Mi smo svi to prihvatili. Imamo svoje originalne teme. Imamo svoj originalni politički pristup, kakav drugi ne žele i nemaju. Mi smo nestranački list. Bili smo, jesmo i bit ćemo u službi hrvatske države i hrvatskog naroda.

Financiranje medija

Koliko ja znam Hrvatski tjednik je jedini medij u Hrvatskoj koji nije financiran od države. Svi drugi mediji su financirani na temelju bliskosti s vlasti. Na temelju raznih prava vezanih za nacionalne manjine, poput Pupovčevih Novosti i slično.
Često ukazujemo na financiranje tog glasila srpske nacionalne manjine. 600 000 eura godišnje. Drugi tiskani mediji dobivaju novac poreznih obveznika tako da na primjer organiziraju konferencije. Recimo, na temu turizma, poljoprivrede i sl. Dođu ministri i različiti stručnjaci. A iza njih vidite imena raznih državnih firmi kao sponzora. Prema mojim informacijama po takvoj konferenciji dobili bi 5 milijuna kuna.

Marijačić: "Pupovac se ne može osloboditi velikosrpske ideje"

Što se tiče Novosti, to je katastrofa. Ne samo što se tiče uređivačke politike i njihove orijentacije, nego uopće manjinske politike Milorada Pupovca. Najveću štetu on radi upravo srpskoj nacionalnoj manjini. Milijarde kuna bačene u vjetar. Toliko zle krvi je isprovocirao. Uništio prilike za moguće pomirenje. Nedvojbene su činjenice tko je bio agresor. Hrvatski narod je civiliziran narod. Nijedna hrvatska čizma nije ušla u Srbiju. Niti je ijedna granata ispaljena tamo. Tadeusz Mazowiecki, izaslanik UN-a, u svom je izvješću pokaza da su oko 90 % ratnih zločina počinili Srbi.
Na takvoj činjenici ne možete graditi politiku koja se zasniva na konfrontaciji između srpske nacionalne manjine i hrvatskog naroda. Pupovac upravo to radi. 20

godina on forsira krivnju hrvatskog naroda prema Srbima. Umjesto da je išao na metodu suočavanja s istinom. I ispričavanja Hrvatima… siguran sam da bi se puno više Srba vratilo. I živjelo u boljim odnosima s Hrvatima.
Takva manjinska politika nigdje ne postoji. On se, po mom mišljenju, ne može osloboditi velikosrpske ideje.

Treba konačno doznati koliko je ljudi stvarno ubijeno u Jasenovcu

Potrebno je osnovati stručno međunarodno povjerenstvo za Jasenovac. Jasenovac je geostrateška točka propagandnog rata Srbije protiv Hrvatske. I nikada neće prestati. Hrvatska tu temu treba zatvoriti na kvalitetan, znanstven način. Hrvatski tjednik je srušio mit temeljen na komunističkim lažima. Dokazali smo da je 89 % imena na jasenovačkom popisu neprovjerljivo. Nitko nije opovrgnuo naše dokaze. I kad im ukažemo i dokažemo na krive podatke oni imena ne žele ukloniti s popisa ubijenih u Jasenovcu. Na popisu je npr. čovjek rođen 1969 ubijen od ustaša 1942. Kako je to moguće? I ne žele dan danas ukloniti takve podatke.
Jedini kojeg su maknuli s popisa je diplomat Stanko Nik. Koji je umro 2010. Bio je naveden kao žrtva ustaša ubijen u Jasenovcu. Na njegovom sprovodu je bio i Andrej Plenković. Ako to nije poticaj predsjedniku vlade i nadležnoj ministrici da preispitaju takve podatke, onda ništa neće biti.
Ono za što se mi u Hrvatskom tjedniku zalažemo jest da se utvrdi istina. Može biti i gora, ali mora biti provjerljiva. I onda će je svaki hrvatski čovjek prihvatiti.
Budući hrvatski državnik koji će biti upisan zlatnim slovima u povijest, nakon Franje Tuđmana, trebat će napraviti tri stvari. Prvo, izmijeniti preambulu Ustava o antifašizmu koju se toliko zloupotrebljava. Drugo, osnovati stručno međunarodno povjerenstvo za Jasenovac i treće, vratiti dostojanstvo hrvatskoj dijaspori. Ona je ponižena, a održava hrvatsku na životu. Oko 10 – 15 % hrvatskog proračuna puni upravo dijaspora.
Cijeli intervju s Ivicom Marijačićem pogledajte
ovdje: https://www.youtube.com/watch?v=vWWd0igPb8w

https://narod.hr/hrvatska/ivica-marijacic-pupovac-se-ne-moze-osloboditi-velikosrpske-ideje

AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ – ŽIVOTOPIS

Akademik Josip Pečarić rođen je 2. rujna 1948. godine u Kotoru. Tamo je završio osnovnoškolsko i srednjoškolsko obrazovanje, a 1972. diplomirao na Elektrotehničkom fakultetu u Beogradu s radom iz područja nuklearne fizike. Na istom fakultetu je i magistrirao 1975. godine, a 1982. obranio doktorsku disertaciju iz područja matematike s naslovom Jensenove i srodne nejednakosti.
Nakon završenog studija radio je u Geomagnetskom institutu u Grocki te od 1977. kao asistent fizike na Građevinskom fakultetu u Beogradu. Godine 1987. se s obitelji preselio u Zagreb te zaposlio na Tekstilno-tehnološkom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu kao izvanredni profesor matematike. Od 1990. radi kao redoviti profesor na istom fakultetu, od 1996. kao redoviti profesor u trajnom zvanju. Umirovljen je 2018. Do početka agresije Rusije na Ukrajinu bio je istraživač Matematičkog instituta Sveučilišta RUDN u Moskvi (Rusija).
Od 2000. godine je redoviti član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti, od 2016. inostrani je član Dukljanske akademije nauka i umjetnosti
Za doprinos u znanosti je 1996. godine dobio Državnu nagradu za znanost (prirodne znanosti), te je 1999. odlikovan ordenom Reda Danice hrvatske s likom Ruđera Boškovića.
Akademik Josip Pečarić je jedan od vodećih svjetskih stručnjaka u području matematičkih nejednakosti. Jedan je od najproduktivnijih svjetskih matematičara s više od 1300 objavljenih ili prihvaćenih za tisak radova u matematičkim časopisima. Također je i najcitiraniji hrvatski matematičar, a ima preko 230 suradnika iz zemlje i svijeta (na svjetskim bazama ima:
Google Scholar: publikacija 1508 citata: 22994, H-index: 53;
MathSciNet: publikacija: 1364, citata: 6917, H-index: 27;
Scopus: publikacija: 825, citata: 7923, H-index: 38;
WoS: publikacija: 826, citata: 7039, H-index: 34..
Prema istraživanjima sa Sveučilišta Stanford u Kaliforniji (SAD) Pečarić je po broju objavljenih radova na 2434. mjestu njihove liste za cijelu karijeru od 204644 svjetskih znanstvenika, a prvi iz RH je 8046. Na njihovoj listi za 2022. godinu koja ima 210199 znanstvenika Pečarić je po broju objavljenih radova na 2331. mjestu, a prvi iz RH je 9412.

Osim velikog broja članaka u međunarodnim matematičkim časopisima, autor je ili koautor 40 monografija. O jednoj monografiji je u poznatom časopisu Amer. Math. Monthly, July-August 1991, poznati matematičar D. Pedoe objavio cijeli članak, a izdavačka kuća Element pokrenula je seriju „Monographs in inequalities“ u kojoj je do sada tiskano 20 monografija.

Osnivač je seminara Matematičke nejednakosti i primjene na Matematičkom odjelu Prirodoslovno-matematičkog fakulteta, Sveučilišta u Zagrebu, i s tog je seminara do sada izašlo preko četrdeset doktora matematičkih znanosti. Danas ovaj seminar također ima i svoj dio na Sveučilištu u Splitu. Niz godina gostovao je na Abdus Salam school of mathematical sciences in Lahore pa i u Pakistanu ima niz svojih učenika koji rade po tamošnjim sveučilištima. Akademik Pečarić ima preko 230 suradnika iz cijeloga svijeta.

Prvi hrvatski matematički časopis koji je uvršten na svjetske liste najboljih znanstvenih časopisa bio je Pečarićev časopis *Mathematical inequalities and Applications* (MIA). Taj časopis je bio i na Q1, a sada je na Q2 listi, kao jedan od dva hrvatska znanstvena časopisa koji su na toj listi Q2 časopisi. Drugi Pečarićev časopis *Journal of Mathematical inequalities* (JMI) je na Q1 listi kao jedan od dva hrvatska znanstvena časopisa na toj listi koji su Q1 časopisi. Ono što je još impozantnije JMI je top 5% matematičkih časopisa, tj. 15. od 329 matematičkih časopisa koji se tiskaju u svijetu a imaju impact faktor. Pokrenuo je i časopis „Fractional Differential Calculus“ koji je na Scopus listi.

Krajem godine je zatražio da se njegovo ime izbriše iz uredništava tih časopisa:

J. Pečarić, „Pomozi sirotu na svoju sramotu! / Više to nisu moji časopisi” dragovoljac.com, 2024.:
https://www.dragovoljac.com/images/minifp/visetonisumojicasopisi.pdf

Glavni urednik je i novog časopisa „**Pakistan Journal of Mathematical Sciences“.**

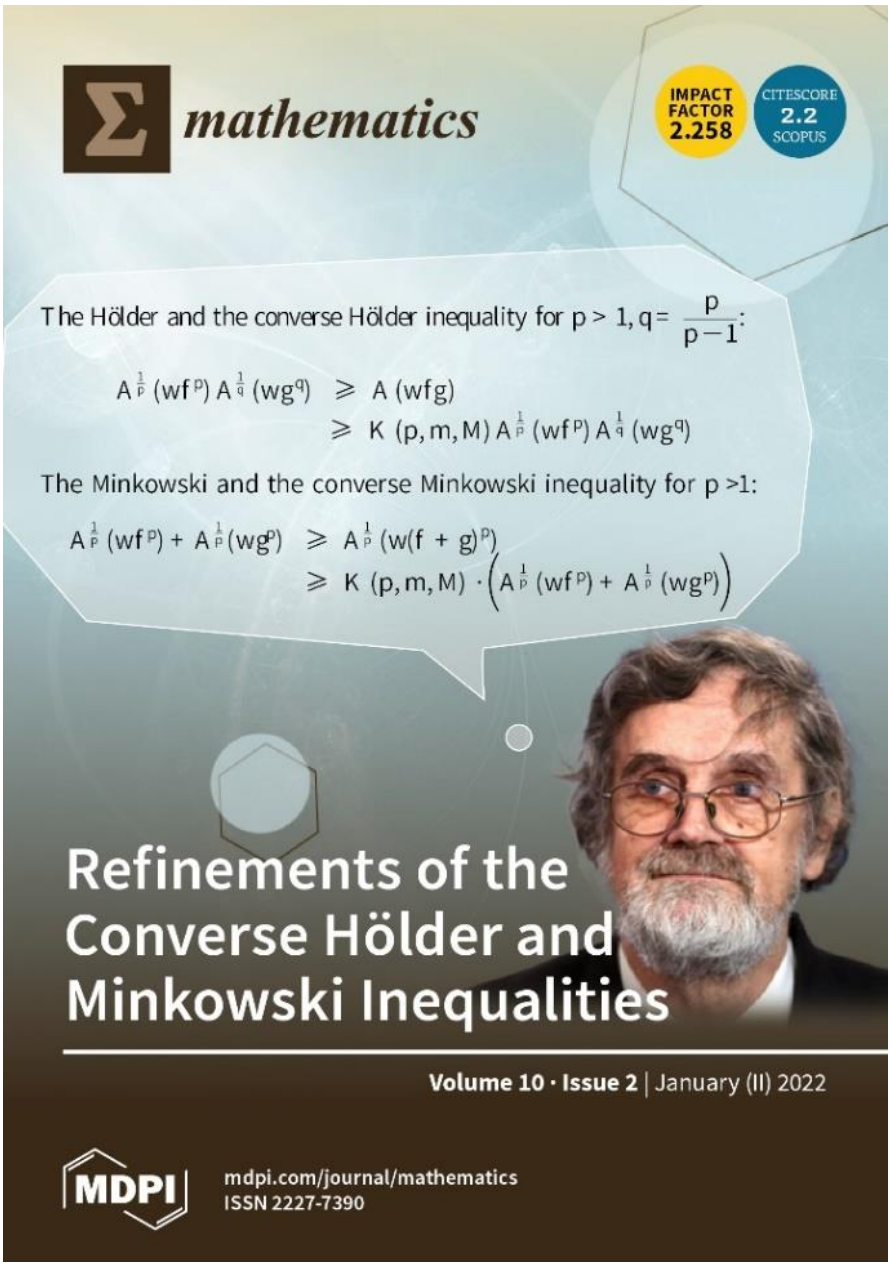
Osim toga, član je uredništava ili recenzent brojnih međunarodnih časopisa. Kao pozvani ili plenarni predavač akademik Josip Pečarić je održao mnoga predavanja na međunarodnim konferencijama, a povodom njegovog 60-og rođendana je 2008. godine u Trogiru održana međunarodna konferencija „Mathematical Inequalities and Applications 2008“. Tu konferenciju su slijedile:

Mathematical Inequalities and Applications 2010, Lahore, Pakistan, March 7-13, 2010., Pakistan

Mathematical inequalities and nonlinear functional analysis with applications, July 25-29, 2012, Jinju, South Korea.

U lipnju 2014. godine (22.-26. lipnja) u Trogiru se pod pokroviteljstvom Razreda za matematičke, fizičke i kemijske znanosti HAZU održala konferencija pod nazivom „Mathematical Inequalities and Applications 2014 – One thousand papers conference“ u čast akademika Josipa Pečarića povodom objavljivanja više od 1000 znanstvenih matematičkih radova,

Slijedeće godine je održana konferencija Mathematical Inequalities and Applications 2015, 11-15 November, Mostar, BiH

Cover Story

Article: Refinements of the Converse Hölder and Minkowski Inequalities

Josip Pečarić, Jurica Perić and Sanja Varošanec

Mathematics 2022, *10*(2), 202; doi:10.3390/math10020202

https://www.mdpi.com/2227-7390/10/2

Mathematics | January-2 2022 - Browse Articles

Tri godine kasnije je u Zagrebu održana međunarodna konferencija MIA 2018 povodom njegovog 70-og rođendana..
Zbog njegovih zasluga u matematici, akademiku Pečariću je posvećen jedan broj časopisa „Banach Journal of Mathematical Analysis“, Vol. 2, No.2 (2008). Riječ je o međunarodnom znanstvenom časopisu koji je na SCIE i CC listi, a u tom posebnom broju članke su objavili i posvetili ih akademiku Pečariću mnogobrojni svjetski matematičari. Intervju koji je tamo objavljen (str. 163-170) objavljen je i na kineskom u časopisu Mathematics 3 (2012), 245-249. Nekim Pečarićevim istraživanjima (inače citiranih i u časopisu “Nature”, a s P.T. Landsbergom objavio je članak u časopisu Phys. Rev., A35 (1987), 4397–4403.) posvećen je i članak "Accentuate the negative", Math. Bohem. 134 (2009), no. 4, 427-446. kojeg je napisao Peter Bullen, profesor emeritus sa Sveučilišta u Vancouveru.
Nedavno je tiskana knjiga Matice Hrvatske PRIJELOMNA VREMENA / Hrvatske zemlje nakon 1918, a o znanosti piše dr. sc. Zdravka Jelaska Marijan s Hrvatskog instituta za povijest. Tako na str. 413. piše: *Djelovali u inozemstvu ili u Hrvatskoj, neki od hrvatskih znanstvenika su tijekom 20. stoljeća dali važan doprinos svjetskoj znanosti, prvenstveno nobelovci Lavoslav Ružička i Vladimir Prelog (kemija). Značajan ugled stekli su i fizičar Ivan Supek (električna vodljivost materijala na niskim temperaturama), matematičari Vilim (William) Feller (teorija vjerojatnosti) i Josip Pečarić (teorija nejednakosti), molekularni biolozi Miroslav Radman i Ivan Đikić, fizičari Davor Pavuna (supraprovodljivost i nano-inženjering) i Marin Soljačić (bežični prijenos energije i nano-fotonika) i mnogi drugi.“*
Akademik Pečarić poznat je i po svom publicističkom radu. Objavio je 180 publicističkih knjiga.

29/1/2024.